

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies octavus et nonus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1865 [erschienen] 1866

De S. Birgitta Vidua Romæ Commentarius Prævius

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72229](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-72229)

AUCTORE
J. B.

ptionem istam Portenarus expressit, inscriptio altera, quam Thomas de Minis recitat ex Augustino Fortunio, nec anno, ut ait, 1509 junior, e qua proinde desumpta videtur inscriptio a Portenaro relata, sic habet: Hic in capsa jacent ossa vel corpus domini Compagni, primi Prioris sancte Mariæ de Porcilia: qui obiit anno MCLXIV.

ad monasterium B.
Antoni Pe-
regrini
translatum
fuit.

18 Ceterum annua incorrupti corporis ostensione, solennis ejusdem anno 1575 translatio, inscriptio, in qua Beatus dicitur, mox memorata, constans denique ipsorum Camaldulensem, qua eum ut Sanctum vel saltem ut Beatum coliant, assertio, quamquam haud satis, in quo hic cultus situs sit, explicit, fecerunt, ut B. Compagno locum hic dandum in Actis nostris existimari: esto solenni ritu in Sanctorum Beatorum numerum non sit relatus, neque particulari gaudeat Officio ecclesiastico, quo sensu intelligendus videtur Ferrarius, in Catalogo Sanctorum Generali ad diem VIII Octobris haec annolans: Ex Martyrologio monastico, in quo SANCTUS nominatur, eum neque in Sanctos relatus sit, neque Officio ecclesiastico colatur,

B

neque antiquus admodum sit: satis tamen antiquus est, ut decreto Urbani VIII de non colendis Sanctis et Beatis, quos tamquam tales non declaravit Sedes Apostolica, possit non comprehendendi. Martyrologio Benedictino his verbis ad diem VIII Octobris inscripsit Menardus: Patavii, depositio S. Compagni Prioris, cuius corpus, quod penitus incorruptum cernitur, quanti apud Deum sit meritis ostendit. Isdem verbis utitur Wiontib: 3 Ligni vita ad hunc diem, uti et Philippus Dorgain in Kalendario Sanctorum et Sanctorum, qui Benedictinam Regulam sunt secuti: Bucelinus illi in Menologio Benedictino hoc adscribit elogium: Patavii, depositio S. Compagni Prioris. Illic Camaldulense sanctissimum et perfectissimum sub Regula nostra institutum sectatus, ac Prior deinceps sancte Mariæ de Porcilia constitutus, tantis in virtutum studio progressibus profecit, ut rarioribus sanctitatis fama inclaruerit. Cuius vel a morte maxime meritum innotuit, cum ad haec usque tempora sacrum ejus corpus penitus incorruptum cum stupore omnium intuentum ostendit. Obit Vir perfectissimus anno Christi MCLXIV.

DE S. BIRGITTA VIDUA

ROMÆ

COMMENTARIUS PRÆVIUS

§ I. Recensentur aliquot de S. Birgitta lucubrationes, sed quæ vel dubiæ sunt, vel nos latent.

ANNO
MCCCLXXIII.
S. Birgittæ
gesta

Quod cap. 3, §. 8 Joannes Evangelista ait: Spiritus, ubi vult, spirat, videre Pontifices summi, videre reges et principes orbis Catholicus vidit universus labente ære Christianæ seculo XIV, quo ex horrido rigente Aquilone excitare S. Birgittam divina pietati placuit, qua, Spiritu Dei afflata, salutarem supremi Iudicis timorem inculeret populis, et in generis humani Creatorem ac Redemptorem amoris ignem ubique accenderet. Sancta haec Mulier, ut splendore natalium, virtutum excellentia, prodigiorum multitudine, ac singulari divini Numinis favore per omnem vitam celebris in primis fuit; ita ad sui laudem multorum ingenia calamosque, ex quo e vivis abiit, haud immerito provocavit. Sed utinam et supererent hodieque, et in promptu essent quæcumque olim de sancta hac Vidua, cuius modo Acta illustrare aggredimur, litterarum monumentis consignata fuerunt, neque majorum diligentia argueret sordidam posterorum!

2 Vix dum ex hac mortali vita excesserat S. Birgitta, cum colligi undique ejus gesta, virtutes, et, quæ, seu viva, seu mortua, annis paucis plurima ediderat, prodigia summa cura studioque cœpere. Jam inde ab anno 1379 (mortue autem est S. Birgitta, ut suo loco ostendetur, anno 1373) S. Catharina, ejus filia, que anno 1375 Matris sue canonizationem curatura Romanam venerat, temporis perturbatione inde recedens, codicem ibidem reliquit, qui S. Birgitta Vilam et miracula

continebat, uti scribit in Vita S. Catharinae Ulpho, auctor supparis ævi et monachus Vastensis, apud nos tom. 3 Martii pag. 516 his verbis: Igitur venerabilis domina Catharina, quinquevno pro prædicto negotio (canonizationis matris sue Birgittæ) sic Romæ peracto in magnis et gravibus expensis, cum ei ob periculorum schisma, quod p imminebat, non esset spes, hujusmodi negoti tam ardui posse consequi finem debitum, ut decuit; saniori usa consilio prælatorum, Vitam et miracula sanctæ matris sue Birgittæ conscripta, cum suis attestationibus sub pluribus publicis instrumentis authenticis et sigillis Cardinalium, Prælatorum, Dominorum et Dominarum in diversis Urbis et orbis partibus, omnibus veram fidem præstantibus, Romæ depositi: dispositioni divine et prævidentia committens illud sanctum negotium in futurum.

3 Atque hinc, uti et ex miraculis, quæ ab anno 1375, quo Romam e Suecia obiit S. Catharina, usque ad annum 1389 contigerunt, ut reor, coaluit volumen, liber Attestationum dictum, anno 1390 a Magno Petri, Israëlis, S. Birgittæ fratri, ex filio Petro nepote, Bonifacio IX, ad S. Petri Cathedram recens erecto, oblatum; de quo Laurentius Romanus, testis oculatus, in Descriptione ceremoniarum canonizationis S. Birgittæ, quam Belgice seu scriptam, seu traductam habemus, in hunc fere sensum scripsit: cum anno 1389 statuisset

A statuisset Urbanus VI, ut anno proximo jubile-
um celebraret, eodem pariter ad Vastenense in
Suecia cenobium, quod S. Birgitta fundarat, lit-
teras dedit, quibus *Magnus Petri Romanus* quant-
tocius evocavit, pollicitus, suam in canonizatione
S. Birgitta operam non defutaram, nescius nim-
rum, quam prope sibi vite finis imminaret. His
moti Vastenenses, Nicolaus Lincopiensis episco-
pus, Margareta Sueciz regina, regnique senatori-
res *Magno Petri* auctores fuere, ut quantocius
Romanum iter arriperet.

AUTOR
J. B.

*in libro At-
testationum*

4 Profectus Vastena anno 1390 sub festum
S. Michaëlis una cum Joanne Suenonis, qui in
itinere obiit, et Andrea Olavi, ut scribit
Thoririus in Diario Vastenensi ad annum 1390,
Romanum venit sub festum Domini natalitium,
cum defuncto Urbano VI Bonifacius IX jam suc-
cessisset. Huic itaque Magnus Petri supplices
Margareta regina Sueciae, regni senatorum et
monasterii Vastenensis litteras obtulit, quibus be-
nevolo acceptis, S. Birgitta causam cardinalibus
aliquot, nempe Philippo Galiz, Adamo Angliæ,
uti et Barensi Pontifex examinandam dedit. Hi,
B e mature examinata, anno 1391 circa S. Laurentii
festum Pontificem rogarunt, ut S. Birgitta San-
ctorum albo adscriberet: respondit Pontifex, fa-
cturum sese, quod e re fore videretur. Eo dedu-
cto S. Birgitta causa, Magnus Petri volumen
geminum Pontifici obtulit, quorum alterum illius
revelationes; alterum vero, Liber Attestationum
nuncupatum, Vitam, genus, .mores et miracula
continebat. Jussit præterea Magnus, adhibita
triginta ananuensi opera, postremi volumi-
nis exemplaria sedecim pretio viginti nummorum
aureorum (ducatos vocant) in singula quam ce-
lerrime conscribi, quæ cardinalibus totidem dono
dedit. Ita fere Laurentius Romanus, rei gestæ, ut
dixi, testis oculatus.

cundario missus fuit de monasterio Vaztenensi versus Florentiam pro dilatatione Ordinis frater Thorirus Andreæ, qui huc usque predicta conscripserat. *Iuvat auctoris hujus, S. Brigitte saltem supparsis et Vastenensis monachi, ætatem annostasse, quod ejus auctoritate deinceps subinde uteatur.*

4 Profectus Vasteno anno 1390 sub festum S. Michaëlis una cum Joanne Suenonis, qui in itinere obiit, et Andrea Olavi, ut scribit Thoritus in Diario Vastenensi ad annum 1390, Romanum venit sub festum Domini natalitium, cum defuncto Urbano VI Bonifacius IX jam successisset. Huic itaque Magnus Petri supplices Margaretae reginae Sueciae, regni senatorum et monasterii Vastenensis litteras obtulit, quibus benevolè acceptis, S. Birgitta causam cardinalibus aliquo, nempe Philippo Galliz, Adamo Angliæ, uti et Barenxi Pontificem examinandam dedit. Hi, B re mature examinata, anno 1391 circa S. Laurentii festum Pontificem rogarunt, ut S. Birgittam Sanctorum albo adscriberet: respondit Pontifex, facturum sese, quod e re fore videretur. Eo deducta S. Birgitta causa, Magnus Petri volumen geminum Pontifici obtulit, quorum alterum illius revelationes; alterum vero, Liber Attestationum nuncupatum, Vitam, genus, .mores et miracula continebat. Jussit præterea Magnus, adhibita tringita anamnuensium opera, postremi voluminis exemplaria sedecim pretio viginti nummorum aureorum (ducatos vocant) in singula quam certerrime conscribi, que cardinalibus totidem dono dedit. Ita fere Laurentius Romanus, rei gestæ, ut dixi, testis oculatus.

5 Laurentio Romano consonal fere Lælius, scriptor Suecicus seculi xvi in Speculo virginum, cui apud Joannem Gustavi in Genealogia Braheæ pag. 37 hæc verba tribuuntur: Anno mcccxc Urbanus VI (obit anno 1389) Pontifex litteris mandavit Domino Magno Petri (qui erat D. Birgittæ nepos ac filius Domini Petri Isaëlis) ut Romanum veniret ad annum Jubileum, ubi profectus, instructus magno thesaura et multis litteris commendatiis, interim moritur Urbano in locis suis Additionibus seu Declarationibus in Revelationes S. Birgittæ; ut et Alphonsum, Gennensem episcopum, in Prologo ad Librum coelestis imperatoris, ultrumque, ut infra dicimus, S. Birgitta non modo aequalem, sed et intima familiaritate conjunctum. Optandum sane quam quod maxime, ut monumentum pretiosum adeo, si forte non plane perierit, lucem aliquando aspiciat: id ut alicunde erueret, varia Ordinis Birgittinomasteria nostris in regionibus sita sub seculi xvii finem perlustravit P. Joannes Michaël van der Ketten, Calcariensis Prior, ut ex Notitiis ejus ad Majores nostros missis, disco: *at frustra hic in re fuit viri diligenter.* Joannes Schefferus tom. 3 Bibliotheca Septentrionalis varios scriptores Suecos, qui sub Magno Erici, Alberto, Margareta, Erico Pomerano, Christophero, Carolo Canulo floruerunt, enumerat, hosque inter aliquot, qui de S. Birgitta scripterunt: *at de Libro Attestationum ne verbum quidem facit.*

7 Num fortassis hic Romæ alicubi delitescit? Romanus quidem in domo seu xenodochio S. Birgittæ liber a libro Attestationum hanc plane versus seculo xvi adhuc exactissim legitur in Historia archiepiscoporum Upsalensis Iohannis Magni, a fratre ejus Olao Magni Romæ edita, quorum uterque in prædicta domo aliquamdiu versatus est; ubi lib. 4 de Birgero haec annotata inuenio: *Hic Birgerus cum coepiscopis suis et omnibus abbatis regnorum Sueciae et Gothiaæ scriptis Urbano V, Gregorio XI et Urbano VI pro Canonizatione S. Birgittæ, prout in examine ejus inter Acta producta sub eorum sigillis Romæ in hospitali ejusdem S. Birgittæ poterit demonstrari. Quo de examine hic sermo sit (iteratis enim vicibus causa S. Birgitta examinata fuit) non liquet: si vero de examine eiusdem*

? ne Romæ qui-
dem, ubi ex-
stitisse adhuc
sec. xvi dici-
tur :

et intercessi commendationis, interim mortaliter et
banus, cui Bonifacius IX succedit, qui tribus
Cardinalibus Acta et Scripta, seu, ut vulgo di-
citur, *Legendas* Birgittinas evolvere ac bene exam-
inare mandavit, in cuius gratiam Dominus Magnus tria exemplaria conscribi curavit. *Con-
sonal*, inquam, Laurentio fere *Lælius*: quam-
quam enim trium dumtaxat *Vitæ* S. Birgittæ
exemplarium cardinalibus a Magno Petri oblat-
orum *Lælius*, ille sedecim meminerit; nulla ta-
men inter scriptorem utrumque est pugna; pro-
pere quo *Letio* de tribus exemplaribus, to-
tidem cardinalibus num. superiori nominatis,
ante institutum ab illis cause Birgittinæ examen
primum oblati, sermo sit; Laurentio autem de
ejusdem *Vitæ* exemplaribus, post absolutum trium
cardinalium examen a Magno Petri oblati car-
dinalibus ceteris, coram quibus Bonifacius IX
Vitæ et miraculorum S. Birgittæ volumen obtu-
lerat. Ceterum ejus Libri *Attestationum* in *Di-
ario* Vastenensis ad annum 1873 mentionem facit
Thorirus Andreæ. De *Thoriro* autem ipso in eo-
dem *Diario* ad annum 1406 hæc leguntur: *Eodem
anno infra Octavias Nativitatis B. Virginis se-
parata lantula Vastoria in Vite Aculiferariæ, alia*

8 *Inter S. Birgittæ biographos a Scheffero super laudato, Vastovio in Vite Aquilonari, aliisque scriptoriente S. Birgittæ Vitam que*

AUCTORE
J. B.

que recensetur Nicolaus Hermannii, Lincopienensis in Suecia episcopus, cuius lucubratione, si quidem existiter unquam, aut supersit adhuc, eo careremus molestius, quo ab etate, qua vixit, imo et familiaritate cum S. Birgitta de rebus ejus instructor fuit; uti colligi ex iis facile potest, que de illo Thoririus Andreæ in Diario Västensi ad annum 1301 scribit: Item in Profecto Inventionis sanctæ Crucis obiit venerabilis Pater Dn. Dn. Nicolaus Hermanni, episcopus Lincopienensis, qui primus introduxit et benedixit (anno 1384) conventuales Västenses ad observantiam vite regularis. Super quo faciendo, cum adhuc frequentabat scholas, existens paedagogus filiorum S. Birgittæ, fuit eidem S. Birgittæ divinitus revelatum. Hic fuit vir magna sanctitatis. Hic compositus historiam S. Birgittæ, quæ incipit: « Rosa rorans bo- nitatem etc. » et plures alias Sanctorum historias.

Nicolaus
Lincopienensis

B 9 Verum verba, quibus initium historiæ S. Birgittæ, a Nicolao conscriptæ, hic dicitur conscripsi, hymnum potius seu canticum sonare videntur, quam enucleatam ac diffusam vilæ S. Birgittæ explanationem: unde hoc fortassis loco in improbanda est Erici Benzelli in suis ad Västovium Annalibus opinio, nullam a Nicolao S. Birgittæ Vitam umquam prodiisse; sed hymnum dumtaxat, qui hodieque plus vice simplici in Bibliothecis Suecicis inter MSS. reperiatur: nec alia de causa Nicolaum inter S. Birgittæ historiographos seu biographos a nonnullis fuisse relatum, quam quod non satis adverterint, scriptoribus Suecicis idem interdum valere Historiam, quod Hymnus seu Cantus: id vero et apud Germanos ea circiter etate locum habuisse, ex Gobelino Persona Cosmodromii etate vi intelligo, ubi ille cap. 90 sic de seipso: Ipse (Joannes XXIII, anno 1410 in Pontificem electus) confirmavit, seu confirmari mandavit historiam seu cantum, quam vel quem ego anno praecedente de festo Visitationis Beatae Mariae Virginis feceram, qui cantus incipit: « Te- cum principium etc. » Ino vero Diarii Västenensis auctorem Andream Thorium non reor facturum fuisse, ut compositum a Nicolao in laudem S. Birgittæ hymnum memoraret, fusiorem autem S. Birgittæ Vilam, si quam Nicolaus scripisset, silentio præteriret.

et Alphon-
sus Gien-
nensis, hanc
littera:

C 10 Fortassis etiam Alphonsus, Giennensis, vulgo Jaen, sub regno Castellæ primum episcopus, ac dein eremita, qui S. Birgitta in Italia de genti a sacris confessionibus fuit, et Hierosolymam peregrinanti comes, ejusdem sanctæ Mulieris Vilam scripserit: nam in Vita B. Clarae Pisana, a sanctimoniali coæva conscripta, apud nos tom. 2 Aprilis pag. 510, numero 16 hæc legere est: Advenerat circa idem tempus Pisas Alphonsus episcopus, olim S. Brigitte confessorius, qui Petro, Clarae patri, olim Hierosolymis familiariter notus, cum esset ab eodem humanissime exceptus, significavit ei Petrus, quid sibi circa filiam suam dilectissimam accidisset, oravitque, ut suadere eidem vellet, paternæ voluntati morem gerere. Suscepit in se libenter Alphonsus, quod rogabatur: sed puerum allocutus et constantem ejus fervorem expertus, ac summum uni Deo famulandi desiderium: non modo abducere eam a sancto proposito conatus non est, sed etiam ad ejus prosecutionem hortatus, proposito S. Brigitte exemplo; quod ut ipsa cognosceret melius et imitatur ardenter, vitæ ejus descriptam historiam

eidem reliquit. Acceptavit grataanter donum et consilium Clara, exindeque erga Sanctam plenissime affecta, eam cœpit habere et colere specialiæ suam advocationem, multisque ab ea gratis cumulata, prima instituit, ut de sancta Brigitte vita atque virtutibus sermo Pisis publice haberetur; et in ejus monasterio usque hodie celebratur quotannis ipsius festum. Quorsum Alphonsina hæc S. Birgitta Vita evaserit, aut quibus latebris delitescat, si quando existiter, dicendo non sum: at illius jacturam utcumque fortasse resarcirent, que de S. Birgitta alibi idem Alphonsus scripta reliquit, quorum suo tempore et loco habebitur mentio; ac fortassis S. Birgitta Vitam quidem, sed ab alio scriptam, S. Clara dederit evolwendam.

11 Alterius præterea Vitæ S. Birgittæ quæcumque notitiam seppeditat suppellex nostra litteraria, in qua Vitæ ejusdem Sanctæ fragmentum reperi hoc exordio: Quemadmodum plurimorum sanctorum parentum merita sanctitatis in filiis elucescentis fuere semina, ita pliorum progenitorum gratia magna conciliavit nostra Sanctæ auxilia: unde hæc conscripta fuerit, auctor ipse in calce Prologi satis prolixæ in hunc modum edisserit: Atque ut de fide earum rerum, quæ commemorabo, securum præstem lectorem, ne verit, me, quidquid attulero, ex processu canonizationis ejus accepisse, in quo non solum Vita, sed et ducenta fere miracula, testibus et iure jurando confirmata coram legatis Sedis Apostolice, tum a Gregorio XI, Pontifice maximo, ad Vitam et miracula inspicienda in Suecian missis, tum alis quatuor cardinalibus ad eadem Romæ discutienda ab Urbano V nomine fuit. Id si vere fideliterque abs illo est dictum, est, sane, cur Vita illa non parvi fiat: utinam modo integrum haberemus: tria dumtaxat, eaque non admodum prolixa, prima capita fragmentum nostrum continet, præter Prologum, initio multum: neque unde Majoribus nostris illius copia facta fuerit, usquam, quod præter ipsum morem est, annotatum invenit. Vidi id P. van der Ketten Calcariensis Prior, uti et Birgitta Vilam quendam Germanicam seu potius Flandricam, hancque illius compendium existimat: neque ut appareat, immerito: ita enim inter fragmenta nostrum et Vitæ illius Flandricæ exordium, ad nos a laudato Priore transmissum, convenit, ut verba verbis passim pene respondeant.

12 Nec hic stetit P. van der Ketten labor: evoluta vita illa Germanica seu Belgica, si quid in ea singulare, quod passim alibi vel non habetur omnino, vel non ad eundem modum, occurset, diligenter id annotavit, ad nosque transmisit. Libellum illum Flandricum fide dignum censuit, vel propterea maxime, quod ex Vita Latina, de qua proxime egi, haustus sit: hæc nitem, ut in Notitiis suis ad nos missis scribit, vel ea sit, quæ habebatur in libro Attestationem, vel certe maxime authentica. Nec ego ceterum illi auctoritatem detrahere: non putem tamen illam in Libro Attestationum fuisse exaratum, aut primariam esse S. Birgitta Vilam, unde profluxerunt ceteræ. Non primum: quod ex ipsomet Libro Attestationum, teste illius auctore in Prologo, velut fundamento surreverit. Ne alterum, ob ea, que Alphonsus, Giennensis episcopus, de primaria S. Birgitta Legenda, ut eis ambiguo, loquens, scribit in Prologo Libri cœlestis Imperatoris ad reges cap. 3. Sunt autem hæc: Imo quodam tempore, cum rex Sueciae gravare vel-

A let subditos in toto regno magnis exactionibus, ut solveret quamdam pecunia quantitatatem, in qua tenebatur creditoribus, tunc beata Birgitta dixit regi: Domine noli hoc facere, sed re-cipe duos filios meos, et pone eos obsides, donec solvere poteris, et non offendas Deum et subditos tuos. *Memorabili huic S. Birgittae facto et amoris in patriam pleno, mox subdit Alphonsus: Et hoc clarius habetur in Legenda Vitæ ejus. Atqui hæc nec in Excerptis a P. van der Ketten et Vita illa Germanica, atque adeo, ut suspicari fas est, nec in Latina, unde illa profluxit; addo, nec alibi uspiam, quod sciam, legere est: quod non solum pro hac, sed etiam pro aliis, quas quidem habemus, S. Birgittæ Vitis, infra recensendis, observatum cupio.*

§ II. Præcipuæ S. Birgittæ Vitæ hactenus exstantes: quænam ex his a nobis edendæ: auctorum B Sanctæ familiarium notitia.

Birgero, Up-salensis ar-chiepiscopo, Ea § superiore monumenta attigimus, quorum quidem commendanda antiquitas est; sed quæ vel non existunt amplius, vel ita latent, ut ea nobis comparandi viam modumque ignoremus: accedo ad alia, quæ meliori, ut ita dicam, fato usa, vel typis edita sunt, vel manuscrip. nostris versantur in manibus. *A in primis quidem, ut de Museo nostro bene meritus est P. van der Ketten, variis, quas nobis olim misit, de S. Birgitta notitiis, ita illi grates debemus sane amplissimas eo potissimum nomine, quod antiquam admodum S. Birgittæ Vitam, etiam, ut scribit, Ordini suo ignoratam, et tenebris feliciter erutam, cum majoribus nostris communicare voluerit. Scripta ea est paucis a S. Birgitta obitu annis ab archiepiscopo Upsalensi Birgero Gregorii, dignissimaque, quæ lucem, qua hactenus caruit, tandem aspiciat. Hujus quanta erat in sacris litteris divinitus et humanis legibus scientia, satis ostendunt ecclesiasticæ historiæ, quæ ab ejus fræcundissimo ingenio prodierunt, inquit Joannes Magnus Gothus lib. 4 de Pontificibus Upsalensis, successoribus suis Upsalenses insulas gessit ab anno circiter 1366, usque ad annum 1388, quo obiit quinto Idus Martii, ex eodem Magno. Floruit itaque eadem, quæ S. Birgitta, ætate, quæ, ut infra dicetur, haud procul Upsalia mundo data fuit. Porro fuisse Birgerum ex eorum præsulm Suecicorum numero, quibus, ut S. Birgitta in Sanctorum album referretur, maxime cordi fuit, ex jam dictis supra abunde liquet: nec proin ambigendum, quin pro dignitate munera sui, pro doctrinae excellentiæ, pro ea, quæ ferebatur in Birgittam, veneratione, omni, quo par erat, studio incubuerit, ut res illius gestas penitus intraspiceret, eaque dumtaxat litteris de ea mandaret, quæ probe cognita atque explorata habebat. Hinc Gudmarus Frederici, Joannes Giurderi, et Battismundus, monachi Vastenenses, qui anno 1374 et binis seqq. Birgitta miracula Nicolai, Lin copiensis episcopi, jussu collegerunt, hæc omnia, quæ ipsi congesserant de S. Birgitta miraculis, Birgeri, aliorumque Suecicæ præsulm, velut pro Octobris Tomus IV.*

batissimorum testium, auctoritate munierunt, ut in Miraculis, a S. Birgitta in Suecia patratis, infra edendis, num. 5 videre est,

AUCTORE
J. B.

14. *Conscriptam a tali viro S. Birgittæ Vitam scripta et typis hactenus nondum, ut putamus, editam, facere non possumus, quia Operi nostro inseramus. At, inquiet non nemo, saltem certum est, Vitam illam, quam e tenebris in lucem protaxit P. van der Ketten, Birgerum Gregorii, archiepiscopum Upsalensem, S. Birgittæ sequalem, habuisse auctorem? Monebit porro una cum Erico Benzilio in Annotatis ad Vastovii Vitam Aquilonarem pag. 10, de Birgero in Chronico archiepiscoporum Upsalensium hæc tantummodo legi: Dictavit Historiam S. Birgittæ, quæ incipit: » Birgittæ matris inclyta: « his vero verbis non enucleatam fusamque ejusdem Sanctæ Vitam, sed hymnum dumtaxat, more scriptoribus Suecicis non inusitato, indicari. Audio, et hac quidem partim de causa superiori §, Nicolaum, Lin copiensem episcopum, hymnum dumtaxat de S. Birgittæ probabiliter scriptisse, admisi. Aliud omnino est de S. Birgitta Vita, a Birgero conscripta. Joannes Magnus Gothus, aut ejus frater E Olaus, non tantum S. Birgitta Vitam a Birgero scriptam, ait, sed etiam verba, quibus illam exorsus est, nos docet, ita scribens: Hic Birgerus archiepiscopus composuit Legendam sanctæ Birgittæ, in qua continentur haec verba: « Beata Birgitta, in regno Suecia oriunda, non solum iuxta revelationem divinitus sibi factam ex sanctorum ibidem regum progenie, qui suis Sanctis promeruerunt meritis, ut magnificaret Dominus misericordiam suam cum illa, illud duxit progeniem, verum etiam de nobilibus devotisque progenitoribus et parentibus nata fuit: » quibus etiam Vita S. Birgittæ, a nobis Birgeri nomine edenda, incipit, Burei in Descriptione Suecicæ pag. 306 verba, quæ a jam transcriptis non differunt, non lubet repelere. Addo tamen Joannis Mollerii verba in Hypomnematis, Joannis Schefferi Suecicæ litteræ subnexis, verba pag. 352. Scripta de Vita ipsius (S. Birgittæ) Birgero Gregorii, modo laudato, Niclao Schenicensi, episcopo Lin copiensi, concinnata, atque a Scheffero nostro (pag. 10) et Joh. Messenio (in Chronico episcoporum Suecicæ c. 5 p. 44, c. 7 pag. 84) memorata haud dubie perierunt. Si haud dubie perierint Birgeri de S. Birgitta scripta; haud dubie etiam exstiterunt.*

15. *Et vero minima mirum est, Birgitta Vitam a Birgero scriptam post adjectam jam pri-
dem a Suecicæ religionem avilam et dissipata monasteria nusquam Benzilio in Suecia visam: vidit certe illam Joannes Magnus Gothus, aut frater illius Olaus, si hujus sint Additiones, Pontificum Upsalensium historiæ subjectæ. Quid si ea fuerit ex eorum ecclesia Upsalensis, regnique Suecici antiquorum monumentorum numero, quæ Joannem Magnum Gothum, pessimumne in Suecia fide Catholica, alia abstulisse aiunt? Sic enim de illo Mollerius in Hypomnematis pag. 364. Quadriennio muneri huic præfuit unico (archiepiscopali) multaque interea temporis negotia magni momenti expedivit publica, donec anno MDXXVII, cum non solum reformationem ecclesiasticam (ita logui Acatholice placet) in comitiis regni decretam negligeret, sed et eidem reluctaretur, Gustavi regis, frustra in ipsum invecti, incurseret indignationem, ab eo-*

51 que

AUCTORE
J. B.

que, ne Lutheranismi patronis ulteriori esset impedimento, in Poloniā ad nuptias Hedwigis, Sigismundi regis filiae, sibi conciliandas, mittetur legatus. Cum enim illuc, convasatis prius occulte rebus suis omnibus, chartisque simul ac monumentis historicis regni, et ecclesiae Upsalensis vetustis, eodem anno MDXXVII. se contulisset, in patriam numquam rediit, sed Romam ab initio prefectus etc: *Unde, ut aliquanto post Mollerus addit.* Ad monumenta rerum Suedicarum, quae e patria secum abstulerat, vetusta denuo conquirenda, et Sueci postliminio vindicanda, integrō post obitum ejus seculo, anno MDCLXIX Jobus quidem Ludolphus, vir illustris, Christinas augustae jussu Romanā commigravit, sed nihil horum offendere aut recuperare potuit.

16 Verum, ut ut hæc sese habeant, non bibliothecæ tantummodo Suecicæ, sed Birgittinorum etiam monasteria per varias Europæ regiones sparsa, prius erant consulenda, quam Birgerus S. Birgittæ Vitam exarasse negaretur, aut hæc certe periusse diceretur: veri quippe speciem habere non poterat, antiquiores Ordinis Birgittini alumnos rerum, ad sanctam Matrem suam pertinenter, adeo fuisse negligentes, ut antiqua illius monumenta nusquam alibi, quam in Suecia curarint transcribi, seduloque conservarint. Contrarium docet S. Birgittæ Vita in monasterio Mariæ ad Arborem, vulgo Mariæ-boom dicto et in Clivia sito, a P. van der Kellen inventa, quam Birgeri fuisse, hæc Vitæ subjecta verba demonstrant: Explicit beatae Birgittæ Legenda matris nostræ nacione Swecie per reverendum dominum patrem Birgerum, archiepiscopum Upsalensem compilata; quæ quidem liquet, Birgeri non esse; sed monachii Birgittini, qui ex velutiori illam exemplari descriptis: magni tamen propterea ponderis esse non desinunt; utpote auctores, qui ista scripserit post mortem Birgeri annis circiter 53, quique adeo, quod de Birgero scriptis, vel ex velutiori, quod præ manibus habuit, exemplari hauserit, vel ex primis ordinis sui patribus supparis sallem cum Birgero aetatis, acceperit: scribit enim P. van der Kellen, se in supradicto monasterio Revelationum S. Birgittæ volumen genuinum invenisse, in quorum altero Birgeriana S. Birgittæ Vita ad calcem habebatur, omissa ta-

C men anno, quo exaratum fuit; ac alterum anno 1441 exaratum notabatur: cum vero, teste eodem patre, utrumque volumen eadem manu scriptum fuerit, parem fere utriusque esse antiquitatem, verosimillimum est.

17 Porro ne quemquam plus, quam par est, Benzeliū auctoritas moveat, illud indictum præterire non lubet, eundem in suis Annotatis in Vastovi Vitam Aquilonarem pag. 58 pari de causa, ob quam Birgero prolixiorē S. Birgittæ Vitam abrogat, S. Brynolpho quoque, Scarensi episcopo, Vitam S. Helenæ, Scoderæ in Suecia cultæ, abrogare, quam lamen ex codice Ms. cœnobii Bodecensis dedit tom. 7 Julii a pag. 332, et S. Brynolpho abunde vindicavit Petrus Boschius in Commentario prævio num. 7 et 8, ut utrobique parem Benzeliū errorem admisisse videatur. Nec in Belgio tantum, sed et in Italia etiam seculo xv S. Antonino, anno 59 ejusdem seculi defuncto, visa fuit, ut scriptam ab illo contractamque nonnihil part. 3 Chronicæ, Lugduni in Officina Junctarum et Pauli Guittii anno 1587 impressæ, a pag. 798 S. Birgittæ Vitam cum Birgeriana comparanti minime, ut opinor, dubium

erit; adeo Antonini de S. Birgitta lucubratio Birgerianæ nostræ, quam Surianæ, quæ isthic laudatur in titulo, similior est. Maneat itaque asserita Birgero S. Birgittæ Vita, quamquam nec primariam illam S. Birgittæ Vitam esse, unde profluxerunt ceteræ, et a veteribus scriptoribus memorata, ausim dicere, quod caret illo indicio, cuius num. 12 mentionem feci.

18 Præterea Vitæ S. Birgittæ compendium, quod præsens, ubi de ejus Canonizatione agetur, Commentarius exhibet, a Bonifacio IX datum est in Bulla Canonizationis S. Birgittæ, anno 1391, Romæ Pontificatus sui secundo, Christi 1391, Romæ apud S. Petrum Nonis Octobris edita, quam tom. 1 Bullarii Pontificii pag. 233, apud Fontanum in codice Canonizationum a pag. 151, et ante Revelations S. Birgittæ, opera Simonis Hormann Birgittini Monachii in Bavaria anno 1680 una cum Consalvi Duranti in illas notis impressas videre est. Compendium vero istud procul dubio ex lib. Attestationum, de qua supra, seu ex ejusdem Sanctæ canonizationis processu excerptum est: ut adeo seu Pontificis auctoritatem, seu fontem, e quo prodit, species, frustanea videri possit ejus qualiscumque commendatio, iis præsertim, quibus, quanta in hisce rebus acciuratione uti Pontifices summi soleant, non ignotum est. Altera apud Hormannum, mox laudatum, S. Brigitte Vita occurrit a pag. 797, quam abbreviatam dicit. Hanc quidem, ut res feret, adhibebimus, nam tamen edemus, eo quod partim ex libris Revelationum S. Birgittæ, partim ex ejusdem Vita, per Birgerum scripta, videatur esse composita: Quando, quo autore, mihi non liquet. Tantum dico de S. Birgittæ Vita, quam ex Ms. Ultrajectino S. Salvatoris habemus. Prologi initium est: Gloriosus Deus, qui dat virtutem et fortitudinem plebi sue, rationabilem creaturam suam in Spiritu Sancto sibi feliciter unitam et effectam sue divinitatis participem grataiter erigit in sublime etc. Vitæ initium: Beata Birgitta, nobilis progenie, sed nobilior moribus, potentes, et secundum seculi dignitatem progenitores excelsos habens etc; finis vero: Et quia tamquam sydus excellens omnium virtutum ornamento, dum viveret, radabat in terris, jam de mundo translatam non solum in monasterio prædicto Wastenensi, ubi corpus ejus requiescit, sed etiam in Roma et in aliis mundi partibus diversis miraculorum prodigiis et signis ipsam inter Sanctos suos mirificavit, et inter homines fama celebrem efficit et ostendit meritis gloriosam mirabilis in Sanctis suis Dominus noster Jesus Christus, cui est honor in secula seculorum. Amen. Quibus quidem a Birgeriana Vita hæc satis differre videtur: sed reliqua ita cum Birgeriana Vita congruent, ut hujus compendium aliquod merito haberi possit, licet immutato subinde nonnihil rerum ordine: quapropter et hac excudenda abstineo est resum.

19 Vitam quoque S. Birgittæ edidit Surius ad diem xxxiii Julii, quo illa Romæ obiit, sed pro more stilo adaptatam suo, eamque sinceram Baroniū in suis ad Martyrologium Romanum Annotatis agnovit. At quænam Vita ea est, quam si to suo edidit Surius? Papebrochius noster tom. 3 Martii pag. 514 in Annotatis in Vitam S. Catharinae, Birgittæ filiae, ab Ulphone monacho, auctore suppari, scriptam, lit. f. in hæc Ulphonis verba: Tempore igitur suprascripto post mortem ejus (S. Birgittæ) et eodem anno (1573) translatio

S. Birgittæ
Vita vindicatur:

A translatio inchoata, sed non absque prodigiis insignibus circa resolutionem carnis ab ossibus mirabiliter factam, nec non sine miraculis in via factis, est consummata, et ad monasterium Watzstenense translati, sicut alibi plenius est conscriptum, sic annotat: Videtur ea Vita indicari, quam Surius edidit stylo mutato et magis contracto. Verum hic vel librum Attestationum, ut P. van der Ketten in suis Notitiis MSS. obiter indicat, vel aliud quodpiam de S. Brigitte scriptum designatum propterea reor, quod illuc Ulpho non de miraculis S. Brigitte universim agat; sed de iis, quae translationem reliquiarum S. Brigitte sunt comitata: hec autem Vita Suriana non nisi breviter ac generatim hunc perstringit in modum: Anno autem proximo (1374) post multorum miraculorum coruscationem, et osium ejus subitam, et ultra modum mirabilem purgationem et exsiccationem, ab Urbe Romana, multis in itinere editis miraculis, ad monasterium Vuasthenae duodecimo Julii die cum ingenti populo frequenta et gaudio per sanctam filiam ejus Catharinam translati est. Quid nisi potius igitur, miracula S. Brigitte, de quibus infra num. 25, ubi de quinta miraculorum S. Brigitte hic edendorum parte agetur, Ulphonis verba designant?

20 Mihi quidem S. Brigitte Vita, quam Laurentius Surius, Carthusiensis Colonizae Agrippinae seculo XVI monachus, interpolavit, ea videtur esse, quam in Historia Sanctorum, ut vocant, Lovani in Belgio nostro jam inde ab anno 1455 in domo Joannis de Westfalia a fol. 142 impressa, habemus, quamque proin seculo XVI verosimilime viderit Surius. Id ut patescat clarius, lubet utriusque exordium hoc transcribere: sic incipit, S. Brigitte Vita in dicta Historia: Sancta Brigitte in regno Suecia oriunda, non tantum ex patre et matre nobilibus et coram Deo et mundo potentibus, verum etiam ex parentum progenitoribus excelsis, in justificationes Dei ferventer requirentibus, et peregrinationes certe rosque pios actus avidissime complentibus, illustre duxit originem. Omnis siquidem ejus cognatio et generatio, sicut Thobye, in bona vita et conversatione permansi: ita ut accepti essent tam Deo, quam hominibus et omnibus habitantibus terram. Nam avus, proavus et atavus etc.

C 21 Vide sis modo, quam parum ab his discrepet Suriana: Sancta Brigitte in regno Suecia orta, non tantum parentes habuit nobilis, et tum coram Deo, tum coram mundo potentes, verum avos, proavos et abavos excellentes, legem Dei ferventer inquirentes, et peregrinationes suscipientes, ceteraque pia opera avidissime exequentes. Omnis enim cognatio ejus et stirps, ut etiam beati Tobie, bonam vitam et sanctam conversationem sectata est: adeo ut tam Deo, quam hominibus, et cunctis habitantibus terram accepti et chari essent. Avus enim et proavus atque abavus etc. Pari fere passu procedit Vita utriusque reliqua series ad finem usque: ut adeo Vitam S. Brigitte, quam predicta Historia exhibet, a Surio interpolatam, non immerito dixeris. Satis quidem illa videtur antiqua et accurata, sed a quo auctore conscripta sit, mihi non liquet. Si fusiorem S. Brigitte Vitam a Nicolao, Lincopiensi episcopo, conscriptam fuisse constaret, tribui haec illi fortassis posset. Sed, ut ut res sese habeat, eam, utpote jam typis

editam, necesse non est visum hic recudere.

22 Vitam quoque S. Brigitte ex Attestationum Libro seu Actis et Processu Canonizationis S. Brigitte concinnavit Bertholdus Romanus, Birgittini juxta Florentiam monasterii, cui Paradisi nomen est inditum, confessor generalis. Audi de illa P. van der Ketten in Notitiis Birgittinus ad nos missis: Inveni, inquit, sed locum, ubi invenit, non exprimit, in antiquo libro, qui fuit aliquando monasterii Mariae ad Aquas prope Sylvam ducis Ordinis nostri, Vitam S. Matris nostrae fusa scriptam, et in tres partes divisam, in quarum i auctor de acquisitis virtutibus sanctae Matris nostrae agit. II de acquisitis gratis: III de patris post mortem miraculis. Fontem vero, e quo Vitam S. Brigitte concinnavit, auctor ipse detegit, ita Prologum exorsus: Dum Actis seu processu canonizationis S. Matris nostrae Birgittae curiose hinc inde perlegerem etc: e quibus praeterea patet, auctorem, qui nomen suum lacet, fuisse professione Birgittinum. Sed, ut nomen suum siluerit auctor, prodidit illud una cum anno et loco, quibus Vita illa descripta fuit, sequens monitum, codici a Patre van der Ketten invento, ad calcem Vitae S. Brigitte subiectum. Ita habet eodem teste: Sciat lector in Christo devotus, nec non sanctitatis virginis Mariae et Dominae Birgittae zelator, quod primevus prescripti compilator Opusculi fuit Fr. Bertholdus de Roma, confessor generalis monasterii ejusdem Matris nostrae Birgittae de Paradiso apud Florentiam, excoquista fuit in monasterio (subscriptio, ut opinor) ejusdem Ordinis anno Domini MCCCCCLII, mense Decembri. Oremus pro invicem, ut salvemur. Actum ad Aquas Mariae prope Buscum Ducis Leodiensi (tunc quidem) diocesis.

23 Vitae hujus tandem nobis copia facta est ex in Belgio monumentis monasterii S. Altonis in Bavaria, Patrum Birgittanorum id incolentium humanitate et beneficio, qui eam P. Crammer e Societate nostra sacerdoti dederunt, ut eam nobis (quod et fideliter et accurate hic præstít) describendam curaret. Habet haec ad calcem eadem, quae modo ex Patris van der Ketten notitiis produximus, subjecta verba; ut adeo vel ipsum sit S. Brigitte Vita Buscoducense apographum, vel dein hoc descripterit is, cuius ibi nomen hoc modo exprimitur: Ora pro scriptore R. P. Bartholomeo Lautio Ord. S. Brigitte in monasterio Sion Colonia professo sacerdote. Verum in anno, quo exscripta fuerit haec a Bertholdo adornata S. Brigitte Vita, discrimin ingens occurrit: annum 1452 notavit P. van der Ketten in Notitiis: at annum MCCCCII habet apographum nostrum Bavarium; uti et quidem ipsum Patrum Altomontensium, e quo illud desumptum est, apographum; cum eundem annum 1402 conceptis verbis etiam signavit P. Jacobus Scheckh in suo de monasterio S. Altonis libello, anno 1730 typis Frisingensibus edito pag. 57. Error latet in apographo S. Altonis, in quo nota numeralis L omissa est: cum enim monasterium Mariae ad Aquas frigidas prope Sylvam ducis, ut tom. 5 col. 411 Galliae Christianæ auctæ scriptores tradunt, concinente Joanne Francisco Foppens in Supplemento ad Opera diplomatica Miræ (tom. 3 pag. 497) fundatum dumtaxat fuerit anno 1434, manifestum fit, anno 1402 S. Brigitte Vitam ibi exscribi non potuisse.

24 Neque ausim asserere, Bertholdum seculi

AUCTORE
I. B.
contra dabi-
tur alia,

AUCTORE
J. B.
et a Berthol-
do Romano
exarata;

xv principio in Florentino Paradisi monasterio confessoris generalis officio functum: nullam hujus rei Vastenense Chronicum mentionem facit. Anno 1394 de condendo prope Florentiam Paradisi monasterio serio agi est cceptum Magni Petri auspiciis, ita in laudato Chronicum ad annum supradictum scribente Thoriro: In die Apostolorum Philli et Jacobi arriput iter frater Magnus Petri versus Romanum pro inchoando claustro Religionis S. Salvatoris prope Florentiam, in cuius comitiva fuerunt Ericus Gudhundi presbyter, et Lucas, qui tunc laicus erat, sed in Roma ordinatus est presbyter. Obiit Magnus Petri Florentia in monasterio Paradisi anno 1396, eodem teste Thoriro. Quis defuncto successerit in Confessoris generalis officium, non edicit: verum ad annum 1429 scribit, Lucam, Magni Petri socium, monasterii Paradisi confessorum generalem eo anno excessisse e vita, cum a celebratis Vastenae Ordinis comitiis rediret in Italiam: ita ut fortasse, non nisi defuncto Luca monasterii Paradisi confessor generalis factus sit Bertholdus, Vitamque S. Birgitta ex Actis canonizationis ejus confecerit inter annum 1429 et 1452; quae quidem conjectura firmatur ex eo, quod ab anno 1403, quo primum Paradisi monasterium rite consummatum fuit, illi Lucas praefuisse videatur. Sic enim scribit Thorirus ad annum 1403: Item priori anno (1402) circa festum Michaëlis duo fratres, frater Ericus et frater Thorirus, transierunt versus Romanum pro aliquibus negotiis monasterium nostrum summe tangentibus. Quibus expeditis, dn. Ericus redit et alter, videlicet frater Thorirus cum fratre Luca transivit Florentiam, ubi incepit fuit monasterium prope civitatem in castro, quod dicitur Paradisi, pro informatione fratum et sororum ibi instituendorum secundum Regulam sancti Salvatoris.

quam se-
quentur S.
Birgitta Mi-
racula.

25 Post has S. Birgittae Vitas addemus ex Hormanno supra laudato Miracula S. Birgitta, quae viva mortuaque patravit, in varias partes divisa: earum prima octo miracula continet, quae patrata fuerunt in Suecia: altera miracula aliquot, Bernardi archiepiscopi Neapolitanij jussu anno 1376 collecta, ex antiquissimo codice, ut ait Hormann, descripta: tercia miracula aliquot Nolæ et Romæ ante et post mortem S. Birgittæ facta ex eodem codice: quarta miracula aliquot quae comes de Nola, S. Birgittæ, dum viveret, familiaris, testimonio suo firmata ad Alphonsum, Giennensem episcopum, misit: quinta miracula quædam, quæ sive in translatione corporis S. Birgittæ Roma in Sueciam anno 1374, sive in Suecia postmodum contigerunt, conscripta, ut apparet, ab aliquo, qui Sanctæ reliquias comitatus est: ita conjicio ex ejus verbis miraculo 1. Cum de Bruma civitate pergentes hospitaremur in oppidulo quodam etc: item miraculo 2: Cum diverteremus ad monasterium, quod vocatur Claravallis regni Polonia etc: et miraculo 3: Cum adhuc essemus in mari inter Alamanniam et Sueciam etc: sexta miracula aliquot alia in Polonia et Suecia facta, Nicolai Lincopensis episcopi jussu a tribus monachis Vastenensibus scripta, quibus præmittitur brevis Sermo de B. Birgitta, descriptus ex eodem codice antiquissimo, monialium nimurum. S. Laurentii in Panisperna Romæ, apud quas S. Birgitta sepulturæ tradita fuit. His denique postremis miraculis, ne tempus ignores, quo conscripta sunt, ad calcem subdun-

tur sequentia: Explicant miracula beatae Birgittæ de Suetia, finita et scripta anno Domini MCCCLXXVIII in Octava S. Martini per manus Nicolai Missioner, alias dicti Vyogeler, clerici Brandenburgensis dioecesis, tunc temporis in Roma existentes etc: ex quibus intelligas, ea Romæ in chartas fuisse conjecta, cum de ejus canonizatio agebatur. Plura quidem miracula S. Birgitta patravit, quorum aliqua suo loco referuntur: omnia enim referri vix posse putamus. Interim ex his, quæ dabuntur, quanti apud Deum metiti S. Birgitta sit, primum erit unicuique percipere.

26 Reliquum est, ut de tribus maxime auctoribus, quorum testimonio non raro utemur, nonnulla disseram, eorumque notitiam lectori suggeram: sunt autem Mathias, canonicus Linopensis, qui Prologum in aliquot S. Birgitta revelationes edidit; Petrus, Alcastrensis in Suecia monasterii Prior ex Ordine Cisterciensi, qui plesrasque S. Birgittæ revelationes calamo exaravit, declarationibus illustravit, ac iis, quas Extravagantes dicunt, locupletavit, auxitque; et Alfonso, Giennensis primus episcopus, solitarius deinde vilam amplexus, qui, praeter Vitam S. Birgittæ, in gratiam S. Catharinae Pisane forte scriptam, de qua supra, Prologum scripsit in librum, cui titulus, Liber caelestis Imperatoris ad reges etc: cui Prologo aliquod Vitæ S. Birgittæ veluti compendium sparsim inseruit. Ex his Mathias in Suecia natus loco honesto, et litterarum pietatisque a teneris amans, adulterio ad varias exterorū adiit academias, unde in patriam redux ob doctrinæ probitatisque laudem non modo Linopensisibus canonibus adscribi meruit, sed conscius etiam fieri arcanorum, quæ Deus S. Birgittæ revelabat, dum illi a confessionibus fuit: multa de illo leguntur in libris Revelationum, quæ vide lib. 1, cap. 3 et 52; lib. 5 interrogatio ultima; lib. 6, cap. 75 et 89, et alibi. Obiit Stockholmæ anno 1350, sepultusque fuit in templo Dominicanorum.

27 Ita fere Vastovius in Vite Aquilonia, nihil contradicente Benzolio in suis ad Vastovium Annotatis. Varijs ingenij sui reliquit monumenta, quorum uni, teste Benzolio, in codice Ms. Bibliothecæ publicæ (Upsaliensis, ut reor) membranaceo, signato num. 54, manu veteri hæc præmittuntur: Hic liber subscriptus, qui incipit "Absolutio multum beneficium confert" dicitur. Copia exemplorum, quem fecit Magister Matthias, canonicus Linopensis, et colligit. Hic venerabilis vir Matthias fuit primus confessor matris nostræ gloriosæ S. Birgittæ, quia vita et religione valde erat præclarus, et tempore suo Magistrorum omnium summus, qui plures libros fecit, scilicet Concordias super totam Bibliam, quas habemus in Watzstena in tribus voluminibus magna quantitatis. Item unum librum, qui dicitur "Homo conditus". Item super Apocalypsin. Item tractatum de modis loquendi, et quamplures alios. De ejus in Apocalypsin lucubratione item Diarium Vastenense ad annum 1433 his verbis: Crastino S. Erici regis et martyris obiit Fr. Petrus Olavi Hic scripsit... expositionem super Apocalypsi magistri Matthiae Linopensis: ex quibus liquet, quoniam opere hallucinetur Ovidius tom. 3 Scriptorum ecclesiasticorum col. 1110 et seq., Matthiam Linopensem cum Matthæo Cracoviensi, episcopo, ut scribit, Wormaciensi, anno 1414 defuncto.

Auctio
nem
J. B.

A defuncto, confundens, *Operaque Mathiae attri- buens, si expositionem in Apocalypsin demas, toto celo diversa. Beatum sua ætate vocatum, ejusque xdem insignem Deo dicalam et ossa se conspexisse Vastenis, ait Possevinus in Apparatu sacro, Ex quibus efficitur, non exigui momenti esse debere hujus viri in S. Birgittæ rebus auctoritatem, sive illius ætatem, rerumque a S. Birgittæ gestarum notitiam, sive eruditioem, sive denique vita sanctimoniam, atque adeo veri amorem species. Quod qua de causa dictum sit, paulo post patet. Venio nunc ad Petrum, Alvastriæ Priorrem.*

quis Petrus, 28 Et hic S. Birgittæ familiaris fuit, teste Thoriro Andreæ in *Diaro Vastenensi ad annum 1390, ubi sic loquitur*: Item non die mensis Aprilis in curia episcopali ad Vasten moriebatur frater Petrus, Prior Alvastri, (fallitur itaque *Vastorius, cui sub annum 1378 mortuus est*) translator et conscriptor maximæ partis *Revelationum divinitus ostensarum beatae Birgittæ, et comes peregrinationis ejus ad sanctam Jerusalem*: cujus corpus per episcopum Nicolaum Lyncopensem et Tydhemannum abbatem cum B magno honore ad monasterium suum est translatum. S. Birgittæ quoque a confessionibus fuisse (annis 30, teste Alphonso apud Raynaldum ad annum 1379, num. 8) ac libros octo *Revelationum ejusdem et sermone Suecico in Latinum translatissima, præterea cantus Birgittino Ordini proprium cum Hymnis et Antiphonis compositus, Vastorius scribit in Vita Aquilonari*: sed uti annum mortualem Petri Vastenensis monachi, et primi confessoris generalis cum anno mortuali Petri Olavi, Alvastrensis Prioris ex Ordine Cisterciensi, confudit perperam, ita falso cantus Birgittini auctorem, qui Petrus Vastenensis fuit, Petrus Alvastrensem ac Cisterciensem fecit: nam de Petro Vastenensi, non Alvastrensi, ita Thoririus in *Diaro Vastenensi ad annum 1378*: In crastino Octavæ Nativitatis beatae Marie Virginis obiit magister Petrus, primus confessor generalis in Vastenom. Hic magister et confessor fuit S. Birgittæ permanent in virginitate per omne tempus vita sue. Hic dictavit cantum sororum. *Il- lius (Petri nempe Alvastrensis) sunt Declaratio- nes, Revelationum S. Birgittæ libris, ut supra di- xi, hinc inde insertæ, uti et revelationes aliae, quas,*

originalibus contentas, tamquam declarationes earumdem et additiones, diligenter prehabita di- scussione, ipsis originalibus libris hinc inde pio conamine sunt insertæ.

29 *Illiis etiam mentio fit apud Joannem Car- dinalem de Turrecremata in Prologo ad Revela- tiones S. Birgittæ capitulo 1, lib. Revelationum Extravagantium capp. 46, 48, 109. Oudino, ubi de S. Birgitta illi sermo est, tam Petrus Alvastrensis Prior, quam Alphonsus episcopus modo simplices et creduli, fideque indigni sunt, ut qui revelationes S. Birgittæ facile nimis a Deo immissas crediderint; modo homines fraudulentem, ut qui revelationibus a se conficiant, quo iis fidem auctoritatemque conciliarent, S. Birgittæ nomen affinxerint. Simplicem corde fuisse Petrum Alvastrensem, sed simul religiosissimum, etiam Mathias Lincopiensis canonicus ait in Prologo: at quid oblitus ejus simplicitas, ut S. Birgittæ re- velationes sincere fideliterque tradiderit, non video: hujusmodi notam etiam S. Catharinæ, filiæ S. Birgittæ, inuovere poterat, quæ idem, quod Petrus, in Actis Canonizationis S. Birgittæ attesta legitur in Prologo Revelationum extra- vagantium. Verum de Revelationibus S. Birgittæ suo loco dicetur: illud interim hic obseruo, mirum non esse Petrum Alvastrensem, Cisterciensem monachum, parum benigne, imo contemptum ab Oudino, Præmonstratensis Ordinis aliquando alumno, et dein transfuga, excipi, qui religiosum habitum et una cum hoc, quod multa pejus, etiam fidem exul. Contra Petrus Henriquez in Menologio Cisterciensi ad diem vi Maii, Chalemotus, et Bucelinus Beatum vocant; ad quem diem in Operæ nostro tom. 2 Maii haec leguntur in Prætermisso: Petrus Prior monasterii de Alvastra in Ostrogothia, qui Revelationes S. Birgittæ scripsit, referunt cum titulo Beati a Chrysostomo Henriquez, eumque secutis Chalemoto et Bucelino. De eo agi poterit ad Vitam S. Birgittæ VIII Octobris: at cum, quæ de illo auctores laudati habent, ex Vastorio hausta sint, nec hic illive ullum cultus sacri, Petro Alvastrensi exhibiti, indicium argumentumve suppedimentum, necesse non est hac de re disserere pluribus. Ad Alphonsum sermo- nem convesto.*

30 *Alphonsum in primis Joannes Cardinalis de Turrecremata in Defensorii Revelationum S. Birgittæ Prologo cap. 1 numerat inter viros eximiros, qui S. Birgittæ Revelationes tum ea viva, tum post mortem ejus examinarunt, et Alphonsum quidem bis ad S. Birgittæ Revelationes examinandas a summis Pontificibus deputatum ait; primum a Gregorio XI anno 1377: dein ab Ur- bano VI anno 1379. Familiarem fuisse. S. Birgittæ, eidemque in itineribus socium fuisse, col- ligitur ex lib. 7 Revelationum capp. 16 et 31, ex Revelatione inter Extravagantes 48 et seq.; ex litteris ad illum datis a comite de Nola, quas habes apud Hormannum pag. 813. Frag- mentum itineris Hierosolymitani, ab Alphonso descripti, ex codice Ms. Bibliothecæ publicæ Upsaliensis editum Benzeli post Chronicon Mar- garetæ Vastenensis abbatissæ, de quo postea. Re- velationes S. Birgittæ abs illo in libros fuisse di- stinctos, jam diximus supra; uti et Libro ad re- ges etc. compositum marle sue Prologum præ- fixisse; editum ab Hormanno a pag. 625. Patrem habuit Ferdinandum Rodriguez patria Senen- sem matrem vero, Martinez dictam, patria Segovi- ensem; Giennensis episcopus renunciatus fuit post*

AUCTORE
J. B.

post Andream sub annum 1368, ut scribit Martinus de Ximena de Episcopis Giennensis pag. 340: sed episcopatu*m* brevi post renunciavit, ac Romam abiit, ubi cum S. Birgitta familiaritatem contraxit.

Giennensis
episcopus,
sive citan-
di.

31 Inter varia, quæ Romæ gessit, memorat Odoricus Raynaldus, scripto illum Commentario Urbani VI in summum Pontificem electionem defendisse, quem exhibet ad annum 1379 a num. 8, e quo intelligitur, quanto flagrari studio, ut imminens ecclesiæ schisma, quantum penes se erat, averteret, et quam intimam cum S. Birgitta haberet necessitudinem; ut suo loco annotabimus. Id hic animadverto ita Alfonsum in predicto Commentario de seipso loqui, ut non natione Italus, sed Hispanus fuisse videatur: nam apud Raynaldum cit. num. 16 de fratre Alfonso tertii Ordinis S. Francisci hæc habet: Qui nunc est in regno nostro in Gallicia prope civitatem S. Jacobi de Compostella; quo modo post abdicatum Giennensem episcopatum locuturus fuisse non videtur, si Italus fuisse. Mortuus et sepultus est, referente eodem Ximena, secundum alios in B monasterio S. Bartholomæi de Lupiano, secundum alios in sacello S. Jacobi de Guadalaxara: sed vel ipsa, quæ hic occurrit, contradicunt facit, ut neutræ sit assentimentum; sed potius Lan- celoto lib. 2 Historiæ Olivetanae, ubi de monasterio Quaritano Genuensi, cuius fundator Alphon- sus plerisque creditur, eum illic sepultum asserenti, ubi etiam ejus tumulum et epitaphium extare ait marmori inscriptum, his verbis: Hic jacet reverendus pater dominus Alphonsus de Vadatera (de Pechia, scribit Ximena) natione His- spanus, qui, disperso patrimonio proprio propter Deum, reliquo episcopatu*m* Geenensem, ut pauper Christum paupere sequeretur, eremiticam vitam duxit. Tandem Januam veniens eleemosy- nis fidelium sub vocabulo B. Hieronymi hanc fundavit ecclesiam, quam regi obtinuit per vene- rabiles monachos M. Oliveti. Demunque migravit ad Dominum. Anno MCCCLXXXVIII, die 19 Augusti. Atque hæc quidem haec tenus de Mathia Linco- piensi, Petro Alcastrensi, ac Alphonso Giennensi primum episcopo, dein eremita, paulo fusiū con- gerere libuit, ut liqueat, non perinde simplices, C credulos, fideque indignos fuisse, ac Oudino as- serere placuit, meque eorum testimonia deinceps, in iis maxime, quæ ad facta S. Birgitte pure historica, et vitiæ quotidianæ institutum attinent, queque aliounde, quam ex ejusdem Revelationibus explorata habere potuerunt, justis sane de causis adhibituru*m*.

§ III. S. Birgittæ natale solum: qui fuerint ipsi parentes, fratres et sorores; item quæ generis nobilitas.

Suecia, antiquum orbis Arctoi regnum, di- s. 1680
viditur, teste Andrea Bureo in ejusdem De- scriptione, typis Elzevierianis anno 1681 Lug- duni Batavorum edita, pag. 28 in Succiam, Gotham, Finlandiam, Ingriam atque Esthonia: Suecia rursum in Sueoniam proprie dicata et Norlandias distinguuit: Sueonie provincie sunt Uplandia, Vestmannia, Dalecarlia, Nericia et Sudermannia. Suecia regno or- tam esse S. Birgittam, adeo non modo ab ejus biographis, et Bonifacio IX in Bulla canonizationis ejus, sed et in aliis monumentis Suecicis testatum est, ut plane nesciam, quæ veri specie aquid Wolfgangum Lazium de gentium aliquo Peregrinationibus etc. lib. 7, de Bois inscripto, pag. 279 Adolphi Palatini filia a nonnullis dicta sit. Nata porro est in ea Suecie, seu, ut pressius loquar, Sueonie parte, quæ Uplandie no- men invenit, in praedium paterno Finzta, hanc procul Upsalia, civitate tunc archiepiscopali, et antiqua regum Sueciorum sede, quæ modo Stockholmiam translatâ est. Ita præ ceteris enucleat docet Margareta abbatissæ Vastenensis in Chronico, quod quidem sermone patvio scripsit, sed Latine Benzelius reddidit, ita Margareta in hanc rem verba interpretatus: Neque ignorari debet eam (S. Birgittæ matrem) cum nobilissimo marito suo in Uplandia domicilium habuisse, et quidem in praedium Finzta, non procul Upsala, ibique eis natam esse S. Birgittam, liberosque ceteros. Plura deinceps ex hoc Margareta, ut appellant, Chronico proferemus: quapropter Mar- garetæ hujus notitiam hic obiter a Benzeli ju- rit exhibere.

33 Monialis Vastenensis consecrata fuit anno 1540, obiitque anno 1486, postquam annis qua- tuordecim abbatissæ munere perfuncta fuerat, ut ad annos citatos in Diario Vastenensi videre est: nec dubium, quin, licet illa ab etate S. Birgittæ sil paulo remotior, probæ tamen notæ monumen- tis, in monasterio Vastenensi servatis, usq. fili- erit: et, ut his caruisset, non deavant in Vaste- nensi cœnobio post ejus professionem utriusque sexus religiosi homines, qui illic sub fine seculi decimi quarti vel sequentis initium Birgittino in- stituto jam forte nomen dederant, a quibus proin dubiis in rebus instrui probe poterat: ut alios præterream, anno 1446 obiit Joannes Joannis natus sub anno 1363, offici diaconatus fun- catus annis 41: mortuus Ericus Joannis confessor generalis anno 1447, professionis sue 50: anno 1458 Christina Pædhersdotter, moniale illæ professa ab anno 1386 circiter, cuiusmodi exem- plia plura in Vastenensi Diario hinc inde occur- runt; usam autem Margaretam fuisse antiquis cœnobio Vastenensis monumentis, nemo non suspi- cabitur, qui, quæ de S. Birgitte genere illa scri- psit, cum iis, quæ eadem de re Joannes Gustavi in Genealogia Brahma pag. 13 edidit ex codice olim Vastenensi, nunc in Wisingsburgensi bibliotheca servato, contulerit: quæ enim illæ de-

S.

A. S. Birgitta genere conscripta leguntur, verbatim etiam, licet non continua serie, in Margaretae habitatione reperiuntur: miscuit tamen his, quae in predicto codice reperiuntur aliunde multa, nimurum, ut paulo ante dixi, verosimillime a monasterii Vastenensis seu monachis, seu sanctimonialibus senioribus accepta; quod ipsam, dum ait, sese S. Matris suae, et illius posteriorum genus describere, quantum ex hominibus veramantibus constare sibi potuit, lectorem monere videtur: ut partim ex libro illo Vastenensi, partim ex antiquiorum primorumque coenobii Vastenensis incolarum relatu Margareta scriptum verosimiliter coaluerit; et non immerit dignum id esse, quod typorum ope publicam lucem asperceret, Benzelius sit arbitratus. Nunc ad S. Birgittam redeo.

B. 34 Illustri admodum in Suecia loco natam esse S. Birgittam, una omnia vox est: Birgerus, Upsalensis presul, a generis claritudine S. Birgittae Vitam ita exorsus: Beata Birgitta in regno Sueciae oriunda, non solum juxta revelationem sibi divinitus factam ex sanctorum ubi-
B dem regum progenie, qui suis sanctis prome-
ruerunt meritis, ut magnificaret Dominus misericordiam suam cum illa, illustrem duxit originem, verum etiam de nobilibus devotissimis progenitoribus et parentibus; adstipulantes sibi hic habet Vitam S. Birgittae jam inde ab anno 1485 Lorani typis editam, et a Surio interpolata; Vitam item ejus abbreviatam apud Hormannum pag. 797; Bullam Canonizationis Bonifacii IX; Alphonsum in Prologo ad Librum Celestis imperatoris ad reges cap. 3, aliosque, quos taceo. Pater illi ex Bulla canonizationis Birgerus fuit, cuius, suppresso tamen nomine haustum a majoribus pietatem ac virtutem Birgerus Upsalensis episcopus num. 2 egregie praedicit. A Birgero porro, ut vitam et sanguinem, ita et Birgittae nomen traxisse videtur: licet enim Birgitta vel Brigida sepius dicta sit, Birgittam tamen monumenta Suecica et Bonifacius IX in Bullae canonizationis constanter nuncupant: Brigida vero appellationem Bonifacius vulgi tantum, in hujusmodi rebus minus plerumque accu-
rat, consuetudini adscribit: quam, inquit, vulgares Brigidam appellant. El Martinus V in

C. Bulla confirmata canonizationis S. Birgittae: quam vulgares Brigidam appellant, prout appellant.

35 Margareta, Vastenensis abbatissa, in laudes Birgeri non minus, quam Upsalensis presul, sese effundit, cuius etiam, quod peculiaria quædam de S. Birgittae patre complectantur, verba accipe ex versione Benzeli: Quæ (de S. Birgitta matre illi sermo est) honoratissimo juncta marito Birgero, Petri filio, legifero Uplandie, viro optimo et religiosissimo, multorum templorum et monasteriorum fundatori et extructori; nominatim vero monasterii Skoo (quod virginum Cisterciensium ad lacum Meler fuit) Romam, Hierosolymas multaque alia loca sacra more patris et majorum visitavit. De tanto religionis ardore Deus ipse testatus est. Hæc apud Benzelium Margareta. Refertur præterea Birgerus, S. Birgitta pater, a Scheffero inter illos, qui sub Birgero, Magni filio, Suecorum rege, Uplandicarum legum codicem emendarunt; exstatque in archivio regio autographa Birgeri regis ad Birgerum epistola, qua præclarum legum emendationem ipsi præscribit, data Stockholmia anno 1296: vocatur in ea Legifer seu

supremus iudex Tiundriæ, quæ una est ex tribus Uplandie, ut Sueci loquuntur, Folklandis; ut adeo non genere modo et pietate, sed etiam ci-
vili eruditione insignem fuisse oporteat. Sed hæc de Birgero S. Birgittæ patre dixisse, sufficiat hactenus.

36 Uxorem Birgerus habuit pietatis laude si-
bi non imparem: optima haec probissimaque mul-
tier, ut eam Margareta abbatissa appellat, pa-
lam quidem ceterarum illustrium matronarum
more ornata incedebat, sed pietatem clam pectore
occultabat: unde contigil, ut, cum aliquando in
monasterio Skoo, ut habet Vita S. Birgittæ abbreviata, versaretur monacha splendidum matronæ
corporis cultum intuita, illum in superbientis
animi certiter argumentum. Sed nocte sequenti
apparuit monachæ persona venerabilis, irato
vultu in hunc modum eamdem increpans: Cur
detraxisti ancillæ meæ, dicendo ipsam super-
bam esse, quod non est verum? Ipsius namque de genere filiam unam faciam procedere, cum
qua facta mea magna faciam in mundo, tantam-
que sibi gratiam infundam, quod gentes mira-
buntur universæ. In Vita S. Birgittæ abbreviata E
apud Hormann pag. 797 et seq., cui consonat
Birgerus infra num. 3: sed paulo aliter Mar-
gareta; quoad vim et sententiam eadem referens;
quippe quæ viro venerabili, qui monachæ appa-
ruerat, haec verba tribuat: superbam esse famu-
lam judicasti, falso prorsus, quippe filiam par-
riet, quacum concors mea voluntas erat. Mor-
tem, quam prescivit ac prædicti, ad Dei nu-
tum paratiissima subiit, ut num. 5 Birgerus
scribit, et pariter legitur in Vita per Surium
interpolata: quibus Margareta Vastenensis con-
sentanea scribit: Id datum fuit, inquit illa, in-
tegritati morum dominae hujus, quod ex mundo
hoc evocaretur, et correpta morbo mortem
suam aliquot diebus, antequam moreretur, et
præsciret et prædicaret: jamque maritus ejus et
reliqui moestæ atque flentes adstabant, cum illa
animo hilari: "Cur fletis? Quod satis est, vixi;
" gaudendum potius, jam enim me honorior
" Dominus avocat. " Hoc effata, marito libe-
risque fausta queque adprecabatur et beate obdor-
mit.

37 Sed antequam hinc alio progrediamur, no-
dus hic occurrit geminus: quorum alter in eo si-
tus est, tulerit monacha, de qua supra, judi-
cium istud temerarium de S. Birgitta avia, an de
matre? Alter, dictare fuerit ejus mater proprio
nomine Sigris, seu Sigridis, an Ingeborgis? Quod
ad primum altinet, fatendum quidem, id de S.
Birgittæ avia, quam diserte exprimit, Vitæ ab-
breviata S. Birgittæ auctorem retulisse: at cum
idem de S. Birgittæ matre retulerint Birgerus
Upsalensis presul, et Margareta Vastenensis ab-
batissa, his utique præ illo adhærendum existi-
mo. Major difficultas apparet in altero: quippe
S. Birgitta matrem Sigridem manifesto appellat
Bonifacius IX in Bulla canonizationis, cuius ver-
ba exhibeo: Hæc nempe mulier gloria ex pa-
tre Birgero et matre Sigride, conjugibus, de nobili-
ssima regia stirpe Catholicorum Suetiæ re-
gum procedentibus, nec minus fide orthodoxa
et animi constantia ac virtutibus, quam nobili-
tate claris, duxit originem. Contra codex olim
Vastenensis, dein vero Wisingsburgensis, et Mar-
gareta, Vastenensis abbatissa, aviam S. Birgitta
maternam Sigridem, matrem vero Ingeborgem
diserte appellant, et exstat hodieque Upsaliæ
in

AUCTORES
J. B.

matre vero,
Birgero pie-
tate non im-
pari.

AUCTOR.
J. B.

in choro S. Catharinæ templi cathedralis Birgeri Petri de Ulfusa, S. Birgitte patris, epitaphium his verbis, teste Joanne Gustavi pag. 27, conceptum: Hic jacet nobilis dominus Birgerus, Petri filius, Legifer Uplandiæ, orate pro nobis Christum, cuius uxor, domina Ingeburgis, cum filiis eorum, quorum anime quiescent in pace, Birgerum et Ingeburgum conjuges eodem loci sepulcros fuisse, affirmat etiam codex Wisingburgensis: stili vero barbaries seculi xv ruditate non abhorret.

non Sigris
aut Sigridis
fuit:

38 Benzelius item Vastovium, quod S. Birgittæ matrem Sigridem dixit, ita excipit col. 66: Plurimis communem errorem errat, cum Sigridem matrem fuisse beate Birgittæ scribit, cui tamen Ingeburgis nomen erat. Sigridis avia erat materna. Rem nunc notissimam fusius explicare nolo. Ipsum monumentum sepulchrale Birgeri patris in templo cathedrali hujus nostræ urbis, illi attati suppar, et artificiosissime coelatum, rei veritatem abunde docet. Qua igitur via Bulla canonizationis cum Margareta et sepulcrali Birgeri inscriptione conciliabitur? Diceturne, S. Birgittæ matri utrumque, et Sigridis et Ingeburgis nomen fuisse? Aut duas Birgero fuisse uxores, quarum altera Sigridis, altera Ingeburgis fuerit nuncupata, et ex his duabus Sigris S. Birgittæ mater? Primum Birgittæ ætate rarissimum fuisse videtur, ut ex Diario Vastenensi liquet, ubi nullam forte reperies feminam, quæ preter prænomen unicum, addito patris nomine, aliud habeat: alterum, reclamante una cum codice Wisingburgensi Margareta abbatissa, diaconis: utrumque vero sine idonea teste. Ut, quod sentio, aperte loquar, reor in Bullam canonizationis per errorem Sigridis nomen irrepsisse, illius nimirum potissimum vix, qui illam Pontificis nomine adornavit, eo forte deceptus ex capite, quod, cum in Processu Canonizationis nusquam Ingeburgis nomen haberetur, sicut nec apud Birgerum, nec in Vita a Surio interpolata, nec alibi, quod sciam, quam in citatis monumbris occurrit, occurreret tamen alicubi Sigridis nomen, hanc sive ex oscitantia, sive ex scripti, quod præ manibus habebat, dubio sensu, sive alia denique quacumque ex causa S. Birgittæ matrem existimarit, per errorem quidem, sed ad rei substantiam, seu S. Birgittæ canonizationem, quam

C Pontifex intendebat, nihil omnino facientem. Interim tamen corrigendi erunt recentiores plerique, qui, ex monumentorum citatorum ignorantie Bullam canonizationis tuto sequi se posse hac in re rati, Sigridem S. Birgittæ matrem fuisse dixerunt, numero plurimi.

Qui fuerint
S. Birgittæ
fratres et
sorores,

* supple:
fuit

39 Septem ex illo Birgeri et Ingeburgis coniugio procreati sunt liberi; mares tres, feminæ quatuor; a Margareta abbatissa recensiti hoc ordine, Petrus, Benedictus, Israël, Ingridis, Margareta, Catharina et S. Birgitta. Totidem numeral codex Wisingburgensis, et Israëlem legiferum Uplandiæ nominat: de filiis vero Birgeri et Ingeburgis hæc habet præterea: Num vero duæ priores filiae elocate fuerint, non patet, tertia enim filia Domina Catharina, uxor * Domini Magni Gudmari, legiferi Westrogothie (seu Occidental Gothis, quæ Gothis supra memoræ pars est) cuius de stemmate jac in regione adhuc non minima pars superstes. At Joannes Peringskiöld in Geneologia S. Birgittæ, quam Ms. habemus, ait, Margaretam, S. Birgittæ sororem, nupsisse Nicolao Ingivaldi, Hamerstadensiu seu Griphorum propagatori. De

Petro, Benedicto, et Ingridi plura non reperi. Notior multo est Israël Birgeri, S. Birgittæ frater. Laudat illum Birgerus archiepiscopus num. 2 velut pietatis paternæ æmulum: cum enim de patre dixit: Ipse etiam omni die Veneris peccata sua consuevit humiliter confiteri, saepissime proferens verba ista. Sic me die Veneris præparare volo ad Deum, ut quidquid ceteris diebus mihi dederit, fere æquanimiter sim paratus. Illud memorans Sapientis: Ne glorieris in exstinctum differendo pœnitentiam, ignorans, quid superventura tibi pariet dies: de filio subdit: Quod simili modo filius suus omnibus diebus vitae sue fideliter servavit, corpus suum post confessionem secrete flagellis accrimis verberando, ut in flagello paratus Christum flagellatum in suo glorificaret corpus, et cum vii ciis et concupiscentiis jugiter crucifigeret carnem suam. Plura de illo Vastovius in Vita Aquilonia pag. 83 et binis seqq., ubi ejus elogium texit, cuius summa dumtaxat capita brevibus delibabo. Majorum suorum æmulus pietati virtutique ab inueniente etate se dedit, adeo ut, cum per atatem obeundis summis honoribus par esset et Nericie legifer seu præses proclamatus, vix tandem, ut id muneris abnueret, acqueiveret. Cujus rei specimen illustris elidit, cum oblatum sibi, profugo in Daniam rege Sueciæ Magno Smeek, regni sceptrum constantissime renuit. Tandem Rigæ in Livonia piissime obiit anno 1348; cuius corpus e Livonia in Sueciam delatum uxor ejus Ramfridis paterno sepulcro inferri jussit Uppsaliæ. Verum sunt nonnulla in Vastovio hoc loci corrigenda, quod vera falsis permixta tradidit.

40 Verum quidem videtur, Israëlem præclarum aliquod munus, a Rege Sueciæ sibi oblatum, non nisi ægre admodum admisisse: quæ de re hæc habentur cap. 95 libri 6 Revelationum S. Birgittæ: Cum quidam nobilis magnus regni Suecia, qui Dominus Israël (frater S. Birgittæ, ut additur in Declaratione capitilis) vocabatur, multis precibus ad dignitatem majorem regiminis regni vocaretur multoties a rege, et ille habens desiderium eundi contra paganos, et ibi in servitu Dei pro fide sancta moriendi, nullo modo ad suscipiendam dignitatem moveretur, revelatum S. Birgittæ fuit, ut ibidem sequitur, fore, ut desiderio ejus fieret aliquando satis, et a Deo mandatum, ut id muneris divini honoris causa interim susciperet Israël. Consentit itaque Israël, ut legifer fieret, non Nericie, ut Vastovius, sed Uplandiæ, ut codex Wisingburgensis habet et charla antiqua paulo post cilandæ. Dein eo capite de Israëlis obitu Vastovianæ relationi non absimilis sequuntur, nimirum hæc: Sic vere postea omnia haec evenerunt. Nam, transactis aliquibus annis, iste dominus exivit contra infideles, et venit in Alemaniam in civitatem Rigensem, ubi infirmatus est. Et sentiens mortem vicinam ascendit cum aliquibus in ecclesiam cathedralen, et ibi digito imaginis Beatissima Marie Virginis, quæ ibi in maxima reverentia colitur, impressit annulum prætiosum, et reliquit ibi, aperte dicens: Tu mihi Domina es, et semper fuisti dulcissima, super quo te testem invoco, ideo me et animam meam tuæ providentia et misericordia relinquo. Deinde, sumptis Sacramentis, devotissime mortuus est. Sed Israëlis obitus, quem anno 1363 affigit Peringskiöld supra laudatus, anno equidem 1340, ut Vastovius scribit, accidisse non potuit: nam anno 1349 subscrispsit charta Andrea

A dreæ Eschilli, equitis aurati, in qua diserte dicitur Uplandia legifer, ut apud Joannem Gustavi in Genealogia Brahma videre est. Monet etiam Benzelius in hunc Vastovii locum col. 65 ex Messenio (cujus opera hactenus non videt) in Scandia Chronologia, et Analectis pag. 200, constare, anno 1363 vixisse Israëlem, quo ad effugientias molestias imperii, quod ei inciso et renitentia obtulerunt cives, Rigan Livonie secessit.

hic observan-
tur.

41 Praeclarum et vetustum venerandum hodie que superest Upsaliæ in cathedrali templo marori incisum Birgerianæ ex Ingeburgi familiæ sepulcræ monumentum, quod ad calcem Genealogia Braheæ figuræ expressum exhibet Joannes Gustavi, nosque supra obliter attigimus. Depictam id habet hinc Birgeri, inde Ingeburgis imaginem: Birgeri dextero lateri apposita sunt effigies contractiores trium filiorum hoc ordine, Petri, Benedicti, Israëlis, expressis singulorū nominibus: Ingeburgi similiter ex parte opposita adjunctæ sunt quatuor filiarum imagines minores, earumque nomina hoc item ordine: Ingridis, B. Margareta, Catharina, et Birgitta, quamvis haud satis accurate expressa: totum monumentum ambit inscriptio, de qua num. 37; sed paulo altere concepta. Latus infimum, qua quidem Birgeri pedibus subjicitur, hæc verba præfert: Hic jacet nobilis, latus secundum: dominus Birgerus, Petri filius, legifer Uplandiarum, latus superior: Orate pro nobis, ac ejus uxor, quartum: Domina Ingeburgis cum filiis eorum, quorum animæ; latus denique infimum, qua parte Ingeburgis substernitur pedibus: requiescant in pace. Id vero antiquum admodum esse, et saltem ante annum 1391 fuisse conjectum, vel ex eo colligi fas est, quod S. Birgittæ, ex anno in album sanctorum relata, imaginæ signum nullum, quo sanctitas ejus et cœlestis gloria indicetur, additum sit, certe post annum illum ab ipsis Birgittæ posteris aut glorie ejus studiosis alias non omitendum. Atque hæc quidem de S. Birgittæ parentibus, sororibus et fratre dicta sufficiant: nunc de ejus majoribus instituendus est sermo; ut non modo pateat, eam, quod jam vidimus, nobilissimo in Suecia loco natam, sed etiam e regio Suecicorum regum sanguine, quod pariter ejus biographi testantur, fuisse prognata.

AUCTORE
J. B.

42 Ex quo Suercherus II seu Senior sub anno 1139 Suecia regnum adeptus est, eique successit S. Ericus, alternis vicibus modo penes Suercherianam, modo penes Ericianam, ita sanguiente Carolo VII, Suercheri Senioris filio, Suecia imperium usque ad Waldemarum et Magnum Ladulas familiam fuit; in quibus tam Suercheriana, quam Ericiana nobilitas viguit: illa quidem ex eorum patre Birgero Ierl, regni Suecici administratore; hæc vero ex eorum matre Ingeburgi, Erici Balbi, S. Erici abnepotis, sine liberis defuncti, sorore, ut scribit Lloccenius rerum Suecicarum lib. 2: quo factum est, ut post Suercherum Seniorum et Carolum VII ejus filium interim, priusquam ad Waldemarum regnum Suecicæ devolutum fuit, Suecæ reges fuerint Suercherus, Caroli VII filius, et Suercheri hujus denique filius, Joannes I cognomento Mitis; ut apud Suecicos scriptores passim videre est. Jam vero S. Birgitta et Suercheri Senioris sanguine, et linea quidem paterna originem duxisse, sic ostenditur: pater illi fuit, ut diximus, Birgerus Petri; Birgero Petrus Andreæ, cognomento a Mo-

hammer: Andreas denique a Mohammer, cognatione mascula attigit Suercherum Seniorum, Suecia regem; ita codex Wisingsburgensis his verbis: Tertia filia (Sigridis, avix S. Brigitæ) Domina Ingeburgis, ad sociata per illustri Domino Birgero Petri de Finstad, legifero Uplandia, cuius parens fuit Dominus Petrus Andreæ a Mohammer, agnatiōne mascula attingens regem Suercherum. At linea materna pariter S. Birgittam a Suerchero sanguinem traxisse, ita deducitur. Suercherus (ex uxore 2. Sophia, Boleslai, Poloniæ regis, filia, ut vult Peringskiöld) præter Carolum VII, quem ex Ulvida Norvega forte genuit, filium procreavit Sunonem, cognomento Syk. Huic filia nata est ex uxore, nescio qua, Ingridis, dicta Ylwa, Magno Minniskiöld nupta; quo ex coniugio natus Birgerus Ierl, Sueciae dein gubernator, et Waldemari et Magni Suecia regum pater; ubi et Benedictus Magni: hujus porro uxor Sigridis, cognomento Venusta fuit; ea eaque suscepit Ingeborgem, quæ, Birgero Petri matrimonio collocata, S. Birgittam denique felici edidit partu.

43 Leguntur, que modo dicta sunt, in Genealogia Suecia regia Suecorum E S. Birgittæ a Joanne Peringskiöld exarata, et Holmio ad nos missa anno 1714 ab illustri Domino Sparcenfeldt; uti et in Arbori Genealogica D. Israëlis Birgeri, S. Birgittæ fratris, a D. Barone Guldenstierne concinnata, et in monasterio Birgittino, Sion dicto, Colonize depicta; consonantibus Joanne Gustavi in Genealogia Brahma pag. 23, et Benzelio, in Notis ad Margaretam abbatissam col. 39 hæc annotante de Benedicto, legifer Gothis Orientalis; filius erat Magni Minniskiöld, et Ingridis Ylwe, Suercheri Senioris, Suecia regis, ex filio Sunone neptis. Quibus quidem viris, rerum patriarum peritis, contraire nolim; vellem tamen, ut monumenta antiqua indicassent, et ad manum nobis essent, quibus, quæ de Sunone, Suercheri filio, Ylweaque, Magno Minniskiöld nupta, hæc dixerit, confirmare possem: cetera porro ex codice Wisingsburgensi et Margareta abbatissa, sat certa apparent. Sic ille ex versione e Suecico idiomate Joannis Gustavi: Faciamus hic quoque mentionem familie Divæ Birgittæ, cuius eventus nobis certo constat: primo avus maternus S. Birgittæ fuit Dominus Benedictus legifer, frater gubernatoris regni Suecici Birgeri Ierl, qui ob vetustatem in matrimonio duxit uxorem se genere inferiorem, ideo indigantes tam frater, quam ceteri agnati, misit Birgerus Ierl, germano suo in contemptum mulieris tunicam bipartitam, cuius una pars erat holoserica, et altera ex vili panno, quam maritus Dominus Benedictus margaritis, ac auro exornari curavit, ut pretiosior videretur priore parte; cum vero frater aliquie cognati Sigridis presentem pulchritudinem et modestiam animi cognoverunt, tandem ad tale conjugium, tamquam fato peractum, consenserunt, in quo etiam singulari suavitate pie per aliquot annos vixerunt, et sic quatuor liberis suscepti (videlicet unico filio et tribus filiabus) Domina Sigridis, quam pliissime vitam (hoc satis integre e Suecico redditum non videtur) cum morte mutavit, Holmiam funus transportatur, et honorifice in ecclesiam S. Clare sepulchro traditur.

44 Filia autem præfati Benedicti Ramburum, uxor nobilis Erngislonis Plate, qui est sepultus in ecclesia Ostrogothiana, vulgo Swanshals dicta, ubi olim fuit curia sive sedes illorum,

uti et qui
fuerit

AUCTORE
J. B.

rum, in coenobio Risaburgensi sepeliebatur. Altera filia Domina Catharina, multas S. Birgittae pias actiones magistro ac episcopo Petro Sca, quas tempore educationis sue ab illa didicerat, revelavit. Tertia filia Domina Ingeburgis ad sociata perillustri Domino Birgero Petri, quibus subdit filios tres ac filias quatuor; e filiabus autem S. Birgittam quarto loco recenset. His verbatim szepe consonat *Margareta abbatissa*, quamquam plura subinde interserat. Sic de *Erngistone Plate agens*, ac de *Ramburgi ejus conjugae ait*: Morti vicinus vir hic nobilissimus professus est honestissimam uxorem suam adhuc aequo illibatam esse virginem, atque fuerat quem primum in domum ejus deduceretur, quod publice constare, illa, quamdiu vixit, aegerrimo tulit animo. *Est etiam, in quo codici Wisingsburgensi Margareta adversetur*. Nam secunda Benedicti legiferi filia, quae illi Catharina est, a *Margareta Ingridis dicitur*. *Filia, inquit, domina Sigridis secunda erat Ingridis, quae habitavit in Aspanae, probitate et pietate insignis domina, cujus etiam custodiæ, matre mortua, commissa est*

B dilecta mater nostra Birgitta. Atque hujus, adhuc puelle, plurima et morum innocentia, et benignitas divina documenta vidi memorata domina, præcipue, quomodo Beata Virgo Maria ei assideret, et vel aeu pingente, vel alia curantem negotia adjuvaret. *Hæc etiam de S. Birgittæ materlera quadam Birgerus narrat, sed nomen tacet: ut nesciam sane, utri adhærendum sit, codicine Wisingsburgensi, an Margarete.*

45 *Lubet etiam regium S. Birgittæ genus aliunde confirmare: Magnus Ladulas, Suecæ rex, de quo supra num. 42, tres filios habuit, Birgerum, successorem suum, Ericum, et Waldemarum: Birgero, e regni solio patriaque pulso, successor datus est dicti mox Erici filius Magnus, cognomento Smeek, id est, ut interpretatur Loccenius, blandis verbis promissisque lactatus. Huic S. Birgitta, cum adhuc versaretur in Suecia, ut suo loco videbimus, multa prædictit: sed hic sanctæ Mulieris et cognate sua monita nihil pensi habuit: cognate, inquam, sua; sic enim habet Margareta, de Birgero, S. Birgitta filio, præter alia hæc scribens: Cumque scrinium S. Birgittæ prima vice portaretur, ei Birgerus ipse cum aliis viris nobilibus humeros subdidit, quo item die pia perfusus lætitia in hæc verba prorupit: Nunc gaudentis erectum caput efferam, qui quondam sèpius defixis in terram oculis stabam coram Domino meo Magno rege, quum identidem a me quereret; Quid, queso, de nobis cognata nostra, tua Mater, hac nocte somniavit?*

46 *Quod si Benedicti Legiferi majores ex scriptorum Suecicorum mente persequamus, S. Birgittam ex Ingrida, S. Canuti Danie regis et martyris, et Adelæ, filie Roberti Fritsii, Flandriæ comitis, filia sanguinem etiam duxisse reprehendimus: Ingridis enim Folchoni, Sueconum nobilissimo maritoque suo, filios duos peperit (vide Loccenium rerum Suecarum lib. 1 pag. 34) Benedictum, Sinvils dictum, et Canutum: ex Canuto (alibi tamen Benedicto id tribuitur) progenitus est Magnus Miniskiold, et ex hoc Benedictus legifer, avus S. Birgitta maternus. Sed de regio S. Birgittæ stemmate atque ejus majoribus jam satis superque dictum existimo, etsi plura præsertim ex Peringskioldi S. Birgittæ Genealogia his addi possent; et ne justo longius evagari*

cogar, ad S. Birgittæ natales progredior. Si quis tam propria illustrissimæ illius familie insignia nosse desideret, sigillum patris ejus Birgeri exhibet Joannes Gustavi in Genealogia Braheæ ante Epistolam nuncupatoriam: ubi adverte duabus aquilinis alis, qua parte sibi earum apices imminent, rosam insertam, quæ in duobus sequentibus non habetur, 2 Sigillum fratris ejus Israëli Petri in archito regio repertum, et instrumento anni 1349 appensum pag. 19. 3 Birgeri Petri insignia, prout incisa sunt monumento ejus sepulrali Upsaliæ, sub calcem libelli jam sèpius nominati.

§ IV. Prodigii variis illustratur opus S. Birgittæ, sub initium seculi xiv natæ, multisque prærogativis ab ineunte ætate divinitus decoratae.

Tam singulari atque inusitata pietatis religionis laude conspicuis orta parentibus et majoribus S. Birgitta, quam ab illis hausit, pietatem, vitæ sanctimoniam a teneris ungulculis ad extremam usque ætatem non modo integrum illibatamque servavit, sed etiam auxil, adeo ut futura ejus sanctitas, etiam prius, quam vitæ hujus lucem aspiceret, portentis non dubiis divinitus fuerit subinde declarata. Ac primo quidem in hanc rem ita loquitur Birgerus num. 3 et seg. Mater similiter hujus gloriose Dominae nobilis extitit et devota, cuius pater, cum de semine regio esset natus, decorum domus Dei diligens, pluribus fundatis ecclesiis et monasteriis, ipsis juxta magnificientiam suam amplissimos redditus datis nomine constitut et donavit. Cum autem quadam die uxor ejus, devocationem mentis occultans, ac secundum nobilitatem suam et consuetudinem nobilium incedens, ut omnis gloria ejus ab intus in fymbriis aureis soli Deo placaret, a quadam moniali quasi superba despicietur; statim sequenti nocte, cum dicta moniali obdormisset, apparuit ei persona mirabilis vultu, dicens: Cur dextraxisti ancillæ meæ, dicendo eam superbam esse, quod tamen non est verum; de ipsa enim unam Filiam faciam procedere, cum qua statuam pactum meum, tantum ei tribuendo gratiam, ut universe nationes non sufficiant admirari. *Libuit hic Birgeri verba integre transcribere, quod res illa, quam supranum. 37 obiter attigi, discutienda hic veniat paulo accurateius. Satis quidem ex Birgeri, Margareta abbatissæ, supra num. 38 laudalæ, et auctoris Vitæ abbreviatæ S. Birgittæ unanimi assertione compertum est, divinitus, cum nondum nata esset, fuisse prædictum, fore, ut insignibus gratiae coelestis donis ornaretur: verum contigit, id axia ipsius Sigridis, an matris Ingeburgis, superbæ ob ornatum corporis a moniali Skoënsi seu Skoghensi immerito damnable, occasione, haud ita de Margareta et auctoris Vitæ S. Birgittæ abbreviata hac in re discrepantium liquet.*

48 *Verum Margareta Vitæ abbreviatæ auctor videtur hic posthabendus; tum quod illa de rebus, quas scribit, accuratius et cumulatius videtur*

A videatur fuisse instructa; tum quod consentientem sibi habeat Birgerum, quem ille forte, aut alium quenvis auctorem, qui eodem, quo Birgerus, modo, id est, subobscuro, de S. Birgitte matre hic scripsit, perperam intellecerit: ut res patescat clarius, verba Birgeri, num. proxime superiori recitata, quantum necesse est, repetamus. Mater similiter (S. Birgittae, inquit) nobilis extitit et devota, cuius pater etc: Postremo hæc Birgeri verba, cuius pater, tam ad Patrem matris S. Birgittæ, seu avum hujus maternum, quam ad S. Birgittæ patrem, prima quidam fronte et per se considerata, referri valent: quo fit, ut cum paulo post ait, cuius uxor etc; videlicet Birgerus possit tam de ejus aria, quam de matre sermonem hic instituere: cuius, aut alterius, eodem modo hic loquentis, auctoris verba, qui Vitam abbreviatam concinnavit, fuerit verosimiliter priori modo interpretatus.

non a via, et
more judi-
canti, præ-
dicta fuit.

49 At Birgerum de Birgero S. Birgittæ patre, atque adeo de Ingeburgi S. Birgittæ matre mentionem facere, ex adjunctis personarum colligi potest: ait enim virum, de quo loquitur, ecclesiæ monasteriorumque fundatorem fuisse, quod quidem de Birgero, S. Birgittæ patre, non de ayo ejus materno dictum fuisse, num. 35 vidimus supra. Præterea hæc a Birgero relata verba: De ipsa enim faciem procedere unam filiam, cum qua statuam pactum meum, quas proprie indicant, nisi S. Birgittam et matrem ejus Ingeburgem? Ut Birgeri biographi mentem minus accurate explices, si pro de ipsa scribas de ejus genere, quod Vilæ abbreviatæ auctor facit. Ceterum quæret fortasse hic aliquis, quæ fuerit persona illa mirabilis vultu, seu, ut in Vita abbreviatæ legitur, miræ puicitudinis, quæ monialis Skoghenensis temeritatem verbis supra relatis increpasse dicitur? Hormann in Indice verbali ad vocem Birgittacensem, fuisse Beatissimam Virginem Mariam: at quisquis apparentis personæ verba penderit, mecum, ut opinor, sentiet, ea potius Christi esse, qui S. Birgittam deinceps in sponsans assumere dignatus est, et gratie, hominibus infusæ, dici debet fons et auctor, proprie dictus. Consonat utcumque Margareta abbatissa sic scribens: Sed huic noctu postmodum apparuit vir venerabilis exprobans judicium temeritatem dicendo: Superbam esse famulam meam judicasti, falsorum: Filiam pariet, quacum concors mea voluntas erit.

Mater gra-
via Filiæ
causa

50 En alterum futuræ S. Birgittæ sanctitatis portentum, ante ejus nativitatem editum: Nam cum adhuc in matre gestaretur utero, inquit Birgerus, contigit matrem in sinu maris pati naufragium, et cum multi promiscui sexus essent submersi, dux regni, videns ipsam in periculo constitutam, omnibus modis, quibus potuit, eam vivam ad litus perduxit: sed miro modo ipsa nocte astitit matri persona vestitu fulgenti, dicens. Salvata es propter bonum, quod habes in utero (ex Dei scilicet arbitrio, S. Birgittam una cum matre ab interitu vindicare volentis, non ex Birgitte meritis, quæ tum adhuc nulla erant: unde tamen nonnemini ea suspicio, S. Birgittam in utero matris gratiam, quam sanctificantem. Theologi dicunt, accepisse, injecta est; verum enim vero levè nimium de causa) nutri illud cum caritate Dei, quia tibi a Deo specialiter est donatum. Verbis pene iisdem eadem habes in Bulla Canonizationis infra edenda, in Vita S. Birgittæ, a Surio interpolata, quemadmodum et in Vita ejusdem abbreviata

apud Hormann pag. 798, apud S. Antoninum, et alibi; ut in portenti merito vocari in dubium nequeat. Margareta abbatissa paucis eadem refert, additæ rei gestæ adjuncta unum atque alterum, alibi præterita: quare et illius verba huc transfero: Contigit etiam, inquit, dominus hanc (Ingeburgem) cum sancta matre nostrâ Birgitta gravida esset, ad littora Oelandie naufragium facere, sed ope ducis illius qui Nykopæ fame enectus est, non sine maximo labore et presentissimo vita periculo, multis aqua demersis, liberari. Nocte subsecuta obversabatur species hominis fulgenti induit vesta, si quæ dicunt: Propter bonum illud, quod in utero geris, a mortis fauibus eruptam tescis, fac Dei amore imbuas, quod Deo acceptum refere debes.

51 Ex his Margareta, abbatissæ Vastenensis, liberatur verbis discimus primo quidem, pro maris tractu

naufragio,

Ingeburgi, S. Birgittæ mater, propter filiam, quam gestabat utero, fuerit erupta naufragio; tum cuius potissimum ope salvo evaserit, quæ alibi non nisi generatim indicata reperias. Est enim Oelandia Baltici maris insula amena et fertili, Gothæ E Orientalis pars, Calmaria, Smallandia oppido maritimo, milliari tantum dimidio distans. Cum vero ducem, qui Ingeburgem naufragii periculo surripuit, deinceps Nicopæ (Sudermannia, Suevum provincie, emporium est) fame enectum, Margareta asserat, abunde indicat, hunc fuisse Ericum, quem Birgeri regis fraude et impietate, nulla habita fraterne necessitudinis ratione, una cum altero fratre Waldemaro ari Nicopensi inclusum post triduum famem extinctum, scriptores Suecici passim perhibent. Vide Loccentium rerum Suecicarum lib. 2 ad annum 1317, ubi et meritas parricidii poenas luisse Birgerum, regno propterea pulsum scribit.

52 Quæ fuerit maritimi hujus itineris ab Ingeburge suscepti ratio, quis terminus, mihi quidem divinare non lubet: at Burlamachius lib. 1 Vita Italicae S. Birgittæ cap. 1 ait, Ingeburgem, S. Birgittæ matrem, maritum Birgerum, qui Compostellanam peregrinationem suscepit, imitam, ad S. Brigidam, celebrem miraculis in Scotia virginem, una cum Henrico seu potius Erico, regne Suecæ duce, iter devotionis causa insti- F tuisse; inde vero reducem prope patriam in naufragii periculum incuruisse. Laudat in margine Surium, et Bullam Canonizationis: verum, quod ad dicti itineris causam quidem ac terminum attinet, nihil illuc, nec apud antiquiores, qui de S. Birgitta scripserunt, Burlamachii assertio simile repertum iri existimo; ut adeo id pro mera scriptoris illius conjectura accipiendo videatur, haud magis fundata, quam altera ejusdem generis conjectura, quæ apud eumdem scriptorem ibidem occurrit, nimis ex eadem Ingeburgis in S. Brigidam Scoticam pietate profectum esse, ut S. Birgittæ Brigidae nomen impositum fuerit: verum Sanctam nostram a patre Birgero potius Birgitta nomen sortitam esse, nec Brigidam, nisi a vulgo, parum passim in hujusmodi rebus accurato, dictam fuisse, jam ante ostensum est. Et hæc quidem S. Birgittæ ortum portenta præcessere.

Hemmingo
nativitas
Birgittæ di-
vinitus ma-
nifestatur,

53 Mox vero alterum Birgerus subdit num. 4, quod ea nata contigit, et in Bulla pariter Canonizationis refertur his verbis: Cumque puella Birgitta de genetricis alvo in mundum recenter fuisse educta, sacerdos parochialis in eccllesia propinquæ approbatæ vite et astatæ perfectæ, dum nocte orationi vacaret, nubem lucidam

AUCTORE
J. R.

cidam, et in medio nubis virginem sedentem vidit, librum habentem in manu, sibique dicentem: « Nata est Birgero quaedam filia, cuius vox per totum mundum admirabilis audieatur. » Eadem habet Vita S. Birgittae abbreviata apud Hormann pag. 798, addens curionem illum, deinde factum esse Aboënum in Suecia episcopum. Petrus Alvastrensis nomen illius prodit (si Vastorius credimus) in Declaratione ad cap. 125 lib. 4 Revelationum S. Birgittae, sic sribens: De isto episcopo sunt plures revelationes in Vita domine Birgittae (in nostra alisque non nisi haec unica; si tamen hic illius mentio fit; atque adeo primaria S. Birgittae Vita, alia ab iis, quae hactenus nota sunt, hic indicari videtur) qui fuit dominus Hemingus episcopus Aboënsis, et amicus beatae Virginis Marie.

qui non fuit
episcopus
Aboënsis, de
quo Vasto-
rius.

54 Haud obscure quidem hic Petrus Alvastrensis Hemmingum, episcopum Aboënum, nominat: at fieri non potest, ut Hemmingo huic celestis illa de S. Birgittae vox, quod Vastorius ait pag. 89, audit a fuerit: istud porro illa conficio: secundum Vastorum pag. citata, ut et in syllabo Chronico Hemmingus non ante annum B 1367 obiit, atatis 70. Paulus vero Iusten in Chronico episcoporum Aboënsium Ms., notante Benzelio col. 66, obiisse ait Hemmingum anno Domini 1367 episcopatus sui anno 27 vita vero suæ 77; itaque natus fuerit sub annum nonagesimum seculi decimi tertii; sub initium vero seculi sequentis, quo ad annum quintum nondum proiecto procul dubio nata jam fuerat S. Birgitta, ut mox ostendetur, annum numerare dumtaxat potius aetatis sue circiter 15. Atqui is, qui celestem illam vocem exceptit, vir erat etatis proiecte, teste Birgero et Vita per Surium interpolata; perfecte atatis, teste Bulla canonizationis curatus seu pagi alicuius curio, teste Vita abbreviata. Alium itaque fuisse oportet, qui vocem illam audierit, nisi et Paulus Iusten, et Vastorius ipse in assignanda Hemmingi aetate non parum fuerint hallucinati; quod miror a Benzelio non fuisse observatum. Res interim ipse testibus satis idoneis firmata est, ut ex dictis liquet, ut credi prudenter possit, et absque nimis creditibilis nota: nec enim aliunde in usulatum scimus aiorum quoque Sanctorum natalitiis portentis aliquid divinatus intercessisse.

C 55 Quo loco nato sit S. Birgitta, diximus supra ex Margareta abbatissa Vastenensi, nempe in praedio paterno, nomine Finstad haud procul Upsalia, in Upplandia, Sueciae provincie; verum quo anno? Pendet ea quaestio ab anno, quo e vita excessit, et atatis, qua in terris vixit, diuturnitate: de utroque non omnes eadem scribunt. Birgerus num. 33 mortuam scribit anno 1372 decimo Kal. mensis Augusti, seu die Julii xxiii. Birgerum secutus est S. Antoninus: at Vita abbreviata auctor, uti et Vitæ, per Surium interpolata, anno 1373. Chronologus, ut scribit Benzelius in Annotatu ad Vastorium col. 69, qui circa annum 1415 scripsit, in Collectione Monumentorum ecclesiasticorum Benzelii pag. 81 sic habet: MCCCLXXIV mortua est beata Birgitta Romæ x Kalend. Augusti. Rursus, eodem teste, auctor quidam anonymous in cod. Ms. bibliothecæ publicæ num. 15, anno 1372 S. Birgitta obitum affixit rudibus his versibus:

Post ortum Domini Christi regnantis ubique
Milleque trecentis et septuaginta duobus
Annis transactis, mundo discessit ab isto
Brigida de Suecia, magna virtute resplendens,

In festo Sancti quod contigit Apollinaris. Sed paucis follis interjectis, inquit Benzelius, idem versus repetuntur, et antiqua item manu, sed legum carminis nihil solliciti emendatum est: SEPTUAGINTA TRIBUS. Verum his omnibus luculentius annum S. Birgittæ emortualiter describit Thorirus Andreæ in Diario Vastenensi ad annum 1373, adducto etiam in testimonium Procesu canonizationis S. Birgittæ, seu Attestationum Libro, ut aperte liqueat, quodam ejus etate lapsos hac in re fuisse in errorem, quos ipse studiose refellit, ita sribens: MCCCLXXIII in die beati Apollinaris martyris Romæ obiit sanctæ memoriae venerabilis mater nostra beata Birgitta anno cycli solaris xxi (lege x) et erat B. littera Dominicalis, et ut habetur in Attestationibus; obiit in Sabbathio, cui contradicunt, qui putant eam transisse anno MCCCLXXII. Et obiit anno aetatis sue LXX.

56 Annum etiam 1373 supremum fuisse S. Birgittæ, ait auctor Vitæ Germanicae, seu, si malis, Belgicæ, de qua num. xi, teste P. van der Ketten in Notitiis: sed minime omnium audiendum Olaus Rosencrantzius, quem S. Birgitta obiit ad annum usque 1383 differre in Epistola ad Thomam Bartholinum, affirmat Benzelius in illustrato Annotatu a se Margareta Chronico pag. 43. Sane ad Olaum refellendum, ut alia deessent, satis essent unæ Bernardi, archiepiscopi Neapolitani, litteræ, anno 1376 die xxxi Augusti (vide illas apud Hormannum pag. 804 et seq.) quibus ille inquisitionem haberi jubet in miracula, quæ S. Birgitta Neapolitani in vita, quam post mortem patravit. Celerum, quod ad antiquos attinet, qui mortem S. Birgittæ anno 1372, vel 1374, vel anno denique 1378 illigant, non facile dicero, unde haec illorum varietas inconstantia profluxerit: sed undecunque e tandem sit orta, standum est anno 1373, a Thorirro Andreæ assignato, cui præter librum Attestationum, quem laudat, favel etiam dies Sabbati, quo celesti Sponso in celis sociata fuit S. Birgitta, quod anno quidem 1373, at non 1372, aut 1374 in diem xxiii Julii incidit. Favel etiam Alphonsus episcopus Giennensis in Fragmento itineris Hierosolymitani, quod ipse una cum S. Birgitta instituit; ex quo manifestum fit, S. Birgittam anno 1372 ultra diem xxiii Julii, quo obiisse illam consentium omnes, in vivis fuisse superstite.

57 Annum enim 1372 jam ad Martium prius productus erat, quam S. Birgitta Neapolitani Hierosolymam navigatura in navem descendit, ut apud Benzelium post Margareta Chronicum pag. 28 legere est: ita enim illuc Alphonsus Giennensis episcopus, vel certe nonnemo ex S. Birgitta eo in itinere comitibus scribit: Anno Domini MCCCLXXII fecit S. Birgitta de regno Sueciae hoc viagium ad sanctum Sepulchrum de Neapolitani, prout infra sequitur: Die Jovis, xi Martii possumus (N. B.) nos in nave, in portu in civitate Neapolitani. Dominica in Passione, xiv die Martii exiuit navis de portu predicto, et incipit viagium. Potuitne S. Birgitta, quæ anno 1372 ad medium mensem Martium proiecto primum mari se dedit, anno eodem, ultra xxiii Julii nondum proiecto, Hierosolymis post actas ibidem aliquamdiu moras in Urbem redire, in eaque post infirmitatem annuam, qua partim mari, partim terra et Romæ affecta fuit, et vivis excedere? Sic enim Birgerus de supremo S. Birgittæ morbo scribit num. 30 Postquam autem Romanum redit,

A reddit, gravi infirmitate per annum integrum detenta, quam tamen tam in mari, quam in terra inter labores et dolores pacientissime sustinuit, cepit de die in diem gravioribus aegritudinibus aggravari: quod quidem etiam legitur apud S. Antoninum, et in Vita S. Birgittae a Surius interpolata. Præterea lib. 7 Revelacionis cap. 6 anno 1371 mense Mayo, die S. Urbanus, id est, xxv ejusdem mense Romæ existens adhuc S. Birgitta divinitus monita fuisse legitur, ut se ad iter Hierosolymitanum præpararet; non potuit igitur eodem anno mense Martio Neapoli sese mari committere. Dubium itaque non videtur, quin anno 1373 die xxxii Iuli obierit S. Birgitta, quod quidem etiam recte scribit Hieronim a S. Antonio in Vita Italica S. Catharinae, Birgitta filia, anno 1641 Neapoli edita pag. 225; verum sibimet contrarius est, dum S. Birgitta die Veneris obiisse affirmat.

etatis, ut
apparet, 71;
nata adeo
anno 1302
nati seq.,

58 Quod autem ad annum etatis S. Birgittam supremum spectat, passim quidem hic fuisse dicitur annus vitæ ejus 70. Ita Thoririus Andreæ num. 55 laudatus et Vita abbreviata apud Hormann pag. 801. Petrus Alraestrensis Revelatione inter Extravagantes 8 scribit S. Birgittam, relata Suecia, Roman venisse anno etatis sue 42: postquam autem patria excessit, vixisse annis 28, qui, additi annis 42, conficiunt summam annorum 70. Hoc modo S. Birgittæ annos numerasse videtur Thoririus Andreæ in Diario Vastenensi, anno 70 etatis sue mortuam scribens; sed forte de anno 70 etatis S. Birgittæ integre exacto, ac proin de anno etatis ejus 71 currende est intelligentius: ut ut sit, manifesta sunt, itisque proinde adhædere hic, malim, dum aliud aliunde æque clare ostendatur, Bullæ canonizationis verba, quibus, labeante anno etatis sue 71, ad Superos evocata dicitur. En illa: Et cum fuissest annum septuagesimum supergressa, adveniente jam termino (vitæ) prænunciato, vocata familia, quæ fieri oportet, edixit etc: Hisce ita constitutis, nata fuerit S. Birgitta anno Christi 1302 vel 1303; priore quidem, si, cum moreretur, annum suum 71 ultra menses sex et dies 23 jam protraxerat; sin vero minus mensibus sex et diebus 23, posteriore; ut falli Benzeliūm rear, dum in Annotatis ad Vastovii Vitem Aquilonarem col. 67, C. S. Birgittam nalam scribit anno 1804; quod tam verum esse polet, si anno etatis sue 70 currente illa obierit; at ultra annum 70 Vitam S. Birgitta fuisse protractam, ex Bulla canonizationis jam dictum est.

multis ab in-
cante etate

59 Ceterum S. Birgitta, cuius ortum non uno cœlesti prodigio illustratum vidimus, conceptam inde sanctitatis sua spem, ut primum per etatem licuit, egregie confirmavit: Birgerus primam ejus etatem ad annum usque duo decimum brevibus a num. 4 usque ad num. 10 perstringit: mirum vero quantis jam tum supra etatem virtutibus fulserit; laudat illam præcipue a corporis animique munditate, a sobrietate et modestia, a simplicitate et verecundia, ab humilitate et obedientia, a patientia et caritate, a studio orationis, et concupiscentia fuga, maxime vero ab ardentissimo in Christum patientem amore, cuius sine lacrymis meminisse vix poterat. Nec multo aliter, licet strictius ac generalius, Bonifacius Pontifex loquitur in Bulla canonizationis, ejus pueritiam in hunc modum laudans: Procedens vero in annis, pueritiam mira devotione transagit, orationibus videlicet ac jejuniis, et alias numquam a bonis operibus otiosa. Quæ quam-

quam in tenella aede virgine admiratione dignissima sint, ita tamen ut fierit de Birgitta, in proclivi erat admodum ob multiplices favores, quibus divinitus fruebatur, et ad sanctimonie studium suavi quadam vi atque virtute impellebatur identidem. Toto pene primo vite suæ triennio elinguis obmutuit, sed qui linguas infantium facil disertas, inquit Birgerus, suffragante Bonifacio IX in Bulla canonizationis, ita linguas, quæ divinæ voluntatis coram regibus, Pontificibus, et quocumque hominum genere aliquando esse interpres, impedimentum solvit, ut non balbutiando ceterorum infantium more, sed velut etate adulta expedito facilique sermone deinceps uteretur.

60 Crescente vero S. Birgittæ etate, creverunt pariter in illa divini favores. Nondum septen-
nium expleverat etatis, cum matre orbata est Ingeburge, cuius num. xi mentionem feci, ac Upsaliæ in choro S. Catharinae in templo cathedrali monumentum sepulcrale extitisse, marmori incisus, pariter in superioribus duci. Mortuam scribit Joannes Peringskiöld in Genealogia S. Birgittæ Ms. anno, ut videtur, 1310, quod Birgeri calculo congruit. Erat autem Birgitte materterea, teste Birgero biographo, prudentia laude insignis, cui Birgittam filiam Birgerus pater nutriendam comisit; nominabatur haec Ingridis, et in Aspinae domicilium habuit, si Margareta Vastenensis credimus; contra vero Catharina dicta fuit, si codici Wisingsburgensi: ut ut sit, huic S. Birgitta materteræ, seu Catharinae seu Ingridi, accepta retulerunt Margareta et codicis mox citata auctor, quæ de S. Birgitta ex Birgero, ejus biographo, sequuntur. Vidit ex opposite lecti sui altare, et dominam super illud vestibus fulgidis sedentem et habentem in manu sua coronam, quæ dixit "Birgitta veni" illa autem haec audiens surrexit de lecto currens ad altare. Cui dixit Domina: "Visne habere istam coronam?" Illi vero annuenti impo-
suit coronam capiti suo, ita quod sensit, quasi circulum corone tegere caput suum. Rediens autem ad lectum visio illa disparuit, quam tamen num-
quam poterat oblivisci. Dubium non videtur,
quin sub illa domina, fulgidis induitæ vestibus,
specie Beatissima Virgo Deipara, cui toto vitæ
sue cursu S. Birgitta tenerrime fuit addicta,
adumbrata fuerit. Contigit ea res, quam etiam
iisdem fere verbis conceptam in Vita abbreviata F
legere licet, anno etatis S. Birgittæ septimo. Non
dù post, anno etatis sue decimo secundum
Vitam ejus abbreviata, simili modo Christum
patientem amor, quo, quandiu vicit,
maxime exarsit, videtur sumpsisse princi-
pium.

61 Rem ita Birgerus refert: Verum, quia ne-
cessere erat, ut aquila grandis ad alta provolans
in arduis poneret nidum suum; ideo Virgo,
Christo devota, cum quadam die in ecclesia de
passione Christi audiret predicari, ipsam devote
scribens in tabulis cordis sui, statim nocte
sequentis vidi Christum, quasi eadem hora cru-
cifixum et dicentem: "Taliter sum plagatus: " illa vero putans hoc recenter factum esse, re-
spondit in Spiritu Domino: "O Domine, quis
" fecit tibi istud?" Respondit Christus: "Qui
" me contemnit et negligunt caritatem meam." Tunc illa rediens ad seipsum tantum affecta fuit
ab illa die ad passionem Christi, ut raro sine la-
crymis ad memoriam reduceret mysteria passio-
nis. Quæ non modo in apographo nostro Vitæ S.
Birgitta

AUCTORE
J. B.

AUCTORE
J. B.

decorata

Birgittæ, a Birgero scriptæ, et in Vita abbreviata, sed et apud S. Antoninum, ac in Vita per Suriūm interpolata, ac anno 1485 Lovanii, ut ante monus, impressa legere est.

62 Biennio post cum puellari operi incumbet, nec id forte satis ipsi succederet, visam fuisse Beatissimam Virginem auxiliarem operam illi præstantem, jam diximus num. 44 adductis Margareta abbatissæ verbis, quibus tum Vita abbreviata, tum Birgerus apprime consonant. Ita hic: Superveniente insuper anno etatis sue duodecimo, cum una dierum vas admirabile et opus Excelsi beata Birgitta cum puellis coevis operi plumariori intenderet, et multum anxiaretur animo, quod opus suum ad votum facere nequiret, mentis oculos ad eum, qui sanctus est in omnibus operibus suis, attencius erigebat, et ecce materteria sua domum, in qua sedebat, ingressa, illo ordinante, cuius opera magna sunt et exquisita in omnes voluntates ejus, vidit virginem quamdam ignotam, contra sedentem sibi et facientem opus cum ea. Cumque ad introitum suum Virgo illa disparsisset, quæsivit, quæ illa esset puella, que sibi in faciendo opere consedisset; respondet Sponsa gratissima, neminem se vidisse. Sed quia materteria ita subtiliter opus factum invenit, ut certentibus daretur intelligi, non opus tam tenera etatis esse, sed in oculis omnium mirabiliter a Domino factum fore; idcirco materteria sua opus prædictum inter reliquias suas fideliter reservavit. Plura hujusmodi, quæ divinitus illi acciderunt, apud Birgerum et in Vita abbreviata occurunt, quæ infra apud Birgerum, si voles, consultum ibis: sufficiunt enim ista, ut qualis quantaque vel a primo etatis sue limite Birgitta fuerit, et quam Deo et coelitibus grata, intelligas.

§ V. S. Birgitta matrimonium init: liberos octo parit: marium notitia.

Nupsit an-
norum cir-
citer 14

Fleri vix poterat, quin S. Birgitta, quæ præclare adeo vitam erat exorsa, non minus virtute et meritis coram Deo ac hominibus, quam etate adolesceret. Annos pubertatis ingressa, cum nobili juvene, ut Birgerus scribit, nuptias inuit, non voluptatis, sed paternæ voluntatis causa. Erat is, ut Vita abbreviata auctor antiquus habet, annorum decem et octo; nomine vero Ulpho de Ulfahsa, ut Sueci scribunt. Tandem, inquit Bonifacius IX in Bulla canonizationis, licet in statu virginali servire Domino totis desideriis affectaret (Birgitta) tamen per parentes (*intellige patrem et consanguineos*: mater enim ex dictis jam obierat) compulsa, quondam Ulphoni de Ulphasum, principi Nericæ, nobilissimo quippe et Christianissimo juveni, in matrimonio desponsatus; anno nimisrum, ut habet Bulla canonizationis, tertio decimo, seu, ut codex Wisingburgensis, xiv etatis anno. Birgerus annum non expressit, sed annum duodecimum duntaxat innul superasse S. Birgittam, cum matrimonio Ulphoni juncta est; Margareta vero abbatissa sic scribit: Nubiles annos cum S. Birgitta attigerat (quod æque de anno 14 ac 18 accipi potest) pater eam matrimonio junxit

domino Ulfoni Gudmari filio, viro nobilissimo, optimo, piissimo, aequi justique observantissimo legifero Uplandiae.

64 Error quidem hic Margareta subrepsit, cum Ulfonem Gudmari Uplandiae legiferum dicit: erat enim Uplandiae legifer, ut paulo ante Margareta dixerat, Birgerus, S. Birgitta pater. Ulfo vero non Uplandiae, sed Nericæ, quæ, ut Uplandia, Suecia propriæ dicta provincia est, legifer: ex ea tamen intelligitur, qui saepe Nericæ princeps Birgitta audiat; nempe quod Ulfonis, Nericæ non domini, nedum, ut aliqui tradiderunt, regis, sed supremi judicis uxor fuerit. Audi Bureum Suecum in Suecia Descriptio legiferorum munus universim explicantem: Legiferi, inquit lib. 7, pag. 282, summa quoque et autoritatis et potestatis apud Sueones Gothosque extiterunt: neque hodie quicquam eorumdem autoritati decessit, præterquam quod, regno jam haereditario facto, non amplius, ut olim, regem designent. Novem autem sunt in regno Sueciae legiferatus, seu legiferorum districtus, singulique suum peculiarem nomophylacem habent assignatum, quem super jure et justitia in quibuslibet controversiis consultunt, quæ ab inferiori foro ad illos per appellationem devolvuntur, et honorificum illis quotannis salarium contribuunt.

65 Solebant autem, ut idem Bureus scribit, Nericæ provinciarum legiferi esse viri præcipuae nobilitatis et dignitatis; unde, uti et ex conjugis ejus S. Birgitta claris natalibus primum est per spicere, Ulphonem a Birgero, Bonifacio IX, Margareta et Vita abbreviata auctore non in merito a generis nobilitate laudari: quod si quis et ejus progenitores utcumque nosse desideret, en illos ex fide Joannis Gustavi in Genealogia Brahea pag. 24. Ex Philippo, Ostrogothiz duce, genitus est Canutus, regni Sueciae senator; ex hoc Jonas Canutus, eques auratus: Jonas porro filius, fuit Gudmarus, ex quo procreatus est Ulpho, more Suecio a patre Gudmari dictus, eques auratus, S. Birgittæ maritus. Sed neque inanem ipsi a pietate laudem tribui, tum quæ de illo deinceps dicenda erunt, satis aperient, tum ipse met statim ab inito cum S. Birgitta matrimonio luculentem demonstratum dedit. Pii quippe conjuges, initio matrimonio, ex timore Domini, priusquam procreandis liberis operam darent, biennio circiter integræ perpetuam continentiam consensu mutuo servaverunt, quo placitum Deo prolem postmodum gignerent, ut legere est in Vita S. Birgittæ abbreviata apud Hormann jam saepe laudatum pag. 798, col. 2. Quod nec Bonifacius IX in Bulla canonizationis siluit, verbis supra adductis subdens: Et cum insimil convere deberent, quamquam idonei essent ad viriles amplexus, maritus videlicet in decimo octavo, et Sponsa in tertio decimo anno constituti, communia tamen voluntate Tobiam Juniorum et Sarum Raguëlis imitati annum continuum et ultra a concubitu abstinuerunt, Deum humiliter deprecantes, ut, si conjungi foret expediens, in commixtione non peccarent, et Deus illis talem prolem concederet, quæ ad servitium ejus esset.

66 Non inaudita fuerunt Ulphonis et S. Birgittæ vota: nam seu prolixius numerum, seu ex rursum vitam, perquam Christiane peractam, species, nihil reliqui piis conjugum desideriis suorum esse fateberis: Postea vero, inquit auctor Vitæ

AUCTORE
J. B.

A *Vitæ abbreviatæ*, præmissa semper ad Deum oratione, quatenus ipsos in actu matrimonii servaret innoxios, prolemque sibi Deum non offensuram dare dignaretur, cum Dei timore et mentis puritate infantes promiscui sexus octo numero, futuros coeligenas, fructifere genuerunt. *Omnes futuros coeligenas dixit, quod omnes ob vilam pie probeque actam et peractam justis omnibus promissam a Deo mercedem consecutus, non dubitarit; non autem quod omnes, uti non nulli affirmare evidetur, in Sanctorum album, id quod uni S. Catharinæ, Ulphonis et Birgitte filiae, contigit, sint relati: quapropter etiam universum verbis mox relatis tantummodo addit: Quorum cohabitatio et sequentibus Deo accepta fuisse diagnosticatur et devota. Quoniam Dominus in generatione justa est. Ceterum ex S. Birgitte liberis quatuor mares, et totidem feminas idem auctor enumerat: e sexu nimirum masculo Carolum, Birgerum, Benedictum et Gudmarum: e feminæ Meritam, Catharinam, Ingeburgim, et Cæciliam natu minimam.*

seu mares,
seu feminæ,
peperit

*1. domino
Cliphoni

67 *Neque ab illo auctore dissentit, quantum ad numerum et nomina filiorum et filiarum, licet has alio recenseant ordine, codex Wisingsburgensis, cuius verba sunt S. Birgitta autem xiv ætatis anno Dominum Ulphonem * Gudmari patris consensu prie maritata, cum quo quatuor filios et tot filias progenuit. Nimirum Carolum, Birgerum, Benedictum, qui minorenus obiit in Alvaster, Gudmarum, qui itidem infans mortuus. Masculas (lege FEMINEAS) vero Meretam (idem apud Suecos valet id nomen, quod Martha) dominam Ceciliam, divanque dominam Catharinam, et virginem Ingeburgem. Codicem Wisingsburgensem, ut passim solet, sequitur Margareta abbatissa Vastenensis: Octo, ait, his liberi nati sunt, filii quatuor Carolus, Birgerus, Benedictus, et Gudmarus; totidemque filiae Maretta, Cecilia, sancta mater nostra Catharina, et Ingeborgis. Eodem quoque ordine Ulphonis et Birgitte liberos, quo codex Wisingsburgensis et Margareta, recensuit Joannes Peringskioldius in Genealogia S. Birgitte: sed turbato ætatis ordine, cum Vitæ abbreviatæ auctor Cæciliam filiarum natu minimam statuat.*

Caroli lau-
des, gesta-
que,

68 *Juverit modo, his de S. Birgitte liberis universim præmissis, ea, quæ ad singulos attinent, in medium adducere, cum filiorum laudem ac virtutem cum matris gloria conjunctam esse, atque in eamdem redundare necesse sit. Caroli laudes Vitæ abbreviatæ auctor ex libris Revelationum hinc inde excerpit, et in pauca contraxisit hoc modo: Primus igitur filius eorum fuit dominus Carolus egregius miles. Qui primus et solus catenus suam Deo dedicavit militiam, prout docetur in secundo lib. Revel. cap. 13. Propterea meruit salubrem illam militiam spiritualis investituram, de qua habetur in 4 lib. Revel. cap. 74 per totum. Ipse denique cum sancta Matre sua peregrinando in via et proposito versus civitatem Jerusalem vitam suam pro recuperatione terra Sanctæ paratus exponere, in civitate Neapoli xii die mensis Martii infirmatus obiit. Et in die Ascensionis domini proxime sequenti anima ejus celicas petit mansiones. Sicut pulchre deducitur in 7 lib. Revel. cap. 13 et 14 per totum. Ita ille de Carolo: at plura de illo Margareta abbatissa, et magis singularia tradit, quæ, quia alibi reperiri non existimo, ipsis ejus verbis tubet hoc transcribere; sic igitur habet: Ulterius*

monendum nobis est, Dn. Carolum Ulfonis et S. Birgittæ filium, Mærette fratrem natu proximum (omnium igitur S. Birgittæ liberorum illa natu maxima fuit) tres ordine habuisse uxores. Harum prima erat Catharina Gislonis filia, altera Goedha, natione Norvega; tertia rursus Catharina, Dn. Cattilli Glysingii filia.

69 *Sed hic Margareta narrationem tantisper interrumpere me jubet Goedha, secunda Caroli uxor, cuius cum in Vita S. Catharinæ Papebrochius noster mentionem reperisset sub nomine proprio Gytha, et appellativo Dominae Norica; nec Margaretae Chronicon vidisset, illam Noricam dictam a marito suo (Carolo) Noricæ seu Nericia principe, scripsit tom. 3 Martii pag. 507 in Annotationis ad caput 1. Vitæ S. Catharinæ, a se illustrata lit. b; sed, ut ex Margareta hic liquet, vox Norica idem valet, quod Norvega, seu e Norvegia, confini Suecæ regno, oriunda. Qui Goedha illa per S. Catharinam modestie sectatrix effecta fuerit, vide apud Papebrochium mox citatum. Ex hac via decessit, existente Romæ S. Birgitta, quo monile aliquod pretiosum ad S. Birgittam mittendum testamento suo caruisse legitur in ejusdem Revelationibus. Sed, his obiter dictis, Margareta suam de Carolo narrationem prosequantem audiamus.*

70 *Sic pergit: Erat Carolus hilaris valde atque festivi vir ingenii, Mariam tamen virginem (Matris ea in re æmulus) singulari coluit amore, et tanto quidem, ut saepe profiteretur, malle se æternum cruciari, quam Virginem Deiparam vel tantillum a Deo amoveri, seu, ut hæc interpretanda opinor, quam vel minimum gloriae suæ, qua præ ceteris coælibibus proprius ad Deum accedit, detrimentum pati. Aliquot annos cum S. Birgitta Romæ egisset, justus Deus (ita quidem censuit Margareta) ut filios equestri habitu suo ornatos Pontifici sisteret, in splendoris ac magnificentiae (quæ non jactare, sed tegere consueverat S. Birgitta) documentum, utque in posterum negotia a Deo sibi commissa (id quidem paulo plus verisimilitudinis habet) successus experientur feliciores. Romam itaque veniunt Carolus et Birgerus. Aliquo post tempore ambobus comitata filiis Pontificem convenit S. Birgitta; et Birgerus quidem prolixa atque talari ueste, solito cinctus baltheo, totusque adeo in decentissimum morem compositus incessit; Carolus vero equestri habitu ornatus, sicut assolent, qui mundana hæc depereunt, baltheo argenteo, pugione... et torque pro more illorum temporum, tunicam etiam gestans, hermelinis consutam pelibus a summis ad ima, adeo ut, cum incederet, conspicerentur animalia illa vivis simillima quedam sursum, quædam deorsum cursitare, uniuicue auratum tintinnabulum de collo pendebat, et annulus aureus de ore prominebat. Summus Pontifex ut ambos conspexerat, Birgero dixit: « Tu Matris es filius; » Carolo autem: « Tu vero seculi. » Mox S. Birgitta, in genua ad pedes Pontificis procula, filiis suis peccatorum veniam precari coepit. Tum Pontifex, baltheo Caroli tacto, ceteroque, quem gerebat, vestitu, « Sufficiant, inquit, ponderosa hæc ornamenta ad penitendum pro peccatis. » Cui iterum Birgitta: « Absolvat eum tua Sanctitas a peccatis, baltheo equidem ipsa prius vabo. »*

71 *Jam notum sit oportet, secutus fuisse S. Margareta abbatissa, et magis singularia tradit, quæ, quia alibi reperiri non existimo, ipsis ejus verbis tubet hoc transcribere; sic igitur habet: Ulterius*

correcto obi-
ter Papebro-
chio,

Chronico Va-
stenensi

suos

AUCTORE
J. B.

suos liberos Dn. Carolum, Dn. Birgerum, et beatam matrem nostram Catharinam: item venas duos, et beatum magistrum Petrum (S. Birgitta *oconomum et Vastenensis postea canonobi confessorem, cuius Vitam et miracula frater Mathias Laurenti scripsit, teste Vastovio in Vite Aquilonari pag. 140 ubi et addit tentata fuisse ejus canonizationem apud Leonem Papam X, sed non perfectam*) atque Petrum, Priorem monasterii Alvastra, ut octo (*ut hic numerus perficiatur, ceteris addendus est Alfonsum episcopum Giennensis, non Mathias, Lincopensis canonicus, jam inde ab anno 1350 defunctus, ut perperam laudatus modo Vastovius facit*) admodum fuerint comites, atque revelavit Deus S. Birgittae, omnes, excepto uno, reversuros. Neapolim, quæ Siculi regni pars est, cum venissent, et Johanna regina, S. Birgitta amicissima, tum vidua, imperium administraret, filios suos S. Birgitta dedit, quo cultu reginam præsentes venerarentur more illius terræ, flexis nimirum genibus et pedum osculo.

B 72 Carolus cum ad reginam accedens proprius debitam exhibuisset reverentiam, labia quoque illius exosculabatur. Hac audacia ita commota est regina, ut tota in amorem ejus raperetur, et, abitu denegato, ei se nupturam confirmaret. S. Birgitta id fieri posse pernegasbat, quandoquidem uxor filii domi adhuc in vivis esset, regina autem proposito tenax, se illud non curare, et voluntati sue morem geri debere instituit. Tum S. Birgitta devotissimis precibus suis divinam gratiam imploravit, quibus factum, ut Carolus letali corriperetur mörbo et paucis post diebus moreretur. Illius obitum multis regina lachrymis prosecuta est, et justa persolvit nihil minore apparatu, quam si maritus suus fuisse, ceu haec omnia oculatus testis magister Petrus retulit. Die, qui Matthiae Apostolo sacer est, in morbum incidit in urbe Neapol, et quinto decimo die proxime sequenti ibi, obique sepultus est, hinc die festo Ascensionis Domini ad celestem gloriam anima ejus evolavit, prout idem sanctus magister Petrus asseruit, S. Birgitta divinitus fuisse revelatum. Vide lib. 7 Revel. cap. 13. *Hec de Carolo Margareta; sed pauca hic annotanda.*

C 73 Birgitta, *ut ex Margareta liquet, Carolum filium amisit Neapol, cum jam Hierosolymitanum iter incepérat: idem legitur in Diario Vastenensi ad annum 1413, ubi de morte Catharinæ, Catilli Glysingi filie, et tertiae Caroli uxoris obitu scribens, continuator Diarii Vastenensis de Carolo primo ejus marito hæc habet: Primus maritus suus fuit Dn. Carolus Ulffon, filius S. Birgittæ, qui in Neapol regni Siciliae mortuus est in via, dum transiret cum matre sua S. Birgitta ad terram Sanctam. Unde efficitur primo quidem, Carolum Neapol mortuum esse anno 1372, die XII Martii, cum eo anno die XIV, post sepultum verisimiliter Carolum, Neapol S. Birgittam soluisse, ex Alfonsi Itinerario jam viderimus supra num. 57. Dein vero falli Vastovium in vite Aquilonari scribentem recte quidem pag. 133, Carolum Neapol obiisse anno 1372; sed perperam pag. 132, post matris suæ in Italiam ab itinere Hierosolymitano redditum: verba, quibus id facit Vastovius, haec sunt: Carolus interea iam domi virtute et judicio (fuit Nericiæ legifer seu judex) multum animo versabat, qua ratione solidæ statis sua reliquum collocaret, et quipiam Deo suoque,*

generi dignum præstaret. Audierat a pueris ^{et} frequentier Ecclesiæ sanctæ in Oriente a Turcis et Saracenis oppressionem, legerat etiam multorum præclaras contra nefariam gentem expeditiones et heroïca facta, paucis insuper ante annis sanctissima Mater ejus religionis ergo loca illa multo cum labore inviserat, et de Christianorum inibi ærumnis nonnulla retulerat. Quamobrem etc.

74 *Sed hic error Vastovii sit: verum an suus etiam Margareta, Joannam tunc viduam fuisse, scribenti, error non est? Quidquid sit de Joanne reginæ (quæ a conjugali incontinentia et philandria male subinde apud scriptores audit) in Carolum amore præpostero; hæc de Jacobo in Baleari in Historia regum Majoricensium, tom. 3 Junii præfixa, pag. xc lego: Anno millesimo trecentesimo sexagesimo secundo Kalendis Maii hoc improviso supplicio (nec destinabatur a Petro Aragonio) se exemit: corruptis clavibus, refringit claustra, custodes credit et resumit libertatem. Sed quis rerum humanarum inconstantiam, variumque et mutabile ingenium satis mirari possit? Quis in tranquillitate naufragium non metuat? Qui sanguine luiturus erat claritudinem generis, si biduo proximo in carcere fuisse, anno nondum circumacto, nuptias Joanne regine paciscitur, quartus post Brunsuicensem, Hungarum et Tarentinum. Et aliquando post de eodem: Inde paulatim vires absumi, et Jacobus ipse tædio affli, donec anno millesimo trecentesimo septuagesimo quinto Soror fato concederet. Sed Margareta consonant Sumontius lib. 3, et Giannettasius lib. 25 Historia Neapolitanæ, Jacobum anno 1365 defunctum; Joannam vero multis annis post (anno nimurum 1376 secundum Sumontium) Ottom Brunsuicensi nupsisse, scribentes. Pergo ad Birgerum, allerum S. Birgitta et Ulphonis filium.*

75 Birgerus, *inquit Margareta, S. Birgitta filii, duas in matrimonio uxores habuit; prior regis ^{et} fæmina erat Benedicta Glysingi filia, quæ duos edidit filios Wlfonem Gudmarumque. Illa mortua, cum sancta Matre sua ad sacram sepulchrum proficisci cebatur, ubi equestres honores obtinuit. Postquam vero revertisset cum sorore S. Catharina, sanctæque Matris sua ossa domum retulisset, atque altera vice Romam abiisset soror, secundam uxorem duxit Mærttam, que an liberis maritum beaverit, non constat. Reversa domum soror, fratri id exprobavit, increpans his verbis minata est: ideo quod, Deo in vita, secundam duxisti uxorem, ambos filios amites, quod etiam factum est. Etenim Ulf, Ordini monachorum Vastenensem associatus est, mortuus vero antequam conventus consecraretur. Gudmarus, filiorum alter, cum patre extra monasterium vixit, et non multo post hec Vastenensis mortuus. Monasterii Vastenensis consecratio in Diario Vastenensi contiguis dicitur anno 1430 his verbis: In crastino Sigfridi, scilicet quinta feria post Dominicam Septuagesime in præsenti regis et procerum regni, ac etiam episcopi Lincopensis dedicavit frater Johannes Haguius, archiepiscopus Upsalensis, monasterium Vazstenense in honorem B. Mariae Virginis et S. Birgittæ, sine consecratiæ altaris. Verum Margareta hic sermo esse videtur, vel de prima introductione conventus anno 1384 facta, vel de introductione et benedictione conventuum Vastenensem ad observantiam regularem,* ^{ut}

potissimum
referuntur,in qua pau-
ca

A ut Thorirus loquitur in Dario Vastenensi, anno 1391 a Nicolao episcopo facta; eodem enim anno Birgerus, Ulphonis monachi Vastenensis pater, et S. Birgittae filius, mortuus et Vastenae sepultus est, teste Thoriro Andreæ, cuius haec verba: Item (anno 1391 moriebatur) Dn. Birgerus Ulfson (seu Ulphonis filius) filius S. Birgittæ, qui cum matre et sorore et aliis peregrinabatur ad terram Sanctam. Hic infirmabatur die sancti Bartholomæi, et tertia die sequenti moriebatur in castro Ringstadaholm et in Vazsten est sepultus. *Mendose itaque in codice Wisingsburgensi legitur*: Hic Dominus Birgerus ut fidelis curator hujus monasterii moriendo sine prole in curia Ringstadholm, testamento omnia sua bona hæreditaria huius monasterii legavit, ubi quoque die Bartolomei (imo tertia die post tantum mortuus est) anno MCCCXXXIX (lege: MCCCXL) magna solennitate tumulatur;

maxime de Birgero,

76 Dario Vastenensi, seu Thoriro Andreæ consonal Margareta, reliqua de Birgero sic prætexens. Nec reticendum nobis est, Birgerum ipsum omnibus monasterii curis præfuisse, ejusque oœconomum egisse, quod muneris ei, sanctaque Catharina divinitus injunctum, summa integritate administrabatur. Ille vero ut diutius vixit, ita quidquid in monasterii usus et commoda commutare et negotiari potuit, diligenter providebat, prout singula haec in ditionum monasterii libro (en Margaretam abbatissam primæcos monasterii sui codices consulentem) litteris consignata extant. Cumque scrinium S. Birgittæ prima vice portaretur, ei Birgerus ipse cum aliis viris nobilibus humeros subdidit, quo item die pia perfusa letitia in haec verba prorupit: Nunc gaudens etc: ut num. 45 supra. Eum postea ex hac terrena statione Deus evocavit anno MCCCXL. Die S. Bartholomei morbus eum occupavit in predio Ringstadholm, et triduo post mors secura est. Corpus hoc translatum honorifice, ut par erat, depositum. Scrinium reliquiarum S. Birgittæ solemniter circumlatum fuit ea Dario Vastenensi anno 1393 per episcopos quatuor; sed cum tunc in vivis non esset Birgerus, intelligenda est Margareta de receptione prima reliquiarum S. Birgittæ in Suecia, que contigit anno 1374. Reliquos duos S. Birgittæ filios Margareta paucis expedid in hunc modum: Tertius S. Birgittæ filius Benedictus puer obiit, et Alvastra sepultus. Quartus Gudmarus, puer item præmaturo fato abreptus, scholam frequentabat Stockholmensem.

ad quem speciecula quædam monita

77 Optime sane Margareta Vastensis abbatisa, et post illam Benzelius, qui illius scripta typis publicis edidit, de posteritate meriti sunt: facere tamen non possum, quin unum alterumque hic aliud adjungam, quorum alterum ad Birgerum, alterum ad Benedictum, utrumque autem ad S. Birgittam attinet. Primum Joanni Gustavi debemus, id est, institutiones quasdam et admonitiones, a S. Birgittæ filio suo Birgero, Nericie legifero, Roma perscriptas, quas ob antiquitatem Joannes Gustavi Genealogia Brahe inservi; nos vero, qua luculentum maternæ in S. Birgitta de filiorum salute sollicitudinis testimonium continent, hic ad posteriorum quoque memoriam lubentes ex illo transcribimus: Itaque ita habent illæ. Salutem. Gloria, laus et honor sit nostro Jesu Christo, præsertim propter acerbam passionem in cruce pro peccatis

Octobris Tomus IV.

nostris. Pia hac inscriptione præmissa, en salutaria monita, quæ filio suo Birgero S. Birgitta impertit. Primum. Mi amantissime fili, si desideras sinceram charitatem erga Creatorem et Redemptorem tuum, memor esto omni tempore sue passionis, et quam sepissime secundum monitum pastoris sacra Eucharistia pie utere. Secundum. Quoniam sis in loco, memor esto pauperum, et, quod poteris, eos adjuva, quod Deus largissime recompensabit. Tertium. Operari libenter mercedem solve.

78 Quartum. In castigatione subditorum miserabilis esto. Quintum. Erga Deum, magistrum proximumque sis filialis. Sextum. Cum surrexeris, corpus et animam Deo commendata, implorando, ut omnes actiones tuas ac facta regat, et te facie pectoreque signo crucis nota, dicendo, Domine Jesu Christe Nazarene, Iudaorum rex, miserere mei. Septimum. Sub concionibus memor esto potentiae Dei et considera passionem Redemptoris, nec non peccata tua. Octavum. Accumbens mentem Junge Deo, et fuge colloquia vitiosa. Nonum. Mensa discedens cave, ne sis sis, more impiorum etc. Decimum. Noli diabolum nominare. Undecimum. Loquendo et respondendo signo crucis te nota, adorando Dominum Jesum Christum, qui te sapiente loquela ornabit. Duodecimum. Antequam sententiam prænuncias, bene considerato actionum circumstantias et verba tua. Tertium decimum. Juste judicas proximum tuum, et memento, fore propediem reddendam rationem omnium rerum. Quartum decimum. A proximo si injuria læsus, erga eum utere legibus communibus. Quintum decimum. In ira ne effervesceris * ad vindictam. Tandem ne sis *l. effervescens, si non administretur tibi justitia et scas commenda animam tuam Domino Jesu Christo. Amen.

79 Alterum de Benedicto refert Birgerus num. 23 et Vitæ abbreviata auctor, Birgero consolans. Tertium, inquit hic, genuerunt (Ulpho et S. Birgitta) filium, re et nomine Benedictum. Qui cum diu infirmaretur in monasterio Alvastra, devota Mater sua plorans de tam longa infirmitate ejus reputabat, hoc esse propter peccata parentum. Tunc apprensus diabolus dixit ei: Quid tibi, Mulier, quod tantis aquis debilitas visum tuum et in vanum laboras? Numquid aquæ tuæ possunt ascendere in celum? Moxque affuit Christus dicens: Hujus pueri infirmitas non est ex stellis, nec propter peccata ejus, aut parentum, sed propter naturæ conditionem majoremque ejus coronam. Ideo si huc usque vocatus est BENEDICTUS, ammodo FILIUS AQUARUM ET ORATIONUM vocabitur, et finem faciam necessitati ejus. Die igitur quinta post haec auditus fuit cantus suavissimus, quasi avium, inter parietem et lectum pueri, tunc quoque anima ejus a corpore est egressa. Nunc quid de S. Birgitta filiabus Margareta narrat, videamus; ac primum quidem de Mæretta omnium natu maxima.

§ VI. Filiarum ejus, nepotumque notitia.

Quæ fuerint

Mæretta, inquit Margareta, cum nubilis esset, Ma patre data est viro eximiae auctoritatis Dn. Sivido Ribbingo. Erat is severi et impotentis animi, quin et ipe est latro ille, cuius mentio in Revelationibus, Doluit S. Birgitta, filia in impotentis viri potestatem venisse, et cœnaculum nuptiale ne ingredi quidem voluit; sed sola seorsum animo angebatur, eratque eodem tempore grava Cæcilia sua, quæ in utero jacens sic matrem alloquebatur. Cave, me eneces, Mater dilectissima. Cui illa: Fœtus suavissime, vitam a Deo datam, neutquam tibi adimam. Mox vestibus Birgitta ornatissimis induita introiit, omnesque hilares reddebat convivas. Subdit, Marettam, mortuo Sivido Ribbingo, alteras cum Canuto Algothi iniisse nuptias, ac

B. Birgitta

dui dein habilasse in Norvegia, ubi Margareta, Haquinæ Norvegia regis uxori, ac Waldemari, Danorum regis filie, aula magistra fuit. Quæ vero de Mæretta liberis abbatissa Vastenensis scribit, infra referam, ubi de S. Birgitta nepotibus et neptibus agam.

81 Interim de reliquis S. Birgitte filiabus disserentem audiamus. Filiarum S. Birgitta secunda Cecilia in monasterio virginum Skeningensium (Ordinis S. Dominici in Ostrogothia ab Ingrida vidua, quam falso Vastorius pag. 66 a Martino V anno 1418 Sanctis adscriptam ait, fundatum, qua de re scribit Ericus Olavi pag. 74: Anno Domini MCCLXXXII mortua est Ingridis Schenicensis, que fundavit illuc (monasterium) non sua sponte detrusa est, cuius rei etiam meminit ipse Deus Revelationum lib. IV cap. LXXXI, Laurentio haec, (a fratre Carolo e monasterio educta, ut habeat codex Wisingsburgensis, sed Vastenæ primum scriptus) Johannis filio, in matrimonium data est (extincto nimurum primo ejus marito, equite quodam aurato, ut iterum codex Wisingsburgensis habeat) medico experientissimo et in aula regis (Magni, ejus opera veneno liberali) tum imperantis, qui etiam eam (prædicto medico) elocavit, frustra renitentibus consanguineis atque amicis sponse... Cecilia ad secundas (imo tertias secundum codicem Wisingsburgensem) nuptias transiens, juncta est nobilissimo viro Domino Benedicto, Philippi filio, quod matrimonium liberorum sterile erat. Post supra autem mariti fata Vadstenis nostris domicilium fixit, monasterium ornans quamplurimis prædiosis, ut abunde constat ex libro ditio-num. Exacta innoxia integra vita, mortalitatem exuere jussa est anno MCCCXCIX die S. Gregorii in Quadragesima.

82 Haec sepulta est juxta fratrem suum Dn. Birgerum ex parte Aquilonari, addit ad citatum annum Thorirus Andreæ in Diario Vastenensi; ubi et illam filiarum S. Birgittæ ultimo genitam vocat, ut adeo ætatis ordinem inter illas, quod num. 67 observavi, servare non videatur abbatissa Vastenensis. Addit præterea Thorirus, S. Birgittam in hujus Cæcilia partu Deipara virginis auxilium prodigiose expertam fuisse; quod fusius a Birgero num. 13 et in Vita abbreviata apud Hormann pag. 800 relatum vide. Tertia (Margareta abbatissæ iterum verba sunt) sanctæ

Birgittæ filia beata mater et Domina nostra S. Catharina, cuius vitæ ratio et statuta omnibus sunt notissima. Plura de illa hic dici possent; sed adisis ejus Acta, tom. 3 Martii a Papebrochio illustrata. Quarta (ait denique Margareta abbatissa) filiarum Ingeborgis Risabergensi monasterio (Or- dinis Cisterciensis in Nericia, a Suerchero rege fundato) indita, illuc pie vixit, nunc in coelesti gaudio exultat, crediturque sancta, ideo quod multa miracula ad ejus monumentum illis conspiciant, qui illuc venientes auxilium implorant. Mortua est, S. Birgitta Romæ existente, legitur lib. Revelationum Extravagantium cap. 98.

83 S. Birgittæ liberos hactenus ex Margareta potissimum ea de causa recensuimus, quod non nulla S. Birgittæ gesta, alibi saepe non descripita, narrationi sue subinde immiscebat: qua pariter de causa nunc de nepotibus et neptibus S. Birgittæ, ex eadem Margareta potissimum lucubratione in medium nonnulla adducam, quæ consulito hactenus prælernisi, S. Birgittæ posteris hic finem impositurus; ne, si longius progrediar, infinitus iam, salvo tamen plurim illustrium familiarium in Suecia alibi adhuc florentium, et ex S. Birgittæ sanguine ortum suum deducentium, jure. Carolum, S. Birgittæ filium, triplex iniisse conjugium, num. 68 vidimus; primum cum Catharina, Gislonis filia; alterum cum Goedha Norvegia; tertium cum Catharina Catilli Glysingi filia. Sustulerit ex prioribus conjugibus liberos, necne, non edidit Margareta: sed e tercia Ulyonem et Carolum genuit. Ulfo juvenis et celebs fatis cessit, inquit Margareta; Carolus in schola atque academia litteris operam dedit, sacro ecclæsie ministerio, ut divina quidem destinaverat voluntas, olim adhibendus: sed cum ægre tulisset, matrem, defuncto Carolo Ulyonis, ad alias nuptias festinasse, et ipse ad conjugium animum appulit, uxorem ducenta Catharinam, filiam Algothi, Magni filii, ex qua filiam suscepit unicam, quam in memoriam Aviae Birgittæ vocavit. Mortuus est anno 1398, ad quem annum de eo ita Diarium Vastenense: Item in die S. Lamberti, episcopi et martyris, obiit Carolus Karlsson, filius filii S. Birgittæ. Hic magna literaturæ fuit magnæ reputationis in studio, qui reversus a studio post aliquos annos accepit sibi uxorem, et per aliquod tempus in matrimonio laudabiliter vixit, et tandem mortuus et appositus est ad patrum suum Dn. Birgerum in monasterio Vazstenensi.

84 De eodem quoque Wisingsburgensis codex: Adiunxit sibi consortio Catharinam, filiam domini Algothi Magni, ex qua unicam progenitum Birgittam, qua septimo ætatis anno cenobio Wretensi consecrata est, in cuius ut et in patris morte multa miracula facta sunt; ambo hæc Vadstenis tumulati. Quæ vero fuerint ista miracula, explicat Margareta in hunc modum. Accidit, Carolum hunc aliquando Vadstenas nostras petere, ceu frequenter solebat, et orationi vacare in sacello ligneo, quod heic erat, antequam templum exstrueretur. Tum apparuit ei S. Birgitta, clepsydram manu tenens, jamjam ad ultimum horæ momentum properantem, illaque dicens: Videsne, Carole, hanc clepsydram? Cui ille, Video. Scin, quid sibi velit, quod ad defluxum jam vergat? Minime vero scio, inquit Carolus. Tum illa: Tantillum vite tua, nec quidquam amplius, quam quod cernis, superest, quod si divinae paruisses voluntati et

sacris

A sacris ordinibus initiari te passus fuisses, his enim destinabaris divino decreto, longissimam omnium nostrae familiae vitam vixisses, et Lineopensis episcopus, columen et fulcrum sancte Ecclesiae, constitundus fuisses. Tum ille, Domina mea, inquit, intercede pro me, emendabo vitam. Birgitta iterum : Sero nimis, effluxit hora, lata est sententia. Ille postmodum ad famulos conversus, an quidquam viderint audierintque, rogit. Negant, sibi quemquam vel visum vel auditum præter eum solum loquentem. Verum eodem temporis articulo multis sororum intra parientes monasterii et aliis foras sacellum totum flagrare visum est, et mox febri corruptus, prædiu suum Ulfasa repetit, lectoque defixus, Sacramentis Ecclesie sumptis, obiit delatus huc postea et sepultus.

posteri : 85 Filia ejus Birgitta tum oto vel novem annos nata erat. Aliquo post tempore a matre ad Vretense monasterium mittitur ad discendum litteras, ibi lethali morbo laboranti sacerdos accitur, cui peccata confiteretur. Jamque abierat sacerdos, cum S. Birgitta præsens : Birgitta mea, inquit, confite peccata, statim morire. Reges B sit virgo, dilectissima Domina, modo confessum. Rursus S. Birgitta : Confite etiam hoc, quod, cum mantellum et coronam gestatura eras, nocte proxime præcedente præ gaudio vix somnum capere potueris. Confestim illa revocari jubet sacerdotem, et quemadmodum S. Birgitta monuerat, confitetur. Posthæ capiebatur desiderio fragorum, quæ ministrantes ancillæ hac anni tempestate, id est, inter festum Natalitium Christi et Purificationis Beatae Virginis, reperiri posse negabat. Tunc puerilla, Exeat, inquit, in collum monasterio vicinum et discussa nive, quod satis est, invenietis, id mihi modo confirmavit sancta mater Birgitta. Illæ itaque protinus egressæ, opere ipso expertæ sunt, verum esse, quod puerilla dixerat, nec unquam antea constabat fraga illæ crescere. Deinde fatis functa Vadstena perlatæ, atque ad ceteram S. Birgittæ prolem tumulo suo est condita. *De Birgeri filiis Ulfone et Gudmario dictum est supra num. 75 : Benedictus vero et Gudmarus, præmaturo fato rapti, nullos reliquerunt liberos.*

item qui ex libro ejus.
C 86 De filiarum vero S. Birgittæ, Mæretæ et Cæciliæ liberis ita scribit Margareta : Habuit Mæretta nostra ex Sivido Ribbingo filium unicum Petrum Ribbingum, qui (Petrus) postmodum uxorem duxit (Christinam) sororem Dn. Caroli de Tofta, filiam Dn. Ulfonis, Abiorni filii, Dn. Erengislonis Jarli ex sorore filiam, (id est, filiam alterius Christinæ, quæ soror erat Erengisloni) cui (Erengisloni) matrimonio juncta erat S. Birgitta ex sorore (Catharina) filia (Ingeburgis) Petrus hic Ribbingus nullam ex hac conjugie sua Christina prolem suscepit. Ad sanctum sepulchrum profectus est, nec unquam reversus; in ipso enim itinere obiit. *Subobscurus Margareta verbis lucem addet uxoris Petri Ribbingi seu Christinæ schema genealogicum, quod Benzelius hujusmodi exhibet.*

SUNO, legifer Tiundahærade.

ERENGISLO, comes CHRISTINA, uxor Orchadensis, cuius uxor ULPHONIS, ABI- INGEBURGIS, Magni Gudmari et Catharinæ, sororis S. Birgittæ filia.

CAROLUS de Tofra, cuius uxor H E L E N A uxor PETRI RIBBINGI, filia Israëlis, fratri S. Birgittæ. S. Birgittæ, filiæ S. Birgittæ.

87 Ex altero vero conjugio, quod cum Canuto Meretta Algothi filio inuit, Mæretæ natae sunt filiae duæ Ingegerdis et Catharina : hanc in Norvegia nuplam (Jone, Hagtorni filio, secundum Benzelium et Messenium) scribit Margareta abbatissa : illam vero primam Vastenensis monasterii abbatisse consecratam; quo abeque titulo hactenus id monasterium fuerat administratum. *Concinit Thorirus in Diario Vastenensi ad annum 1388 ita scribens* : Item in ipso die S. Erici immediate sequente consecrata est prima abbatissa post introductionem conventus in Vazsten, et hæc fuit Ingegerdis Knutsdotter, id est, Canuli filia. Gravis illi mota est lis de male administratis monasterii rebus, ut videtur est in *Protestatione fratrum et sororum ea de re Pontifici facta, et a Benzelio edita, et litteris Bonifacii IX.* quibus Petro Strengnensi episcopo causæ cognitionem commisit anno 1402, et Ingegerdem, si rea foret, ab officio removeri jussit. Editæ hæ sunt ad calcem Diarii Vastenensis. Cessit autem officio suo Ingegerdis anno 1403, ac nono post anno pie defuncta est, ut, quod ante peccarat, emendasse deinceps videatur. Ita ea Diarium Vastenense ad annum 1412, quo obiit. Eodem anno in nocte, quæ est inter festum Exaltationis S. Crucis et Octavas beatæ Mariae Virginis obiit venerabilis soror Ingegerdh Knutsdotter, neptis S. Birgittæ, quæ ad monasterium Vastenense venit eodem anno (1374) quo reliquæ S. Birgittæ ibi venerunt, et ad mortem ibi remansit; vix tunc adhuc erat decem et octo annorum. Hæc fuit prima consecrata abbatissa in ordine Vastenensi, in quo officio stetit per xviii annos, et tandem ante mortem suam novem annis huic officio resignavit. Stans postea in bona humilitate servivit Deo ex toto corde. Steterat tunc in religione per xxxix annos, cum defuncta est. Finem vitæ sue secundum humanum judicium optimum habuit; nam per longum tempus antea semper infirma fuit, quamvis non semper decumbebat in lecto; vehementissimum enim passa est capitis dolorem, et eo tempore attentissime confessa est omnia peccata sua; sed tandem decidens in lectum, omnibus devotissime sumptis Sacramentis, et ad extremum veniente tenuit crucifixum in brachis, ultimam vocem dedit, expirando : O Dulcissima Maria Mater Dei, adjuva nunc, et sic anima a corpore resoluta est, et sepulta est retro summum altare in gradibus. *Addit Margareta abbatissa, alterum Mæretæ filiam, Catharinam, Philippæ reginæ Sueciæ magistram aule fuisse, licet nec hoc munere, nec vitæ dein diu functam, et Vastenæ sepultam.*

88 Denique de Cæciliæ, S. Birgittæ filiæ, liberis et Cecilia. hæc habet Margareta : Tres (sed duos tantum nominat) iis (Cæciliæ et Laurentio Joannis) liberi erant, Birgitta, quæ sororibus monasterii nostri associata, virgo piissima, mortua ante consecrationem conventus, Catharina, uxor Stenonis, Stenonis filii, viri nobilissimi, duorum filiorum mater, Stenonis, Ulfonisque. Ceterum ambo hi, quin et ipsa mater, obierunt, Cæcilia adhuc vivente, et heic sepulti sunt. *Schema Genealogicum*

AUCTOR.
J. B.

gicum denique Benzelius exhibet ex mente Margaretae, in quo tamen nonnulla mutanda censuit et nonnulla addenda; ut Sieido Ribbingo, praeter filium, quem unicum illi fuisse ait Margareta, preterea Arvidum, quem memorial codex Wisingsburgensis. Schema porro Genealogicum Benzeli Chronico Margaretae adaptatum, quod non facile hic excudi possit, vide apud ipsum post laudatum mox Chronicum pag. 26 et seq.

§ VII. Juncta matrimonio varias
virtutes exercet, maritumque ad
continentiam allicit.

Matrimonio
juncta, fa-
mæ sua sol-
licita,

Qualis quantaque rel in ipso puerilæ suæ **E**xordio, statuque virginæ Birgitta fuerit, jam vidimus. Parentis jussu Ulfoni Nericæ legifero, seu supremo judici matrimonio juncta non minor fuit: solet quidem matrimonii status Deum toto corde querentibus impedimento esse multiplice, ut prima ad Cor. cap. 7 Paulus docet: Et mulier innupta et virgo cogitat, quæ Domini sunt, ut sit sancta corpore et spiritu. Quæ autem nupta est, cogitat, quæ sunt mundi. Sed altiores S. Birgitta egerat in virtute radices, quam ut ad Christianæ præfectionis culmen festinantis gressus hujusmodi impedimenta retardarent. Quippe, ut Ecclesiasticus ait cap. 26 Fundamenta aeterna supra petram solidam, et mandata Dei in corde mulieris sanctæ. *Ita omne vilæ suæ institutum actionesque in primis componebat, ut nulli de se sinistre suspicioni, aut detractioni locum faceret; quæ de causa etiam nec familiares adhibebat, nec utebatur ancillis, nisi quorum esset explorata probitas, ne quid ex illis, quibuscum agebat, sinistræ forte opinionis in se derivaretur: Illa vero Deum habens præ oculis, inquit Birgerus num. 10, ita voluit bonam eligere vitam, ut etiam non negligeret bonam famam. Summe cavebat, ne quis de ea sinistra loqueretur, aut ne daret occasio- nem alii sibi in vita vel moribus detrahendi. Levitates, loca et personas, quibus notari posset, C fugit ut venenum; considerans, quod facilius vicia uniuscujusque, quam virtutes intenduntur: neq; quid boni quisque gesserit, agnoscitur, sed, si quid mali egerit, persecutatur. Ancillas honestas et comites morigeros secum habuit, qui sibi de conversatione bona possent testimonium perhibere, attendens, quod nulla res magis animos induit honestos, et in pravum inclinabiles revocat ad rationem, quam bonorum virorum conversacio. Eadem fere S. Antoninus scribit part. 3 tit. 24, § 1 et auctor Vitæ per Surium interplata.*

*90 Probe gnara otium esse pulcinar diaboli, summa id semper cura vitavit: Operi, inquit Birgerus, pro cultu divino et utilitati proximorum cum famulibus suis intenta fuit, ne ocioso comedere panem suum. *Paulo fusiis atque distinctius Vita per Surium interpolata: Et ne dyabolo temptandi occasionem preberet, oculum abhorruit et exercitiis bonis et beatis juciter insistens, nunc operi manum cum famulibus suis pro cultu divino et proximorum utilitate vacabat; nunc Sanctorum Vitas et Bibliam, quam sibi in lingua Gothica scribi fecerat,**

relegebatur; nunc ecclesiarum limina frequentans divinis officiis interesse gaudebat. *Otii fugam aliaque pia S. Birgittæ in matrimonio constitutæ opera et consuetudines paucis perstringit Bonifacius IX in Bulla canonizationis, inquiens: cum interim devota Mulier nec jejunia, nec orationes, nec alia pia et solita opera præteriret. S. Birgittæ rogatu Scripturam sacram sermone vernacula seu Suecico verosimiliter reddidit Matthias, canonicus Lincopiensis, de quo vide num. 26 et seq.; et ipse nimurum, qui lib. 1 Revelationum in Declaratione cap. 3 dicitur glossasse totam biblam excellenter.*

*91 Conscientiæ quoque teneritudo in ea summa fuit: quamquam enim e divinis præceptis vitam accuratissime exigerat, frequens tamen, si quas forte animo contraxerat peccati labeculas, sacra exomologesi expiabat: Confessiones quoque, quæ obstruunt os inferni, et portas aperunt paradisi, continuæ frequentabat, inquit Birgerus num. xi, addens paulo post, quanto id animi sensu et accusatione facere consueverit: Unde et ipse confessor solebat dicere familiariter amicis suis: Hoc in domina Birgitta signum aliecius futura gratia est, quod ipsa ita levia peccata plangit, sicut alii gravissima, et nihil in verbis suis dimitit aut moribus indiscutibilem. *Ulphoni, S. Birgittæ marito, singulis feris sextis de peccatis confiteri in more positum fuisse, vidimus supra, conjugis nimurum suæ verosimillime tum hortatu, tum exemplo: nam et de illa in Bulla canonizationis scribit Bonifacius IX. Et superstite marito, cum singulis sextis feris confessus fuisse, post ejus transitum veram confessionem semel saltem in die cum magna contritione studuit iterare, tam amare levia, sicut alii gravissima, deplorans, et nihil de suis verbis, moribus, cogitationibus et actionibus præteriens indiscutibilem.**

*92 Insigni adhuc fuit in illos, qui sibi a confessionibus erant, veneratione et, quod caput est, obedientia. Eligens sibi, inquit Birgerus, in confessorem magistrum quendam, pro salute animalium peritissimum et devotum, cui in omnibus avidius obediuit: et Bonifacius IX in Bulla canonizationis paucis nulla complectens: Ternacem obedientiam prælatis, et suis superioribus et confessoriis observabat adeo, quod absque saltem confessoris licentia pene oculos at tollere non presumeret. In eamdem sententiam scribit Alphonsus, episcopus Giennensis, in Prologo ad Lib. celestis imp. etc: cap. 3 apud Hormann pag. 628: Alter vero pater spiritualis istius Dominae erat quidam presbyter de Suetia, virgo etiam venerabilis et sanctissima vita, qui totam domum predicta Dominae regebat et eam cum filia sua Grammaticam et cantum ex præcepto Christi docuit, et in via virtutum paternibus correctionibus virtuose corrigendo direxit. Quibus patribus ipsa in tota vita sui in omnibus virtutibus ita humiliiter obediuit, siue verus monachus humilius obediens prælatu suo. Propter quod ipsa in tantam humilitatem et obedientiam et perfectam mortificationem sue propriei voluntatis devenit, quod, quando ibat per indulgentias et sanctuariora, sociata semper cum prædicto presbytero, suo patre spirituali, non audebat elevare aspectum oculorum suorum de terra, nisi prius requisisset et obtinueret ad hoc specialem licentiam ejusdem sui patris spiritualis. *Ita Alphonsus, Vitæ ejus in Italia post mariti mortem spectator. Si insignem Matronæ illustrissimæ humilitatem ac obedientiam exemplis**

otiumque fu-
giens,

A exemplis aliquot illustratam cupias, adisis Bertholdum infra lib. 1 cap. 4.

exhibit.

93 Gestæ quidem hæc fuisse apparent a morte Ulphonis, sed vel inde colligi satis potest, quan-
topere obedientiam, matrimonii etiam vinculo
ligata coluerit, cum tota vita sua obedientia
anantissimam fuisse, ex Alphonso supra laudato
habeamus. Porro quinam fuerint S. Birgitta a
confessionibus, jam dixi numm. 26 et seqq. quos
consule; ubi etiam plura de illis dicta reperies,
nempe de Mathia, canonico Lincopiensi, et Pe-
tro Alvestrensi Priore. De Petro vero, Birgittino
monacho et confessore Vastenensi, hac addo ex
Diario Vastenensi ad annum 1408: Isto anno ece-
pit Dr. Petrus (mortuus anno 1378) qui fuit magi-
ster et confessor S. Birgittæ, ac ipsius indi-
viduus sui itineris comes plusquam per xxx an-
nos, coruscare miraculis, ita quod a festo ad
vincula Petri usque ad finem illius anni contin-
gebant plusquam xv miracula, quod probant si-
gna et imagines super sepulchrum ejus in si-
gnum miraculi suspensa. Plura etiam alia miracula
fecit Deus propter ipsum etiam cum pauperibus,
qui non sufficiunt propter paupertatem aliquod signum de cera offerre; sed pro-
mittunt, se cottidie dicere unum Pater noster
vel plura ad ipsius honorem, qui statim sue
petitionis celerem consequuntur effectum. Hæc
omnia miracula alibi conscribuntur. Sed ad S. Bir-
gittam redeamus.

94 Quoties Corpori et Sanguini Dominico
communicare consueverit, silet quidem Birgerus;
aperit autem in Bulla canonisationis Bonifacius
IX: Singulis quoque Dominicis diebus et solemnibus
cum devotione et lacrymis sumpsit venerabile
Christi corporis Sacramentum. Bonifacius Alphon-
sus consonat in Prologo ad Lib. Cœlestis Impera-
toris apud Hormann pag. 628, ubi, cum de S. Bir-
gitta, jam vidua et Romæ versante, dixisset:
Omni etiam die ipsa confitebatur (non semel modo,
sed etiam) bis vel ter, ita pergit: Et omni die Do-
minica ipsa et prædicta veneranda filia sua (S.
Catharina) que secum laudabiliter vixit, et us-
que ad mortem in penitentia et castissima vi-
dute honestissime perseveravit, corpus Christi
cum maxima devotione et humilitate sume-
bant. Loguitur hic quidem Alphonsus de iis, quæ
ipse a S. Birgitta fieri in Italia et alibi vidit,
cum jam marito esset orbata: sed hinc rursum
colligi prudenter potest, S. Birgittam non modo
viduam, sed maritalam etiam, quantum licet,
ad sacrum Synaxin consuerisse frequenter acce-
dere.

95 In Vita S. Birgittæ, tabulis æneis Colonie
excusa, tab. 30 exhibetur Christus, dum inter-
rim sacerdos Sacrum celebrat, S. Birgittam per
se corpore suo Sacro-sancto reficiens, notatur
que ad calcem tabulis singularis hic favor S. Bir-
gittæ sepe fuisse collatus ex Vita ejusdem S. Bir-
gittæ. Quæ sit laudata eo loci S. Birgittæ Vita,
ignoro: at nec apud Bertholdum, nec in Vitis
S. Birgittæ Birgeriana, Lovaniensi, Suriana, S.
Antonini, nec in Ms. nostro Ultrajectino quid-
pam hujusmodi inveni hactenus. Quo igitur fun-
damento hujusmodi assertio nititur? Iis, ni fal-
lor, quæ lib. 6 Revelationum cap. 42 leguntur.
Pars prima tituli hæc est: Mater Dei landan-
do se de solicitudine, quam habuit placendi
Deo, dicit, quod se non laudat, ut propriam
laudem querat, sed ut Deus ex hoc laudet et
honoretur. Altera: Et petit a Filio pro Spon-
sa (S. Birgitta) vestes cœlestes virtutum et ci-

qua tamen
ab ipso Chri-
sto fuisse re-
fectorum,
nobis haud
liquet.

bum sacram Corporis sui et spiritum ferven-
tiorem. Quæ Filius concedit, si primo habeat
Sponsa humilitatem et timorem et gratiarum
actionem. Haud equidem dubito, quin, si re ipsa
visio ista S. Birgittæ divinitus acciderit, matris
sue postulatis annuerit Christus; sed neque in
titulo capitilis, nec in ipso capite quidquam occur-
rit, unde illam, ut Birgittam sacro suo Corpore
per se reficeret vellet, a Christo postulasse, con-
ficias: solito itaque ubiorem hic tantum Dei-
param S. Birgittæ ex Eucharistia solito more mi-
nistranda sumendum fructum petuisse, existi-
mabo, nisi singularis iste favor testimonio anti-
quiore ac solidiore firmetur. Refert hunc quidem
Burlamachius lib. 3, cap. 7 Vitæ Italicæ S. Bir-
gittæ: at dicti sui præter Vitam S. Birgittæ ima-
ginibus Colonizæ Agrippinæ expressam vadem
nullum prebet.

96 Postquam Birgerus S. Matronam nostram Oratione de-
ab oīi fuge, obedientia, vitæ puritate atque
munditia animi, qua peccata vel minima citata
sollitudine maxima, vel forte admissa, etsi
levia, studiosissime penitentia Sacramento ex-
piabat, commendavit impense; non minus illam
a studio orationis, vitæque rigore laudare aggre-
ditur: Ne autem animum suum, inquit, circa
familiaria tantum occuparet negocia, quin etiam
in lege Domini posset jugiter meditari,
cum Judith secretum cubiculum est ingressa, ubi
fluctuum mitigatis motibus, quasi in portu vo-
luptatis deducta, lacrymis stratum conscientia
sua in tantum rigare consuevit, ut, absente
marito, fere totis noctibus prudenter in oratio-
nibus non sine lacrymosis singultibus vigilaret,
nec corpori suo a genuflectionibus et disciplinis
secretis parcere voluit, ut corpus in servitutem
redigeret disciplina. Birgerum Antoninus ver-
batim hic fere describit. Nec multo aliter Vita
S. Birgittæ Lovaniensis, seu per Surium interpo-
lata: Jejunis quoque, vigilis et orationibus
frequenter intenta carnem spiritui subigebat, et
a delicatibus cibis occulite abstinebat (quod
et aliquanto post Birgerus ait) ne a marito vel
aliis notaretur. Semper vero de die ad corpus, et de
nocte in lecto, viro absente, veste dura et aspera
utebatur.

97 Contigit aliquando, ut S. Birgittam, dum
ab hominum oculis remota de more orationi va-
care, desiderium incesserit, ut specialem orandi
modum, cui deinceps constanter inhæreret, edo-
ceretur: neque vero votis ejus defuit Deus: F
Beata enim Virgo, inquit Birgerus, seutum
orationis ejus, tamquam advocata fidelis, ante
Filium suum benedictum proferens, Ancillas sue
desiderium celeri effectui mansipavit.* Nam qua-
dam die beata Birgitta, mirum in modum mente
in cœlestibus elevata, infusa est sibi oratio pul-
cherrima de Passione Christi, nec non de vita
et laude beatissime Marie Virginis, matris ejus,
quam ita memorialiter cordi curavit tradere, ut
eam legeret omni die. Exstant apud Hormann a
pag. 738 orationes aliquot, quas S. Birgitta a
Deo revelatas volunt: illas quidem S. Birgitta in
usu fuisse, facile quidem admisero: fuerintne au-
tem, ut fertur, a Deo ipsi speciali modo revela-
tae, nec adeo certum est, nec a quovis privato
homine, ut post latius dicetur, credi debet. Post
has apud Hormann sequuntur orationes aliae
quindecim ab ipsa S. Birgitta composite; sed cum
id factum dicatur ab obitu Ulphonis, alio de his
loco agemus.

98 Tum ex orationibus, a S. Birgitta recitari
solitis,

specialem
orandi mo-
dum edocet
a B. Virgine,

mancipavit

AUCTORE
J. B.
cui semper
fuit

soltis, tum ex variis revelationum locis liquet, maxima eam fuisse in Virginem Deiparam pietate et amore: unde et hæc illam singulari favore non semel dignata est: Birgerus num. 13 S. Birgittam difficile partu ejusdem Virginis ope aliquando levatam memorat; ut et Bonifacius IX in Bulla canonizationis, cuius ista sunt verba: Et cum semper beatae Virginis præcipue devota fore, ac, tempore procedente, pene partu periclitaretur et obstetrices ac mulieres astantes de vita illius desperarent, visa est quædam imperiosa, sed incognita, mulier, albis sericis induita vestibus, intrare cubile, et assistere strato, et singula jacentis membra pertractare: mox cum talis mulier disparuisset, eadem Puerpera sine dolore partu integro exonerata remansit. Quæ fuerit hæc S. Birgittæ filia, dictum est num. 82 ex Diario Vastenense et Vita S. Birgittæ abbreviata, ubi nominatim exprimitur, nempe Cæcilia.

perquam
devota.

99 *Luculentum præterea S. Birgittæ in beatissimam Virginem amoris testimonium est lib. 7 Revelationum cap. 1, ubi hæc leguntur: Cum esset in Roma B. Birgitta, sponsa Christi, et quadam vice vacaret orationi, cœpit cogitare de partu Virginis, et de illa summa bonitate Dei, qui talem Matrem purissimam sibi voluit eligere, tantum enim tunc cor ejus inflammabatur amore Virginis, quod dicat intra se: O Domina mea, regina cœli, in tantum gaudet cor meum ex eo, quod altissimus Deus te pre-elegit in matrem, et tantam dignitatem tibi conferre dignatus est, quod ego magis mihi eligerem in inferno æternaliter cruciari, quam quod tu uno minimo puncto de tanta excellenti gloria, et tua cœlesti dignitate careres; et sic amoris dulcedine inebriata stabat super se alienata a sensibus in quadam extasi mentalis contemplationis suspensa. Et iterum Revelationum Extravagantium cap. 63, ubi beatissimam Dei parentem sic allocuta legitur: Benedicta sis tu, o Maria, mater Dei, et benedictus sit idem Deus, tuus filius Jesus Christus, pro omni gaudio, quod mihi dederat ex eo, quod tu mater ejus es. Ipse idemque novit, quod Maria, filia Joachim, est mihi charior, quam liberi Ulphonis et Birgittæ. Et magis vellem, quod Birgitta, filia Birgeri, numquam fuisse natæ, quam quod Maria, filia Joachim, non esset progenita. Et levius eligerem, quod Birgitta esset in inferno, quam quod Maria, filia Joachim, non esset mater Dei in celo.*

Liberorum

100 *Inde aliam Birgerus arripit laudandæ S. Matronæ materiem, curam nempe sollicitudinemque perpetuam, quam de liberorum suorum recta institutione, et salute perpetuo gessit. Et hujus quidem præclara specimen, unum alterumque memorata jam habes in superioribus: primum quidem num. 72 ex Margareta Vastenensi abbatissa, ubi hæc refert, maluisse S. Birgittam filii sui Caroli mortem precibus suis a Deo expetere, quam illum forte quidquam contra sacra matrimonii jura admittere: dein num. 77 et seqq., ubi salutaria ejus ad Birgerum filium rite Christianeque vivendi monita ex Joannis Gustavi Genealogia Braheæ transcripsi. Tertium num. seq. ubi S. Birgittam, si quid liberis suis aduersi occidere, ne id ob sua peccata accidisset, timere solitam vidimus. Et vero non inanem hanc illi fuisse curam, liberorum ejus probitas, § vi obiler prescripta, maxime vero Catharinæ, ejus filiæ sanctitas, ab orbe Catholico universo agnita,*

declaravit. Birgerum hac de re audiamus: Filios D quoque suos ac filias cum magna sollicitudine et summa diligentia educavit, quos, quasi aquila provocans ad volandum pullos suos et super eos volitans, unguibus correctionis et saepe doctrine radis solis justitie obiecit, ordinans eis magistros, qui ipsos in fide erudiret. Unum e liberorum S. Birgittæ magistris nominatum prodit Diarium Vastenense ad annum 1391 his verbis: Item in profecto Inventionis sanctæ crucis obit venerabilis pater et Dn. Dn. Nicolaus Hermanni, episcopus Lincopensis, qui primum introduxit et benedixit conventuales Vastenenses ad observantiam vite regularis; super quo faciendo, cum adhuc frequentabat scholas, existens paedagogus filiorum S. Birgittæ, fuit eidem S. Birgittæ divinitus revelatum. Hic fuit vir magna sanctitatis. Vitam ejus brevem Vastorius exhibet in Vite Aquilonari pag. 138 et seq., anno 1608 Upsaliæ edita: errat tamen, Hermannum Sanctorum albo in concilio Basileensiadscriptum, iniquis.

101 *Verbis supra citatis mox Birgerus specimen subjicit, unde, quanta S. Birgitta fuerit cura, ne liberis sui Deum qua re offendere, colligas: Unde, inquit, beatus Joannes Baptista ei apparet dixit: Quia plorasti, quod filius tuus offendit me, non jejunans vigilam meam, et malles eum servire mihi, quam regem esse, ideo juvabo eum, armabo armis meis; qua de re vide lib. 4 Revelat. cap. 74. Alterum exhibet Petrus Alcastrensis Prior lib. Revelat. Extravag. cap. 98 his verbis: Audiens Sponsa Christi, filiam suam Dominam Ingeburgem (de qua num. 82) sanctimoniale in monasterio Risaberg esse mortuam, exultans dixit: O Domine Jesu Christe, o amator meus, benedictus sis tu, quia vocasti eam, antequam mundus irretiret eam. Et statim ingrediens oratorium suum tantas lacrimas emisit et suspiria, quod a circumstantibus audiri potuit. Dicentibus illis, qui aderant, Ecce filiam suam plorat. Tunc autem Christus apparet ei dixit: Mulier quid ploras? Licit enim omnia sciā, tamen, te loquente, cognoscere volo. Respondit illa, O Domine, non ploro, quod filia mea mortua est, immo gaudeo, quia si diutius vixisset, majorem eoram te habuisset reddere rationem. Sed ex hoc ploro, quia non instruxi eam secundum mandata tua. Et quia exempli superbia ei præbui, et remissus correi eam delinquentem: quæ S. Birgitta verba non tam ejus in recte instituendis liberis negligentiam, quam summan sollicitudinem arguant.*

102 *Plæclarum quoque est, et hoc facit, quod ea de Ulpho monachus in Vita Catharinae tom. 3 Martii pag. 511 scribit: Consuevit enim mater sua sanctissima B. Birgitta, juvenem et tenellam secum ad hospitalia ducere, ubi ipsa mater sua plagas et ulcera infirmorumque vulnera sine horro manibus suis devote pertrahavit, beneficia plurima et verba consolatoria eis conferendo: ostendens sibi adhuc juveni exemplum, qualiter similia pauperibus et infirmis facere deberet propter Deum in omniate vertura. Et si quando aliqui Matrem piam hujus venerabilis dominiæ arguebant, pro eo quod teneras filias secum duceret ad domos pauperum et informorum, timentes eas aliquippe posse infici fœtoribus infirmorum; respondit benigne eis dicens: quod ideo filias suas ad domos infirmorum duceret, ut addiscerent servire Deo*

AUCTORIS
J. B.

A Deo in pauperibus et infirmis.

tanto pauperibus benignior,

103 *At quoniam pauperum infirmorumque jam facta mentio est, qua in illos charitate ac beneficentia fuerit, videamus.* Eleemosynas quae fecit largissimas, *inquit Birgerus* num. 12, deputatam habens domum pro pauperibus, quibus lavando eorum pedes, et eos vestiendo sa-
pissime serviebat. *Et ex Birgero S. Antoninus:* Eleemosynas, quia multum sibi erat opulentiae, faciebat largissimas, ut non averteret manum suam ab ullo paupere. Domum habebat pro egenis deputatam, quibus pedes eorum lavando et vestimenta praebendo saepissime serviebat. *Vita ejus, que Surio praeluxit:* Hec infirmorum et pauperum felix et inclita mater elemosinas fecit largissimas, habens magnam domum pro pauperibus deputatam, et mulieres ipsorum continuis servitiae insistentes, quibus ipsa frequenter cum humilitate magna lavando et osculando pedes eorum ministrabat. *Bertholdus:* Nam, marito adhuc suo superstite, xii pauperes consuevit die qualibet propria in domo cibare, illis inserviens et necessaria subministrans.

B Et quinta feria, memor oenea Domini, lavit pedes eorum. De propria quoque facultate plura hospitalia in partibus sua originis et specialiter unum in villa sua de Ulphason reparavit, pauperesque et infirmi in illis degentes pia, benigna, misericors et sedula ministratrix quasi omni die ministravit, eorumque ulceræ absque horrore et fastidio attractando lavit, ligavit, votivque. *Biographorum dicta Bonifacius IX in Bulla canonizationis egregie confirmat, inquiens:* Considerans (*Birgitta*) semitas domus sue, ne panes comedetur otiosa, manus suas aperuit in opibus, et palmas suas extendit ad pauperes, inexhaustæ enim charitatis officia erga egentes, infirmas et abjectas personas ob Dei reverentiam exercuit indefessa. Nam, dum etiam adhuc maritus superesset, die qualibet duodecim pauperes consuevit propria in domo cibare, illis inserviens et necessaria subministrans. Et quintis feriis, memor oenea Domini, propriis manibus lavit pedes eorum. De propria quoque facultate reparavit in partibus sua originis (*id est, in Suecia*) multa hospitalia desolata, et pauperes et infirmi ibi degentes pia, benigna, misericors, et sedula ministratrix cum summa pie-
tate visitavit. Ulceræ eorum absque horrore vel fastidio attractavit, lavit, circumligavit et fo-
vit.

quanto in se
durior.

104 *Quanto erat in proximum benignior, tan-
to contra in seipsam severior:* Et non solum eas, *inquit Bonifacius IX in Bulla canonizationis*, quas sancta mater jubet Ecclesia, vigilias, seu jejunia observabat, sed alia multa superaddebat, ut etiam ultra Ecclesiae mandatum quater in hebdomada jejunaret, et similiter quater in hebdomada, conjugi nondum vita functo, et post obitum ejus continue usque ad paucos annos ante suum felicem transitum, solitis pannis induita, super tapeto, absque paleis, culictra vel similibus ad terram vel pavimentum posito, corpus ab orationibus, abstinentiis, ac divino labore fessum, tenui et brevi somno recreabat. Singulis sextis feris ob memoriam sacratissimæ Passionis Domini nostri Jesu Christi, pane dumtaxat et aqua contenta, jejunium non omisit, cum etiam multos alios dies ob diversorum Sanctorum reverentiam simili abstinentia pertransiret. Et sive jejunio abstineret, sive aliter

discumberet, cum sobriissima foret, de mensa surgebat non saturata, sed refota: *Ulphonem maritum casto, ut par erat, amore complectebatur, salutis ejus non minus, quam liberorum sollicita: audi Birgerum biographum num. 14:* Volens autem Sponsa Deo amabilis non solum liberos soliter educando diligere, verum etiam dilectionem ad virum ferventer extendere, ut, sicut erant duo in carne una, sic etiam essent unum in Christo per glutinum caritatis, velut turtur, qui semper idem canit, et semper idem diligit, maritum suum, in bellicis rebus strenuum, et in consilio regum peritissimum, ad Dei timorem et venerationem solerius invitavit. Unde vir tam nobilis et strenuus tante uxoris saniori ductus consilio, addiscendo legere Horas beatissimæ Virginis Mariæ et diversis pietatis operibus insistendo Deo et beate Virgini in timore sancto servire studuit. Quidquid erat legis et justitiae (pro munere scilicet legiferi *Nericie, quo fungebatur*) quidquid morum et honestæ vitae curans efficaciter adimplere. Sieque de eis verificari videtur id proverbium Sapientis: *Mulier fortis oblectat virum suum, et an nos vita sue pace implebit.*

105 *Eundem quoque, ut primo circiter matrimoni biennio ad continentiam S. Birgitta induxit; ita ad eamdem deinceps statis diebus servandam, et demum ad continentiam perpetuam allexit pertraxitque. Primum Vita per Surium interpolata his verbis explicat:* Postquam vero carne convenerant, semper in Quadragesima (quod et *Bertholdus* scribit) et in magnis festis et in omni feria sexta a carnali copula abstinebant, et tunc ipsa occulte dormiebat induta extra lectum in pavimento vel tabula in tapeto *Alterum Bonifacius IX in Bulla canonizationis:* Et cum etiam dicti jugales adhuc essent juventes et recentes, maritus, felicis uxoris sanctis monitionibus persuasus, cor enim viri spoliis non indigens, confisum in ea, reddidit ei bonum et non malum omnibus diebus vita sue, ipsaque Mulier indixerunt sibi sponte invicem et perpetuam continentiam servaverunt. *Haud equidem dubium est, quin aliquando continentia pactum Birgitta Ulphoque inerint; at quo tempore?* Bonifacius citatus post verba mox allata, ita pergit: Et nihilominus conjuges devoti in Dei timore et amore proximi semper ferventiores limina beati Jacobi Apostoli in Compostella communis voto peregre visitarunt, et ad propria reversi, cum deliberassent, ut liberius devotioni vacare possent, pro sexus diversitate diversa ingredi monasteria, dictus princeps in tali deliberatione quievit in Domino: *e quo narrandi modo apparet quidem, pios conjuges in perpetuam continentiam prius consensisse, quam iter Compostelanum aggressi fuerint: at contra Birgerus non nisi post narratum illorum iter Compostelanum et in patriam redditum perpetuæ ipsorum continentia pactum memorat.*

106 *Idem fit in Vita, quæ Surio praeluxit interpolata, uti et in Sermone de S. Birgitta, prefatio Miraculorum ejusdem in Polonia et Suecia factis et ante annum 1378 collectis, ubi apud Hormann pag. 821 hæc leguntur: Quæ (S. Birgitta) a primis juventutis sue annis jugo servitutis suæ (Dei) levissimo (se) subjecit. Ita quod cum marito suo devote visitaret Romam et Compostellam et multa alia loca, in quibus Sanctorum reliquias requiescant perdiensque ad patriam, ad continentia perfectionem*

præius quam
Compostellum
irent, addu-
xit,

AUCTORE
J. B.

ctionem adduxit eumdem, ut multis annis simul sine exactione et redditione debiti conjugalis viverent, jam adhuc ligato matrimonio, sobrietatem vidualem victu et vestitu perferebat. Verum cum multis annis sine actu conjugali simul vivisse hic dicantur Birgitta et Ulpho; hic vero non diu post suum in patriam redditum monachus effectus sit, ut seq. § dicatur, exinde que a S. Birgitta separatis vixerit, videntur pactum continentiae ante initium Compostellanum iter inter sese Ulpho et Birgitta pepigisse, ut Bonifacius videtur asserere; post redditum vero suum in Sueciam monasticam vitam jam amplexuri renovasse; quod forte tantum indicare Birgerus aliisque voluerunt. Suadent in rerum adjuncta, priscus castimoniz in S. Birgitta amor, et liberi octo, quos pii conjuges jam procrearent, tum maxime Alphonsus Giennensis episcopus in Prologo ad Lib. cœlestis Imperatoris cap. 3, cuius liquida sunt hanc in rem verba. Que adhuc in conjugio vivens maritum suum ad continentia perfectionem adduxit. Ut multis annis sine carnis copula viverent, et sic ambo ad S. Jacobum de Galitio peregre profecti sunt in magnis laboribus et expensis et cum devotione maxima. Et postea ad patriam suam regni Sueciae redierunt. Ubi tunc praedictus maritus migravit ad Dominiū. Atque hæc quidem insigniores S. Birgitta virtutes sunt, quibus statum suum conjugalem potissimum illustravit: superest, ut in gesta ejus reliqua, dum maritus ejus in vivis fuit, modo inquiramus: si vero quis plura desideret de ejus virtutibus speciatim nosse, ad manum habet Vitam S. Birgittam a Bertholdo, eas latius explicante, scriptam, et infra edendam.

§ VIII. Sueciæ regum, regnique salutis curam habet.

Birgitta, fæ-
cta magistra
aule Blan-
ca regum
Sueciæ.

Etsi amplum vera virtus sibimet primum sit, ea tamen illius subinde vis est et efficacia, ut vel invita, maxime si cum generis claritudine conjuncta sit, honoribus dignitatibusque cumuletur. Erat S. Birgitta genus illustre et cum Magno, Sueciæ et Norvegiæ rege, cognatio; erat et virtus singularis, ut in superioribus dictum est. Quamquam adeo ita animo esset comparata, ut domi sue et cum pauperibus, quam versari in aulis principum malle, facere tam non potu, quin ad aulam Magni evocaretur. Duxerat is sub annum 1335, ut Loccenius scribit, in matrimonium Blancam, Joannis I, Narmicensis comitis, filiam, voluitque, ut ex omnibus matronarum Suecarum numero S. Birgitta ageret ejus aulæ magistrum. Colligitur id quidem ex cap. 59 Revelationum Extravagantium, ubi hæc habentur: Tempore, quo B. Birgitta fuit magistra Blanca, quondam regina Sueciæ, obtinuit ab ipsa unam capsam eburneam pulcherrimam, in qua multorum Sanctorum reliquie erant inclusæ: verum quo anno, aut quādiu id munéris gesserit, certo edicere nequeo. Buralamachius lib. 1 Vitæ S. Birgittæ cap. 7 illam Lincopiam, quæ Ostrogothia civitas est, Stockholmiam, regiam Sueciæ urbem, nescio, unde id edocuit, concessisse ait: mihi sane verosimilius appetet, S. Birgittam, cum ad regis Magni, ut Blancae magistrum ageret, aulam arcessi-

ta fuit, in Nericia domeciliū habuisse, verosimilime in prædio, Ulfasa nuncupato: nam et Nericæ Ulpho, maritus ejus, erat legifer, et ab eo loco cognomentum de Ulfasa traxisse edetur; ibique habitasse S. Birgitta discrete legitur cap. 53 Revelationum Extravagantium.

108 Ex qua vero id munéris gessit (ab anno regni mirum, quantum appareat, 1335) regi, regnique, regnique Sueciæ quæ precibus ad Deum fuisse, qua salutaribus monitis prodesse studuit; nec initio quidem sine fructu: Magnus enim, ut scribit Loccenius, dum Mathiae Ketelmundi consiliis usus est, rempublicam recte administravit: sed, eo exstincto, sub annum trigesimum aetatis suæ, seu, ex Loccenii calculo sub annum 1346 in vita palam solitus est. Partem vero quoque S. Birgittam in felicibus Magni Blancae que initio habuisse, offici videtur in primis ex lib. 8 Revelationum cap. 31 ubi regem et reginam, in oratione constituta, velut solem et lumen primum fulgentes, sed dein omni splendore orbatos, viduisse narratur: viduisse ista Stockholmia dicitur, eorumque interpretationem accepisse annis undecim post, seu sub annum 1346, sub quem Magnus in vita ruerat ex Loccenio copiæ. Verba citati capituli ita se habent: Transactis autem post hæc undecim annis (totidem sunt ab anno 1335 usque ad annum 1346) audivi vocem Christi dicentem mihi. Recordare, sponsa, quod ostendisti tibi (pro incolumitate regis, reginæ et regni Sueciæ oranti) in civitate Stockholmis de celo turbulento. Nunc autem exponam tibi, quid illa significant. Cœlum (inquit) quod ostendisti tibi turbulentum, regnum istud Sueciæ est, nam regnum istud, quod quasi coeleste et quietum et justum esse deberet, jam turbine tribulationum agitatur, et iniquitatibus et exactionibus (has forte depreca est S. Birgitta, ut dictum est num 12, oblatis etiam filiis) conculeatur. Nec mirum: nam rex et regina, qui tamquam sol et luna fulgebant, jam denigrati sunt sicut carbones, quia moribus et voluntate immutati sunt. Agi porro hic de rego Sueciæ Magno, cognomento Smeek, seu blanditiis delinito (sic dicto, quod regis Danie Waldemaris blanditiis deceptus, Scaniam a Sueciis ad Danos transstulerit) et Blanca non solum ratio temporis, sed et quæ loco citato sequuntur, ostendunt. Sunt autem hæc: Hominem namque de radice vipersa elevaverunt, ut prosternant amicos et simplices meos... Sol vero pallescat, donec venerit sub coronam, quia noluit juste stare in corona. Et dicetur de eo, quod secundum splendorem ejus multiplicatae sunt tenebres ejus. Quæ in Blanca et regem Magnum apprime cadunt.

109 Cum enim Magnum ob enormem et flagitiosissimam vitam, ut scribunt passim obœdiunt scriptores Suecici, et rempublicam male administratam in grave suorum odium incidisset, regni proceros Ericum Magni filium in consortium imperii adsciverunt: quod cum exgre admodum Magnus et Blanca ferrent, Benedictus Algothus contra Ericum a Magno dux Sueciæ dictus est: sed hoc ab Erico in Scania interempto, adeo Magni et Blancae in Ericum exarsit odium, ut ejus mater, conscio, ut ait, patre, Erico filio immanni feritate veneno vitam eliserit. Atque ille quidem Algothus idem videtur, qui de radice vipersa et a rege et regina elevatus diu in verbis paulo ante citatis. At, inquires, hoc modo revelatio illa Birgittæ facta de qua numero superiore,

A superiori, sub annum 1346, contra ac diximus, contigisse non potuit; cum anno tantum 1360 Ericus rex Suecicæ dictus sit a proceribus, ac sub idem tempus Benedictus Algothus Suecicæ dux a rege Magno et uxore Blanca. Respondeo, verosimilime in laudata revelatione non agi de Algotho, ad Suecicæ ducis dignitatem erecto, sed de eodem ad principi regis Magni ministri munus admoto, jam tum forte, cum e vivis abiebat Ketilmundus, de quo supra. Hoc enim munere jam ante functum fuisse Algothum, docet Loccenus citatus his verbis: Pater impatiens socii filii, Benedictum Algothum nobilem, olim ministrum suum, Suedie ducem constituit. Quod porro de rege illo e solo deturando ibidem innuitur, locum quoque in Magno habuit; cum anno 1363 publica Suecici senatus sententia regno privatus est, et misere post seplum annum

rum carcerem tandem mari in Norvegia submersus periit. Alterum specimen, unde, qua fuerit in regem Suecicæ cura, occurrit lib. 6 Revelationum cap. 26, ubi, in oratione constituta, varia divinitus monita, regi intimanda nimborum, quod et procul dubio fecit, accepisse memoratur: verba huic facientia hæc sunt: Ideo rex iste, pro quo tu oras, debet congregare viros spirituales, sapientes sapientia mea, et eos, qui spiritum meum habent, interroget, et inquirat diligenter secundum consilium eorum, quomodo murus Ecclesie meæ redificetur in Christianis, et honor Deo exhibeat Fides, recta reforeat, charitas divina ferveat, et passio mea in corde hominum imprimitur. Inquirat etiam, quomodo vasa domus meæ restituantur in pristinum statum, scilicet, ut clerici et reli-giosi, relicta superbia, resumant humilitatem. Innocentes diligent castitatem. Cupidi et mundiales abstineant a nimio mundi appetitu, ut lucere possint aliis. Laboret etiam fortiter et sapienter, ut mandata mea attentius diligantur. Congreget justos Christianos, ut cum eis diruta spiritualiter redificet. En modo etiam specimina aliquot ex iisdem Revelationum libris excerpit, quibus patet, quanta in reginam Blancam, qua illi præcipue commendata erat, sollicitudine fuerit.

nec minus

110 Lib. 4 Revelationum cap. 4 describitur lucta, quam in animo Blanca reginæ (cur id de Blanca interpreter, paulo post exponam) excitat hinc spiritus bonus, reginæ vitam Christianam ac humilem suadens; inde autem spiritus malus, eam, ad vitam mundanam vanamque pellicens. Hanc Birgitta divinitus, ut quidem ibi narratur, edocet, audire etiam divinitus meruit salutaria monita, qua vacillanti reginæ suggereret: sed, sive divinitus ista acceperit, sive non, equidem illa eadem aut illis similia reginæ dedisse Birgittam, negare non ausim. Sunt autem hæc: Ergo quia Domina illa pulsatur (ita loquentem Christum audire sibi visa S. Birgitta) his cogitationibus, ideo admoneo (illam per te, Birgitta) de tribus. Primo, quod redit ad memoriam ad qualem honorem est electa. Secundo, qualem charitatem Deus ei in coniugio suo ostenderat. Tertio, quam benigne in hac mortalitate est servata. Iterum cautum facio eam tribus. Primo, quod rationem redditura est Deo de omnibus bonis suis temporibus, adhuc etiam de quolibet obolo, quomodo scilicet levatus est et erogatus. Secundo, quod tempus suum valde breve est, et nesciet,

Octobris Tomus IV.

antequam cadat. Tertio, quod Deus non parcit plus dominæ, quam ancillæ. Ideo consulere tria. Primo pœnitere de commissis, emendare fructuose confessa, Deum diligere toto corde. Secundo consulo fugere rationabiliter pœnam purgatorii. Sicut enim, qui non diligit Deum toto corde, dignus est magno suppicio, sic, qui non emendat peccata (id est, qui peccata suarite detestatus, divina porro pro iisdem justitiae quantum ad pœnas temporales satisfacere negligit) cum potest, dignus est purgatorio. Tertio consulere dimittere amicos carnales ad tempus propter Deum, et venire ad locum, ubi compendium inter celum et mortem ad fugiendam pœnam purgatorii, quia ibi sunt indulgentiae, que sunt elevations et redemptions animarum, quas sancti Pontifices dederunt, et Sancti Dei sanguine suo promoveruerunt.

111 Hæc de Blanca interpretatus sum, tum de Blanca quod initio capituli regina illa S. Birgitta nota (qualis, si quæ alia, Blanca fuit) dicatur; tum quod in illam apprime cadant verba illa: Quod tempus suum valde est breve, et nesciet, antequam cadat. Blanca enim anno 1363, ut scribit Pontanus Rerum Danicarum lib. 8, in Haquinæ Norvegicæ regis et filii sui cum Margareta, Walde-mari Danicæ regis filia, nuptiis exstincta est, et quidem veneno, ut aiunt, ipsi propinato, ex quo præter alios etiam ipse Magnus rex vilæ periculum subiit. Quam tragodiam tangit etiam codicis Wisingburgensis auctor his verbis: Altera S. Birgittæ filia Cecilia, cum invite in cœnobium Scheningicæ (in Ostrogothia Ordinis S. Dominici) trudebatur, a fratre Carolo educta, primo euidam equiti aurato sociata, qui* veneno in nuptiis reginae Margarete in Scania celebratis, exstinctus*, postea euidam Laurentio Joannis, medico excellentissimo, a rege Magno præmii loco despontatur, quod regem a prædicto veneno, ipsi quoque tum temporis adhibito, singulari cura liberasset. Pontanus Hafniz in Dania, non in Scania, Ostrogothiæ parte, id contigisse affirmat.

112 Blanca, cum variis intus in animo fluctuaret motibus, per S. Birgittam Dei consilia exploraverat: sed cum illa ex S. Birgitta, ut mox diximus, intellexisset, hanc satis illi animi fuisse appareat, ut ea executioni, qua par F erat, animi promptitudine atque constantia mandaret; quare illam iteralo per S. Birgittam Deus monitam voluit, de vita sua brevitate, de ratione gravissima reddenda extremi judicii die et infelici vita sua catastrophe. Colliguntur hæc omnia ex cap. 14 lib. 8, ubi Christus inducitur S. Birgittam alloquens: Regina illa, de qua prius dixeram tibi, consilium quæsivit a me per te, et, auditio consilio, quod dedi ei, videtur sibi gravissimum. Et ideo modo dico ei, quod erat quædam regina tempore Heliae Prophetæ, quæ dilexit quietem suam plus, quam me, et persecutatur verba veritatis, et credebat stare per prudentiam suam: ideo contigit, quod non solum contempta et despacta fuit ab omnibus, sicut prius honorata, sed etiam in morte sua tribulata fuit, nimirum Je-zabel, regis Sidoniorum filia, ut interpretatur Durantus: Et propterea ego Deus, qui clarus video et scio futura, dico nunc isti reginæ, quod tempus suum breve est. Computus, quem redditura est in die judicii, gravis est. Et finis suus non sicut principium erit, nisi obedierit verbis meis.

54 113

AUCTORE
J. B.
videtur:

113 Eodem porro libro, cap. 10 monita aliquot accepisse S. Birgitta dicitur a Beatisima Virgine, eidem verosimilime Blancae impertienda; que in hunc modum ibidem sonant: Dic reginae, quod ego Mater misericordiae recepi eam tamquam nucleum in pomo corosum, qui non erat pulcher ad videndum, sed amarus ad gustandum, et insipidus ad glutendum. Veruntamen plantavi eam in terram longinquam (*Blanca, ut dixi, comitis Namurensis filia erat, atque adeo hæc illi apprime conveniunt*) ut portaret fructum bonum. Ergo sicut arbores proferunt de se folia, flores et fructus, sic ipsa debet portare folia virtutum, scilicet audiendo libenter verba Dei, quæ utilia sunt animæ, et similia foliis arborum. Loquatur etiam illa, quæ honoris sunt Dei, et utilitatis proximorum, quia tunc ipsa portat pulchros flores. Diligat quoque Deum et proximum et tunc habet optimum fructum. Sed ipsa nunc loquitur libenter scurrilla, et ea, quibus acquirere potest mundi honorem et favorem, et ideo convertat se ad me, scilicet portando Filio meo auditu et locutione et opere charitatis fructum illum, qui ei dulcius sapit, hoc est, animam suam, quam precordialiter desiderat possidere. Rursus cap. 12 ibidem S. Birgittam eadem Virgo docet, quænam virtutes reginam maxime decent: Ad reginam, inquit, pertinent humilitas animi, modestia operum, prudentia agendorum, compassio miserorum. Sub finem vero capituli hæc leguntur: Ergo quia regina ista, pro qua tu oras, per te queritur a me consilium, responde ei ex parte mea et dic ei: quod ipsa habet aliquas infusiones et suggestiones a duobus spiritibus, scilicet a bono et malo spiritu, quas ego indicabo tibi alia vice; que ex ante dictis de Blanca verosimilime sunt intelligenda. Neque porro dubium est, posita harum revelationum S. Birgittam factarum veritate, quin illa, quidquid in mandatis divinitus accepit, summa fide ac libertate perficerit,

sed Magnus,

114 Sed ut ad Magnum, Sueciæ regem, revertamur; quamquam surdis plerumque auribus S. Birgittæ monita exciperit is, non destituit illa, ut divinitus jubeatur, regem sui muneris admonere, et proposito criminum enormitate, ad meliorem frugem, quantum id penes se erat, revocare. Luculentum huic rei testimonium perhibet, quod in hanc rem legitur Revelatione 80 inter Extravagantes, uti Deipara S. Birgittam C hunc in modum fertur allocuta. Ego sum, ad quam angelus dixit: Ave gratia plena. Et ideo exhibeo gratiam meam omnibus, eam in necessitate habere volentibus. Ego exhibeo adjutorium meum ad regimen regni, in quo tu nata es, contra inimicos Dei corporales et spirituales. Cujus inhabitatores admoneo laborare unanimiter, ut obtineant regem, qui regere velit incolas regni ad devota opera, et honestam conversationem. Quibus etiam notifico, quod divina justitia proponit separare regem, et totam generationem ejus a regimine regni istius, et alter natus in regno in regem electus est, qui regnaturus est secundum consilium amicorum Dei et utilitatem regni. Vos igitur quatuor faciatis secundum consilium meum, ut possitis vobis plures attrahere, habeatis istud consilium secrete cum amicis Dei, et absconditum ab inimicis ejus, ut honor Dei augeatur, et bona consuetudo renovetur, nec non et alienata a corona regno restituantur.

115 Vadat igitur unus vestrum vel plures ad regem dicendo sibi: Nos habemus aliqua dicens re vobis tangentia salutem animæ vestræ, que rogamus vos sub sigillo confessionis tenere. Addatis etiam plura verba, ut expedire videtur, quorum sensus sit talis: Vos habetis pessimam famam in toto regno dicentem, vos habere et exercere naturalem commixtionem et turpitudinem cum masculis contra naturalem dispositionem. Quod verisimile videtur ex eo, quod plus diligitis quosdam viros contra Deum et animam propriam, quam propriam uxorem. Secundo dubitari potest, an habeatis fidem rectam, quia interdictus ab ecclesia audire Missam, intrasti nihilominus ecclesias, et audistis Missas. Tertio estis prædo coronæ, et bonorum regni. Quarto, quod estis proditor famulorum et subditorum vestrorum, qui fideliter servabant vobis, et filio vestro, quos tradidistis voluntarie in manus inimici eorum pessimi cum tota terra Schanie, pro cujus malitia et fallacia, numquam eo vivente poterunt securari. Si decreveritis peccata ista emendare, et terras alienatas revincere, serviemus vobis. Sin autem, committatis filio vestro sub juramento præstito, quod velit terras alienatas revincere, communitatem diligere, militibus suis fidelis existere, et omnia secundum leges patriæ juste et pie regere et gubernare.

116 Attamen sciatis vos quatuor, quod Deus providerat sibi alium regem in futurum, qui taliter provenire potest in publicum cum minori damno et periculo, quia potens est Dominus tam vitam junioris, quam senioris abbreviare vel aliter de regno expellere, omniaque secundum velle suum disponere, abbreviare, seu etiam protelare. Si vero ille obedire noluerit, tunc consulatis secrete aliquos de principibus et militibus regni, et cum invenieritis aliquos ad idem vobiscum benevolos et fideles; dicatis eis in publico, quod prius dixistis regi in secreto, quod nulli haeretico servire volueritis, vel proditoris; sed nec filio ejus, si decreverit esse paterni selectoris imitator. Quo facto, assumatis vobis unum in principem, qui ex parte corona regni præliari poterit prælia regni. Qui electus, si perfectus in bono fuerit, amicus meus erit. Sin autem, cito delebitur. Vos opponite pecunias et similia, ego addam cor virile, et audaciam, ut, qui sponte noluerit, invitus obediatur compellatur. Sin autem rex voluerit de regno recedere, caveatis, ne quis vestrum ipsis vestigia imitteret.

117 Quamquam autem regis, de quo hic sermo est, nomen non exprimatur, de rege tamen Sueciæ, cognomento Smeek, intelligi ista debere non dubium est, non modo ob congruentiam temporis, sed quod et cetera adjuncta eidem appriime convenient, ut ex jam de illo dictis partim colligi potest. Magnus Smeek, inquit porro Bureus in Serie regum Sueciæ, filius Erici, a Birgero fratre occisi, anno mcccix. Nequicquam patrui (ob crudelitatem nimirum regno ejeci) vestigia territus, contentu sacrorum, portentis libidinum et effera crudelitate, publici prædonis meruit elogium. Inter causas vero, ob quas et ipse regno Sueciæ expulsus fuit, Loccenius ad calcem lib. 2 Historia Sueciæ, has referit: Quod in impia, libidinosa et publicis moribus pestifera perseveraret vita, nec ad sanitatem redire vellet. Quod Scaniam Hallandiamque, tanta vi pecunie

A pecuniae emptam, a corpore Suediae iterum se-
parasset, et in alienas manus transtulisset. Quod
injustis oneribus ac tributis regnum exhaustisset.
*De eodem denique Magno ait Ericus Olai, Upsa-
lensis decanus, lib. 4 Suecorum Gothorumque
Historie* : Fuit excommunicatus a Papa pro-
pter pecuniam levatam camera Apostolica, posito
interdicto in regno, quam excommunicationem,
ut desperatus, parvipendens, et divinis se damna-
biliter ingereret, cum ali servarent interdictum,
multis erat occasio scandali et erroris. *Scianum
Magnus tradidit Waldemaro anno 1360, anno
vero 1463 a regno fuit amotus; ex quo tem-
pus factae revelationis, quam per suos in Sueciam
in Italia tunc agens Brigitta miserit, utcumque
colligitur.*

*temeritatis
sux*

118 *Sed et alias saepe salutaribus monitis
Magno præsto fuit, etsi nullo aut exiguo plerum-
que fructu : decreverat aliquando Magnus bel-
lum Moscovitis inferre (intulit autem anno
1348) quod cum sanetissime viduae Birgittæ,
tunc in Suecia clarescenti, compertum esset, in-
quit Joannes Magni, archiepiscopus Upsalensis,
B *Historie Gothorum Sueconungue lib. 21 capp. 3
et 4, fideliter et ex divina revelatione eum ad-
monere curavit, ut a suo exercitu eos milites
amoveret, qui sibi alium belli finem, quam pu-
blicam Christianæ plebis pacem proposuisse vi-
derentur, utpote qui magis rapinas, incendia
et urbium direptiones, quam verum Dei cul-
tum ad schismatics gentes extendere curarent :
quod maxime de Teutonica et Danica militia
præmonuisse dicebat; eligeretque in eorum lo-
cum Sueones et Gothos, qui nihil aliud ab ho-
stibus, quam licentiam male faciendi auferrent.
Sed imprudens rex non solum hanc, verum eti-
am omnes alias revelationes a Deo inspiratas
contemnens, colluivens ingentis atque incondi-
tae militiae secum trahens, primo insultu ma-
gnam Moscovias partem victorie manu subjuga-
vit, occupata eorum præcipua arce Pechense.
Sed non deerat vafermissim Moscovitis ingeniu-
m, quo hostium avaritiae callidissimis promis-
sis illuderent. Cum enim intelligenter, regem ni-
mia auri fame laborare, tantum auri et argenti
se quantoeyus allatuos spondebant, quan-
tum ipse et totus exercitus ejus vix optare po-
tuerit.**

graves

C 119 *Sed quid accidit? Credidit infelix rex
perfidiissimis schismaticis, qui prins credere no-
luit Birgittæ mulieri sanctissimæ. Festinat igitur
sus temeritatis poenas luens, vidit infinitam
Moscorum, Tartarorum et Lituanorum mul-
titudinem adolare, non aurum, aut argentum,
sed ferrum in aculeos sagittarum conversum af-
ferre et mortem inferre paratam. Itaque cum ad
extrema et pene inevitabilia pericula deductus
esset, a solis Sueconibus, quos in postremo sti-
pendio collocaverat, servatus evasit. Hi enim
magno labore et non minore industria vicini flu-
minis meatum effodientes, regem (quamvis
male meritum) a mille periculis non sine omni-
um admiratione eduxerunt. Qui vero in presidio
arcis remanserant, a Moscovitis crudelissimo
mortis genere affecti trucidatique corruerunt.
*Eadem fere scribit Ericus Upsalensis lib. 4. Fi-
nito bello gravior Sueciam clades affixit : cum
enim in pejus rex Magnus rueret indies, gra-
vissima Sueciam pervagata pestis est, quam pa-
riter S. Birgitta prædixerat, simulque docuerat,
qui placari ac mitigari divina justitia posset,
nimurum si superbiz, gulæ et cupiditati, quæ**

*tum potissimum vita Sueciz dominabantur, hu-
militas, honestas in vestibus, in potationibus mo-
deratio, cupiditatumque mundanarum succede-
ret inhibito. Pestis hujus revelatio ac prædicto
innui videtur Revelatione inter Extravagantes
74, ubi Christus ita S. Birgittam alloquens in-
ducitur. Dixi tibi prius, quod ego volo visitare
super militiam regni istius in gladio, lancea, et
ira... Ecce surgere volo, non parcam juveni, nec
seni, diviti et pauperi, justo et injusto, sed vadam
cum aratro meo, et evertam stipulas et arbores,
ita, ubi erant mille, vix remanebunt centum, et
absque habitantibus erunt, domus... Verumtamen
propter tria placari potest atque mitigari justitia
mea etc.*

120 *Huc etiam spectare videtur Revelatio 76 panes dedit
his verbis concepta : Dic magistro tuo, ut non
desistat clamare, et exaltare vocem suam, quia
venio cito. Felices erunt, qui confugiant ad
veram humilitatem. Item 77. Arabo terram
istam in judicio et tribulacione, donec inhabi-
tantes addiscant petere misericordiam Dei : qua
de re Thorirus Andreæ in Diario Vastenensi ad
annum 1350 sic etiam scribit : Fuit primus (an-
nus mox dictus) jubilee Romæ, Clemente Pa-
pæ presidente. Eo tempore viguit in regno Swe-
cicæ magna mortalitas, qua nemo majorem me-
minit existisse nec ante, nec post, quam diu
ante prædixerat futuram beata Birgitta. Christus
namque in quadam revelatione eam sic prædi-
xit, dicens : "Vadam per mundum cum aratro
"meo etc. "Risit hæc aliaque sanctissime Mulie-
ris monita Magnus; unde Birgerum illius fi-
lium sugillare solitum fuisse resert Margareta,
Vastenensis abbatissa, saepe in superioribus lau-
data, hac interrogacione : Quid, quæso, de nobis
cognata nostra, Mater tua hac nocte somniavit?
Sed quanto tum suo, tum suorum malo hujusmodi,
ut ille quidem dicitur, somniis aures ocluse-
rit, eventus docuit, et fusi Sueci proddiderunt
historici.*

§ IX. Recensentur nonnulla S. Bir- gittæ itinera, quæ pietatis causa instituit in Norvegiam, Gal- liam etc.

F

*Cum jam aliquamdiu (neque enim comper-
itum mihi est, quot annis apud Blancam id
muneris gesserit) aulae magistram egisset S. Bir-
gitta, sive aula tumultuum perlesa, ac tran-
quillioris vita desiderio, sive a Magno, ipsius
monita jam fastidiente, dimissa, ad sua se rece-
pit, sibi ac Deo liberius vacatura deinceps. Ex-
emplum conjugis Ulfo imitatus videtur : nec
dubium, quin piissimum conjugum par totum se
Deo dederit, remotis jam pietatis sue repagu-
lis. Certe ex eo tempore, quo aulam Sueciam
deseruerunt, varias peregrinationes sacras et
laboriosas admodum, instituerunt : referuntur
ille summatione apud Simonem Hormann post
Miracula S. Birgittæ pag. 839 ex Fragmento
cujusdam antiquissimi codicis Revelationum. S.
Birgitta, Romæ in domibus ejusdem impressi :
id vero sic habet : Quantas vero et quam laboriosas
sancta Birgitta ad diversa Sanctorum loca, quan-
doque comitante viro, fecerat peregrinationes,
in libris suarum revelationum satis est expres-
sum.*

AUCTORE
J. B.in Norve-
giam

B

ad S. Olaum:

sum. *Ex verbis illis*, quandoque comitante viro, videri potest dicti *Fragmenti auctor sacras S. Birgittae peregrinationes duas in classes distinxisse*, quarum prima eas sanctae Matrone peregrinationes complectatur, quas, marito comitante, suscepit; prius nimurum, quam hic Alvastra se abdiderat et cum adhuc in Suecia commune habebant domicilium: alia vero, quas, marito jam vel defuncto, vel monasterium Alvastrense (ut post videbimus) ingresso, vel posteaquam Romanam, Sueciam non amplius revisura, profecta est, ipsa instituit. *De Prioribus hic nobis tantum sermo erit, de posterioribus suo loco acturis.*

123 *Priores itaque Fragmenti auctor ita describit*: *De Aquilone cum marito ac magna comitiva utriusque sexus clericorum et laicorum aliquando pedestri, aliquando equestri vicissitudine ad sanctum Jacobum in Compostellam et ad plura loca in Hispania, Italia, Francia, Germania, et Norvegia ivit, ubi, xxxvi dietis alias a patria transiens, sanctum Olavum regem et martyrem visitavit, et licet in tanto itinere equitatum ram habuerit copiosam, tamen pedester frequenter, etiam in saxis locis, quibus ea regio plena est, pro fatigando corpore ambulabat. Item ad Coloniam tres Reges et alios infinitos Marfyres honorandos visitatura adivit. Item ad sanctam Mariam Magdalenanam, sanctam Martham, et ad Taraschonam, rediensque Romam, ubi xxviii annis manens etc. *Dux hic saltum peregrinationes distinguendae videntur*, quarum una Compostellam, aliaque Hispaniae, Galliae, Italiae et Germaniae sive in itu sive in reditu loca devotionis ergo adierit; altera vero in Norvegiam S. Olavum regem illuc honoratius discesserit; ut innuere quidem videntur ista *Fragmenti laudati verba*: ubi xxxvi dietis alias a patria transiens: *verba porro postrema rediensque Romanum secundum S. Birgittam ad Urbem accessum importare videntur*; ut adeo peregrinatione eadem, qua Compostellam adiit, etiam Urbem invisus videatur. *Atque huc quidem de S. Birgitte post suum forte et mariti ex aula recessum et ante postremum e patria discessum peregrinationibus universim observata sunt: nunc quid de singulis observarim, expono.**

123 *Et primo quidem, quod ad iter S. Birgittae in Norvegiam spectat, licet illius neque Bulla canonizationis, nec Vitae infra edendae meminerint, non est tamen, cur, quin revera contigerit, dubitari merito queat: id enim non modo re ipsa contigisse, sed et in eo singulari gratia divinitus fuisse affectam discimus ex proemio Regule S. Salvatoris apud Hornmann pag. 696, cuius hoc initium: In dominio regis Norvegiae, qui est ad Septentrionem omnium regum ultimus, ita quod ultra terras sui principatus nullus inventur hominibus habitabilis locus, contigit dominae Birgittae, orationi intentius vacanti, quod viribus corporis quasi exinanitis, copit ejus anima ad videndum, audiendum, loquendum et sentiendum ea, quae spiritualia sunt, omnibus suis viribus effici perfectissime vigorosa. Taliter itaque, quod sepius rapta multa auditiv in spiritu etc. Cum autem S. Birgitta ad S. Olaum, Norvegiae regem et martyrem, accessisse dicatur, nequam latet, quam Norvegiae civitatem tunc adierit; nempe Nidrosiam, regni Norvegiae urbem primariam, Drontheim seu Trontheim indigenis dictam, ubi uti sepulturam, ita et ecclesiam suo nomini dicatam, insignem, dum in Norvegia res Catholica stetit, cultum con-*

secutus est, prout latius videre est apud maiores nostros in Commentario, ad Vitam S. Regis et martyris praevio, tom. 7 Julii pag. 87 et seqq.

124 *Testatissimum est S. Birgittae iter, quo una cum marito suo Ulphone Compostellam e posse Suecia S. Jacobum, illuc toto orbe Catholico concurrentium frequentia tunc celebrem, venerata adivit. Omnia instar sit Bonifacius Papa IX ita de eo loquens in Bulla canonizationis S. Birgittae: Et nihilominus, inquit, conjuges devoti, in Dei timore et amore proximi semper ventiores, limina beati Jacobi Apostoli communis votu peregre visitarunt. Et paulo infra de S. Birgittae ad Urbem e peregrinatione Hierosolymitanam redditu agens ita loquitur: Ad Urbem quoque regressa, cum antea sive in sua patria et partibus circumstantibus, sive in Germania, sive in Galliis, sive in Hispania, sive in Italia, sive in aliis Cismarinis aut Ultramarinis partibus Sanctorum et Sanctarum corpora, seu memoranda reliquie quiescerent, pauca admodum absque personali visitatione dicta sanctae Viduae fuissent pretermissa, in eadem Urbe reliquum vita peregit. In itinere Compostellano duo pessimum contigisse reperio: quorum unum Petrus de Alvastra referit in Annalibus ad cap. 36, lib. 6 Revelationum: nimurum, dum eam peregrinationem Birgitta institueret, a monacho quodam, ejus itineris socio, visum fuisse solem (Regem Magnum, de quo supra num. 108 et seqq.) tenebri involutum, contra vero S. Birgittam, cuius Magnus monita spicerat, septem coronis cinctam.*

125 *Sic habent Petri verba: Hic frater (cu-
jus mentio fit cap. 36 lib. Revelationum) Do-
minam Birgittam ad S. Jacobum sequebatur, qui in spiritu vidit dominam Birgittam, quasi septem coronis coronatam, viditque solem totum denigratum, qui miratus audivit vocem clare dicentem: Sol iste obscuratus significat principem terrae vestrae, qui sicut sol fulserat, erit despiciens per opprobrium hominum, Mulierque ista, quam cernis, habebit spicam septiformis gratiae Dei, quam significant septem corona, quas vidisti, et hoc erit tibi signum, quod tu sanaberis ad infirmitate ista, et reverteris ad tuos, et elevaberis ad altiorem gradum. Qui re-diens factus est abbas proficiens de virtute in vir-*

tu
126 *Alterum, quod eo in itinere contigil, re-
fert Birgerus num. 15 his verbis: Ut autem se-
a vanitibus mundi liberius expedirent (S. Bir-
gitta et maritus ejus Ulpho) ac divino servicio
corda sua strictius manciparent, sicut olim Abra-
ham, de terra et cognatione sua ac domo pro-
pria exierunt, limina gloriosi Apostoli Jacobi
in Compostella magnis laboribus et sumptibus
visitantes. Peragras igitur multorum Sancto-
rum locis, cum jam essent in reditu, vir Deo
devotus in Atrabato cepit graviter infirmari:
invalecentem autem infirmitate, Sponsa Dei in
magna anxietate constituta, per sanctum Diony-
sius sic meruit consolari. Ego, inquit, sum
Dionysius, qui a Roma veni ad has partes (lib.
4 Revelationum cap. 21 dicitur a Paulo con-
versus, atque adeo populari errore, quo Diony-
sius Parisiensis idem creditur, qui Areopagita,
de quo Act. 17, 18, S. Birgitta fuerit imbuta) pre-
dicare verbum Dei. Nunc ergo, quia speciali de-
votione dilexeras me, ideo predico tibi, quod
Deus vult per te innotescere mundo et tu tra-*

A dita es custodie mee; propterea juvabo te. Et hoc tibi signum, quod vir tuus ex hac infirmitate non morietur. Unde ipso merito potuit dicere cum Propheta: Secundum multitudinem dolorum in corde meo consolations tuae lexicaverunt animam meam. Nec mirum, nam post aliquos vero dies ibidem, scilicet in Atrabato, vidit mirabilia quedam. Videlicet quomodo transiit esset Romanum, et sanctam civitatem Jherusalem, et quomodo migratura esset de hoc seculo. Quae omnia Deus omnipotens misericorditer adimplevit. Post longam vero aegritudinem convalescente viro, duce Domino, qui omnia disponit suaviter, ambo ad patriam incolumes sunt reversi. *Eadem fere leguntur Revelationum Extravag. cap. 92: verum quo tempore ista contigerunt?*

non sub ann.

127 *Binetus in Vita Gallica* S. Birgittae cap. 6 de illius Atrebatii commoratione refert ea Chronicus, nescio quo, nobilem quendam Suecum, Nericizem principem, cum conjugi sua liberisque octo Compostella Atrebatum advenisse eo anno, quo Abbas Lætiensis fuit Atrebatii constitutus; B omnes in platea Lombardorum hospitium habuisse; sed inde nobilem illum Suecum in civitatem ob morbum fuisse translatum, ac in domo cuiusdam canonici diva Virginis, domini Basentini filii, decubuit, ac ab Andrea Ghinio, Florentino, Atrebatensi tunc temporis episcopo, extrema unctione fuisse munitus. Andreas Ghini Malpighi ex Galliae Christianæ auctæ scriptoribus tom. 3. coll. 387 et 226 factus est episcopus primum Atrebatensis anno 1331, inde vero translatus ad sedem Tornacensem anno 1334 die xvi Octobris. Porro ex iisdem scriptoribus tom. mox laudato col. 125 *Oto de Senzelles, abbas Lætensis*, obiit anno 1330; cui suffectus Joannes de la Haye, monachus S. Gisleni, remotus ab officio fuit anno 1331; Joannem excepti Mauritius II, dictus Paganus, in mensi Novembri, sed die Epiphanie sequentis ab officio pariter remotus, ut habeat Chronicum Ms. nostrum Lætense. Hunc denique secutus Sicardus de Cardillac Lætensem abbatiam recit usque ad annum 1363. Si itaque Chronicus a Bineta laudatum de S. Birgitta et Ulphone interpretari quis cupiat, necesse ex iam dictis erit, ut S. Birgittam Compostellam cum marito et liberis suis octo in patriam redirentur, anno 1331 vel sequenti Atrebatii mariti sui morbo retentam fuisse, contendat.

1550 :

128 Verum hoc pacto Chronicus illius fides, quod illi Vita S. Catharinae, S. Birgitta filiae, ab Ulphone monacho Vastenensi et suppari conscripta, refragatur, non parum vacillabit: hoc enim teste (videlicet tom. 3 Martii pag. 505) fuit S. Catharina ex octo S. Birgittae liberis ordinem nascendi quarta: neque tamen nisi sub annum 1330 nasci potuit: sive enim S. Catharina 18 fuerit annorum, quod num. 9 et 10 Ulpho monachus tradit, quinquevno post Birgittam e patria anni 1346 discessum, et proin sub anno 1350; sive annorum fuerit circiter 43 moriente (anno 1373) Matre, ut partim ex num. 9 jam laudato, partim ex num. 42, ubi annis 25 Matre sue, postquam ad eam Romæ commorantem profecta est, adhæsisse dicitur; natam fuisse necesse est non ante annum 1330: alio aedeb fieri non potuit, ut S. Birgitta una cum marito et octo liberis anno 1331 vel sequenti fuerit Atrebatii versata. Quod si anno circiter 1330 S. Catharinam, quarto inter S. Birgittae liberos loco natam, mundo editam, prout fieri debere jam

ostendimus, statuas, ad annum facile 1335 et ultra postremorum quatuor S. Birgittas liberorum nascititas nos deducet, ante quem, quod supra dixit, S. Birgitta peregrinationem Compostellanam non instituerit: hanc enim continentia et quidem perpetuae votum ab utroque conjugi emissum, ut mox ostendam, præcessit, atque adeo necesse pariter est, ut Compostellanum ipsorum iter fuerit omnium suorum liberorum nascititate posterius.

129 Jam prius continentia votu S. Birgittam et Ulphonem fuisse obstrictos, quam iter Compostellanum suscepint, docet imprimis Bonifacius IX in *Bulla Canonizationis* S. Birgittæ verbis num.

sed post emissum

105 supra relatis. Quid autem post eorum in patriam redditum contigit? Audi denuo Bonifacium:

Et ad propria reversi, inquit, cum deliberassent, ut liberius devotione vacare possent, pro sexus diversitate diversa ingredi monasteria, dictus princeps in tali deliberatione quievit in Domino. Itaque secundum Bonifacium Papam, S. Birgitta *Uloque* primo perpetuae continentia votum emisse. dein itineri Compostellano sese dedere, e quo demum in patriam reduces monasteria ingredi statuere, quod postremum priori voti confirmatione fuit. Juverit hoc observasse propter ea, quæ ex S. Birgittæ Vita a Birgero archiepiscoposcripta, ex Vita ejusdem Lovaniæ anno 1485 impressa, et ex S. Antonino in contrarium, ut paulo post dicam, hic objici possent.

130 Bonifacius Papæ jam laudato apprime item ab utroque consolans Alphonsus eremita in Prologo, num. 106 *conjugi*

laudatus. Idem quoque tradit auctor Vitæ abbreviatae, Alphonus modo citatum laudans; qui, enumeratis singulis S. Birgittæ liberis, ita mox pergit: At ubi præordinatam a Domino sibi propagationem prolixi implerent, utriusque sese continentia et castitati perpetuae dedicarunt, ut patet in Prologo. Perfectissime fatigabilibus peregrinationibus, abstinentiis, vigiliis, disciplinis, ceterisque virtutum operibus, vir Deo beneplacens dominus Ulpho, maritus S. Birgittæ, in monasterio Alvastra exuviarum quietem et cum pietate dormitionem accipiens anno Domini MCCCXLV, duodecima die mensis Februarii, optimam habet repositam gratiam. *E quibus liquere existimo.* S. Birgittam itineri se Compostellano non dedisse, nisi posteaquam octo suos liberos peperisset, ac perpetuae continentia vinculo se p una cum marito Ulfone vincisset. Esto igitur, Birgerum, S. Birgittæ biographum in Vita ejusdem infra edenda, Vitam item Lovaniæ impressam, et S. Antoninum, de quibus num. superiore, volum continentia, a S. Birgitta emissum, itineri ejus Compostellano non præmissere, sed subiungere: propterea tamen laudatis modo auctoribus contraria censendi non sunt: cum ita interpretari illorum dicta liceat, ut non de castitatis voto primum emiso, sed per monasterium ingrediendi propositum, ut supra innui, confirmato, loquuntur, ut ex ipsis Birgeri verbis abunde liquet.

perpetuae continentia votum, abundat

131 Ita loquitur: Considerantes exemplum * quin omnis ponderatio non est digna continentis anime mutuam inter se voverunt continentiam, statuentes intrare monasteria ad servendum Deo viventi omnibus diebus vita sue. *Vita anno 1485 Lovaniæ impressa sic habet:* Transactis aliquot diebus, convalescente viro, ad patriam suam (Atrebatum nimurum) redierunt. Et ipsa Deo dilecta (Birgitta) maritum suum totaliter ad Deum sanctis ammonitionibus convertit et orationibus et exemplis ad caste vivendum

AUCTORE
J. B.

dum eum induxit, qui facto voto intrandi religionem, liberis septem (*imo octo*) procreatis, servato hoc proposito, diu servata continentia, in monasterio Alvastra Ordinis Cisterciensis feliciter obdormivit. *Sic denique S. Antoninus*: Tandem viro sanitatem consecuto, reversi sunt ad proprias aedes. Verum quia non est digna ponderatio animae continentis (ut ait Sapiens) gratius Deo, quod vota redditur, quam quod propria voluntate offertur, ideo simul votum continentiae emiserunt, proponentes, ut id servarent efficacius, diversa monasteria ingredi. *Maneat itaque S. Birgitta in Atrebatensem civitatem adventum a Bineto ad annum 1331 aut sequentem nimis proprie fuisse collocatum. At, inquires, quo igitur anno Atrebatum venit? Respondeo, nihil mihi occurrisse uspiam, unde illum accurate liceat determinare: in ea tamen opinione versari me, ut ad annum circiter 1339 differri debeat: id cur existimem nunc aperio.*

et inter annos 1558

B

132 Ex supra dictis habemus S. Birgittam et Ulfonem ex itinere Compostellano in patriam reduces mox in eo fuisse seu voto seu proposito, ut monasticam vitam amplectenter: vero itaque simile non est, S. Birgittam ex itinere Compostellano reducem, ac sancto suo proposito exsequendo intentam, turbis aulicis sese miscuisse, ac Blancae, Sueciæ regine, magistrum aulæ egisse: porro id munerus S. Birgitta suscepisse videatur, cum Blanca regi Magno nupsit, id est, sub annum 1335, ut Loccenius lib. 2 Historie Sueciæ pag. 69 his verbis: Ejusdem (Mathiae Ketelmundi, regni Sueciæ pro Magno gubernatoris) consilio Blancam Gallicam comitis Nurmensis (Joannis I) filiam ex regio Valesiorum stirpe sibi matrimonio junxit, ad annum 1335 videtur innuere, et planius tradit Torsæus Historiæ Norvegiæ parte 4 lib. 9 cap. 3 in hunc modum: Anno, qui superiorem exceptit, MCCCXXXV, rex Magnus procerum omnium Norvegiæ, qui summopere profectionem in Sueciam ad coronam et regnum accipendum disuadebat, consilis insuper habitis, a Sueciæ proceribus diademate regio insignitur, jamque (secundum Sueciæ scriptores, circiter septendecim, nostros vero, octodecim annos natus) Gallicam ex regio Valesiorum stemmate virginulam, nomine BLANCAM sibi matrimonio junxit. Haud prius igitur, quam anno 1335 S. Birgitta apud Blancam aulæ magisterio perfuncta est. Jam vero cum nihil obstet, quo minus annis duobus aut tribus hoc munere functa dicatur, et aliunde anno 1340 in Suecia versatam fuisse reperiam, ut infra num. 136 apparebit; reliquum est, ut inter annos 1338 et 1340 S. Birgitta Compostellam migrasse dicatur: nec enim diu post illum annum iter istud differri potest, cui non multis annis superest. Ulpho fuit, anno 1344 defunctus, ut infra vides.

et 1540.

133 Sed iis, quæ de magisterio aulæ S. Birgitte modo dixi, est plane contraria memorati sive p. van der Kettens, Calciensis Prioris, Annotatio ex Revelationibus S. Birgittæ, anno 1556 Romæ impressis: ita ille: Ex Revelationibus Romanis anno MDLVI. Hec B. Birgitta MCCCXXVI fuit magistra reginae Blanchia in Suecia, quæ habuit patrem Ludovicum, regem Franciæ postmodum sanctum, etc., matrem ejusdem nominis Blancam, filiam regis Hispaniæ, a quibus, scilicet rege Ludovico et Blanca, habuit capsam eburneam, Sanctorum reliquiis plenam, quibus

(quasi thesauro Dei) cœlestis splendor honorem exhibebat. *De reliquis, S. Birgitta a regina Blanca dono datis, agitur Revelationum extravagantium cap. 59; cuius priora verba, de reliquis ipsis tractantia, transcripti num. 107. Reliqua, quæ ad earumdem insolitum splendorem spectant, sic habent: Iggit casu accedente, capsilla in loco minus decenti a servitoribus posita fuit, et obliterata. Tunc beata Birgitta vidit in spíitu de illa capsula prodire lumen splendidum. Quæ admirata super hoc audivit vocem sic dicentem: Ecce thesaurus Dei, qui honoratur in cœlis, despiciunt in terra, ideo transmigremus ad alia loca. Quod audiens Domina reponi fecit ipsam capsam honorifice in altari. Dubium itaque non est, quin S. Birgitta hujusmodi sacrarum reliquiarum, quas inter nonnullas erant S. Ludovicus, Galliarum regis, a regina Blanca, cum hujus magistram aulæ ageret, thesaurum dono accepte.*

134 Sed pariter dubium non est, id anno 1326 panis illo anno in Suecia matrimonium potuit cum Blanca, qui anno 1335 ætatis sue annum decimum septimum aut decimum octavum duobus annis ageret? Qui Patrem habere potuit Blanca, regina Suecia, S. Ludovicum Gallia regem anno 1270 defunctum et 1397 a Bonifacio VIII Sanctorum albo adscriptum? Gemina quidem S. Ludovicus filia fuit, nomine Blanca; sed quæcum altera in infante defuncta est; altera vero, Ferdinandus Castellano nupsit; neutra Magno, Suecia regis. Uxor porro habuit Margaritam Provincie comitis filiam, Blanca vero Alphonsi X Castellarum regis filia, S. Ludovicus mater, non uxor fuit. Si verum quæritur, fuit Blanca, Magni regis Sueciæ uxor, filia Joannis I comitis Nurmensis, cuius uxor prima fuit Margareta Claramontana S. Ludovicus neptis; altera Maria Artesis, et ipsa e Valesiorum stirpe prognata, e qua Joannes filia Blanca, Magni uxore, auctus fuit. Hec igitur annotatio, ab Hormanno et Revelationibus S. Birgittæ Nurembergensibus editoribus annis 1516 et 1521 merito omessa, morari hic nos non debet.

135 Ad hoc idem iter forte referri debet, quod supra num. 122 dictum est de itinere ejus Compostellæ ad tres Reges, ibidem præcipuo honore cultos. Neque enim, an eodem, quo Compostellam ivit S. Birgitta itinere, Coloniam quoque in itinere redituve inviserit, an vero diverso, ex verbis supra transcriptis colligi liquido potest. Huc etiam forte special, quod Crusius Annalium Suevicorum lib. 7 parte 2 cap. 5, Hala Suevicæ originem explicans, scribit his verbis: Hinc nuncupata fuit Hala civitas SEPTEM PYRGORUM, seu BURGORUM vel HEPTAPYRGII, ZUN SIEBEN BURGEN. Horum præcipue unum cum atrio, propter S. Michaëlis ecclesiam situm, vel BERLENSCHA nominatur: in quo burgo vel aree, S. Birgitta Sueca, Romanam petens circa annum 1363 Christi (imo 1346) divertisse perhibetur. Quæ curia, quoniam postea Beginarum, vel conversarum habitaculum fuit, NUNNENHOVE vocabulo dicta est: licet haec ad iter S. Birgittæ Romanum (perperam forte, sicut et ad annum 1363, ut postea dicetur) retulerit Crusius. Ceterum, quamquam, quid S. Birgitta in variis hisce peregrinationibus, pietatis et sacras Sanctorum exuvias honorandi causa susceptis, magnisque corporis laboribus atque molestiis institutis, acciderit, nusquam enucleate explicatum inveniatur.

A invenerim, ex iis tamen, quæ de ejus itinere Norvegiano et Compostellano jam diximus, colliguntur potest, sanctam Matronam non modo Nidrosie et Atrebati, sed et alibi saepe insignibus a Sanctis, quorum visitabat reliquias, favoribus, quod et postmodum ipsi in Italia et Hierosolymis suo loco videbimus contigisse, fuisse affectam.

afficitur gratia.
136 Ita notat P. van der Keltēn ex laudata sēpīs Vita Ms. Germanica S. Birgittæ, hanc aliquando accessisse ad S. Botuidum, qui ipsi apparuerit, dixeritque, se illi gratiam audiendi videndique spiritualia promeruisse. Contigit id videtur in Sudermannia secundo circiter ab urbe Stökhomia milliā, ubi illius exuviae fuerunt tumulatae ac nomini suo dicatum templum habet, Botuid-kioria a S. martyre nuncupatum, ut dictum est tom. 6 Juli a pag. 635, ubi de illo actum est. Idem refertur in Revelationibus Extravagantibus cap. 72, quod, quia annum exprimit, quo res contigit, atque inde, S. Birgitta iter Compostellum inter annum 1338 et 1340 fūgendū verosimiliter esse, ut supra num. 132 dixi, confirmat, totum huc lubet transcribere: B sic itaque habet: Quarto anno ante mortem viri (sic) lego in ultrae editione Norimbergensi annorum 1517, 1521, et in Coloniensi anni 1628; apud Hormann pag. 780 typothetæ vitio legitur Vir) Sanctus quidam terra Suecia, Boronius nomine, apparuit domine Birgittæ quasi in eam mentis excessu dicens: Ego tibi promerui cum aliis Sanctis istam gratiam Dei, scilicet audire et videre spiritualia et sentire, et spiritus Dei inflammabit animam tuam. Migravit ex hac Vita Ulpho S. Birgitta maritus anno 1344. Contigit id itaque anno 1340, et quidem ex S. Birgitta Vita Germanica, existente illa prope Stökhomiam in Suecia; quod num. 132 dicet.

Quos præter
Ulphonem
huius itine-
ris

137 Inter loca, quæ nominatim supra exprimitur, quæque verosimiliter sive in itu sive in reditu itineris Compostellum adiit S. Birgitta, præter Compostellam, Romam, Atrebatum, Coloniam Agrippinam, occurrunt præterea Massilia, ubi S. Magdalena, et Tarascona, Gallize Narbonensis, ut item Massilia, civitas, ubi S. Martha, Christi Servatoris nostri hospita, præcipuo tunc in honore habebantur. Alio pariter loca quamplurima, celebriorum Sanctorum exuvias ornata, ac properea fidelium ad illa concursu frequentata, adiisse S. Birgittam, non dubium est: sed, cum de his nihil usquam nominatim dictum reperiamus, vel inviti de illis tacere cogimur. Pauca adjungimus de S. Birgitte in itinere Compostellano sociis. Ulphonem, S. Birgitta maritum, huius itineris solum sese illi adjunxit, ex superioribus satis liquet. Non defuissit illi copiosum seu clericorum religiosorum seu, seu laicorum consoritum, pariter ex dictis liquet. Contra vero, S. Birgittam in itinere Compostellano socium habuisse et liberis suis ullum, nusquam reperi, neque, id ut suspicemur, sinit plorunque sub annum 1338, cui circiter iter istud illigavimus, tum temporis ætas; cum S. Catharina ordine nascendi quarta, ut ante dimicimus, tum temporis annum ætatis sue octavum dumtaxat ageret.

*pubuerit so-
cios, hanc
certo constat.*
138 Burlamachius lib. 1, cap. 9 Vitæ S. Birgitta, Petrum Alcastrensem, Ordinis Cisterciensis alumnū, hoc in itinere S. Birgitta socium fuisse, ait; neque id vero omnino absimile est; quamquam nec certum. Is in Diario Vastenensi ad annum 1390, quo obiit, S. Birgittam in itinere

Hierosolymitano quidem, de quo postea, comitatus dicitur; sed de Compostellano nulla ibidem fit mentio. Scio, ex Revelationibus Extravagantibus cap. 48 et 109 eum triginta saltem annis S. Birgitta fuisse familiarem, ac scribendis ejus revelationibus occupatum: sed fieri haec potuerunt, etiam si itineris Compostellani, inter annum 1338 et 1340 instituti, S. Birgitta, anno 1373 defunctæ, socius non fuisse; quamquam negare non ausim, eundem, antequam S. Birgitta revelationes scribere caperat, Sanctæ nostræ familiarem fuisse, ac eam forte Compostellam fuisse comitatum. Idem, quod de Petro Alcastrensi Burlamachius ait, pari aut potiore jure dici videtur posse de Petro, primo monasterii Vastenensis generali confessore, anno 1378 defuncto, de quo præter dicta ea Diario Vastenensi num. 28, præterea scribit Vastovius in Vita Aquilonari pag. 140. Ejus Vitam et Miracula conscripsit probata fide frater Matthias Laurentii ordinis ejusdem (hujus nominis monachus Vastenensis, et a pietate multum laudatus, mortuus legitur in Diario Vastenensi anno 1486) vir aetate grandevus ac erga Deum pietate ac religione conspicuus; quam tamen nondum vide potu. Supplicatum fuit pro canonizatione ipsius apud Leonem Papam X; sed, haesi gliscente, nihil perfectum. Haec de Petro, confessore Generali Vastenensi, qui partim quoque ut in Revelationibus Extravagantibus S. Birgittæ cap. 48 diserte habetur, eas conscripsit, huc transcribere volui, ut videant nonnulli, quos viros veluti pessimæ protrilæque fidei homines sugillent, dum S. Birgitta revelationes pro credulorum, simplicium ac fabulatorum monachorum figmentis venditare ac irridere non erubescunt. Sed jam alio progrediamur.

§ X. Ulphone marito orbata in sponsam eligitur a Christo: mutat vitæ genus, hominumque, quod et alias fecit, contemnit opprobria.

Reduces in patriam ab itinere Compostellano *In patriam reversa* F quam ut nuncupato a se religionem ingrediendi voto re ipsa ficerent satis. Plusculum temporis S. Birgitta, quæ nove Religioni condenda a Deo destinata jam erat, eaque de re jam Atrebati nonnulli fortassis divinitus edocita erat, quod innuere videtur Birgerus S. Birgittæ biographus num. 126 laudatus, sibi sumpsit, quo de genere vita posthac instituendæ maturius deliberaret. At Ulpho, ut in patriam rediit, mox operi manum adiecisse videtur: Birgerus enim itineris Compostellani, votique religionem intrandi, ab utroque coniuge nuncupati, narrationi mox de Ulpho ista subiungit: Unde, ordinatis rebus et bonis suis, vir magna devotionis et conversationis honeste; ut firmius in sancto perseverare posset proposito, in monasterio Alvastrensi annis aliquibus morabatur. Unde tandem in senectute bona transvit feliciter ex hac vita. Alvastra, quo Ulpho sese abdidit, monasterium est Ordinis Cisterciensis, ut Vastovius in Notitia

AUCTORE
J. B.

titia monasteriorum, quæ olim in Suecia et Gothia floruerent, Operi suo, quod Vitem Aquiloniam inscripsit, præfixa, scribit, S. Marie sacrum et anno 1150 a Suerchero rege erectum: sed annum illi natalem 1143 assignat Carolus de Visch in Chronologia monasteriorum Ordinis Cisterciensis, Bibliotheca suæ scriptorum ejusdem Ordinis subneata pag. 367, ubi illud corrupte Almastrum vocat. Ceterum addit Benzelius in Annotatis ad Vitem Aquiloniam pag. 65, monasterium istud nomen suum traxisse ab Alvilda, Suercheri Senioris uxore, ac hodie ejus rudera in Gothia Orientali superesse.

privatur
marito Ul-
phone,

140 Indueritne re ipsa Cisterciensē habitum ac professionem Ordinis emiserit Ulpho, dubium facere videntur in primis Bonifacii IX in Bulla Canonizationis S. Birgittæ haec de Ulphone verba: Dictus princeps in tali deliberatione (ingrediendi monasterium) quievit in Domino: quæ sic videntur intelligi posse, ut Ulpho seruum quidem habitus religiosi induendi haberet propositum, sed in morte prævenitus exequi non potuerit. Alphonsus in Prologo lib. 8 Revelationum cap. 3 tantum ait, Ulphonem in Sueciam reducem, ibidem migrasse in Domino, nulla suscepti Cisterciensis habitus, editæ professionis facta mentione. Vitæ vero S. Birgittæ abbreviatæ auctor ait dumtaxat, Ulphonem in monasterio Alvastra exuviarum quietem et cum pietate dormitionem accepisse; quod fieri sane potuit, etsi nec habitum Cisterciensem suscepisset, nec ex ejusdem Ordinis institutis religiosam professionem emisisset. Nec ea de re plura leguntur apud Surium ad diem xxii Julii, ubi de S. Birgitta. Ab Antonio vero monasterium quoddam ingressus lantum dicitur.

quem suis
Cistercien-
ses

141 Hinc partim, ut opinor, partim vero ex annis, quo Ulphonem in Sueciam rediisse, ibidem obiisse (1343 et 1344) statuit, Bailletus Henriquezium carpit ob Ulphonem Menologio Cisterciensi insertum, cum nempe e Bailleti sententia vita prius cesserit Ulpho, quam professionem emittere potuerit: Hippolytus vero Helyot in Historia Ordinum monasticorum tom. 4 pag. 27 ex iisdem causis censuit, Ulphonem quidem tyrocinii sui annum non complesse; emissæ tamen religiosæ professionis votum ob periculum mortis, quod et in Ordinibus ceteris fieri solet. Verum quidem est, Ulphonem post suum in Sueciam reditum non admodum diu in civis fuisse: at reditum illum, quem sub annum 1340 contigisse statutum, ad annum 1343 differendum esse, ac Ulphoni, anno 1344 die xii Februarii defuncto, complendi tyrocinii spatium defuisse, a vero plane videtur alienum: cum Birgerus S. Birgittæ biographus, § hujus initio laudatus, ipsum a suo in Sueciam reditu in monasterio Alvastrensi annis aliquibus moratum fuisse, verbis disertis tradat: unde, quæ supra de tempore instituti a S. Birgitta Compostellani itineris illiusque in patriam reditus dixer, non parum confirmantur, liqueatque ab Henriquezio aliisque Ulphonem non tam levi de causa, ac Bailletus inuit, Cisterciensium alumnorum numero fuisse adscriptum.

merito, ut
apparet,

142 Quadriennio itaque circiter in monasterio Alvastrensi Ulpho versatus fuit, priusquam vitam exiit: annus certe et dies emortualis, nimirum Christi 1344, et dies xii Februarii, non dubius est, tum ex auctore Vitæ abbreviatæ S. Birgittæ, mox laudato, tum e Thorro Andreæ, ita Chronicon Vastenense inchoante: mcccxliv. xii Februarii obiit nobilis miles, Dn. Ulpho Gudmars-

son, quondam maritus beatae Birgittæ: ut audiri minime hic debeat auctor Catalogi illustrium sanctitate virorum sacri Cisterciensii Ordinis, qui Ulphonem (verba illius infra reperies) mortuum scribit anno circiter 1358 die xxvi Julii. Obiit porro Ulpho in senectute bona ex Birgeri verbis, meritis tamen, quam annis graviori: nam ex Bulla Canonizationis S. Birgittæ, quæ sub initium seculi decimi quarti nata est, octavum et decimum ætatis agebat Ulpho, cum decimatum tertium ageret S. Birgitta; quare sub finem seculi decimi tertii in mundum prodidisse Ulphonem oportet. De virtutibus ejus, quibus in seculo fulsit, jam delibatum est aliquid num. 104 ex Birgero, ubi illum belli domique insignem regi patriæque operam navasse, satius quidem indicavit, sed uberioris solidiusque a pietate in beatissimam Virginem, timore Dei, a piorum operum frequentia, et ab amore justitiae, viltateque honestate laudavit. Quantus vero illi vel in ipso adolescet, flore fuerit continentaliæ conjugalis amor, tum maxime patuit, cum integro fere biennio, ut nolens matrimonii jure, tum suam, tum Conjugis pudicitiam illibalam voluit, neque unquam ad ilam, ut in Bulla Canonizationis S. Birgittæ verbis dicitur Bonifacius IX testatur: nisi in timore Dei et posteritatis amore accessit. Nisi porro eximia pariter fuissest in Dei Sanctos veneratione, cum magno, ut credere par est, rei familiaris dispensio, gravibusque corporis ærumnis longinquam a deo eorum causa procul a patria anvisque profecitionem haud suscepisset. Unde facile constat, in virtute illum piissimæ Conjugis, dum cum illa vixit, hortatu exemplaque non parum profecisse.

143 Ex vita porro ejus in seculo acta conjicere facile possumus, quam sanctis integrisque moribus fuerit, postquam nuntium seculo renisit, ac Alvastrensis canobii latebrus aulæ patriæque suæ splendoribus prætulit: adeo ut apud Cistercienses scriptores aliquot etiam Beati titulum venerentur. Series virorum sanctitate illustrium Ordinis Cisterciensis, sed quodam annum diemque mortis ejus jam superioris refutata, ita de illa habet: B. Ulfo de Ulfso, princeps Nericie; S. Birgittæ conjux, monachus Alvastræ in Suecia die vicesima sexta mense Julio circa annum mcccclviii. Henriquezium in Menologio Cisterciensi ad diem item xxvi Julii: Alvastræ in Suecia B. Ulpho de Ulphaso, princeps Nericie: qui in juventute S. Birgittæ nupsit, et, aspirante spiritu Dei, matrimonium honestissime coluit, et tam Deo, quam hominibus charus, felices habuit progressus. Mirabili erga Deiparam cerebatur affectu, et spiritu fervens una cum uxore in Hispaniam profectus, limina S. Jacobi visitavit. In propria reversus habitum Cisterciensem in Alvastra induit, ibi demque, felici agone consummato, evoluit ad caelos. Beatum pariter vocal Sartorius in Cistercio bis tertio pag. 452. Quin et Ferrarius in Catalogo Sanctorum Generali ad diem xii Februarii illum hoc modo annuntiat: In Suecia B. Ulphonis principis, viri S. Birgittæ. Relatus quoque est a majoribus nostris ad diem xii Februarii inter Prætermisso, quod cultum sacrum publicumque illi numquam fuisse delatum, existimamus.

144 Quin tamen Beatorum ordinibus admixtus sit, dubitare nos non sinil insignis viri virtus, quam denique etiam ex cap. 56 Revelationum Extravagantium hic propono, ubi a morte S. Birgittæ apparuisse, interrogantique, quid sibi ad salutem maxime profuisset, respondisse legitur

Agitur: Sex sunt, quae profuerunt mihi. Primum scilicet confessio mea, quam omni sexta feria, quando copiam habui, feci, habens firmum propositum impostorum me emendandi. Secundum est, quod sedens in iudicio non judicavi amore pecuniae seu favoris, sed omnia iudicia mea examinavi diligenter, paratus errata corrigit et minus bene facta retractare. Tertium est, quod obedivi magistro meo, consuli mihi, non commisceri, postquam partum intellectu vivificatum. Quartum est, quod cautus fui, quantum potui, ne per me vel meos pauperibus in hospitando essem ingratius, vel onerosus seu sumptuosus, omnem adhibens sollicitudinem, ne contraherem debita, nisi previderem, unde solverentur. Quintum est abstinentia, quam assumpsi mihi in via peregrinationis ad sanctum Jacobum. Nam constitui in via non bibere per intervalla. Ideo per hanc abstinentiam delecta est illa longa sessio, quam habui in mensa et loquitas et excessus. Et jam certus sum de salute mea, licet incertus sum de hora. Sextum est, quod commisi iudicia mea illis, quos credebam justos, ut solventer debita mea. Et quia debitis implicari timebam, reassignavi vivus regi provincias suas, ne anima mea iudicium Dei sustineret. Quas sane viri coram Deo et hominibus integrissimi notas esse, et illius, qui jam pridem mortuorum suorum praemium reperit, nemo inficias ibi. Sed hae gredior.

Exin Birgitta
Alvastram
abil,

145 Quid illa post viri mortem? Viduitatem perpetuo coluit, bona sua filii pauperibusque divisit, habitum mutavit, relictis zedibus, Alvastram concessit, auxit austernitatem vitæ. Mortuo autem viro, inquit Birgerus ejus biographus num. 18, postquam Mulier sancta et pudorata compararet suum simul animum, numquam alteri se corporaliter conjunxit. Erat namque sicut altera Judith virtuti castitatis adjuncta, ita ut non cognosceret virum omnibus diebus vitæ suæ, ex quo defunctus est vir eius, sed semper solitaria habitans et in gemibus perseverans in sanctæ viduitatis proposito, sicut sub cristallo clarissima, ne a pulvere vane glorie macularetur, aut tactu laudis humanae frangeretur, vite sue reliquias mundissime custodivit. *Alphonsus in Prologo ad Lib. celestis Imperatoris ad reges idem brevibus tradit*: Ipsa vero, tunc (*mortuo marito Ulphone*) accensa perfecto castitatis amore, totam Christo se totaliter tradidit. *Secessisse S. Birgittam a morte viri Alvastram, ut ibi vitam solitariam ageret, haud quidem aperte his verbis Birgerus ait; innuit tamen tacite, ut videtur, istis verbis semper solitaria habitans, sed paulo clarissum num. 20, ubi dicitur jussa stare in monasterio: aliunde etiam de S. Birgittæ in Alvastra commoratione constat, cuius diserta mentio fit Revelationum Extravagantium cap. 55 his verbis*: Quidam monachus sanctæ vitæ (*Gerechinus*) ipsius monasterii Alvastra narravit cum lacrymis et juramento ipsi Priori Petro, quod quando domina Birgitta venit ibi ad residendum in eodem monasterio (seu prope illud) monachus admiratus est etc.: quod et alibi non raro fit in iisdem S. Birgittæ Revelationibus. *Tenuit hec S. Birgitta Alvastræ commoratio ab anno 1844, quo Ulpho mortuus est, usque ad annum 1846, quo Romanum, in Sueciam non redditum, dum viveret, per-venit. Quid tum temporis gestum fuerit, infra dicetur.*

Octobris Tomis IV.

146 Quod ad divisionem bonorum habitumque mutantum spectat, audi Birgerum num. 20: Cuius ex hinc Sponsa Christi a cunctis mundi perturbationibus quiescere et in sinu Sponsi, sotipis terrenis cupiditatibus, dormire, statim post mortem viri distribuit omnia bona sua inter filios et pauperes, mutans habitum et vitam. *Auctor vero Vitæ abbreviatæ S. Birgittæ sic loquitur*: Quo protinus defuncto (*Ulphone*) ipsa praelecta Dei sancta Birgitta impendia, possessiones, amicos et propinquos pro modico reputans terrestres, cum Magdalena optimam partem elegit, quæ non auferetur ab ea. *De austernitate vitæ, quam, defuncto marito, non mediocriter auxil, ita rursum Birgerus*: Et quia considerabat, quod perfecta queque anima, in quo se jam diu exercuit facile non amittit, idcirco de pœnitentia, quam, vivente marito, occulce fecit, post ipsius mortem non contenta, in triginta (*totidem circiter marito, anno 1844 defuncto, superstes fuit, anno 1873 mortua*) lineis vestibus non utebatur, nisi in velaminibus capitis, sed, aspero inducta cilicio, carnem, quæ concupiscit adversus spiritum, frenabat. Ante lectum fecit poni unum thorale et cuscinum sub capite, et sic ibi dormire solebat, habens super se vestem simplicem vel mantellum. Quæ, dum querebatur, quomodo illio quiescere posset (quod sane eo admiratione dignius erat, quo in Septentrionalibus istis regionibus frigus regnat intensius) in frigoribus intentissimis, quæ in partibus illis urgent, respondit dicens, Ego sentio intus in me tantum calorem ex divina gratia, quod frigus illud, quod exterius est, non me multum urtherat ad lectum molliorem; illo sine dubio spiritualis ignis calore succensa, de quo dicit eximius Prophetarum: Concaluit, inquit, cor meum intra me et in meditatione mea exardescet ignis.

147 *Huic non absimile est, quod de S. Birgitta, adeo divini amoris igne vestante, ut frigoris externi expersa videretur, legitur lib. 6 Revelationum cap. 84: ita ibi*: Cum Sponsa in mediis frigoribus in regno Suetiae venisset ad quamdam insulam navigando, et jam omnes dormirent, nolens inquietare aliquos, permansit ad diem in navi. Cumque famuli ultra modum patenter de frigore, ipsa tantum calorem sentiebat, quod tangentes eam et videntes mirarentur. *Sed Birgerus de S. Birgittæ, jam viduæ, vitæ austernitatem ita porro loquentem audiamus*. Tot eciam genuflexiones, inclinationes, et venias die ac nocte facere consuevit, quod mirum erat, tam teneram personam posse tantorum laborum pondera sustinere... Consuevit insuper diebus Veneris de ardente cereo stillas flammigeras super nudam carnem suam fundere, ita quod ex ipsis vulnera remanserunt. Quæ si aliquando per se ante alium diem Veneris aliquantulum sanarentur, tunc statim, immissis unguibus suis, ita in eis aravit, ut corpus suum non esset sine vulnerum passione. Et hoc fecit propter Passionem Jesu Christi; habens eciam nodosa ligamina circa corpus suum, quæ a se neque diebus neque noctibus separavit, attendens, quod numquam affectus noster ad desiderium eternorum perfecte accenditur, nisi cura carnis eciam in licitis et necessariis frequenter et fortiter repellatur. Omni feria sexta solebat propter Passionem Christi et amaritudinem fellei potus, sibi ante mortem propinat,

55 amarissimam

AUCTORE
J. B.
bona dividit,
vitæ

AUCTORE
J. B.

auget,

amarissimam quamdam herbam, quae GENCIANA vocatur, in ore suo tenere. Hoc idem alii diebus observans, quando aliquod verbum indiscutsum proferebat.

148 Bonifacius IX in *Bulla Canonizationis* S. Birgitte non solum fere singula, quæ modo de illius, jam viduæ, aucta vixæ austeritate e Birgero dicta sunt, viderique possunt *infra*, sed his etiam addit nonnulla, quæ huc transferro: *de jejunio, quod a morte mariti servat, hæc ait*: Sed post mariti mortem... non solum eas, quas sancta mater jubet Ecclesia, vigilias seu jejunia observabat, sed alia multa superaddebat, ut etiam ultra Ecclesie mandatum quater in hebdomada jejunare, et similiter quater in hebdomada, conjugi nondum vita functo. *Et paulo infra*: Singulis sextis feriis ob memoriam sacratissimæ Passionis Domini nostri Iesu Christi pane dumtaxat et aqua contenta jejunium non omisit, cum etiam multos alios dies ob diversorum Sanctorum reverentiam simili abstinentia pertransiret. Et sive jejunio abstineret, sive aliter discumberet; cum sobriissima foret, de mensa surgebat non satrata, sed refota. *De frequenti vero ejus confessione hec habet*: Et superstite marito cum singulis sextis feriis confessa fuisse, post ejus transiit veram confessionem semel saltem in die cum magna contritione studuit iterare, tam amare levia, sicut alii gravissima, deplorans, et nihil de suis verbis, moribus, cogitationibus, et actibus prateriens indiscutsum. *Plura de S. Birgitte post viri sui mortem virtutum exercitiis tum apud Birgerum, tum apud Bonifacium et Bertholdum reperies. Videamus modo quid sancte Viduæ, ea biennio, quo Alvastræ morata est, acciderit.*

149 Non diu distulit divina benignitas S. Birgittæ, tanto jam celestis amoris igne exextanti, amoris sui vices rependere: sed mox mortali sposo viduatum Deus ipse in singularem sibi sponsam adoptare dignatus est. *Refert id Birgerus num. 19 sequentibus verbis*: Sed quia plerumque Christus corda perfectorum visitat, eisque benignitatis sue suavitatem manifestat, ut per eos ad infirmiores postmodum veniat et descendat, transactis aliquibus diebus post mortem viri sui, cum Sponsa Dei, in cuius semper anhelavit desiderio et amore, de statu suo esset sollicita, raptæ in spiritu, vidit nubem lucidam, et auditivæ nube vocem, sicut quondam filii Israël audiverunt loquentem Dominum in monte Synai de nube, et dicentem sibi: Ego sum Deus tuus, qui tecum loqui volo: et terra illa, putansque illusionem esse, iterum audivit. Noli, inquit, timere, quia ego sum omnium conditor, non deceptor, non loquor propter te solum, sed propter salutem aliorum. Audi, quæ loquor et vade ad magistrum Mathyam, qui expertus est duorum spirituum discretionem, et dic ei ex parte mea, quia dico tibi, quod tu eris sponsa mea et canale meum, et audies et videbis spiritualia, et spiritus meus remanebit tecum usque ad mortem. *Illa Birgerus, e cuius verbis intelligitur, S. Birgittam non modo paulo post viri mortem in sponsam a Deo fuisse acceptam, sed singulariter etiam fuisse electam, quæ divinis revelationibus inspirationibusque instructa aliorum non modo salutem promoveret, sed ipsos etiam Pontifices ac principes Dei nomine officii sui admoneret.*

150 *Eadem iisdem pene verbis leguntur in Revelationibus Extravagantibus cap. 47 apud ap. Hormann pag. 769; uti et in earundem Revelationum editionibus Norembergensi tam anni 1517 quam 1521, Coloniensi et Monachiensi. Verum in his dicitur S. Birgitta a Christo in sponsam electa fuisse, non tantum transactis aliquibus diebus post mortem viri sui, ut Birgerus loquitur; sed annis. Quo pacto, cum biennio tantum circiter apud monasterium Alvastrense egerit ex Birgero num. 24, vel ultra id S. Birgittæ in sponsam Christi adoptatio differenda esset, vel hæc saltem, contra ac dictum est supra, paulo post Ulphonis mortem non contigisset. Standum tamen esse Birgeri verbis, reor, ac in citatis Revelationum S. Birgittæ editionibus annis dies substituendos propterea reor, tum quod in iisdem Revelationum editionibus Alphonsum in prologo scribat ad Lib. Cœlestis Imperatoris cap. 3. Ubi (in Suecia) tunc prædictus maritus (S. Bergitæ Ulpho) migravit ad Dominum. Ipsi vero, tunc a censu perfecto castitatis amore, totam Christo se totaliter tradidit, qui eam illuc in sponsam suam benigne suis verbis amplectendo suscepit: tum quod Thorirus Andreæ in *Diario Vasteniæ ad annum 1344, quo obiit Ulpho, de S. Birgitta scribat*: Hoc etiam anno primum factæ sunt revelationes ad beatam Birgittam; non quod ante nullas haberent revelationes, sed quod, mortuo marito, et singulariter a Christo in sponsam adoptata, revelationes vel frequentius, vel clariorem tunc rerum divinitus ostensarum notitiam habere cœperit. Et tunc, inquit mox laudatus Alphonsum, ipsa incepit habere clarius visiones divinas.*

151 *Præterea Mathias in Prologo Revelationum ait, S. Birgittam mox ab obitu sui mariti bona sua abjecisse, ac propterea mirandis consolationibus gratisque a Deo fuisse visitatam: Cumque jam a lege viri soluta esset, inquit, bona sua haeredibus et pauperibus distribuens, et a manu retinaculis se expediens, et Christum pauperem pauper sequens, nihil sibi nisi simplicissimum victum et vestitum contemptibilem retinebat. Propter quod et eam, quæ omnem mundi consolationem rejecerat, Christus mirandis consolationibus et gratis visitabat; quibus postremis verbis S. Birgittæ in Christi sponsam electio significari videtur. Statim etiam a divisione bonorum suorum, quæ verosimillime paulo post Ulphonis mortem contigit, S. Birgittam a Deo in sponsam fuisse electam, innu videtur lib. i Revelationum cap. 2, ubi ita illam alloquens inducitur Christus: Ego elegi te, et assumpsi te mihi in sponsam, ut ostendam tibi secreta mea, quia mihi sic placet. Tu etiam quodam jure facta es me, cum in morte mariti tui voluntatem tuam in manus meas resignasti. Cum etiam, eo defuncto, cogitasti et rogasti, quomodo pauper pro me esse posses. Et voluisti omnia pro me relinquere et ideo de jure facta es mea. Quæcum S. Birgitta in Suecia post viri mortem, et antequam Romanum abiaret, peregrinæ dicatur, venerisque Romanum anno 1346, verosimilius profecto est, vel solo rerum ordine spectato, contigisse hæc omnia paulo post Ulphonis mortem, seu aliquot post hanc diebus, ut Birgerus loquitur, quam annis aliquot, ut supra laudatæ Revelationum S. Birgittæ editiones habent.*

152 *Certe a vero abesse videtur, quod ex Ms. S. Birgittæ*

a mariti morte
S. Birgitta *Vita Germanica* notat P. van der Ketten in *Notitiis*, quas ad *majores nostros misit*, nempe *revelationem illam de nube lucida*, S. Birgitta factam, accidisse anno 1338; quandoquidem *hacce dictis certo contigerit* *Ulphonis obitu* *serius*, quem anno dumtaxat 1344 *vita functum fuisse*, non dubium est. Denique ex *Birgero* num. 20 *habemus*, S. Birgittam, postquam a Deo jam in *sponsam electa esset*, *superfuisse annis 28*; *quibus ex anno 1373*, S. Birgitta *emortuam, subductam, ad annum saltem 1345 revolvemur*; atque adeo *ratio non est suspicandi*, per errorem forte *apud Birgerum* *legi diebus pro annis*. *Quis vero fuerit Mathias, supra laudatus, ad quem a Deo missam fuisse* S. Birgittam, *Birgerus* refert, num. 26 et seq. *hujus Commentarii satis explicui*. *Quid vero sibi velit discretus spiritum, quam a Birgero Mathias expertus dicitur*, docet Petrus *Alvastrensis* *his verbis Capitis 3 lib. i Revelationum*: *Observa fidem rectam* (ita *ibidem* Christus S. Birgittam *allocutus dicitur*) *quam illi (Mathias, de quo hic sermo) te docebit*, qui *duorum spirituum confluet*, falsitatis scilicet et veritatis. B in se expertus, auxilio meo devicit; sequentem Declarationem subjiciens: *Iste docturus Sponsam Christi fuit quidam sanctus vir, magister in Theologia, qui vocabatur magister Matthias de Suetia, canonicus Linopeni, qui glossavit totam bibliam excellenter. Et iste fuit tentatus a diabolo subtilissime de multis heresibus contra fidem Catholicam, quas omnes devicit cum Christi adjutorio, nec a dæmonie potuit superari.*

varique specimina
153 *Mutatum nobilissimæ feminæ vitæ genus habitusque, ut Bonifacii in Bulla Canonizationis verbi ular, multum humilis et abjectus multorum in illam dictierat, sannas, probrague concitavit: verum his nihil mota hominum loquacitatem generose contempsit. Audi Birgerum: Cumque a nobilibus, vitam ejus insaniam astimantibus, propter subitam mutationem et vilitudinem habitus contemneretur, respondit: Nec propter vos incipio, nec propter vos dimitto. Statueram enim in corde meo tollere verba. Orate, ut possim perseverare. Sciens, nimirum inquit Birgerus, quod sicut malam conscientiam non sanat laudantis præeonium, sic bonam non vulnerat conviciants opprobrium. Hæc generatim Birgerus, satis innuens, S. Birgittæ, cum, mutato vitæ genere, Alvastra moraretur, nec levia, nec pauca fuisse toleranda opprobria. Et vero, cum non ita Alvastra solitariam ageret vitam, quin identidem Dei jussu et ad aliorum salutem in publicum ipsi atque in ipsam aulam prodeundum esset, sanctissimæ Mulieris obreclandi concitandique occasio multiplex deesse non poterat. Singularia quædam facta, quod ad commendandam ejus patientiam atque constantiam non parum faciant, nec a Birgero aliisve S. Birgittæ biographis, saltem obviis, singulatim exponantur in medium profero; unde et multa, et fortasse quidem his, quæ dicentur, acerbiora sustinuisse, conjici non omnino absurdum poterit.*

insignis patientia
154 *Ita in primis in hanc rem P. van der Ketten in Excerptis e Vita S. Birgittæ Germanica, ejus cura adornatis et ad majores nostros transmissis: Scendum, quod tempore quodam factum sit post mortem sui mariti a domino nostro Iesu Christo ei mandari, ut ad regem Sueciae (Magnum) pergeret. Tunc erat sollici-*

ta, quidnam sibi ibidem faciendum esset, aut quid dicendum, si ad eum veniret. Tunc responsum a Deo accepit: Cum veneris ante regem, tuum os aperias, et ego illud implebo, hoc est, ei infundam, quod loqueris. Tunc obediens, confortata in fide, pergebat ad regem. Ad quem cum accederet, divina ei verba statim inspirantur, quæ et regem et regni principes movebant, quia regem commonebat, eique prædictiebat, quod ira Dei super illam terram ventura esset, nisi a defectibus quibusdam et peccatis declinaverint. Ita vas Dei electum Dei verba coram rege et principibus prædicabat. Verum, quid ei inde lucri accessit? Quibus gestis, ita Excerpta vite Germanicae mox laudata prosequuntur, quidam præcipuorum in eam murmurant, et libenter eam confusissent, nisi ejus genus (regi ipsi cognatione junctam fuisse, jam diuinus num. 45) et prosapiam magnam suspexisserent. Interim multo ludibrio eam habebant, jocantes et deridentes eam conviciabantur, et sagam compellabant, et defraudatricem et seductricem nominabant, ita ut ejus filii indignati, hujusmodi vindicari vellent. Sed ipsa (en sanctæ Mulieris patientiam et mansuetudinem) suis liberis supplex facta rogabat eos, ut in eo nihil facerent, dicens: Deus mihi testis est, quod amore Christi similes contemptus et derisus malum pati, quam in meo capite regis coronam gestare.

E 155 *Refert id etiam quantum ad substantiam Bertholdus infra num. 42: sequentibus vero, nimirum 43, 44 et 45 facta quædam jam relato non dissimilia narrat, quamquam fortasse non eo tempore, quo Alvastra ab Ulphonis obtutu Birgitta morabatur, eorum contigerint singula. Primum Stokholmiz contigit, ubi nobilis quidam ob sana, quæ regi Magno dederat, at non ea illius re, consilia in transeunte Birgittam aquam e fiduci e fenestra; quod probrum Birgitta non modo non agre tulit; sed etiam apud Deum deprecari conata est. Alterum Arboge (Sueciz oppidum est in Vestmannia) ubi acerbo scommate petita, hujus auctorem humili placidoque responso et placavit et aliorum vindictæ eripuit. Tertium coram rege Magno accidit, coram quo contumeliose trusa a quodam nobili, eodemque detractore suo, regi supplex facta, probri sibi illati veniam impetravit a rege quidem, sed Ancillæ suæ injuriam paulo post vindicante Deo. Denique Alvastra commorantem, ut mira patientia, et austeritas, ita et perfectissimæ obedientia, aliarumque virtutum quamplurima dedisse non raro specimina, colligere ex iis primum est, quæ de illa num. 52 infra Bertholdus refert.*

§ XI. S. Birgittæ revelationes, ver-
nacule ab illa scriptæ, et Latine
reditæ, non semel examinatae ap-
probataeque fuerunt.

Revelationes
sueas

Quandoquidem jam eam vitæ S. Birgittæ par-
tem attigimus, qua insponsam a Christo electa
frequentioribus a Deo honorari revelationibus
cepit, non abs re videtur hoc loco de his aliqua
disserrere. Quo pacto, et quando id contigerit,
jam in superioribus dictum est num. 149, et seq.,
ubi de Christo in nube lucida S. Birgittæ apparente
ex cap. 47 Revelat. Extravag., a Petro Alvestrensi
scriptarum, verba fecimus. Verum id non semel
dumtaxat, sed iterum ac tertio contigit, ut docet
Joannes Cardinalis de Turcrecremata in Pro-
logo, cujus verba hæc sunt: Pro quo notandum,
B quod Revelationes istæ dupli tempore inveniun-
tut examinatae, vivente scilicet ipsa beata Birgitta;
secundo post mortem ejus. In vita quidem; nam,
cum ipsa levis non esset ad cito credendum reve-
lationibus, cum primo hujusmodi revelationes in-
ciperet habere et vidisset nubem lucidam, au-
dissetque vocem quasi hominis dicentem: « Mulier,
audi me » ipsa timens illudi ab angelo sathanæ
mox confessorem adiit quemdam devotissimum
et approbatissimæ vite virum magistrum Matthiam
de Suetia, Sacrae Theologie professorem egregium,
qui super totam Bibliam scripsit. Hic in talibus
non ignarus ei jejunia et orationes indixit, et
alia exercitia spiritualia, et confessione ejus
audita, eam Sacramento corporis Christi communica-
vavit.

157 Dumque talibus insistens similem ite-
rum visionem haberet, ipsa denuo de consilio
dicti magistri orationes et alia bona adauxit.
Et tunc tertio similiter vidit nubem, et in nube
similitudinem Christi, filii Dei. Et audivit vo-
cem: « Mulier, audi me, ego sum Deus tuus,
qui tecum loqui volo, noli timere. Ego sum
« omnium conditor, non deceptor. Non lo-
C « quor tecum propter te solam, sed propter salu-
tem aliorum. » Dux Christi e nube lucida al-
locutione sponsæ suæ Birgittæ citato Revelationum
Extravagantium capite indicantur his
verbis: Conterrita illa, ne forte hostis esset illu-
sus, audivit iterum: « Noli timere etc. » Ter-
tia forte innuitur lib. 1 Revelationum cap. 2, ubi
ad Birgittam Christus: Ego elegi te et assumpsi
te mihi in Sponsam, ut ostendam tibi secreta
mea, quia mihi sic placet. « Quamquam ibi nul-
la, saltem expressa, de nube lucida, e qualo-
quentem Christum audierit S. Birgitta, mentio
flat. Duplicis etiam dumtaxat apparitionis Chri-
sti, e nube lucida S. Birgittam alloquentis, men-
tionem facit Birgerus num. 149 laudatus, qui ta-
men addit, S. Birgittam in mandatis a Christo ha-
buisse, ut hec Mathiæ confessori suo exponeret:
Audi quæ loquerit et vade ad Mathyam etc. Quoni-
am autem revelationes divinae non Birgittæ so-
lius gratia, sed etiam aliorum, ut ex ante alla-
tis liquet, salutem fiebant, congruum sane erat,
ut etiam litteris, quo uberior esset earum apud
plures fructus, mandarentur: scripsit itaque
illas ipsam S. Birgitta, sermone vernaculo seu

Gothico, et guidem ita jubente Christo. Ut autem non Gothice doctorum modo, sed aliorum etiam, ad quos attinebant, manibus teri facilius possent, voluit præterea Christus, eas etiam Latinitate donari.

158 Id vero muneris Petro Alvestrensi polis. Prae a. Petri
Latine
dumtaxat simum injunctum fuit. Utrumque Alphonsus docet in Prologo, Libro coelestis Imperatoris ad reges preflico, cap. 3 apud Hormann pag. 628 col. 2 his verbis: Et quia ipsa Dominae revelationes scribebat, ut præfertur, ex præcepto Christi in lingua sua Gothica, ideo ex eodem præcepto Christi iste Prior (monachus et Prior postmodum Cisterciensis seu Petrus de Alvestra) transtulit de illa lingua sua materna in Latinum omnes libros, et istum præsentem (nempe Octavum, seu Librum Coelestis Imperatoris ad reges) eidem Dominae divinitus revelatus. Præceptum, Christi, quo Petrus Alvestrensi, tum temporis loci Supprior, ac dein Prior, revelationes S. Birgittæ factas Latinas facere jubebatur, refertur cap. 48 Revelationum Extravagantium, quas ipsem compilavit; ubi initio quidem indicabo sibi a S. Birgitta Christi præcepto hanc satis prompte paruisse eaque de causa aliapa di-
vinus percussus, jacuisse ex ea seminortius, ac denique sanitati iterum divinitus redditus fuisse legitur, cum sed scribendas Latino sermone supra dictas revelationes paratum exhibuerit. Ex quo autem earundem revelationum scriptio seu versioni se dedit, qui a pueritia vehementissimo capitatis dolore affligi conseruat, totis dein triginta, quibus S. Birgitta adhærit, annis permansit ab eo malo immunis, Ita de eo legitur Revelationum Extravagantium cap. 109. Obiit anno 1390. Item nono die mensis Aprilis, inquit ad illum annum auctor Chronicus Vastenensis, in curia episcopali ad Vazstem moriebatur frater Petrus, Prior Alvestri, translator et conscriptor maxima partis Revelationum, divinitus ostensarum beate Birgittæ, et comes peregrinationis ejus ad sanctam Jerusalem.

159 Dicitur translator et conscriptor maxime a. Petri
Vasten
Latine
dumtaxat partis Revelationum etc: quia, licet ipse ple-
rasque, prout temporis successione fiebant, illas in litteris miserit, non tamen omnino omnes: suam enim etiam ea in re partem habuit alter Petrus, primus canobii Vastenensis confessor ge-
neralis, de quo cap. 48 Revelationum Extrava-
gantium sub finem, postquam dictum ibi fuerat, Petrum, Priorem Alvestrensem, jam sanitati, qua divinitus ob non satis promptam eidem præ-
cepto exhibitam obedientiam, privatus fuerat, restitutum factas S. Birgitta Revelationes ex Christi præcepto scribere et in Latinum sermo-
nem vertere cepisse, ista mox verba adduntr: Licet aliqua scripserit (seu Latine reddiderit) Petrus consocius, ejus (Petrus Alvestrensi) et confessor et scriptor ejus (S. Birgittæ) in dictis Revelationibus triginta annis, usque ad mortem ipsius domini Birgittæ. Quas Petrus Alvestrensis, et Petrus confessor Vastenensis Latinitate donarant S. Birgitta Revelationes, postmodum, superstite etiamnum in vivis S. Birgitta, traditæ sunt in manus, ex præcepto itidem divino, Alphonso Giennensi olim in Hispania episcopo, ^{a. Petri} legitur in fine proxime citata capituli Revelationum Extravagantium his verbis: Quas postea Christus ante mortem ipsius (S. Birgittæ) precepit dari domino Alphonso Eremita Hispano, olim episcopo Giennen.

160 Quem vero in finem traditæ Alphonso fue-
rint,

AUCTORE
J. B.

distinxit in
libros Alphon-
sus Giennensis
episcopus :
rint, explicatur cap. seq. seu 49 Revelationum
Extravagantium hoc modo : Nunc ego (ita Chri-
stus S. Birgittam allocutus eo loci perhibetur ut
pluribus linguis conveniat, trade omnes libros
Revelationum eorumdem verborum meorum episcopo
meo eremita, qui conserbat et elucidet
et Catholicum sensum spiritus mei teneat. Ceterum
Alphonsus traditas sibi Revelationes in
libros octo distinxit; Additiones vero et De-
clarations, que in editis S. Birgitta Revelationum
libris subnexae earum aliquibus visuntur,
auctorem habent Petrum Alvastrensem, de
quo supra, qui libris octo nonum, quem Reve-
lationum Extravagantium dicerunt, postmodum
adiecit; que quidem in Prologo Revelationibus
Extravagantibus praefixa his verbis exposita leguntur : Postquam dominus Alphonsus, quondam
episcopus Giennensis, et postea eremita probatissimus, ex precepto Christi Revelationes coelestes
factas sanctae Birgittae de regno Suetiae in
libros distinxisset, dominus Petrus, Prior Alva-
stri, ipsarum revelationum primus conscriptor,
aliquas revelationes extra libros originales praes-
B termisas rediget seorsum in cedulas et sexternos.

Quas in praesentia reverendi patris beatae memoriæ domini Nicolai, tunc temporis episcopi Lin-
copensis (obiit anno 1391) aliorumque plurimorum
dominorum secularium et ecclesiasticorum tradi-
dit fratribus primitivis monasterii Vuazsten., af-
firmans in verbo veritatis, revelationes illas et
plures alias, quas in suo monasterio Alvastri re-
positoris habebat, B. Birgittæ divinitus revelatas,
et per se ab ore ejus translatas fideiter et con-
scriptas.

quas autem
Extravagan-
tes dicunt;
collegit idem
Petrus Alva-
strensis.

161 Quarum revelationum aliqua propter con-
venientiam, quam habent ad revelationes in li-
bris originalibus contentas, tamquam Declarationes
earumdem et Additiones, diligenter praehabita
discussione, ipsis originalibus libris hinc inde-
piò conamine sunt insertae; nempe a monachis
Vastenensibus, qui primam Revelationum S. Bir-
gitta editionem Lubeckensem curarunt; et quemodo
laudavi, et mox laudabo ulterius. Reve-
lationum Extravagantium Prologum composuisse
videtur. De Lubeckensi editione ita Chronicon
Vastenense ad annum 1491: In die SS. Cosme et
Damiani transibant fratres Petrus Ingemari, sa-
cerdos, et Gerardus, laicus versus Lubeck ad faciendum
imprimi libros coelestes Revelationum S. C Birgittæ. Et post annum evolutum, impressis et
perfectis octingentis voluminibus in papiro, et se-
decim dumtaxat in pergamo, redierunt in monasterium suum anno Domini MCDLXXXII circa fe-
stum S. Katharinae virginis et martyris. Ceterum,
cur Revelationes libri ultimi Extravagantes dictæ sunt, ita Vastenenses monachi exponunt : Reli-
que vero studiose in unum recollecta volumen
patebunt numero et ordine infrascriptis. Et quam-
vis Revelationes istæ ab aliquibus EXTRAVAGANTES
nuncupentur, eo quod ipsis libris Originalibus Revelationum coelestium a principio
non junguntur, pie tamen ab eodem fonte sa-
pientia Dei, quo et aliae, unde accipimus omnes,
credunt veraciter emanasse : quodque ad conciliandam his Extravagantibus fidem facit,
addunt paulo infra : Harum autem revelationum veritas; quod divinitus revelate sint, in
Attestationibus domini Prioris Petri, et B. Ca-
tharinæ, S. Birgitta filiae, pro canonizatione
sæpe dictæ S. Birgittæ factis, pro majori parte
evidenter patebit cuiilibet ipsis Attestationes fi-

deliter intuenti. Ita monachi Vastenenses (sal-
tem in editionibus Norimbergensibus annorum
1516 et 1521: nam Lubecensem anni 1491 vel 1492
videre milii non licuit) quos iis de rebus ex mo-
numentis monasterii sui probe fuisse instructos,
credere par est. Atque hæc quidem de Revelationum
libris, in se spectatis, modoque, quo scripti
translati fuerunt, dicta sint; nunc qua sorte
usi fuerint, et quam rigidum non semel de illis
institutum sit examen, videamus.

162 Jam supra vidimus § hujus principio ex
Joanne de Turrecremata, dein cardinali, S. Bir-
gitta revelationes, ipsa tum viva, tum mortua, ad
examen fuisse revocatas; ac primo quidem Mat-
thiæ de Suetia judicio fuisse a S. Birgitta, sibi
ipsi non fidente, subjectas : præter hunc autem et
alii plures insignes viri, dum ipsa viveret, easdem
sedulo discusserunt, discussasque suo calculo ap-
probaverunt : Dum autem hujusmodi revelationes,
inquit Cardinalis de Turrecremata, multiplicar-
entur, ipsa non contenta revelationes ipsas multi-
tudine spiritualibus aliis viris in omni scientia pe-
ritissimis, et præcipue juxta mandatum Domini
Deuteronom. 17 § 8 præcipientis, ambigua judi-
cia referri ad sacerdotes, prælatis Ecclesie majo-
ribus revelare curavit. Unde D. archiepiscopo
Upsalensi (fuit hic vel Birgerus, ejus biogra-
phus, vel Henricus, Birgeri successor, de quo
vide Diarium Vastenense ad annum 1408) et aliis
tribus episcopis et abbatii cuidam religiosissimo
tunc Romæ existentibus, et domino Alfonso,
olim episcopo Giennensi, humiliiter et reverenter
expositus. Qui, super his matura deliberatione et
tractatu habito, eas non a deceptore spiritu,
sed a Spiritu sancto procedere concorditer con-
cluserunt. Idem per multos alios viros eximios,
harum revelationum examine accurate prehabiti-
tus, judicatum est, ut ex multis locis colligatur,
in quibus actus et vita ejus describuntur, a qui-
bus brevitate causa supersedere curavi. Actibus,
de quibus hic Joannes de Turrecremata, con-
sonal Prologus in Regulam Servatoris, ubi hæc
habentur : Multa audivit in spiritu, seu in visio-
ne spirituali et intellectuali sibi spiritualiter enar-
rari, quæ postmodum archiepiscopo Upsalen. una
cum aliis tribus episcopis et eisdam magistro de-
votissimo (Matthiæ) qui magnus theologus habe-
batur, atque uni abbatii Deo devoto et valde re-
ligioso eadem persona (S. Birgitta) cum magna
reverentia et timore Dei humiliiter propalavit,
timens illud sub specie angelii lucis ab illusor
angelo tenebrarum, et hi omnes et multi amici Dei
hæc audientes et super hoc mature et spiritualiter
ad invicem conferentes, divinitus a spiritu
sancti gratia omnia eidem persona revelata fuisse
comprobaverunt. Vide etiam hanc in r̄m Alphon-
sum ipsum in Prologo Libri colestis Imperatoris
ad regis cap. 3.

163 Posteaquam vero e vivis S. Birgitta abiit, ac
de ejus in Sanctorum album solenni relatione agi
ceptum est, non minus accurate, quam dum vi-
veret, revelationum ejus negotium discussum fuit.
Audi iterum Joannem de Turrecremata : Demum
secundo post mortem date sunt hujusmodi Reve-
lationes (quæ nimurum octo earum prioribus
libris continentur) examini, et tam sapientum
virorum quam summorum Pontificum judicio ap-
probatae videntur. Pro quo notandum, quod an-
no Domini MCCCCLXXVII post obitum B. Bir-
gitta revelationes coelestes eidem divinitus factæ
in pluribus voluminibus conscriptæ, ut sic com-
modius

sive post ejus
obitum anno
1377 sub
Gregorio XI,

AUCTOR &
J. B.

modius a pluribus et conspici et examinari posse
sent, presentate fuerunt sanctissimo Patri Domi-
no Gregorio XI per manus venerabilium perso-
narum D. Catharinae, natae B. Birgittae, fratris
Petri, prioris Alvestri, et domini Petri Olavi,
confessoris prefatae dominae Birgittae. *Gregorius*
autem, ut Joannes de Turrecremata fuisse nar-
rat, examinandas dedit Cardinali Montis Ma-
joris, Cardinali de Agrisio, et Cardinali de
Luna. *Præterea* Martino de Salva, juris utrius-
que doctori et archiepiscopo Pampelonensi, item
magistro sacri palati ex Ordine S. Dominici,
Joanni de Hispania, magistro sacrae Paginae, et
Alphonso, episcopo Giennensi, de quo saxe super-
rius: qui, facto examine revelationum supra di-
clarum, honorificentissimum de iisdem ad Gre-
gorium XI testimonium retulerunt. Quibus in-
spectis (S. Birgitta revelationibus, inquit Cardi-
nalis de Turrecremata) et cum omni diligentia
sepius transcursis, attenteque intellectis, cum
nihil in eis reperiri potuit reprobum, aut suscep-
tum, aut orthodoxæ nostræ fidei dissonum, vel
B adversum; sed totum, quidquid in eis contine-
batur, omni extitit veritate conspicuum, et sancti-
tate præclarum, plenum, per lucidum ac per-
fectum. *Hujusmodi* fuit examinatorium S. Bir-
gittæ revelationibus, quæ octo eorum primis li-
bris comprehenduntur, sub Gregorio XI, quarto
circiter post S. Birgitta obitum anno judicium.

et anno seq.
sub Urbano
VI,

164 Accidit interim, ut Gregorius XI die xxviii
Martii anni 1378 Romæ ex hac vita decederet: ex quo factum est, ut negotium Canonizatio-
nis S. Birgittæ, atque adeo et ea, quæ ad ejusdem
Sanctæ revelationes spectabant, ad exitum deduci nequererint; ita ut anno 1379 sub Urbano VI,
Gregorii successore, lotum id negotium ab ovo
fuerit iterato examinandum et pertractandum.
Quod igitur sub Gregorio XI jam rite peractum
fuerat, sic exigente rerum gravitate, sub Urbano VI repetitum fuit, id est, ex eadem, quæ supra
personæ, S. Catharina et Petrus, Alvestri prior,
ac præterea frater Andreas (seu potius fortassis
Andreas Olavi, de quo Chronicon Vastenense ad
annum 1390) et Magnus Petri revelationes S. Bir-
gittæ ejusdem Pontificis rursus examini obtu-
lerunt; qui hanc provinciam Cardinalibus aliquo
altiusque viris doctis demandavit, e quibus
Cardinalis de Turrecremata recenset Corsiensem,
de Anglia, de Ursinis, Januensem, et de
Manupelle Cardinales: Urbevetanum episcopum,
Joannem de Lignano, juris utriusque
doctorem, Joannem de Basilea, magis-
trum in sacra pagina, Alphonsum, episcopum
Giennensem, Augustinum de Roma Ordinis
S. Augustini, in Theologia magistrum, Matthæum de Cracovia, dominum Ludovicum, utriusque
juris licentiatum. Quæ quidem commissione,
inquit Joannes de Turrecremata, ut premititur,
facta, et diligent examinatione earum per omnem
modum, ut est superius expressum, per ipsos
commissarios attentissime habita, et denum, ut
fieri oportuit, ad aures domini Papæ relatione
subsecuta, iterum ab ipso Urbano, sicut a Gre-
gorio prædecessore suo, compertæ sunt esse authen-
ticæ, atque veritate plenæ, et a Dei spiritu
veraciter edocet; nec non ad utilitatem le-
gentium seu audientium pro saluberrimo fide-
lium dogmate in sancta Ecclesia Dei in perpe-
tuum cum devotione et reverentia studiosius ob-
servandæ.

165 *Hinc non exiguum in variis regionibus* ^{et} *excitatum est Revelationum S. Birgittæ deside-* ^{ar} *rium, adeo ut eas principes, respubica, civitates,* ^{disperse} *veluti certatim, describi sibi curarint. Quamob-*
rem (Cardinalis de Turrecremata verba iterum
*recito) plures principes et nobiles Romanum venien-
tes, et alii, suos nuncios mittentes, pro libris
Revelationum habendis, quos, postquam eos in-
stanter petiverant, in propriis suis sumptibus cum
exquisita diligentia scribi fecerunt. Subdit dein*

Cardinalis supradictus, Episcopum Wormatiensem
*Revelationum S. Birgittæ descriptum exem-
plar detulisse ad imperatorem (præterum tum im-
perio Wenceslaus) fratrem Petrum de Aragonia*
ad regem Galliæ (Carolum V) nuncium reginæ
Castellæ in Hispaniam, nuncium reginæ Cyperi
in Cyprum, nuncium reginæ Siciliæ Neapolim,
nuncium studi Pragensis in Bohemiam; quibus
adjungit fratrem Petrum de Burgundia Ordinis
Minorum, nuncium Cruciferorum, Romanos,
Januenses, Wratislavienses, ac plurimas alias
civitates, regnorumque aliorum principes viros:
atque hæc omnia in Registris Canonizationis S.
Birgittæ scripta esse testatur.

166 *Novum etiam pondus accessit S. Birgittæ*
Revelationum libris (octo nimirum primus, ut
supra monui) anno 1391 a Bonifacio IX, qui in
Bulla canonizationis S. Birgittæ, a Martino V
dein confirmata, eos diserte his verbis laudavit:
Quibus quidem sanctis et absque intermissione
continuatis operibus, hæc generosa Vidua per
gratiam sancti Spiritus promeruit multis eorum
cogitationes et affectiones intimas et gesta se-
cretissima propalare et visiones ac revelationes
varias videre et audire: ac spiritu prophetico
multa prædicere, quorum nonnulla effectu com-
pleta fuerunt, prout hæc et alia in ejus Revela-
tionum volumine plenissime describuntur. Quin et ipse Deus S. Birgittæ revelationum patrocinium
contra obloctores eorum, illa tum viva, tum
mortua, subinde suscepit. *Vita quidem, ut refer-
tur lib. 6 Revelationum cap. 90, ubi religiosus*
*quidam, qui sibi incredibile aiebat, Deum myste-
ria sua feminis magnificis, qualis nimirum S.*
Birgitta erat, revelare, in temeritatis sua
*penitentiæ percussus ex hac vita erupit di-
citur.* Alter item, qui coram rege Suecia S.
Birgitta Revelationum fidem imminuere conatus
fuerat, a Christo, S. Birgittæ apparente, refuta-
tus dicitur eodem libro cap. 92. Postquam vero
ex hac vita abiit S. Birgitta, doctor quidam Li-
psiensis in Misnia, Saxonie provincia, cum divisi-
set: Nisi de nova hac hæresi libris utile
ita S. Birgittam nominabat (loqui desieris, tra-
dam te ignibus comburendum, sanusque cubitum
ivisset, postero die morbo caduco perisse inventus
est, ac fæde admodum computruius. Religio-
sus quidam, cum ad eundem fere modum de
S. Birgitta ejusque revelationibus locutus fuisset,
ad lectum se conferens e gradibus præcepit da-
tus vitam exuit. Tertius item religiosus in re-
velationes S. Birgittæ contumeliosus loquacitatem
suan horrenda, dum civit, lepra percussus luit.
Referuntur hæc fusi in Miraculis 6, 7 et 8,
S. Birgittæ, Vita ejus abbreviata proxime sub-
nexis apud Hormann pag. 502, sed, unde hæc ha-
sta fuerint, non edicit.

167 Sed et jam antea sub annum 1373, aut paulo ^{et} ^{et} ^{postquam}
postquam e vivis abierat S. Birgitta, in Angliam ^{in Anglia}
non modo delata fuisse, sed et doctorum in scho-
lis Londinensis et Oxoniensis scriptis illu-
strata

A strata fuisse Revelationum ejus volumina ex Pit-seo et Baleo discimus: prioris verba sunt ad annum 1381, ubi de Richardo Lauinghamo Carmelita, Oxonii S. Theologiz professore, agit, ac inter illius scripta recenset, Determinationes notabiles Oxonii et Londini publice lectas pro libro Revelationum S. Birgittae, libros septem. Stupor et mirabilia audita sunt; quibus verbis Mathias Prologum Revelationum incipit. Posterioris, ejusdem Richardi opera recensentis haec centuria 7: In revelatione Brigitte (quam alibi sanctam Virginem Scotican male facit) lib. vii. Stupor et mirabilia audita sunt. Pitseus item ad annum 1373 enumerans opera Thomae Stubs ex Ordine PP. Prædicatorum recenset In Revelationes S. Brigidæ librum unum, cuius initium, Beata et venerabilis domina. Baleus vero centuria 14, cap. xi, quod de S. Brigidæ Scotica est, sic more suo petulante scribit: Hujus Diana (Brigidæ Scotice, ut falso ait) somnia seu, ut ipsi vocant, revelationes in scholis Oxoniensibus et in cathedris publicis magistralibus exposuerunt magni sua etate doctores Thomas Stubbes, Dominicanus, Ricardus Lauynham Carmelita, et adhuc alii ejus generis multi circa annum Domini MCCCLXX.

§ XII. Oppugnatae eadem in conciliis Constantiensi et Basilicensi ab omni censura immunes evasere.

Exdem in concilio Constantiensi,

At quamquam sic satis Revelationum S. Birgittæ fides stabilita videretur, seculo tamen xv in illas mota fuit, sic tamen, ut illæ abierint. Ac primo quidem oppugnatis, sed frustra in concilio Constantiensi variis tradunt, e quibus Simon Hormann Antonium Cordubam lib. x, quæst. XLIV in 4 Prob. sexte conclusionis de Revelat. S. Birgittæ ita loquenter citat: Revelationes S. Birgitta jam probatae ac commendatae sunt in Constantiensi concilio, et ab Urbano VI et Martino V et tandem ab Ecclesia modo praedicto Ambrosiū C item Catharinum lib. 3 de Immaculata B. Virginis Conceptione: Quis ausit B. Birgittæ Revelationes, aut esse phantasticas, aut ab angelo sathanæ inspiratas obiecere, que tamen in Constantiensi concilio, etiam in iudicio contradictionis probatae ac commendatae fuerunt. Eandem quoque in rem Alphonsi Mendoza, Augustiniani, in Quodlibet, quæst. 5 verba in medium adducit Hormann. Nihil apud Joannem de Turrecremata de opugnatis S. Birgittæ revelationibus in concilio Constantiensi occurrit; nihil in Actis ipsiusmet concilii apud Labbeum tom. 12 Conciliorum. In Diario quidem Vastenensi od annos 1414 et 1416 lego, Thorirum Andreæ pro confirmatione Ordinis sui, Joannem Hildebrandi et Joannem Haquinum pro arduis negotiis sui pariter Ordinis Constantiense concilium adiisse: at nulla illuc, saltem expressa, litis adversus S. Birgittæ Revelationum libros motæ, mentio est: istud tamen certum est, Martinum V anno 1419, ut infra videbimus, Bonifacii IX Bullam, qua hic Revelationum dictarum libros laudat, ad exitum perducto Constantiensi concilio, edita Bulla confirmasse Florentiæ. Sed clarum est

ea de re Gersonis in Tractatu de Probatione Spirituum anno 1415 Constantiæ habitu testimonium, ubi sic loquitur: Qua super re nedum unum et ab uno, sed plures a diversis tractatus compositos invenimus, quos nunc habere manualiter fas esset, et diligenter inspicere, dum in hoc sacro concilio queritur tractari de canonizatione Sanctorum et examinatione doctrinarum suarum, præsertim unius, que BRIGITTA nominatur, assueta visionibus, quas nedum ab angelis, sed a Christo et Maria et Agneta et ceteris Sanctis familiaritate jugi, sicut Sponsus ad Sponsam loquitur, se asserit divinitus suscepisse.

169 *Concilium Constantiense non diu post excepit eodem seculo Basileensem, in quo acriter de*

S. Birgittæ Revelationibus decertatum fuit: cuius rei Diarium Vastenense ita meminit ad annum 1433: *Die S. Hyppolyti venit de concilio Basileensi quadam stricta citatio, qua confessor et abbatissa citabantur ab ipsum concilium cum documentis super revelationibus B. Birgittæ et super indulgentiis festi S. Petri ad vincula. Die S. Cosmæ et Damiani exivit confessor, et cum eo fr. Acho (Arosiensis postmodum episcopus) ad concilium memoratum: et ad annum 1436. In crastino Joannis et Pauli redit confessor de consilio Basileensi, inexpeditis negotiis Ordinis nostri, sicut prius fecerat. Item ad annum 1438: Crastino S. Erici regis et martyris obit Fr. Petrus Olavi... Hic scripsit... declarationes doctorum super articulis extractis de Revelationibus S. Birgittæ in concilio Basileensi. Quid hac in materia actum sit in concilio Basileensi, exponit universim Joannes de Turrecremata in Epistola ad Christi fideles, nempe extractos fuisse ex libris Revelationum S. Birgittæ articulos, quorum aliquos nonnulli tamquam erroneos in Basileensi concilio improbare nitebantur. Cum autem Joannes de Turrecremata unus esset ex iis, quos ad examinandos prædictos articulos idem concilium deputarunt anno 1435, rogarunt eum Gervinus, confessor Vastenensis, et Acho, ut, re diligenter inspecta, suam de controversia hac sententiam exponeret ac declararet: quorundam desiderio parentis scripsit elucubrationem, que S. Birgittæ revelationes pro viribus defendit.*

170 *Exstat ejus Epistola, quam ea de re ad supradictos Gervinum et Achenem scripsit, apud Hormann in principio Revelationum S. Birgittæ ejus opera Monachii anno 1680 editarum, ubi sic scribit: Elapsis quidem diebus, quibus quorundam articulorum Revelationum S. Birgittæ, matris vestra et institutricis vestri Ordinis, coram judge fidei et deputatis quibusdam magistris et doctoribus examinabatur materia, placuit charitati vestra me multiplicatis precibus exhortari, ut vigilanti cura et accurato studio intendere vellere inter alios reverendos magistros, qui pari studio eidem operi intenti erant, ad videndum scilicet et examinandum, ac prefati articuli, sicut per nonnullos amulos vestros ut dicebatis, asserebatur, aliquid contra sacram Scripturam, aut sanctorum Doctorum doctrinam, aut quod bonos mores offendere, continerent. Ita hactenus Joannes de Turrecremata, tum palati Apostoloci magister, breviter indicans, in quo rei tum cardo verteretur: dein aliqua tum de se, tum de rei magnitudine præfatus, ita prosequitur: Animus placuit accommodare studio et videre juxta crediti mihi desuper ingenii vires, an prefati articuli, nobis præsentati, possent*

AUCTORIS
J. B.

possent sustineri fidei Catholicae veritate salva et absque doctrinæ sanctorum Doctorum injurya, quid autem mihi visum sit, in subsequentibus juxta mei sensus tenuem capacitatem, et celeriter, ut vos ipsi scitis annotavi.

171 *Subjicitur dein apud Hormann aliasque Joannis de Turrecremata lucubratio, qua S. Birgittæ Revelationes fuse tuerit: sub finem vero suam de illis sententiam ita breviter declarat: Plane omnes et singulos (Revelationum S. Birgittæ articulos ab adversariis extractos propositosque concilio) accurato satis studio juxta vires meas examinavi et nullum eorum, piè et modeste intellectum, reperiens sacra scripturæ, aut sanctorum Patrum adversum sententias, sed consonum et conformem satis reputo unumquemque, et omnes eos juxta eorum modestam etiam intelligentiam esse admittendos, et posse legi in Ecclesia sancta Dei eo modo, quo multorum aliorum Doctorum libri, et Sanctorum Historiae et Legendarum licentiantur legi fidibus. Ita de S. Birgittæ Revelationibus, seu earum libris statuit Joannes de Turrecremata post accuratum examen; cuius sententia plerisque examinatoribus ceteris atque ipsi Basileensi concilio placuisse, necesse est, cum legi illæ, ac fidem manibus teri post concilium Basileense perinde ac ante illud permisso sint, et hodieque pro probatis, quas inter nuper illas recensuit Benedictus XIV lib. 3 de Servorum Dei beatificazione et Beatorum canonizatione cap. ult. num. 15, habeantur.*

172 *Verum enimvero, si S. Birgittæ revelationes, ut mox dictum, tam in concilio Constantiensi, quam Basileensi oppugnatæ ab omni tandem censura immunes evaserint, de suis adversariis non nisi post acre laboriosumque certamen triumpharunt, alii auctoritate et precibus, alii vero scriptis ac calamo acriter eas propugnantibus. Inter primos recenseri jure merito possunt Ericus, Suecæ rex, et regni Danie episcopi et prałati, qui, ut intactæ illæsæque servarentur, datis ad concilium Basileense commendatitiis litteris vehementer institerunt: Erici quidem litteræ apud Severinum Binum tom. 4 Conciliorum, anno 1618 Coloniae Agripinae typis edito part. 1 pag. 231 ubi lectæ notantur in generali congregazione die Veneris xxvi mensis Martii anni 1435 ita habent: Reverendissimi in Christo patribus, ac dominis præstantissimis, honore præcipuo venerandis, pro concilio generali celebrando in Spiritu sancto Basileæ legitime congregatis, Ericus Dei gratia Suecæ, Norvegæ, Slavorum, Gothorumque rex et dux Pomeraniae salutem et synceram nostri recommendationem.*

173 *Reverendissimi patres et domini, regalis præminentia requirunt dignitas et officium, illudque præcipuum in sui pectoris armario jugiter versare debet, ut post divinæ cultum Majestatis modis et mediis, quibus poterit, in effectum producat, quod subiectus sibi populus pacis tranquillitate frui et gaudente valeat, et præsertim hi, qui, spretis curis et vanitatisibus labentis seculi, Deo inhærente (cum sibi servire, regnare sit) totis desideriis inardescunt. Cujusmodi sunt utriusque sexus homines religiosi, et præsertim Ordo ille devotissimus B. Birgittæ, S. Salvatoris nuncupatus, qui in loco Wadsten regni nostri Suecæ, Dei dispensatione (ut pie creditur) laudabile sumpsit initium, et postmodum per diversas mundi partes in salutem multorum a via rectitudinis aberrantium*

commendabile suscepérat incrementum. Ipsius nempe B. Birgittæ sanctissima vita, virtutum preclara merita, nec non magnifica et stupenda, quæ gloriosus et mirabilis Deus in Sanctis suis per illam fecerat, et sine intermissione in his terræ finibus facit, opera mentes hominum ad credendum attrahunt, hunc Ordinem cum suis viventis Regula et Constitutionibus a Deo specialiter processisse.

174 *Apparet hoc idem de devota et irreprehensibili vita personarum in eo degentium exemplis sanctimonias et doctrina saluberrima, quibus innumerabilis populus divinitus illustratus, latam et lubricam desinens viam, que ducit ad mortem, arctam colestis patriæ semitam ambulat confidenter. Sed heu! venerandissimi patres et domini, accepimus nuper, quod dolenter referimus; ex illius, non dubitamus, instinctu, cuius invidia mors introivit in orbem terrarum, surrepisse videlicet in Ordine predicto, nobis dilecto, periculosa quasdam scissuras et contentiones, ob quas generales confessores et alii dicti Ordinis personæ de monasteriis regnum nostrorum ad reverendarum paternitatem vestrum presentiam, sacrosanctam scilicet generalem Basileensem synodum, sunt citati. Etiam (ut asseritur) ad respondentum nonnullis articulis, contra libros Revelationum sanctæ Domine patrone nostrae conscriptos: qui Revelationum libri in salutem indubie multorum in via fidei et morum titubantium, hic et alibi sparsim per mundum publicati fuerant, et solemniter predicati.*

175 *Quamobrem, revendissimi patres, vestrum paternitatum et dominationum congregacionem sacratissimam, universale Ecclesiam representantem, devotoribus et efficacioribus, quibus possumus, precibus aggregimur, instantiis exordam, quatenus ex parte Dei omnipotentis et ejus intuitu, cuius in hac parte vices geritis, nostrarumque ob devotarum precum instanti, personarum et locorum sapienti Ordinis hujusmodi periculosa discordias ad Deo placentem concordiam revocare velitis, nec non obloquium ora sic obstruere, quod stare et vivere deinceps poterunt in Dei servitio, suaque regulari observantia, sicut hactenus in monasteriis regnum nostrorum laudabiliter steterant atque vivebant sub dicta S. Salvatoris Regula secundum ipsius constitutionem primitivam. Insuper quod illa doctrina sanctissima Revelationum B. Birgittæ, sicut in presens in Ecclesia Dei ad ipsius laudem et gloriam, ad purgationem criminum, bonorumque morum introductionem prædicatae et publicatae fuerant, sic et amodo publicari et predicari valeant et teneri. Alioquin exinde sanabuntur * corda simplicium, scandalizabuntur plurimi, et formidandum erit finaliter Christianaæ fidei non modicum detrimentum. Spiritus ille veritatis, qui procedens de thalamo divinae Majestatis, Apostolorum pectora invisibili gratia penetravit, dignet illustrare corda vestra ad faciendum pacem et tranquillitatem in Ecclesia sua sancta. Datum in castro nostro Wordingborg anno Domini 1434 tertia die mensis Julii nostro sub secreto etc.*

176 *Iisdem annis ac diebus, quibus Erici regis, aliquot Danie episcoporum eadem de re ad concilium Basileense tum scriptæ, tum pralectæ fuerunt litteræ, quæ apud laudatum Binum pag. sequenti sic se habent: Reverendissimis in Christo*

ab omni censura immunes evaserunt,

iiis patronis

*Erico Sueciae
rege,*

A sto patribus ac dominis præstantissimis, pro concilio celebrando in Spiritu sancto Basileæ legitime congregatis, Petrus Lundensis, Aslaus Ni- drosensis, Dei et Apostolicae Sedis gratia archiepiscopi, Nassuo Othoniensis, Joannes Roskildensis, Joannes Hasloënsis, Siggo Scarensis, Andoëns Stauangrensis, Thomas Strengenensis, Hermannus Wibergensis, Petrus Hamarensis, Gerardus Bim- glaunensis, et Severinus Farenensis, eadem gratia ecclesiarum episcopi, cum omni humilitate et debita reverentia obsequia votisque ac mandatis vestris in omnibus devote ac fideliter obedire. Gratias agimus patri misericordiarum et Deo totius consolationis, qui senescens mundi miseriis inef- fabili sua misericordia, et miseriis, ne in barathrum desperationis prolabantur, salutaribus remediis subvenit et succurrit. Hinc est, patres reverendissimi, quod Deus inter alia miseratio- nis sue opera magnifica et gloria, que ad laudem et gloriam nominis sui fieri voluit, in his ultimis finibus terra pro consequente remissione peccatorum, ad dirigendos pedes oberrantum in viam patriæ celestis, B. Birgittam de regno B Sueciae progenitam, quasi venam fontis vivi, sponsam suam et canale gratiae sue, tantis gratiarum aquis abundare fecit, et non solum regno prædicto, verum etiam quasi toti orbi terrarum per eam misericors Dominus, cuius misericordia non est numerus, salutis et gratiae melliflua po- cula dignatus est misericorditer propinare.

177 Ex ejus quidem B. Birgittae meritis et sanctitate primum in regno Sueciae, videlicet Wadtsteyn, Ordo ille præclarissimus, S. Salvatoris nuncupatus, inolevit ac gloriolum suspectum exordium. Deinde successu brevissimi temporis, et hoc satis miraculose, in diversis regnis et mundi partibus ex inflammatione utique Sancti Spiritus, regibus et dominis terrarum atque prælatis divinitus facta, plura sunt innovata et multiplicata monasteria, in quibus sororum et fratrum conventionalium fervens et affectuosa viget devotio et vita regularis observantia secundum ordinem instituta perfectissime observatur, tam per continuas predicationes, quam per divinae Majestatis cultum et obsequium, videlicet Mis- sarum solemnia et divinarum horarum jugiter C psalmiodiam. Unde quasi infiniti peccatores de die in diem divinitati convertuntur, con- versique in brevi proficiunt, magna virtutum accumulantes incrementa et spirituales effecti, calatius seculi euris, sentientes se corruptibile pondus cum moerore portare, quibus nihil agere libeat, nisi solius Dei desiderio et amori jugiter inhærente. Unde, reverendissimi patres, nos una cum principibus et prelatis et magnatibus, mil- litibus, et militaribus nobilibus, primis, ac pro- ceribus regnum pro quieto statu regnum eorumdem in magno parlamento in castro et oppido Worlingborg regni Dacie congregati nunc accepimus, qualiter confessores totius Ordinis prælibati ad sacrosanctam synodum Basileensem pro statu salubri, reformatione laudabili, ac incremento felici locorum ac personarum utriusque sexus in eodem Ordine sparsim per mundum degentium, sunt citati.

178 Eapropter, patres et domini reverendissimi, dominaciones vestras cum humili et devota subjectione aggredimur implorandas, qua-

ad Basileensem
concilium

Octobris Tomus IV.

tenus si qua in hoc sacro concilio usque in pre- sens literis, processibus, articulis, questionibus vel querelis contra dictum Ordinem, cuius pri- vilegia, regulam, constitutiones seu instituta regularia, jam dudum per sacram Sedem Apo- stolicam approbata et confirmata, ac etiam contra libros Revelationum dicta sanctæ Birgittæ dominae divinitus (ut creditur) ostensarum, quo- modolibet fuerint attentata, ob nostrarum peti- tionum humillimam instantiam faciatis revocari. Si qua vero in iisdem Revelationum libris ex- minanda discutienda fortasse videantur, tam caute- et moderate reformationis sarculo cum leni- tatis moderamine emendentur, ne piarum au- riun in posterum offensiva fiant ea, que de his libris Revelationum coram populo, nedum in partibus istis et regnis, sed et alibi per mundum publice predicata fuerint in Christianæ fidei fulcimentum. Alioquin si (quod absit) ex hujusmodi controversiis, litibus et contentio- nibus sic (ut præmititur) motis et attentatis, in- surgeret aliqua Ordinis præfati diffamatio, vel a sui primitivi regularis status vigore discessio, E ex tunc (prout verosimiliter formidamus) ubi- que et præsertim in partibus istis tam in clero, quam in populo fiet maxima confusio, et devotionis fidelium fervor ad Deum et ad illam Sanctam, que tot, tantis et tam manifestis clarue- rat miraculis et virtutum meritis, vertetur in tor- pore.

179 Quod utique cedet in fidei Catholicae ^{dederit us-} turbationem et diminutionem, in scandalum mul- torum et Ecclesie, saltem in his orbis finibus sub hoc periculo tempore non modicum detri- mentum. De modo autem cohabitationis sororum et fratrum in monasteriis Ordinis predictis, qua- sita sunt in regnis istis, quam alii quidam pacis æmuli et tranquillitatis columnari conan- tur, nulla datur hic cuiquam Christi fidelium suspicionis occasio, quod eorum habitacula adeo firmi altisque muris et edificiis distincta ac di- visa sunt, prout fere nos omnes, præcipue autem, qui monasteriorum et locorum eorumdem visitatores sumus * quod secure et absque con- scientiarum scrupulo juxta primariam Ordinis in- stitutionem, quam adeo p[ro]ie credimus factam esse, ^{supple te-} stamur, aut ^{quid simile}

F S. Birgittæ Revelationes adversus multiples ad- versariorum impetus strenue propugnarunt: ob- lati fuere tum concilio Basileensi, tum alias euri- riae Romanæ ex S. Birgittæ scriptis excerpti, tam- quam hæretici nimurum aut calumniös ex lib. quidem primo Revelationum articuli 41, ex li- bro secundo 15, ex tertio 9, ex quarto 22, ex quinto 14, ex sexto 35, ex septimo 6, ex octa- vo 8: ex Regula vero S. Salvatoris articuli 12 anno 1378, ex Orationibus S. Birgittæ 5, ex sermone Angelico 30, et contra hujus denique Prologum objecti fuere articuli 4. Exstat Roma apud PP. Birgittinos, ut ex litteris Roma ad nos

56 scriptis,

AUCTORIS
J. B.virorum
scriptis.

scriptis, accepimus, insigne volumen, anno 1596 in monasterio S. Altonis in Bavaria descriptum, quod non solum articulos singulos, sed horum etiam defensiones, defensionumque auctores singillatim exhibet. Quod autem ad singulos articulos, horumque accusations, atque defensiones attinet, de iis singillatim hic agere necesse non est visum tum ob prolixitatem argumenti, tam quia S. Birgittae *Revelationes*, quidquid contra eas motum saepe fuerit, ab omni censura immunes, ut dictum est, evaserunt.

181 Quod vero ad *Revelationum* S. Birgittae patronos attinet, versati sunt hoc in pulvere in primis Adam Cardinalis Angliæ, Godefridus de Ballaland, Anglus, Joannes de Basilea Ordinis Eremitarum S. Augustini et Doctor quidam Anglicus, qui quidem ante celebratum Consilium Basiliense scripserunt. Adamus iste dictus fuit de Eston, *Herefordia* in Anglia natus, vir doctrina insignis ex Ordine S. Benedicti, et ex episcopo Londinensi, ut nonnullis placet, factus S. R. E. Cardinalis ab Urbano VI, a quo etiam unus ex examinatibus *Revelationum* S. Birgittae constitutus fuit anno 1379. Joanni de Basilea, viro doctriæ et sanctitatis opinione celebri, elegium scripsit Philippus Elsius pag. 34 *Encomiastici Augustiniani*. Qui vero concilii Basiliensi tempore eas lucubrationibus suis tuendas suscepserunt, hi fuere: R. P. Ludovicus de Pyracio (de quo vide *Waddingum in Annalibus Minorum* ad annos 1378, 1379 et alibi) S. Theologize doctor, minister provincialis S. Antonii in Italia, Joannes Roberti S. Theologize doctor, abbas Bonavallensis, et Joannes de Turrecremata. Tres item doctores Anglici, sed quorum nomina in dicto volumine non exprimuntur. Denique et Heymericus de Campo. Theologiam Lovani profensus annis 15, et S. Petri ibidem canonicus, de quo vide plura apud Joannem Franciscum Foppens in *Bibliotheca Belgica*.

§ XIII. Quæ sit S. Birgittæ *Revelationibus* habenda fides: Oudini de iisdem dicta refutantur.

CExtra dubium itaque positum est, ut ex dictis præcedenti § liquet, S. Birgittæ *Revelationes* (eas saltem quæ octo prioribus libris continentur) ad accuratum examen fuisse revocatas, et doctorum non modo hominum, sed Pontificum etiam et conciliorum approbationem retulisse: sed qualis ea fuerit, videamus. Qui S. Birgittæ *Revelationes* anno 1377 Gregorii XI jussu examinarunt, eas nihil reprobum (vide num. 163) aut suspectum, nihil orthodoxe fidei dissonum continere, sed veritate conspicuas, sanctitate præclaras, plenas, perlucidas, perfectas, qui vero anno 1379 sub Urbano sexto; authenticas, veritate plenas et a Dei spiritu veraciter edocetas legentibus utiles, et in Ecclesia cum devotione et reverentia observandas censuerunt: Joannes de Turrecremata in concilio Basiliensi, nihil eas S. Scripturæ aut SS. Patribus contrarium (vide num. 170) continere, legique posse in Ecclesia ad eum modum, quo et aliorum doctorum libri, et Sanctorum historiæ in eadem legi permittuntur, si pie nimis et modeste intelligantur. Ab hujus vero sententia Pontifices et

concilia, quæ eas approbarunt, non alieni sunt: quandoquidem, ut Benedictus XIV de servorum Dei Beati, etc. lib. 2 cap. 32 num. xi docet, revelationum privatæ personis factarum approbatio mera est, ut ad fideliū institutionem atque utilitatem edantur, instituto accurato earum examine, concessa facultas.

183 Sed quoniam non desunt, ex acatholicis, qui universas privatas hujusmodi revelationes nimium vilipendunt, easque, maxime si a Pontificibus et Ecclesia approbentur, in detrimentum auctoritatis ecclesiæ cedere, divinis adversari Litteris, ac hereticorum ad fidem Catholicam conversioni impedimentum afferre aint, non abs erit nonnulla de revelationibus istis, earumque, quo apud Catholicos sunt, loco disserere, quo hujusmodi calumniae diluantur. Oudinus, a fide apostata, seculo xv *Commentarii de scriptis et scriptis ecclesiasticis* tom. 3 col. 1105, ita in hanc rem scribit: *Imminuant hujusmodi merces expositæ authoritatem sanctæ matris Ecclesiæ, nocent solidæ ac sacre Paginae, Orthodoxos risu exponunt et cachinnis, atque hereticos seu errantes, ne ad Orthodoxiæ, que tales neniae admittit, caules redeant, impediunt. Ita ille: ac cur revelationes istæ, si ab Ecclesia Catholica approbentur, ejusdem auctoritatem imminuant? Num quia hujusmodi revelationes tamquam certa divinas, eas approbando, definit? Num quia sic quandoque sit, ut, quod falsum est, tamquam rerum, fideliis propinet, et veluti fide divina credendum proponat? Atqui nihil horum facit Ecclesia: cum, ut jam diximus, eas legi, præmisso mato accurate earum examine, tantum permittat, veluti ad sovendam pietatem fideliū utilies, et ad rectam eorumdem institutionem idoneas.*

184 Non ignorat Ecclesia, in quibusdam revelationum privatarum libris, a se approbatis, falsa subinde reperiri, imo etiam quandoque contraria, secumque et diametro pugnantia, quorum proinde alterutrum a vero alienum esse, necesse sit: sed ea non ut vera proponit, sed legi tantum permittit, tamquam quæ probabilitate sint, etsi fortasse falsa; vel saltem tamquam in fide aut moribus non periculosa. Negue exigit, ut ea, quæ dictis revelationibus continentur, fide credantur divina, sed humana tantum, ita ut, si idonea ratio suppetat, cum reverentia ab iis recedere fidibus ceteris, certe quibus ille facta non sunt, aut ad quos non diriguntur, absque piaculo fas sit. Audi rursum Benedictum XIV *Operis* supra citati lib. 3 cap. ult. num. 15: Porro lib. 2 cap. 32 num. xi diximus, *inquit pontifex, prædictis revelationibus, etsi approbatis, non debere, nec posse a nobis adhiberi assensum fidei Catholicae, sed tantum fidei humanæ juxta regulas prudentie, juxta quas prædictæ revelationes sunt probabiles et pie credibiles. Tum, subiectis aliquot doctorum Catholicorum eam in rem testimoniis, ita prosequitur: Ex quibus proinde sequitur, posse aliquem, salva et integra fide Catholica, assensum revelationibus prædictis non prestare, et ab eis recedere, dummodo id fiat cum debita modestia, non sine ratione, et citra contemptum.*

185 Hinc Joannes de Turrecremata, licet *Revelationum* S. Birgittæ acerrimus in concilio Basiliensi patonus, nefas sibi non existimavit, beatum Virginem, scripto ea de re, ut Echardus ait, tractatu, in peccato originali fuisse conceptam assereret, licet contrarium disertis verbis in S. Birgittæ *Revelationum*

A tionum libris loco non uno legisset. Hinc Baroniūs in annalibus ad annum 604 eorum opinio-
nem, qui S. Gregorii precibus animam Trajani
imperatoris ex inferis liberatam fuisse contendebant, quamvis lib. 4 Revelationum S. Birgittæ
cap. 13 Christus dicatur eidem revelasse, Gre-
gorii oratione infidelem cassarem elevatum fuisse
ad altiorem gradum, proscribere non est veri-
tus. Idem alii in argumentis citra reprehensionem
fecerunt alii, quod in revelationibus, si sub-
stantiam species, divinis, et in ipsis sanctorum
mentum raptu contingere possit, ut hæc iis, quæ
a Deo re ipsa revelantur, quædam adjuncta ex
proprio iudicio, et ex præconceptis aliunde iis-
dem de rebus ideis superaddant, nec hæc ab iis,
quæ Deus ipsis præcise revelat, sufficienter dis-
tinguant. Ita fieri potuit, ut Christo oratio-
nis efficaciam S. Birgittæ ostendente, ipsi aliunde
ex prius lectis auditivis naturaliter in mentem
interim venerit Trajani anima ab inferis ob S.
Gregorii preces liberatæ historia, quam ipsa ab
iis, quæ Christus ipsis præcise revelabat haud sa-
tis distinxerit; atque id quidem exemplis aliquot
B probatum apud nos habet tom. 6 Maii pag. 246;
vel si lubet, consule Benedictum XIV lib. 3 supra
citato cap. ult. num. 17, ubi illum Operis nostri
locum citans ita scribit: Bollandiani... probant.
raptus posse esse supra naturam, et ipsa substan-
tia divinos, sed in suis circumstantiis conforma-
tos ad species naturaliter præconceptas, quæ a Deo
reliectæ sunt in eis statu, in que erant, quandoquidem
id nihil intererat ad finem sibi propositum.
Ita fieri potuit, ut apparentem sibi Atrebati S.
Dionysium S. Birgitta et episcopum Parisiensem
et similis Areopagitanum fuisse, sibi de suo finixerit,
sic nempe vel lectio librorum imbuila vel a ma-
gistris suis ex communis id temporis opinione edo-
cta; unde similitus in rebus, modo aliunde solidia
in contrarium affter ratio possit, salva Sanctis
reverentia, etiam a revelationibus modo supradic-
to ab Ecclesia approbatis fas est recedere uni-
cuius Catholico.

nil facit re-
prehensione
dignum: 186 Cum itaque Ecclesia Sanctorum revelationes non ut certo divinas et de fide credendas approbet, sed tantum ut prudenter credibiles et fide humana, si nil obest, dignas habeat, ac earum discussionem eruditiorum iudicio industriæque relinquit, et quod majus etiam, ut ab iis recedant,
C ubi solidia ab probabilitate ratio est, permittit; quo,
quæso, ex capite ipsa sibi, quod Oudinus ait, au-
toritatem imminuit suam? Cur nærias (ut ipsi
loqui pro sua in Ecclesiam modestia lubet) a Ca-
tholiciis indiscriminatim admitti ait; quod ad sum-
mum locum habere dumlatrat potest in creditibus
quibusdam nimisque simplicibus, quibus non id
acuminis est, ut veri et falsi, rei prudenter cre-
dibiles et non credibiles discrimen agnoscant? At
quo tandem pacto revelationes Sanctorum, eo, quo
dixi, modo approbatæ, divinis Litteris nocent,
quod alterum Oudinus effatum est scilicet? Nesci-
ne Oudinus, primam ac præcipuam Sedis Aposto-
licae in examinandis privatorum revelationibus
curam in ea versari, ut quam diligentissime di-
spiciatur, nihilne in illis divinis Eloquii contra-
rium habeatur? Nescilne, nullum omnino esse
probe Catholicum, quin continuo paratus sit pri-
vatam revelationem qualemcumque repudiare ac
abjecere, si quid in ea, divinis Litteris dissonum,
latere constiterit? Scilicet quidem, sed se scire dissimulat. Monet denique (quamvis non monitoribus
istis Ecclesia Catholica egeat) hæreticorum ad

Ecclesiæ gremium, dum hujusmodi nærias seu
fabulas et somnia, ut loquitur, in Ecclesia Catho-
lica admitti probarique vident, reversionem im-
pediri. Dicisset verius, hæreticorum conversioni
viam obstruere pseudo-magistros illorum, qui pro
fabulis et somniis venditant, quodcumque lubet,
eaque a Catholicis promiscue ac sine delectu crisi-
que admitti falsa aint, atque ita sequacium suo-
rum mentibus nebulas tenebrasque offendunt, ne
sincera Catholicorum sensa, genuinam Ecclesiæ
doctrinam ac prudenter agendi modum agno-
scant, et amplectantur.

187 Atqui, inquires, Oudinus, saltem quas
vulgo S. Birgittæ Revelationes appellant, huic
sanctæ Mulieri fuisse affectas, et mera esse aut
Petri Alvastrensi aut Alphonsi eremiti commen-
ta somniaque ostendit. Ita quidem Oudino loqui
placuit; sed an solide vereque, nunc videbimus.
Oudinus, qui prius in specimine Operis sui
de scriptoribus ecclesiasticis libros Revelatio-
num, de quibus hic loquitur, S. Birgittæ adscri-
perat, in posteriori suo de ipsis scriptoribus
Operæ tom. 3 col. 1099, quæ illic dixerat, retrac-
tans ita scribit: Successu porro temporis agnovi;
revelationes istas non esse opus S. Birgittæ, sed E
vel Petri monachi Ordinis Cisterciensis Prioris de
Alvastro abbatis hujus instituti in regno Sueciae,
vel Alphonsi, quondam episcopi Giennensis et
postea eremiti probatissimi, qui verbo has re-
velationes sub nomine sanctæ hujus Mulieris ad
majorem illis procurandam autoritatem conscriperunt. Atque hæc quidem verba satis ma-
nifesta apparent: si enim Petrus et Alphonsus
Revelationes, quas vulgo Birgittinas vocant, verbo
tantum sub nomine S. Birgittæ conscripserunt,
nihil illæ ad S. Birgittam, velut earum auctorem
attinent; sed re ipsa non erant nisi Petri Alphon-
sive figuræ rebus.

188 Verum num hæc verba sic accipi velit
Oudinus, dubitare tantisper me faciunt, quæ de
Petro Alvastrensi mox subjicit verba: Omnes fe-
re Revelationes divinitus (ut putavit) ipsi Birgittæ
factas jussu (ut inquit) Christi Domini scriptis
mandavit et in linguam Latinam transtulit. Si
enim Petrus eas in linguam Latinam tantummodo
transtulerit; quid ni re Birgittinas esse potue-
rint, Gothicæque scribi vel Petro dictari ab ipsa
met S. Birgittæ? Sed, nisi fallor, Oudinus, ut
supra dixit, Petrum Alvastrensem verbo tantum
sub nomine S. Birgittæ ejusdem revelationes con-
scripsisse, ita etiam hic vult, Petrum Revelatio-
num libros verbo tantum in Latinam linguam
transtulisse; dixisse autem Petrum mendaciter,
se illos in linguam Latinam transtulisse, ut sic
fætum proprium S. Birgittæ nomini supponere
posset: declarant id satis Oudini verbo de Petro
iterum scriptis: Idoneusne simplex (neque jam
simplex tantum, sed insigniter mendax) atque ad
omnia indiscriminatim credenda natus, qualis hic
Petrus Alvastrensis fuit, ad obtrudenda sua somnia
sub nomine S. Birgittæ?

189 Quod citatis mox non verbis Oudinus gene-
raliter dixerat, nempe Revelationum, Birgittæ
narum vulgo dictarum, libros spurios esse et sub-
ditios, re autem ipsa nihil aliud, quam Petri
Alvastrensis (de octavo loquenter infra audie-
mus) somnia, ab Alphonso in libros distincta,
nunc specialiter probatum it. Ac in primis qui-
dem fixum hoc ratumque esse vult, Petrum Alvastrensem
septem Priorum Revelationum libro-
rum auctorem seu potius somniatorem fuisse.
Quid

sive priori-
bus libris.

AUCTOR
J. B.

Quid ita? Consule, inquit, cap. 48 Revelationum Extravagantium, unde ex contextu ipso disces, primum scriptorem septem priorum librorum non alium fuisse, quam Petrum Alvestrensem. Atqui illic ego, Petrum Alvestrensem eos quidem transtulisse in sermonem Latinum lego; fuisse autem illorum auctorem ac inventorem non lego. Illic Deus dixisse legitur: Audi igitur, tu frater, Petre, ista et scribe in lingua Latina (non quae somniasti, sed) verba, quae ipse (S. Birgitta) tibi ex parte mea dicit. Num ab altero dicta seu dictata alium in sermonem vertere, eadem somniare est, propriisque cerebri figurae obtrudere? Et rursus paulo infra de Petro Deus S. Birgittae mandasse dicitur, ut illi suo nomine dicere: Aggredere et volve et revolve opus scripturarum verborum istorum et scribe. Num denuero sermone vernaculo ab altero scripta Latine reddere idem dices, quod propria somnia sub alieno nomine venditare? At ista Petrus Alvestrensis mendaciter dixit, quo fraudem tegeter. Ita tu quidem, Oudine; sed qui probas? Cæcos enimvero fuisse oportet Sueciæ episcopos, qui S. Birgittæ Revelationes ipsa viva, nec ignorante, imo curante et flagitante, examinarent, nec tam simplicis monachi somnia in illis agnoverunt; cæcos omnes, qui revelationes S. Birgittæ sub Pontificibus Gregorio XI et Urbano VI; cæcos, qui in Constantiensi et Basileensi concilii Revelationum libris diligentissime discensurunt; cæcum Bonifacium IX, qui S. Birgittam non modo meruisse visiones ac revelationes varias videre et audire, ait in Bulla canonizationis, sed id etiam ex Revelationum libris, id est, ex Petri Alvestrensis somniis, si Oudinum audieras, confirmat inquit, Prout haec et alia in ejus (S. Birgittæ nimirum) Revelationum volumine plenissime describuntur.

sive octavo.

190 Hec de septem prioribus Revelationum S. Birgittæ libris Oudinus: de octavo ita scribit: Itaque ex omni illo Revelationum congerie, quæ sub nomine S. Birgittæ prodit, restat intactus liber octavus fol. 592 (paulo ante editionem Antverpiensem citaverat) Inscriptus: "Octavus liber celestis Imperatoris ad reges revelatus dicitur S. Brigitte de regno Sueciæ: "incipiens: "Summus Imperator per Sponsam loquitur ad reges etc." At ex Prologo pag. 576, Epistola solitarii ad reges Domini Alphonsi quondam episcopi Giennensis et postea eremita probatissimi, que incipit: O serenissimi reges etc. patet spectare illum ad dictum Alphonsum Eremitam, qui sub nomine S. Brigitte illum conscripsit, unde totum Opus consarcinatum est ex variis aliis Brigitinariis Revelationum libris, ad quos lector remittitur. Sic habet: liber octavus partim ex septem prioribus Revelationum libris, partim ex revelationibus aliis, libris istis septem non comprehensis, consarcinalis fuit a Petro Alvestrensi, ut laudatus num. 158 Alphonsus scribit. At ejus certe substantiam S. Birgittæ esse, declarat idem Alphonsus sub initium dictæ Epistole, inquiens de S. Birgitta: Quæ nunc vobis scribit precepto Cœlestis Imperatoris librum infra scriptum etc. Ceterum Alphonsus S. Birgittæ familiaris admodum fuit, ad eumque revelationes suas et arcana referre solita erat, ut ipsem et testatur ejusdem Epist. cap. 4: Scias tamen, quod, prout ego indignus sepe audiui ab ore ejus, semper in omnibus istis supradictis modis visionum maximam dulcedinem amoris et ineffabilis consolationis divinas sentiebat in anima et men-

te sua: ut adeo spuria a genuinis distinguere facile ipsi fuisset, si quid hujusmodi lib. octavo fuisset immixtum. Ipsum autem sua pro alienis venditasse ac S. Birgittæ supposuisse, suspicere viri probitas prohibet, qui passim probatissimus audit.

191 Venio nunc ad librum Revelationum Extravagantium: hunc Oudinus Petro Alvestrensi rursus adscribit, ab eoque sub specioso nomine S. Birgittæ conscriptum ait; iisdem de causis, ob quas illi septem priores libros adscripsit, quibus cum jam responsum sit, nihil hic jam dictis addere necesse est. Ad illius tamen commendationem juverit hic repetuisse, quæ Prologi Revelationum Extravagantium auctores, seu, ut appareat, monachi Vastenenses, qui S. Birgittæ Revelationum libros anno 1492 primum typis edi curarunt, de illo habent: Harum autem Revelationum veritas, quod divinitus revelata sint, in Attestationibus domini Petri Prioris, et beata Catharinae, S. Birgittæ filie, pro canonizatione sepe dicta S. Birgittæ factis, pro majori parte evidenter patet et euilibet ipsas Attestationes fideliter intenti. Quid si Oudinum Petri Prioris Alvestrensis auctoritas non movit, mox certe debuerat S. Catharinae testimonium, ne librum hunc Revelationum, magna saltem ex mœa dictis sua parte S. Catharinae auctoritate munatum, tam crude velut subditum factum rejiceret ac vilipenderet velut monachi somnia. Ceterum quæ præsenti § disserui hactenus, non eo dicta sunt, quod omnia et singula, quæ dictis Revelationum libris continentur, certo S. Birgittæ divinitus ostensa aut revelata fuisse existimem, sed quod tamquam talia a Petro Alvestrensi et Alphonso Giennensi olim episcopo non imprudenter haberi potuerint, neque hi temere et crude adeo figura sua propria sub S. Birgittæ nomine fidelibus venditasse dicendi sint.

192 Videtur id Oudinus quodammodo agnoscere, cum de Revelationum libris universum, sed paulo mitius, in hec verba concludit: Itaque totum, quidquid hue usque sub nomine S. Brigitte impressum extat, habet illud omne duo contemporaneos scriptores (addi tertius poterat Petrus confessor) Brigitte intimos, qui scripta sua sub ejus nomine evulgantur, homines, ut ita loquar, simplicissimos atque credulos, Petrum Priorem de Alvestro Cisterciensis instituti, et Alphonsum Hispanum eremitam, qui vel proprias, vel devotas potius sanctæ Brigitte cogitationes ac meditationes stylo suo sub divinarum Revelationum titulo evulgantur. Fieri quidem potest, ut hinc inde libris Revelationum p[ro]p[ri]o S. Birgittæ meditationes pro visionibus revelationibusque divinis sint insertæ; at propterea id ad omnes passim et indiscriminatim, ut Oudinus facere videtur, non licet extendere, cum visiones revelationesque divinas non paucas habuisse illam, quæ Revelationum voluminibus insertæ sunt, testetur Bonifacius IX in Bulla canonizationis et infra in medium allaturi simus predictiones ejus varias rerum futurarum, quas, nisi divinitus edocita, scire non poterat. Porro Oudinus, dum hic a Petro Alvestrensi et Alphonso p[ro]p[ri]o S. Birgittæ meditationes evulgatas scribit, non ita id accipi vult, ut nihil libris Revelationum sit insertum, quod ad S. Birgittam nullo modo pertineat. Nam post verba proxime citata ita prosequitur: Sane Revelationes istas (dicere saltem debuerat aliquas) non esse S. Brigitte, luce meridiana clarius est ex illo unico, quod plurima

A plurima contineant Romanæ Ecclesiæ injuriosa et adversa, licet S. Brigittam addictissimam Romanæ Ecclesiæ constet, in tantum, ut, Suecia relieta, Romam perrexerit ex pietate erga Sedem Apostolicam et Pontificiam, illicque cum omni familia ad mortem usque permanserit. Longe ergo remota erat ab illis injuriis et revelationibus Romanæ Ecclesiæ adversis propalantibus, quas sub ejus nomine Petrus de Alvastro post mortem illius conscripsit. *Tum allatis quibusdam ex Revelationum Birgittinorum, quibus Episcopi, Prælati, clericici, imo et Romanus Pontifex acriter de vitiis quibusdam perstringuntur, testibus, ita concludit:* Credi ergo nullatenus potest, Revelationes istas esse a S. Birgitta conscriptas, sed ab alio sub ejus nomine, qui Romanæ Ecclesiæ infen-sissimus fuit.

193 *Addictissima certe Ecclesiæ Romanæ, ut-pote probe Catholica, fuit: verum id non impedit, quo minus, Dei spiritu acta, quorundam Ecclesiæ prælatorum et clericorum vitiæ, malamque muneris sui administrationem, a quibus neminem vel summa in terris Pontificia dignitas præstat immunit, acriter perstringerat absque eorum et Ecclesiæ Romanæ seu Catholicae univer-*

B sim spectaculæ injuria: injuriosum quippe huic non est, imo nec privatis ejus membris, si reprobatur quædam illius membra, servato charitatis modo, suis de vitiis, præsertim publicis et passim notis, corripiantur, tum ut ipse se emendent, tum ut ab eorum imitatione deterreantur ceteri, tum denique ut a communi Ecclesia divina ultio avertatur. Multo minus S. Birgitta in Ecclesiam Romanam amor et reverentia impeditre debuit, quo minus impudentia mala prænunciaret. Ferebatur etiam S. Birgitta erga patriam, reges, principesque seculares ea, qua par erat, reverentia: nec tamen horum vitiæ carpere, atque impudentium matorum calamitates ob oculos ponere prætermisit, ita jubente aut instigante spiritu Dei, apud quem nulla est personarum exceptio. Non oderant Dei populum, non reges suos, non sacerdotes antiqui Testamenti Prophetæ, quos tamen illorum vitiæ acerrime sepe fuisse persecutos, atque impudentibus illis male frequenter prædictasse, notius est, quam ut multis hic ostendere necesse sit. Non est igitur, unde luce meridiana clarius sit, quod Oudinus dicere placuit, Revelationes istas non fuisse S. Birgitta factas, sed post mortem ejus primum a Petro Albastrensi fuisse conscriptas seu confictas: esto, post mortem ejus vel a Petro Albastrensi vel alio quovis in lucem publicam produci, in vulgusque spargi passim coperiunt.

194 *Alterum denique Oudinus argumentum, Revelationes, quas S. Birgitta dicunt, non esse ipsius, sed Petri Albastrensis aliorumque, sic saltem, ut, si aliquæ earum S. Birgitta sint adscribendæ, varias tamen a seœ confictas illis miscerit, ex eo cudit, quod caput 55 Revelationum Extravagantium non S. Birgitta, sed Petri Albastrensis manifeste videatur. Illud claritatis causa huc transcribo: titulus sic habet: Narratio de excellenti merito sanctitatis B. Birgittæ, quam vidit et predixit frater Gerechinus de monasterio Alvastri, vir magnæ sanctitatis. Seguitur cap. 55 mox laudatum: Quidam monachus sanctæ vite ipsius monasterii Alvastri narravit cum lachrymis et juramento ipsi Priori Petro, quod quando domina Birgitta venit ibi ad residendum in eodem monasterio, monachus admiratus est in corde suo, et zelo regulæ et san-*

ctitatis dixit in corde suo: Cur ista Domina residet hic in monasterio monachorum contra regulam nostram inducens novam consuetudinem? Tunc idem frater in oratione raptus in quodam mentis excessu audivit quædam vocem dicentem sibi: Hæc enim mulier est amica Dei, et ad hoc venit ad monasterium, ut sub monte isto flores colligat, de quibus omnes gentes etiam ultra mare et fines mundi recipient medicinam. Iste enim frater vocabatur Gerechinus, qui fuit tanta sanctitatis et vitæ, quod per quadranginta annos extra monasterium numquam exivit, sed diebus et noctibus vacans orationibus hanc gratiam singularem habuit a Deo, quod novem choros angelorum quasi continue videbat in oratione, et in elevatione Corporis Christi videbat Christum in specie ponit.

195 *Hunc Revelationum Extravagantium locum sic Oudinus excipit: Idem denique (ostendit, nempe Petrum Albastrensem, non S. Birgittam, Revelationum Extravagantium esse autorem) caput 4, ubi narrat somnia quædam suorum monachorum Alvastrensum, unius potissimum, nescio cuiusdam Gerechini, visionari hominis, de quo etiam loquitur idem Petrus de Alvastro Revelationum antecedentium lib. 4, cap. 121. Recte animadvertisit Oudinus, idque libenter illi datus, caput mox transcriptum S. Birgitta non esse, seu substantiam seu verba consideres. Sed vel hinc deduci potest, Petro Albastrensi, sui cerebri signa speciosius S. Birgitta nomine vendilare non fuisse propositum: quamquam enim hoc loci Revelationum Extravagantium libro aliquid inserere de suo lictum putavit, quod a S. Birgitta non acceperat, sed tamen ad illam pertinebat; ita tamen hic locutus est, ut facile appareat, quæ dicto cap. narrat, ad S. Birgitta visiones vel revelationes non pertinere: nam sicut in aliis Revelationum libris, quæ suo nomine scriptis, Declarationum Additionumque titulo distinxerit, ita quæ narrat hoc loci, S. Birgitta non esse, aperte satis innuit, cum 55 capiti non titulum Visionis, Revelationis, aut Colloquii Christi cum Sponsa, aut aliud quid hujusmodi, ut alias solet, præfixit, sed Narrationis de S. Birgitta; non ab ipsa Birgitta acceptæ, sed aliunde, a Gerechino scilicet, in illius capitis decursu disertissime tradit. Male igitur hinc arguitur mala Petri fides. Quod autem lib. 4, cap. 121 de Birgitta Petrus narrat, cui de Gerechino ibidem visio quædam oblatæ dicitur (de Additione Petri, isti capiti subneata, non loquor) unde Oudinus habet, aut reipsa non contigisse, aut Petrum Albastrensem e S. Birgitta non dedit.*

196 *Quamquam quæ de Oudini in libros Revelationum S. Birgittæ censura jam disserui, sufficere possent, facere tamen non possum, quin et alia ejus verba referam, quæ transcripto a se capiti 48 Revelationum Extravagantium proxime subiungit, itisque paucis respondeam. Quæ ego, inquit, nullatenus transcripsi, ut quemquam ad risum moveam, dum tot Revelationum, quas firmissime multi simplices credunt, molem in-compositam tam infirmo niti fundamento conspererim. Nullus, opinor, homo gravis, nulus eruditus, qui non omnem hanc antepositam narrationem monachale somnum reputabit: quod Romani Pontifices in judicis suis prudentes, in sententiis graves, numquam approbant. Idoneusne simplex monachus ad omnia*

*falso dicti-
tans, eas
non alio
indiscriminatim*

AUCTORE
J. B.

indiscriminatim credenda natus, qualis hic Petrus Alvastrensis fuit, ad obtrudenda sua somnia sub nomine S. Birgittæ? Neutquam sane, neque hoc umquam veniet in mentem capitii sani et integri. Undenam habet Petrus Alvastrensis, ut ex præcepto Christi triginta per annos secutus sit quocumque S. Birgittam? Quibusnam probat authoritatibus vel argumentis, ea omnia, quæ ipse scripsit sub nomine S. Birgittæ, fuisse vel Birgittæ revelata, vel ab ipsa illi dictata? Non simplices modo, sed eruditæ etiam sanique et integri judicii homines S. Birgittæ *Revelationes* vel vero divinas, vel certe ut tales, nisi quid aliunde obstet, prudenter haberi posse censurunt, quos inter non pauci veniunt, qui dictarum *Revelationum* libros sub Gregorio XI et Urbano VI, uti et in conciliis Constantiensi et Basileensi examinarunt.

nitifundamen-
to, quan-
do somnis.

B 197 *Falsum porro est, totum ita sentientium fundamentum in Petri Alvastrensis cap. 48 *Revelationum*, ubi, quo *Revelationum* libri scripti sint modo, exponitur, dictis, seu monachali somnio, ut loqui Oudino lubet, situm esse; nam præterea post multiplicem eorum factam ab examinatorebus approbationem, eorumque discussionem in conciliis mox laudatis, salvi semper illæsique manserunt, ino, ut supra diximus, digni visi sunt Bonifacio IX, quos in *Bulla Canonizationis* S. Birgittæ laudaret. Quærenti autem Oudino (nam cetera nihil ad rem) unde Petrus Alvastrensis, eas *revelationes* divinitus S. Birgittæ factas fuisse, sciverit, respondeo, id illum, aliosque prudenter existimasse ex sanctitate Birgittæ, ex modo, quo istæ *revelationes* illi ostendebantur, earumque adjunctis, ex earum sine fructuque, aliisque indiciis, de quibus fuse tum Theologi, tum ascetici, qui similia ex instituto pertractant: illas denique Petrum ab ipsam S. Birgitta accepisse, ipsi de se loquenti credendum esse, nisi, non dico simplicitatis, sed mendacii et imposturæ, que facile per tot *revelationum* ejus examinata, quæ, tum ipsa in *vivis* adhuc agente, tum paucis ab illius obitu annis instituta fuerunt, detegi potuisse, efficaciter reus probetur, quod non facit Oudinus.*

C

§ XIV. Quod fuerit de eisdem Gregorii XI judicium.

Gregorius
XI, morti
proximus.

Majoris utique longe ponderis. quam Oudini, foret Gregorii XI de S. Birgitta *revelationibus*, si quidem de illo satis constaret, judicium. Docet Joannes Gerson de *Examinatione doctrinarum*, consideratione 3, cavendum iis, qui dati sunt in regimere et exemplum aliorum, ne leviter dictis suis factisve muliercularum miracula seu visiones insolitas approbent, ne liberior hinc fortiorque illis præbeatur fingendi occasio. Quod ut confirmet exemplo, ita prosequitur: Experti plures loquimur, et Gregorius XI testis fuit idoneus; sed tardus nimis: hic positus in extremis, habens in manibus Christi corpus, protestatus est coram omnibus, ut caverent ab hominibus, sive viris sive mulieribus, sub specie religionis loquentibus visiones capitii sui: quia per tales ipse seductus, dimisso suorum rationabili consilio, se traxerat et Ecclesiam ad discrimen schismatis imminentis; nisi misericors provideret Jesus: quod horren-

dus usque huc nimis heu patefecit eventus: quibus, inquit Spondanus *tom. i* *Annalium Ecclesiasticorum ad annum 1378, suasiones Petri Aragonii, et Birgittæ ac Catharinæ Senensis, qui nimis Gregorio, ut Avenione Romanam sedem Pontificiam reduceret, auctores fuere intelligere voluisse existimatur.*

199 *At Natalis Alexander, cæteroquin in quibus summos Pontifices minus æquus, Gersonem refellere et ab impacta Gregorium et S. Catharinam Senensem, Ordinis sui moniale, columnam vindicare nilitur his rationibus: Falsum esse (quod Gerson refert, inquit Natalis) probat 1 Auctoris corvi, qui Gregorii gesta scripsit, silentium, ejusdem Pontificis de Catharinæ Senensis sanctitate existimatio, quæ etiamnum Florentia pro componendo Florentinorum dissidio ejus legatione fungebatur. 2 Quod ejus spiritum probasset, eamque prophetie dono a Deo auctam cognovisset, cum " illi votum suum " de petenda Urbe in occulto factum, et sibi " soli ac Deo notum, sese divinitus cognovisse " monstravit: " ut Pius II in *Bulla Canonizationis* ipsius testatur. 3 Quod nullus tunc schismatis metus subasset, cum Gregorius XI obiit, nec ex reductione sedis Pontificie Romam schisma contigerit, sed aliis de causis; et, Avenione manente, aequa contingere potuisse. 4 Non visionibus dumtaxat credens sanctorum femininarum, sed gravissimis rationibus adductus, Romanus prefectus est prudentissimus Pontifex, ut praesentia sua pacem Italiae redderet, ac Ecclesie Romanae perduelles civitates ad obedientiam perduceret. Nec spe sua erat frustratus. Jam si quidem Bononienses ad ejus obsequium redierant, et Florentinos quantocyeus reddituros, spes erat.*

200 *Gregorio Romæ defuncto, instilere Romanis, ne rursum Pontificia sedes Avenionem transferretur, ut Romanus, vel certe Italius Gregorio successor fieret. Ex Italiis electus fuit archiepiscopus Barenensis, dictus Urbanus VI; cuius asperitate offensi Galli Roma recesserunt, et electionem Urbanii haud validam causati Robertum, Gebennensis comitum fratrem, in summum Pontificem elegerunt, qui sedem Avenionem fixit. De rebus porro, quæ Gregorio, tum extremo morbo laborante, tum recens mortuo, acciderunt, qui illis interfuerant, multi multa et diversa pro diverso partium studio testati sunt; at ex iis, sive ab Urbano sive a Clemente staret, nullus fuit, qui ea, quæ de Gregorio, in mortis articulo constituta, Gerson refert, testatus umquam fuerit; quorum silentium, additum silentio auctoris Vita Gregorii, a Natali Alexandro laudati, hujus sententia nonnihil ponderis addit. Balusius tam in *Annotatis ad Vitas Paparum Avenionensium* col. 1224 verbis et Gersone supra transcriptis hæc subdit: *Consentanei sunt isti iis, que eundem Gregorium morientem dixisse, refert in sua Depositione Hugo (Gallus) Cardinalis de Britanìa. Afferam autem ipsa verba: " Primo ipse dixit, quod quando Dominus Gregorius sensit, quod non poterat evadere, vocavit omnes Cardinales, et exposuit eis, quod ipse habebat conscientiam, quare duxerat eos ad illas partes (Romam) et posuerat Ecclesiam Dei in periculo. Nam dicebatur, quod post eum deberet assumi in Papam unus quidam malus homo et diabolicus. " Verum hic nulla Gregorii protestationis aut per feminas deceptionis mentio.**

201

Ecclesiam adduxisse

A 201 *Ratio, ob quam Gregorius Ecclesiam Dei se in periculum adduxisse existimavit, et conscientie stimulus ob translatos in Itiam Cardinales sese sensisse dixit, teste quidem Hugone de Britannia, Clementis partes secuto, fuit, quod (ut dicebatur) post eum deberet assumi in Papam unus quidam malus homo et diabolicus. Verba hæc Hugonis cum depositione Joannis de Cardalhaco, patriarchæ Alexandrini, comparemus tantisper exemplo Baluzii, quem Hugonis verba cum Joannis Gersonis narratione comparantem mox audivimus. Ita Joannes de Cardalhaco apud ipsum Baluzium paulo ante citatum col. 1223. Item dixit, quod audiverat a quadam religioso Ordinis Minorum, qui est devotus homo et magister in Theologian et notabilior persona in illo Ordine de omnibus, quos ipse novit, quod viderat tempore Gregorii Papæ Romanam quadam die, qualiter ille G. miserat ad quandam devotam dominam; quod funderet preces pro illo et certificaret eum de certis dubiis, et postquam ille cappellanus Papæ recessit ab eo, quod accessit ille frater Minor ad loquendum cum illa domina, et ipsa dixerat sibi, quod quidam archiepiscopus, qui erat ibi in conspectu suo, ille deberet turbare mundum et Ecclesiam Dei, sed ad ultimum ipse bene castigaretur, et quod ipsa ostendit illi religioso illum archiepiscopum digitum, et erat iste Barenensis, seu Urbanus, Gregorii dein proximus successor. Domina hæc forte fuit S. Catharina S. Birgitte filia, que anno 1377 et seq., quo Gregorius obiit, canonizationis Matris suæ promovenda causa Romæ agebat, multis ejus preces et consilia sibi expedientibus, ut legitur in ejus Vita tom. 3 Martii pag. 514 cap. 6 num. 60. Ut uisit, si verba Hugonis, narrationi Gersonis ultimæ consuetanea, hujus dicta, ut Baluzius putavat, confirmant, eodem jure contendit posset, Joannis Cardalhaci verba, Hugonis de Britannia verbis ultimæ pariter consuetanea, hujus pariter dicta confirmare; ita tamen, ut simul ostendant, Gregorium, non diu saltem ante morbum suum supremum, a credendis mulierum, præseritum Sanctarum, prædictionibus non fuisse alienum; quia alius utique tum dubia sua mulieri non fuisse propositurus.*

*in discr-
men.*

C 202 *Ceterum, ut ad Natalem Alexandrum redeamus, ex vero es ait, schisma, quod post Gregorii mortem Ecclesiam diu concussit, non ex reductione sedis Pontificia Avenione Roman, sed aliis ea causis contigisse. Fatetur id ingenuum Spondanus citatus, licet Gallus ipse, his verbis: Ut non ex reductione Pontificatus in suam veram sedem schisma, quod secutum est, processisse dici possit; sed magis ex Gallorum ingluvie, sibi solis contra jus fasque eum retinere cupientibus, et Romanorum justo quidem, sed intemperantibus procurato desiderio, ac denique ex intempestiva Urbani VI asperitate, ac ferocitate. Ut verum pariter esse, nullum Gregorio in extremis constituto schismatis metum fuisse, non ausim asserere: si enim diserte lego in Vita 3 Gregorii apud Baluzium col. 480 Dominus Gregorius infirmatur et Romæ moritur die xxvii Martii anno Domini mcccclxxviii cum omnium multo dolore et mærore et vere dolore præsago futurorum malorum, longi videlicet schismatis, quod ex ipsius morte in Ecclesia Dei secutum est.*

203 Et vero potuit facile fieri, ut aliquid eorum, quæ ipso vivo, Romæ contigerunt, et schismatis

fuere præludia, rescierit; hæc autem auctor Vitæ primæ Gregorii ita describit: Porro ut etiam clarent et videantur, quæ dicto currente tempore, Romanæ contigerunt, est hic inferendum, quod Romani seu eorum officiales et rectores, suo vocabulo BANDARENSES duodecim capita regionum nuncupati, coadunatis sibi aliis quampluribus tam civibus, quam foraneis natione Italicis, adhuc vivente Gregorio, tamen infirmante, deliberaverant, succedente obitu ipsius omnino sic operari et facere, quod a cetero in Roma vel saltem in partibus Italie curia resideret et remaneret. Quod se non posse obtinere estimantes nisi per electionem in Papam alicujus Romani vel Italici, continuatis et iteratis vicibus sua fecerunt consilia, in quibus firmiter decreverunt cardinales efficaciter requirere et hortari, requisitosque et hortatos forte suis votis non acquiescentes viis et modis omnibus eis possibilibus compellere et arctare, ut eligerent in Papam aliquem, qui esset Romanus vel Italicus natione etc.

204 Sane etiam captu difficile est, qua de causa seipsum de exposita a se periculo Dei Ecclesia per suum ex Avenione discessum culpasset: id enim eo minus vero appareat simile, quo justiores habuit sui discessus causas: has Vilæ ejus auctor E æqualis, ne minima quidem, prout necesse non erat, mentione facta revelationum visionumve, ipsi a sanctis seu viris seu feminis indicatarum, ita exponit: Prædicta autem durante tempestate fuit per litteras et nuntios speciales insinuatum dicto Gregorio Papæ, quod si ipse personaliter veniret ad partes Italie, confessim prædicta omnia recuperaret (desecrarent ab obedientia Pontificis Florentinorum malitia et spe libertatis plerique juris Pontificii in Italia civitates, ut ante idem auctor memoravat) et alia quæcumque præmissa ad statum debitum reducentur, cessantque machinata et procurata et tractata ultra tam contra statum suum, quam Ecclesia memoratæ, quæ secundum relationes et considerationes plurium majora ac pejora prioribus existebant. Ipse vero volens circa ea providere, et ipsis posse tenus obviare, deliberavit se transferre ad partes Italie memoratas suosque gressus dirigere versus Romam, cum etiam Romani, sui optantes presentiam, causa ipsum ad hoc acciliendi multa et magnalia promitterent, se facturos in sui favorem et honorem, quam primum ad ipsos declinaret. Qui sic dispositi facere et ordinavit, quamvis contra consilium et deliberationem quasi totius collegii et amicorum suorum, nempe Gallorum, sedem Apostolicam in Italiam transferri non cupientium. Nisi igitur urgentes omnino causas discessum suum e Gallia exigere existimasset, cur contra amicorum omnium, quorum amantissimus fuisse scitur, in Italiam abiisset? Hæc autem, ut ea dictis liquet, fuerunt potissimum magnifica Romanorum promissa, et rebellium civitatum recipiendarum spes pluribus litteris et nuntiis facta. Cur ergo non falsis Romanorum promissis, non Italie civitatum juri suo subjectarum et Florentinorum pertinacia deceptum se dixisset, sed ab iis tantum seu viris seu feminis, qui, ut id faceret, religionis specie, ut Gerson loquitur, allaboraran? Quippe qui illi non suaserant, nisi quod, ut Spondanus ait, etiam absque ullis coelestibus visionibus cordati quique suassent.

AUCTORE
J. B.
Quod Avenio-
ne

*Roman se-
dem Aposto-
licam*

AUCTORE
J. B.
translata;

205 *At, inquies, Gregorius sub vite finem in Gallias redire statuerat eo, quod modicum et quasi nullum fructum fecisset, ut testatur apud Baluzium col. 1223 Thomas de Petra, dixisse Urbanum VI, seu quod falsis sese prædictionibus delusum esse consiperet. Verum id existimare Gregorius videtur non potuisse: etsi enim tum needum omnes Italiæ civitates, ut Natalis ait, ad officium rediissent, redierant tamen Bononienses, et jam pacis cum Florentinis, præcipuis horum motuum auctoribus, incundæ spes affulgebat, quæ mox ejus mortem secutæ est. Negue tempus, quo pacanda erat omnino Italia, adeo accurate prædictum Gregorio fuerat, ut propter ea Petrus Aragonius, aut S. Birgitta, aut S. Catharina Senensis visiones capituli sui pro divinis Revelationibus illi venditasse dici potuerint: unde recte Spondanus: Sed si non, quæ promiserant, potuerunt statim effectum suum consequi, quis in secreta dispositioni et providentia divina penetraverit? Non Gregorius, Pontifex pius æque ac prudens: sed verosimilius omnino cum Papebrochio nostro in Propylæo Maii, ubi de Gregorio, existimo, hujusmodi sermones non a Gregorio, sed a Galliis eorumque sequacibus, qui translatam e Galliis in Italiæ sedem pontificiam ægre ferebant, habitos et Gregorio fuisse affictos, iisque Gersonem pro suo in patriam affectu facilem nimis præbuisse assensum. Alque hæc quidem Gersonis narrationem universim suspectam faciunt: nunc singulatim de S. Birgitta dicendum, ac ostendendum, illam ejusmodi verbi generalibus, tametsi a Gregorio, in extremis constituto, prolatæ fuisse ponantur, verosimillime non fuisse notam.*

*et ut id fecis-
set,*

206 *Obitum Romæ S. Birgitta anno 1373, quo tempore Gregorius Avenionem morabatur: biennio circiter post a Gregorio civitates Italiæ defecerunt: Eodem tempore (anno 1375, inquit auctor æqualis Vitæ primæ Gregorii apud Baluzium col. 434) communis Florentina contra dictum Gregorium Papam et Romanam Ecclesiam insurrexit, doloseque et malitiose operata est, quod fere omnes civitates et loca alia, quæ ad dictam Ecclesiam in Italia pertinebant, ei se confederaverunt et colligaverunt; ut amodo, excusso a se quocumque alio superiori vel domino, in sua libertate viverent et permanerent; factoque vexillo, in quo solum magnis literis erat descripta LIBERTAS etc: Sieque factum est, quod quasi uno contextu sive impetu omnes civitates, locaque et casta dictæ Romanae Ecclesiae adversus eam spiritum rebellionis assumperunt etc: tenuit vero hæc rebellio, dum, facta brevi post obitum Gregorii cum Florentinis pace, suis juribus Ecclesia restituta fuit. Hanc porro civitatum defectionem Gregorio S. Birgitta prædicerat jam inde ab initio Pontificatus ejus, ino et fore prædixerat, ut, nisi præfatio tempore, quod non fecit, Romam Gregorius tenderet, frustra dein conaretur illas ad officium reducere.*

*id quidem
de S. Bir-
gitta,*

207 *Ita diserte legitur lib. 4 Revelationum cap. 140, cui titulus: Sequitur secunda visio, quam portavit (Avenionem) Dominus comes de Nola eidem Papa Gregorio XI. Sub finem vero dicti capituli hæc habentur: Item dic episcopo meo eremita, quod claudat istam litteram et sigillet eam et postea scribat in alia papyro copiam ejus et ostendat eam copiam apertam illi abbatii nuntio Papæ et Nolano comiti, ut ipsi legant eam et sciant, quid continetur in illa. Postquam vero illi illam legerint, di-*

mittat eis supradictam litteram clausam sigillatam, quam ipsi statim mittant Papæ Gregorio sine mora, sed copiam illam apertam postquam legerint, non dimitiat eis, sed volo, quod dilaceret, et rumpat eam coram oculis eorum in frusta, quia sicut littera, quæ est una, dilacerabitur in multa frusticula, sic nisi Papa tempore et anno veneri præfixo in Italiæ (distulit autem usque ad annum 1377) terræ Ecclesiæ, quæ sub una ejus obedientia et subjectione modo eidem obediunt, dividentur in plures partes in manus inimicorum. Et firmissime scias, quod in augmentum tribulationis ipsius Papæ non solum ipse audiet, sed et videbit oculi suis esse vera, quæ dico, nec poterit cum tota manu potentie sue reducere terras prædictas Ecclesiæ ad pristinum statum sue obedientiæ et pacis. Nec Gregorius hec ignoravit, cui deinde Birgitta, ut cap. 143 legitur, per Alphonsum, ex episcopo Giennensi eremitam, anno 1373, mense Julio, prædictæ fore, nisi veniret in Italiæ, ut perderet non solum temporalia, sed etiam spirituallia, et sentiret tribulationem cordis, quamdiu viveret.

208 *Eadem Gobelinus Persona traditæ verbi
pene iisdem Cosmodromiæ ætate vi cap. 78, qui
sub ista tempora in aula Pontificia hæsit, duo his
addens; primum, abbatem illum anonymum, fu-
isse Gerhardum, abbatem Majoris Monasterii
Turonensis, postea cardinalem, tum temporis in
Italiæ missum a Gregorio, ut Ecclesiæ illie the-
sauros colligeret: alterum vero, Gregorium qui-
dem in Italiæ se postmodum transtulisse, sed
rebelles Ecclesiæ terras non recuperasse. Predi-
xerat igitur, ut supra dicebam, ipsi Gregorio non
modo civitatum Italicarum amissionem, sed et il-
las Gregorium non recuperaturam, nisi prompte
Dei voluntati, quod facere distulit, obtemperaret:
utrumque suo dolore expertus fuit; quæ ergo veri
specie S. Birgittam, cum in articulo mortis con-
stitutus vera illam prædixisse, suis ipse oculis
videret, accusare, ut voluit, potuisset, quasi van-
nis sese promissis decepisset, et capitulæ sui visiones
sub revelationum divinarum nomine vendi-
tassel? Præterea ipsius Gregorii jussu non diu
ante suam mortem anno 1377, ut supra dixi-
mus, S. Birgitta revelationes accurate legitime
que discussæ fuerant et approbatæ, atque adeo
credibile minus est, ipsum in articulo mortis de
S. Birgitta tam abjecte aut sensisse aut locutum
fuisse.*

209 *Denique nihil hujusmodi in concilio Con-
stantiensi, cui Gerson interfuit; nihil in Basile-
ensi adversus S. Birgittæ revelationes in medium
fuisse, allatum scitur: vel si fuerit, ut frivolum
vel ut haud sufficenter probatum, fuerit a Patri-
bus rejectum; qui alioquin verosimiliter, ut S. Bir-
gittæ revelationes post acrem earum opugnatio-
nem salve integræque consistent, non furentur
tam facile permisso. Absit ergo, ut Gersonis
narrationi fidem habeamus, vel certe, ut hujus-
modi umquam censura S. Birgittam a Gregorio
XI notatam fuisse credamus. Alque hæc quidem
de S. Birgittæ revelationibus universim dicta suf-
ficiant, ut eas pro merito et citro imprudentia
notam valeat quisque æstimare, atque dispicere,
quanti apud Catholicos sint ponderis, et quo loco
habere illas ipse possit. Illas singulatim proferre
atque discutere operosum nimis fore arbitror et
lector haud gratum; cuius proinde industria
atque examini illas relinquo; nonnullas tamen,
ut subinde jam feci, singulatim deinceps attin-
gam, si quando id rerum, quæ tractabuntur, ar-
gumenta postulare videbuntur.*

A

§ XV. Regulam Ordinis S. Salvatoris, Christo, ut pie creditur, dictante, S. Birgitta conscribit: an illa omni ex parte talis fuerit, qualis hodieque est.

S. Birgitta
accipit

Eo temporis spatio, quo S. Birgitta Alvestri post Uiphonis mariti obitum consedit, seu ab anno 1344, ut supra vidimus, usque ad annum 1346, ut videbitur infra, non frequentioribus modo ac illustrioribus seu visionibus, seu revelationibus, in speciale a Christo sponsam jam electa, honorari divinitus cepit, verum etiam, quæ vitam religiosam jam ante meditata fuerat, condendo novo in ecclesia Ordini instru et informari. Non unus hic favor fuit, quo tum a Deo affecta fuit: intellexit enim tum etiam e Christo, velle se in ecclesia sua ipsius Birgittæ ministerio novam vineam seu novæ Religionis institutum condere, ut latius videre est apud Hormann. pag. 607 et sequenti, capp. 2 et 3 Regule Salvatoris præmissis. Quamquam Ordo ille serius, ut suo loco dicetur, fuerit institutus, ipso tamen anno 1344 vel uno e binis sequentibus futuri ordinis Regulas in Suecia, ut quidem habet Prologi titulus apud Hormann mox laudatum, verbo tenus ab ipso Christo, ut volunt, edocta est.

Regulam
S. Salvatoris

211 Ceterum Regulam illam S. Salvatoris dictam volunt, quod ab ipso Christo tradita fuerit, et peculiari quidem modo aliquo, non eo, quo ceterarum passim Religionum fundatores, post multas preces, jejunia, meditationes aliaque pietatis officia, et studia Spiritus Sancti numine afflati, Regulas suas labore proprio conscripserunt: sed verbo tenus, nihil ad illos e proprio suo sensu conferente Birgitta. Ita legitur apud Hormann cap. 30 Regule Salvatoris pag. 710, col. 2, ubi inter alia Christus de hac Regula S. Birgittæ dixisse dicitur: Ita et modo dico, hanc Regulam ex nullius sensu dictatam fuisse, quam in spiritu audisti, per Papam confirmari debere, sicut alias Regulas, quæ ex humano sensu prius cōposita fuerant, eodem Spiritu inspirante. *Hic discrimen habes inter Regulam S. Salvatoris, aliarumque Religionum Regulas, si modum, quo fuerunt conditæ, species.* Qui vero S. Birgittæ Regula S. Salvatoris, nihil ad ullam e proprio sensu conferente sancta Vidua etiam verbo tenus dictata fuerit, exponitur ibidem col. 1 cap. 29 in hunc modum: Deus omnium rerum creator beneficeto ore suo omnia istius Regulae verba tam mirabiliter et in tam breve tempore mihi (Birgittæ) indigne personæ retulit, quod alicui homini hoc non sufficio enarrare. Nec quidem possibile est alicui sine similitudine corporali comprehendere, qualiter in brevissima hora tot verba proferri possent, aut capi.

a Christo

212 Sic igitur non gestam S. Birgitta, petito a rebus corporeis exemplo, quatenus potuit, pergit exponere: Unde sicut si in aliquo vase res pretiosæ multæ et diversæ haberentur, quæ, dum de ipso vase insimul effunderentur,

Octobris Tomus IV.

AUCTORE
J. B.

tunc ab aliquo hoc vidente in uno momento unaquæque res ab alia discerneretur, tanto etiam tempore res ille coram eo morarentur, ut unamquamque per se in sinum suum colligere posset: simili modo statim, quando Jesus Christus, qui apparuit mihi, sua benedicta labia aperuit et loqui coepit, confessim in brevissima hora omnes articuli istius Regulæ, cum omnibus verbis, que in eis continentur, coram me erant, non quasi in aliqua charta conscripta, sed quali modo hoc fuit, ille solus novit, a quo tam mirabiliter audiebantur. Ex eius mirifica virtute comprehendi potuerunt, et unumquodque ab altero a sensu meo discerni. Tanto denique tempore in illa visione morabar, donec omnia collegi in memoria mea sinu, coepiente Christi gratia. *Habes modum, quo Christus Regulam Salvatoris, id est, si sic se habuerint omnia, vere suam, S. Birgitta dictar: accipe etiam, qui in litteras missa seu conscripta dein fuerit: ita pergit Birgitta;* Post hanc autem visionem tanto erat cor meum fervore et jubilo impletum, quod non posset in illud plus intrare, si deberem amplius vivere, sed rumpere. **E**t præ gaudio. Sicut vesica vento aliquo nimis plena, sic utique cor meum erat per aliquos dies, donec omnes Regulæ articulos et verba, que in eis continentur, cuidam viro religioso, amico Dei, enarravi, qui omnia quam citius conscripsit. Quibus plene conscriptis, cor et corpus meum in naturalem dispositionem senserunt paulatim se redire.

213 *Ino tantum abest, ut Regulæ Salvatoris dictæ sanctæ viduæ de suo quidquam vel addere vel detrahere fas fuerit, ut id etiam illi Christus disertis verbis interdixerit: sic enim in eadem Regula apud Hormann pag. 768 col 2 cap. 45 Revelationum Extravagantium, Dei Filius illam allocutus legitur: Die illi (Petro Alvestrensi)*

quod scribat Regulam, a spiritu meo dictatam, sed cave diligenter, ne de spiritu tuo aut minus aut addas nisi ea, que tibi a me dicuntur. *Quispam tamen fortassis mirabitur, quod S. Birgittæ non licuit, licuisse Petro, mox memorato, de quo Christus Revelationum Extravagantium cap. 2 dixisse legitur: Cur frater ignorat ponenda et construenda? Nonne ego ostendit sibi parte, quod famulus meus Benedictus habuit corpus suum quasi sacrum, et qualis esse debeat habitus Benedicti? Ideo propter infirmorum imbecillitatem ponat ipse utilia et necessaria, sed nulla superflua, et tollerandum erit. Latior addendi aliquid S. Salvatoris Regule Petro facultas conceditur, dummodo id, quod addere vellet, ex approbatis aliorum Sanctorum Patrum institutis haustum esset, Revelationum Extravagantium cap. 45 his verbis: Si vero scriptor aliquid de Regulis Patrum addiderit, ubi materia congruere viderit, et attractum spiritus mei solitum sibi adesse senserit, non est mihi ingratum, nam Benedictus et Franciscus et alii Patres more apum de Patribus suis multa constituerunt, et gratum est mihi, quia spiritum meum habuerunt. Denique tam quæ Petrus a Christo S. Birgitta dictatis addere vellet, quam quæ Christus dictavit, sedi Pontificis offerri probarique debuerunt, quod ex cap. 30 Regule Christus non venerit legem solvere, sed adimplere, atque adeo Birgittam, ipsiusque Ordinem, etsi Regulam ab ipsomet Christo dictatam accepisset, non secus tamen, ac ceterarum Religionum*

57 fundatores

AUCTOR
J. B.
fueritne eo
modo dicta-
ta,

fundatores eorumque Ordines, Pontificiae potestati subjectos esse voluerit.
214 Atque ita quidem intelligi potest, quomodo Regula S. Salvatoris, aliqua saltem ex parte et certo quodam modo Petri, nempe Alvastrensis prioris, iudicio, etiamsi quoad reliqua a semet ipso esset dictata, a Christo relinqui potuerit; maxime vero, qui penes sedem Pontificiam fuerit eam approbare, vel etiam in nonnullis mutationem illi adferre, quod et re ipsa factum fuisse videbitur infra. At, sciscitabitur hic aliquis, quid de Regula S. Salvatoris a Christo dictata censendum? Haec in vel integra, vel maximam saltem sui partem a Christo ipso et ceteris pontificibus profecta esse censenda est? Ita quidem legitur non modo locis, ex ipsa Regula Salvatoris et Revelationum Extravagantium capitibus supra citatis, sed etiam lib. 4 Revelationum cap. 127, ubi Christi nomine S. Birgitta Urbanum Papam (V) ita iussa est alloqui: Vade et dic ei ex parte mea... Ego obtuli tibi Regulam Religionis, qua fundari et incipi debet in loco Vuatzsteno in Suecia, que de ore meo processit. Et lib. vii cap. 51 imperatorem Carolum Bohemum ita Christus alloguitur: Scias etiam tu, qui imperi tenes, quod ego omnium Conditor dictavi unam Regulam monialium ad honorem amantissima Virginis, Matris mea, et dedi illam isti Mulieri, que scribit tibi. Perlege igitur eam, et conare cum summo Pontifice, ut dicta Regula, ore meo proprio dictata, per eum, qui in mundo vicarius meus est, etiam apud homines approbatur, quam ego Deus coram exercitu meo cælesti approbavi.

plane certum
non est, cre-
di

215 Haec vero Pontifici Urbano V renunciasse ipsammet S. Birgittam, cum confirmari Regulam S. Salvatoris ab eo petiti, ex Urbani VI Bulla infra ostendam; ut proin non dubitaverit ipsa S. Birgitta, quin Salvatoris Regula sibi a Christo, exceptis forte paucis, a Petro Priore additis, dictata fuerit. Idem Alphonsus, Giennensis olim episcopus, censuit, qui in Prologo Cœlestis Imperatoris ad reges cap. 4 ita in hanc rem scribit: Et tali modo habuit, quasi in momento totum librum questionum, qui est quintus liber in numero inter libros cœlestis voluminis, et Regulam etiam Salvatoris monialium ei revelatam. Sic et Salvatoris Regulam revelatam a Deo appellat canonicus Bonnensis, qui Vitam 2 Urbani V scripsit, apud Pagium tom. 1 Vitarum Pontificum Avenionensium col. 412, ubi de Birgitta ad Urbanum accessu agit. Verum Bonifacius IX in Bulla Canonizationis consulto, ut appareat, silere ea de re voluit, ita de Vastenensis religiosis loquens: Qui tam moniales, quam fratres certas Constitutio-nes, per ipsam beatam Viduam editas, et postea per sedem Apostolicam approbatas, observare tenentur. Monasterii Vastenensis Constitutiones a S. Birgitta editas quidem affirmat, sed a Christone dicatae sint, non attingit.

tamen pie
potest

216 Urbanus VI in Bulla: His, quæ pro divini cultus augmento, anno 1 Pontificatus sui data, ait, Constitutiones quasdam a S. Birgitta dum viveret, ex revelatione divina factas et ordinatas; sed addit; ut creditur: quibus verbis, etsi Constitutiones illas a Christo dictatas fuisse, non definit, satis tamen, ut supra dicetem, tamquam tales a S. Birgitta Urbano V fuisse oblatas, vel sibi certa a S. Catharina, Birgitta filia, ad cuius preces Bullam istam concessit, videtur innuere. Præterea in Synopsi approbationis et confirmationis etc. Ordinis S. Salvatoris

editioni Revelationum Birgittinarum Coloniensi D præmissa § 2 hæc Martini V ex Bulla, quam mare Anglicanum Birgittini vocant, verba citantur: Ad Regulam et Constitutiones B. Birgitta cœlitus, ut p[ro]ie credendum est, revelatas etc: Anno 1417 archiepiscopi et episcopi Suecice communi nomine ad concilium Constantiense litteras dedere (vid. Diarium Vastenense a Benzenio anno 1721 Upsal[ensis] editum pag. 200 et seq.) quibus Brynulfi, episcopi Scarensis et Ingridis monialis canonizationem commendabant: in his autem regulares Constitutiones S. Birgitta sub nomine et vocabulo REGULE S. SALVATORIS a Dn. nostro Iesu Christo beatae Brigide divinitus revelatae dicuntur: sed addunt pariter Suecice præsules, ut p[ro]ie credimus. Quamquam igitur haud omnino indubitatum appareat, Regulas Birgittinarum, seu S. Salvatoris dictas a Christo S. Birgitta modo singulari, supra exposito, fuisse dictatas, præstat tamen tales, saltem quantum ad potiorem sui partem fuisse, cum dictis Pontificibus, Suecique presulibus p[ro]ie credere, quam eas tales fuisse præfatae temere inificari, forte non absque aliqua SS. Birgitta et Catharinae injuria,

217 Exstat Regula Salvatoris, editis Revelationum S. Birgittæ, quorum non semel meminimus, libris inserta cum hoc titulo: Regula S. Salvatoris, data divinitus ab ore Iesu Christi de vota sponsæ sue S. Birgitta de regno Sueciae. At talis revera fuit omni ex parte Regula a Christo S. Birgitta, ut p[ro]ie creditur, dictata, et Urbanus V ab ipsamet S. Birgitta (ut sua loco videbitur) oblatæ, qualis in laudatis Revelationum S. Birgittæ librorum editionibus exhibetur? Est, cur oppositum videri possit: nam postquam scriptas ea Regulas S. Birgitta Urbano obtulerat, et approbationem earum qualcumque oblinuerat, variae in illis dein factæ videntur immutaciones, sive a Petro Priore, sive a Romanis illarum examinatioribus, quas, approbatas tamen a summis Pontificibus Regule S. Salvatoris, servato titulo paulo ante transcripto, modo insertas legimus. Juverit hac in re audire loquenter ipsum Urbanum V ab monasterio Vastenensi in Bulla supra cit., quæ dicti monasterii erectionem approbat secundum S. Birgittæ vota et postulata. Sic autem loquitur Urbanus V. Sane oblatæ nobis pro parte dilectæ in Christo filiae, nobilis mulieris Birgittæ, relicte quondam Ulphonis de Ulphason, militis, vidua, Lyncopensis dieces. petitio continebat, quod ipsa, pio et zelanti affectu, terrena in cœlestia, et transitoria in aeterna felici commercio commutare * ad honorem et sub vocabulo beatae Mariae Virginis gloriose, de bonis sibi a Deo collatis in oppido Watzstenoni præfatae dices, unum monasterium, divina sibi aspirante gratia, sub spe licentie, a Sede Apostolica obtinendæ, sumptuoso utique opere jam inceptum (pro sexaginta monialium seu sororum, illarum abbatissa in hujusmodi sexagenario computato * numero, quæ Majestati divina ac Virginis antedictæ sub regulari habitu, perpetuum et devotum sinceris mundisque mentibus, castisque corporibus exhibere habeant famulatum) ad consummationis seu perfectionis finem deducere cupit. En monasterium unum, quod pro sacris virginibus condere incepérat S. Birgitta: sed et in hujus gratiam aliud virorum, et quidem separatum a priori, condere decreverat.

218 Sic enim prosequitur Urbanus V. Et aliud

non omni ex parte liud separatum ab illo, in eodem oppido pro decem septem fratrum (computato in dicto numero ipsorum Priore, qui eis in spiritualibus tantum presit) per quos abbatissa monialesque predicte, quae pro tempore fuerint, possint divinorum auditionis, salutiferae predicationis, et eruditio- rum pabulo refici, et in spiritualium necessitatum suarum casibus seu articulis adjuvari: ac pro octo Conversorum habentium dictis Fratribus deservire, usibus et separatis habitationibus fundare intendi, atque construere, et pro personarum in iisdem monasteriis pro tempore de- gentium sustentatione congrua, et aliorum incumbentium eis supportatione onerum suffi- cientem dotem etiam assignare, ac utrumque ipsorum monasteriorum, regularesque personas in utrolibet ipsorum pro tempore degentes Ordinis S. Augustini esse intendit, et personas ipsas secundum regularia ipsius Ordinis vivere instituta. Itaque ex Urbani verbis colligi videtur, S. Birgittam post revelationem sibi (ut hic ponimus) oblatamque Pontifici Regulam duo diversa monasteria, et quidem separata, alte- rum monialium, virorum alterum condere voluisse; quorum alterum, nempe monialium, jam inceptum erat; alterum vero, virorum scilicet, nondum etiam inchoatum: et quidem ita se- parata, ut non modo diversi locis essent collo- canda, et si verisimiliter haud multum distantibus, sed etiam utriusque de diversis campanilibus, ecclesiis, coemeteriis aliisque ad monasteria plane diversa necessariis aedificiis prospiciendum foret.

fortassis eadem fuit, 219 Ita rursum ex Urbani V verbis, quibus ea in re archiepiscopum Upsalensem, et Strengensem ac Vexiomensem commissarios constituit, videtur colligi. Sic habent: Nos itaque ipsius (Birgittae) supplicationibus inclinati fraternitati vestrae, de qua plenam in Domino fiduciam gerimus, per Apostolica scripta committimus et mandamus, quatenus vos, vel duo, vel unus vestrum, si, in quo est, ut praemittitur, dicti monasterii monialium fabrica jam incepta, nec non in quo dictum monasterium fratrum fundari et construi per dictam Birgittam intenditur, loca ad hæc vobis videantur apta et con- grua ac honesta, attentis circumstantiis univer- sis, quæ circa hæc attendendæ fuerint (super quibus concientias vestras oneramus) dictaque loca ad ipsius Birgittæ personam pertineant, vel per eam justo titulo acquirantur, vos, dote sufficiente pro dictis sustentatione personarum et supportatione onerum prefatorum, ad vestrum, vel duorum, vel unius vestrum discre- tum arbitrium primitus assignata, eidem Birgittæ, monialium, jam, ut praefertur, inceptum per- ficiendi. Fratrum vero, monasteria predicta fundandi et construendi cum ecclesiis, campanilibus, campanis, coemeteriis et aliis necessariis officiis, ita quod utrumque monasterium cum suis aedificiis ab altero sit discretum, plenam et libe- ram licentiam largiarnini, et omnimodam potesta- tem.

qua in libris 220 Itaque Urbani V Bulla docet, S. Birgittam anno 1370, quo Regulam suam Christo dictante jam diu scripserat, probarique ab eodem Pontifice petierat, ut ex eadem Bulla non obscu- re eruitur, propositum sibi habuisse, duplex mo- nasterium in eodem oppido Vastenensi seminarum unum, virorum alterum, condere, quæ non loco tantum, sed etiam ecclesia, coemeterio, ceterisque

aedificiis essent diversa. At si Regulam S. Salva- toris, prout modo variis in libris Revelationum S. Birgittam typis edita existat, consulamus, Christus ipsi non monasteria duo condere, sed unum tantum, sub duplice tamen claustru, quorum unum moniales, alterum viros contineret, pre- ceperit, atque unam eamdemque ecclesiam utriusque communem, ita ut pars superior feminarum, inferior virorum, contra ac in Bulla Urbani est expressum, usui cedere debuerit: nam in Regula S. Salvatoris, dictis libris inserta, monasterii Vastenensis mentio frequenter fit quidem, sed unius tantum, non duorum, secus ac sit in Bulla Urbani V. Ubi vero habitationis Fratrum men- tio fit, hæc non monasterium, sed curia appellatur, quemadmodum fit cap. 12; e quo etiam per- spicuum est, evoluisse Christum, ut una eamdemque ecclesia, modo jam dicto, tam feminarum, quam virorum usui cederet.

221 Capitis xii titulus est: Christus determina- *revelationum* *E* nat hic numerum monialium et sacerdotum et diaconorum ac etiam conversorum, servientium dicto conventui (non conventibus) et ordi- nat habitationem eorum, et chorum, ubi se- dere et stare debeant tam mares, quam feminæ. Tum proxime hec sequuntur: Sorores erunt se- xagiinta, quæ clericos habebunt, qui quotidie de tempore Missam et Officium, quod habetur in ecclesiis cathedralibus illarum terrarum, in quibus hujusmodi monasteria sunt, decantabunt. Ipsi quidem a monasterio sororum sunt omnino exclusi, unam per se habentes curiam, in qua habitabunt, et de curia introitum in ecclesiam et chorum inferiorem habebunt. Chorus vero sororum erit superius sub tecto. Ita tamen, quod Sacra- menta videre et Officium audiri valeant. Num binas Regulas, et sibi contrarias Christus Birgitta dictavit; Birgitta vero Urbano probandas obtulit? Neque alteri præterea Pontifici Regulam aliam sibi a Christo revelatam obtulisse scitur: illud vero nemo, ut opinor, dixerit; reliquum ergo est, ut Regula Salvatoris, que modo in impressis Revelationum S. Birgittæ voluminibus visitur, a Regula Salvatoris, quam unicam Urbano V per se S. Birgitta probandam obtulit, hac in re diversa esse videatur.

222 Neque vero in hac dumtaxat re Constitu- *modo legi- tur,* *tur,* *1* *Constitutiones* S. Birgittæ, quas ipsa Urbano V obtulit, sed et in variis aliis mutationem deinceps pas- sidentur. Urbanum V oblatas sibi a S. Birgitta Constitutiones Bullæ sua aut inseruisse, aut sub- nuxisse, docent hæc inserta Bullæ verba: Salvis Constitutionibus omnibus infrascripsit. Has editionis Colonensis Revelationum S. Birgittæ editor, ubi de Fundatione Ordinis S. Salvatoris agit, et Bullam Urbani V exhibet, verosimiliter ob pro- lilitatem omisit, nec mihi cum Constitutionibus, S. Birgittæ Revelationum voluminibus insertis, conferre licuit. Vidi illas auctor libelli de Fundatione seu institutione solidâ monasteriorum simplicium S. Salvatoris, S. Birgittæ vulgo dicti etc anno 1677 Duaci apud Mariam Serrurier typis in lucem editi, qui cap. 1, pag. 4 et binis seqq. preter discrimen, cuius paulo ante mentionem feci, alia etiam exhibet, citatis, unde hausta sunt, fontibus, inter Regulam a S. Birgitta Urbano V oblatam, quam primam vocat, et ejusdem Sanctæ Regulam libris Revelationum insertam ab Urbano VI deinde approbatam, quam secundam nominat, descrimina: en illa ipsis auctoris sui verbis expressa.

AUCTORE
J. B.
est allata

223 Primo regula (*ab Urbano V approbata*) seu prima ubique exprimit duo monasteria formalia, unum monialium, alterum virorum separatum ab illo, in eodem oppido Wastenensi cum suis particularibus et propriis ecclesiis, campanilibus, cœmteriis, hortis etc: secunda vero non exprimit nisi unicum monasterium, illudque monialium, et unicam ecclesiam: residentiam vero fratrum facit contiguam omnino ecclesie et monasterio monialium, et nominat illam CURIAM FRATRUM. *Probata hæc paulo ante habes: citat vero auctor illa Bullar. fol. 183 per totam illam Bullam. Item fol. 7. 10. 16. Vers. 18. 21.* Secundo, inquit, prima superiori fratribus vocat PRIOREM, secundanominat CONFESSOREM GENERALEM. Prima vult, ipsum de triennio in triennium a conventu suo eligi, et ab abbatissa confirmari. Secunda vult, tam abbatissam, quam confessorem ab omnibus monialibus et fratribus simul eligi, et ab episcopo loci confirmari: tam autem illa, quam ille sunt perpetui in suis officiis ex privilegiis Apostolicis a Religione de post obtentis; Regula secunda nihil disponente B de duratione predictorum officiorum. Bull. fol. 188. Vers. 18 et 100. Tertio prima Regula disponit, quod tam fratres, quam sorores debeat facere annum probationis ante professionem in habitu regulari et intra monasterium. Secunda vero e contra disponit, quod per annum, et quidem non tantum extra monasterium, sed etiam in habitu saeculari debeat probari eorum et earum constantia, et, quod, anno hujusmodi finito, in die sue vestitionis debeat emittere professionem, renuntiantibus prius tam conventu, quam profiteente anno probationis in aliis religionibus observari solito. Bullar. fol. 11. Vers. 12. 185.

hic exempla

224 Quarto jejunia tam fratrum, quam monialium in utraque Regula plurimum inter se differunt. Bullar. fol. 10. Vers. 187. 188 Vers. Quinto prima quoad cæteras observantias Ordinis, quæ non sunt in illa specificata, vult, ut utrumque monasterium vivat secundum instituta regularia Ordinis S. Augustini. Secunda vero ordinat, ut alia necessaria ad observantiam regularem, quæ non sunt in dicta secunda Regula contenta, assumantur ex Regulis seu observantias Ordinis SS. Benedicti, vel Bernardi. C Bull. fol. 27. 183 et 183 Vers. Sexto prima statuit, quod moniales, antequam admittantur ad habitum religionis, debeat attigissimum annum attingere decimum octavum. Fratres vero illum ante explevisse. Secunda vero vult, ut moniales ante annum decimum octavum non recipiantur, et fratres ante vigesimum quintum. Bullar. fol. 24. 185. Vers. et 188. Septimo prima indicit clausuram monialibus, fratribus vero minime, relinquens illos in observantia Ordinis S. Augustini, qui clausuram non servat: immo disponit, quod temporalia administrentur per reliquos a priori et conventu fratrum eligendos, et ab abbatissa, quæ presidet in temporalibus utriusque conventui, approbando. Secunda vero indicit clausuram non tantum monialibus, sed etiam fratribus. Bullar. fol. 183 et 183. Vers. 185 et 189. Vers.

videntur
suadere:

225 *Quæ si sic se habeant; ut abs dicti libelli auctore sese habere dicuntur, non uno sane ex capite differre videatur Regula Salvatoris a S. Birgitta Urbano V oblata, et a Christo, ut pie creditur, revelata ab ea, quæ supradictis editisque*

in lucem Revelationum voluminibus inserta con-
spicitur, et si hæc in præfixo sibi titulo a
Christo revelata dicatur, ea forte de causa, quod,
cum alia pleraque in ea relicta sint, quæ in Re-
gula a S. Birgitta Urbano V oblata et Christo reve-
lata continebantur, earum editores, pari utramque
titulo exornare, fas sibi esse putaverint. Mi-
nus tamen sic probandum esset, iis articulis et
iam seorsim qui postmodum quidem legilima
auctoritate fuissent immutati, sed propterea a
Deo revelati non fuissent, ea præfixa insertare
legi verba, quibus et ipsi a Christo revelati indi-
cantur. Exempli causa capite supra citato hæc:
Christus determinat hic numerum monialium
etc. Capite 22: Christus disponit hic de aetate,
quam debeat habere moniales etc. si vera sunt,
quæ supra discriminæ primo et sexto ea de re
dicata sunt, et sic de reliquis.

226 Si porro queratur, quibus in opinione ma-
tutatis Regule auctoribus, et quo tempore in Regu-
la S. Salvatoris S. Birgittæ revelata, ab eaque
Urbano V oblata, sit facta mutationis; contigerit
illa verosimillime post S. Birgittæ obitum, Pe-
tro Alcastrensi auctore, eo nimis temporis
spatio, quod ab obitu S. Birgittæ usque ad E
approbatam ab Urbano VI anno 1379, ut
post dicetur, Regulam efficit: nam Petro qui-
dem divinitus fuisse concessum, ut, quæ ad rem
facere existinaret, Regulæ adderet, jam vidi-
mus supra: atque hinc fortassis arbitratu-
rit, penes se quoque esse, aliquam hinc inde
revelatis a Deo S. Birgittæ Constitutionibus,
justis tamen de causis et ab Apostolica sede ap-
probatis, mutatione afferre. Sic loco dupli-
cic ecclesie etc. unicam tam feminis, quam
viris propriam, substitueret sibi licitum pularit,
ne faciendi sumptus excrecerent nimis. In par-
tem etiam factarum in Regula Salvatoris mutationis
fortasse venerint, qui ad illam exami-
nandam ab Urbano VI deputati fuerunt, quique
illas saltem suo calculo approbarunt. Nihil hac
in re certo pronunciare velim: quanquam enim
probabile existimem, non facile passuram fuisse
S. Birgittam, ut se viva et vidente Regula a
Christo sibi revelata mutaret, et creditu diffi-
cile videatur, aliam ab ea Urbano V fuisse obla-
tam Regulam, ac illam, quam a Christo accep-
rat; fieri tamen potuit, ut licite a Petro Alcastren-
si fieri posse crediderit mutationes aliquas, quas P
Urbanus V probarit, sed dein sustulerit Urbanus
VI. Fieri etiam potuit, ut Christus Birgittæ
Regulam ita revelarit, ut aliquot ejus articulos
non plane determinarit, sed Pontifici determinan-
dos reliquerit; E. C. ut Vastenæ vel duo monas-
teria conderet plane diversa, vel unum, sic tamen, ut
septis claustrisque a viris feminæ separarentur:
quo pacto tam Regula Urbano V, quam Regula
Urbano VI oblata a Christo revelata dici potest.

§ XVI. E Suecia Romam mi- grat.

Posteaquam biennio aut eo etiam amplius S. Birgitta, marito privata, sed a Christo in-
sponsam accepta, tenuem quidem vici et vestitu, coelstibus tamen meditationibus suavem, favori-
busque divinis cumulatam vitam Alcastri duerat,
ac jam instituendi a se Ordinis Regulam, a Christo, ut

A ut volunt, dictatam, et in litteras a Petro Alva-
streensi missam acceperat, Romanum divino man-
dato properare iussa est. Sic enim *Revelatio-
num Extravagantium* cap. 8 Christus Birgittam
Alvastri morantem alloquens inducitur: Vade
Romanum et manebis ibi, donec videas Papam
et imperatorem, et illis loqueris ex parte mea
verba, quae tibi dicturus sum. Addit mox Pe-
trus *Alvastrensis*: Venit igitur Sponsa Christi
Romanum anno statis sue XLII (Christi 1846)
uti diserte legitur in *Vita ejus abbreviata apud
Hermann pag. 801 col. 1.* Et ad preceptum
vit Romanum anno Domini MCCCXLVI. *Et in
Diario Vastenensi ad eundem annum*: Beata
Birgitta ibat Romanum juxta preceptum Christi.
*Birgerus quoque, S. Birgittae biographus itine-
ris hujus Romani, Christi precepto ab illa in-
stituti, his verbis meminit*: Transactis fere du-
abus annis, postquam Sponsa Dei venit ad mona-
sterium (*Alvastrense*) preecepit ei Christus labo-
rem peregrinatione assumere, familiariter ita dic-
ens: Vade Romanum, ibi platee strate sunt au-
ro et rubrato sanguine Sanctorum, ubi pro-
pter indulgentias, quas promeruerunt sancti
Pontifices orationibus suis, compendium est ad co-
lum.

Romam

228 *Haud minus diserte, divino mandato id
itineris a S. Birgitta fuisse susceptum, testatur
Bonifacius IX in Bulla canonizationis: Sancta
autem Vidua, inquit, que ab ineuntis aetatis prin-
cipio Deo dicata fuerat, ut jejuniis et orationibus
indefessae vacaret, soluto conjugio et sui juris effe-
cta, quasi navis institoris de longe portans pa-
nem suum, a Spiritu sancto praemonita, egre-
diens de terra et cognitione sua ad aliam Ur-
bem... perexit. Denique Romanum abisse S. Bir-
gittam, posteaquam Regula S. Salvatoris descrip-
pta jam erat, legitur cap. 41 *Revelationum Ex-
travag.* in hunc modum: Christus filius Dei
loquitur. Jam Regula descripta est, jam flores
ejus appositi, et colores ordinati, vade nunc ad
locum, ubi visura es Papam et imperatorem. Nam
haec Regula procedet quasi lumen et lucerna,
et coarctabit se, ut proficiat, donec tertius fru-
ctus ostendat se, qui conteret aristas et purum
granum recondet in horreum suum: e quibus
verbis etiam intelligitur, S. Birgittam non modo
Romanum petere divinitus jussam, conscripta jam
Regula, sed jam tum etiam didicisse e Christo,
fore ut hæc a Pontifice probaretur, et uberes
suo tempore fructus procrearet. Finis autem iti-
neris fuit, ut partim ex jam afferatis, partim ex
dicendis palam fiet, ut Regule sue, et Ordinis
approbationem promoveret, ut indulgentias, qua-
rum ingens copia Romæ esset, lucraretur; ut pro-
ximorum saluti, ac toto Ecclesia bono pro vi-
ribus insudaret, dum Pontifices, reges, prin-
cipes, et cuiusvis generis homines muneris sui,
sic Deo mandante, libere simul et fortiter admo-
neret.*

forte cum
aliquot

229 *Romam porro petentem comitati, vel eo
postmodum illam secuti evidentur in primis Pe-
trus Alvastrensis et Petrus Olaci, primus dein
Vastenensis confessor: ita enim videtur innuere
Alphonsus in Prologo libri 8 *Revelationum* cap.
3 sequentibus verbis: Et sic ad Romanam pere-
grinando (Birgitta) devenit ad standum ibi in
vita penitentiae et ad visitandum humiliiter li-
mina Apostolorum et reliquias aliorum Sancto-
rum, donec Christus ei aliud preecepit, habens
semper secum alios duos seniores antiquos, et
matureos, virtuosos ac virgines et expertos pa-*

tres spirituales, qui usque ad mortem eam se-
cuti sunt. Petrus Olaci non modo S. Birgittæ a
confessionibus fuisse, sed et plus quam triginta
annis individuus itinerum ejus comes fuisse
legitur in *Diario Vastenensi* ad annum 1408: idem
apud S. Birgittam egit, cum matrem quin-
quennio ante Romanam profectam, S. Catharina
invit, ut tom. 3 *Martii* pag. 507 *Ulpho*, S.
Catharinae biographus scribit: idem denique an-
no 1350, quo Jubileum celebratum fuit, ibidem
peregrinorum confessiones exceptil ex cap. 71,
illique subnexa Additione lib. 6 *Revelationum*.
Tertius forte S. Birgittæ in itinere Romano co-
mes fuit *Magnus Petri*, alter post Petrum mox
dictum *Vastenensis* confessor generalis et cano-
nizationis. S. Birgittæ sedulus promotor, de quo
ad annum 1396, quo obiit, *Diarium Vastenense*:
Hic prima uxoratus fuit, deinde veniens Ro-
manum cum S. Birgitta, adhuc ipsa vivente, ibi
per plures annos stetit, quam etiam ad terram
Sanctam secentus est. His forte addendus preter-
ea est *Gudmarus Frederici*, presbyter, qui in
Diario Vastenensi ad annum 1389 S. Birgittæ
capellanus fuisse dicitur, eamque Roma Hiero-
solyman seculus; etsi nulla isthie itineris Roma-
ni, abs illo una cum S. Birgitta instituti, mentio
flat.

230 *Dominus cuiusdam Sueciz, quæ S. Bir-
gittam pariter Romanum eumem comitata et Me-
diolani defuncta est, meminit, sed suppresso
ejus nomine, Petrus Alvastrensis *Revelationum
Extravagantium* cap. 101, de qua hujusmodi nar-
rat historiam: Domina quædam de Suetia sequens
beatam Birgittam ad Romanum, timensque in-
constantiam mariti sui, rogavit beatam Birgittam,
quod Deum pro marito suo oraret. Cui oranti Christus apparet dixit ei: Ite, ne moveamini
ab itinere et proposito sancto, ego enim
abbreviabo isti mulieri iter. Ego præparabo
corpus, ut, cum saceus exhaustus fuerit, ani-
ma imploratur dulcedine, maritus vero habebit
desiderium suum. Igitur cum venissent Medio-
lanum, Domina ista infirmata obiit in pace.
Qua sepulta, Domina Birgitta orando rapta
fuit in spiritu, et auditiv diabolum conqueren-
tem super anima illius, quia non adjudicabatur
sibi. Cui Christus tunc dixit: Vade. Si tu pur-
gasti eam, affligendo saccum (seu corpus
ejus) jam ego animam, que intus jacebat, pos-
sidebo et honorabo. *Gobelinius Persona Cosmo-
dromii* actate 6, cap. 72 S. Catharinam Matrem
Birgittam comitata ait, ac cum illa Romanam ve-
nisce, sedente Avenione Clemente VI. Hujus
temporibus, ait, claruit Romæ fœmina que-
dam Brigida, a vulgo BRIGITTA nominata, quæ
de regno Suecia post mortem viri sui, cuiusdam
principis regni illius, cum filia sua Romanam ve-
nerat peregrinationis causa et ibi vitam celi-
bem duxit: sed errat Gobelinius, etsi scriptor
synchonus; nullus enim matrem suam hoc iti-
nere liberos fuisse comitatos, mox dicenda aper-
tient: Catharina vero tempore Clementis VI Ro-
manam venit, sed a matris sue Birgittæ in Urbem
adventu elapsa fere quinque annis, vel saltem
tribus, ut in ejus *Vita Ulpho* monachus et scrip-
tor synchonus testatur loco supra laudato. Bir-
gittæ *Burlamachus* lib. 2 cap. 1 hoc in itinere
socium addit Birgerum filium: at hic Matrem
invit Romæ, cum hæc isthie morata fuisse jam
annis aliquot, ut colligitur ex Margareta abba-
tissæ Vastenensis verbis, quæ num. 70 recita-
vi.*

231 Quam

AUCTORE
J. B.
relicta patria
cognatisque;

231 Quam arduum fuerit hujusmodi præceptum, ut nimirum marito suo privata, relicta cognatione sua et patria, ac amantissimis potissimum liberis, ex eximio, quo in hos ferebatur, amore, metiri licet: hæc tamen Dei voluntati post habuit, parvusque generoso animo Christi ita jubentis præcepto, quamquam vim aliquam, id ut faceret, inferre illam sibi debuisse, satis colligatur ex *Revelationum Extravagantum* cap. 95, ubi hæc: Contigit semel in monasterio Alvastri, quod animus beatæ Birgittæ, cum itura esset Romam, accendebar ad amorem filiorum suorum, compatiens relinquere eos, quasi orbatos consolatione materna. Timens etiam, quod post ejus recessum audacius offendenter Deum in aliquo, quia juvenes erant, divites et potentes. Sed hunc erga filios amorem amori Christi posthabere didicit: en quo pacto: Et tunc vidit in visione (ita habent reliqua citati cap. verba) unam ollam positam super ignem, et quendam puerum sufflantem prunas, ut olla accenderetur, cui dixit beata Birgitta. Cur tantum inflare conaris, ut succendatur olla? Respondit puer: Ut amor filiorum tuorum magis accendatur, et inflammetur in te. Beata Birgitta respondit: Quis (inquit) tu es? Cui ille: Ego, inquit, sum negotiator. Tunc ipsa intelligens, amorem aliquem inordinatum in corde suo existere ad filios, statim correxit se, ut nihil præponeret amori Christi.

cui sese post-
modum
junxit

232 Parvus itaque Christi præcepto S. Birgitta, ac relicta, quidquid sibi in Suecia carum erat, Romanum iter arripuit; et jam effluvrat quinquevium circiter, ex quo Roma habitans liberorum suorum neminem viderat, quamvis adesse sibi optaret S. Birgitta, qui sibi in arduis familiæ sua negotiis adjumentum esset et solatio: tum tandem, id est, sub anno 1350 Christus illi promisit, ad futuram illi e Suecia personam, quæ esset e rotis ejus; venitque in Italiæ, Matrem bona mariti sui venia invisa, S. Catharina ejus filia, comitata Domino Gorstago Thunasson, rei bellicæ in Suecia præfecto et duabus dominibus Suecicis: hausta sunt hæc omnia ex Ulphone, monache Vastenensi et scriptore Vitæ S. Catharinae tom. 3 Martii pag. 507 numm. 9, 10 et 11 Vitæ ejusdem Catharinae: hujus in Urbem adventum idem Ulpho ita describit num. 12 et seq. Transito mari cum difficultate magna, his supradictis comitatibus, per terras Alemanniæ et Italæ in mense Augusto Roman pervenit. Eo denique tempore et Deo digna mater ejus B. Birgitta apud Bononiæ in monasterio Sarpensi (foris Farsensi) ad correctionem abbatis et conventus ejusdem loci, ex præcepto Christi aliquamdiu moram traxit, cum venerabilis patre suo spirituali Domino Petro Olavi et paucis aliis de familia.

Catharina
flia, migrat;
233 Domina vero Catharina cum sua comitiva quærebat Matrem suam in Roma per continuos octo dies, multum anxia, quia, quo divertisset, scire non poterat. Interea Dominus Petrus, confessor B. Birgittæ, quosdam mirabiles motus et instinctus quarundam affectionum in anima persensit, in tantum eum agitantes Romanum transire, quod pro eorum vehementia dormire seu comedere non posset, donec ariperet iter versus Romanum; qui a B. Birgitta, quamvis invito dimissus, celeriter ad Urbem pervenit, et in ecclesia S. Petri dominæ Catharinæ et comitiva ejus occurrens, excepti eos cum gudio magno; cognoscens vero, quia

Dominus acceleravit iter ejus propter consolationem eorum. Sequenti vero die ad visendum dominam Birgittam una cum domino Petro ad monasterium prædictum repedarunt. Suscepti reverenter ab abbe loci illius propter devotionem dominæ Birgittæ, cuius exhortationibus sanctis ad meliorem vitam jam conversus fuerat, per aliquot dies ibi insimul steterunt. Sed ad consilium B. Birgittæ iterato Romanum venientes, multum humiliter per stationes et limina Sanctorum peregrinationes suas compleverunt. Eo acceptior S. Birgittæ Catharinæ filie suæ adventes accidere debuit, quo hec matri erat virtute similior: at pauca vixdum effluxerant hebdomadae, ut Ulpho narrare pergit, cum redditum ad maritum in Sueciam Catharina meditabatur: ægre id admodum S. Birgittam habebat: quare ad preces conversa a Christo audire et voluntate sua esse, ut apud Matrem Catharina remaneret, mansitque deinceps, cum etiam paulo post maritum suum in Suecia diem suum obiisse, intellexisset. Si itaque aliquamdiu durum S. Birgittæ fuit liberorum suorum aspectu consortioque carere, dolorem illum divina pietas, cum sibi placuit, mitigare non prætermisit. Sed ad Birgittam, e patria sua discedens, redeamus.

234 Scribit Burlamachius num. 230 citatus S. Birgittam, et Suecia abeuntem, monasterii Vastenensis regimini admovisse Elizabetham comitis Holsatiae sororem, quam jam tum in suo contubernio haberet: secutus est Burlamachius ducem infidum, Albertum Krantzum lib. x Saxoniæ cap. 13 ita loquuntur: Birgitta quoque insignis sanctitatis fœmina, quæ memoriam suam Romanæ fertur in ecclesia S. Pauli reliquissim, reversa in Sueciam, patriam suam, extruxit suis sumptibus monasterium Wastene (erat enim magno genere militari nata) ibique in sancta conversatione degens, hoc tempore (sub Bonifacio IX, anno tantum 1339 ad pontificatum evento) subvolavit ad Christum, miraculis clarescens: jam tunc Elisabeth sororem comitum Holsatiae, sacrum virginem, in contuberno habens, quam pro se reliquit loci gubernatrioem. Quasi vero S. Birgitta, cum anno 1346 Sueciam reliquisset, eo umquam redierit postea, ac non Romæ, sed Wastene obierit, ac monasterium istud jam tum, cum Romanæ peteret, extiterit, quæ omnia a vero prorsus aliena esse, ex postmodum dicendis manifestum evadet. Verosimilis est, quod ad ait a S. Birgitta, Romanæ abeunte, anno 1345 seu sequenti Scarensi oppido Burlamachius tradit.

235 Etenim lib. 6 *Revelationum* cap. 31 fertur S. Birgitta cuiusdam animam in cælum in star sideris fulgidi avolantem conspexisse, de quo in *Declaratione Petrus Alvastrensis* hæc subdit: In fine hujus revelationis habetur de fratre Algoto, priore Scarensi (Scara sedes episcopalis fuit in Gothia, Sueciæ provincia) et magistro in Theologia, qui tribus annis cœcus et laborans calculo fine quievit beato, anno nempe 1345, ut scribunt Hueberus in *Menologio*, Arturus in *Martyrologio ad ix Augusti*, Waddingus in *Annalibus Franciscanis ad eundem annum numm. 6 et 7*. Nam B. Birgitta orante pro eo, ut sanaretur, audivit in spiritu responsum: Ipsa est stella fulgida, non expedit, ut sanitatem corporis denigretur anima. Jam enim certavit, et consummavit et nihil restat, nisi ut coronetur. Et hoc erit tibi signum, quod ab ista hora aliebunt dolores carnis et anima tota inflammabitur.

A flammabatur charitate mea. Quamquam autem annus mortis Algoti cum anno inchoati a S. Birgitta Romani itineris satis congruat, eamque Scaræ egisse, moriente Algoto, Petrus Alvastrensis testetur, haud tamen mihi certum est, id anno 1345 seu inchoati itineris Romani contigisse; eo quod suspicio aliqua subsit, non alia de causa annum mortis Algoti signari anno 1345 a scriptoribus Franciscanis, quam quod illam, Birgitta in itinere Romano jam constituta, ex conjectura putarint accidisse; licet hac de re nihil occurrat in Revelatione citata; nec aliunde forte annum emortualem Algoti notum haberint: quod si diem ejus emortualem nono Augusti Hueberus et Arturus affercent, fecerint id fortasse tantum pro arbitrio.

Scaræ,

236 Accedit, plus vice simplici S. Birgittam Scaræ fuisse, si anno 1345 mense Augusto ibidem agens Algoti animam in celum ecceam viderit: nec enim verosimile fit, S. Birgittam, inchoato jam itinere, Scaræ vel a mense Februario ad mensem Augustum usque, vel contra ab Augusto ad Februarium substitisse: jam vero eam mense Februario aliquando Scaræ fuisse, liquet

B ex Revelationibus Extravagantibus cap. 108, ubi haec leguntur: Accedit, quod, cum in die Purificationis beata Birgitta esset in Ecclesia Scarensi etc: ut adeo, si sæpius Scaræ fuerit, hinc etiam incertum flat, qua vice et anno Algoti animam in celum rapi viderit. Ceterum hoc loco dicitur Birgitta in ecclesia Scarensi vidiisse B. Virginem et virum quendam vestibus episcopaliibus indulam, cuius illic corpus, licet pro viri meritis haud satis decor, sepultum erat: de quo S. Virgo Maria fertur lib. 2 Revelationum cap. 30 Filium sic allocuta: Nunc, autem anima ejus tecum est in gloria, vas autem instrumenti ejus depresso est, et in humiliori loco jacet, quam deceat. Ideo, Fili mi, de corpori ejus altiore elevationem, honora illud, quod te pro modulo suo honoravit. Eleva illud, quod te labore suo, quo potuit, elevavit. Respondisse autem Filius: Benedicta sis tu, que nihil reliquias intactum, quod ad amicos tuos pertinet. Non decet, Mater, ut vides, quod lupis detur cibus optimus. Non convenit, ut Saphirus etc. Vir ille, qui vestibus pontificalibus hic apparuisse dicitur, fuit Brynolphus, Scarensis episcopus, sub annum 1316 defunctus, ejus, ut ex verbis lib. 2 Revelationum cap. 30 proxime citatis colligi potest, ossa in honorariorem locum olim transferenda, divinitus edicta est. Contigit autem id anno a S. Birgittæ obitu centesimo decimo nono, Christi 1492, ad quem ita Diarium Vastenense: In crastino Assumptionis B. Virginis Mariæ facta fuit translatio reliquiarum B. Brynolphi, quondam episcopi Scarensis, ad locum decentiorem in eadem ecclesia Scarensi auctoritate Domini Innocentii Papæ VIII. Pro hujus canonizatione institerunt Sueciae episcopi per litteras, num. 216 memoratas, anno 1417, die 1 Martii ad Patres concilii Constantiensis datas, eti tamen propterea in Catalogum Sanctorum solemní Pontificis decreto hactenus non sit relatus. Hæc vero adducere hoc loco colui, primum quidem in specimen aliquod, S. Birgittæ futura aliquando fuisse revelata, quæ postmodum eventu ipso probata fuerunt; tum quod hæc anno 1345, cum iter Romanum, de quo hic agimus, incepit, fortasse contigerint, atque adeo, cum nec alteri

anno affligi certo possint, hoc loco quodammodo commemoranda fuerint.

237 Quam viam tenuerit S. Birgitta, cum Romam petiit, quas peragrari regiones, quæ oppida civitatesve inviserit, plane incompertum est. Per Germaniam tamen et Galliam iter instituisse videtur. Sane cum Romam peteret, hospitatem fuisse Hale Suevicæ, est fama, ut dictum est num. 135: Coloniam item Agrippinæ aliquando fuisse versatam, ex Fragmento de itineribus seu peregrinationibus S. Birgittæ apud Hormann pag. 819 habetur, ubi diserte legitur: Item ad Coloniam tres Reges et alios infinitos martyres honrandos visitatura adiuit: quod quamvis ad reditum ejus ex Hispania in Sueciam, superstite adhuc Ulphone'marito ejus, quo tempore etiam Atrebatum eam fuisse, ex superioribus liquet, revocare quis posset, opinari tamen malim, si non bis Coloniam adierit, id illam fecisse, cum, in Sueciam, dum riveter, non reditura, Romam petit, propterea quod in documentis de S. Birgitta ad maiores nostrotransmissis reperiatur scriptum quoddam a S. Birgitta, uti ibi notatur, ad Colonensem quendam canonicum Roma transmissum Coloniam, quo hæc dicto canonico præcepta quædam, e quibus vitam pia digneque instituat, obseranda proponit, et inter cetera sic ait: Deinde, amice dilecte, oportet, quod nocturna tempore ad Dei honorem ordines discrete: ego enim attendi, quod campana vestre satis statute temporibus pulsantur. Cum igitur hoc S. Birgittæ ad canonicum Majoris ecclesiæ Colonensis missum videatur, cum jam Romæ sedem illa fixerat, in eoque Colonie se fuisse testetur, verosimile fit, id non diu ante suum ad Urbem accessum contigisse, eoque scripto sanctam Viduam, jam proximorum saluti operiosius, quam cum juncta marito erat, ex Christi præcepto incumbentem, hospiti forte suo in grati animi testimonium salutaria hæc monita suggestisse.

238 Creditur etiam S. Birgitta Genuæ in Liguria aliquando substitisse, ac ibidem Petri confessoris sui morbo aliquamdiu fuisse detenta: creditur item ad quartum lapidis a monasterio Quartano jactum existere domicilium, quod S. Birgitta incoluerit, uti tradit Lancelotus Historiæ Olivetanæ lib. 2 cap. 15. Similia scribit Augustinus Justinianus Annalium Genuenium lib. 6 ad annum 1518: sed id, cum mortua fuerit anno 1373 S. Birgitta, Romamque per venerit anno 1346, sero nimis accidisse, ait, non diu ante annum 1377. Hos citans Burlamachius in Vita S. Birgittæ lib. 2 cap. 2, hujus in prædicto domicilio commemorationem affigit anno 1345 vel 1346, quo S. Birgitta Romam venit; recte quidem S. Birgitta ad urbem Januensem accessum non tantopere differens, quanto illum Justinianus distulit; hoc tamen de ipso sanctæ Viduae ad Januensem urbem accessu, aut de anno, quo contigerit, nihil certior: cum accessum quidem non hauserit nisi ex populari fama, in annum vero et diem, quo is contigerit, frustra se inquisivisse Justinianus ipse testetur, nec quidquam afferat Burlamachius, quo, quod de anno accessus S. Birgittæ ad Genueses dixit, confirmet. Neque certius est, quod Burlamachius mox citatus addit, S. Birgittam Genua eodem anno Mediolanum abiisse, S. Ambrosii reliquias veneraturam. Mediolani quidem S. Birgittam aliquando fuisse commoratam, atque ibidem ipsi quoque S. Ambrosii binas

AUCTOR
J. B.
Atrebatum,
Coloniam.

AUCTORE
J. B.

binas apparitiones, de quibus lib. 3 Revelationum capp. 5, et 6, factas esse, verosimillimum est; at id anno praedicto contigisse, non nisi ex conjectura, probabili tamen, affirmandum videatur.

239 Conqueritur cap. 6 mox laudato S. Ambrosius S. Birgittae de Mediolanensi archiepiscopo, quod mundi, quam Ecclesie amantior est, ac divinam illi, ni se emendet, ultionem praedicit: dubium non est, quin sibi divinitus ostensa archiepiscopo aperuerit, quo mores suos corrigeret, et animæ saluti tempestive prospiceret: sed nihil apud hominem valuit, ambitione obduratum sensuumque caligine excoecatum. Praefuit ab anno 1342 usque ad annum 1355 Joannes II Vicecomes, quem, licet multa præclaræ præstissime, scribat Saxius tom. 2 de archiepiscopis Mediolanensis pag. 793, satetur tamen ab omni labe hanc fuisse immunem. Hinc, inquit pag. 803, dilucide patet, quam falso, nec sine aliqua imprudentie nota, Galesius in Tabula Mediolanensis Antistitum adnotatum reliquerit, Joannem hunc Vicecomitem "bellica potius laude, quam ecclesiastica disciplinae nomine fuisse illustrum: " cum bella quidem gesserit, utpote in Republica Mediolanensi principes ac dominus, cuius quieti conservanda opus illi erat gladium exercere; sed minime pastorali muneri suo defuerit, ut hactenus adnotavimus. Ambitione tamen non modica amplificandi imperii sui inflatum ac contaminatum eum fuisse, fateri candide cogimur, cum plures sparsim per Italianum urbes per vim sibi subjugaverit, et anno MCCC ipsam etiam Bononiam, qua summo Pontifici tunc parebat, invaserit; qua de causa urbem Mediolanensem et Vicecomitum terras omnes Clementem VI interdicto subjecisse addit Saxius. Cum itaque ea, que de archiepiscopo Mediolanensi ibidem existens Birgitta divinitus didicit, Joanni Vicecomiti non male quadrent, ipsa vero, postquam Romanum venit, aut nunquam, aut raro ut paulo post dicetur, inde exierit, sub annum 1346 Mediolani illam fuisse versatam, ac archiepiscopi mores, licet frustra, ut Burlamachius ait, reprehendisse, aliquando evadit probabilius, Sed qui Romæ a S. Birgitta, cum illuc advenit, C factitum sit, jam videamus.

§ XVII. Reipublicæ Christianæ bono incumbit, variis prædictionibus claret, et pro statuenda retinenda que Romæ summi Pontificis cathedralia sedulo laborat.

*Romæ ob re-
velationes* Quæ cum in Suecia, patria sua, adhuc agebat sancta Birgitta cum morum sanctitate, tum divinarum revelationum frequentia apud plerosque bonos ingens sibi nomen compararat, posteaquam Romam anno 1346 venit, ex iisdem capitibus per Italianum maxime non famæ minus ac celebritatis obtinuit. Hic tamen de revelationibus divinis ipsi factis, non universis; quod prolixiorum, quam par esset, sermonem exigeret, sed de iis dumtaxat agam, quas ad summos Pontifices Clementem VI, Urbanum V,

qui Regulam S. Salvatoris anno 1370, ut suo loco dicemus, confirmavit, et Gregorium XI fertur divino direxisse mandato. Cursim tantum de ceteris ex Revelationum. Extravag. seu extra ordinem relatarum cap. 8 hæc transcribo, fusius tamen ex parte examinanda inferius. Sic itaque ibidem legitur: Venit igitur Sponsa Christi Roman anno ætatis sue XLII, et mansit ibi iuxta divinum præceptum xv annis, antequam venerit Papa, videlicet Urbanus V et imperator Carolus Boëmus. Quibus obtulit revelationes pro reformatione Ecclesie (de quibus hic maxime sermo erit) et Regularum. In illis siquidem xv annis, quibus mansit Romæ, ante adventum summi Pontificis et imperatoris habuit multas revelationes de statu Urbis, in quibus arguebat Dominus noster Jesus Christus excessus et peccata inhabitantium Urbem cum gravi comminatione vindicata.

241 *Revelationes, de quibus verba postrema mox citata, videri possunt in libris revelationum, quibus passim insertæ sunt: has S. Birgitta, prout a Christo in mandatis habebat, ad quos pertinabant, aperuit, etsi in multorum hinc odia, et frequenter ipsius etiam vita discrimina incurrebat, quæ tamen singulari Dei, sanctissimæque Matris ejus septa præsidio evasit incolunis, ut cap. mox citato Petrus Alcastrensis pergit expondere. Quæ, inquit ille, revelationes ad notitiam inhabitantium Romanam Urbem deducetæ feralis odii contra beatam Birgittam fomentum ministrabant. Unde quidam eorum minabantur eam vivam incendere. Alii eam erroneam et Pythonissam blasphemabant, ipsa vero beata Birgitta patiens sufferebat minas et opprobria eorum. Sed timebat, quod familia sua, et alii de cognatis et amicis ejus (qui vel constanter Romæ apud ilam erant, vel eam subinde visitatum veniebant et Suecia) Romanum secum stantes his tribulationibus et opprobriis scandalizati deficerent. Deliberavitque ad tempus cedere furori malignantium, nec præsumebat alicubi divertere sine speciali præcepto Christi. Quia per xxvii annos, postquam recessit a patria sua, nunquam ad alias civitates; seu provincias, aut alia loca Sanctorum divertebat sine imperio Christi. Unde beatæ Birgittæ in orationibus suis responsum divinum super his præstolanti dixit Christus: " Tu desideras scire voluntatem meam, an debeas hic Romæ remanere, ubi plurimi invidentes tibi machinantur in mortem tuam, vel cedere eorum malitia ad tempus. Responde tibi, quod, quando me habes, nullum timere debes etc. Subdit dein, S. Birgitta pariter pollicitam esse sanctissimam Virginem, se illi auxilio futuram, eaque ex causa deinceps institutum in S. Birgitta familia fuisse, ut Hymnus: Ave maris stella cantaretur indies, eumque morem in Ordinem S. Salvatoris inde migrasse. His de revelationibus S. Birgitta in Italia degenti factis minusque celebribus observatis, ad eas, quæ ad summos Pontifices spectant, nunc accedo.*

242 Misera prorsus sub Clemente VI erat reipublicæ Christianæ facies: crebra erant et atrocis Turcarum in Christianos incursiones: multa item Italia cum ex Pontificum Romanorum Avenione degentium absentia, tum a Ludovico Barbaro calamitatis: atroc quoque inter Philippum Galliæ et Eduardum Angliæ reges bellum exarserat: sed sic constitutis rei Christianæ rebus, S. Birgitta præcepit Christus, ut suo nomine Pontificem, Clementem scilicet VI, officii sui admoneret; ac pri-

Amo quidem, ut pacem inter Gallie et Angliae reges componendam curaret; dein, ut sedem Pontificiam e Gallia reduceret in Italiam et annum jubileum fidelibus annuntiaret; denique, ut vitam propriam et sua peccata emendaret, nisi vindictam divinam mallet experiri: quae verbotenus lib. 6 cap. 93 ita exprimuntur. Filius loquitur ad Sponsam: Scribe ex parte mea Papae Clementi haec verba: Ego exaltavi te, et ascendere te feci super omnes gradus honoris. Surge igitur ad faciendum pacem inter reges Francie et Angliae, qui sunt periculosae bestiae, animarum proditores. Veni deinde in Italiam et praeicias ibi verbum et annum salutis et dilectionis divinæ, et vide plateas stratas Sanctorum meorum sanguine, et dabo tibi mercedem illam, quæ non finietur. Attende etiam ad tempora priora, in quibus audacter ad iram provocasti me et silui. In quibus fecisti, quæ voluisti, et non debuisti, et ego quasi non judicans patiens fui, quia tempus meum nunc appropinquat et exquiram a te negligientiam et audaciam temporis tui. Et sicut per omnes gradus ascendere te feci, sic descendes spiritualiter per alios gradus, quos experieris veraciter in anima et corpore, nisi obedieris verbis meis, et silebit lingua tua magniloqua, et nomen tuum, quod vocasti in terris, in obliuione et opprobrio erit in conspectu meo et Sanctorum meorum.

Gallie et
Anglia reges

243 Exquiram etiam a te, quam indigne, permissione tamen mea, ad omnes gradus ascendiisti, quod melius ego Deus scio, quam tua negligens conscientia recordatur. Quæram quoque a te, quantum in formatione pacis regum teputisti, et quantum in aliâ parte declinasti. Insuper non erit in obliuione, qualiter cupiditas et ambitio in Ecclesia tempore tuo floruit et aucta est, et quod multa reformatre et emendare potuisti. Sed tu amator carnis noluisti: surge igitur, antequam novissima hora tua appropinquans veniat, et negligenter priorum temporum penultimo tempore zelando extingue. Si autem dubitas, cujus spiritus verba ista sint; ecce, regnum et Persona nota sunt, in quibus stupor et mirabilia facta sunt. Justitia enim et misericordia, de quibus loquer, appropinquant ubique terrarum. Conscientia quoque tua rationabile dicit esse illud, quod moneo, et charitativum esse, B quod suadeo, et nisi patientia mea servasset te, jam profundius ultra alios prædecessores tuos descendisses. Ergo inquire in libro conscientia tua, et vide, si veritatem loquer. *Ita habent Revelationes S. Birgitta loco citato, in quem observanda nonnulla hic veniunt.*

ad pacem
reducere,

244 Quod ad pacem inter Gallie et Angliae reges componendam altinet, etsi forte non semper æque studiose ac sedulo, ut supra innuitur, pro viribus tamen alias plerumque incubuit; quae de re Vitæ ejus primæ apud Baluzium auctor ita loquitur: Hic summus Pontifex toto tempore suo valde fuit intentus ad procurandum statum pacificum et tranquillum suorum omnium subditorum, præsertim regum et principum ac aliorum potentum, ex quorum discordiis inferiores habent commoveri et turbari. Quod satis demonstravit in quasi assidua missione legatorum et nunciorum suorum, de qua supra sepe fecimus mentionem. Clementem præterea concessisse Romanis, id per multos pelentibus, ut annus Jubileus, qui ex Bonifacii decreto centesimo quolibet anno recurrebat, deinceps anno quo- Octobris Tomus VI.

libet quinquagesimo celebraretur, idem auctor ait. Qua de causa anno 1349, xv Kal. Septembbris Jubileum anno sequenti celebrandum dato dipломate, quod apud Raynaldum extat ad annum predictum num. xi promulgavit. Romanum vero, vel in Italiam sedem nunquam transtulit: unde huic S. Birgitta revelationi fidem sibi adjiciendam, non videtur unquam existimasse.

AUCTORE
J. B.

245 Perstringitur hic denique Clemens, ^{vitaque nonnulla} qui carni et sanguini nimium indulxit: sano ab hoc illum vitio non præstant immunem, qui vel maxime laudant: audi auctorem Vitæ ejus prime, qui, licet Clementi minime infensus, ita tamen hanc in rem scribis: Quam pie igitur sperandum, ipsum jam misericordiam consecutum, vel consecuturum in futurum, si, humana fragilitate ipsum ad hoc impellente, in eo aliud culpabile extiterit ratione eorum, quæ sequuntur. Suos enim fratres, nepotes, consanguineos, propinquos, compatriotas et servitores valde dilexit. Plurimos namque ex eis, qui tempore sue promotionis erant in statu ecclesiastico, aut deum esse voluerunt, in magnis prælaturis et dignitatibus sublimavit, multos vero inferioribus beneficiis fere ubique terrarum existentibus collavit. Et quamquam inter eos fuerint multi idonei et sufficiens, quia tamen quandoque ipsos præstulit ceteris magis aut eque sufficientibus, alios vero sic passim et indistincte et quasi ubique collocavit, fortassis aliquid ultra debitum caro et sanguis sibi revelasse censemur. De laicis, et præsertim de domo sua paterna prædeutibus, quid dicendum? Suo enim tempore suoque favore ac propter eum multas divitias, magnos redditus, plurima dominia, honores et status sublimes sunt multimode consecuti; fueruntque per affinitates confoederati cum multis et magnis.

246 De Clemente VI videtur etiam intelligentium caput 96 libri 6 *Revelationum*, cui titulus: Dum Romæ comburerent Campanæ ecclesie S. Petri, Christus dicit Sponsæ, quod non miretur, quia aliquando elementa ostendunt signa eventuum futurorum, sic illæ campanæ ostendunt propinquam mortem ejusdem Pontificis, cui gravi instat judicium, nisi cito ad Deum convertatur. Scribit enim Matthæus Villani, qui tum in Italia vivebat, *Historiarum lib. 3, cap. 42*, anno 1352, die 2 Decembbris (quadragesima post obitum Clemens) fulmen campanas F ecclesie S. Petri percussisse et liquefuisse; quod, etsi fabulam sapere videatur, compertum tamen habere se ait ex multorum, qui viderunt, claris certisque testimoniis. Porro laudato supra *Revelationum* S. Birgitta loco arguitur Clemens de nimio pompe et magnificientia studio, de quo Petrus de Herenthalis, Prior Florentinus, in *Vita quinta Clementis VI apud Baluzium* ait: Ipse sumptuissimum tenuit statum et multum pomposum ac secularem, ut audiri et pro parte cognovi. Plura in ejusdem Pontificis dederunt et ignominiam congerit Matthæus Villani Paulo ante citatus cap. 43. Sed ea sors fuit Pontificum Aveniōne degentium, ut subinde a Gallicis scriptoribus cumulatus laudati fuerint, contra acerbius perstricti a scriptoribus Italis. Ego hæc non attuli, ut Pontificis Clementis, qui certe multa etiam preclare fecit, nomini notam inviram; sed ne quis facile nimium *Revelationes S. Birgitta* falsitatis arguat et condemnet, aliorum judicio reliquens ea, quæ contra Clementem

58 tem

AUCTOR
J. B.

tem hunc scripta apud citatos modo auctores, et alibi reperiuntur. Ut ut sit, Clemens VI Finaliter infirmitate gravatus (verbis utor scriptoris *Vita primæ ejusdem Pontificis apud Baluzium col.* 266) humilis, pemitemus de commissis, deo teque receptis ecclesiasticis Sacramentis in veritate et sinceritate fidei ac unitate sancta matris Ecclesiae spiritum Domini commendavit anno Domino MCCCLII, die sexta mensis Decembris.

monet ex re-
velatione ha-
bita, cum
ad hoc

247 Porro curasse S. Birgittam, ut descripta num. 242 et seq. revelatio in Clementis VI notitiam perveriret, testatur Gobelinus Persona Cosmodromii xlate vi cap. 72. Unde primo anno, inquit, hujus Papa Clementis ipsa scripsit sibi, quod hujusmodi visionem habuit, quod ipse Papa deberet se ad Avinione Romanum transferre, ut universalem Ecclesiam posset reformatre. et etiam, quod deberet denunciare annum Jubileum; sed Papa Romanum venire non curavit, annum tamen Jubileum, maxime ad instantiam Romanorum de centesimo anno ad quinquagesimum annum reduxit. *Recte is quidem ait* S. Birgittam *visionem suam ad Clementem VI B perscrisse: sed qui, ut supra vidimus num.* 230, *falsus fuit in eo; quod S. Catharinam una cum S. Birgitta Romanum venisse autem harum; falli quoque facile potuerit, dum ait, S. Birgittam factam sibi revelationem vel visionem Clementi scripsisse seu significari curasse anno ejusdem Pontificis primo, qui fuit 1342; hoc anno autem nondum obiit Ulpho maritus ejus, anno tantum 1344 ex dictis supra defunctus: post hujus vero dumtaxat obiit S. Birgittam frequentiores clarioresque revelationes seu visiones habere copisse, supra pariter dictum est. Prius tamen illam habuit, quam e Suecia Romanum iverit; atque adeo verisimilime inter annum 1344 et 1346, cum Alvari etiam moraretur.*

esse in Sue-
cia,

248 Testatur enim Alphonsus, Gienensis olim episcopus, apud Odoricum Raynalidum ad annum 1370 in Commentario, quem pro Urbani VI electione anno 1378 aut seq. exaravit, S. Birgitta factam esse existenti in eodem regno, nimirum Sueciz, et ante annos trintiginta, scilicet ante annum Jubilei (Christi 1350) quæ verba ad annum 1348, seu potius, cum eo anno jam Suecia excessisset S. Birgitta, si paulo latius sumantur, ad annum circiter 1346. quo tempore maxime belum inter Galliz et Anglia reges fermebat, deducunt. Alfonsi verba, tum quod illis jam dicta partim confirmantur, tum quod de iis S. Birgittæ revelationibus, de quibus hic sermo est, singularia quædam, quæ non reperiendas alibi, complectantur, tubet hic integræ ex Raynaldo jam citato describere. Alfonsi itaque, postquam præmisit, scire se, Urbanum VI verum legitimumque esse Pontificem triplici via, nempe via Spiritus Sancti et notitia voluntatis Dei, via facti, et via juris canonici, ita viam primam orditur exponere. Et primo per viam notitiae voluntatis Dei; quod ante xxx annos, scilicet ante annum Jubilei (1350) clare revelatum fuit a Christo beatae Birgittæ, principissæ de regno Suecia, existenti in eodem regno in oratione, de cuius domine canonizatione nunc, et a tempore Gregorii XI hic (Romæ) in curia agitur, cui Christus, loquens præcipiendo dixit, quod ipsa scriberet ex parte ipsius Dei Papa Clementi, qui tunc vivebat et in Avinione degebat, quod ipse faceret pacem inter reges Franciæ et Angliae, et quod veniret ad Romam et tene-

ret hic curiam et reformaret totam universalem Ecclesiam in pristinum statum et sanctorum Patrum primævorum, et quod tunc prædicaret et annuntiaret gentibus annum Jubilei.

249 Alioquin, quod ipse Dominus procederet contra eum cum terribili judicio et divina justitia. Quæ quidem Christi revelatio habetur in vi libro coelesti, beatae Birgittæ divinitus revelato, lxxii cap. Copiam autem dictorum librum habet dominus meus achiepiscopus Hispanus et habetur in monasterio Anayago, et fratris et domini mei, fratris Petri de Ordine S. Hieronymi. Quam revelationem dicta sancta Domina misit eidem Papæ Clementi dicto tempore, cum domino Henrico episcopo Habuensi, et cum quodam sancto viro Petro, priore Alvaro Ordini Cisterciensis, qui nunc est hic cum filia dictæ dominæ Birgittæ in curia: qui prior fuit confessor beatae Birgittæ triginta annis. Qui quidem Papa Clemens propter illam revelationem noluit venire Romanum, et sic voluntati Dei inobedientis factus est. Et post modicum tempus habuit dicta Domina aliam divinam revelationem (anno ut diximus, 1352) a Christo contra eundem Papam, quæ habetur (vide num. 246) in vi libro coelesti xvi cap. *Sublato e vivis Cle-* mente VI anno 1352 mense Decembri, eodem anno et mense in locum ejus electus est Innocentius VI, tenuitque Pontificatum usque ad annum 1362, quo obiit Axenio mense Decembri, pro quo quidem revelationem habuisse S. Birgittam, Alphonsus ait, verum quid ea continuavit, et an ad Innocentium missa fuerit, necne, non edidit. Videtur hæc ea, quæ lib. 4 *Revelationum cap. 136 his verbis concipiuntur: Filius loquitur ad Sponsam dicens: Iste Papa Innocentius est de ære meliori, quam antecessor ejus, et materia apta ad recipiendum colores optimos, sed malitia hominum exigit, ut citius tollatur de medio, cui voluntas sua bona reputabitur in coronam et gloria augmentationem. Verumtamen si verba mea librorum tibi data audiret, fieret melior, et qui deferrent ad eum, sublimius coronarentur. Forte ad Innocentium perferenda non curarit, quod id in mandatis a Christo non habuerit, secus ac videmus habuisse de revelatione, quam ad Clementem VI per episcopum Habensem misit.*

250 Innocentii successor Urbanus V a Petro Aragonio, ut scribit Alphonsus, Dei voluntatem, ut Romanum se conferret, ibique ad mortem usque permaneret, edocitus, eo se contulit et pererit anno 1367 die xvi Octobris, ut scribit auctor *Vita ejus primæ apud Baluzium col. 380. Verum, inquit Alphonsus, Transactis aliquibus annis statim ille hostis antiquus, qui suggestis protoplastis, quod de ligno vitæ eis divinitus vetito ederent, et contra divinam obedientiam facerent suggestis etiam callide suis rationibus coloratis eidem Urbano, quod de Italia et Roma recederet, et ad Avinionem omnimode se transferret et sic præcepto Dei omnino inobedient fieret. Quibus coloratis suggestionibus, ut Adam et Eva, ipse Papa credens, statim preparavit se ad recessum de Italia. Quo tempore et quibus de causis, quas coloratas Alphonsus vocat, dilucide exponit auctor primæ ejusdem Pontificis *Vita apud Baluzium col. 390 et seq. ita scribens: Adveniente insuper tempore astivo anno prædicto (1370) idem Urbanus recedens de Urbe, vadensque ad Montem Flasconis, declinavit Viterbium; ubi primum palam et pu-**

Imperial
diary
museo

A blice manifestavit se velle redire de proximo ad civitatem Avenionensem, et, ut omnes curiales ad hoc se disponerent, ferias indixit a principio mensis Junii tunc instantis usque ad principium mensis Octobris postea sequentis. Et ad hoc faciendum dixit se esse motum, inclinatum precepue et indictum pro eo, quod videbat ab una parte regionem illam pro tunc esse satis in pacifico et tranquillo statu, et si quid fortassis esset dissensionis, illud sperabat breviter et ante discessum suum per tractatum, aut alias debite terminari.

*in Galliam
redeundi,*

251 Ab alia vero audiebat mala, qua continebant et majora fieri sperabantur occasione guerre noviter suscitatae et exortae inter reges Franciae et Angliae memoratos; quibus ut obviare posset, multum inerat menti suae, eratque intentionis suae, Domino favente, circa hujusmodi guerrae sedationem totis viribus laborare et intendere, etiam in propria (*supple: persona*) ad dictos reges accedendo hac de causa, ubi alias se non posse proficere reperiret. *Subdit* dein, *Urbanum die xxiv Septembris fuisse Avenione receptum. Audiamus nunc Alphonsum S. Birgittae* *hac in re gesta narrantem: sic pergit*: Sed tunc Dominus volens, quod supra, quod scilicet ipse Papa non recederet, sed in Roma vel Italia usque ad mortem omnimode permaneret, et ibi statum Ecclesiae reformaret, tunc statim dignatus per beatam Virginem revealare hoe expresse supradicta beatæ Birgittæ, tunc viventi et in Roma degenti. Quam quidem revelationem ipsa portavit ad Montem Flasconem, ubi dominus Papa tunc erat, et ibi eamdem coram me detexit domino Cardinali Belliforti, qui postea fuit Papa Gregorius, ut ipse illam in scriptis secretissime traderet dicto domino Urbano. Sed idem tunc Cardinalis Bellifortis, dominus meus familiarissimus, non fuit ausus hoc facere.

*mortem pro-
dicte:*

252 Propter quod ipsa Domina ex divino precepto eidem Papæ Urbano presentavit sua propria manu (*non itaque per Alphonsum, aut Nicolaum, comitem Nolanum, ut alibi legitur*) dictam revelationem de manu mea scriptam; in qua continebatur, quod voluntas Dei erat, quod ipse de Italia non recederet, sed in Roma vel in Italia usque ad mortem permaneret; alioquin quod si ad Avenionem rediret, statim moreretur et rediret rationem coram Deo etc. Sed ipse Urbanus tunc voluntati Dei non acquieavit, nec dictæ revelationi obedivit: sed statim de Monteflascone ad Avenionem recessit: ubi post paucos dies statim juxta divinam revelationem mortaliter ægrotavit. Et tunc recordatus precepti Dei in dicta revelatione sibi facti, et dolens de inobedientia sua compunctus est, et tunc fecit votum redire in Italiam et Romanam, si ab illa infirmitate evaderet; et in eodem proposito mortuus est. Hoc autem omnia publica et notoria sunt in curia, et bene hoc sepe dominus meus archiepiscopus Hispalensis. *Scribit* *Pagi* *junior* *in Breviario Gestorum Pontificum Romanorum* *tom. 4, pag. 200* *ex* *Ægidio Viterbiensi apud Viciorellum in Notis ad Ciaconium*, *eo consilio Italia Urbanum excessisse, ut rediret, nisi eum mors præoccupasset: sed quocumque tandem consilio Italia excesserit, videatur equidem secula brevi ejus mors, et a S. Birgitta, quod nemo negat, seu per alios, seu potius ab ipsam illi prædicta, sufficienter ostendere, Deo id forte ob periculum, ne Avenione*

*iterum subsistere cogeretur, probatum gratulam-
que non fuisse. Revelatio, quam Urbano Birgitta
misit, exstat lib. 4 Revelationum cap. 138:
verba, quibus illi mors, si Avenionem rediret,
significata fuit, haec sunt: Si contigerit ipsum
redire ad terras, ubi electus fuit Papa, ipse habe-
bit in brevi tempore unam percussionem sive
unam alapam, quod dentes sui stringentur seu
striderebunt. Visus caligabit etc.*

AUCTORE
J. B.

*Gregorium
XI.*

253 *In Urbani V locum Avenione eodem anno, site ho die annum numerandi more, anno 1370 die xxx Decembris electus ibidem fuit Petrus Rogerii, Guilielmi comitis Bellifortis filius, dictus Gregorius XI, ad quem quoque varias reve-
lationes misit S. Birgitta: Mortuo autem Urbano V, inquit Alphonsus, statim mirabili providentia divina Cardinalis Bellifortis prædictus, qui solus in collegio prædictum secretum revelationis sciebat et in scriptis habebat, in Papam assumptus est: et tunc statim prefata Domina sancta orante in Roma habuit aliam revelationem divinam per Matrem Dei sibi loquentem pro eodem Gregorio, in qua continebatur, quod voluntas Dei erat, quod statim ipse veniret Romanum cum humilitate E et pastorali charitate, et hic reformaret universalem Ecclesiam et perseveraret usque ad mortem etc. Quam revelationem statim ipsa Domina misit (*per Latinum de Ursinis, ut habeat titulus cap. 139, lib. 4*) suo more roboratam eidem Papæ Gregorio, scriptam de manu mea. Non solum autem Gregorio significavit velle Deum, ut Romæ sedem figeret, libro Revelationem et capite proxime citatis, sed etiam, ut illic perpetuo remuneret, alias fore, ut morte præoccuparetur, verbis seqq. ejusdem cap.: Quasi dicat, quod si etiam venerit Romanum et prædicta non fecerit, tunc abbreviabitur ejus vita, nec proderunt ei medici, nec revertetur ad Avenionem, ubi possit ei proficere aër natalis patriæ, sed potius morietur; quod quidem Gregorio redditum in patriam meditanti re ipsa contiguisse § superiore. Unde Gregorium in articulo mortis constitutum dicere potuisse, sese a S. Birgitta fuisse deceptum, ac male se in Italianam sedem Pontificiam transtulisse, minus verosimile esse, putamus.*

*ut Avenione
Romam redi-
ret, monuit
non scel.*

254 *Gregorius S. Birgitta revelationi mox dicte ad se primum missæ fidem certam non adhuc-
buit: Sed ipse Papa (pergit Alphonsus) post-
quam illam recepit, non faciliter ei credidit; F
sed prefatam Dominam per suum nuncium super hoc requisivit. Cui oranti iterum Virgo Maria loquens apparuit, et pro eodem Papa divinum responsum dedit, et ad veniendum Romanum dictum (*seu certum*) terminum illi præfixit, adjiciens, quod si hoc non faceret, damna intolerabilia, tam in se, quam in terris temporaliter sibi subjectis rigorose sentiret. Quam revelationem statim ipsa misit (*per comitem Nolanum*) eidem Papa Gregorio scriptam de manu mea et sua propria manu et nomine roboratam. *Terminus præfixus, de quo Alphonsus hic agit, lib. 4, cap. 140, proximus nempe mensis Martius vel Aprilis, anni, ut apparel, 1371.* Sed ipse dominus (verba iterum sunt Alphonsi) postquam eam recepit, adhuc iterum in Avenione cum carne et sanguine, id est, cum suis parentibus, et carnalibus pigritando permansit, quia carnalis et animalis homo secundum Apostolum non percipit ea, quae Dei sunt. Et iterum misit Dominum comitem de Nola*

(per

AUCTORE
J. B.

idque e vo-
luntate Dei
esse,

(per quem hanc revelationem Pontifici miserat) ad Neapolim ad praefatam dominam beatam Birgittam, ad requirendam eam super eadem materia, et misit per me idem Papa Gregorius, ut statim ad Avenionem accederem, ut super ipsa materia cum eo latius conferrem.

255 *Paruit Pontificis desiderio S. Birgitta, atque iterum orationi se dedit*: Orante igitur, inquit *Alphonsus*, super hoc dicta Domina in Neapoli, quando redibamus de Jerusalem, Christus apparuit et loquebatur eidem verba terribilia pro eodem Papa Gregorio, dicens, in effectu, quod ipse statim ad Romanum cum intentione ibi permanendi veniret cum charitate et humilitate, consiliarios malos a se abficeret, et viros spirituales sibi consiliares assumeret, terras Ecclesiae temporaliter sibi subjectas pie, non extorquento pecunias regeret, et de Romana curia certa vita radicibus extirparet, et eamque et omnes status universalis Ecclesiae reformaret etc. Quae si non faceret, comminabatur Christus ei terribili iudicio et justitia furoris sui. Quam revelationem ego portavi ad Avenionem roboratam nomine proprio praedictae dominae B. Brigitte, inclusum in sua litera clausa, et presentavi eam ex parte Christi et ipsis dominis Brigitte eidem Papa Gregorio in ponte de Sorga in magno secreto etc. *Exstat haec revelatio lib. 4 Revelationum cap. 142. Capite denique 143 sequitur altera eaque postrema a S. Birgitta ad Pontificem missa anno et mense, quibus ipsa obiit*, de qua *Alphonsus*: Post hec dum ibi Avenione tunc essem cum domino Papa Gregorio, tunc adhuc ipse per literas iterum misit ad Romanum ad requirendum dictam dominam sanctam Brigitam super eadem materia secretissime Ipsa vero iterum aliud responsum divinum obtinuit a Christo, quod responsum eidem Papae et mihi ad Avenionem velociter destinavit navi, et statim ipse Gregorius Papa me ad Italiam misit, et de adventu suo ad Romanum pigrum modo et indebito, non spiritualiter, sed carnaliter ordinavit; quippe qui Romanum tandem non venit nisi anno 1377, mense januario.

256 *Revelationes has, quas summis Pontificibus obtulit, vere fuisse divinas, non capitibus ejus visiones, rerum probavit eventus, qui humana industria praesciri non poterat*: rerum autem, quae, licet humano modo praesciri non possent, praedictae tamen fuerunt, eventu indicium certius vix ullum est propulati a Deo futuri: ex quibus porro fit, ut Gregorii et Gallia in Italiam migravit et divina voluntate facta omnino credenda videatur, nec audiendus auctor Vitae secundae Gregorii ex eorum, qui Pontificem in Gallis retinere volebant, sensu de Gregorii in Italiam discessu ita scribens: *Anno Nativitatis praedictae MCCCLXX sexto, die Sabbati intitulata die XIII mensis Septembris, dictus dominus Gregorius Papa undecimus recessit ab Avenione causa eundi Romam. Et dum in palatio vellet ascendere equum, equus vix permisit ipsum ascendere; et quando fuit in villa juxta macellum ex toto recusavit ipsum portare, et ipsum oportuit ibi descendere et ascendere alium equum. Et propter hoc et multa alia pericula, quae postea ecenterunt in mari, cogitatum et dictum fuit a multis, quod contra voluntatem Dei ibat Romanum; quod quam levi de causa cogitatum dictumque sit, nemo non videt. Baluzius interim hunc Gregorii locum commentans col. 1222 Urbanum VI, quod Gregorium con-*

tra voluntatem Dei Avenionem Roma recedere voluisse ac propterea in propria sede decessisse dixerat; his verbis inurbane et irreverenter, convenit: Sed ego hec te interrogo, Urbane, Si propterea Gregorius XI in proprio sepe decessit, quia Avenionem redire volebat contra velle Dei, cur Urbanus V, quem tu ais, privatum fuisse vita, quia ab Urbe recesserat contra velle Dei, in propria sede non decessit? Sed lectori hic sum cum Baluzius facit: non enim creditur ille Urbanum, ut hoc serio ex illo quereret, Dei consilium fuisse, aut vias ejus investigare potuisse. Interrogo enim et ego, ut nugas nugas repandam, auctorem Vitae secundae Gregorii, cuius hoc loci patronum agit Baluzius, cur, si, quem primo in Italianum abiens Gregorius condescendit, equus sibi insidente Gregorium, quod contra Dei voluntatem Avenione discederet, non tulerit, tulerit secundus?

257 *Colligi ea haec tenus dictis potest, quanto studio S. Birgitta, quantum quidem penes se fuit, Ecclesia bono et principiū Catholicorum paci laborarit, Quamobrem honorificam illius mentionem facere voluit Bonifacius IX in litteris suis quas vide apud Acherium, tom. 6 Specielegii E pag. 49 anno 1391 Kalendas Martii ad universos Christi fideles datis contra Clementem VII Antipapam Avenionensem. Quam quidem, inquit, reductionem (Pontificiae Sedis Romanam) ex ipsa dispositione (divina, ut præmisserat) procedere, ille sui temporis Hispanie decus Petrus infans Arragonis, vir regiae stirpis, religious grandævus et vita probabilis per seipsum, et Brigida de Suecia, pie memoria, ut in suo libro testatur, per confessorem suum Priorem ecclesie Lincopensis, Johanni Francie et Eduardo Anglie illustribus tunc regibus, tempore Clemens Papæ VI, predecessoris nostri, accepimus nuntiasse, ammonitione subjuncta ex parte Altissimi, quod quilibet Christianorum regum eidem reductioni assistaret, alioquin contra facienti prosperitas non adasset, prout despiciemus Francie in bello captum, et obedientem Anglie reges eosdem felices exitus illico comprobarent. Non modo operam dedit sedulam, ut sedes Pontificia Romam reduceretur, ac pac inter Angliæ et Galliæ reges iniretur, ut ex citatis revelationum locis, aliisque videtur est; sed etiam exorto inter Gregorium XI et Bernabovem Mediolanensem anno 1372 republicæ Catholicæ funestu bello, Pontifici susasit, ut pacem potius, quam bellum cum animarum periculo faceret, ut lib. 4 Revelationum cap. 143 legitur. Scripsit etiam ad Calvolum regis Bohemiae filium, ab anno 1365 sub Innocentio VI in Romanum imperatorem Romæ coronatum, ut collapsas ea tempestate in imperio quas enumerat, virtutes restitueret, ritiaque his opposita tum maxime vigentia extirparet, quae de re adi, si lubet, lib. 4 Revelationum cap. 45. Atque haec quidem omnia in hunc § congerere visum est, quanvis diversis gesta fuerint annis, ob argumenti affinitatem; ad alia S. Birgitta gesta, que ejus in Italianum adventum seu annum 1346 intervallo temporis non longo secula sunt, jam regressuri.*

A

§ XVIII. Invisitur Romæ a filia sua
S. Catharina, variorumque saluti
studet.

Anno 1530
pene cogitatur

Cum anno 1346 Romam ex dictis S. Birgitta supra, venit, domum honestam et sibi alendæque familie suæ congruam conduxit: sicut ea erat in regione Urbis XII, di Parione vulgo dicta, in proximo ecclesiæ S. Laurentii in Damaso. Ita enim Petrus Albastrensis *Revelationum Extravagantium* cap. 107. Cum sancta Birgitta habitaret Romæ in domo Cardinalatus juxta ecclesiam S. Laurentii in Damaso per quatuor annos, vicarius Cardinalis dixit ei, quod infra unum mensem recedens cum familia sua aliam domum sibi inquireret. Anno igitur 1350, quinto habitationis B suæ Romanæ jam inchoato, ea domo cedere jussa est, quo S. Catharinam Romam matris visendæ causa advenisse, infra ostendam: sane recens S. Catharinam tum Romam advenisse, videntur utecumque indicare, quæ sequuntur: Ipsa (Birgitta, inquit Petrus Albastrensis) hoc audiens tristabatur nimis, eo quod habebat secum filiam pulchram, juvenem et nobilem et intuentum oculis desiderabilem. *Hoc in metu cum esset S. Birgitta non habuit, quo confugeret, nisi ad Christum sponsum suum; qui eam jussit Romam mense integro perlustrare, quo alteram domum sibi quereret: jamque mensis integer, biduo minus, effuxerat, quem magno quidem, sed irrito in conquirenda domo labore transegerat.*

259 *Paratis igitur sarcinulis, publica peregrinorum hospitia adire meditabatur; quod tamen priusquam faceret, denuo ad Sponsum intensissimis precibus conversa, audire meruit, bono animo esset, fore quamprimum, ulteriora perciperet: nec mora: Illico quidam nuncius pulsavit ad ostium domus portans litteras domini dominus, in qua consolabatur eam, scribens ei, quod non recederet de domo, sed firmaret se et habitaret in eadem stabilis in omni pace et quiete. S. Laurentii in Damaso titulum gessit ab anno 1342 usque ad annum 1363 Hugo Rogerii, Papæ Clementis VI frater, cognomento Monstrus: hic itaque S. Birgitta in domo sua Cardinalitia, quam Romæ juxta Ecclesiam tituli sui, seu S. Laurentii in Damaso habebat, secure permanendi, missus; de quo supra, eidem nuncio, facultatem fecit; cum ipse Roma absens vel Avenione in curia fraterna, vel alibi forte in Galliis degret. Hugoni quidem Felix Conteliorius in Elencho S. R. E. Cardinalium ab anno 1294 usque ad annum 1430, pag. 76 sancti Stephani in Damaso titulum tribuit; at S. Laurentii in Damaso titulus legitur apud Baluzius in Vita tertia Clementis VI tomo I Vitarum pag. 286 Paparum Avenionensium et tomo 2 titulo 163 in Charta Joannis, Gallie regis, anni 1351, uti et titulo 172 in charta executorum testamenti ejusdem Hugonis anni 1364.*

260 *Hæc contigisse, dixi supra, eodem anno, quo Catharina, S. Birgittæ filia, Romam venit, seu anno 1350. Sane ex verbis Ulphonis monachi in Vita S. Catharinæ num. 9 tom. 3 Martii pag. 507 ita loquentis: Elapsis itaque fere quinque annis, postquam B. Birgitta a patria*

sua Romam venerat (venit autem eo ex dictis anno 1346) tanto cœpit domina Catharina fervore desiderio ad Romam peregrinari, quod præ suspiriis etc. : id consequi videtur : at negotium facessit idem Ulpho num. 42 et hæc scribens: Cum stareret (S. Catharina) Romæ viginti quinque annis cum matre sua, omni reverentia nominanda S. Birgitta etc.: Si enim annis 25 Romæ morata est S. Catharina cum matre sua, anno 1373 defuncta, iam inde ab anno 1348 Romæ Catharina versata fuerit; quod cum prioribus Ulphonis verbis haud satis cohæret, ut adeo loco alterutro Ulphonem aut erronee aut saltem minus accurate locutum fuisse, necesse sit. Bailleus in Vita S. Catharinæ ad diem XXIV Martii illam Romanam venisse ait anno 1348 mense Augusto, quinquennio tamen postquam eodem venerat S. Birgitta: verum ab anno 1346 usque ad annum 1348, quinquennium numerari qui potest? In vita autem S. Birgittæ ad diem VIII Octobris, S. Catharinam matrem suæ Romam evit comitem fuisse, scribit: atque adeo secum ipse pugnat Bailleus, nisi geminam S. Catharinæ professionem Romanam affinaverit. Multo minus cum verbis Ulphonis monachi et anno 1346, quo Romanam venisse S. Birgittam diserte affirmat Vita ejus Abbreviate auctor, componi potest Benzelii ex Chronologia Scandie Messenii hausta assertio, e qua, ut in Vastovium notat Benzelius pag. 71, Romanam iverit S. Catharina anno demum 1355.

261 *Papebrochius tom. Martii citato tum in filia sua, co-
Commentario ad Vitam S. Catharinæ prævio, de in-
dom in suis ad illam Annotatio rem indecisa-
tur, tur,
reliquit: et sane rem plane dubiam Ulpho mona-
chus facit, verbis usus, ut appareat, contrariis
invicem: revocatamen ad concordiam videntur
utcumque posse, si dicatur Ulpho, annos XXV,
quibus posteriore loco S. Birgittam comitem adha-
sisse Catharinam ait, ab anno 1350 usque ad an-
num 1374 numerasse, relatis nimirum in illum
numerum tam anno 1350, quo Catharina e Suecia
Roman abierit, quam anno 1374, quo una cum
matris suæ exuvia in Sueciā redit, qua de re
paulo post verba citata sermo Ulphoni est: hoc
enim pacto, si S. Catharinam e Suecia disces-
sisse ponas mense E. C. Aprili vel Maio anni
1350, indeq; annos numeres usque ad anni 1374
mensem Julium, quo infra Octavam SS. Petri et
Pauli Vastenam relict, ad annum 25 jam inchoatum attinges. Atque hæc quidem verborum Ul-
phonis interpretatio verisimilior mihi appareat,
quam si pro quinquennio triennium altero (vide
num. superiore) loco legendum dixeris. E duobus itaque annis, quorum alterutro Romanam vene-
rit S. Catharina, matrem invisura, nimirum
1348 et 1350, magis mihi posterior placet, qui id
etiam singulare habet, ut infinitam prope ho-
minum multitudinem Romanam evocari ob cele-
bratum tunc primum anni quinquagesimi Jubi-
leum, quo hujus lucrandi spe Gorstagus Thun-
nasson, rei militaris apud Suecos prefectus
(Marschallum Ulpho nominat) et aliae binæ e
Suecia nobiles dominae electi, una cum S. Ca-
tharina profecti fortassis fuerunt. Hunc autem,
quam vero videri mihi similiorem, jam dixi, opini-
onem ex S. Catharinæ ad matrem accessus,
quem ex Ulpho jam jam describam, adjunctis,
confirmabo, emendato, prout licebit, altero Ul-
phonis loco.*

262 *Scribit Ulpho, S. Catharinam, anno, ut
dixi, circiter quinto a discessu Matris suæ, su-
perato*

AUCTORE
J. B.

perato mari, et peragrata Allemania et Italiæ parte Romam percenisse mense Augusto: sed ibi Matrem, utpote inde absentem, frustra quæsi-
visse: incidisse tamen forte fortuna post dies octo in Petrum Olavi, matris suæ confessorem, ac postridie una cum illo Matrem adiisse, quæ-
tum peregre profecta erat. Eo denique tempore, ait Ulpho monachus in Vila S. Catharinæ num.
12, sancta et Deo digna mater ejus B. Birgitta apud Bononiam in monasterio Sarpensi, ad correctionem
abbatis et conventus ejusdem loci, ex pracepto
Christi aliquamdiu moram traxit, cum venerabili
patre suo spirituali domino Petro Olavi (*qui inter-
im Romam redierat*) et paucis aliis de familia
sua. *Et paulo post num. 13.* Sequenti vero die
(*nono post suum in Urbem adventum*) ad visen-
tiam dominam B. Birgittam, una cum domino Petro ad
monasterium predictum repedarunt. Suscepit rever-
enter ab abate loci illius, propter devotionem domi-
nae Birgittæ, cuius exhortationibus sanctis ad
meliorem vitam jam conversus fuerat, per aliquot
dies ibi insimul steterunt, dum Romam inde S.
Birgittæ consilio una omnes redierunt. *Hujus-
modi est Ulphonius, Vastenensis monachus, de S.
Cathariua ad S. Birgittam matrem suam accessu
narratio.*

apud quem
pro Sarpensi
monasterio

263 Sed mendi hic aliquid cubare jam pridem
advertisit Papebrochius in Annotatis ad Vitam
S. Catharinæ. *Ecquid enim tandem illud est*
Sarpense apud Bononiam vel in Bononiensi ter-
ritorio monasterium, cuius nominis nullum aut
exstare illic modo, aut exstisset olim scitur?
In Vita ejusdem Sancte ab Hormann edita cap.
5 vocatur Parpense, uti et in Vita ejus typis an-
no 1485 Lovaniæ edita. *Surius ad diem xxiv Martii,*
forte quod hujusmodi monasterium ignorare,
solummodo ait S. Catharinam Matrem suam invenisse Bononiam, operam illius dantem,
ut abbatem quemdam ejusque fratres ad bonam
frugem reduceret, quo sere etiam modo Bailleetus
loquitur: *Papebrochii vero in hunc Vitæ Catha-
rinæ locum hæc Annotatio est: Ignotum nomen*
(monasterium nempe Sarpense) *omnibus Italis*
et Bononiensibus scriptoribus, quos quidem li-
cuit perscrutari: admodum autem vereor, ne
corruptum sit, et quamvis Parma totius Muti-
nensis comitatus districtu a Bononiensi dirimatur
territorio, haud tamen adeo magna est lo-
corum distantia, ut illius avi (seculi xv) scri-
ptor in Suecia attendere ad eam potuerit (*mal-
lem dicere: non attendere ad eam nequierit*)
ideoque suspicor legi hoc loco debere "Par-
mensi."

ab variis,

264 Quod Papebrochius veritus est, ne scili-
let monasterii, in quo Matrem Catharina in-
venit, corruptum sit nomen, vereor et ego sum-
mopere: potuisse vero Ulphonem, hominem Sue-
cum seculi xv, in assignando istius monasterii
situ errare, mihi quoque verosimillimum est: at
pro Sarpensi, aut, si velis, Parpensi, legendum
esse Parmensi, ut Papebrochius suspicatur, mi-
nus arridet, malimque substituere Farsensi,
quod monasterium et in Italia situm est, et
S. Birgitta tempore erat non incelebre; ut, si Ul-
phonis verba transcribentium ipsius de Vila S.
Catharinæ lucubrationem vitio non sint corrupta,
ipsemet etiam Ulpho in unius aut alterius litte-
rule errorem facile potuerit incidere. Sed non
ob hoc solum pro Sarpensi aut Parpensi monas-
terio, aut Parmensi denique legendum reor Far-
fensi. Abbas enim, ad ejus emendationem Ul-

pho scribit, S. Birgittam, Christo jubente, Roma d
egressam, videtur idem ipse, cui S. Birgitta se-
quentem ex Dei nomine revelationem exhibuisse
scribitur a Petro Alcastrensi Revelat. Extravag.
cap. 105. *Titulus cap. mox citati sic habet: Ver-
bo Christi, quæ retulit S. Birgitta abbatu de Farfa,*
ut se corrigeret. *Hæc autem sic ibi describuntur:*
Christus loquitur: Tu, domine abbas, deberes esse
speculum religiosorum, sed tu es caput meretrui-
cum; hoc patet in filiis, pro quibus es infamatus.
Tu deberes esse exemplum pauperum, et distribu-
tor indigentium, sed ostendis, te esse de eleemosyna
magnum dominum. Hoe patet, quia magis inha-
bitabas castra, quam claustrum. Tu deberes esse
doctor et mater fratrum tuorum, et factus es vi-
tricus et noverca. Tu ludis in delitiis et in pompa,
illi autem afflicti murmurant tota die. Ideo nisi
te corixeris, te deponam de castris et cum minimis
fratribus non habebis consortium, nec ad patriam
tuam, ut credis, redibis, nec patriam meam introibis.
Addit Petrus Alcastrensis: Et sic omnia even-
runt.

265 *Item abbas idem videtur esse, de quo Re-
velationum Extravag. cap. 97.* Christus præcipit ^{hic adducta}
Sponse sue ire a Roma ad Castrum Novum abba-
tia Farsa dicens: Vade, quia camera pro te parata
est. Cumque venisset ibi cum domino Petro confe-
sse suo, et familia sua, tunc a fratribus illius mo-
nasterii cum maxima difficultate obtinuit ad inha-
bitandum unum vile tugurium, allegantibus non
esse consuetudinem eis cum mulieribus cohabi-
tare. Tunc Christus apparet ei dixit: Hæc est ca-
mera salutis, in qua promereri poteris et addiscere
sublimia. Ut sicut prius inhabitabas domos altas et
pulchras, sic nunc experiri poteris, qualia Sancti
mei in speluncis habitantes patiebantur. Quæ ad-
implevit præcepta Christi ac eis obedivit. Dubium
non videtur, quin utroque hoc capite de eodem
S. Birgittæ ad Farsense monasterium, Ord. S.
Benedicti, in agro Sabinensi et ducatu Spoleto
ad fluvium Farsarum situm et quadrangula cir-
citer passuum milibus ab Urbe distans, a quo
haud procul abest Castrum Novum ad idem mo-
nasterium pertinens, accessu agatur. Si vero
utroque capite dicta cum verbis Ulphonis con-
ferre libuerit, non pauca occurunt adjuncta,
quibus utroque tum a Petro Alcastrensi, tum
ab Ulpho agi de eodem Farsensi monasterio,
colligatur.

266 *Nam primo idem utroque monasterium
memorari suadet, ut dixi, nominum affinitas
maxime, et unus aut alterius litterula error
vel in Ulphonem, hominem Suecum et rerum
Italicarum minus fortasse peritum, vel in eos,
qui non satis caute lucubrationem Ulphonis de-
scriperunt, cadere facile potuit. Dein S. Birgitta
accedens ad monasterium, de quo Ulpho, comites
habuit Petrum Confessorem suum et paucos
de familia, quod etiam de S. Birgitta ad Farsense
monasterium accedente Petrus Alcastrensis tra-
dit. Tertio eodem Petro teste, S. Birgitta mo-
nasterium Farsense, vel Castrum Novum accedens
principio minus humane a monachis excepta
fuit, ut via in vili tugurio tum morari ipsi per
monachos licuerit: at hoc ipsum innuere videtur
Ulpho sequentibus verbis: Suscepit (S. Catha-
rina scilicet ejusque comites) reverenter propter
devotionem dominae Birgittæ, cuius exhortationis
nibus sanctis ad meliorem vitam jam conversus
fuerat; ita ut innuere his verbis videatur Ulpho
S. Birgittam,*

A S. Birgittam, principio abbatii minus notam, minus etiam humane; sed post, perspecta ejus sanctitate, abs abbate humanius habitam fuisse.

267 Quarto videtur significare Ulpho, Petrum confessorem postridie, quam S. Catharinæ in templo S. Petri Romæ occurrerat, una cum eadem reditum ad monasterium, in quo S. Birgitta versabatur, non inchoasse tantum, sed et perfecisse; ita ut monasterium istud, de quo Ulpho, haud longius, quam unius diei itinere ab Urbe dissitum fuisse videatur: verba Ulphonis hæc sunt: Sequenti vero die ad visendum dominam Birgittam una cum domino Petro ad predictum monasterium repedarunt, seu redierunt, non redire cœperunt: sequuntur autem proxime verba paulo ante relata: suscepti reverenter etc: Atqui Farfense monasterium ex Baudrando 13 (in alia editione 20) tantum circiter milliaribus Italicas Roma distat; atque adeo ne unius quidem diei itinere: contra vero Bononia 192, atque adeo quot uno die peragrari nequeunt. Vero igitur simile fit, monasterium illud ab Ulphone apud Bononiam per errorem fuisse collocatum; si quidem hic error imperito alicui Ulphonis interpolatori adscribi non debeat. Denique ipse auctor Chronicus Farfensis tom. 2 part. 2 Scriptorum rerum Italicarum inserti, et ultra seculum xii non extensi, opus suum inscripsit Chronicus Pharsphense, ex qua voce, omissa aspiratione, scriptum fuisse Parpense, ut apud Hormann legitur, verosimillimum apparet.

268 Et his quidem de causis universim atque conjunctum consideratis, in citato Ulphonis loco reponendum Farfense pro Sarpensi, aut Parmensi monasterio inducor, ut credam. Restat, ut his positis, opinionem, quæ S. Catharinam Romanam venisse anno potius 1350, quam 1348 statuit, confirmari hinc, quod supra pollicitus fui, ostendam. Id vero sic brevibus præsto. Cum Matrem in Farfensi ex dictis monasterio S. Catharina invisi, præixerat monasterio abbas aliquis, a quo honorifico fuit excepta: id vero locum habere non potuit anno 1348; potuit autem anno 1350. Sic enim lego tom. 2 Scriptorum rerum Italicarum parte 2 pag. 298 in Indice abbatum Farfensium ad annum 1332. Johannes IV abbas lxiv præfuit annos viii et, eo mortuo, constitutus fuit administrator abbatis Arnoldus, monachus Cluniacensis, qui præfuit annos xv. Cujus tempore, anno scilicet MCCCXLVIII, monasterium Farfense miserabiliter collapsum spiritualiter et temporaliter fuit, sicut legitur in quadam instrumento petitionis per monachos Farfenses facte Johanni abbatii Sublacensi. Igitur nullus erat abbas in Farfensi monasterio anno 1348. Erat autem anno 1350, ad quem annum in eodem Indice seu Catalogo sequitur: MCCCCL Arnoldus abbas LXV ex administratore factus abbas præfuit annos v. En abbatem, de quo Petrus Albastrensis cap. 105, et quem exterum Farfensibus fuisse, indicat his verbis: Nec ad patriam tuam, ut credis, redibis.

Sueco ab-
solutionem
peccatorum
procurat,
quam
negavit

268 Eodem anno 1350, quo innumera hominum multitudo Romanam venit Jubilei lucrandi causa, contigit, ut Petrus S. Birgittæ confessor a Vicario Pontificis ad excipientias Suecorum confessiones, collata omni, quam poterat illi conferre vicarius, absolvendi potestate, deputaretur. Accidit autem, ut in ea hominum multitudine Suecus quidam peccata Petro confiteretur, sed adeo gravia atque enormia, ut illorum solutionem reo im-

pertiri noluerit Petrus: reus vero, ut legitur in Declaratione capituli 71 libri 6 Revelationum, accessit ad dominam Birgittam, conquerendo, quod clericus ille nollet eum per beneficium absolutionis juvare. Misera hominis Birgitta se prostravit in oratione interpellando pro supradicto clericu et pro illo scelesto peccatore. Et in eodem puncto audivit vocem Patris de cœlis dicentem: Dic clericu ex parte mea, diligenter expedit omnes venientes ad eum ex lingua et natione sua, injungendo eis penitentiam secundum gratiam sibi collatam, et secundum dictamen sue recta rationis, et secundum quod ipse penitens portare potest, et absolvat secure, donec aliquis talis peccator venerit, de quo eum premonere facio, dicendo: Iustum noli absolvere. Caveat tamen sibi pro censuris Ecclesie manifestis et notoriis criminibus, quæ judicari debent publice ab Ecclesiæ prelatis.

270 Hec Petrus Albastrensis, quem Declaratione Additione quæcumque S. Birgittæ Revelationibus subnexarum auctorem diximus, non de seipso, ut vult Vastocius in Vite Aquilonia, scribit, sed de Petre Olavi S. Birgittæ confessore generali, ut dictum est num. 229. Vicarius autem Pontificis, Clementis VI, Aveniōne sedentis, qui Petro Suecorum confessiones anno Jubilei 1350 Romæ excipiendi munus injunxit, idem videtur ac ille, de quo Revelationum Extravag. cap. 102 hæc leguntur: Cum quidam episcopus Urbevetanensis, tunc pro domino Clemente Papa in alma Urbe vicarius existens, alias revelationes B. Birgittæ divinitus revelatas haberet, nec multum ad illas attenderet; tunc B. Birgittæ oranti Christus apparuit his verbis dicens: Audi Birgitta, quæ voluntas mea est, futura hominum aliqua tibi esse revelata. Ideo scias, quod iste episcopus numquam habebit illud, quod temporaliter totis viribus et affectibus sui cordis desiderat, imo illa, quæ congregavit, derelinquentur ab ipso et morietur in loco non suo.

271 Et accidet ei sicut cani, quem cum homo vult decipere, primo ungit ferrum carne pingui, quod canis devorare volens strangulatur a ferro. Sic diabolus ostendit isti episcopo delectabilia mundi esse suavia in corde et omnia, quæ habet, decere statum suum. Ideo nihil relinquare propositus pro anima sua de jocalibus suis, donec morte arctatus relinquat omnia sine fructu. F Expecta igitur et videbis omnia ista, quæ tibi dixi. Post paucos dies episcopus ivit Avignonem, ubi vitam finivit et thesauros reliquit invitus. Ughellus tom. 1 Italicæ sacræ auctæ col. 1474 Pontii Perroti episcopi Urbevetani et Pontificis in Urbe vicarii, qui anno 1349 jubilei portam sanctam aperuerit, meminit, sed ubi gentium, aut quo anno e vita discesserit, non exponit. Matthæus vero Villanius tom. 14 Scriptorum rerum Italicarum lib. 1 Historie sui temporis cap. 29 hunc Pontium Perrotum appellat virum honestum et magnæ auctoritatis, cui anno 1349 Clementem VI facultatem fecisse addit contrahendi moram temporis, quo peregrinus in Urbe, ut jubilei gratiam consequerentur, ex prescripto Pontificis permanendum erat. Vero itaque admodum simile est, a Pontio Perroto anno 1350 Suecorum confessionibus audiendis destinatum fuisse Petrum, S. Birgittæ confessorem; cum vero Pontius in episcopatu successorit secundum Ughellum Joannes anno

Petrus Olavi,
anno 1350
Suecorum
Roma confes-
sarius

E

a vicario Pa-
pæ constitutus;
nec minus

AUCTORE
J. B.

anno 1359, verosimile fit, Pontium sub eundem annum obisse Avenione, atque adeo sub eundem annum quoque ejus mortem S. Birgittæ fuisse revelatam. Porro ex iis, quæ de S. Birgitta num. 269 dicta sunt, colligere licet, quanta in proximi salutem, maxime popularium suorum Romanum adventantium, cura studioque incubuerit. Haud minus euidem de filiæ sue Catharinæ in virtute progressa et salute tum verbis, tum exemplo sollicitam fuisse, potest ex Vita Catharinæ, per Ulphonem monachum scripta et apud nos tom. 3 Martii a pag. 505 recusa, e qua hanc in rem, silente passim de rebus, a S. Birgitta hoc tempore Romæ gestis, ejus biographo Birgero, nonnulla hic delibabo. Fusius quidem ea de re Ulpho agit, sed pauca, quæ ex eo profera, ut de reliquis conjici possit, sufficiunt existimo: sic itaque Ulpho in Vita S. Catharinæ num. 21 et seq. Ipsa ergo venerabilis domina, cum marito esset viduata, morte intercedente, et staret Roma cum matre sua S. Birgitta, coepit vivere tamquam in monasterio sub cu-

ra Matris sue, quam novit spiritu Dei illustrata, et divinarum virtutum charismatis decorata. Praeceptorem vero habuit magistrum Petrum confessorem Matris, cuius monitis, doctrinis et salutaribus consilis, tamquam vera obediens se humiliter conformabat. Matris vero suæ vitam et mores, tamquam speculum sine macula semper est intuita, cupiens mores actusque suos dirigere ad exemplum ejus et eam sanctis penitentias exercitiis imitari.

272 Ex ea namque certis temporibus silentium observare didicit, sciens, quod silentii virtus confert pacem cordis cultumque justitiae, et inter proximos pacem nutrit atque custodit. Nam nisi homo valde diligenter ori suo costodiam adhibeat, gratuita bona, quæ habet, cito dissipabit, et in multa mala corruet. Rationabili vero et pauca verba interrogata respondebat, sed edificatoria de voluntate Dei et præceptis tractantia, Omnibus, maxime pauperibus et peregrinis, familiariter et humiliter loquebatur, observans illud Sapientis: Omnis narratio tua sit de præceptis Altissimi. Unde, cum staret Romæ, pauperes et peregrinos dulciter cōfovebat, plurimos de patria adventantes, non tantum eleemosynis, sed dulci et familiari colloquio recreabat: exhortans eos ad patientiam et amorem Christi: sepius inculcans eis, quod continuam recordationem amarissimæ Passionis Christi et mandatorum Dei observantiam specialiter haberent. De uno mentionem facio, quem tunc peregrinum pauperem pluries vocavit in cameram suam, Euangelium sibi relegens et Vitas Sanctorum et mandata Dei explicans, ad vitanda septem mortalia peccata summopere invitabat. Hic quidem cum ea ad patriam rediens, in monasterio Watzstena frater conversus bonam militiam Christi militans, multa laudabilia de ejus sanctitate fratibus recitare consuevit. Hæc inter annum 1350 et 1352 contingisse videntur: anno enim 1350 annos nata erat octodesim, ut Ulpho scribit num. 10: postquam aulem, quæ proxime hic de S. Catharina ex numm. 21 et 22 recitata sunt, scripsit, de eadem mox ita loqui pergit num. seq.: Cum autem haec laudabilis domina Catharina staret Romæ, vivente matre sua Birgitta, licet juvenis esset, ut puta viginti annorum etc.

273 Rursum audi Ulphonem numm. 34 et 35. Consuevit etiam mater sua sanctissima B. Bir-

gitta juvenem et tenellam secum ad hospitalia ducere, ubi ipso Mater sua plagas et ulcera infirmorumque vulnera sine horrore manibus suis devote pertractavit, beneficia plurima et verba consolatoria eis conferendo: ostendens sibi adhuc juveni exemplum, qualiter similia pauperibus et infirmis facere deberet propter Deum in omni aetate ventura. Et si quando aliqui Matrem piam hujus venerabilis dominae arguebant pro eo, quod teneras filias secum duceret ad domos pauperum et infirmorum, timentes, eas aliquatenus posse infici foetoribus infirmorum, respondit benignè eis dicens, quod ideo filias suas ad domos infirmorum duceret, ut addiscerent servire Deo in pauperibus et infirmis. Unde satis credibile est de hac venerabilis domina, S. Birgittæ filia, quod, accrescente aetate, secum crevit infirmorum et personarum pauperum miseratione, eas sedulo visitando, verba consolatoria exhibendo, et eorum inopias piis eleemosynis relevando, sanctæ Matris sue vestigia in his, prout potuit, devote imitando.

274 Verba autem matris S. Birgittæ, quæ auctoriter, et opera pietatis, quæ in Matre viderat, cor ejus pietate transfixerant ita, quod erat pauperum inopie toto corde valde compatiens et dolentibus in sermone condoleans et operibus subveniens beneficia largiter impendendo. Nam ipsa quoque Matre sua super durum pavimentum dormiente, ex pia filiali compassione de nocte secreto surrexit, ponens sub costis et renibus capitum suum, duritiam pavimenti temperando. Felix igitur Mater, quæ mundo talem filiam propagavit, imo multo felicior, quia eam suis sanctis exemplis et sanctimonia vite Christo omnium Deo spiritualiter generavit, et ejus sancto servitio adaptavit. Plura his addi possent ex Revelationum libris, quibus singularis S. Birgitta, Roma existentis, erga filiam Catharinam cura studiisque illustrari possent; sed hisce supersedeo, quod de iis ex jam dictis iudicium ferre cui libet sit pronum. Sed neque absentes in Sæcia liberos ad virtutis culturam exstimulare pia et sollicita Mater prætermisit: testantur id Institutiones et Admonitiones, quas S. Birgitta ad filium Birgerum Roma perscripsit, quas habes supra num. 71 et seq. Verum quo anno has S. Birgitta scripsit, me quidem latet: eorum tamen hic memini propter eam, quam habent cum superioribus affinitatem.

§ XIX. Quem tenuerit Romæ S. Birgitta vivendi modum: iter ejus Assisium.

Quem vitæ modum et quam austерum S. Birgitta Romæ tenuerit, partim ex jam dictis ejus superiore intelligi potest, partim Birgerus ejus biographus tradit: hic num. 24 sic habet: Egressa igitur de patria crebis consolationibus meruit relevari: nam præceptum sibi fuit assuēsci scolis Grammaticalibus, ubi beata Agnes ad obediendum et informandum data sibi fuit solacium et magistra. Tantum autem profect in brevi, quod scivit ex parte intelligere et proferre sermonem nimirum Latinum. S. Agnetem Birgitta datam fuisse in magistrum, cuius in agendis consilia sequentur, refertur etiam lib. Revelationum Extravag. cap. 63 his

S. Catharinæ

A his verbis : Sta ergo stabilis et obedi Agneti in consilio, que dat tibi in spirituali visione : *de studio autem a S. Birgittæ lingue Latinae addiscenda adhibendo monet eam B. Virgo lib. 6 cap. 105, ubi hec illi quidem, ut loca sancta Romæ visitet, permittit; sed ita, ut Grammaticæ studium propterea non deserat. Verumtamen, inquit ibi, Filia, non dimittas propter hæc scholas tuas in Grammatica, nec patris spiritualis tui sanctam obedientiam. Quo denique Lingue Latinae præceptore usa fuerit, explicat Alphonsus Giennensis episcopus in Epistola ad reges lib. 8 Revelationum prefixa cap. 3. Alter vero, inquit, pater spiritualis istius Domine erat quidam Presbyter de Suetia, virgo etiam venerabilis et sanctissima vita, qui totam domum predictæ Domine regebat, et eam cum filia sua Grammaticam et cantum ex præcepto Christi docuit, *nimirum Petrus, Vastenensis postea confessor: nam de Petro Alcastrensi egerat paulo ante Alphonsus.**

B 276 Non eo dumtaxat tempore, quo lingue Latinae præcepta discebat, Romanas ecclesias, quod numero superiori innui, pia Vidua sedulo visitare consuevit, sed et omni eo tempore, quo Romæ versata est. Visitabat namque, inquit Birgerus num. 25, cum omni devotione et assiduitate loca Sanctorum cum labore sibi satis magno : hoc semper observans, quod non libenter in via cum aliquo loqueretur, nisi forte interrogata, et tunc paucissimis verbis loquenti sibi respondebat. *Illam etiam a sedulitate in frequentandis Romanis ecclesiis laudat Alphonsus, Giennensis episcopus, in Epistola paulo ante laudata inquiens : Et sic ad Romanam peregrinando devenit, ad standum ibi in vita penitentiae, et ad visitandum humiliter limina Apostolorum, et reliquias aliorum Sanctorum; uti et Bonifacius IX in Bulla Canonizationis : Roma insuper degens non rigorem frigoris, non aestivos calores, non impedimus viae lutose, non pluviarum aut nivium seu grandinum asperitates curans, stationes per Ecclesiam ordinatas, variaias alias sanctas ecclesias, licet eques pro suis facultatibus ire potuisset, tamen supra extenuati corporis vires entibus, peditans visitavit quacumque die. Addit Alphonsus, id illam ea fecisse modestia, ut non modo neminem per viam alloqueretur, C ut ex Birgero mox narrari, sed etiam, ut nec oculos atollere, nisi oblecta confessarii, qui ei tunc comes adhærebant, venia, auderet, quod ad commendandam summam ejus obedientiam facit. Propter quod ipsa, inquit, in tantam humilitatem et obedientiam et perfectam mortificationem sue voluntatis devenit, quod, quando ibat per Indulgencias et sanctuaria, sociata semper cum prædicto presbytero (Petro, Vastenensi postmodum confessore) suo patre spirituali, non audebat elevare aspectum oculorum suorum de terra, nisi prius requisisset et obtinuisset ad hoc specialem licentiam ejusdem sui patris spiritualis.*

C 277 Verum non sine divinarum consolacionum visionumque fructu impensus S. Birgitta visitandis ecclesiis, honorandisque Sanctorum reliquiis labor fuit. Specimina varia hinc inde Revelationum libris inserta sunt : *en ex iis aliqua : Lib. 7 Revelationum cap. 2 dicitur, cum esset in templo S. Mariz Majoris festo Virginis Purificatae, vidisse in spiritu rapla honores, quos ea die in celis spiritus Angelici B. Virginis obdoloris gladium a Simeone prædictum exhibebant : Octobris Tomus IV.*

Lib. 6 cap. 104 dicitur, cum monasterium S. Pauli extra muros adiisset, atque ibi e S. Anna reliquiis dono accepisset, a S. Anna sibi apparet audisse : Reliquæ vero mæe, quasque habes, erunt diligentibus in solatium, donec Deo placuerit eas altius honorare in resurrectione novissima. *Eodem lib. cap. 105 dicitur illi apud sepulcrum S. Stephani (sicut est in Ecclesia S. Laurentii in agro Verano juxta viam Tiburtinam) oranti S. Stephanus apparuisse, ac peregrinationem Hierosolymitanam predixisse. Hujusmodi et alia nonnulla ex Revelationum libris, quæ in Ecclesiis S. Mariz Majoris, S. Petri etc. contigerint, resert *Burlamachius in Vita S. Birgittæ lib. 2 cap. 2. De Crucifixo S. Birgittæ in Ecclesia S. Pauli locuto vide Durandum de Visionibus cap. 10. Divinitus etiam cocxitate percussus fuit comes quidam, qui S. Catharinam, unde cum Matre sua ad lucrandas indulgentias in templo S. Laurentii extra muros egressam, ei rapere constituerat; sed visum iterum ad SS. Birgittæ et Catharinæ preces obtinuit, qui id coram Urbano V (sedit ab anno 1362 usque ad annum 1370) fassus fuit. Vide Ulphonem in Vita S. Catharinæ tom. 3 E Martii pag. 509 et seq. num. 25 et binis seq.**

278 *Præmonita tamen erat S. Birgitta a S. Catharinæ in instante periculo : sed illa, utpote ex parte hono- ratur, a Deo edocta, tutum fore iter, quo constituerat, spreto periculo, animose perrexit. Non raro, quod sibi in publicum prodeuntibus a petulanti proacaciumque hominum insulibus, ut inuit Ulpho num. 23 et 24 Vitæ mox citate, timebant, habebant : propterea lamen ab ecclesiis visitatione non abstinere, vel a Deo, ut in casu sub finem num. superioris relato, contigil, vel a Deipara Virgine ad illam aut monitæ aut animatae : nam et hoc postremum subinde accidisse, discimus et lib. 6 cap. 105, ubi Deipara S. Birgitta sic allocuta dicitur : Cur sic turbaris, Filia ? Respondit illa : Quia non visito loca ista sancta, que sunt in Roma. Et Mater. Permittitur, inquit, tibi visitare loca ista cum humilitate et devota reverentia, quia in hac Roma majores sunt indulgentiae, quan homines credere possunt, quas Sancti Dei gloriose sanguine suo et precibus a Filio meo impetrare promeruerunt. Contigisse id sub initium adventus S. Birgittæ Romanam, cum lingue Latinae præceptis perdiscendis insudabat, ostendunt postrema citati capitilis verba. Verumtamen, p. Filia, non dimittas propter hæc scholas tuas in Grammatica, nec patris spiritualis tui sanctam obedientiam.*

279 *Denique quanta pietate, animique in Deum defixi ardore hujusmodi sacra loca obire S. Birgitta consueverit, colligi facile potest ea schedula Nicolai de Ursinis, comitis Nolani, qui S. Birgittæ familiaritate usus fuit, ad Alphonsum, Giennensem olim episcopum, missa, in qua hac de re ille testatur sequentia apud Hornmann pag. 814. Cum magis notis referre intenderem, quod proferendum fuit ultimo loco describo. Nonne memor es, pater, quod dum existentibus nobis pariter in Perusia et etiam in Tuderto de hac alma Domina miranda narrabas, et præcipue de eo, quod tibi retulerat Joannes de Pornacio, ob Christi amorem pauper, quod quadam die, si bene recolo, a te et a me ipse adjuratus, astrietus causa obedientie protulit, quod, aliquibus tunc annis elapsis, dum Lateranensem ecclesiam visitaret, apud Co- visa inter- dum etiam*

AUCTORE
J. B.

liseum obviam habuit Dominam prælibatam, quam intuens splendidissimi radii circumquaque caput ejus et corpus per modum, quo a sole procedunt, cum bene intueretur, exibant, effacius in ipsa respiciens et figens gressus, non quod solum hæc visio perduraret, imo elevata a terra, ipsam vehi, non meare, perspexit, a quo autem videre non potuit. Post eam etiam intuens, aæque radii a capitis tergo fulgebant, et ne esset de visione dubius, iterum permisit Dominus illud idem ipsum videre. Nam cum Dominus ipsa esset in via, qua a S. Maria Majori ad sanctam Crucem in Jerusalem itur, obvius fuit ei ipse Joannes, qui riantem vidit eam, ut supra.

280 *Contigisse et sepe alias, ut S. Birgitta in aërem elevata apparuerit, testatur Bonifacius IX, ad comitis Nolani mox recitatum testimonium etiam verosimiliter respiciens, in Bulla Canonizationis ita de S. Birgitta loquens.* Fuit quoque hæc admirabilis vidua, dum orationi et contemplationi vacaret, per plerasque devotas personas elevata a terra per hominis mensuram vel circiter B cum splendida et riantem facie sepe visa. *Factum idem, quod supra comes Nolani primo loco retulit, describere videtur etiam Birgerus num. 28.* *Est enim substantia illius eadem, congruit locus, qui comiti Nolano Coliseum est, Birgero vero inter Campum Floræ et S. Joannis (Lateranensis) ecclesiam, quos Coliseum interjacet.* Similiter S. Birgittam, cum adhuc in patria esset in monasterio Alvastrensi, in sublime elevatam conspectam fuisse, habet Additio ad cap. 53 *Revelationum Extravagantium.* Item frater Gerrechinus vidit semel in dicto monasterio Alvastra dominam Birgittam elevatam in aërem et de ore ejus flumen egredens. Et tunc, ipso orante, audivit in spiritu dicentem sic: *Hæc est mulier, que a finibus terræ veniens propinabit innumerabilibus gentibus sapientiam.*

Peccata sua
et aliorum

281 *Birgerus de S. Birgitta, Romæ commorante, agens, postquam illam a modestia, a verborum parsimonia et cautela, a frequenti etiam ob leviores culpas confessione et paenitentia num. 25 commendavit, dein binas, quibus a Deo ornata fuit, prærogativas singulares referit; alteram, qua, si forte verbo peccabat, diffuso mox per os amarore quodam, delicti admonebatur: alteram, qua, si forte alius cum illa colloquens verbis Deum offendaret, etiam id ex ingenti quodam ita loquentis factore intelligeret.* Quando vero, inquit, aliquid loquebatur, quod esset offensa Dei, statim sentiebat in ore suo amaritudinem maximam quasi sulphuris, sciens, se in hoc Deum offendisse, et reducens ad memoriaum illud verbum ad aquas salutis confessio- nis eucurrit cœcius, sicut cervus etc. Similiter si aliquis loquebatur ei aliqua verba vicia vel dolosa, que Deum offendarent, statim sensit in naribus fetorem horribilem sulphuris, quem vix poterat tolerare, hoc habens pro signo, quod Deus erat offensus in verbis illius personæ, de cuius ore procedebat ignis et sulphur immunda locutionis ad nares Sponsæ Dei, quibus Spiritus Domini morabatur.

sensu perci-
pit.

282 *Hujusmodi factum aliquod narrat Petrus Alvastrensis *Revelationum Extravagantium cap. 81* sequentibus verbis:* *Hoc magnum de Spiritu Sancti gratia habuit Sponsa Christi, quod, quoties approximabant ei homines, pleni spiritu immundo et superbo, statim sensit tantum*

factorem, et in ore tam amarum habuit saporem, quod vix ferre posset. Unde quidam plenus peccatis, cum consedisset ei, quæsivit dicens ei: *Quid est de spiritu, quem dices habere, utrum est a te, aut ab aliquo alio, aut forte a dæmoni?* Sed illa vix ferre valens factorem ejus ait: *Fœtidum habes habitatorem et factorem sunt, quæ procedunt de ore tuo.* *Pœnitentiam igitur age, ne tibi superveniat ultio Dei.* Qui nimis iratus recedens; cum autem se sopori dedisset, audivit dæmonum voces innumerabilium dicentium: *Trahamus istum ad loca pororum, quia spernit monita salutis; qui, rediens ad seipsum, correxit ex gratia Dei vitam suam criminosam.* Et postea odor bonus, factore sublatu, reversus est. *Lib. item 6 Revelationum cap. 87* *hec leguntur:* *Quodam die cum Sponsa consedisset cuidam episcopo et aliis nobilioribus, sensit tunc factorem abominabilem quasi de putredine squamarum piscium, et, mirantibus dominis, quod sentiret ipsa sola factorem et non alii, statim ingressus est in domum unus homo, qui excommunicatus erat, sed propter potentiam suam non curabat de vinculo excommunicationis etc.* *Verum id forte, in Suecia existente Birgitta, contingit: additur enim ad calcem citati capituli:* *Ideo rex laboret, ut tales E puniantur, ne participatione eorum plures ma- lentur.*

283 *Inde Birgerus ad S. Birgittæ obedientiam et spontaneam pauperatatem pergit: Tanta ei inerat obedientia, quod in nulla volebat esse sine præceptore, cuius præceptis salutaribus studuit in omnibus obediens. Ex eodem capite illam ita laudat Bonifacius IX in Bulla Canonizationis:* *Tenacem obedientiam prælati et suis superioribus et confessoribus observabat, adeo quod absque saltem confessoris licentia pene oculos attollere non præsumeret.* *Similia his habet Alphonsus in Epistola ad reges cap. 3, cuius verba dedi num. 277.* *Negue immerito S. Birgitta propter obedientiam extollitur, cuius virtus laudem ipsi deberi ostendit abunde vel ipsa ejus et patria Romam peregrinatio, jussu Dei suscep- ta, et tota ejus vita pars, quam Romæ trans- egit, utpote quæ illuc degens fidelissime quæcumque sibi a Deo præcipiebantur, nullo habito personarum discriminis, adimplerit, ut partim ex jam dictis colligi, partim in *Revelationum* libris passim est videre: nec Roma unquam, nisi Deo monita, ut legitur lib. *Revelat. Extrav. cap. 8,* pedem extulerit, imo nec ad visitandas quidem ecclesias Romanas egredi solita fuerit, nisi consilio prius Deo, ut colligi potest ex *Ulphone in Vita S. Catharinae* num. 25, ubi de *Catharina, Matris sua sedula imitatrix, ait, eam ad Indulgentias lucrandas extra muros Urbis non exivisse, nisi divino premissu fuisse oraculo et ab illa per revelationem divinam assecurata.* *Denique, quæ jam etatæ proiecta Roma Hierosolymam itinere arduo sane et longo, ut Deo pararet, tendere non dubitarit.* *Quanta vero erga animæ suæ præceptores obedientia fuerit, specimen unum alterumque peculiare, si libet, vide lib. *Revelationum Extravagantium* capp. 66 et 61.**

284 *Quamquam autem, quæ dictis capp. referuntur, non Romæ, sed in Alvastrensi mona- stero contigisse videantur (ita habent Notitiae MSS. ad decessores nostros a P. van der Kelten e Vita S. Birgittæ Germanica seu Belgica missæ) in- dicare tamen hic illa tœcūl, ut conjicere hinc lector possit, qualis quantaque fuerit S. Birgittæ non*

A non modo Romæ exsistentis, sed et per omnem vitam obedientia. Insigne est obedientie specimen, quod in Notitiis mox laudatis legitur, quodque propterea, ipsis, quibus in Notitiis concipitur, verbis, huc transcribo: ita se habet: Cum jam S. domina Birgitta habitat ante monasterium Alvastro in secundo anno in morbum incidit. Et doctores ei dicebant, quod absque usu balneorum sanari non posset; quod intelligens valde contristatur: nam proponerat hujusmodi sibi cavere et omnino ab iis abstinere, adeoque balnea recusabat. Quod audiens magister Matthias ad eam dicebat verba haec: Præcipio tibi in virtute S. obedientie, ut præcepto medicorum pareas: nam cogit necessitas, ut adhuc alii per te salutem consequantur. Tunc ipsis respondens ait: O chare pater, quod si simpliciter uno verbo mihi id mandasses, tuam voluntatem fecissem, et nunc tanto diligenter hoc exequar, cum mihi illud in virtute S. Obedientie præcepis: nam supra modum gaudeo, quod aliquem habeam, cui obediā: quia propter obedientiam parata sum omnia relinquere, quæ mihi prohibentur, et facere, quæ mihi præcipiuntur, quantumcumque mihi id arduum B esset propter eum, qui suo Patri obediuit ad mortem.

B 285 *De spontanea vero S. Birgittæ paupertate ita universum logitur Birgerus*: Paupertas voluntaria in tantum sibi placuit, quod omnia, que in possessione sua habebat, ad manus alterius traderet dispensanda. De quibus quotiens aliquid pro se vel aliis habere voluit, humillime petivit sibi dari in nomine Iesu Christi, ac si numquam petita hujusmodi possedisset. Utilitateum personarum secum existentium proprie præponebat, nam propriam celans indigentiam rogabat alii ministrari necessaria, quibus ipsa plus ceteris indigebat, ut proximum pure diligenter propter Deum. S. Birgittam, quæ ad usum sibi necessaria erant, ab aliis tamquam aliena petere soluisse, deducit etiam potest ex cap. 65 *Revelationum Extravagantium*, ubi Christus, prescribens illi et familiæ suæ certum quotidianum vivendi modum, inter alia præcepisse legitur: Panes, qui vobis apponuntur, comedatis. Et si plures, quam apponuntur, egueritis, petatis in nomine meo a magistro. Et eadem lex sit in potu, que est de pane. *Romæ vero pecunia indigentia subinde pressam fuisse, colligitur ex cap. 46, lib. 6 C Revelat., ubi beata Virgo interroganti Birgittæ, Numquid mutuatam pecuniam accipere debo in fide mea ad aliquod tempus certum? illa respondisse legitur*: Si certa es, quod prefatio tempore solvere poteris, mutuum recipe, sin autem, dimitt. Melius enim est tibi uno die carere cibo, quam fidem tuam exponere pro incerto. Quam vero tenui fuerit supellectilis, liquet ex his verbis S. Birgittæ ibidem paulo ante præmissis. Vester habemus, quibus utimur nocte et die, vasaque pauca pro mensa nostra, sacerdos vero habet libros suos, et pro Missa habemus calicem et ornamenta.

C 286 *Meministi etiam Thorirus Andreæ in Dario Vastenensi ad annum 1405 penuriae, qua subinde pressa fuit S. Birgitta, cum Romæ esset; ubi de Petro sartore, uno e primis fratribus laicis Vastenensis monasterii, eo anno illic defuncto, hæc scribit*: Iste semel venit Romam, adhuc vivente S. Birgitta et ibi morante, cum proposito peregrinandi ad Terram Sanctam. Et quia S. Birgitta tunc necessitata fuit de pecunia, rogabat eum, ut pecuniam, quam tum secum habebat,

sibi concederet et rediret ad patriam, ut ibi de amicis S. Birgittæ resumeret eamdem pecuniam. Quod ipse protinus fecit, et reversus est in Sueciam, et, ibi resumpta dicta pecunia, perfecit dictam peregrinationem in S. Jerusalem. *Vides etiam, quæ Ulpho monachus in Vita S. Catharinæ de hujus, Matrisque suæ non mediocri pauperate num. 37 et seq. referit; quorum priore ait, S. Catharinam etiam in nobilium Romanarum feminarum consortio et varii laciniis consutas manicas gestare non erubuisse, quæ tamen non absque prodigio ejus comitibus velut admodum pretiosas purpuras splendentes apparabant.*

D 287 *Sequenti vero num. Ulpho contigisse refert, ut S. Catharina ægra Romæ decumberet, ejusque alloquium nobilis quidam Romanus petret*. Hæc audiens, inquit Ulpho, familia earum intra se erubuit, quod tantus dominus deberet videre eam in tam paupere lecto decumbere. Jacebat nempe super stratum stramineum, unum cussulum habens sub capite, cooperta desuper antiquo et emendato mantello seu paliolo: sed rursum omnia prorsus magnifice instructa apparuisse, ita ut præ admiratione famulis diceret: Domina istæ apud omnes pauperes reputantur, unde frequenter mutuo sumunt pecuniam pro necessariis emendis: melius eset, quod tanti pretii purpuram et apparatus illum nobilem, quem in domo earum vidimus, pro necessariis distraherent, quam quod egestate et penuria alimentorum et vestium premerentur. *Num. denique 39 ait, S. Catharinam ueste vili cinericii coloris, vetusta et refarta, indui consuevisse, qualiter etiam usum esse S. Birgittam, Bonifacius IX in Bulla Canonizationis infra danda affirmat.*

E 288 *Ejusdem voluntariz paupertatis amor cum magna animi demissione conjunctus impulit S. Birgittam, ut, contemptu generis sui splendore, ipsis pauperibus ad stipem accipiendo sese promiscue jungeret, in eorumque reficiendis laceris indumentis operam suam collocaret, quod iterum his verbis citatus mox Pontifex testatur: Admirabilis et spectata humilitatis extitit, ita ut nonnumquam cum pauperibus peregrinis incognita simul sedens apud monasterium S. Laurentii in Panisperna de Urbe Ordinis S. Claræ eleemosynam reciperet et oscularetur cum gratiarum actione. Et frequenter propriis manibus et ob Dei reverentiam reparabat pauperum vestimenta. Ut sane merito ab spontanea paupertatis studium a Birgero hic S. Birgitta laudetur: pluribus quidem, ut ex ipsis revelationum voluminibus patet, tum Romæ, tum alibi virtutibus effulgit, sed de ipsis solis, quas Birgerus ejus biographus breviter tradit, hic paulo, quam ille uberior agere visum est, ne, si de omnibus omnino agendum eset, justo amplius prolixii simus. Ad alia, quæ Romæ gessit, modo Birgerum sequens prægredior.*

F 289 *Deinde, inquit ille, aliquibus evolutis annis (a suo, ut appareat, Romanæ adventu) præceptum fuit Sponse Dei ire Siciliam et Neapolim sub his verbis: Permittitur tibi, inquit Filius, visitare loca sancta in Sicilia (seu potius regno Neapolitanæ, quod tunc Joannæ, Siciliae etiam reginæ, parebat) quia illic sunt multorum corpora, qui dilexerunt me toto corde, inter quos præcipius est Thomas Apostolus meus, ubi cum perversis, ostensurus sum tibi aliqua secreta: ita brevibus Birgerus de itineribus*

Roma, a S. Francisco invitata,

AUCTORE
J. B.

bus sacris a S. Birgitta Romæ morante institutis, antequam peregrinationem Hierosolymitanam suscepit: sed varia diversaque ejusdem itinera confuse indigitans, que proinde hic paulo fusiis veniunt aliunde illustranda. Ac primo quidem, ne quid hic repeatam de itinere ejus, ad Farfensem abbatiam anno 1350 (ut vidimus supra) verosimilius instituto, a S. Francisco invitata. Assisium aliquando accessit: post annum quidem 1350, cum, ut mox videbitur, filia sua Catharina comite, eo accesserit; etsi, quod annum illum accurate determininem, in promptu non habeam. Assisiense hoc S. Birgitte iter refertur lib. 7 Revelationum cap. 3 in hunc modum: In festo S. Francisci in sua ecclesia Rome in Transiberim apparuit S. Franciscus eidem Sponse Christi, dicens ei: Veni in cameram meam ad comedendum et bibendum mecum.

Assisium
tendens

290 Quod ipsa audiens statim paravit se ad iter, ut visitaret eum in Assisio, ubi dum per quinque dies moram duxisset, proponens tunc Romanum redire, intravit ecclesiam, ut se et suos S. Francisco commendaret. Cui tunc ipse apparuit dicens:

Bene veneri, invitavi enim te in cameram meam, ut mecum comederes et biberes. Scito tamen, quod hec domus non est camera, quam ego dixi tibi, sed camera mea est vera obedientia, quam ego semper retinui, ita quod numquam sustinui esse sine preeceptore: reliquis verbis cibum et potum, ad quos S. Birgittam invitarat, S. Franciscus ibidem ita explicat, ut cibum suum fuisse interpretetur proximi a seculi vanitate ad Dei obsequium conversionem, potum vero, quod e proximi ad Deum conversione percipiebat, gaudium, ad quae similiter pro viribus imitanda S. Birgittam deinde invitauit animalque. Præterea, si Petro Alvastrensi Revelat. Extrav. cap. 90 fides habenda est, cum esset S. Birgitta in ecclesia PP. Franciscanorum, dubii aliquid de veritate Indulgentiarum (haud dubie Portiuncularum) eo quod nullas eas esse, e quibusdam audierat, passa est: sed Christus omnem ei ea de re scrupulum exemit his verbis: Cui petenti (S. Francisco) ex charitate, ego, qui sum ipsa veritas, dedi signum (qui id contigerit, vide tom. 2 Octob. pag. 885 et seqq.) scilicet quod omnes, qui venirent ad locum suum vacui, implerentur benedictione mea, et solverentur a peccatis suis.

Cum filia
Catharina

291 Itineris hujus etiam meminit Ulpho in Vita S. Catharinæ tom. 3 Martii pag 510, num. 28: Accidit autem, S. Franciscum apparuisse in visione B. Birgitta, invitantem eam ad visendum cameram suam. Quæ cum statim tamquam devota S. Francisco obediens, se disponeret ad perendum in Assisium ad ecclesiam ejusdem Sancti, quæ dicitur de Portiuncula, preeceptum fuit ei a Christo, quod domina Catharina eam sequebratur, quia desiderio magno illuc peregrinari affectabat: e cuius verbis, S. Catharinam Matri suæ hoc in itinere comitem fuisse, idque post annum 1350 contigisse, quod supra dicebam, efficitur, nisi forte id eodem, quo Roman S. Catharina venit, id est, anno 1350 contigisset. Adjuncta itineris illius quædam Ulpho num. citato et seq. refert, e quibus patet, quam singulari S. Birgitta ejusque filia Catharina, reliquaque familia eo in itinere usæ sint Dei præsidio. Quippe, cum a via aberrassent, et inclinata jam dies esset, rix in vilæ tabernam exceptæ sunt, in quam aliquanto post latronum manus ingressa est. Hi, S. Catharinæ pulchritudinem con-

spicati, pudicitiae ejus labem inferre parabant; D verbis enim parum honestis jam meditata pro- debant.

292 At cum jam latrones media circiter nocte in eo essent, ut meditata perficerent, præsens affuit ad preces conversis Deus, ingensque subito insonuit armorum fragor, quo percussi latrones, male sibi consciū, ocius sese dedere in fugam, nec eo ea nocte redire ausi sunt: verum postridie viam, quæ Assisium ducebant, frequentes obse- ruit: Birgitta autem ejusque comites per medios latrones, protegente suos Deo, a nemine ipsorum, clara lictu luce, visi, Assisium salvi et in columnæ pervenerunt, ut fusiis Ulpho narrat. Hoc porro iter, plane aliud esse ab iis, de quibus mox dicetur, docent Ulphonis; quibus narra- tionis suæ finem imponit, verba: sunt autem haec: Sicque evaserunt manus eorum in nomine Domini, perficentes peregrinationem ad limina S. Francis- ci, ubi consolationibus divinis plurimum recreatae, cum gaudio magno Dei laudantes magnalia, Ro- mam redierunt.

§ XX. Iter item Neapolitanum.

Aliud fuit S. Birgittæ, cum Romæ morare-
atur, Dei jussu majoris rixæ moræque per re-
gnum Neapolitanum iter, quod instituit ad vi-
standas precipuorum in illo Sanctorum basili-
cas, eorumque sacras exuvias honorandas, cujus
Birgerus, verbis num. 290 citatus, meminit. His
auditis, territa, ut subdit Birgerus, nonnulli S. Birgitta (utpote cui et etas jam esset proœcta
fractaque, et ad instituendum hujusmodi iter
parum subsidii) a Christo, nec opes, nec vires
necessarias sibi defuturas, intellexit. Et vere,
inquit Birgerus, sic erat: nam, quamdui in Nea-
poli traxit moram, domina regina Sicilie (Joan-
na) et alii nobiles regni ipsam xeniis et donariis
plurimum honoraverunt. Quod vero ad S. Birgittæ
illuc gesta attinet, ait Birgerus, omnium il-
lam se illuc virtutum exemplarum prebusse, civi-
tatis et cuiusvis generis hominum peccata li-
bere exque atque intrepide inspectalam esse, re-
lationes divinas de populo Neapolitano factas
publice proposuisse, visitatis Sanctorum reli-
quiis, ac tandem, collecto ex itinere illo divite
animarum fructu, Romanum denuo rediisse. Hæc
universim Birgerus de itinere S. Birgittæ Neapo-
litano, quæ paulo enucleatus modo explicare
aggredior.

294 Ac primo quidem nonnullis ex iis, quæ
e Birgero audivimus, lux aliqua accedit ex cap. 107 lib. 6 Revelationum, ubi Birgeri dicta quædam, si substantiam species, etiam referuntur: id autem sic habet: Filius loquitur Sponse di-
cens: Aquila videt ab alto, quis velit nocere
pullis suis, et prævenit volatu defundere eos.
Sic ego prævideo vobis salubriora, ideo dico,
expectate; et iterum dico, ite, sed quia tunc
tempus est, ite ad civitatem Amalphie ad
Apostolum meum Andream. Cujus corpus fuit
templum, meum, ornatum omni virtute. Ideo
factum est ibi depositorium fidelium et adjuto-
rium peccatorum. Nam qui fideli mente ibi ve-
niunt ad ipsum, non solum exonerantur pecca-
tis, sed abundabunt consolatione eterna. Nec
mirum: nam ipse non erubuit crucem meam,
sed portavit hilariter; et ideo non erubescere
audire et suscipere eos, pro quibus ipse orat,
qui voluntas suo est voluntas mea: cum vero
fueritis

A fueritis apud eum, redite statim Neapolim ad Natale meum: *e quibus verbis colligi posse videatur* S. Birgittam primo adiisse Neapolim, deinde *Amalphiam ad visitandas S. Andreæ reliquias, ac inde rursus revertisse Neapolim. Reliqua citati capitii verba, quibus Birgeri dicta de S. Birgitta suscipiendo itineris timore, divinaque tunc illi facta consolatione confirmantur, hec sunt:* Respondit Sponsa: O Domine, tempus nostrum transiit, et itas et infirmitas appropinquant, et subisdum temporale minoratur. Cui Dominus: et reformat. Ego sum etiam in necessitatibus adjutor... Ego... inspirabo cordibus diligentium me, ut benefaciant desiderantibus me etc.

S. Bartholomaeum Beneventi,

B 295 Porro eo itinere S. Birgitta non modo Neapolim et Amalphiam, sed Beneventum etiam, Ortonam, Montem Garganum Manfredoniam, Barium, Salernum adiit. Beneventum quidem, ubi S. Bartholomaeus præcipuo honore colitur, adiisse discimus ex Declaratione subnexa capiti 125 lib. 4, ubi S. Birgittae consiliis obtemperans episcopus aliquis ex illius comitibus, cum Beneventu una cum S. Birgitta esset, calculi morbo liberatus dicitur. Primum animal, (ita sonant Declarationis verba) id est, primus episcopus ex nobilitate superbiens, conversus est ex verbis Spiritus Sancti, qui veniens Romanum et dominum Birgittam secutus usque ad Neapolim, cum essent in Benevento, gravissime passus est de calculo. Cui ægrotanti Spiritus S. dixit per dominum, Regi Israël infirmo preceptum fuit, ut apponaret cathaphasma super vulnus suum. Sic faciat iste, assumat veram charitatem in animo ad Deum, quæ est medicamentum optimum et statim sentiat sanitatem. Quo auditio, vovit, et mente et carne convaluit. *Additur ibidem:* De isto episcopo habetur in lib. (Revelationum) capitulo. xii. *Hic autem Vexionensis in Suecia episcopus fuisse dicitur, cuius sedis episcopus, nomine Thomas, occurrit in Diario Vastenensi ad annum 1405, ubi monasterii Vastenensis ædificatione adfuisse dicitur, Donec dñe Katharina et alii cum reliquiis beatae Birgittæ tunc defuncta a Roma ad Vazstenas pervenerunt, anno nimis 1374, ut adeo verosimilime Thomas hic idem sit, ac episcopus ille Vexionensis, qui S. Birgittam Roma Neapolim secutus, Beneventi, S. Birgittæ consiliis calculi morbo liberatus fuit.*

S. Thomam

296 *Ortona littoralis Aprutii Citerioris in regno Neapolitano civitas est, et templum S. Thomæ Apostolo, cuius reliquiis id gaudet, dicatum habet: Martyrologium Romanum ad diem iii Iulii de S. Thomæ reliquiis sic habet: Edessæ in Me sopotamia translatio S. Thomæ Apostoli ex India: cuius reliquiae Ortonam postea translate sunt, anno nimis 1258 die vi Septembris, ut ex Ortonensi monumento, quod recitat, tomo 6 Italiz sacrae auctæ col. 774 et seq. tradit Ughellus. Has quoque S. Birgittam veneratam fuisse, discimus ex cap. 4 lib. 7 Revelationum, ubi sic illam Christus allocutus dicitur: Propterea scire te volo pro certissimo, quod in isto loco est thesaurus meus electissimus, scilicet reliquia sancti Thomas Apostoli mei, quæ in nullo loco sunt ita multæ, sicut in isto altari (Beatae Virginis) incorruptæ et indivisiæ. Quid vero S. Birgittam Ortonæ contigerit, accipe ex Additione citato mox capiti subnexa. Cum domina Birgitta ivisset Ortonam, contigit eam cum sociis suis tota nocte stare sub diu * in*

frigore et pluvia magna. Tunc circa auroram dixit Christus: Propter tria adventi tribulatio hominibus, aut ad majorem humilitatem, sicut rex David tribulabatur, aut ad majorem timorem et cautelam, sicut Sara, uxor Abrahæ, quæ a rege sublata fuit; aut ad consolationem hominis et honorem.

297 Sic et vobis contigit. Ego enim instigavi animis occurrentibus vobis, non procedere amplius illo die, sed noluisis credere, ideo passi estis, quod habuistis. Ideo ingrediemini nunc civitatem et famulus meus Thomas dabit vobis, quod concupiscebit. Item de eodem, sed altera, ut ex dicendis apparebit, vice: Apparuit Christus in Ortona dicens. Dixi tibi prius, quod S. Thomas Apostolus meus erat thesaurus meus. Hoc uti que verum est... Tunc etiam apparuit S. Thomas dicens: Jam diu de te desideratum thesaurum dabo tibi. Et in eodem momento, nullo tangente, de ipsa capsula reliquiarum S. Thomæ prodiit unum frustulum unius ossis beati Thomæ, quod recipiens Domina cum gaudio reverenter reservavit. *Quidquid sit de apparitionibus hic relatis, partem equidem reliquiarum S. Thomæ hoc modo S. Birgittæ obtigisse, affirmat etiam Bonifacius IX in Bulla Canonizationis inquiens:* Cum autem spectabilis haec vidua de longa peregrinatione ad Ortonam Teatinæ diecesis terram, in qua beatissimi Thomæ Apostoli reliquiarum pars magna servatur, vice secunda supervenisset; fuerat enim antea longe per visionem sibi revelatum, quod secunda vice sui adventus ad ipsam terram, devotum ejus desiderium impleretur, et dum stans reliquias devotione solita visitaret, idem Apostolus devote Vidua apparens dixit: «dabitur tibi diu desideratum.» Et mox, nemine tangente vel alias impellente, de capsula reliquiarum quoddam frustulum unius ossis dicti Apostoli suæ Vidua expectantis prosiliit ad manus, quod illa cum gaudio ad devotione recipiens, summa veneratione servavit. *Hæc Pontifex: ut quæ fuerit longa, cuius meminit, S. Birgittæ peregrinatio, an, qua de nunc agimus, Neapolitana, an Hierosolymitana, de qua postea, mihi non liquet.*

298 *Situs quoque est in eodem regno Mons Garganus in Apulia, S. Michaelis aitiorumque sanctorum angelorum cultu jam olim celebrerimus, ut fuse videre est tom. 8 Septembris. Fas sibi non existimavit S. Birgitta locum adeo celebrem in salutatum præterire: quo cum accessisset, non sine dolore, locum illum non apud exterios solum, sed et apud indigenas in minori, quam par erat ac olim haberi consueverat, veneratione esse, anima devertit: mota itaque incolarum calamitate et cœcitate pro eorum peccatis et conversione ad Deum preces fudit: sed a Deo id responsi accepisse fertur lib. 4 Revelationum cap. 131. Assueti sunt sordibus et nisi verberibus non eradiuntur, et utinam in disciplina se cognoscant et resipiscant. Hic cum pietati suæ fecisset satis, Manfredoniam Apuliam pariter urbem, a monte Gargano haud procul remotam, concessit, Barium inde transiatura: verum cum Manfredoniam e monte Gargano accessit, in episcopo Vexionensi, comite suo, de quo supra, insigne miraculum edidit: id ita describitur lib. 3 Revelationum cap. 12. Cum dominus Birgitta descendisset de monte Gargano ad civitatem Manfredoniam in regno Apuliae, idem episcopus existens*

ACTORIS
J. B.
sub dio

F
S. Michaelis
in monte
gargano
under re-
dens

AUCTORIS
J. B.

existens in comitiva Dominæ, casu accidente in Monte, cecidit de equo ita graviter, quod duæ costæ fractæ sunt. Qui de mane cum Domina profectura esset ad S. Nicolaum de Baro, vocavit eam ad se dicens: O Domina, gravissimum est mihi hic sine vestra præsentia manere. Et onerosum est etiam vobis, moram trahere propter me, maxime propter incursantes istos homines.

prodigium
patrat,

299 Rogo, inquit, vos per amorem Jesu Christi, ut rogetis Deum pro me et tangite latus doloris mei. Spero enim per tactum manus vestræ dolorem meum mitigari; quæ præ compassionem resoluta in lachrymas ait: O Domine mi, ego reputor, quod non sum, nam ego sum peccatrix maxima in conspectu Dei. Verumtamen omnes rogemus Deum, et ipse respondebit fidei vestre, Facta itaque oratione, cum surrexisset, tetigit latus episcopi dicens, Sanet te Dominus Jesus Christus. Et statim dolor discessit, et surgens episcopus secutus est Dominum per totam viam B usque dum rediret Romanum. *Ita se habuit S. Birgitta iter Neapolitanum hactenus: at priusquam S. Birgittam Manfredoniam Barium euntem prosequamur obiter hic observare juverit pauca, e quibus tempus, sub quod iter Neapolitanum instituit, utcumque saltem eruatur ac determinetur. Ex dictis paulo ante habemus, episcopum Vexionensem, peracto itinere Neapolitanum, una cum S. Birgitta Romanum rediisse.* Porro de eodem episcopo verbis ex Declaratione lib. 3 cap. 12 Revelationum subnexa proxime recitatis hæc præmittuntur: Hic fuit episcopus Vexionensis, qui, cum esset Romæ et multum de suo reditu angustiaretur, auditum est in spiritu: Die, inquit, episcopo, quod mora sua utilior est, quam acceleratio hi quoque, qui de comitiva sua præcesserunt, subsequentur eum. Ideo, cum ad patriam redierit, verba mea inveniet vera. Sic itaque omnia evenerunt. Nam rediens invenit regem captum et totum regnum turbatum etc. : *Itaque episcopus ille, peracto jam una cum S. Birgitta itinere Neapolitanum, Roma in Sueciam abiit sub annum 1365, quo rex Magnus, ut scribunt Loccenius et Torfæus, ab Alberto, duce Megapolensi, bello captus fuit, C ac proin sub idem fere tempus iter Neapolitanum institutum jam fuisse videtur.*

S. Nicolai

300 Manfredonia Barium accessit, S. Nicolai, episcopi Myrensis, illuc translatas olim reliquias venerata: Bari quoque in Apulia, inquit ea de re Martyrologium Romanum ad diem IX Maii translatis S. Nicolai, episcopi ex Myra civitate Lyciae. Addit Baronius ex Sigiberto et Joannis archidiaconi ad Ursionem Barensem episcopum rei gestæ Historia, id contigisse anno 1087: *Ughellus vero tom. 7 Italiam sacræ auctæ a col. 608 Urbani II diploma exhibet, datum Bari anno 1089 die 12 Octobris, quod ita incipit: Quia nostris temporibus ecclesiam, quam Deo auctore regis, frater charissime (Helium, Barensem archiepiscopum, alloquitur Pontifex) Barensem quæ CANUSINA dicitur (nimis ob translatam Canusio sedem episcopalem) omnipotens Deus beati confessoris sui Nicolai corpore visitare dignatus fuit etc.: ubi et col 607 Ughellus brevem hanc translationis historiam refert: Cæterum maxima Ursonis gloria est, quod, eo præsule, sanctissimi episcopi Nicolai Myrensis pars ossium Barii advecta est.*

Annus vertebarum Incarnati Verbi *MLXXXVII* Vi. dæctore III pontifice, cum sexaginta viri, quorum maxima pars Barenses erant, mercatores apud Myram Lyciae urbem applicuissent, a Turcis pando ante captam et pene funditus dirutam panoque tum ex Christi fidelibus, tum ex clericis viros sacrarum rerum in cathedrali custodes represerint, ipsis invitatis, partem ossium Nicolai Magni Myrensis abstulerunt, Bariumque in patriam retulerunt. *Illos vero dein in condita S. Nicolai ecclesia collocatas fuisse, subdit Ughellus, et perenni, ægrisque salubri liquore fluere.*

Baria

301 Porro cum Barium S. Birgitta pervenit, nihil prius habuit, quam ut ad S. Nicolai ædes accederet, eumque solita devotione et pietate veneraretur: quo factum est, ut ipsa eo loci more pariter solito coelesti consolatione recrearetur: nam, ut legitur lib. 6 Revelationum cap. 103. Cum visitaret Sponsa reliquias sancti Nicolai in Baro ad sepulchrum ejus, ceperit cogitare de illo liquore olei, manante de corpore ejus. Et tunc rapta extra se in spiritu vidi quandam personam, oleo unctam et fragrantissime odorantem, quæ dixit ei: Ego sum Nicolaus episcopus, qui appareo tibi in tali specie, sicut dispository eram in anima, dum vivebam. Nam omnia membra mea ita habitata et flexibilia erant ad servitium Dei, sicut res uncta, quæ flexibilis est ad opus possidentis, et ideo laus exultationis semper erat in anima mea et in ore meo prædicatio divina et in opere patientia, propter virtutes humilitatis et castitatis, quas præcipue dilexi. Sed nunc quia in mundo multorum ossa arida sunt ab humore divino, ideo dant sonum vanitatis et stridorem ex collisione mutua, et inhabilia sunt ad fructificandum fructum justitiae et abominabilia Deo ad intuendum. Tu vero scias, quod sicut rosa profert odorem, et uva dulcedinem, sic Deus corpori meo emanandi oleum singulariter dedit benedictionem quia ipse non solum honorat electos suos in cœlis, sed et latifacit et exaltat in terris, ut plures sedentur et participentur de gratia eis data.

302 *Quantas vero molestias iter hoc Neapolitanum S. Birgitta ejusque comitibus procrearit, colligi ex iis postest, quæ illis apud Barium contingunt. Perpetuo enim peregrinationis labore, rerum necessiarum penuria, et assidua jejunandi consuetudine ita illis vires fractæ erant, ut non pauci et illis, cum Barium accederent, corporis ægritudine corripi: sed misericors Deus eo tempore (adventus nimis) S. Birgitta, quæ ipsum in necessitate constituta, et suorum calamitatibus mota consulerat, apparens, ut omnibus, quæ sibi offerrentur, etiam carnis, uterentur, induxit. Ita Petrus Alvastrensis Revelationum Extravag. cap. 99 his verbis: Cum beata Birgitta iret de Roma ad sepulchrum S. Andreae Apostoli in regno Cœliæ propter infirmitates varias transire non poterat nisi in civitate Bari. Cumque esset tempus Adventus Domini, quo ipsa solita erat jejunare et in societate ejus erant plures infirmi, et in via illa non inveniebantur pisces, rogavit Deum, ut eis compateretur, ne Deum offendarent, aut scandalizarent proximum in comedendo, aut infirmi deficerent junando. Tunc Christus apparetus dixit: Pisces sunt multum frigidi, et tempus non est multum calidum, via difficultis et petrosa et vos infirmi. Ideo, quæ inveniuntur, comedite, ego enim su-*

veneratur
non sive in-
commodis
accidit.

per

A per omnia vota sum. Et quae sunt ad honorem Dei et moderatam sustentationem carnis non imputabuntur ad peccatum.

Salerni S.
Matthaeum
visti,

303 Bario discedentem S. Birgittam Burlamachius mox Salernum, Picentinorum civitatem, deducit, ibique S. Matthaei apparitione honestam scribit ex Additione ad cap. 129 lib. 4 Revelationum: at eo loci non Salernum, sed Malpham (Malphim vel Melphiam, exiguum in Lucania civitatem, inter Barium et Salernum fere mediam interpretor) notatum invenio. Sic habet Additione citata: Hec sequens revelatio facta fuit in Malpha, ubi quiescit S. Matthaeus. Verba haec, ubi quiescit S. Matthaeus, non Malphim, sed Salernum, quo jam olim S. Matthaei reliquias fuisse sub anno 954 translatas, ac celebri admodum cultu honoratas, videre licet tom. 6 Septembris pag. 210 et aliquot seqq., plane designantur. Quamquam enim S. Matthaei reliquiae variis fuerint dispersae locis, ejus tamen corpus, seu, si maris, potiorem reliquiarum ejus partem Melphie S. Birgittae etate quievisse, aut fidelium eo B concurrentium visitatione increbuisse, nusquam inveni: ut adeo Malphae seu Melphie Salernum recte substituisse Burlamachius, omnino existimem. Porro, quidquid sit de loco, quo S. Matthaei Birgittae apparitio facta est, fertur in Additione citata S. Evangelista Birgittae vita sue institutum, scripti a se Evangelii modum, et qua in celis gloria frueretur, aperuisse, que loco citato, qui volet, consulere potest.

et Amalphia, 304 Hinc denique, ut num. 294 dixi, Amalphiam S. Andream Apostolum veneratur con-cessit ac tandem sub festum Christi Natale Neapolim rediit: est autem Amalphia Picentinorum civitas, in veteris Lucanize, seu principatus Citerioris, finibus sita iuxta Tyrrenum mare millia-ribus triginta Neapoli distans, ut habeat Ughellus tom. 7 Italicae sacræ auctæ col. 183. Princeps civitatis protector, inquit idem Ughellus col. 187, sanctus Andreas Apostolus est, cuius nominis nobilissimæ architecturæ cathedralis templum ab Amalphitanis dedicatum est pulcherrimum a Petro Capuano presbytero card. civeque Amalphitano, corpore ejusdem Apo-toli exornatum, quod e Constantiopolis, dum illac Apostolicae Sedis legatus ageret, ab ecclesia S. Andreae Amalphitanorum Amalphim delatum et cum summo honore (anno C 1208 die vii Maii) conditum fuit. Jacent sacra-illa ossa in inferiori templi crypta et altari de- centissime regioque culta a Catholicis regibus Philippo secundo tertiove exornata, qui devotione excitati per suos regni proreges locum de- corarunt. Translationis historiam ex ipso arche- typo cathedralis archivii Ughellus exhibet col. 206 et tribus seqq. Ceterum S. Birgittae, Amal- phia existentia, præter Revelationem, de qua num. citato, accidisse quidquam præterea, nus- quam reperi. Videamus itaque, quæ tandem Nea- poli, unde Romam rediit, gesserit.

Neapolim rediens, 305 Burlamachius integræ cap. 26 lib. 2 Vitæ S. Birgittæ hujus Neapoli gesta describit, ac primo quidem illam secum Neapolim duxisse scribit S. Catharinam et Birgerum, liberos suos, Petrum Olavi, confessorum suum, Magnum Capellum, Alphonsum Giennensem episcopum, alterum item episcopum Suecum, nenze Vexionensem, et pias aliquot matronas. S. Catharina fida semper et perpetua, ex quo Romam venit, Matri comes fuit; unde et una cum illa Neapolitanum iter instituisse ac Neapoli moralam fu-

isse verosimillimum fit; idem de Petro Olavi et Magno censendum videtur. Quod autem ad epis- copum Vexionensem attinet, ex jam dictis non dubium est, quia S. Birgittam Neapolim sit co- mitatus, et cum illa Romam redierit. Alphonsum Giennensem episcopum S. Birgittæ Neapolitani comitem fuisse, eo nempe itinere quo de nunc agimus, non perinde mihi certum. Laudat quidem Burlamachius hic ipsum Alphonsum id de se asserentem apud Raynaldum ad annum 1379 num. 10. Verum illic Alphonso de itinere S. Birgittæ Neapolitano, de quo nunc agimus, sermo nequaquam est, sed Hierosolymitano, quod serius contigit, et in cuius reditu Neapoli cum S. Birgitta versata est: sic enim loquitur num. 10. Orante igitur super hoc dicta Domina (Birgitta) in Neapoli, quando redibamus de Jerusalem etc. Similiter dubium mihi apparet, num Birgerus hujus itineris socius fuerit; qui quidem una cum Carolo fratre Romam venisse dicitur sub anno 1365 in Vita S. Birgittæ Lovaniensi et Matrem Hierosolymam comitatus in Vita illius Abbreviata: sed nusquam, quod sciām, presens iter Neapolitanum una cum illa instituisse. Bir- gerum item una cum fratre Carolo et Matre Pontificem Urbanum V Romæ convenisse sub anno 1367, colligitur ex Chronico Margaretae abbatissæ num. 70 citato: sed nec hinc dicti itine- ris socium fuisse, effici certo potest, maxime cum Burlamachius, unde id hauserit, non edicat. Sed auctorem hunc S. Birgittæ Neapolitana gesta explican- tem nunc audiamus.

306 Mox, inquit, ut Neapolim S. Birgitta ac- cessit, urbem sua sanctitatis fama implevit, ob- lataque sibi certatim nobilium viororum hospitia pre animi demissione recusavit, maluitque ad pu- blicum xenodochium una cum suis divertere; quod equidem nec a S. Birgitta moribus, nec a Neapolitanorum, a quibus variis honoratam mu- neribus Birgerus scribit, de S. Birgitta existima- tione alienum est, et Neapolitanorum traditione utcumque confirmatur. Fama quippe apud illos est, S. Birgittam olim hospitatem fuisse apud se in xenodochio S. Marie de Advocata, ecclesie S. Joannis ad Mare contiguo, ubi Christi Crucifixi imago, prodigiis clara, ante quam preces fundere S. Birgitta soluerit, parieti appicata con- spicitur, ut ex tabellis, ibi affixis, affirmant Car- olus de Lellis in Supplemento Neapoleos sacra- pag. 444 et Josephus de Magistris in Additione F bus ad lib. 1. Status ecclesie Neapolitanæ pag. 414. Refert dein Burlamachius S. Birgittam, cum more solito ecclesias visitare ac monialium Fran- ciscanarum S. Crucis ecclesiam adiusset, unam ex illis a Deo motu intus in animo fuisse, ut e capillis S. Marie illi donaret, quod pariter Petrus Alvastrensis narrat Revelat. Extravag. cap. 94 hoc modo: Cum S. Birgitta in civitate Neapolii per aliquod tempus moraretur, misit pro ea soror quedam, Clara nomine, in monasterio monialium ad sanctam Crucem et dixit ad eam: Habeo (inquit) reliquias de capillis Matris Dei, datae mihi per reginam Sanctam (Sanctiam Roberti regis Sicilie uxorem) quas nunc tibi dabo, quia mihi inspiratum est divinitus, ut tibi eas committam. Et hoc tibi signum erit, quod ve- ra loquor, quia cito moriar; et veniam ad Do- minum meum, quem super omnia diligit anima mea. His autem dictis, paucis diebus super- vixit, et, perceptis Sacramentis Ecclesie, emi- sit spiritum. Igitur cum beata Birgitta dubita- ret,

AUCTORE
J. B.

ret, utrum capilli essent de capillis Virginis Mariae, vel non, tunc in oratione apparuit ei eadem Mater Dei dicens: Sieut verum est et creditur, quod ego de Anna et Joachim nata sum, sic verum est, quod isti capilli creverunt in capite meo. *Waddingus in Annales Minorum factum hoc in-* *tulit ad annum 1359: verum cum Clares illius ali-* *bi, quam loco mox adducto, vestigium existere* *nullum dicat, nihil hinc certi pro anno, quo id* *contigerit, haberi potest.*

307 *Hinc Burlamachius ad fructus animarum, quos S. Birgitta sive virtutum suarum exemplis, sive salutaribus monitis, sive libera peccatorum increpatione Neapoli collegit, quosque sane non exiguis fuisse, admodum creditibile est, pro-* *greditur. Occurrunt in ejus Revelationum libris* *specimina aliquot, e quibus aliquo S. Birgittae,* *illic morantis, opera ad meliorem frugem con-* *versos liquet. Occurrunt, inquam, hujus rei spe-* *cimina aliquot, sed verosimiliter et multis, que* *litterarum monumentis tradita non fuerunt, pau-* *ca. Hæc vero post Burlamachium brevibus com-* *memoro. Libro 7 Revelationum cap. 5 mentio El-* *ziarii, filii comitis de Ariano, qui, cum tunc* *juvenis adhuc esset ac S. Birgitta precibus se com-* *mandasset, ab ea salutaria, ibidem fusiis descrip-* *ta, ad quæ vitam rite institueret, non modo in-* *stituta atque præcepta accepit, sed etiam cordis* *sui arcana, et quedam, quæ ipsi progressu tem-* *poris acciderent, ea ipsa audivit. Quo factum* *est, ut ad meliora sese converterit: ita enim le-* *gitur in Additione citato capiti subnece: Cum* *domina Birgitta staret Neapoli, revelata sunt ei* *secretissima cordis Elziarii, postea Cardinalis, et* *quædam ad ipsum mirabilis futura. Quibus audi-
tis, ille stupfactus conversus est ad meliora.* *Fuit hic Elziarius, seu, uti ipsum tom. 6 Italix* *sacrae auctæ Ughellus vocal, Eleazarus de So-
brano, Guilielmi Ariani comitis et Franciscæ de* *Celano filius, Elziarii, anno 1369 ab Urbano* *V Sanctorum numero inserti, nepos, ad Teatinam* *in Aprilio Cathedram promotus anno 1373, an-* *no vero 1378 ab Urbano VI Romana purpura do-* *natus, qua licet dein a Clemente VII præcatus* *fuerit, virum tamen fuisse vitæ innocue et mo-
ribus integrum omnium illius ævi scriptorum* *testimonio, monet Oldoinus, ubi de Urbani VI* *Pontificatu. Huic forte S. Birgitta episcopum et* *cardinalitiam dignitatem prædixit; qui, dum* *vixit, S. Birgittæ memoriam in pretio et venera-
tione habuisse videtur, reque ipsa id abunde pro-
batum dedit, cum ejusdem mortuæ canonizationi* *diligenter incubuit.*

308 *Elziario Burlamachius jungit Gomecum* (Gometium de Hispania ducatus Spoletoni vocat *Bertholdus num. 29*) *cui S. Birgitta aulam* *Joannæ reginæ deserere suaserit, vitamque in* *melius ex certis, quæ illi proposuit, præceptis* *commutare. Qualia vero hæc fuerint, explicat* *Additio post caput xi libri vii Revelationum, ubi* *Dei Mater S. Birgittam pro Gomecio præces fun-* *dentem sic fertur allocuta: Consule ei facere ju-* *stitiam, ubicumque poterit. Et si sciret, se habere male acquisita bona, restituere non tardet.* *Caveat etiam insolita gravamina imponere sub-* *ditis suis. Sitque contentus de his, quæ habet,* *quia sufficiunt ei, si moderate et discrete dis-* *penset ea. Fugiat quoque sicut venenum mulieres* *praeter uxorem propriam, et non producat exer-* *citum contra aliquem, neque personaliter inter-* *sit, nisi omnino sciverit, se habere justitiam* *et bellum sit justum. Studeat insuper frequen-*

tare confessiones, et frequentius sumere Corpus D
Christi, certisque in die temporibus exoccupare
se ad recordandum passionem Christi et vulne-
ra ejus. *Verum, contra ac Burlamachius scri-* *bit, nulla hic aula deserenda fit mentio; quam-* *quam id forte fecerit Gomecius, cum apud Sum-* *montium tom. 2 Historiæ Neapolitanæ ad lib. 3* *calcem præcipios Joannæ reginæ ministros no-* *minat enumeratos inveniam, nec ullus eos inter* *Gomecius compareat; itemque id suadet pium* *modestumque, quod deinceps tenui, vivendi ge-* *nus, de quo consule Bertholdum mox laudatum* *in Vita S. Birgittæ, infra edenda.*

309 *His multa subjungit Burlamachius, quæ* *in gratiam Joannæ Siciliæ reginæ S. Birgitta* *præstabilit; sed iis multa immiscet, quæ non in* *hoc Neapolitano itinere, sed in eo, quod serius* *Roma Hierosolymam suscepit, vel in redditu* *contigerunt, ac propterea in alium locum a nobis* *differenda sunt. Proxime citato e revelationi-* *bus loco, S. Birgitta Joannæ suassisse dicitur, ne* *Antonium quendam Carletonum ad altiora munera* *proveheret, ac prædiisse, id si faceret, non* *prospere successum: verba Christi S. Birgittam* *E* *alloquentis ibi describuntur hujusmodi: Die re-* *gina, quod permittat istum stare in ordine suo,* *Si ascenderit ad majora, erit in dividendum anima* *ejus, nec ipse, nec amici eius letabuntur de ascen-* *su suo: verum Birgitta consilio Joanna paruisse* *non videtur, cum addatur: Sic omnia euerunt,* *Maximo tamen apud Joannam reginam loco fuisse* *S. Birgittam, tum ex dicendis infra apparet,* *tum ex Epistola, quam ad S. Catharinam, S. Bir-* *gittæ filiam, post illius mortem perscripsit, quam-* *que Benselius post Margareta Chronicæ ex co-* *dice Ms. Bibliothecæ publicæ Upsalensis typis* *commisit, his verbis conceplam. Magnifica* *et venerabilis domina. Post salutem significamus* *vobis, quod gratia Dei prospera solita sanitatem poti-
mur, de vobis semper desiderantes audire lata no-
va. Insuper quum possumus aliqua referre super* *miraculis sancta memorie dominæ Birgidae matris* *vestre, illud cum maxima complacenti recita-
mus. Hinc etiam, aegrotante ad mortem specta-
bili juvene Guilhelmo marchione Montiserrati,* *consanguineo nostro, et de ejus vita medicis* *totaliter dubitabitibus, illum vovimus dicta,* *sancta memoria, Matri vestræ, cuius interces-* *sionibus Christus evidenter sua pietate reduxit* *dictum juvenem ad pristinam sanitatem et p-* *sos est, ut prius. Quod nos a verissimo* *testificam et testificari parati sunt circa xxx* *personas.*

310 *Atque hoc quidem S. Birgittæ, e viris* *sublatæ, beneficium fuit: accipe nunc aliud* *ex ejus vita Lovaniensi, verbis paulum im-* *mutatis a Surio quoque ad diem xxiii Iulii rela-* *tum, quod viva et Neapoli degens præstabilit. Qui-* *dam puer circiter decem annorum, nomine Esau,* *nepos magni Senescallii reginæ Siciliæ, commo-* *rantis in Neapoli in curia predicta regina, fuit in* *Ethyca infirmitate consumptus et exsiccatus* *in tantum, quod a medicis de ipsius vita de-* *speraretur in toto. Mater vero ipsius, nomine* *Lara, duxit eum ad dominam Birgittam, rogans* *eam suppliciter, ut tangeret prædictum puerum,* *vel saltem signum crucis ei imprimeret. Quæ tunc* *illuc prædictum puerum tetigit et statim con-* *valuit. Summonius lib. 3 Historia Neapolitanæ* *pag. 470 et binis seqq. inter præcipios Joannæ* *I reginæ Siciliæ proceres binos Senescallos seu* *hospitii regii præfectos memorat, Robertum de* *Cabani*

A Cabani hujusque in illo munere ab anno 1345
successoreni Nicolauum Acciaiolum Florentinum,
a Matthæo Villani, illius temporis scriptore, non
raro memoratum; cuius S. Birgitta nepotem fer-
tur incolumitate donasse.

sano autem
mortem
predicit.
311 Tanto vero magis id credo, quanto id veri-
similius facit, quod tom. 13 scriptorum rerum
Italicarum col. 1228 et seq. Palmerius, qui sub
annum 1453, ut Muratorius ait, ex monumentis
se antiquioribus et Adoardi Acciajoli scriptis,
posterioris de S. Birgitta, quæ Nicolao mortem pre-
dictis, tradidit. Sic autem Palmerius habet: Pra-
narrata fortuna functus (Nicolauis) mortem suam
certo nuntio præcognovit. Brigidia devotissima
Christi mulier et in regno Suetiae Neritiae princeps,
ac jam tunc vita et miraculis clara, Romanis peregrine
venerata. Inde Neapolim profecta, ab Jacobo, Nico-
lai Acciajoli sorore, continentia vita vel reputata
muliere hospitio recipitur: apud quam cum dies
aliquot mansisset (hanc igitur semper nobiliorum
hospitia fugi) dicitur illam evocasse, prædixisse-

B que, Nicolauum fratrem propediem procul dubio mor-
riturum. Percussit illico mulieris animum timor,
et Nicolai domum una profecta illum apud regi-
nam, bona, ut apparebat, valetudine, res magnas
tractantem invenerunt. Jacoba soror tunc consola-
ta, tamquam falsum Brigida cecinisset, existimab-
bat: Nicolauis postridie in morbum incidens, apo-
stematice, uti creditur, quarto die superatus in-
tererit. Obiit autem Neapoli anno ætatis sexto
et quinquagesimo vi Idus Novembris, Salutis
nostræ anno millesimo tercentesimo sexagesimo
sesto. *Opportune annum Nicolao supremum Pal-
merius indicat, ex quo iter Neapolitanum sub
annum 1365 Birgittam suscepisse colligitur. Pre-
cipuis, quæ ad hoc Neapolitanum iter spectant,
jam expeditis, suppletisque aliunde a Birgero,
eius biographo, omissis, rerum series ad eum
dem nos jam revocaret, nisi et alia quædam S. Bir-
gittæ gesta, a Birgero pariter silentio pressa,
prius memoranda superessent, de quibus prop-
terea prius agere visum est § seq., quam ad illum
redeamus.*

§ XXI Regulam S. Salvatoris, et
c monasterii Vastenensis erectio-
nem ab Urbano V approbari
curat: an item instituerit Or-
nem militarem.

Roman
Neapoli re-
dux.

R omam ex itinere Neapolitano redux S. Bir-
gitta, quantum quidem conjectura assequi li-
cet, ad obtinendam a summo Pontifice Regule
S. Salvatoris approbationem labores suos curas
que intendit: paratam quidem illam habuisse
jam tunc, cum e Suecia Roman se contulit, eo
numquam, dum viveret, redditura, vidimus supra
§ 15. Verum cum insigni esset in Deiparam Vir-
ginem pietate, hujus monumentum aliquod in reli-
giose, quem meditabatur, Ordine perennaturum
transmittere ad posteros desiderabat: fecit tandem
eius desiderio Deus satis, cum jam annis aliquot
a suo e patria secessu Romæ transegisset, dictan-
Octobris Tomus IV.

do illi angeli ministerio tractatum quendam de
Excellentia Virginis, quem Sermonem vocant
Angelicum, et Revelationum libris a pag. 713
Hormann subiunxit, divisionem ad Matutinum per
hebdomadæ ferias recitandum: res ita conti-
gisse legitur in Prologo Sermonis Angelici. Cum
B. Birgitta, principissa Neritiae de regno Suetiae,
per plures annos habitaret in Roma in domo
Cardinalatus, que est contigua Ecclesia S. Lau-
rentii in Damaso, tunc ipsa ignorantia, quales
lectiones deberent legi in monasterio suo (*non-
dum condito*) quod Christus constitui præcep-
erat in Suetia, cuius Regulam ipsem dictaverat
ad honorem Matris sue, illico, ipsa B. Birgittæ
orante et super hoc dubitante, apparuit Christus,
dicens ei: Ego mittam tibi angelum meum,
qui lecturam, in Matutinis legendam per mo-
niales in monasterio tuo ad honorem Virginis
Matris meæ, tibi revelabit, et ipse eam tibi di-
stabit, et tu scribe illam, prout ipse dixerit
tibi.

313 Igitur B. Birgitta habens cameram, cu-
jus fenestra ad altare majus respiciebat; unde
Corpus Christi quotidie videre poterat, pra-
parabat se quotidie in eadem camera ad scri-
bendum cum pugillari et carta et penna in ma-
nibus, postquam Horas et orationes suas lege-
bat, et sic parata angelum Domini expectabat.
Qui veniens ponebat se prope eam a latere ejus
et stabat erectus honestissime, habens semper
faciem cum reverenti gestu respicientem versus
altare, ubi corpus Christi reconditum erat. Et
sic stans dictam lecturam, id est, infrascriptas
lectiones, legendas in Matutinis sororum in di-
cto monasterio, quæ tractant de excellentissima
excellentiis ab aeterno B. Mariae Virginis, ipse
dictabat distincte et ordinate in lingue materna
B. Birgittæ. Et ipsa illas quotidie devotissime
scribebat ab ore angeli et patri suo spirituali
Petro Alvastrensi, qui illas, uti et Regulas Lat-
inas fecit) quotidie illa, quæ ipsa die scriperat,
humiliter ostendebat. Sed contingebat aliquibus
diebus, quod angelus non veniebat ad dictan-
dum. Et illa die interrogata a suo patre spiri-
tuali de scripture illius diei, si quam scripserat,
tunc illa respondebat humiliter dicens: Pater,
hodie nihil scripsi, quia expectavi diu angelum
Domini, qui dictaret, ut ego scriberem, et ipse
non venit. Et tali modo ab ore angeli iste infra-
scriptus Sermo Angelicus (*sic dictus, quia ab an-
gelo dictatus*) de Excellentia Virginis dictatus et
conscriptus fuit. Et etiam divisus fuit ab angelo per
Lectiones ad Legendum in Matutinis sororum per
hebdomadam per totum anni circulum, ut infra
sequitur.

314 Ita Petrus Alvastrensis, cuius non modo
Prologum, sed etiam ipsum Sermonem Angelici-
cum olim fuisse specialiter oppugnatum, dixi
num. 180. Rei vero hujus substantiam Alphonsus
Giennensis in Prologo lib. Coelestis Imperatoris
ad reges cap. 4 confirmat his verbis: Aliquando
etiam angelum corporis oculis ipsis videbat, qui ex
Dei præcepto eo sermonem pulcherrimum et satis
prolixum paulatim et seriose dictabat, et ipso
dictante, in eodem instanti ipsa scribebat, et sic
fuit scriptus per intervalla temporum ille excellen-
tissimus Sermo de Excellentia B. Mariae Vir-
ginis, qui dividitur per Lectiones, quæ debent
per hebdomadam legi a monialibus in Matutini-
nis in dicta Religione monialium Regulæ Sal-
latoris. Ita Alphonsus, S. Birgittæ, dum haec
60 in

AUCTOR
J. B.

in vivis ageret, familiarissimus : at, sciscitabitur non nemo, quænam his fides adhibenda est ? Certe non major, quam ejusdem Alphonsi aliorumque testimonio, cum Regulam S. Salvatoris S. Birgittæ a Christo dictatam aivint : quo non obstante, summi Pontifices, et Sueciae præsules, ut num. 216 vidimus, cum de Regula S. Salvatoris a Christo dictata agunt, dubitandi formulis, ut pie creditur, ut fertur etc, uti solent : atque adeo nec hic relata de Sermone Angelico, seu ab angelo dictato fidem exigunt omnino certam et indubitatem. Idem quoque de variis, quas item Sanctæ revelatas perhibent, orationibus dicendum creditus.

ex Christi
præcepto

315 Ordinatis itaque rite omnibus, quæ ad Regulam et Religionis a se instituendæ institutum spectabant, in mandatis a Christo accepit, ut quo illius confirmationem a Pontifice impearat, omnem, quam posset, operam adhiberet : sic enim legitur in Regula S. Salvatoris apud Hormann cap. 30 : Ite et modo dico (sic Christus ibi Birgittam alloquitur) hanc Regulam ex nullius hominis sensu dictatam fuisse, quam in spiritu a disti per Papam confirmari debere, sicut alias Regulas, quæ ex humano sensu prius compositæ fuerant, eodem spiritu inspirante... Admittat insuper Papa, ut in loco, qui tibi Regulam audienti demonstratus est, monasterium construatur, ibi enim primum haec Regula inchoanda est. Similiter etiam licentiam det sororibus cantandi quotidie Horas Matris meæ, quæ eodem spiritu, quo et Regula, sunt complete. Et rursum cap. seq. Labora igitur et cooperare, quantum poteris, ego autem perficiam, dum mihi placuerit. In eandem quoque rem jussa est, ut refertur lib. 8 Revelationum cap. 51, scriberet ad imperatorem, nempe Carolum Bohemum hujus nominis IV, inter cetera his verbis : Scias etiam tu, qui imperium tenes, quod ego omnium conditor dictavi unam Regulam monialium ad honorem amantissima Virginis Matris meæ et dedi illam isti Mulieri, quæ scribit tibi. Perlege igitur eam et conare cum summo Pontifice, ut dicta Regula, ore meo proprio dictata, per eum, qui in mundo vicarius meus est, etiam apud homines approbetur, quam ego Deus coram exercitu meo celesti approbavi. Alleram quoque ad eumdem imperatorem S. Birgitta dedit epistolam, qua eum ad erigendas virtutes tunc maxime jacentes, et evellendas his contraria vicia adhortatur; de qua vide num. 257.

de appro-
banda Ordini
sui Re-
gula

316 Neque vero Birgittæ in perficiendis Christi mandatis studium et diligentia defuit : cuius rei specimen retulimus supra num. 70 et seqq. ex Margareta abbatissa Vastenensi, ubi Pontificem una cum filiis Carolo et Birgero adiisse legitur, quo illius animum ad conficiendum quædam, quæ meditabatur, negotia sibi redderet paratiorem. Quænam hæc fuerint S. Birgittæ a Deo commissa negotia, pro quorum felicior successu Romanum Carolum et Birgerum filios accessivit, haud quidem expressit Margareta : verum si rei gesta locum et tempus consideres, non absimile vero fiet, S. Birgittam id eo fecisse consilio, ut ad confirmandam S. Salvatoris Regulam Ordinemque sensim Pontificis animum redderet promptiorem. Quod vero ad locum rei gestæ pertinet, videtur is, si Margaretae verba eo, quem præ se ferunt, sensu accipiendo sint, Roma fuisse; nec enim Roma umquam Avenionem per se adisse, ut illic Pontificem alloqueretur, usquam, quod quidem sciā, legitur : porro ex loco rei gestæ, si quidem Roma fuerit, tempus etiam,

quo gesta est, non absque verisimilitudine aliqua eruetur : cum enim Urbanus V, ut in ejus Vita apud Baluzium legitur, relicta Avenione, Romam, sedem suam ibi florurus, venerit anno 1367 ac triennio circiter post, ut mox videbimus, S. Salvatoris Regulam S. Birgittæ rogatu Pontifica auctoritate approbarit, verosimile admodum sit, S. Birgittæ et filiorum ejus Caroli atque Birgeri ad Pontificem accessum haud diu post hujus Romanum adventum contigisse. Quæ si ita sese habuerint, Carolum S. Birgittæ filium, matrem suam bis saltam Romæ invisisse necessæ est : ac primo anno 1365 sine Birgero, ut appareat ex S. Birgittæ Vita Lovaniæ impressa et ex Swrio § xxiv. Sic enim in illa, nulla Birgeri mentione facta, legitur : Dum Dominus Carolus miles filius Birgittæ Romanum venisset de Suecia circa annos Domini MCCC LXV intravit domum, ubi Mater residencebat. Hic dum in solarium ingrederebat, egressus est Mater ejus benigna cameram suam, et cernens prædictum dominum Karolum in corpore male dispositum, tetigit pectus ejus proferens aliqua verba deprecativa. Quibus prolatis, subito ipse evomuit per os ejus maxima copiam sanguinis in tantum, quod nullo modo potuit Matrem suos loqui, et convalluit. Iterum vero sub annum 1367 ex Margareta, Vastenensi abbatissa, jam citata.

317 Haud diu post reductam in Urbem anno 1367 Pontificiam sedem ab Urbano V S. Birgitta, quæ e Suecia anno 1345 aut sequenti proficiscajam inde a Christo adulterat, ut legitur cap. 8 Revelationum Extravagantium, fore, ut Roma Pontificem et imperatorem videret, cum utroque Romæ egit tum de iis, quæ ad Ecclesiæ emendationem statimque, tum de iis, quæ ad Regulam S. Salvatoris et instituendum a se Ordinem pertinebant : quoniam vero citata Extravagantium capite S. Birgitta Romæ mansisse dicitur annis quindecim, donec ibi videret Pontificem et imperatorem, totidemque ab anno 1346, quo e Suecia Romanum venit, ad annum usque 1361 numerantur, hinc verosimillime, qui libellum Duaci editum anno 1677 de Institutione monasteriorum simplicium S. Salvatoris, in hanc rem ita scripsit cap. 1 Anno MCCC LXI Rome presentavit (Birgitta) Urbano V et Carolo Boemico imperatori juxta Christi mandatum quasdam revelationes pro reformatione Ecclesiæ et prædictam Regulam seu Constitutiones, ad confirmationem illarum a Papa obtinendam, mediante etiam favore imperatoris : quæ tamen pro tunc non fuerunt confirmatae. At mendum vel in verbis cap. 8 Extravag. Revel. cubat, vel quod magis arbitror, aliunde, quam ab anno 1346, quo Romanum venit, anni isti 15 numerandi sunt.

318 Elenum si ab anno 1346, quo Romanum venit Birgitta, numerantur, Romanum Urbanus venisset anno 1361 quam proxime : at eo Urbanus non venit ante annum 1367, nec ante sequentem ibi una cum Pontifice Carolus fuit. Opinor itaque verba illa : Et mansit (Birgitta Roma) juxta præceptum divinum annis xv, antequam veniret Papa, videlicet Urbanus V, et imperator Carolus Boemus, ita esse accipienda, ut significant, Birgittam exspectasse Romæ Urbanum annos 15 ab eo tempore, quo Urbanum fore pontificem presciverat, usque ad tempus, quo hic S. Salvatoris Ordinem et Regulam approbarit, seu ab anno circiter 1355 usque ad annum 1370 numerandos. Certe sic annos illos 15 ipsam Birgitta numerasse videtur apud comitem Nolam

num

A num in Epistola ad Alfonsum, Giennensem olim episcopum: sic ea de re ille: Cum sancta Domina pralibata ad Montem Flasconem pergeret (anno 1370) ubi sancte memorie Urbanus V cum sua curia residebat pro obtinenda confirmatione cuiusdam sue Regulæ... dixit (Urbanus) se gratiam habitaram, cum a xv annis ipsum Antistitem exspectasset in Urbe, quo tempore ipse Papa erat abbas cuiusdam parvi monasterii (*factus est abbas S. Germani Autiessiodorensis anno 1355 secundum Sammarthanos*) et de ipsis promotione ad Apostolicam Sedem nullatenus speraretur. *Sicut igitur hic annis xv, quibus Birgitta Urbanus V in Urbe adventum dicitur expectasse, annumeratur tempus, quo Romæ ab anno 1367 usque ad annum 1370 moratus fuit Urbanus, ita et annis 15 loco Revelationum supra ludiata memoratis annumerandum appareat, servato etiam utrobique eodem numerandi principio, ut ut aliud verba, sensu obvio intellecta, indicare videantur.*

et anno
1568

319 Rectius itaquea de re sic loquitur Birgerus num. 24: Stabis autem in Roma (*quot annis non exprimit*) donec sumnum Pontificem et imperatori B rem ibi videbis, quod etiam contigit anno Domini MCCCLXVII, et ambobus per eam revelationes super reformatione status Ecclesie mittebantur. *Rectius item Chronicon Vastenense ad eundem annum*: Beata Birgitta loquebatur Romæ tam Papæ, quam imperatori. *Verum tam Birgeri, quam Chronicus Vastenensis verba ita intelligenda videntur, ut anno quidem 1367 Pontificem Urbanum V, sequenti vero imperatorem Carolum IV Romæ S. Birgitta convenerit, vel utrobique anno 1367 substituendus sit annus 1368: hoc enim posteriori anno primum Carolus IV cum Urbanus V Romæ versatus est: sic enim utriusque congressum et Caroli IV Romæ moram describit auctor Vitæ secundæ Urbanus V apud Baluzium col. 408 et seq.*

cum impo-
ratores Ca-
rolo Bohe-
mo.

320 Die nona Octobris (anno 1368) rediturus ad Urbe (*Urbanus V*) recessit de Monte Flascone et intravit Viterbium, ubi imperator, exiens de civitate Senensi, venit ad Papam die xvii dicti mensis et sequenti die iter apriens praecessit Papam ad Urbem, cum gaudio et honore receptus per Romanos. Die Sabbati vicesima prima dicti mensis dominus Papa venit Romanum, quem idem imperator vice stratoris adextravit a porta Collina, quæ est prope castrum S. Angeli, usque ad basilicam S. Petri, pedestris eundo et tenendo frenum equi. Deinde descendendo dominus Papa, idem imperator ipsum deduxit usque ad altare, mansitque in Urbe infra canonican habitando, expectans adventum dominae imperatricis uxoris sue, quæ venit Romanum die xxix dicti mensis cum decenti comitiva. Et die prima Novembris, domino Papa celebrante in altari S. Petri, dominus Ostiensis cardinalis inunxit eam, et idem dominus Papa imposuit diadema, ac co-mitabitus eam duobus episcopis cardinalibus, post prandium ad Lateranum coronata perrexit in laetitia gentis, quæ eam sequebatur. Et Dominus imperator eodem die fecit milites. In die S. Clementis (xxiii Novembris) domina imperatrix recessit de Urbe. *Abierat autem iam ante Roma Carolus satis cito, inquit auctor Vita primæ Urbanii, post coronationem uxoris sue Elizabethæ; ut adeo imperatorem S. Brigitta inter diem xxi Octobris et i Novembris anni 1368 Romæ convenisse videatur.*

321 Sed, quidquid tuum egerit S. Birgitta, Ordinis quidem sui et Regule confirmationem seu approbationem non obtinuit: Lib. 4 Revelationum cap. 137 *Revelatio legitur, quam inter annum 1368 et 1370 obtulisse Pontifici videtur: agit illa de approbanda S. Salvatoris Regula, concipiturque his verbis: Filius Dei loquitur ad Sponsam. Qui habet glomerationem filorum, in qua est aurum optimum, non desinit filare, donec inveniatur aurum. Quo invento, utitur possessor ad honorem et commodum suum. Sic iste Papa Urbanus aurum est ductile ad bona, sed sollicitudinibus mundi vallatus est. Ideo vade et die ei ex parte mea. Tempus tuum breve est, surge et attende, quomodo animæ tibi commissæ salverunt. Ego obtuli tibi Regulam Religionis, que fundari et incipi debet in loco Vuatzsteno in Suecia, quæ de ore meo processit. Nunc autem volo, ut non solum auctoritate tua confirmetur, sed et benedictione tua, qui vicarius meus es in terris, roboretur. Ego dictavi eam et dotavi spirituali dote, scilicet concedendo Indulgentias, quæ sunt in Ecclesia S. Petri ad vincula in Roma. Tu ergo approba coram hominibus, quod coram exercitu meo coelesti est sancitum. Si autem queris signum, quod ego haec loquor, hoc jam ostendi tibi, quia quando primum audisti verba mea, anima tua in adventu nuncii mei spiritualiter fuit consolata. Si autem queris ulterius signum, dabitur tibi, sed non sicut Jonas Propheta. Tu autem, Sponsa mea, cui dictam gratiam feci, si non poteris habere litteram et gratiam Papa et sigillum super concessione dictæ Indulgentiæ, nisi præcedente pecunia, sufficit tibi gratia mea. Ego enim approbab et confirmabo verbum meum et omnes sancti erunt mili testes. Mater mea erit tibi sigillum. Pater meus confirmator, et Spiritus meus advenientium ad monasterium tuum consolator.*

322 Tandem anno 1370 S. Birgitta *Urbanum V* in Monte Flascone agentem feliciori successu, quam ante, adiit, ab eodemque Regule atque Instituti sui approbationem obtinuit, ut testatur auctor *Vitæ secundæ Urbani apud Baluzium* col. 412. De mense Julii, inquit, eodem anno (1370) fuit [apud] Sedem Apostolicam domina Brigida de regno Suetiæ, petens confirmari Regulam sibi revelatam a Deo, secundum quam volebat vivere moniales et fratres in monasterio, a se fundato in dicto regno in loco de Ventina (*lege Vastena*) et obtinuit, quod secundum Regulam S. Augustini viverent. Haec Domina de puerital revelationes divinas habuit, et claruit in vita et post mortem. *Consonat Thoririus Andreæ, ita ad annum 1370 scribens in Chronicis Vastenensis*: Beata Birgitta accepit confirmationem Constitutionum regularium ab Urbano quinto, quas sibi presentavit. *Consalvus Duranus, episcopus Feretranus, qui in Notis ad cap. 49 lib. 4 Revelationum Regulam S. Salvatoris ab Urbano V approbatam fuisse scripsit, deinceps ad calcem Praefationis ad Regulam S. Salvatoris, se aliosque corrigens, ait, Urbanum V quidem approbasse seu confirmasse S. Salvatoris Religionem seu Ordinem, sed Regulam ab Urbano VI fuisse confirmatam, quod ex Urbani VI Bulla, quam subiicit, ducit. Verum ab Urbano V Regulam S. Salvatoris, seu Constitutiones fuisse approbatas certo saltu quodam modo, liquet tum ex Chronicis Vastenensis mox laudato, tum ex Bulla Urbani V, mox exhibenda, qua Constitutionum,*

AUCTORE
J. B.
lacet tunc
quidem
frustra:

AUCTORE
J. B.

voti compos-
facta est per
Urbanum,

*supple:
volens

*computata

qui bullæ
hic exhibita

tutionum, a S. Birgitta sibi oblatarum, diserte meminit; ut adeo emendatione illa, quæ in editione Coloniensi Revelationum S. Birgittæ anni 1628 non reperitur, omnino opus haud fuerit: esto, Regulas seu Constitutiones illas dein recognitas probatasque fuisse.

323 Porro Urbani V Bulla mox citatæ revelationum S. Birgittæ editioni initio columnis inserta sub titulo: Ordinis S. Birgittæ fundatio, ita habet: Urbanus episcopus, servus servorum Dei. Venerabilibus Fratribus archiepiscopo Uspalensi, et Strengensi ac Vexionensi episcopis, salutem et Apostolicam benedictionem. His, quæ divini cultus augmentum, sacre religionis studium et spiritualem fidelium profectum conspicunt animarum, Apostolicum favorem libenter impendimus, easque benevolia opis ac operis diligentia promovemus. Sane oblate nobis pro parte dilecta in Christo filiæ, nobilis mulieris Birgitta, relicta quondam Ulphonis de Ulphason, militis, viduae Lincopensis dicee. petitio continebat, quod ipsa pio et zelanti affectu, terrena in coelestia, et transitoria in æterna, felici commercio commutare * ad honorem et sub vocabulo beatae Matris Dei Genitricis, Virginis gloriose, de bonis sibi a Deo collatis in oppido Watzstenoni præfatae dieces. unum monasterium, divina sibi aspirante gratia, sub spe licentia a Sede Apostolica obtinenda, sumptuoso utique opere jam inceptum (pro sexaginta monialium seu sororum, illarum abbatissa in hujusmodi sexagenario computato * numero, que Majestati divinae ac Virginis antedictæ sub regulari habitu perpetuum et devoutum sinceris mundisque mentibus castisque corporibus exhibere habeant famulatum) ad consummationis seu perfectionis finem deducere cupit.

324 Et aliud, separatum ab illo, in eodem opido pro decem septem fratrum (computato in dicto numero ipsum Priore, qui eis in spiritualibus tantum præsits) per quos abbatissæ monialesque prædictæ, que pro tempore fuerint, possint divinorum auditionis, salutiferæ prædicationis et eruditiois pabulo refici, et in spirituallum necessitatum suarum casibus seu articulis adjuvari: ac pro octo conversorum, habentium dictis fratribus deservire, usibus, et separatis habitationibus fundare intendit, atque construere: et pro personarum in iisdem monasteriis pro tempore degentium sustentatione congrua et aliorum incumbentium eis suppuratione onerum sufficientem dotem etiam assignare, ac utrumque ipsum monasteriorum, regularesque personas in utrolibet ipsum pro tempore degentes, Ordinis S. Augustini esse intendit, et personas ipsas secundum regularia ipsius Ordinis vivere instituta. Et ut ipsa mortalis conjugis destituta consortio, immortali ac incorrupta concepit et peperit, se totaliter dedicando, ei libaminis sacrificium offerat gravioris, infra dictarum monialium numerum (quod tamen re ipsa non contigit) proponit vitam ducere regularem. Affectat quoque prædicti Ordinis regularia instituta præfata, per certas Constitutiones utriusque dictorum monasteriorum (nota, hæc pro iis, quænum. 218 dicta sunt) personis regularibus assignare, per eas (prout secundum sexum distinctiones earum statibus competit perpetuis temporibus observandas.

325 Quare pro parte ipsius Birgittæ fuit nobis humiliiter supplicatum, ut suis in hac parte votis annuere de benignitate Apostolica dignaremur. Nos itaque ipsius supplicationibus inclinati Fraternitati vestrae, de qua plenam in Domino fiduciam gerimus, per Apostolica scripta commitimus et mandamus, quatenus vos vel duo, vel unus vestrum, si, in quo est, ut præmititur, dicti monasterii monialium fabrica jam incepta, nec non in quo dictum monasterium. Fratrum fundari et construi per dictam Birgittam intenditur, loca ad hæc vobis videantur apta et congrua ac honesta, attentis circumstantiis universis, quæ circa hæc attendenda fuerint (super quibus consensitias vestras oneramus) dictaque loca ad ipsius Birgittæ personam pertinent, vel per eam justi titulo acquirantur, vos, dote sufficiente pro dictis sustentatione personarum, et suppuratione onerum præfatorum, ad vestrum vel duorum, aut unius vestrum discretum arbitrium primus assignata eidem Birgittæ, monialium, jam, ut præfertur, inceptum perficiendi: fratrum vero monasteria prædicta fundandi et construendi cum ecclesiis, campanilibus, campanis, cœmteris et aliis necessariis officiis, ita quod utrumque monasteriorum cum suis aedificiis ab altero sit discretum, plenam et liberam licentiam largiamini, et omnimodam potestatem. Hac autem prima vice, vos, aut duo, vel unus vestrum ad loca et in locis fratrum et sororum prædectorum personas honestas et alias idoneas eligatis, institutis atque ponatis, et ad instructionem ac informationem hujusmodi primarum monialium seu sororum monasterii antedicti abbatissam idoneam scientia, moribus, et ætate, et exemplaris vita, de Ordine alio, paris vel arctioris observantie (cum in regno Suetie, ut asseritur, nullum monasterium sororum dicti Ordinis sancti Augustini existat) dictum alium suum Ordinem expresse professam, que antedicti monasterii monialium seu sororum earumdem ingressum, regularia instituta prædicti Ordinis, et subsequentes (N. B.) Constitutiones hujusmodi, sic prædicto, eligatis, asseratis et præficiatis.

326 Cui quidem abbatissæ hac prima vice, ut præmititur, assumenda, post constructionem et inhabitationem dicti monasterii monialium licet volumus, quod ad monasterium ipsum et ejus regimen, de quoconque alio monasterio paris, vel arctioris observantie, ut præfertur, transire valeat, eujusunque superioris licentia minime requisita. Ipso monasterio post hanc primam vicem in dispositione juris communis, juxta præfata regularia instituta dicti Ordinis (salvis Constitutionibus omnibus infrascriptis) de cetero remansuro. Concedendo fratribus et monialibus dictorum monasteriorum, auctoritate præfata, ut omnibus gratiis, privilegiis, libertatibus et immunitatibus competentibus monasteriis et personis regularibus Ordinis antedicti (salvo jure diœcesani) plene et libere gaudeant, et etiam potiantur; ac institutiones prædictas tamquam Ordini et institutis præfatis consonas, seu eis aut eorum alicui minime repugnantes, prout ex certorum examinatore, ad hæc per nos deputatorum relatu perceperimus, eisdem monasteriis, et utriusque ipsum regularibus tam præsentibus, quam futuris assignare personis, easque confirmare auctoritate procuretis eadem. Contradictores

Aetores per censuram ecclesiasticam, appellatione postposita, compescendo. Dictarum autem Constitutionum taliis est continentia in effectu, videlicet etc. Datum apud Montem Flasconem Nonis Augusti, Pontificatus nostri anno octavo, seu anno 1370, die v. Augusti, cum Avenionem redire Urbanus cepit, ac mortem imminentem illi S. Birgitta praedixit, quod ea de causa hic observatum erit, ut poteat, S. Birgittam nege ulla personarum dignitate, neque beneficiorum seu percipientiarum spe, seu perceptorum memoria avocari ab implendis, quae divinitus in mandatis acceperebat, potuisse. Porro Regulari S. Salvatoris, ab Urbano V approbatam, Gregorius XI anno 1377 ex Diario Vastenensi, et Urbanus VI anno 1379, cuius Bulla praefigitur Revelationibus S. Birgitta anno 1628 Colonia Agrippinæ editis, confirmarunt. Monasterii vero Vastenensis hanc notitiam habeat.

in Suecia si-
ti.

327 Qua Gothiam Orientalem ab Occidentali dividit lacus, Vether indigenis dictus, visitur Vastena, oppidum Sueciæ, arce et condito illic a S. Birgitta monasterio fundatoque S. Salvatoris B. Ordine olim celebre. Olaus Magnus lib. 2 cap. 19, quod de famosis Gothorum lacubus est, de lacu Vether ita scribit: Est præterea lacus alias VETHER dictus, adeo claras et perspiccas aquas habens, licet virenti colori conformes, ut obolus in profundo situ videri possit. Super hunc lacum est insigne monasterium divæ Brigitæ alias Brigidae et filie ejus S. Catharinae, utriusque opulentia et devotione fundatum et dotatum. Monasterium vero Vastenense, quod Olaus insigne dixit, Urbanus V sumptuosus vocat in Bulla paulo ante recitata; idemque Messenius his versibus, etsi paulo liberalius, celebravit:

Mira quidem pictura tibi; mage mira sed
ipse

Suggeret aspectus, lector amice, domus.
Par decus eximie non conspicturns in or-
be

Structuræ: multus convena testis erit.
Sive peragrentur, quæ climata cernit Ibe-
rus,

Ausoniæ domus, tecta vel ampla Va-
ri.

Gloria Watzsteniis tribuetur tanta Colos-
sis,

Cedat ut hec nulli celsa decore domus.

quod non
prius.

328 Insigne hoc opus jam inde ab anno 1370 aliquatenus S. Birgittæ, licet absens, cura fuisse prædictum ex Bulla Urbanii V satis intelligitur: nec dubium, quin illius structuram S. Birgitta, cum adhuc in Suecia esset, meditata fuerit par-
temque bonorum suorum illi addicerit: verum quo primum anno condì cepit? Bailleus in Vitis Sanctorum ad diem viii Octobris de S. Birgitta agens in hanc rem ita scribit: Cum suis adhuc bonis (verba ejus Gallica Latine reddo) gauderet, et superstite forte adhuc conjugie, Vastena pro monialibus monasterium fundasset: sicut sit, ut id ingredentur numero sexaginta, quibus Constitutiones præscripsit, quas sibi Dei spiritu dictatas existimabat. Easdem etiam monachis xxv secundum sancti Augustini Regulari viventibus propo-
suit. Libenter admissæ fuerunt, atque hæc origo fuit Ordinis monasticæ, qui deinde dictus fuit S. Salvatoris seu S. Birgittæ, et a Sede Apostolica una cum Constitutionibus approbatus. Itaque ex Baillei opinione S. Birgitta non modo Vastenense co-

nobium, cum adhuc in Suecia esset, fundarat sed in id etiam moniales 60, monachos vero 25 prius introducerat, quam Ordinis sui Constitu-
tiones Sedis Apostolicae approbationem tulissent: quod utrumque a vero alienum est. Postremum falsi convinxit bulla Urbani V, ex qua liquet, S. Birgittam ab Urbano V petisse, non ut faciam jam 60 monialium, et 25 monachorum in monasterium Vastenense, tunc tantum pro monialibus, nondum vero pro monachis inchoatum, introductionem ratam haberet, sed ut sibi ad il-
lam, opere, incepto tantum hactenus, ad finem, quantum necesse esset, perducto, facultatem con-
cederet.

329 Alterum vero, nimis Vastenense monasterium jam inde ab eo tempore quo S. Birgitta adhuc in patria morabatur, seu ante an-

num 1346 fuisse fundatum, falsi pariter convin-
citur ex Diario Vastenensi, ex quo sub annum
dumtaxat 1369 dictum monasterium condì ce-
pissee colligitur, quod ita ostendo: primus mona-
sterium Vastenense adificare cepit Joannes Pe-
tri, quinquennio circiter, antequam S. Birgitta
reliquie Roma in Sueciæ per S. Catharinam E
delata fuerunt: ita enim de eo legitur in Chro-
nico Vastenensi ad annum 1405, quo obiit: iste
frater (Jovan Pettharson seu Joannes Petri) sicut
dixi (ad annum 1401, quo ejus uxor mortua est)
primo incipit adificare monasterium in castro Vazstena, tunc temporis desolato et sine habitatore
existente, secundum præceptum beate Birgittæ.
Nam, ut audivi ab ore ejus, cum idem Jovan Pet-
tharson Romæ esset cum beata Birgitta, adhuc in
humanis degente, dixit ad eum Domina Birgitta:
Mi chare Johannes, cum redieris ad Sueciæ, ac-
cede ad castrum Vazstena, et aedificatis domibus
necessariis, ibi permaneas, quoisque ad te ve-
nero (flos enim S. Birgittæ erat, ut Urbanus in
Bulla supra recitata num. 324 ait, vitam illic
monasticam agere) Deo duc: nam ibi debet mona-
sterium fieri. Cui ille: Domina mea, ego uxo-
ratus sum et filios habeo, monachus fieri non
possum.

330 Et illa: Accipias uxorem tuam ad Vaz-
stena, ego autem volo parvulos tuos ad me recipere
et de eis providere. Et accedas ad Dn. Nicolaum,
episcopum Linopensem, qui dabit tibi literas su-
per illum locum confectas, et ipse adstabat tibi in
omnibus ex parte mea. Ipse vero Jovan Pettharson F
rediens ad Sueciæ cepit adificare viriliter et fer-
venter Vazsten. annis quinque, cui adstabat Tho-
mas episcopus Vexionensis, qui ibi secum etiam
continue residencebat, donec Dna Katharina et alii
cum reliquiis beatæ Birgittæ, tunc defunctæ, a
Roma ad Vazstenas venerunt. Ad annum autem
1401 hic Joannes Petri Vastenæ in loco, quo S. Birgitta monasterium condendum erat, ante se-
nihil... nec quidem unam stipulam structure præ-
ter trium domorum lapidearum dirutos muros
dicitur invenisse. Alqui ex eodem Diario S. Birgittæ exuvie Vastenæ depositæ fuerunt anno 1374,
mense Julio: hinc vero ordine retrogrado annos
quinque integros numerando ad anni 1369 men-
sem Julium pervenies; quo adeo verisimiliter an-
no monasterium Vastenense condì ceptum est: ut
adeo procul a vero absit, jam inde ab anno 1345
aut etiam citius id fuisse fundatum aut a religio-
sis inhabitatum. Quamquam autem, ut dictum
est, S. Birgitta in animo habuerit Vastenæ vitam
monachicam ducere, numquam tamen, dum vicit,
ut

AUCTORE
J. B.fuisse vi-
detur,

ut reliqua ejus vilæ series ostendet, monasterium Vastenense vidit: totam tamen illius delineationem animo habuit, docente Christo, probe perspectam, ut fuse legitur capp. 28, 29, 31, 34, 38 Revelationum Extravag.

331 Porro etsi anno duntaxat 1369 verosimilime condi ex dictis monasterium Vastenense coepit, nondum tamen e vivis, quantum quidem apparel, S. Birgitta abierat, cum sub qualicunque saltem religiose communitatibus specie tum a viris tum a feminis incoli caperit: quippe evoluto vix anno a morte ejus uno, cum anno 1374 S. Catharina Matris sue reliquias ad Vastenense monasterium transluit, id jam tum fratres et sorores aliquot inhabilabant, quæ S. Catharinam ingentis letitiae significacione exceperunt, ut ait Ulpho sepe laudatus in ejus Vita tom. 3 Martii pag. 513 his verbis: Perveniens tandem (S. Catharina) ad monasterium Watzstenense feria quarta infra Octavas Petri et Pauli cum ingenti gaudio a tota congregatione sororum et fratrum suscipitur. Sub qualicunque, inquam, saltem religiose communitatibus specie: quippe anno tantum 1377, quo ex Diario Vastenensi Gregorius XI Urbani V Bullam confirmavit, idem ille Pontifex Henrico archiepiscopo Upsalensi, Nicolao Lincoensi, et Tordoni Strengensi episcopis commisit, ut Ordinem S. Salvatoris in monasterio Vastenensi res ipsa riteque instituerent, quod hi anno 1380 perficerunt, ut legitur in Fundatione ejusdem Ordinis, libris Revelationum S. Birgittæ Colonie anno 1628 editis, præmissa puncto 2. Anno vero 1384 solemnis fratrum sororumque in idem monasterium coram episcopis supradictis introducio primum contigit, ita ad dictum annum notante Thoriro in Diario Vastenensi. Item die S. Severini episcopi, cuius festum tunc cadebat in Dominica, primo introductus fuit conventus sororum ad tenendum Constitutiones S. Birgittæ in Vazstenon, presentibus venerabilibus patribus et dominis videlicet Henrico archiepiscopo Upsalensi et Thordone episcopo Straengianensi, cum institutore Dn. Nicolao episcopo Lincoensi... Et sequenti die, sive feria secunda introducti sunt fratres in curiam suam. Anno denique tantum 1388 abbatissæ Vastenensis munere prima omnium fungi coepit Ingegerdus, S. Birgittæ ex filia Mæretta seu Martha, hujusque marito Canuto Algothi, neptis, ut partim in Vastenensi Diario ad dictum annum, partim in Margareta, Vastenensis abbatissa, Chronico videre est.

adjuvante
Alberto,

332 Quamquam vero Birgitta monasterio condendo, e Suecia proficiscens, dotem reliquisset, voluit tamen Albertus, Suecia rex, qui Magno, a proceribus regni ejecto, anno 1363 successerat, sive quod illa hanc visa sufficiens esset, sive ut monasterio esset prospectus uberior, symbolam quoque suam, indicta regni incolis certa pensione, quo tannis solvenda, in id conferre: ut liquet e diplomate, quod ejus nomine Albertus ejus pater, dux Magnopolensis, anno 1367, cum de condendo monasterio Vastenensi agebatur, dedit, Benzelius vero ex Bibliotheca publica Upsalensi descriptum exhibet his verbis: Albertus Dei gratia dux Magnopolensis et comes Siverensis nobilibus, honorabilibus et discretis viris, universi et singulis clericis et laicis dyocesis Lincoensem inhabitantibus salutem et favorem. Cum filius noster dominus rex Albertus et deliberato consilio et consensu et unanimi tam dominorum prælatorum, quam aliorum consiliariorum suorum et potiorum

regni sui, duo edicta fecerit, unum quidem generale, videlicet per universas regni dyocesis, et aliud particulare, per solam videlicet diocesin Lincoensem, ex quorum edictorum voluntaria susceptione possit infallibiliter Deus ad propitiationem hujus tribulati regni converti, et mater ejus benedicta Virgo Maria, hujusmodi oblationis obsequio mitigata, pro salute omnium in hoc regno degentium apud filium suum misericordiam et benignitatem advocare.

333 Primum videlicet, quod propter singulas personas utriusque sexus, sicut in litteris regis exprimitur, unus denarius valens dimidium Lubec: denarii, pro instauratione unius monasterii in Watzstenum, in honorem beatae Mariae Virginis et ampliationem divini cultus, annis singulis perpetuis futuris temporibus solveretur: secundum, quod tercia pars decimarum pauperum pro sustentatione canonicorum residentium apud ecclesiam Lincoensem, plus ceteris ecclesias regni cathedralibus in bonis suis et personarum in ea degentium gravatam pariter et afflictam, per totam diocesin debitibus temporibus inferetur, ac canonicos et clericos residentibus apud dictam ecclesiam Lincoensem fideliter tradiceretur: licet plerique vestrum, ut dicitur, ad pravorum hominum suggestionem, et quidam ex pravitate propria difficile, ne dicam rebelles, sed valde voluntarios (lege: involuntarios) se ostendunt. Ea propter universitatem vestram hor tamur in Domino et rogamus salubrius consulentes, quatenus ad predicti denarii et dictarum decimarum exhibitionem, sicut modum et formam in litteris regis accepistis, consideratis propriis necessitatibus, infra instans festum Pasche et deinceps cum fidelite et benevolentia vos reddatis obeditores et filios efficaces, ne forsan ab excelsis colorum Domino, et ejus ministro domino rege vestro ad id faciendum digna animadversione cagmini, quod alias potius cum gratitudine fecissetis. Datum Stockholm A. Dni MCCCIX septimo, feria quinta post Dominicam INVOCAVIT. Haec de Ordine S. Salvatoris, de Regula, et de primo ejus monasterio Vastenensi a S. Birgitta condito.

334 At etiam non pauci perhibent, ut scribunt Hermantius et Helyotus in Historiis Ordinum, ab eadem institutum fuisse in Suecia Ordinem militarem, approbatum ab Urbano V. Sane lib. 4 Revelationum cap. 7, et lib. 8 cap. 32 atque F alibi non pauca legero est de quibusdam equitibus, ac inter alia ipsam etiam formulam, quæ sese Ecclesia et proximo deovererunt. Institutum hunc volunt sub anno 1366, et large datatum; sed brevi post S. Birgittæ obitum desuisse: iisdem autem fere legibus fuisse obstrictum, quibus Ordo equitum Melitensis, ac vexillum preluisse in bello, cuius altera facies crucem cæruleam octogonam, Melitensi non absimilem, sed e qua pendebat lingua ignea, tamquam symbolum sui in Deum et proximum amoris: altera vero coronas tres in area cærulea (quæ regni nimurum Suecici insignia erant) depictas habebat. Verum Ordo hic non videtur unquam exstitisse, nec in Revelationibus S. Birgittæ mentio fit Ordinis cuiusdam militaris, ab ea instituti; sed cuiusvis Ordinis militaris universim et ceremonias, quæ in illis memorantur, earum fere similes sunt, quæ tum passim in aliis regionibus, cum forte eques aliquis creabatur, observabantur, inquit Helyotus;

A lyotus; cuius sane opinio ex perenni et communni S. Birgittae biographum, nec non Bonifacii IX. qui tamen institutum ab ea S. Salvatoris Ordinem in Bulla Canonizationis memorare non omisit, silentio non parum confirmatur.

§ XXII. Dei jussu Hierosolymam profecta, in Cyprum appellitur. Quid rerum istic gesserit.

Sub vita fl.
nem divino
monitu

Venio nunc ad postremum S. Birgittae iter, sed prioribus aetate jam proiectae, et viribus vix austeritate exhaustae non minus arduum, quod solita tamen Sponsi sui praecipitus parendi alacritate animique magnitudine suscepit Hierosolymam versus. Currentibus tamen, inquit Birgerus ejus biographus, multorum annorum spaciis Unigenitus Dei sponsa sue dilecta in Jherusalem ire praincipiens, sic alloqui dignabatur: Ego sum quasi aquila etc: *Et Bonifacius IX in Bulla Canonizationis*: Jerosolymam deinde perrexit, et loca singula, in quibus redemptor noster Jesus Christus annunciatus, natus, educatus, baptizatus, conversatus, mirabilia operatus, illusus, crucifixus et sepultus fuit, et ad celos ascendit, insigni devotione et venerabunda conspexit. Haud inexpectata fuit S. Birgittae ea peregrinatio; quippe quam ei et Beata Virgo predixerat, et Christus ipse, ut ad illam se pararet prius edixerat. Primum legitur lib. 7 *Revelationum* cap. 1, ubi Deipara S. Birgittam sic dicitur allocutus: Ideo annuntio tibi, quod tu ibis in sanctam civitatem Jerosalem peregrinando, quando placuerit Filio meo, et inde ibis ad Berthleem, ibique ostendam tibi in loco proprio totum modum, qualiter ego peperi. Alterum legitur cap. 6 ejusdem libri, ubi haec habentur: Cum Sponsa Christi esset in Roma continue residens, et quodam die orando staret in elevatione mentali, tunc Christus apparuit ei sic dicens: Parate vos jam ad perigrinandum in Jerosalem, ad visitandum sepulchrum meum, et alia loca sancta, quae ibi sunt, et recedis de Roma, cum ego dixerim vobis.

Hierosolymam abiens

C 336 Annum et diem, quo haec Christi S. Birgittae apparitus contigit, docet titulus citato Capiti praefatus, nimurum die S. Urbani, Papae et Martyris, seu xxv Maii anni 1371, cum jam annos aliquot a peregrinatione Neapolitana redux in Urbe exegisset. Idem denique iter et S. Stephanus S. Birgittae Romae praedicisse fertur lib. 6 *Revelationum* cap. 108 his verbis: Venies adhuc in Jerosalem ad locum passionis meae. Porro S. Birgitta, quae, nisi jussa, nusquam sese loco morere conserueral, ex quo Christi supradictis anno et die voluntatem audierat, Romae expectandum sibi censuit, dum, ut iter aggrediretur, a Christo moneretur, quod anno 1372, ut ex dicendis apparebit, contigit. Sic illam Christus tum allocutus dicitur lib. 7 *Revelat. cap. 9*: Ita jam et recedit de Roma ad Jerosalem. Perculit ea vox, teste Birgero, aliquantulum Birgittam, quae se tanto itineri ob senium provectum et infirmum imparem putabat: verum verbi mox citatis subjunxit Christus: Quid causaris de aetate? Ego sum naturae conditor, ego

AUCTORES
J. B.

possum infirmare et roborare naturam, sicut mihi placet, ego ero vobis, ego dirigam viam vestram, ego ducam et reducam vos ad Romam, et procurabo vobis necessaria sufficientius, quam umquam habuistis prius. Ita fere etiam Birgerus num. 29 loquitur, si substantiam vimumque verborum utriusque consideres.

337 His animalia S. Birgitta iter Hierosolitanum arripere minime distulit: quos sibi comites adjunxerit, tacet Birgerus: apud Surium § 19 recensentur S. Catharina, Petrus confessarius, et Magnus, S. Birgittae capellanus; quibus ex § 24 addi debet et Carolus S. Birgittae filius, quem Romanam venisse, vidimus supra. Margareta, Vastenensis abbatissa, S. Birgittae, Hierosolymam abeuntes, comites sic enumerat: Jam notum sit oportet, sequitos fuisse S. Birgittam ad sacrum sepulchrum abeuntem tres suos liberos Dn. Carolum, Dn. Birgerum, et beatam matrem nostram Catharinam, item vernas duos, et beatum magistrum Petrum, atque Petrum, Priorrem monasterii Alvastria, ut octo admodum fuerint comites, atque revelavit Deus sancte Birgittae E omnes, uno excepto, reversuros. Si comitibus octo hic memoratis S. Birgittam non annumeret Margareta, deerit hic ex eorum numero unus, nimurum Alphonsus, Giennensis antea episcopus, quem S. Birgittam comitatum fuisse, saltem in redditu Hierosolymitano de seipso testantem audivimus supra num. 305, atque in itu etiam eidem comitem fuisse videbimus infra. Testatur porro id etiam Nicolaus de Ursinis, comes Nolani, in Epistola ad ipsum Alphonsum data apud Hormann. 831, ubi inquit: Cum enim eadem Domina proposuisset sepulchrum Domini visitare, ut perrexit Neapolim, cum qua etiam tu, Pater, ivisti, ego illuc eodem tempore cum convenientem ipsam etc: Roma abeuntem Latinus de Ursinis, e nobilioribus Urbis familiis oriundus, honoris gratia longe deduxit, ut scribitur in S. Birgittae *Vita Suriana* num. 19 et in *Vita ejusdem Lovani typis edita*; ex quo, quanto in honore ac veneratione Romae fuerit, conjicerem licet.

338 Roma Neapolim denuo adiisse, ut inde Hierosolymam navigaret, ex verbis comitis Nolani mox recitatis, manifestum est; qui bus et Margareta abbatissa consentit. Huc autem cum peruenit, more sua multa praclare gesit: praesciverat, uti jam supra ex Margareta relatum est, si comitesque suos omnes Romanum, uno excepto, rediuturos. Erat is Carolus ipsius Birgittae filius, qui, cum Neapolim pervenisset una cum Matre, in morbum incidit, ex eoque brevi post obiit. Rem gestam repeto ex Margareta abbatissae Chronico: Neapolim, quae Siculi regni pars est, cum venissent, et Johanna regina, sancte Birgittae amicissima, tum vidua imperium administraret, filios suos S. Birgitta docuit, quo cultu reginam presentes venerantur more illius terrae, flexis nimurum genibus et pedum osculo. Carolus, cum ad reginam accedens proprius debitam exhibuisset reverentiam, labia quoque illius exosculabatur. Hac audacia ita commota est regina, ut tota in amorem ejus raperetur, et, abitu denegato, se ei nupturam, confirmaret. S. Birgitta id fieri posse pernegasbat, quandoquidem uxori filii domi adhuc in vivis esset: regina autem propositi tenax se illud non curare, et voluntati sua mōrem geri debere instituit. Tum sancta Birgitta devotissimis

AUCTORE
J. B.Carolum
umittit,

devotissimis precibus suis divinam gratiam imploravit, quibus factum, ut Carolus letali corriperetur morbo et paucis post diebus moretur.

339 Illius obitum multis regina lachrymis prosecuta est et justa persolvit nihil minore apparatu, quam si maritus fuisse, ceu haec omnia oculatus testis magister Petrus retulit. Die, qui Matthias Apostolo sacer (xxiv *Februario*) in mortuum incidit in urbe Neapoli, et quinto decimo die proxime sequenti obiit, ibique sepultus est, hinc die festo Ascensionis Domini ad coelestem gloriam anima ejus evolavit, prout idem sanctus magister Petrus assernit, S. Birgittae divinitus revealatum fuisse. *Factum hoc a Joannae I Sicilie regine moribus forte alienum non est, quia, quamquam patronis suis, qui eam ab impudicitate labe immunem fuisse contendant, non careat, multis tamen istius vitiis saltem suspecta est.* Non videtur tamen, quod Margareta ait, anno 1372, quo Neapoli Carolus, Birgittae filius, obiit, vidua fuisse: nam Jacobum Aragonium, Majoricarum titulo tenuis regem, tertium maritum suum, quem anno 1363 sibi matrimonio copularat, ad annum 1374 vitam potuisse testatur auctor *Vitæ primæ Gregorii XI apud Baluzium* col. 433. Eodem anno, *inquit*, Jacobus, rex Majoricarum, accersit sibi plurimis armigeris, intravit regnum Arragonum, causa recuperandi regnum et terras, quae fuerant patris sui et quas jure hereditario ad se pertinere praetendebat. Sed nequaquam prævalere potuit. Immo ipso ibidem absque prole vita functo, sui comilitones satis inanæ et vacui ad propria retrocedere sunt compulsi. *Ab hoc vero Gregorii XI Vita auctore aut nihil aut parum certe dissonat Joannes Samblancatus, in brevi regum Majoricensium Historia, tom. 3 Junii operis nostri præfixa, Jacobum hunc, rerum adversarum tædio affectum, anno millesimo trecentesimo septuagesimo quinto Sorice fato concessisse, scribens. Giannetus tamen tom. 2 Historia Neapolitanæ seq. 128 et seq. anno 1368 Jacobi mortem innectit ac dein annis aliquot Joannam viduam fuisse, ait. Ut ut sit, si illam, Caroli nuptias appetuisse, licet hujus uxorem in vivis adhuc esse secret, vere scribat Margareta abbatissa Vastensis, quid ni etiam appetierit Caroli nuptias, marito suo Jacobo adhuc in vivis quidem superstite, sed peregre bella gerente. Verum alio sermonem convertamus.*

340 Margareta quantum ad Caroli mortem consonat auctor *Vitæ abbreviatæ*, sic eam describens: *Ipsa denique cum sancta Matre sua peregrinando in via et proposito versus sanctam civitatem Jerusalem, vitam suam pro recuperatione Terra Sanctæ paratus exponere, in civitate Neapoli xii die Mensis Martii infirmatus obiit. Quod autem de ejus anima die festo Ascensionis Domini in celum sublata Margareta refert, non modo idem auctor etiam his verbis refert: Et in die Ascensionis Domini proxime sequenti cellicas petiit mansiones, sed etiam tota rei gestæ series lib. 7 Revelationum cap. 13 prolixe exponitur. Notatae digna sunt verba Virginis Deiparæ ad S. Birgittam sub initium capituli: Ego steti prope eundem filium tuum Carolum, paulo antequam emisit spiritum, ut carnalem amorem non sic in memoriam haberet, quod propter eum aliquid Deo contrarium cogitaret, vel loqueretur, nec aliqua Deo placentia vellet omittere. Neque illa, quæ possent esse quomodo libet di-*

vinæ voluntati contraria, vellet perficeret ad sue animæ documentum; *quibus innuitur fortassis, B. Virginem eam Carolo gratiam imperasse, ne quid illiciti opere animove admitteret, ad quod alioquin ex Joannæ reginæ verbis attici potuisset.* Ad hæc S. Birgittæ oblatam fuisse visionem, qua animam Caroli in celum ferræ vidit circa festum Ascensionis, ex titulo capituli mox citata habetur, ubi quidem visio illa initium cepisse statim a Caroli morte, sed perseverasse dicitur, donec S. Sepulcri Hierosolymis ecclesiam S. Birgitta ingressa est. *Licet autem in titulo cap. 14, ubi de primo ingressu S. Birgittæ in dictam ecclesiam agitur, dies nullus exprimatur; in titulo tamen cap. sequentis seu 15 mentio fit visionis alterius, die Veneris post Ascensionem Domini ipsi ibidem oblatæ.*

341 Quanta autem animi fortitudine S. Birgitta Caroli mortem tulerit, disces ex ejus *Vita* anno 1485 *Locianii* edita, quæ, ut diximus, *Su-rio præludit, et ea de re hæc habet: Ipsa igitur longe post exente de Roma versus Jherusalem, prædixit, sed unum perditura* * de comitiva sua sibi clarissimum *, quod et factum est. Nam cum venisset Neapolim, filius iste dominus Karolus, miles egregius, infirmari cepit; quia infirmitate obiit. Et licet ipsa Domina ibidem esset præsens, cum ipse spiritum emisit, non tamen movebat se de loco, nec voces querulosa, nec lacrimas effudit. Sed cum maxima patientia et reverentia gratias Deo referebat. Et licet Domina regina et multi principes regni Neapolis et tota civitas tam domini, quam domine sociarent se ei eum planctu magno ad sepulchrum (quod secundum *Ughellum* tom. 6 col. 183 *Ita-lie sacras auctæ in cathedrali templo obiit*) deduceant, numquam tamen ipsa plorabat, sed cum gratiarum actione recommendabat Deo animam ejus. De quo tam regina, quam omnes alii admirabantur quam maxime propter hujus venerabilis principissæ maximam constantiam. Porro cum ea dicta S. Birgitta, inchoato jam itinere Hierosolymitano, Neapoli egerit mensibus Februario et Martio et anno 1371 mense Maio (vide num. 336) ut ad hoc iter sese pararet a Christo fuerit monita; *necessus est, ut hoc iter, vel ad finem vergente anno 1371, vel 1372 inchoato, aggredi cœperit, Neapolimque pervenerit: re-liquum vero itineris, Neapoli nimurum Hierosolymam, hoc postremo perficerit. Unde, cum anno 1371 S. Birgitta Hierosolymam ivisse juxta præceptum Christi dicitur, id vel de tempore, quo id mandatum accepit, vel quo iter illud inchoavit, incipendum videtur. Neapoli vero anno 1372 Hierosolymam soluisse probabitur infra ex Alfonso, Giennensi episcopo, postquam ali-quot S. Birgittæ, Hierosolymam evanit, Neapoli gesta recensuerimus.*

342 Lib. 7 Revelationum, postquam cap. 9 solitaria monita regis relatum fuit Christi præceptum, quo ire Hierosolymam S. Birgitta jussa est, cap. xi revelationis cuiusdam initium ponitur, quæ illi in civitate Neapolitana in titulo capituli ostensa dicitur: postrema autem, quæ ibi leguntur verba, hæc sunt: Audi, quid regina mihi fecerat, ego permisi eam exaltari in regnum etc: reliqua autem revelationis series, plane supprimitur: sed ex adjunctis variis, nimurum qualitate reginæ, ejusdem cum S. Birgitta familiaritate, tempore locoque factæ revelationis admodum appetit probable, de Joanna Sicilie regina sermonem illuc esse, il-liusque animæ statum Birgittam ea revelatione didicisse,

A didicisse, atque adeo non defraude muneri suo Birgittam, quin pro delictorum qualitate reginam reprehenderit, qua par erat charitate ac reverentia, mediaque illi ad eorum fugam emendationemque accommodata suggesterit. Sane Additionum ad S. Birgittae revelationes auctor verbis mox citatis consilia non pauca subhingit, quae reginæ, de qua illic sermo est, S. Birgitta Christi, ut ait, mandato exposuit, nimis, ut vitæ noscas omnes confessione pura elueret, tum in conjugio, tum in regni administratione patrata sedulo revolvet, debita solveret, male parte restitueret, oneribus populum levaret, consiliariis justis ac probis iudicia committeret, aliaque hujusmodi multa, quæ tum ad ipsius privatam salutem, tum ad reipublicæ bonum ac incolumentem pertinebant, et plerumque talia, qualia S. Birgitta reginæ Joanna dedisse, verosimillimum est. His tamen subinde miscentur nonnullæ, quæ tacite Joannæ nominis labem non leuem afflare sunt nata: quorum reane fuerit Joanna, necne, aliorum examini judicioque relinquo. Addit his denique laudatae Additionis auctor, quæ supra de Gomecio et Carleo num. B 308 et seq. post Burlamachium retulit; sed quæ potius ad moram, quam anno 1372 Neapolitani, dum hæc una cum illa Hierosolymam proficiscebatur, prædictis fore, ut numquam filiam suam, quod, contra ac Birgitta suaserat, monacha fieri noluerat, matrimonio junctam visura esset; ut paucis post diebus, mortua Maria filia, probavit eventus. Atque hæc quidem sunt, quæ a S. Birgitta Roma Hierosolymam abeunt Neapolitani gesta comperti: quanquam via dubilem, quin tunc ibi plura admiranda et præclaræ patræ, quæ vel posteris tradita non fuerint, vel certe me hactenus latent. Birgittam Neapolitani in Cyprum navigantem adeo nunc sequor.

343 Prosequenti lib. 7 Revelationum seriem cap. proxime seq. seu 12 mentio occurrit Bernardi, archiepiscopi Neapolitani, qui S. Birgitta orationibus sese commendarit, eique animi sui dubia aperuerit, rogans, ut consiliis suis esse sibi præsto vellet. Parvul pio præsulio desiderio S. Birgitta, cumque pro eo Dominum oraret, e Christo, quæ presuli nomine suo moniti consiliaque suggesteret, audire meruit: monuit autem eum, ut curaret ad sacros ordines tum per se, tum per alios sub se constitutos episcopos promoveri neminem, nisi vita et moribus ad id muneris idoneum: tum ut crebro, statisque temporibus cum his, quibus animarum cura commissa esset, tam de ipsorum, quam commissi illis gregis salute conferret, et cleri sui vitia pro viribus emendaret; ipse vero familiam suam aletet modeste, clericos, qui actionum suarum testes essent, haberet paucos, qui vero divinis Officiis vacarent, aut alius docendo instruendoque prodescent, quod vellet; ut in familiarum vitam moresque sedulo inquireret, eorum peccata paternæ corrigeret, singulosque ad Dei amorem incitaret: ut a superfluis sibi caveret, ac in omni re sua modestiam ac parcitatem sequeretur: omnium denique peccata vel per suos, vel, si opus esset, per se, quantum quidem penes ipsum esset, corrigeret et emendaret, quæ citato cap. latius deducta videare est. Sciscitatus etiam S. Birgittam fuerat, num igne piaculari quorundam defunctorum anime detinerentur, et quo illis pacto succurrerent censeret. Respondit illa: Quod omni die unius anni pro eis duas Missas celebrari faciat, et duos pauperes omni die pascatis, et omni septimana unum florenum in moneta curate pauperibus erogare.

344 Fuit hic Bernardus, de Ruthena dictus, alterius Bernardi, Bosqueti nimurum, in sede Neapolitana successor a die 2 Octobris anni 1368, ut scribit et libro consistoriali Urbani Papæ V Bartholomaeus Chioccarellus de archiepiscopis Neapolitanis pag. 235. Ipse vero Bernardus, Octobris Tomus IV.

Neapolitani in Cyprum
Annotatis hæc scribit: Præcipua itineris Hierosolymitani momenta, postquam Neapolitani navem concendisset anno 1372, indicat vetus Annotatio Alphoni, Giennensis episcopi, comitum unius (quæ non frustra aut gratis a viro eruditio dicta arbitror) quam ex codice Ms. bibliothecæ publicæ (Upsalensis in Suecia) n: o 86 Q. to heic pag. 28 editam voluimus. Operæ igitur pretium erit breve hoc et antiquum itineris, a S. Birgitta Hierosolymam instituti, monumentum, ab ejus socio Alphonso conscriptum, prout illud Benzelius edidit, huc transcribere: sic autem habet.

346 Anno Domini cccclxxii fecit S. Birgitta de regno Swecie hoc viagium ad sanctum sepulchrum de Neapolitani, prout infra sequitur. Die Jovis xi die Martii posuimus nos (en itineris socium) in navi, in portu in civitate Neapolitani. Dominica in Passione xiv die Mar-

navigat
61 tii

et loci ar-
chiepiscopo:

a dñe
turpiter
reputatam
liberat,

AUCTORIS
J. B.

tti exivit navis de portu prædicto, et incœpit viagium. Feria sexta, xix die dicti mensis applicuimus ad Mecinam, et stetimus ibi usque ad Parasceven. Die Parasceves, xxvi die ejusdem mensis recessit navis de Mecina versus Cypnum. Die Martis penultima die Martii applicuimus ad insulam Cephaloniæ cum magna tempestate. Die Jovis, prima die Aprilis recessit navis inde, hora quasi Completorii. Die Dominica, quæ erat quarta dies Aprilis, erravimus iter in mari et ambulavimus errantes die ac nocte. Et die Luna sequenti invenimus nos errantes in gulfo Turquie prope quamdam insulam Graecorum, quæ subest magistro de Rhodis Ordinis militaris S. Joannis, quæ quidem insula vocatur LANGO. Die Jovis, viii die Aprilis hora vespertina exivimus inde, et ambulavimus navigando, et applicuimus die Lunæ ad quendam civitatem Cypri, quæ vocatur BAFA. Eadem die hora media noctis habuimus bonum ventum et ambulavimus sequenti die, videlicet Martis, et applicuimus ad civitatem Famagustum.

B 347 *Dixi supra ex Alfonso (vel certe, si quis anno 1572 alius hæc scripserit, ex aliquo ejusdem itineris sociò) confirmandum, S. Birgittam iter Hierosolymitanum instituisse anno 1372, licet in Diario Vastenensi annus notetur 1371. Alphonsus vero annum 1372 non modo discrete expressit, sed illum etiam characteres chronicæ, ab illa allati, manifeste designant: sic eo anno dies Parasceves incidisse dicitur in xxvi Martii: ex quo fit, ut Pascha tunc incidentur in xxviii Martii, quod anno 1372 congruit: ceterarum vero notarum chronicarum, illic expressarum, ut examinantur patebit, par ratio est. Reliqua Alfonsi narratio pluribus illustrari non debet; nisi de locis hic memoratis quæ forte pauca desideret. Mecina, seu potius Messana, quo S. Birgitta primum appulsa est, Siciliæ portus est Rhégio fere oppositus, unde in Orientem transfretantium frequens trajectio est. Cephalonia, ad quam deinde pertinet, maris Jonici insula est, mare Siculum ab Occasus habens, ab Oriente Clarentiam, Moreæ oppidum. Lango, alias Cos, insula est Minoris Asie, ea archipelagi parte sita, quæ mare Myrtoum dicitur; in qua urbecula insula cognominis visitur: Capta fuit ea insula a militibus Rhodiis anno 1314, ut legitur in eorum Historia, anno 1629 cura Baudoini Lutetiae Parisiorum edita pag. 61. Bafa Cypri locus est versus Occidentalem insulæ istius partem et loci, vel non procul inde sitam, ut aiunt, ubi antiqua Paphos fuit. Qua denique Orientem spectral Cyprus, Famagusta ad maris littus occurrit, precipua totius insulæ post Nicosiam civitas, unde per mare Syriacum in Syriam et Terram Sanctam tractus patet.*

C 348 *Notior erat S. Birgittæ tum generis claritudo, tum sanctitatis fama, quam ut in Cypro, quo die xiiii vel xiv Aprilis anni 1372 appulsa fuerat ex dictis, latere posset: itaque ut Neapolitæ a regina Joanna, ita et hic a regina Eleonora seu Leonora in consilium sepe fuit adhibita. Verum ut Birgittæ illic gesta clarius percipientur, juverit, quo tum loco res Cypriæ essent, paucis exponere. Floruerant hæc sub Petro Lusignano, Cypri rege hujus nominis I, quantum numquam ante. At illo per summum scelus fratrum suorum Joannis et Jacobi (ut quidem Folietæ scribit lib. 8 Historiæ Genuensis) machinationibus nefariorumque quorundam hominum opera nuper e civis sublato,*

regnum Cypri ad filium ejus Petrum seu Petri num, ob extatæ regendo imparem, devolutum est. Itaque regni administratio Eleonore, Petri junioris patrui, et Jacobi, alterius item ejusdem regis patrui, arbitrio cuncta gerebat. Erat autem Eleonora, non ducis Mediolanensis, ut Burlachius lib. 2 Vitæ Italicæ S. Birgitta cap. 23, sed Petri Aragonii, qui, seculo relicto, inter Ordinis S. Francisci alumnos claruit, filia, ut Waddingus in Annalibus Minorum ad annum 1358 num. 3 scribit ex Oddone Perusino in Speculo cap. 2, cuius hec verba recitat: Reliqui (Petrus Aragonius Minorita) post se filios Alphonsum Denia et Ripacurtie comitem, Villena Marchionem et comitem stabuli regni Castellæ et primum Gandia ducem, qui, mortuo Martino rege absque haeredibus, justo titulo prætendit sibi de beeri regni successionem; Joannem Montanorum de Pratis comitem, baronem status Entenii, seneschallum et prefectum domus regie inter Catalanos; Jacobum primum Dertusse, mox Valentiae episcopum, demum S. R. E. Cardinalem, et Leonoram, filiam unicam, regi anno desponsatam Petro de Lusignano, comiti Tripolis Syrie, primogenito Hugonio, regis Cypri, et in regno successoris. Gregorius quoque XI Eleonoram filiam Petri Aragonii dicit in Epistola ad hunc data, quam exhibet Waddingus ad annum 1373 num. 7. Barnabæ vicecomitis Mediolanensis filia nuptia fuit Petri seu Petro II, primi filio, quod Burlamachio hic errandi occasionem dedit. Sed id obiter notasse sufficiat.

B 349 *Magna erat ea tempestate in Cypro Venerorum et Januensium mercaturæ causa illic versantium multitudine; Cypri more solenni Petri regio diademate insignire parabant, et tum Venetos, tum Januenses ad id sacrum invitarunt: hinc de honoratiore loco funesta primum Genuensibus, dein vero Cypriis, inter utrosque natu est allercatio: cum enim Petri patruorum suorum suasus Venetis primas addixisset, Januenses die postero armati ingressi sunt regiam, ut locum, quo exclusi per regem fuerant, armis vindicarent: ratus rex id in sui perniciem fieri, Januenses illos jussil e summo ædium fastigio præcipites dari, ceteros vero per regnum dispersos inquire et morti tradi. Hinc Januenses sub initium anni 1373 Cyprum hostiliter ingressi Cypriorum agris vastitatem intulerunt, Paphi Nicosiæque suburbia igni tradiderunt, ac tandem sexto Idus Octobris (eo ipso die, inquit Ubertus Folietæ lib. 8 Historiæ Genuensis, quo superiore anno cædes Genuensium facta est) Famagustam ceperunt et totum insuper insulam brevi post in suam potestatem redegerunt. Hæc Cypri erat anno 1372 et seq. facies. Videamus modo, quid rerum in suo illuc accessu Birgitta gesserit: quæ enim in redditu suo illic egit, suo loco dicenda reservabimus.*

B 350 *Vix ullum hic hominum genus fuit, cui prodesse non studuerit: ut ab illustrioribus exordiar, tanti Eleonora, Cypri regina, S. Birgittæ sanctitatem fecit, ut non modo ejus consilia de rebus publicis exquisierit, sed etiam intima sui animi ei pateficeret videatur: Eleonora marito suo privata, quo se tandem verteret, redirene in patriam, an alterum regni thorique socium admitteret, ignara, S. Birgittam, quid sibi faciendum esset, consuluit: illa, vero, consulto precibus Deo, regine utrumque dissuasit. Ita colliguntur*

ubi regina

A *ligitur ex lib. 7 Revelationum cap. 16, ubi illam Christus sic allocutus dicitur: Consule regiae, quod non redeat ad patriam suam, quia non expedit, sed stet loco, quo posita est, serviendo Deo toto corde. Secundo, quod non nubat recipiendo secundum maritum, quia acceptius est Deo plorare commissa, et supplere penitentia tempus inutiliter expusum. Suasit autem eidem regiae Birgitta, ut suorum studeret concordie; mariti sui necis vindictam Deo relinquenter; iis consiliariis regendum filium committeret, a quibus Deum timere, juste regere, et misericordia compati disceret: ut fugeret adulatioinem, vestes minus honestas abjeceret, aliaque praeclera multa, ibi fusi exarata, quibus sibi suisque prodesset ac Deo placeret.*

qua monitionibus

B *351 Consulta ab eadem regina de coronatione Petri filii sui in regem Cyri, de qua versante in Cypro Birgitta, ut supra vidimus, agebat, eam quidem non videtur improbasse, sed tamen, quantum inde ejus humeris onus immineret, et quam raro tunc continget, ut suo officio reges probe fungerentur, magna animi libertate exposuit. Magnum onus est, inquit, esse regem et magnus honor, sed maximus fructus. Concedet ergo regem esse maturum, prudenter et justum et laboriosum et amatorem, utilitatis proximorum plus, quam proprie voluntatis. Ideo antiquitus bene regebantur regna, quando talis eligebatur in regem, qui et voluit et scivit et potuit regere juste. Nunc regna non sunt regna, sed puerilia et deliramenta et latrocina, quia sicut latro inquirit modos et tempora, quomodo insidietur, ut obtineat luxuria, ne notetur, sic nunc inquirunt reges adventiones, quomodo generatio eorum elevetur, quomodo pecunie imburseantur, quomodo subditi sapienter onerentur, qui et libentius faciunt justitiam, ut obtineant bonum temporale: sed non diligunt justitiam, ut mercedem obtineant sempernam.*

prodesse

C *352 Ideo Sapiens sapienter dixit: Vnde regno, cuius rex puer est, qui delicate vivens, et deliciatos habens assentatores, de projectu communis nihil angustiatur. Verum quia puer hic non portabit iniquitatem patris, ideo, si proficeret voluerit et implere dignitatem nominis regalis, obediatur verbis meis, quae de Cypro praedixi, et non imitetur mores praedecessorum suorum, deponatque levitates pueri, et inducat viam regiam, habendo assistentes tales, qui timeant, et qui non plus diligunt munera ejus, quam animam et honorem ejus. Qui odiunt adulaciones, et qui veritatem dicere et sequi et arguere non formidant. Alioquin nec puer letabitur de populo, nec populus in electo. Quo fructu audita fuerit S. Birgitta, nescio; verum hanc admodum letum fuisse Petri II regimen, ex iis, quae de illo Folieta scribit, percipi satis potest: Occupatum quidem a Genuensibus anno 1373 Cyprum Petrus recepit, sed ea lege: ut 40 aureorum nummorum millia annui tributi nomine Genuensibus penderet in certos annos; ac Genuensium praeterea Famagusta esse pergeret, quam dein, frustra quoque illam obsidente aliquando cum Venetis Petro, annis fere centum tenuerunt. Obiit Petrus circa annum 1384 absque liberis, eique mortuo, Jacobus, Petri II pater, Genua tunc obses, successit, sed pariter cum certae pensionis Genuensi populo quotannis pendendae onere.*

353 Non minus libere regis patrum monuit de commissis, ac de infelici morte, quae ipsum

maneret, nisi se emendaret: de quo haec citato supra lib. 7 cap. 16 leguntur: De duce, qui conscius erat mortis fratris sui, Christus loquitur. Hic audacter dilatat superbiam suam, gloriatur de incontinentia sua, nec attendit, quid fecerit in proximum suum. Ideo nisi se humiliaverit, faciam juxta commune proverbium: Non levius plorat, qui post flet, quam qui plorat ante. Nam non leviorum, mortem habebit, quam frater, imo amariorum, nisi cito se emendet. Non vana fuit S. Birgittae vaticinatio: nam, ut scribit Henricus Giblet in Opero Italico, quod de re Luzignana inscripsit, lib. 8 ad annum 1375, regina Eleonorae jussu in mariti sui caedes ultiorem multis confessus vulneribus misere periit Joannes, de quo hic sermo est: Jacobus enim, alter regis Petri occisi frater, quem fraternae caedes immunem fuisse laudatus scriptor ait, Cyprri rex factus est anno 1384, vitamque et regnum naturali morte amisit anno 1398.

354 Quo regis patrum ad vitæ emendationem impelleret efficacius, visum quoque est Birgittæ ea de re illius confessarium convenire; itaque hunc monet tum officii sui, tum status in felicis, in quo ille versaretur; ac proin efficacem tollendi mali viam inire. In irritum abiit hic S. Birgittæ labor: ille principis tiri mores vel indolem partim laudat; delicta vero partim purgat ac extenuat, quod abs illis abstinere difficultimum illi esset. Doluit S. Birgitta turpis confessarii in obsequio officio ignavia, ac verosimillime etiam pro eo Dominum deprecata, audire a Christo meruit, quenam tantam ignaviam merces maneret, ut, ea audita, timore saltem salutari impulsus, officio suo faceret satis. Audisse autem citato sapienti cap. a Christo dicitur: Quid tibi dixit frater ille? Nonne quia dux bonus est, et melius vivere non potest, excusans incontinentiam ejus. Tales non sunt confessores, sed deceptores, qui vadunt tamquam oves simplices: sed verius sunt vulpes et adulatores. Tales sunt amici illi, qui vident et proponunt hominibus assumptiones et dejectiones propter modicum temporale. Ideo si iste frater sedisset in conventu, minus peccasset, et minus obtinuisse supplicium et majorem coronam. Nunc autem non effugiet manum increpantis et tribulantibus.

F una cum re
gri incolis
conata est,

355 Denique, cum grassantia passim Famagusta delicta, ac depravatos civium mores suis ipsa oculis vidisset, impudentem urbi cladem, de qua supra, divinitus edicta praedixit. Sic enim legitur iterum in citato sapienti cap. 16. Haec civitas (Famagusta, ut legitur in titulo) est Gomorra ardens igne luxurie et superfluitatis et ambitionis. Ideo ruent structuræ ejus et desolabitur et minuetur et habitatores ejus migrabunt et pœ dolore et tribulatione ingemiscent et deficient et nominabitur confusio ejus in multis terris, quia iratus sum eis. Quam autem divinitus didicerat in Famagusta cladem, anno 1372 die VIII Octobris in reditu Hierosolymitano publicasse dicitur in titulo cap. 19; quod ea de causa hic annotatum cupio, ut paleat, hanc S. Birgittam et didicisse, et publice prius praedixisse, quam non modo a Januensibus inferretur Famagustanis, sed prius etiam, quam Januensium caedes, quæ belli et cladi semper fuit, contigisset. Caedes enim illa, ut supra ex Folieta vidimus, anno 1372 contigil eodem die, quo anno sequenti capta est a Januensibus Famagusta, nimirum die X Octobris. Utrobius porro tam cap. 16, quam 19 de illata an-

no

AUCTORE
J. B.

no 1373 *Famagustæ a Januensibus clade sermonem esse, declarat Alphonsus, Giennensis episcopus, præfixo capiti 23, lib. 8 Revelationum, ubi cap. 19, lib. 8 citat, hujusmodi titulo: Revelatio secunda facta in Jerusalem. Et Christus præcipit per Sponsam dicto regi Cypri, quod statim publicarent eam toti regno sine mora, ut se emendant. Et quia non fecerunt, ideo in proximo destructi sunt per Januenses terribiliter*

et si fructu non magno, 356 *Ceterum apud Cyprios plus venerationis, quam fidei aut fructus invenit: fuisse illam in veneratione, tum ex sua cum Eleonora regina familiaritate, tum e summa, qua primarios regni proceres corripuit, libertate, tum etiam ex eo colligitur, quod, ut refertur in titulo cap. 17, Eleonora regina S. Birgittæ, et Cypro Hierosolymam translituræ, precibus regis regnique salutem commendatam voluerit. Fructum vero eamdem percepisse exiguum, ac fidem non admodum magnam comminationibus suis passim invenisse, quæ proxime secula sunt regni Cypræ calamitatis satis ostenderunt. Atque id fortassis in causa fuit, cur illuc moram haud diuturnam traxerit, sed B brevi post adventum suum in Terram sanctam trajecerit. Cum enim, ut ante ex Alphonso, Giennensi episcopo, dixi, *Famagustam adveniret die XIII vel XIV Aprilis anni 1372, eodem anno VIII Octobris ex num. 355 eodem Hierosolymis rediisset post exactos in Terra sancta ex Fragmento antiquo Peregrinationum apud Hormann pag. 839 menses quatuor cum dimidio, via ac ne vix quidem usque ad diem XXIV Maii illuc subsistere potuit: immo ne ad sextum quidem Maii diem, cum ex auctore Vitæ abbreviatæ et cap. 18, lib. 7 Revelationum S. Birgitta Hierosolymis sepulcrum Domini, forte altero adventus sui die, inviserit festo Ascensionis Domini, quod eo anno in diem VI Maii incidebat. Unde Burlamachium refelas, qui S. Birgittam, lib. 2 ejus Vita cap. 23 scribit in Terram sanctam excedisse mense Augusto, et quidem post coronationem Petri II, Cypræ regis, ut vult, quæ tamen die VIII Octobris, reduce jam in Cyprum S. Birgitta, nondum erat peracta.**

§ XXIII. E Cypro navigat in Pæstinam, inde in Cyprum ac Neapolim reddit.

E Cypro
solvens

*I*taque ex proxime dictis S. Birgitta, ne mense integro apud Cyprios exacto, seu ob exiguum, quem ex depravata tunc gente colligebat, fructum, seu ob ingens sacra Pæstinam loca lustrandi desiderium e Cypro solvit. Abituræ e Cypro consultum fuerat, ut, mutatis vestibus ac denigrata facie, Hierosolymam iret, sic nimis Saracenorum proterviam injuriasque facilius vitatura: at illa, Sponsi sui promissi freta, satis sibi in eo præsidii esse existimavit, ut, missa hujusmodi consilio, si suosque infidelium oculis sine probri periculo posset objicere. Ita videlicet a Christo in mandatis accepit, ut rursum lib. 7 Revelationum cap. 16 refertur hunc in modum: Christus loquitur: Quid consulit tibi, nonne deformare vestes et denigrare facies? Numquid ego Deus, qui præcipio tibi, ne sim sicut ille, qui ignorat futura, aut sicut impotens, qui omnia formidat? Nequaquam. Sed ego sum ipsa

sapientia, ipsa potentia, qui et omnia præscio et D omnia possum. Ideo tenete modum consuetum in vestibus et facie, et voluntatem meam mihi dimittite. Ego enim, qui servavi Saram a manibus captivantium, servabo et vos in mari et terra, et, sicut expedit vobis, providebo vobis. *E Cypro in Syriam et Pæstinam non nisi 60 milliarum distantia est, teste Baudrando: Hierosolyma vero a littore maris Syriaci non abest nisi circiter 40 passuum millibus, ut adeo brevi huc pervenire S. Birgitta potuerit, nec forte quidquam brevi hoc temporis intervallo, quod ab ejus e Cypro discessus usque ad adventum ejus Hierosolymam fluuit, memoratu dignum acciderit. Sin autem, id equidem nusquam, quod quidem sciā, est proditum litteris.*

358 *Cypro lamen egressa Joppen versus cursum ^{Joppen, per} direxit: est autem Joppe Pæstinæ oppidum ^{venit,} portusque in littore maris Mediterranei situs, paulo minus, quam 35 milliaribus, inquit Baudrandus, Hierosolymis distans; recentiori vero nomine Jaffa nunc dicitur; quo priusquam appulsa fuit, naufragii periculum subiit, ei tum maris tempestate excitata minas, tum res suas in mare projici animo ruituque immoto conspicit; ut ^L P. vander Ketten sepe laudatus in suo, quod de Ms. Vita S. Birgittæ Germanica dedit, specimine his verbis scribit: Cum jam mari velificantur Hierosolymam, aliquando turbines et procellæ suboriuntur, ita ut multi metuerent et indolerent. Sed ipsa semper patiens erat et ejusdem boni animi. Venientibus eis in portum Japha sive Joppen, biremis, in qua erat, disrumpitur, omnesque, qui in ea erant, contristantur et lachrymantur. Ipsa vero, quamvis si videret ibi in magno metu vita sua positam et sua bona in mare ejici, patiens erat absque ulla cordis commotione, et orantem Deus consolabatur in revelatione quadam, in qua ei dicebatur, ut non timeret: nam in eo naufragio nemo vivit suam amitteret. Et hec verba statim insinuabat filia sue Catharinae, eamque solabatur, ut non formidaret.*

359 *Cum vero Hierosolymam venit, ut agere ^{et deinde} plerumque, nisi consulto prius Deo, et cuius nuntiu tota pendebat, nihil solebat, dubiisque hæret, quo potissimum loco hospitium sibi deligeret, Sponsam ea de re de more consuluit. Adire poterat monasterium Montis Sion, quod PP. Minoritæ ^P administrabant, excipiendis locis sacra visitantibus peregrinis destinatum. Adire item xenodochium publicum, ubi isdem Christianæ charitatis officiis frui soverique poterat. Hoc postremum apparet ei Deipara, ut adiret, suscit: sic enim legitur lib. 7 Revelat. cap. 17: Mater loquitur. In isto loco Montis Sion sunt duo genera hominum. Alii diligunt Deum toto corde. Alii volunt habere Deum, sed mundus dulcior est eis, quam Deus, et ideo ne scandalizentur boni et ne detur occasio tepidis, et futuri exemplum, ideo melius est residere in loco peregrinis deputato, seu xenodochio publico: Filius enim meus providebit vobis de omnibus, sicut sibi placet. Hoc itaque adiit S. Birgitta, ibique cum comitibus suis mensibus quatuor morari propteræ jussa est, ut colligatur ex verbis moraricatis, quod illuc pluribus exemplo et edificiis esse posset, quam in Monte Sion, ubi pars ^{i.} colarum, que Deum toto corde diligebat, S. Birgitta exemplis haud perinde indigebat; pars vero in Dei amore tepidior suis forte comitibus exemplo non satis bono fuisset. Libentissimo parro*

A porro animo Deiparæ paruisse S. Birgittam, non dubium est, quam et Neapolitana publicas hujusmodi excipiendis peregrinis et pauperibus ædes nobilium palatii prætulisse fama est, ut in superioribus vidimus; et Romæ in ejusmodi aede vitam finire voluisse, suo loco ostendemus inferius.

ubi mox
sacra loca
visitans.

360 Ex quo Hierosolymam venit S. Birgitta, longas certe moras non traxit, quin sacra illæ loca summa in Christum pietate inuiserit. Si autem a teneris unguibus tenerrimo in Christum patientem amore fuerit; si amor ille assidua Passionis ejus recordatione continua pariter ceperit jam tot volentibus annis incrementa; si denique vix non per omnem vitæ cursum offici singularibus a Deo favoribus soluerit, quanto animi sensu loca, quæ dilectissimum sibi Sponsus suis peribus pressit, prædicationibus suis purgavit, sudoribus rigavit, coram inspexerit, et quibus jam ad vite terminum appropinquans a Deo affecta fuerit favoribus, vel cogitatione assequi, vel explicare difficultatum est. Quedam tamen, ne postrema ejus gesta jejune adeo prettereamus, maxime ex Revelationum lib. 7 hoc in medium luet adducere. Postero fortassis adventus sui Hierosolymam die, quo festum Ascensionis Domini celebatur, seu die vi Maii, nihil prius habuit, quam ut ecclesiam sepulcri Domini visitaret: quam ejus animo pietatem et venerationem locus hic sacer inspirarit, me non monente, ex dictis collige. Quem vero hic fructum tum sibi, tum aliis collegerit, quo favore a Deo affecta jam tum fuerit, disce ex cap. 14, lib. 7 proxime citati. Id ita habet: Filii loquebatur Sponsæ: Quando intrastis templum meum, dedicatum sanguine meo, sic mundati estis ab omnibus peccatis vestris, sicut si tunc levati essetis de fonte baptismatis. Et propter labores de devotione vestram aliquas animæ consanguineorum vestrorum, que erant in purgatorio (e quorum numero erat anima filii ejus Caroli, nuper Neapolitani defuncti, ex dictis) hodie liberatae sunt et intraverunt in cœlum in gloria mea. Nam omnes, qui veniunt ad locum istum cum voluntate perfecta se emendandi juxta meliorem conscientiam suam, nec volentes recidivare in priora peccata, his omnia peccata priora tota liter dimittuntur, et augentur eis gratia proficiendi.

varissima
Christo vi
stomibus

C 361 Acceptissima enim vero S. Birgittæ hæc auditu fuerunt: ut vel hinc impensos sacro huic itineri labores cumulate compensatos existimare potuerit: verum hanc hinc stetit Christi in Sponsam favor: sequenti enim feria 6, quæ ecclesiam S. Sepulcri iterato adiit, oranti illæ in sacello monitis Calvariae totam suæ Passionis seriem spectandam exhibuit. Novi equidem quedam Passions Christi adjuncta cap. 15 memorari, quæ neque extra dubium sunt posita, neque apud omnes in confessio sunt. Sic, ut nonnullis placet, prius Messias cruci affixus est, quam una cum illa in sublimo erectus fuit: Birgitta autem Christum, per gradus aliquot ad crucem, jam erectam, progressum, eidem affixum fuisse, sublatisque dein gradibus, ex ea pependisse existimat. Rursus sunt, qui opinentur, Christum tribus dum laxat clavis manibus pedibusque transfixum fuisse; at S. Birgitta quatuor clavos enumerat, duos quibus manus, tum dextera, tum sinistra; duos item, quibus pedes, quorum sinister dextero erat impositus, transfixi fuerint. Suni item, qui credant, Christo latus sinistrum lancea apertum fuisse; id autem in dextero peractum fuisse, Birgitt-

ta affirmavit. Verum si hæc aliaque hujusmodi a vero fortasse devient, ita de hujusmodi Passionis Christi adjunctis S. Birgitta non ex revelatione divina, sed ex preconceptis ideis, quas impediunt, dum visio fieret, Deus non debuit, judicari. Ceterum cum revelationes hujusmodi fidem certam de rebus aliunde ambiguis ex dictis § 13 non faciant, ut fusi has controversias aliasque ejusdem generis, quæ per revelationum libros sparguntur, hoc loco discutiamus, necesse non est. Qui vero fusi hæc pertractata vide voluerit; legal Durantum in suis ad Revelationum libros Annotatis, et Sacrarum Paginarum interpres.

362 Porro, quo tempore Christi Passionis seriem S. Birgitta vidit, eodem quoque Christum de principibus, de Ecclesiæ præsulibus, de quolibet hominum genere, quod Passionis suæ nimium immemores viverent, amice sibi conquerentem auditivit: sic enim legitur cap. proxime seq. seu 16: Loquebatur post Christus in eadem hora eidem Sponse sua B. Birgitta dicens: Hæc enim, quæ vidisti nunc et alia, quæ ego sustinuī, principes mundi non attendunt, nec etiam loca considerant, in quibus ego natus sum et passus, E quia ipsi similes sunt homini, habenti locum designatum pro bestiis et feris indomitis, in quem dimittens canes venaticos delectatur in aspicio cursum canum et ferarum. Sic per simile principes terræ et prælati ecclesiarum et omnes status mundi avidius et libertius aspiciunt delectamenta terrena, quam mortem et passionem meam et vulnera mea. Ideo mittant adhuc per te verba mea, qui nisi mutavarent corda sua, et ea converterint ad me, condemnabuntur eum illis, qui partiti sunt vestimenta mea et super vestem meam miserunt sortem. Dum vero S. Birgitta hujusmodi favoribus divinis frequenter fruuntur, proximi sui, et eorum maxime, quæ ejus sese precibus commendabant, non est obliita. Fecerat vero id, ut supra vidimus, Eleonora, Cypræ regina, de filii sui Petri regis, adhuc juvenis, ac totius regni Cypræ salutem sollicita. Stetit Birgitta promissis, sed etiam his amplius præstabil: non enim preces modo ad Deum pro rege ejusque regno fudit, sed etiam eum exoravit, sibi ut ostendere cellet, quidnam factu opus esset, ut cum regno rex salvus in columnisque consisteret.

363 Suggestit itaque Deus S. Birgittæ consilia numero sex, quibus Cypri obtinuerent, si futuris salvi esse vellent, præcepitque, ut ea in Cyprus ad regem et Joannem Antiochiae principem, regnique administratorem, privato tamen nomine perscriberet. Exstant vero illa, ut a S. Birgitta e Palestina transmissa fuerint lib. 7 Revelat. cap. 18. Ego, quæ illæ fusi exposita videre est, in pauca contraham. Regi Petro et Joanni principi Antiochiae suscit in primis, ut per Pœnitentia Sacramentum Deo reconciliati, ac, sacratissima Eucharistia rite suscepta, mutua charitatis vinculo uniti, in administrando regno honorem divinum ac populi sui utilitatem quarerent; quomodocumque occisi Petri I reos ob reverentiam Passionis et mortis Christi in gratiam recipiarent; cum ecclesiasticis tam regularibus, quam secularibus agerent de restituenda antiqua sanctaque vivendi ratione; curarent etiam, ut quicunque ex ordine militari essent, vera et sincera confessio a peccatis expiati sacro corporis Christi epulo resicerent, ac deinceps non solum ipsi, sed universi etiam regni incolæ vitam ducerent statui

AUCTORE
J. B.

tui suo et disciplinæ Ecclesiasticæ congruam; de-
nique satagerent, ut, quibus animarum cura in-
cumbit, gravibus publicisque delictis obnoxios
efficaciter monendo, increpando, docendo stude-
ant emendar: quod si non successerit, in malis
pervicaces ad superioris ordinis præsules defe-
rant, ab his denique, ipsorum principum, ubi
opus fuerit, auxilio adjutis, ad officium censuris
ecclesiasticis compellendos. Profutura sane hec
erant Cypriis consilia, modo quam erant salu-
aria, tam promptum animum ad ea exsequenda
homines miseri vitiisque corrupti attulissent, ve-
rum aliter longe sese res habuit.

instruitur.

364 Alteris vicibus S. Birgitta in Cyprum
epistolam misit, qua non jam consilia tan-
tum proposuit, sed gravissimas etiam minus Cy-
priis, nisi resipiscerent, intentavit et impenden-
tem divinam ipsis vindicatam non obscure prædi-
xit his Christi verbis lib. 7 Revelationum cap. 19:
Propterea, popule Cypr, annuncio tibi, quod si
tu nolueris te corrigeret et emendar, tune ego
generationem tuam et progeniem ita delebo in
regno Cypr, quod nec pauperi parcam nec di-
vici; ita etiam, delebo generationem tuam, quod in
brevi tempore ita labetur memoria tua a cor-
dibus hominum, ac si numquam fuisset nati
in hoc mundo. Vera prædississe S. Birgittam even-
tus docuit: nam non modo anno proxime sequenti
Cyprus Genuensium armis, ut diximus, fuit
occupata, sed etiam anno 1426, caplo rege, in
potestatem Soldani Ægypti venit, ac demum post
varias sortis vices sub annum 1571 infelici Tur-
carum servitute fuit involuta. Non Cypr modo,
sed et universi Græcorum seu Orientis imperii,
excidium, nisi sese Romano Catholico Pontifici
et Ecclesiæ jungerent, non minus manifester præ-
dixit: verba, quibus id fecit, iterum accipe ex
eodem cap. 365 Hoc transcripta: Sciant etiam Græci,
quod eorum imperium et regna sive dominia
numquam stabunt secura, neque in pace tranquilla,
sed inimici suis semper subjecti erunt, a quibus semper sustinebunt gravissima dama et miseria
diuturnas, donec ipsi cum vera humilitate et
charitate Ecclesiæ et fidei Romanae se devote
subjecerint, ejusdem ecclesiæ sacris constitutio-
nibus et ritibus se totaliter conformando. Et
sane ita sese res habuit: sensim enim magis
magisque invalescentibus Turcarum armis,
cœpit Græcorum imperium in exitum ruere,
dum illud, capta anno 1453 Constantinopoli,
omnino eversum orbis Catholicus vidit et inge-
nuil. Porro misit hanc revelationem S. Birgitta
Hierosolymis in Cyprum ad regem Petrum II et
Joannem, Antiochiae principem, regnique gubernatorem, quo eam universo regno publicarent:
verum cum junior adhuc esset rex, nec rebus per
se gerendis par; Joannes vero Antiochiae Prin-
ceps non plenam illi fidem adhaberet, factum id
minime fuit. Quare S. Birgitta in Cyprum redux-
dit VIII Octobris Famagustæ coram regina, rege,
principe Antiochiae ac toto consilio regio id per
seipsum prestitil, ut legitimur in titulo Capitis ci-
tati.

365 His a Christo visionibus recreata S. Bir-
gitta, saepius etiam a Deipara Virgine similibus
prærogativis affecta fuisse legitur; quod illi Dei
Mater futurum prædixerat jam inde ab anno cir-
citer 1358: sic enim habet cap. 1 lib. 7 Reve-
lat. Ideo annuncio tibi (Maria Birgitta) quod
tu ibis in sanctam civitatem Jerusalem pere-
grinando, quando placuerit Filio meo, et inde

ibis ad Bethleem, ibique ostendam tibi in loco D
proprio totum modum, qualiter ego peperi.
Venit in Bethlehem S. Birgitta anno 1372, a re-
velatione mox transcripta anno decimo quinto,
ut habet ejusdem lib. cap. 21 titulus; loco autem
temporeque jam dictis, quæ sibi Deipara pollicita
fuerat, re ipsa impleta vidit: quæ qui sese habue-
rint, ac insuper alia quædam, spectantia ad re-
demptionis humanae mysteria. S. Birgitta in Be-
thlehem pariter oblatæ, lib. 7 cap. 21, 22, 23, 24
et forte etiam 25 fusa habes explicatum. Denique,
cum jam de redditu cogitaret, mense Septembri
die Nativitatis B. Marie Virginis cap. 26 fer-
tur adiisse vallem Josaphat, ibique, cum sepul-
crum Deiparæ veneraretur, ex ea, sibi apparen-
te, audisse. Ego, postquam Filius meus ascen-
dit ad cœlos, vixi in mundo per quindecim an-
nos et tanto tempore plus, quantum est de fe-
sto Ascensionis ejusdem Filii mei usque ad mor-
tem meam. Et tunc mortua jacui in isto sepul-
chro per quindecim dies. Deinde fui assumpta
in cœlum cum infinito honore et gaudio. Mo-
net hic Durantus in Annotatis, fortasse non quin-
decim dies, sed aliquantis diebus legendum esse, E
eo quod ita habeat Sermo de Virginis excellencia
(alias angelicus dictus) cap. 21. Sed, ut hoc
se habeat, mortuane fuerit B. Virgo Hierosolymis,
et in valle Josaphat sepulta; quādū Fili-
o superstes in terris vixerit; quo demum die
fuerit in cœlum corpore assumpta, plane dubium
est, meminique Benedictus XIV de Festis B. Ma-
rie Virginis cap. 123 alterius visionis, S. Eli-
zabethæ, diecessis Trebiensis, anno 1165 defunctæ
secundum quam revixerit B. Virgo die post ob-
tum quadragesimo. Plura vide apud Pontificem
modo laudatum. Itaque et visio ipsa hic relata
apocrypha vel dubia est.

366 Anno 1373 ad mensem Septembrem jam in operis
proyecto postquam suæ in Deum ejusque Matrem
pietati in locis sacris Terræ Sanctæ fecisset satis
de redditu in Italiæ cogitare cœpit, ex num. su-
periiori; eodemque, cum die Octavæ Octobris ex
num. 364 Famagustam redierit, re ipsa redditum
suum in Italiæ inchoasse, verosimile est. Quid
porro Famagustæ e terra Sancta redux rerum
gesserit, jam dictum ibidem pariter est. Refer-
ri huc forsitan potest et debet, quod cap. 23
lib. 2 Vitæ S. Birgittæ Burlamachius referit; S.
Birgittam Petro Aragonio, qui quādū animi sui
dubia de servanda in Ordine S. Francisci pau-
pertate illi proposuerat, oblatam sibi ea de re
revelationem aperuisse. Nam dubium non est,
quoniam hic Burlamachius Petro Aragonio applicet,
quod de quādū Franciscano anonyme legitur
cap. 20 lib. 7 Revelationum, quod Burlamachi-
us ipse in margine citat. Cum igitur, ut in titu-
lo citati capitilis habetur, revelationem illam
Hierosolymis habuerit, non prius videtur illam
cum Petro Aragonio communicasse, quam Hi-
erosolymis in Cyprum rediisset, si re ipsa res illa
eo, quo Burlamachius narrat, modo contigerit:
id vero pro certo habere non ausim: tum quod
Petri Aragonii nomen in Revelationum loco cita-
to non exprimatur, tum quod nesciam, quo teste
aut rade, anonymum hunc esse Petrum Aragoni-
um, Burlamachius dixerit. Verum id fortasse ex
eo conjecterit, quod anno 1371 a Gregorio XI
in Cyprum ad reginam Eleonoram (filiam ejus,
ut dixi) missus fuerit, ibique adhuc versus
fuerit anno 1373, ut ex instrumentis a Waddin-
go in Annalibus ad dictos annos ea de re alla-
tis

ut et de qui-
busdam my-
steriis a B.
Virgine.

A tis liquet. Si ita sese res habet, plusculum certe tribuerit S. Birgitta revelationibus Petrus Aragonius, quam regni Cyprii proceres et ministri. Pro Petro Aragonio Surius habet Antonium de Aragonia, ut et Vita S. Birgittæ Lovaniensis: at Bertholdus Martinus, qui eam et Cypro in Palauinam comitatus fuerit, occurritque hujus nominis Guardianus in Bethlehem apud Waddingum in Annalibus ad annum 1375. Cetera, si que preterea in Cyprum Hierosolymis redux egerit S. Birgitta, in obscuro sunt: quare illam e Cypro Neapolim navigantem sequamur, a quid ibidem postremo egerit, videamus.

et deinceps Nea-
polim redit,

367 Redit Neapolim sub finem anni 1372 per certe sub initium anni 1373; cum die VIII Octobris anni 1372 in Cyprum rediisse illam ceterinus supra et ex mox dicendis Neapolim fuerit die S. Polycarpi seu XXVI Januarii anni proxime sequentis. Huc autem redux geminam illam revelationem habuit de reditu Gregorii XI Romanum, alteram die XXVI Januarii, alteram mense Februario, ut legitur in titulis capp. 191 et 192 lib. 4 Revelationum, atque adeo anno 1373: quare rum postremam ad Gregorium XI per Alphonsum, Giennensem olim episcopum, Avenionem misit, ut ex ipso Alphonso retulimus § 17 num. 255, ubi hac de re plura disserui. Non minus de populi Neapolitanorum emendatione et salute sollicitatum quoque fuit: rogaverant illam tum Joanna regina, tum Bernardus archiepiscopus, ut pro Neapolitanorum salute preces ad Deum funderet: precanti vero Christus apparuit, gravantia per civitatem maxime vitia, modumque, quo, si divinam vellent effugere vindictam, emendari deberent, exposuit. Retulit oblatam sibi visionem seu revelationem Bernardo archiepiscopo, qui rite examinatam publice in ecclesia promulgar in populum jussit.

368 Ita partim legitur in titulo cap. 27 lib. 8 Revelationum, quod praedictam revelationem integrum exhibet; partim vero testatur Alphon-
sus, Giennensis episcopus, rei gestæ testis oculatus, cap. 6 Prologi, quem scripsit in lib. celestis Imperatoris ad reges. Et licet, inquit, etiam iterum in Neapoli in presenti domini Bernardi archiepiscopi et trium magistrorum in Theologia et aliorum plurium militum et peritorum virorum, me teste, ista gratia (revelatio-
C num) immo quadam revelatio, quam tunc ipsa Domina eis presentavit per unum dictorum magistrorum, ex precepto domine reginae et archiepiscopi coram toto populo civitatis, ad hoc vocato specialiter, fuerit in ecclesia cathedrali publicata et solemniter predicata; nihilominus tamen ad majorem abundantiam et ut mor-
daicibus detractoribus et calumniatoriis silentium imponatur etc. Petilarum a S. Birgitta pre-
cum causa fuisse videtur tunc inquinaria, quæ tum Neapolitani grassabatur: ut ex auctore æquali Chiocarellus in Operæ, quod de archiepiscopis Neapolitanis inscripsit, his verbis refert pag. 238. Habet Guilielmus Moramalus, nobilis Neapolitanus, qui Roberti regis ac Joannæ reginae, ejus neptis, aetate vixit, in ejus brevi Chronico de regno Neapolitano, quod manuscriptum apud nos servatur, Neapolim advenisse Brigitam Suevan, matronam valde plam, et sancta se-
pulchro reducem et ejusdem reginae atque aliorum præcipuis (hic lege præcibus) Dominum exorasse, ut pestilentia glandulæ mortifera, quæ tunc anno 1373 Neapolitani grassabatur, atque per annum

perduraverat, aliquod remedium Deus re-
valesset, eidemque Brigitte fuisse revelatum, quod, si Neapolitani a præcibus (hic lege præcipuis) peccatis abstinerent, quibus erant irretiti, superbia nempe, avaritia et luxuria, Deus suam gratiam eis elargiretur, et pestis extingueretur: sin autem; morbus in tantum augeretur, ut pau-
ci superstites remanerent, et sic rei exitus pro-
bavit; illis enim non resipiscentibus, crevit. Hæc Marandalus.

369 Praeter mox memorata, vigebant et alia tam private quædam, exceptis iis, quæ publica non erant, apud Neapolitanos vitia, de quorum pariter emendatione Deus admonitos illos cum comminatione vindictæ, si in peccatis his permanerent, facta tamen spe venie, si ad frugem redirent per S. Birgittam voluit, at non prius denuo id S. Birgitta est executa, quam Bernardus, archiepiscopo Neapolitano, que sibi ea de re divinitus ostensa essent, exhibuisset. Invaluerat apud Neapolitanos ingens adeo in mancipiorum utriusque sexus, quæ seu emptione seu alia via sibi comparaverant, procuranda salute socordia, ut periturum rerum lucro ex illis percipiendo unicæ intenti, studium interim nullum operamque in eo ponent, ut vel ad fidem Christi converterentur, vel, si Christo forte per Baptismum nomen dedissent, congrua Christianæ legis notitia imbuerentur, vel denique ad illius normam ci-
tiam moresque componerent; unde fibat, ut gravissimis saepe peccatis Deus offenderebatur. Quin et eo ventum erat inhumanitatis, luxuria et avara-
tia, ut sequioris sexus mancipia non hominum, sed pecudum more haberent, iisque vel ad libi-
dinem propriam vel ad alienam turpissime abu-
terentur, prout lib. 7 cap. 28 fatus videtur est. Erant et qui maleficos, divinatores, et incan-
tatrices alerent, qui futura ex illis quererent, quæ eorum opera in moribus depellendis uterentur, ac hujusmodi alia quamplura ab iisdem ex-
poscerent: quos S. Birgitta ad saniora reducere consilia studuit, posita illis ob oculos hinc divi-
na Justitia ad ultionem parata; illinc misericordia, vindictam, si resipiscerent, inhibitura, re-
osque in gratiam receptura.

370 Confirmat hæc omnia S. Antoninus § 3 Vitæ S. Birgittæ ita loquens: Ibi (Neapolitani) longo tempore persistens, ut speculum sine macula cunctis se virtutum exhibebat exemplum, orationi et contemplationi maxime mancipata. Revelatione quoque sibi facta super populo prædictæ civitatis, præsente archiepiscopo et sa-
pientibus aliis Theologis nec non et prudentiis laicis et clericis plurimis, enumerans peccata civitatis, et sceleris annuncians absque metu aliquo arguebat ad modum Samaritani vinum et oleum infundens vulneribus sauciati, prout a colesti medio eruerat erudita, salutaria exhibens remedia. Verum de tempore, quo hæc gesta sunt, nimurum in reditu Hierosolymitano, ut quidem dixi, videri posset S. Antoninus a me dissentire: cum enim mox addat; Demum at Urbem est reversa. Et post pauca suam de S. Birgittæ gestis narrationem ita prosequatur: Post aliquot annos edocta est a Spiritu, ut Terra Sanctæ loca visitaret; videri posset asserere, hæc omnia priori Neapolitano itinere, priusquam in Terram Sanctam iret Birgitta, contigisse. Sed Viro sancto, quantum mihi appetet, S. Birgittæ Neapolitani gesta brevibus tantum et summarim, non observato temporis ordine, delibare propositum

AUCTORIS
J. B.Quædam alia
S. Birgitta

tum fuit, quamvis alia aliis temporibus ab illa ibidem gesta non ignoraret. Reliqua, quæ porro Neapoli ex itinere Hierosolymitano redux egit, expediamus.

371 Longiusculam et tunc Neapoli moram traxisse S. Birgittam, ex schedula comitis Nolani intelligo, ubi sic habet: Ex auditu aliud referam, quod etiam credo verum, postquam Domina supradicta de sepulchro Domini rediit, et suus Pater spiritualis pariter cum eadem. Et ut nosti melius [apud] Neapolim diu stetit. Unde, S. Birgittam, otiosos utique dies agere non solitam, multa tum et præclaras gessisse, etsi litteris forte ea mandata non fuerint, non temere, ut opinor, fas est colligere. Quædam Burlamachius refert lib. 2. cap. 25 præter jam dicta. Alterum quidem, mercatorem quendam Florentinum, sed Neapolitanæ civitatis incolam, cum ad Saternitanas nundinas accessisset, ibique ex amici litteris fratrem suum e morbo in extremis versari, intellexisset, Deum rogasse, ut, si ea sanctitate esset S. Birgitta, in vivis tum adhuc agens, qua esse passim ferebatur, frater suis ejus pre-

cibus ac meritis contuleret, atque ita licet absentem voti compotem factum esse. Haustrum Burlamachius ex Bernardi archiepiscopi Neapolitani Mandato; atque adeo de ægri illius sanatione nullum mihi dubium est: at, cum illuc tantum dicatur contigisse res illa, cum adhuc in vivis esset S. Birgitta, unde, eam in redditu S. Birgittæ Hierosolymitano potius, quam in itu, vel in anteriori ejus, quod per regni Neapolitani civitates instituit, itinere contigisse, confecerit Burlamachius fateor me ignorare.

372 Alterum, quod præterea hoc loco e comitis Nolani schedula seu ad Alphonsum Giennensem episcopum Epistola hausit, hoc loco Burlamachius refert, nimurum de muliere Nolana Piscocella nomine, per S. Birgittam a dæmone incubo liberata, qua de re supra mentionem feci, cum de discessu S. Birgittæ in terram Sanctam egi. Et vero, miraculum istud eo, quo dixi, tempore, non verò, cum Hierosolymis Neapolim S. Birgitta rediit, contigisse, e comitis Nolani verbis manifestum fit; quippe qui conceptis verbis affirmet, id accidisse. Cum eadem Domina proposuisset sepulchrum Domini visitari. Ceterum idem Nolani comes aliud narrat, quod a S. Birgitta Neapolim e Terra Sancta reduce gestum est. Ait enim, Robertum filium, cum, S. Birgittam e Terra Sancta eo rediisse, intellexisset, eam salutandi gratia accessisse, et cum forte inter colloquendum de Urbano sexto (sed error est in Pontificis nomine apud Hormann, ut mox dicam) Avenione absent, sermo incidisset, eamdem prædicens Roberto: Roberta, sis certus, quod ipsum Romanum Pontificem videbis in Roma.

373 Robertum vero ait, cum dein Pontificem in Urbem deduceret, eidem dixisse: Nunc vero cognosco, quod domina Birgitta protulit mihi verum, et non solum, quod vos in Urbe videam, sed etiam vos conduce: verum, cum illuc sermo sit de Pontifice Romano, qui Sedem Pontificiam Romanam Avenione reduxit, hæc non de Urbano VI evidenter intelligenda, sed de Gregorio XI, de quo id diserte narrat Bertholdus de Roma num. 113. Contigit id anno 1377, cum ab eo tempore, quo id prædixerat S. Birgitta, usque ad prædictionis inpletionem circiter annos quinque effluxisse, comes Nolanus affirmet. Denique quam cœta, prudens, et sollicita fuerit, ne quidquam præter

Dei voluntatem admitteret, vel in rebus maxime D innocuis, insigni, cum Neapolim e Terra Sancta rediisset, specimine docuit: quamquam enim ad faciendo sumptus itineri necessarios haud ample illi prospectum esset, certam tamen pecunie summam, ad se Neapolii morantem a regina quædam (verosimiliter a Joanna Siciliæ, vel forte ab Eleonoræ Cypræ regina) sponte transmissam, non prius accipere voluit, quam Deo, quem consuluerat, id non displicere intellexisset, ut Petrus Alavastrensis Revelat. Extravag. cap. 110 memorat. Atque hæc quidem de S. Birgitta, cum e Terra Sancta Romam rediret, Neapolii gestis dicta sufficere arbitror: certe his plura, quæ in medium afferrem, non inveni.

§ XXIV. Romam ægra revertitur, de instanti morte præmonetur, quam ibidem pie obit.

A nno tandem 1373, ultra mensem Februario proiecto, Neapolii Romanam discessit laboriosæ vitæ finem ibidem inventura. Jam mensibus aliquot tot tantisque terra marique exhaustis laboribus accesserat stomachi debilitas febrisque maligna: Postquam autem Romanam rediit, gravi infirmitate, inquit Birgerus num. 30, per annum integrum detenta, quam tamen tam in mari, quam in terra inter labores et dolores pacientissime sustinuit, cepit de die in diem gravioribus ægritudinibus aggravari. Verba hac apud Birgerum, aut similia alibi fortasse inventa, non recte Bailletus aliquique nonnulli interpretati sunt, cum S. Birgittam, ab itinere Hierosolymitano reducem, in Urbe anno integræ agitudine affectam fuisse, dicerunt: quo pacto illam e vivis anno 1374 abiisse, quod tamen haud illa esse, infra ostendam, necesse esset. At vel ipse Birgerus, S. Birgittam terra marique stomachi debilitatem et febrim passam, aens, annum illum, quo utrumque malum perduravit, non ab ejus Romam adventu, sed aliquanto prius, et ab eo saltem tempore, quo e Terra Sancta in Italiam navigabat, inchoandum esse, satis superque declaravit. Id verum est, S. Birgittæ morbum, ex quo Romam venit, sensum invaluisse magis ac magis, dum eam tandem mense Julio ad extrema deduxit.

375 Immo vero conflictari eo malo S. Birgitta cepit, cum adhuc in Terra Sancta visitandis locis sacris detinebatur: manifesta sunt in hanc rem Vitæ S. Birgittæ anno 1485 Lovaniæ typis editæ, ut et Surii, cui hæc præluxit, verba: sic habent illa: Antequam autem a Hierosolymis iter arriperet, cepit febris et stomachi infirmitate gravari, quam in mari et in terra inter labores et dolores suos per annum integrum patientissime sustinuit. Cum igitur Romanam rediisset, his ægritudinibus gravius cepit infirmari in tantum, quod in hac infirmitate mortua fuerit. Eadem fere sunt Surii verba: ut adeo non sit, cur nos hic Bailletus moretur diutius. Verum non ea fuit morbi, etsi non mediocriter incommodi, vis, ut invictum ac plane virilem S. Birgittæ animum eo infregerit, ut illa vel solitis pietatis exercitiis, vel ipsis etiam urbanitatis officiis defuerit: non

A non solitis pietatis exercitiis: nam hoc tempore contigisse videtur, quod de ea loca sacra Romæ circumveniente, ac juxta Coliseum in sublime elata retuli num. 279. Non ipsis etiam urbanitatis officiis, ut ex sequenti facto apparebit.

ubi alterum 376 Roma abeuntem honoris et reverentiae causa Latinus de Ursinis intervallo satis longo, ut supra videmus, deduxerat: Romam reduxit Birgitta Latino urbanitatis vices reddere voluit: itaque adiit ipsa Latini aedes salutandi illius causa: verum, quod nec prodigo caruerit hic S. Birgitta ad Latinum accessus, juvent hunc ex Vita ejus Lovaniensis, cui iterum Surius consonat, huc transcribere: *En verba*: Cum Domina Birgitta de Roma versus Iherusalem iret, dominus Latinus de Ursinis duxit eam extra Urbem per longum spacium propter magnam devotionem et affectum, quem ad eam gerebat. Rediens ergo de Iherusalem ad Romanam Birgitta ivit cum confessore suo Domino Petro ad dominum predicti domini Latini. Cum ergo ipsa intrasset domum ejus, tenebat manum ad natus, nil dicens. Requirenti Latino a confessore suo, quid hoc significaret, quod sic manum

B teneret ad natus, nichil sibi loquendo, confessore respondit: Te non ita bene dispositum in mente tua invenit, sicut dimisit. Qui miratus dixit: Quid feci ego? Verum tamen est, quia habui contentiolem cum quibusdam vassallis meis.

arcana 377 Non absimile factum est, quod ibidem proxime seguirit, alque hoc refero, ut pateat, tum quanto in honore S. Birgitta apud primarii ordinis viros fuerit, tum quam frequens illi fuerit cordium arcana rimari et inspicere, dum in viuis fuit. Sic ergo id habet: Cum etiam ipsa domina Birgitta cum filia sua domina Katherina, ac domino Magno ejus capellano esset in domo Domini Jordani de Marino in Roma, praesente uxore Domini Jordani, quam Birgitta voluit visitare, ipsa Birgitta tantum factorem sentiebat ex actibus suis, quod vix poterat sustinere. De quo dominus Magnus multum mirabatur. Interrogavit a domino Petro confessore ejus, quid hoc significaret. Cui ille: Hoc scias pro certo, quod quandocumque aliqua persona existens in peccato mortali, stat coram ea, aut loquitor verba dolosa, vel que sunt offensiva Dei, C ipsa statim sentit foetorem sulphuris. Eudem S. Birgittæ spiritum, arcana cordis eorum, qui cum illa versarentur, introspicientem, suo bono expertus est Geometius (seu forte Gometius) de quo ex Vita S. Birgittæ Germanica haec ad majores nostros misit P. van der Kellen, Calciensis Prior: Cum jam Jerosolyma Romanam reversa [esset,] in dies singulos morbus ejus invalescit. Quod audiens D. de Spoleto, dictus D. Geometus, eidem devotus, cum sua conjugi et liberis suis Romanam proficiscitur, ut S. feminam venerarentur, seque in ejus preces commendarent.

cognoscit et boni publici curam gerit: 378 Qui, cum Romæ esset, quadam die eam cum filia domina Catharina et ejus filio Domino Birgero et ejus confessario invitata ad epulum. Et ibi clam loquebatur dominus cum ea de rebus secretis consili ergo, quas aperire non audebat. Tunc ipsa in spiritu sciebat et revelabat ei cogitationes cordis secretas, quas habebat. Unde admirabatur dominus, et ipsa dabat ei consilium in rebus, quas in se secretas servarat, quam in aliis, quas manifestarat. Exinde majorem amo-

rem et fiduciam, quam prius, erga eam habebat. Ut non immerito Bonifacius IX in Bulla Canonizationis ejus dixerit: Quibus quidem sanctis et absque intermissione continuatis operibus haec generosa Vidua per gratiam sancti Spiritus promeruit multis eorum cogitationes et affectiones intimas et gesta secretissima propalare. *Similia plura colligere fas esset, sed hic tantum de postremis gestis ejus sermonem instituo.* Quae vero privatrum commodo et saluti in hunc modum jam proxime moritura studebat, non minus communis Ecclesiae bono consultum voluit: quare anno 1373, ad mensem Julium, quo obiit, provento, postremam revelationem Gregorio XI scripsit, per Alphonsum Giennensem episcopum, Avenione tunc morantem, illi tradendam; quae Pontificem de ineunda cum Bernabore Mediolanensi vicecomite pace, et reducenda in Italianam pontificia sede serio monuit, uti videre est lib. 4 Rev. cap. 143. *Gesta vicecomitum Mediolanensis aduersus ecclesiam sub Gregorio XI, et quidem anno 1373, videsis tom. 16 scriptorum rerum Italicarum apud Annalium Mediolanensis ab anno 1280 usque ad annum 1402 deductorum scriptorem anonymum, maxime cap. 135, quod est: De Guerra Dominorum Vicecomitum cum Ecclesia Romana et cum comite Sabaudiae. Romanum vero Sedem Gregorius transtulit anno, ut vidimus supra, 1377, quadriennio a S. Birgitta obitu.*

379 Rebus interim, quamvis corpore afflita, alienis sic intenta, ac viæ termino appropinquantis, consuetis etiam consolationibus divinis, quo magis ejus in amore Sponsi constantia probaretur, tantisper destituta est: at ille Sponsam suam diu isthac in morore versari non sivit. Sed quia tempus resolutionis sue instabat, inquit Birgerus num. 31, aliquibus diebus ante diem obitus sui apparuit ei Dominus noster Jesus Christus ante altare, quod erat in camera sua, ei blanda facie se ostendens dixit. Ego feceram tibi, sicut sponsus solet facere, qui abscondit se a sponsa, ut ardencius desideretur. Sic ego non visitavi te consolationibus isto tempore, quia tempus probationis tuae erat. Ideo nunc probata procede et para te. Quia nunc est tempus, et sicut promiseram, ante altare meum in monacham vestieris, et consecraberis non solum sponsa mea, sed etiam monacha et mater in Watzsteno. E quibus Birgeri verbis colliges, S. Birgittam, ut ut ad monasticam vitam habitumque in Vastenensi monasterio suscipienda, dum viveret vidua, aspiraverit, numquam tamen aut vitam monasticam solemniter professam, aut monastico habitu fuisse induitam. Quæ modo recitavi ea Birgero, leguntur etiam iisdem fere verbis revelatione 31 lib. 7 et in Vita ejus Lovaniensi, in qua præterea conceptis verbis dicitur S. Birgitta pingi solere, Birgittinarum monialium habitu induita, non quod re ipsa eum gesserit, sed quod in voto illum habuerit, ac spirituali quodam modo eo moriens a Christo donata fuerit.

380 *En verba*: Ex his verbis patet, quod non tamen Birgitta non fuit monachaliter vestita in hac vita, nec habitu illius regule induita, quam instituit. Sed in transitu ejus de hoc seculo induebatur tali ueste religiosa et insensibili a Christo, Sponso suo, sicut ei promisit in revelationibus, sibi ab eo factis. Hinc est, quod imago Birgittæ communiter tamquam monacha so-

AUCTORE
J. B.

let depingi. Et licet non fuit monacha in vita sua, petiit tamen tali ueste ornari, qua nunc vestiuntur moniales de Ordine suo. Quam post vita terminum adepta est in regno celorum. *Unde, ne quidem in habitu Birgittinarum monialium, contra ac Bailletus ait, fuisse sepultam, efficitur. Sed numquid S. Birgitta tertium S. Francisci Ordinem professa est, illiusque habitu sepeliri voluit? Sic enim Hueberus in Menologio Franciscano ad diem xxiii Julii: Romae in Latio anno MCCCCLXXIII S. Birgitta vidua tertio Ordini S. Francisci debetur... Romam reversa beatae vita sua cursum explevit, et, ut vera Seraphici P. Francisci filia, voluit, jussitque in ecclesiam S. Laurentii de Panisperna Romae mortales suas exuvias terrae mandari jussisse, idque re ipsa contigisse: at illam tertii Ordinis S. Francisci fuisse, nec ex ejus apud Clarissas sepultura conservitur, nec ullo id antiquo aut idoneo teste tradierunt.*

ut et B.
Virgo,

381 Noluit etiam Virgo Deipara, ut, qua omni vita sua cursu nomini suo addictissima fuerat, S. Birgitta absque singulari solatio ac benevolentie in illam sue testimonio ex hac vita discederet. Itaque, narrante Petro Alvastrensi *Revelationum Extravagantium* cap. 67, Paulo ante mortem beatae Birgittae Virgo Maria apparuit ei, dicens: Si foemina, quando est infirma, parit, omnes filii ejus, quos parit, infirmantur, Sed tu paries filios fortes et sanos et Deo devotos et sanaberis melius, quam umquam prius fueras, et non morieris, sed venies ad locum tibi preparatum. Nam sanctus Franciscus diu fuit infirmus, et tamen tunc fecit fructum et velle Dei. Sed postea sanatus est, et fecit, et facit majora, quam infirmus. Sed querere potes, quare tantum prolongatur infirmitas tua? Respondeo quod Filius meus et ego diligimus te. Nonne recordaris, quod Filius meus dixit tibi (*vide num. 360*) in Jerusalem, quod peccata tua fuerunt dimissa tibi, quando ingressa fuisti templum sanctum sepulchri ejus, quasi tunc a baptismo levata esses. Sed non dixit, tibi, quod nihil pati deberes, quamdui vivis in mundo. Ideo voluntas Dei est, ut charitas hominis respondeat charitati Dei. Et que negligenter praeterite per patientiam et infirmitatem diluantur. Reminiscere etiam, me dixisse tibi multoties, quod verba Filii mei et mea spiritualiter et corporaliter intelligi possunt, sicut dixi in civitate Stralsundis (*Pomeraniae oppidum est in ora maris Baltici*) quod si ante perfectionem divinorum verborum contentorum in libris coelestibus (*seu revelationum*) quae tibi divinitus data sunt, vocata fueris de mundo, quod tunc propter voluntatem tuam bonam reputaberis monacha in Vuatzstena et eris particeps omnium a Deo tibi promissorum.

a quibus de 382 Dixerat B. Virgo non morituram S. Birgittam: sed simul monuerat, verba sua duplicitate posse intelligi; spiritualiter et corporaliter

Quae vero jam dixerat, de morte spirituali intelligenda esse, ac morte corporea brevi obitum, sub idem tempus denuo S. Birgitta apparet. B. Virgo, ut cap. seq. Petrus narrat, die nempe vi ante abitum, seu die xviii Julii anni 1373, his verbis declaravit. Quid dicunt medici, nonne quod morieris? Vere, Filia, ipsi non attendunt, quid est mori. Nam ille moritur, qui separatur a Deo, qui obdurate in peccato non evomit immundiam peccatorum per confessionem. Ille etiam mortuus est, qui non credit in Deum, nec diligit creatorem suum. Sed ille vivit et non moritur, qui semper timet Deum, qui frequenti confessione purgat peccata sua, qui desiderat pervenire ad Deum suum. Verum quia Deus naturarum loquitur tecum, qui etiam contra naturam disponit, et tenet vitam tuam, ideo in medicamentis non est salus, nec vita. Sic nec etiam necesse est tibi jam inniti medicamini, quia modicum tempus modico indiget cibo. Brevi moritur etiam Christus predixerat: nam verbis num. 379 citatis Birgerus mox ista subiungit: Verum tamen scito, quod corpus tuum deponas hic in Roma, donec venerit in locum sibi paratum. Quia placet Deo parcere tibi a laboribus et voluntate tuam recipere pro effectu. Addidit etiam personas, quas morienti Birgittae assistere colet, aliaque multa, quae, ut legitur ad calem lib. 7 revelationum, scriptis commissa non fuerunt.

383 Post ista vero audita, pergit Birgerus, subiunctus Dominus dicens: In mane diei quinta (xxiii Julii) sumptis Sacramentis, convoca singillatim omnes, quos superioris ordinavi, et dicas eis facienda, et sic inter verba et manus eorum venies ad monasterium tuum, id est, gaudium meum, et corpus tuum locabitur in Watzsteno. Deinde, approximante die quinta, in ipsa aurora iterum apparuit ei, consolando eam. Dicta vero Missa et Sacramentis perceptis, inter manus personarum predicatorum emisit spiritum. Ita Birgerus: Bonifacius vero IX in Bulla Canonizationis S. Birgittae, *revelationes superiores*, quas paulo ante mortem habuisse illam dixi, tacite quodammodo confirmans, alia quedam mortis S. Birgittae adjuncta recenset a Birgero intacta: qua de re et Pontificis laudati verba accipe. Sic habet: Quinta vero precedente die prenunciavit sue vita finem (quem per nimirum Deo revelante didicerat) adesse. Adveniente jam termino prenunciato, vocata familia, quae fieri oportet, edixit. At demum, Birgero filio et Catharina filia tunc superstibus accersitis, et multis commonitis, ut super omnia in Dei timore, et amore proxime, et sanctis perseverarent operibus, ultima Confessione debite facta, sumptu Vaticano, et extrema unctione delibata, cum usque ad flatus emissionem sua memoria integra perdurasset, dum Missa coram se celebraretur, post adoratum corpus Christi, oculis elevatis ad celum dicens: "In manus tuas, Domine, commando spiritum meum, " vocanti bene meritam animam redidit Creatori.

384 De loco, quo S. Birgitta ex hac vita migravit, non convenit inter omnes: Waddingus in *Annalibus Minorum* ad annum 1318 num. 42, in monasterio S. Laurentii de Panisperna, quod in monte Vinali situm monialium Clarissarum jam tunc erat, obiisse contendit. Ecclesia, inquit, valde celebris est, tum ex indicta statione feria quinta post Dominicam primam Quadragesimae, tum, uti dixi, ex S. Laurentii nomine

A nomine et martyrio, tum ex conversatione, morte et sepultura S. Birgittae Sueva, cuius sepulchrum pulchre ornavit Stephana Sabella, ejusdem aedis alumna, structo desuper eleganti scelio. *Tum vero addit Waddingus*: Nescio qua de causa vel fundamento dicant aliqui, diem obiisse in edibus suis, in quibus nunc extructum templum Divae ipsi sacrum ad forum Farnesianum, et cubiculum pone ecclesiam ipsum esse denunciant, in quo vita terminum posuit. *Idem Papebrochio, quod Waddingo, visum est* tom. 3 Martii in Annotatis in cap. 5 Vitæ S. Catharinæ Suecæ litt. *D addens, adhuc monstrari cubicula*, in quibus putatur olim fuisse hospitale, veteri monasterio adjunctum, et ipsa Sancta extremum spiritum exhalasse, odore sancte paupertatis allecta, ut eo se moribunda conferret. *Ita illi. At in Annotatis sepe laudati P. van der Kettens, Prioris Calcariensis, ea de re gemina potissimum de causa dubitari video*: harum altera est, quod in Vita Germanica S. Birgitta obiisse dicatur in sua domo (dein in ecclesiam et Suecorum hospitale seu xenodochium conversa) quam ei donaverat Matrona quedam

B *Romana, nomine Franciscæ; altera est, quod in S. Birgittæ Vitis passim S. Birgittæ defunctæ corpus ad monasterium S. Claræ seu potius Clarißarum delatum fuisse legatur, quod argumento esse videtur, eam alibi saltem animam Conditori suo reddidisse.*

385 At neutra ratio S. Birgittam in edibus suis ad forum Farnesianum satis, obiisse erinxit: haud enim in primis satis certum mihi appareat, ades illas a Franciscæ, nobili matrona Romana, S. Birgittæ in rivis superstitti fuisse donata. *Instrumentum donationis domus illius edidit Hormann post revelationes S. Birgittæ pag. 858 et duab. seqq.* Verum id annum præfert 1388 neque eo Franciscæ, Jacobi Papazuri de Papazuris vidua, dictas ades S. Birgitta, sed Catharinæ ejus filie, seu potius monasterio Vastenensi, (Catharina quippe jam inde ab anno 1381 et vivis abiatur) dono dedit. Dices fortasse, instrumentum istud annis aliquot post donationem factam dum laxat fuisse confectum, cum solemniter fuit acceptata, eoque domus donationem, olim factam S. Birgittæ, confirmari: at, præterquam quod nulla donationis alterius mentio ibidem fiat, scrupulum movent verba ista instrumento inser-

C ta: unum palatum magnum ipsius domine Franciscæ, et in quo ipsa nunc inhabitat et hactenus inhabitavit; quæ quidem, domum illam a Franciscæ ad annum usque 1383 possessam et aliquamdiu prius inhabitatam fuisse, videntur innuere: unde erroris, statim solidius refutandi, *Vitam S. Birgittæ Germanicam suspectam hic habeo. Nec efficacior altera ratio est. Fuerit enim, ut re ipsa fuit, S. Birgittæ defunctæ corpus ad Clarissarum monasterium seu ecclesiam deportatum. Quid ni id de translatione ejus et vicino xenodochio ad ipsummet Clarissarum monasterium seu, si mavis, ecclesiam translatione intelligi queat? Ut uero sit, pro monasterio Clarissarum aperte militat in Bulla infra exhibenda Bonifacius IX, in qua S. Birgittæ in monasterio Clarissarum et conversationem, et mortem, et sepulturam explicatissime tradit: verbo ejus huc facientia interim accipe. Sic habent: In qua (Ecclesia S. Laurentii in Panisperna) beata Brigida aliquibus diebus, dum vitam agebat in humanis, devote permanxit, ac debitum*

naturæ persolvit, et ejus corpus sepultum existit.

AUCTOR
J. B.

386 *Annus mortis S. Birgittæ signavit 1372* anno statis
71 die xxii.

scriptor noster, qui Birgeri de Vita ejus lucubrationem descripsit; uti et hunc secutum Bertholdus; sed sive id describentis errore, sive diverso forte, quem Birgerus adhibuerit, anni computandi modo, sive alia quacunque ex causa acciderit, esto, eumdem annum etiam S. Antonius signarit; mortuam tamen esse anno 1373, non modo communis est auctorum opinio, sed id etiam ex serie itineris Hierosolymitani supra exposita conficitur: accedunt auctor Vitæ ejus abbreviata, Thorius Andreæ in Diario Vastenensi, addens eam mortuam in Sabbatho, currente littera Dominicali B, quod anno 1373 congruit, ac de industria redarguens eos, qui eam anno 1372 e vivis abiisse, jam tum, cum ista scriberet, id est, non serius, quam anno 1406, dicebant. Idem affirmant monachi Vastenenses, qui anno 1492 Lubecca Vitam S. Birgittæ una cum Revelationibus typis edi curarunt apud Benzeliū in Annotatis in Vastorii Vitam Aquiloniam col. 67, uti et Vita anno 1485 typis Locaniensibus edita. Mi-

nus moror etiam illos, qui anno 1374 vita

functam scripserunt. Quod vero ad annum statis

ejus pertinet, quo obiit, alii eam anno 70,

alii 71 ex hac vita migrasse aiunt: cum vero

Bonifacius IX eam annum septuagesimum su-

pergessam dicat, nec ab eo levi de causa rece-

dere fas sit, anno statis sue septuagesimo com-

plete, septuagesimo vero primo, forte non diu in-

choato, vivendi finem fecisse videtur. De die emor-

tuali nulla est controversia, quem in diem S.

Apollinaris sacram seu xxiii. Julii incidisse, omni-

bus in confessu est.

387 *Jusserat moritura honorum fugax Vidua,*

sepulta vero
ibidem die
xxvi. Julii
magno populi
concurso.

verita populi concursum, ut clam ac sine

pompa, noctu in monasterio Panisperna se-

petiretur, ut legitur in Vita ejus Germanica,

quæ tamen ad sermonem Belgicum longe

propius accedit. At longe aliter evenit, ac

illa optaret. Exempli enim, inquit Bonifa-

cius in Bulla Canonizationis, de transitu hu-

ius Vidue veneranda magna fit fama per Ur-

benum, concurrit frequens populus cum summa

devotione ac reverentia sacrum videre corpus,

Deum unanimiter glorificans et collaudans ad

monasterium S. Laurentii supradictum, ubi se

indicarat (lege: judicarat) sepeliri: Sic enim

Bonifacii verbis usus Marianus Florentinus

lib. 5 cap. 2 Chronicorum Ordinis Minorum

habet apud Hormann post Prologum Magistri

Matthie. Funus in longe majori populi fre-

quentia defertur et præ nimia multitudine us-

que ad biduum apte non potuit sepeliri, quod

tamen cum eximia Dei laude fuit humatum.

Itaque die xxv et xxv tanta ad ejus funus

populi Romani multitudo continuo accurrat, ut

biduo isto sepeliri commode non potuerit: die

etenim xxvi. Julii corpus ejus capsula lignea si-

gillis munita, et monumento marmoreo inclu-

sum sepultum fuisse legitur ad calcem Vitæ

ejus abbreviatæ; curantibus nimis, ut addit

Vita ejus Germanica, Birgero, S. Catharina

ejus liberis, et Petro ejus confessario. Capsam

vero ligneam sigillis suis obsignasse ibidem

dicuntur Birgerus, Latinus de Ursinis, aliis

que quamplures conspicui et nobilitate Romana

viris.

388 *Interea vero Deus frequentibus produ-*

ne sine pro-

giis

digitis.

AUCTORE
J. B.

giis Famulæ suæ sanctitatem identidem declarabat. Eadem, qua obiit, hora, teste Birgero, a personis vestibus albis induitis, seu angelorum ministerio visa est in celum ferri. Non dum funus terræ mandatum erat, cum mulier quedam Agnes Contessa in ecclesiam S. Laurentii de Panisperna accurrerit, zonam suam manu S. Birgitta admovit, admotam collo circumdedit, ac tumor gutturis crassissimo, quem a nativitate gesserat, liberata est, Franciscus de Sabellis, dicti monasterii alumna, S. Birgittæ, dum viveret, familiaris, soror forte vel consanguinea Stephanæ Sabellæ, quam S. Birgitta se pulcro elegans sacellum superstruxisse, Waddingus supra memoravit, a biennio stomacho laborans, ac lecto plerumque affixa, aliena ope adiuta ad S. Birgittæ feretrum pervenit, totaque illæ nocte morata, id unum sibi S. Birgittæ meritis precibus concedi postulabat, ut eo convalesceret, ut una cum monialibus reliquis divinis saltem interesse posset officiis. Postridie vero mane non modo, quod postulabat, sed et integrum sanitatem est consecuta. Bina hæc miracula, ad S. Birgittæ feretrum facta, adeo fuere B testata, ut ea Bullæ Canonizationis inserere non dubilarit Bonifacius IX, ut infra videri potest, e multis nimirum pauca dumtaxat memorans ea iis, quæ sub hæc tempora Romæ contigerunt: nam in Bulla ejus anni 1391, S. Laurentii in Panisperna monialibus concessa, verbis quibus S. Birgittam apud illas mortuam et sepultam dixit, et num. 385 supra relatis, proxime subjungit: Et in qua postmodum plurimis miraculis clariuit: e quibus nulla ante initium Septembris anni 1373, cum reliquiarum ejus, ut mox videbimus, translatio cepta est, contigisse ex Vita S. Birgittæ Lovaniensi colligitur, ubi hæc leguntur: Et anno immediate sequenti post multorum miraculorum chorusecationem et ossium ejus subitam et supra modum mirabilem purgationem et exsiccationem ab Urbe Romana resurgentibus miraculis in via ad predictum monasterium Watzstena... translata est: quibus verbis miracula nulla, Romæ ante coepit corporis S. Birgittæ in Sueciam translationem facta, ab iis, quæ deinceps in via acciderunt, manifesto sacerduntur. Deserit hic nos Birgerus; quare, quæ de corporis S. Birgittæ translatione § proxime sequenti passim dicentur, aliunde mutuabimus, hoc interim lectorem hic monentes, reliqua ad S. Birgittam pertinentia, a Birgero fuisse omissa non quod ea ignorarit, suspectave haberent, sed quod alibi jam tum fuse conscripta essent. Reliqua, inquit, vero Vita ejus una cum miraculis et revelationibus, quæ sibi Dominus ostendere dignabatur, quæ hic causa brevitas omittuntur, alibi sunt conscripta.

§ XXV. Ossa ejus transferuntur in Sueciam: multis illic prodigiis claret: canonizationi Matris suæ incumbit S. Catharina filia, et Regulæ S. Salvatoris confirmationem impetrat ab Urbano VI.

Priusquam e vivis abiret S. Birgitta, sepeliri quidem apud moniales S. Laurentii in Panisperna voluit; verum præterea, prout ipsam a Christo erat monita, S. Catharina et Birgero, ut corpus suum ad monasterium Vastenæ de portaretur, in mandatis dedit, ut, ubi circa Deo famulari morique expetierat, saltem quiesceret mortua. Effluerant jam ab obitu ejus hebdomadæ circiter quinque, cum de transferendo ejus in Sueciam corpore S. Catharina, reliquie S. Birgittæ familiares serio agitare consilia eperunt. Venerabat interea, ut legitur in Vita S. Birgittæ Germanica, Aveniōne Roman Alphonsus, Gienensis episcopus, eumque de modo, quo translatio facienda esset, consultum voluerunt. Cum autem existimarent, tantillo temporis spatio nondum plane computruisse aut in cineres relataam corporis carnem, visum est, carnem ab ossibus dividere, et pretiosissim, quibus ab ea factorem arcerent, aromatibus conditam, transferre in Sueciam. Mittitur itaque Magnus, S. Birgittæ nuper defunctæ sacellanus, una cum artis anatomicae peritis, aliisque idoneis testibus ad monasterium Clarissarum: parantur instrumenta, reseretur sepulchrum: at ecce, nihil uspī in sepulcro carnis appareat: nec reperiunt quidquam præter ossa et linteamina, undique integra, nitida, et suavi odore spirantia non sine stupore spectantium. His peractis, aiunt missa ad majores nostros e Vita Germanica Annotata, sacra ossa assumunt, eaque in capulo cum pretiosis aromatibus recludent. Deinde se preparat dominus Birgerus, ejus filius, et domina Catharina, ejus filia, cum confessariis totaque sua familia, ac Roma exēunt, ut nobilia ossa transferant in Sueciam.

390 Prodigii hujus meminere etiam, sed brevibus dumtaxat verbis Birgerus S. Birgittæ biographus auctor Vitæ ejus abbreviatæ, Vita Lovaniensis typis edita, et ex illa Surius. Quæ porro translationem hanc comitata sunt adiuncta dabit Ulpho, S. Catharinæ biographus: sic itaque habet ille tom. 3 Martii cap. 5 Vitæ S. Catharinæ, paucis hinc inde Annotatis hic illistrandus: Mortis igitur debite matris sue S. Birgittæ Romæ soluto, et corpore sepulture tradito secundum ejusdem voluntatis ordinationem in monasterio Panisperna; haec venerabilis domina Catharina, sicut se exhibuerat Matri viventi fidelissimam cooperatricem in negotiorum, a Christo sibi commissorum, promotione: sic etiam defuncta secundum voluntatis Christi ordinationem in omnibus exhibet executricem. Christus enim revelaverat Matri, ut corpus Romæ deponeret, et postea ad Sueciam transferretur, quod ipsa sollicite exequitur cum confessoribus

S.

A S. Birgittae, quinque hebdomadarum (*et dimidiae secundum Vitam Germanicam*) spatio peracto. Tempore igitur suprascripto post mortem ejus et in eodem anno translatio inchoata, sed non absque prodigiis insignibus circa resolutionem carnis ab ossibus mirabiliter factam, nec non sine miraculis, in via factis, et consummata, et ad monasterium Watzstenense translata, sicut alibi plenus est conscriptum.

in Sueciam 391 *Opinatus est hoc loco Papebrochius, Ulphonem verbis illis*, sicut alibi plenus est conscriptum, *digitum intendisse in eam Birgitta Vitam*, quæ Surio præluxit: *verum de Miraculis in via factis neque Surius, nequæ, quæ ei præluxit*, S. Birgitta Vita, anno nimurum 1485 *Lozanii et biennio ante, ut in codice nostro annotatum invenio, etiam Colonize, Agrippinæ typis edita, nominatim meminerunt: ut adeo hic Ulpho vel libros Attestationum, vel miracula hinc forte transcripta et infra edenda, potius intellexisse mihi videatur. Porro si quis Miracula nonnulla desiderat, quæ, dum S. Birgittæ reliquæ in Sueciam transferrentur, per viam hinc inde acciderunt referentur, illa infra in Appendixe de Miraculis. Unum hic Ulpho memorat, estque hujusmodi: Deinde exivit civitatem Dantwick (S. Catharina) intrans navem cum sacris reliquiis et familia ad Sueciam navigando. Cumque navigasset ad portum Suecæ minime pre cogitatum, stella duce et sole clarius splendente in meridie, pervenerunt et postea applicerunt ad portum Ostrogothiæ Sudhercopensem, omnibus suis salvis.*

anno 1574
delata, 392 *Danticum pervenit, Itinere, ut videtur, per Carnioliam, Stiriam, Austriam, Moraviam, Poloniæ, Prussiam instituto. Inter Prussiam autem et Pomeraniae confinia ad ostium Vistulae Dantiscum est, emporium celebre, inquit hoc loco in *Annotatis S. Catharinæ vitam Papebrochius*, cui loca in Appendixe, mox memorata, expressa favent, ut ibidem in *Annotatis ostendam*. Porro idem S. Catharinæ *Dantisco Wastenam iter ibidem hoc modo describit*: Per mare Balthicum inter Oetlandiam et Gotlandiam insulas cursum tenentibus nonnulli occurunt portus, imprimis Westervicum, ab indussum per XXX circiter millia passum sinus sive alveus, in cuius extremitate mediterraneus C portus est, Sudercoping dictus ex oppositione ad Nordkoping civitatem supra Mothalam. Ex Sudercopia autem Lin copiam p. millia 40, totidemque Lin copia Wastenam supersunt, recto ab ortu in Occasum itinere, eoque terrestri. *His a Papebrochio dictis addo ex eadem Appendixe, infra danda, mensem et diem, quo S. Catharina una cum Matris sua reliquiis, enavigato mari Balthico, Sudercopiam atque adeo in regnum Suecæ primum fuit appulsa, nempe die SS. Petro et Paulo Apostolis sacro, seu die xxix Junii anno 1374. Quid porro Sudercopia Wastenam terrestri itinere S. Birgittæ reliquias acciderit, omissois aliis, quæ narrationi sua subindein tesserit Ulpho, audiamus.**

393 Cognito, inquit, ejus adventu diu desiderato, occurunt ei (Catharinæ) ex omnibus partibus Ostrogothiæ innumera multitudo virorum ac mulierum, nobilium ac plebeiorum, clericorum ac religiosorum, eam et sacras reliquias beatae Matris Birgittæ... cum devotione precipua et gudio non modo usque ad monasterium Watzstenense perducentes.... Nec

prætereundum arbitror, quanta reverentia et devotione domina Catharina veniens in Lin copiam cum sacris reliquiis sit accepta a venerabili antistite Lin copensi Domino Nicolao sanctæ memorie. Exivit enim obviam ei cum clericis et religiosis cum solemni processione, subsequente populo civitatis. Pulsantur signa campanarum, organa resonant, vox jubilationis cum cantico resultat in clero, benedicatur Deus Deorum in Sion, cui Sanctos suos glorificat in terris, et inter cleri hymnos S. Birgittæ reliquiae, dum inde Vastenam desferrentur, collocantur. *Obiit Nicolaus episcopus anno 1391, fætusque olim filiorum S. Birgittæ paedagogus; quo tempore ei hec prædictum, fore, ut primus introduceret ac benedicteret monasterii Vastenensis a se condendi incolas, ut Diarium Vastenense ad annum prædictum refert. Porro non sine sanctitatis opinione obiit, ac de illius canonizatione actum fuit quidem in consilio Basileensi anno 1417, ut liquet ex Epistola supplici archiepiscoporum et episcoporum Suecicæ apud Benselium post Chronicon Vastenense pag. 200 et seqq.; verum ea desiderato effectu curuit, ut perperam illum Vastovius pag. E 139 a concilio illo Sanctorum Catalogo adscriptum asserat. Addit, inquit Papebrochius citatus, Vastovius, euodem scrispisse Vitas SS. Ansgarii et Birgittæ, quas nequum vidimus: Sed Vita illa non fuit forte, nisi hymnus quidam in honorem S. Birgittæ compositus, cuius initium in Dario Vastenensi ad annum 1391 assignatur hujusmodi, Rossorans bonitatem ex dictis num. 9. Sed ad Ulphonem revertor.*

394 Perveniens tandem, inquit, ad monasterium Watzstenense feria quarta infra Octavas Petri et Pauli, cum ingenti gaudio a tota congregatione sororum et fratrum suscipitur; ac deinceps in recensendis S. Catharinæ gestis et laudibus totus est. Itaque, cum anno 1374 littera Dominicalis fuerit A, secundum Ulphonem suscepta fuerint in monasterio Vastenensi S. Birgittæ exuvia die v Julii; qui Dies translationis S. Birgittæ vocatur in Bulla Bonifacii IX, qua visitantibus eo die Vastene S. Birgittæ sepulchrum septem annorum totidemque quadragesimum indulgentiam anno 1391 concessit, quamque Durantis a Waddingo sibi et Registro Vaticano subministratam Revelationum libris præfixit: unde assignatus ab Ulphonè dies non mediocriter confirmatur. At Vastenam S. Birgittæ reliquias F feria tertia infra Octavam Apostolorum Petri et Pauli seu die iv Julii translatas fuisse, scribunt Birgerus, S. Birgittæ biographus, Thorirus Andreæ in Dario Vastenensi, collectores Miraculorum a S. Birgitta anno 1374 patratorum, eodemque in chartas conjectorum, de quibus infra, et auctor Vitæ S. Birgittæ abbreviata. Surius in Vita S. Catharine feria quartæ intra eamdem Octavam, at in Vita S. Birgittæ diei xii Julii, quod etiam auctor Vitæ Lovaniensis facit, translatio nem illam innectit.

395 Hilarion a S. Antonio in Vita Italica deponuntur. S. Catharinæ pag. 255 die tertio Julii, quem quartum octavæ Apostolorum Petri et Pauli interpretatur S. Catharinam Vastenam cum reliquiis S. Birgittæ advenisse statuit: verum hic, ut recte observat Papebrochius, haud consequenter loquitur; cum enim festum Apostolorum Petri et Pauli in diem xxix Junii incidat, dies quartæ eorumdem Octavæ ex ordine ecclesiastico fuit secunda, non tertia, ut Hilarion ait, Julii. Sed, hoc misso, auctores reliquos, si fieri possit, ad

occurrente
magno po-
puli nume-
ro,

AUCTORE
J. B.

ad concordiam revocemus, quorum alii, ut vidi-
mus, die quarto Julii, alii quinto, alii denique
duodecimo S. Birgittae reliquiarum translatio-
nem Vastenæ factam assignarunt. Sic ego, salvo
aliter sentientium judicio, rem sese habuisse exi-
stimo: die iv Julii ea itinere Romano una cum
reliquiis Matris in monasterium Vastenense
S. Catharina advenerit, in eoque S. Birgittæ re-
liquias deposuerit, quem, adventus nimisrum
S. Catharinæ in monasterium Vastenense, Bir-
gerus, Thorirus Andreæ, Miraculorum S. Birgittæ
collectores, et Vitæ abbreviatæ auctor designa-
re voluerint. Postero die seu quinto Julii. S. Bir-
gittæ reliquias e monasterio in ecclesiam congrua-
pompa delatae fuerint, ibique per octiduum po-
pulo undique ad illas magno numero concurren-
ti, spectandæ permanserint; ac demum die xii
Julii tota illa translatio ritu solemniore conclusa
fuerit, depositis tum denum decenti loco S. Bir-
gittæ reliquiis: e quibus diem v, cui translatio-
nis festum afflillum fuit, memorarint Ulpho et
Bonifacius IX; diem vero xii Julii scriptores re-
liqui, qui in finem ac terminum solemnis latis il-
lius mentem calamumque intenderunt.

B 376 Porro non omnes S. Birgittæ reliquias in
relicta co-
rnm parte
Romæ,
in Sueciam avectæ fuerunt, earumque nonnullæ
certe, quamquam quænam hæ fuerint, haud sa-
tis concorditer apud Ordinis Minorum scriptores
mox citandis explicatum inveniam, apud monia-
les S. Laurentii in Panisperna remanserunt: *Bonifacius enim IX in Bulla anno 1391 Nonis*
*Octobris monialibus data, verbis num. 385 trans-
scriptis, proxime subdit de ecclesia S. Laurentii*
agens, in qua.... multe ex ejus (S. Birgittæ)
*reliquis devotissime venerantur. Unde ne-
scio qui verum esse queat, quod in Martyrologio*
*Franciscano in Annotatis in diem xxiii Julii scri-
bit Arturus, translatio in Sueciam S. Birgitta cor-
pore, apud moniales S. Laurentii nihil ea re-
mansisse, nisi alteram ex illius scapulis. Alterius*
*e Birgittæ scapulis que ibidem post deporta-
tas in Sueciam illius reliquias permanserit,*
*meminit etiam Fraciscus Gonzaga, Ordinis Mi-
norum minister Generalis in Provincia Romana,*
Monasterio 2, uti et Hueberus in Menologio
Franciscano ad diem xxiii Julii. At in excerptis
lib. 5, cap. 2 Chronicorum Ordinis Minorum a
Mariano Florentino descriptum apud Hormann
tantum Medietas ossium S. Bisgitte in Sueciam
*translata legitur: Waddingus autem, qui ser-
vatum penes se Romæ Mariani Florentini Chro-
nicon procul dubio vidit legitime, præter alias*
S. Birgittæ reliquias brachium ejus sinistrum
*apud Clarissas S. Laurentii servari, et a fide-
libus in veneratione haberi, ait: ita ille in*
Annalibus Minorum ad annum 1318, num. 43:
*Translatio sanctissimæ Faemine corpore ad mo-
nasterium sanctissimi Salvatoris de Watzsteno*
*Lincopen. diœcesis, quod ipsa de suis facultati-
bus construxerat, remauit penes has Clarissas*
brachium sinistrum cum aliis ejusdem exuviis,
quas digno cultu venerant fideles. Consonal
Waddingo Octavius Pancirolius in Eccles. 48,
*regionis 2 Urbis Romanæ: sed rursum ab utro-
que dissonat fragmentum codicis, e quo Peregrina-
tiones S. Birgittæ excerptæ sunt apud Hormann*
*pag 839, in quo ejus brachium dexterum S. Lau-
rentii Clarissi relictum legitur.*

C 397 Ceterum frequentibus admodum miracu-
lis non modo per viam, dum in Sueciam ad Va-
stenense monasterium deferebantur, ut supra dictum est, sed maxime in Suecia, ex quo Vastenæ

depositæ fuerunt, longe lateque increbuit: hæc D
Nicolai, Lincopensis episcopi, jussu in chartas
diligenter relata fuerunt a Gudmaro Frederici,
Joanne Giurderi et Batismundo, monasterii Va-
stenensis presbyteris, ducto exordio ab iis, quæ
eodem anno, quo Vastenæ S. Birgittæ fuerunt os-
sa deposita, Christi 1374 contigerunt; e quibus
sex testimoniis debitis firmata infra in Appen-
dice de Miraculis S. Birgittæ videre est. Sed
et præter hæc plura alia, licet minus accu-
rate principio descripta, idem presbyteri col-
legerunt, quæ in libellum redacta S. Catharinæ,
Romæ anno sequenti e Suecia profici-
scenti, tradiderunt. Sic enim ipsimet loquuntur:
Nos Gudmarus Frederici, Joannes Giur-
deri, et Batismundus, licet indigni, presbyteri
in monasterio Vuatzsteno Lincopen. diœce. præ-
dicti regni Sueciae commemorantes; diligentiam,
quam potuimus, apposuimus ad conserendum
in hoc volumine (duo quippe conscripserunt)
cum testibus et personarum et locorum, in quibus
habitant, nominibus aliqua miracula, per
quæ virtuosus Deus glorificat Famulam suam.
Hæc illi de miraculis S. Birgittæ recusis uni-
versim.

E
quorum
nonnulla mi-
nus accurate

398 Quod vero ad sex miracula accuratius
et alia item multa, minus accurate principio
prius descripta et in libellum, quem S. Ca-
tharinæ tradiderint, redacta, pertinet, sic
loqui de his pergunt: Collegimus etiam prius
aliqua in unum alium libellum, quem reverenda
domina Catharina, venerabilis et sanctæ me-
morie domina Birgittæ filia, tulit secum (anno,
ut videbimus 1375) ad Sedem Apostolicam, sig-
natum sigillis venerabilium patrum ac dominori-
um, qui in fine ipsius nominantur, et ex miracu-
lis, que scripta sunt in illo libello, scripsimus
sex in principio præsentis voluminis cum perso-
narum testibus et locorum, in quibus habitant,
nominibus. Facta sunt autem illa sex miracula
non longa a monasterio Vuatzsteno, et idcirco
ad ea testes et nomina faciliter reperire potuimus.
Alia vero pleraque facta sunt in remotis
partibus, et ideo testes ad hæc inquirere sine diffi-
culty non valimus. Verumtamen tam illa, quam
ista in veritate facta scimus, et vidimus personas,
cum quibus facta sunt. Licet primo per negligi-
tiam testes vel nomina illi apponere omisimus.
Ingenue igitur laudati mox Vastenenses presby-
teri suam in describendis S. Birgittæ Miracu-
lis nonnullis, quæ S. Catharinæ tradiderint,
negligentiam confitentur: sed, quænam ea fuerint,
non edicunt. Videamus tamen, num asse-
quid licet.

F
in chartas re-
lata fuerunt

399 S. Birgittæ miracula, in quæ hic in-
quirimus, pleraque facta sunt ex dictis, in re-
motis a monasterio Vastenensi partibus, et in lib-
ellum conjecta sine testibus et personarum, qui-
bus acciderunt, nominibus: præterea unus ex
eorum collectoribus fuit Gudmarus Frederici,
quem ex Diario Vastenensi ad annum 1389 S. Bir-
gittæ reliquias Roma in Sueciam comitatum fuisse,
scimus. Ade, quamquam part. 6 Miracu-
lorum S. Birgittæ hic titulus præfigatur, De qui-
busdam miraculis ab ea editis in regno Poloniæ
et Suetiæ, nullum tamen ibidem, quod in Po-
lonia contigerit, miraculum recenseri. Denique
non modo partis vi, sed etiam v, imo reliquiarum
omnium (dempli prima) miracula desumpta esse
ex eodem codice Ms. monialium S. Laurentii in
Panisperna, qui, si autographus sit, jam inde
ab anno 1378 fuerit exaratus, ut in calce Mi-
raculorum

A raculorum S. Birgittæ videre est. Jam vero, quæ ex eodem codice S. Birgittæ miracula 51 parte 5 referuntur, pleraque extra diæcesim saltem Lincopiensem, in qua Vastena, contigerunt: pleraque item, imo omnia testibus et personarum nominibus carent; ut ea consulenti patescat. Illorum autem scriptorem fuisse ex iis nonnemini, qui S. Catharinam reliquias Matris in Sueciam deportantem comitatus fuerit (quod proin saltem Gudmari Frederici apprime quadrat) statim a principio partis 5 liquet, ubi tribus primis miraculis hujusmodi initium est: Cum de Bruma civitate pergentes hospitarem in oppidulo quodam etc; Cum diverteremus ad monasterium, quod vocatur CLARAVALLIS etc; Cum adhuc essemus in mari inter Alemanniam et Sueciam etc. Denique monasterium Claravallum ibidem conceptis verbis dicitur esse regni Polonie: ex quibus non immerito suspicari posse mihi videor, miracula, parte 5 relata, esse eadem ac illa, quæ minus accurate conscripta, et una cum sex aliis anni 1374, sed accuratius scriptis, in libellum redacta ac S. Catharinæ tradita fuisse, affirmant laudati Presbyteri Vastenenses.

ante Pascha anni 1378, 400 Quod si ita se habet, oportet omnia dicta miracula ante anni 1375 hebdomadam Paschalem evenisse: hoc enim S. Catharina, ita volentibus ob Birgittæ miraculorum multitudinem et sanctimoniaz famam Alberto rege, episcopis, clero, proceribusque regni Sueciz, Romanum rediit, quo matrem in *Album Sanctorum* rite referri curaret. Ita Ulpho cap. 6 *Vitæ S. Catharinae* tom. 3 Martii pag. 514. Factum est igitur, inquit, postquam venerabilis domina Catharina sanctas reliquias S. Matris sue B. Birgittæ de Roma ad Sueciam transtulisset in monasterium Watzstenense, coepérunt ibidem multis coruscare miraculis. Et fama sanctitatis B. Birgittæ ubique in orbem divulgata, multi de diversis partibus Watzstenum venerunt... Quorum miraculorum gloria rex et prælati, precesque regni et clerici succensi, decreverunt cum unanimi totius congregacionis ejusdemque monasterii consensu, ut domina Catharina iterato ad Romanam transiret pro negotio canonizationis matris sue S. Birgittæ. Sequenti igitur anno, postquam repositum est corpus sancte matris B. Birgittæ in monasterio Watzstenensi in hebdomada Paschæ (inciderat id eo anno diem xxii Aprilis) omnibus sumptibus pro tam arduo negotio paratis, et jam in crastino prefectura esset, familiaribus suis dixit, etc: *Diarium etiam Vastenense* hoc anno (1375) S. Catharinam Exiisse primo pro negotio canonizationis notat, at non dicit Romanum. Et sane, ut recte animadvertisit Papebrochius, quæri potest, cur S. Catharinam Romanum destinatam fuisse, Ulpho scripserit; cum Aveniione tum Pontifex moraretur, nec inde Romanam translata fuerit sedes Pontificia ante anni 1377 principiū? Respondet Papebrochius, lento eam itinere et Suecia Italianam fortasse petuisse, aut authentica miraculorum, quæ variis in locis, dum matris sue reliquias nuper in Sueciam deducerentur, patrata fuerant, sibi testimonia compararet, ac diuturnam per Italianum, unde præcipua petenda erat maternæ sanctitatis documenta, moram traxisse, tandemque Romanam pervenisse anno circulū prius, quam eo Pontifex Urbanus (imo Gregorius XI) adveniret.

401 Probabiliter haec a Papebrochio dicta esse suadet negotiū, hujusmodi documenta plane exigentis, qualitas, et Ulpho ipse serius Catharinam in Urbem pervenisse forsan innuere voluit, paulo post in hunc modum sribens: Tandem, Deo duce et salvi rebus, venit iterato Romanum. Non absurde tamen etiam dici posset, eam citius, quam Papebrochius opinatur, Romanum advenisse, ibidemque instrumenta necessaria Matris sue canonizationi collegisse, ac inde, ubi res exigebat, in alias Italizæ partes interdum excurrisse, ut eam Roma Neapolim, et hinc rursum Romanum, Expeditis negotiis... et miraculorum conscriptiibus S. Matris sue Birgittæ, aliquando petiisse, postquam Gregorius Romanum generali, scribit Ulpho cap. seq. Addi denique posset, Catharinam e matre sua, venturum Gregorium Romanum præscivisse, ac propterea ejus adventum Romæ expectare voluisse. Quod enim Roberto Nicolai comitis Nolani filio de Gregorio XI, ut num. 373 dixi S. Birgittæ prædixerat, id quoque filia sue carissimæ prædictissime, admodum credibile est. Ut ut sit, cum Romæ sedere caepit Gregorius, E matris sue canonizatione sedulo operam dare constituit: Ubi, inquit Ulpho, proposito negotio canonizationis, miraculis S. Birgittæ, regis Sueciae, dominorum et prælatorum regni humilibus et devotis (quibus et Suecia discedens munita fuerat) petitionibus omnes curiales Papæ tam cardinales, quam ceteri, qui S. Birgittæ in vita existenti semper devoti et fautores eam specialiter foverant, ad promovendum hoc negotium sanctum sunt pariter inclinati.

402 His fulta præsidis, anno 1377 Vitam, Miracula et *Revelationes Matris sue* obtulit Gregorius XI, ut, his rite examinatis, Sanctorum eam Albo adscriberet: qua in re comites adjutoresque habuit Petrum Priorem Albastri, et Petrum Olavi. Cardinalibus aliquot doctisque hominibus (quos § xi num. 163, ubi de S. Birgittæ revelationis examinibus egi, enumeratos habes ex Joannis de Turrecremata Prologo) rem totam accurate examinandam commisit: ea his Joannes de Hispania, inquit Joannes mox laudatus, Fecit coram ipso Papa Gregorio in consistorio generali, presente collegio cardinalium et universo clero curiae Romanae, primam propositionem super canonizatione B. Birgittæ. Fluxerat quidem hancen S. Catharinæ e coto negotiū: sed secundum rerum ejus cursum stitit Gregorii XI mors, quæ incidit in diem xxvii Martii anni 1378. Gregorius successus eodem anno Bartholomæus, Barensis archiepiscopus, dictus Urbanus VI, cuius animum prius aucepari ac devincire studiuit, quam in summum Pontificem eligeretur, monitu nimirum Alphonsi Gienensis episcopi, ad quem forte præviderat fore, ut pontificio dignitas devolveretur, ut refert Papebrochius fuisus in Annotatis ad cap. 7 *Vitæ S. Catharinae* lit. b ex ipso Alphonso apud Odoricum Rainaldum ad annum 1377 num. 10.

403 Postquam autem Pontificiam cathedralm Urbanus VI ascenderat, eadem tela ab initio relexi debuit: eadem ergo iterum anno 1379, quæ Gregorius XI oblatæ, eoque jubente, examinata fuerant, documenta obtulit Urbano VI S. Catharina, una cum Petro Albastrensi Priorre, Fratre Andreæ (seu Andrea Olavi) et Magno Petri, confessore generali monasterii Vastenensis: novis examinatoribus (quos iterum num. 164 ex Joanne de Turrecremata recensui) ab Urbano

AUCTORE
J. B.
et a S. Ca-
tharina

primum Gre-
gorio XI anno
1377

AUCTORE
J. B.

Urbano constitutis, res iterum tota ad trutinam revocata est. Examinatorum iudicia S. Birgittae canonizationi non minus sub Urbano facebant, quam ante sub Gregorio XI faverant, et ex examinatorebus quidem, ut iterum Joannes de Turrecremata, ex quo haec sere singula excerpta sunt, scribit, episcopus Urberetanus (Nicolaus de Merciaris) Fecit propositionem secundam super canonizationem dominae B. Birgittae, presante Papa Urbano in consistorio publico. Sed optatum rursus rei finem impeditum tetrum schisma Ecclesiae tunc recens ortum, his Urbano VI, illo Roberto, Gebennensis comitis fratri, a nonnullis cardinalibus Urbani loco in Pontificem summum electo (quem Clementem VII dicere) adharentibus. Neque spes erat fore, ut pax Ecclesiae brevi redderetur. Igitur venerabilis domina Catharina, quinquennio pro praedicto negotio sic Romae (vel in Romanis partibus) peracto in magnis et gravibus expensis, cum ei ob periculum sum schisma, quod imminebat, non esset spes, hujusmodi negotii tam ardui posse consequi finem debitum, ut decuit, saviori usa consilie praelatorum, Vitam et Miracula sanctae matris sue Birgittae conscripta, cum suis attestacionibus sub plurimis publicis instrumentis authenticis et sigillis cardinalium, praelatorum, dominorum, et dominarum in diversis Urbis et orbis partibus, omnibus veram fidem praestantibus, Romae depositus: dispositioni divinae et providentie committens sanctum illud negotium in futurum.

404 Licet autem Matris canonizationem eo, quo sperarat, perducere nequierit, amplos tamen eo itinere Ordini Birgillino fructus attulit, obtenta, qui quidem legitur in Diario Vastenensi, Regulae Birgittinæ, ab Urbano V jam, ut viderimus, approbatæ, gemina confirmatione; altera a Gregorio XI, de qua ad annum 1377 Diarium Vastenense: Domina Katharina excepta a Gregorio XI confirmationem super Bulla Urbani quinti; altera ab Urbano VI, de qua idem Diarium ad annum 1379: Anno eodem, tertio die Decembris excepta ab Urbano VI confirmationem super Regulae Salvatoris per modum Constitutionis. Hæc ex editione Coloniensi anni 1628 Revelationum S. Birgittæ ita habet: Urbanus C VI episc. servus servorum Dei. ad perpetuam rei memoriam. His, que pro divini cultus augmendo et religionis propagatione provide ordinantur et statuntur, libenter præstamus assensum: et eis, ut illibata consistant, et firmius observentur, cum id a nobis humiliiter exposcitur, apostolici munimini adjicimus firmatatem. Exhibita siquidem nobis nuper pro parte dilecta in Christo filia, nobilis mulieris Catharinæ, nata quondam Ulphonis, domini loci de Ulphason, Lincensis diœcesis, petitio continebat, quod olim, quondam Birgitta ipsius Catharinæ mater (que, dum vixit, in spiritu humilitatis laudabilem vitam duxit) monasterium S. Marie de Watzsteno, Ordinis S. Augustini, dicta diœcesis, sub vocabulo sancti Salvatoris, de bonis, sibi a Deo collatis, de licentia felicis recordationis Urbani Papæ V, praedecessori nostri, fundavit et construi fecit, ac sufficierent dotavit.

405 Et quod eadem Birgitta, dum vixit, quasdam constitutiones circa modum vivendi et regularem observantiam tenendi in eodem monasterio ex revelatione divina (ut creditur) fecit et ordinavit, quodque postmodum, dicta obtinuit tamen

Birgitta functa, pro parte ipsius Catharinæ humiliiter supplicato piae memorie Gregorio Papæ XI, praedecessori nostro, ut dictas constitutiones approbare, et fundationem, constructionem et dationem hujusmodi confirmare de speciali gratia dignaretur, idem praedecessor quibusdam prælatis apud Sedem Apostolicam constitutis commisit, ut predictas constitutiones examinarent, et de fundatione, constructione et datione hujusmodi se plenarie informarent, et ea, que per informationem hujusmodi invenirent, eidem praedecessori referrent, et subsequenter, antequam in hujusmodi approbatione vel confirmationis negotio procederetur ulterius, dicto Gregorio praedecessore (sicut Domino placuit) ab hac luce subtracto, nobisque, divina favente clementia, ad apicem summi Apostolatus assumpitis, pro parte dictæ Catharinæ extitit humiliiter supplicatum, ut fundationem, constructionem ac dationem præfata confirmare, et constitutiones hujusmodi approbare auctoritate Apostolica de speciali Dei gratia dignare.

406 Nos igitur dilecto filio nostro Elziario tt. Regula S. Sabinae
S. Balbina presbytero cardinali commissimis oraculo vivæ vocis, ut se de hujusmodi fundatione, constructione et datione informaret, ac dictas constitutiones diligenter examinaret, et si inveniret dictum monasterium canonicæ fundatum, constructum et sufficierenter dotatum, ac dictas constitutiones justas ac rationabiles fore, et fundationem, constructionem et dationem hujusmodi auctoritate nostra ratificaret et approbare, et predictas constitutiones declararet esse justas et rationabiles. Idemque cardinalis, super premissa debita informatione recepta, et habito super hoc concilio cum nonnullis aliis sanctæ Romane Ecclesie cardinalibus et aliis prælatis ac magistris in S. Theologia et decretorum doctoribus, fundationem, constructionem et dationem hujusmodi ratificavit, approbavit, ac declaravit præfatas constitutiones fore justas et rationabiles, et nihil in eis contineri, quod obvet canonici institutis, prout in quibusdam patentibus litteris, inde confectis, ipsis cardinalis sigillo munitis, predictas constitutiones de verbo ad verbum continentibus (quarum quidem litterarum tenorem praesentibus de verbo ad verbum inseri fecimus) plenius continetur.

407 Quare pro parte dictæ Catharinæ nobis humiliter fuit supplicatum, ut hujusmodi approbationem et ratificationem ac declarationem ejusdem cardinalis Elziarii auctoritate Apostolica et ex certa scientia ac de speciali gratia confirmare de benignitate Apostolica dignaremur. Nos itaque hujusmodi supplicatione inclinati, approbationem, ratificationem ac declarationem predictas, per eundem cardinalem, ut preferatur, factas: ac omnia et singula in dictis litteris contenta, rata, habentes et grata, illa auctoritate Apostolica et ex certa scientia confirmamus, et præsentis scripti patrocinio communimus. Tenor vero dictarum literarum talis est: Elziarius miseratione divina tt. sanctæ Balbinæ presbyter cardinalis abbatissæ, pro tempore existenti, ac universis et singulis sororibus et fratribus ac servitoribus aliis monasterii sanctæ Mariæ de Watzsteno, sub Regula S. Augustini et vocabulo S. Salvatoris, Lincensis diœcesis salutem in Domino sempiternam. Cum obliuiosa vetustas etc. Tenor autem dictarum con-

A constitutionum talis est: Hæ sunt constitutiones, quas sanctæ memorie domina Birgitta de regno Suetiae statuit et ordinavit etc. Datum Romæ in Transtyberim apud sanctam Ceciliam, sub anno dominice Incarnationis millesimo trecentesimo septuagesimo nono, tertio Decembribus, pontificatus sanctissimi domini nostri Urbani VI anno primo.

ab Urbano
VI.

408 Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum ejus Petri et Pauli se novit incursum. Datum Romæ apud sanctam Mariam in Trans-Tyberim 3 Nonas Decembribus pontificatus nostri anno primo. *Pauca hic observe: primum est, annum 1379, ad Decembrem jam proœuctum, non congruere cum anno Urbani VI primo: cum enim anni vulgaris 1378 die xviii Aprilis in Pontificem coronatus Urbanus fuerit, confirmata fuit abs illo S. Salvatoris Regula non anno pontificatus sui 1, sed secundo. Alterum est, ex Urbani diplomate num. 405 manifesto evinci, S. Catharinam petiisse quidem constitutionum Birgittinarum a Gregorio XI confirmationem; sed ultra eaurum examen, vivo Gregorio, non fuisse processum. Unde de rive vocis oraculo, quo is eas confirmarit, videtur intelligendum Thorirus Andreæ in Diario Vastenensi scribens, constitutionum Birgittinarum confirmationem a Gregorio XI per S. Catharinam fuisse reipsa impetratam. Tertium est, fuisse quidem S. Birgittæ constitutiones ab Urbano VI confirmatae, sed forte non absque mutatione aliqua, qua de re vide § 15.*

§ XXVI. Bonifacius IX S. Birgittam in Sanctorum numerum refert.

Interruptum

Redux in Sueciam Catharina non diu vitam protraxit: anno enim 1381 pridie Annuntiationis, seu xxiv Martii, ut Thorirus Andreæ in Diario Vastenensi scribit, ex hac vita migravit, cum Roma exisset anno superiore; ut Ulpho scribit, et Vastenam redux advenisset in Octava Apostolorum Petri et Pauli. Eodem anno quo obiit Catharina, die xxviii Aprilis Urbanus VI ad Nicolaum, Linopensem episcopum, litteras dedit, quibus spem faciebat fore, ut, licet variis Ecclesia agilaretur ob schismata motibus, statim pontifice, ad optatum perduci exitum S. Birgittæ canonizatio posset. Urbanii litteræ, a Benzelio ex autographo transcriptæ ac Diario Vastenensi pag. 191 et seq. subnexæ, ita habent: Venerabilis fratri Nicolao, episcopo Linopensi. Urbanus episcopus, servus servorum Dei, fratri Nicolao, episcopo Linopensi, salutem et Apostolicam benedictionem. In conspectu divinæ Mæstatis, hujusque sacratissimaæ Sedis, cui, licet immeriti, sola Dei dispositione præsidentem, crescit per dies singulos fides tua et zelus devotionis, quem ad sacrosanctam Ecclesiam, fidemque Catholicam geris, est sicut ac... us super fundatum inconcussa constantia stabilitus. Ita fac, venerabilis frater, et in fidei stabilitate persistas, ac a schismatistarum (*Clementem non agnoscebat* Octobris Tomus IV.

AUCTORE
J. B.

*Suecia) et hæreticorum mortiferis suggestionibus et fallacibus blanditiis te custodi, quin imo pro Dei dictæ fidei ac nostra reverentia, ipsos eorumque sequaces persecutar, tamquam Christianitatis publicos et perditissimos inimicos, circa * an eura?*

E
canonizatio-
nis negotium

410 Quid porro ab anno 1381 usque ad annum 1389 in negotio canonizationis S. Birgittæ actum sit, nusquam reperi: parum id interea fuisse promotum, suadent varia ab Urbano identidem suscepta ab anno 1383 usque ad annum 1388 per Italiæ itinera. At anno 1389 Urbanum, cum jam Romanum rediisset et plus otii nactus esset, exsequendæ S. Brigitte canonizationi serio animum adjecisse, disco ea quadam S. Birgittæ canonizationis descriptione, auctore Laurentio Romano teste oculato, in linguam Belgicam, nescio a quo, versa, et ad maiores nostros missa a sepius laudato Michaëlae van der Ketten, Priore Calcarensi, cuius etiam exemplar Latinum Romæ apud PP. Birgittinos servari intelligo ex litteris ea de re Roma datis. Ex ea itaque delibera sequentia. Quo anno Urbanus, datis per orbem encyclicis litteris, annum 1390 Jubileum fore edixit (dedi autem litteras encyclicas, proximi jubilei nuncias, anno 1389, mense Aprili, teste Gobelino in Cosmodromio etate 6 pag. 268) eodem quoque Vastenense monasterium litteris monuit, ut Magnus Petri, dicti monasterii confessor, oculis Romam accederet, cum S. Birgittæ, canonizationem tandem exsequi ac consummare statuisset. Paruit Magnus Pontificis litteris; et F Margaretae reginæ, Suecizæ regnum recens adeptæ, Nicolai, Linopensis episcopi, regnique procerum hortationibus et consiliis, iter Romam iterato suscepit sub diem xxix Septembris anni 1390, S. Michaëli sacrum. Laurentio Thorirus Andreæ in Diario Vastenensi consonans ita ad annum mox dictum scribit: Item in profecto S. Michaëli arriperunt iter suum fratres Magnus Petri confessor, fratres Dn. Johannes Suenonis (obit hic in itinere) Dn. Andreas Olavi versus Romanum pro canonizatione S. Birgittæ.

411 Romam Magnus venit (ut pergit Laurentius Romanus) anno Jubilei jam pene expirante, circa festum Nativitatis Domini, ubi Bonifacium ix (obierat Urbanus anno 1389 die xv Novembris) Petri cathedralm occupantem invenit. Porro benevolæ a Bonifacio exceptus, Margaretae reginæ, senatorum Suecicorum, et monasterii Vastenensis litteras, ceteraque, quæ ad Birgittæ canonizationem pertinebant, documenta

63 produxit

AUCTOR
J. B.

produxit obtulitque Pontifici. Horum examen commisit Bonifacius cardinalibus Philippo Franciae, Adamo Angliae, et Bareensi, aliisque vi-
ris doctis et eruditis. Anno 1391 sub festum S. Laurentii, cum imperata fecissent cardinales, una omnes, magno nobilium Romanorum, ma-
xime eorum, qui S. Birgitta olim familiaritate usi fuerant, stipati numero Pontificem supplices adierunt, et, ut S. Birgitta canonizationem ad finem perduceret, obtestati sunt. Respondit Pon-
tifax, id sibi in animo esse, modo fieri rite posset. Tum Magnus coram cardinalibus geminum volu-
lumen obtulit, quorum alterum S. Birgitta reve-
lationes, alterum, Liber Attestationum dictum, genus, vitam, et tum vive, tum mortua miracula con-
tinebat. Libri Attestationum exemplar habere
desiderabant cardinales; quare sedecim illius
exemplaria, totidem cardinalibus danda, quam
citissime conscribi curavit, donavitque.

et perficit
Bonifacius
IX anno
1391, edita
bulla;

B publice spectandas legendasque exponerent: in-
dicabant autem decrevisse Pontificem, in Sancto-
rum album S. Birgittam adscribere; quod, si
cui justis de causis id minus probaretur, has
post octiduum libere proponeret. Convenere statu-
to die in eades cardinalis Franciae plurimi
cardinales, episcopi, praepati nobilesque Romani;
verum nullus, qui S. Birgitta canonizationi sese
opponeret, comparuit, exceptis tantum duobus,
quorum alter cum dedecore jussus est cardinalis
ædibus excedere, alter clam inde sese proripuit.
Re ad Pontificem delata, statuit negotio ulti-
mam tandem manum adiicere, admovitque re-
ipsa die vii Octobris anni 1391 edita hujusmodi
Bulla.

Utolim Deus
inquit in eu-
Bonifacius,
pro salute
hominum
Filium,

413 Bonifacius episcopus, servus servorum Dei. Venerabilibus fratribus patriarchis, archiepiscopis, episcopis, ac dilectis filiis electis, et patriarchalium, metropolitanarum, et cathedralium ecclesiarum capitulis ubilibet constitutis salutem et Apostolicam benedictionem. Ab origine mundi post primi parentis lapsum, cum eam ob rem universum genus humanum aeternam morti tene-
retur obnoxium, cunctipotens, et misericors Deus ex alto prospiciens, ne in totum perderet hominem, quem creaverat, sed sua divinitatis faceret esse partipem, cum primos ex spiratione sancti Spiritus afflatis Prophetas adventus Filii sui in carnem sub typis aenigmatibus ac divinis revelationibus nuncios praemisisset, eundem unicum Filium suum ante saecula genitum, adveniente plenitudine temporis, in uterum prelecta Virginis matris, quæ imperscrutabili sancti Spiritus obumbratione, Angelo nunciante, concepit, de proprio sinu transmisit, qui ex eadem Virgine natus, et progressus in tempus, coepit facere et docere, omnibusque monstrare, qualiter sacri baptismatis fonte renatis de aeterna morte via pateret ad vitam, et coadunatis discipulis, ne quis fidelis, hujus transitorie et fugitiva vita molestias vel tadia, seu temporalis acerba ne-
cis penas pro aeternæ adiectione vita perhor-
ret, sese hostiam immaculatam, consummato debito cursu in ara crucis, morte cruenta obtulit Deo Patri, et militantem Ecclesiam fuso pretioso sanguine fundavit, consecravit, et aeternaliter stabilivit.

414 Tandem vero de mundo transiturus ad Apocalyp-
Patrem, principi Apostolorum Petro coelesti clav-
igero in suam suorumque successorum summorum Pontificum personam collatis clavibus, ligandi videbiset, et solvendi tradita potestate, supremum pontificium, specialem curam sui gregis, et regimen universale commisit, pollicitus nichilominus, Ecclesiam in aeternum se non deser-
turum eamdem. Ad ejus uberen utilitatem divisiones gratiarum per Spiritum sanctum tribuit suis fidibus. Nam secundum Apostolum unicuique datur manifestatio spiritus ad utilitatem. Alii quidem per Spiritum datur sermo sapientie; ali sermo scientie secundum eundem spiritum; ali fides in eodem spiritu; ali gratia sanitatum in uno spiritu; ali operatio virtutum; ali propheti; ali discretio spirituum; ali genera linguarum; ali interpretatio sermonum. Haec autem omnia operatur unus atque idem spiritus dividens singulis, prout vult. Quamque militantem Ecclesiam Pater luminum sustulit in eodem Spiritu sancto, structura admirabili preciosorum lapidum mira varietate decoram, ipsis summo angulari lapide Christo E Jesu, quos elegit ante mundi constitutionem, conformes fieri imaginis ejusdem Filii sui, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus, in quo eos gratificavit, donans charismata meliora, qui suo exemplo viam ostenderent excellen-
tiorum.

415 Hinc igitur Apostoli sancti prodiere per universum orbem, genus humanum, quod sub peccati jugo tenebatur, ad vitam et salutem ex-
citantes, et cum firmissima constantia praedi-
cantes verbum Dei, ut "iu omnem terram ex-
ret sonus eorum, et in fines orbis terre ver-
ba eorum. " Splendidi quoque martyres fidei loricam induit, et inconcessæ stabilitatis baltheo succinti, laverunt stolas suas in sanguine in-
nocentis Agni, et imitati candidato exercitu Christum Jesum, ad structuram superne Hierusalem, hoc est triumphantis Ecclesie, cum gloriaria victoria palmas gestantes in manibus, sese vivos lapides addiderunt, exemplum vene-
rabile, et aeternam, dignaque memoriam militanti Ecclesie relinquentes. Progressi sunt et Do-
tores lucidissimi, qui pseudo-christianis falsis-
que prophetis, superstitionis et varia opinione in vera fide Catholica adducere, ipsamque fidem per subvertere satagentibus, se opponentes, talium confutatis erroribus, miro eloquio et solidis ac rectis sententiis, operante sancto Spiritu, ipsam fidem, et militantem Ecclesiam illustrarunt, quibus eadem Ecclesia communita progeditur, " quasi aurora consurgens, pulchra, ut luna, electa, ut sol, terribilis, ut castorum acies ordinata. " Sequuntur et lympidi confessores, ornati gemmis, et virtutibus co-
ruscantes, Domino rationem de talentis creditis reposcenti, cum se assidua et vigilis sanctarum operationum exercerent mercatura, utpote fideles et boni servi, multiplicatum de suis la-
boribus fructum afferunt, ac donum reponunt in arcam.

416 Etiam anachoretæ, et solitudinis acerri-
mi sectatores, blandientis et captiosi, sed ve-
nenosi mundi vana spectacula fugientes, ut
securi ad patriam pervenirent, latibula petie-
runt, et antris abditi, parvo et rudi victu sca-
turientis aquæ, et levi potu carnem propriam
macerantes, et satanæ stimulos repremites, pa-
liastro

A liastro vel tegmine hirto amicti, ut plurimum nudis pedibus et squalida humo, aut stramineo cubili fessa membra somno refoventes, in sacra contemplatione et superne Majestatis laude vacantes, demum ex hac lacrymarum valle, et misericordiarum acervo ad Dei presentiam evocati, immarcessibilibus deliciis potiuntur. Adsunt et virgines nitidæ, mundo corpore et corde sincero menteam sanctam, sponteam, et oleum secum suis deferentes in vasis: venienti sponso obviam exequunt, eique desponsantur, qui est praefilii hominum speciosus. Devotæ autem et convenientes viduae, et aliæ sexus utriusque personæ, piis sanctisque operibus semper intentæ, se ante Dei tribunal cum plenis manipulis representant, et cum sanctis Angelis canunt gloriam in altissimis Deo, et in terra pacem bona voluntatis hominibus deprecantur. Hæc omnia profecto ille idem spiritus, de quo supra, operatur ministerio multiformiter admirando: et secundum sanctam promissionem, Christus Jesus hanc vineam suam, militantem Ecclesiam, post ejus admirabilem ascensionem talibus cultoribus et cultricibus usque in diem hodiernum servavit, fovit, defensavit, firmavit, juvit et auxit, et per sui gratiam sic in futurum faciet temporibus successivis.

*sic dumum
et S. Birgittam,*

417 Novissimis vero diebus, ut etiam ab Aquilone aliquid boni esset, ille coelestis agriculta eamdem vineam suo de more visitans, mulierem fortem procul et de ultimis finibus suum secum preclum deferentem, ad hujusmodi vineæ culturam adduxit inesse, beatam scilicet viduam Birgittam, quam vulgares Brigidam appellant, tam sacro superius descripto cœtu merito sociandam, seu verius sociatam. Cujus, propter quod presentem operam nobis damus, ut originem, vitam, mores et merita, nec non miracula, que in premium sanctitatis ejus benedictus Deus mundo monstrare dignatus est, nec de tam celebri muliere ætas præsens maneat ignara, et surda posteritas famam ingratam accusare vel prætendere possit, summotenus percurramus, de multis pauca admodum, ea que non prætereunda silentio excerpimus, vestraque caritati harum serie volumus inti- mari.

*eius genus,
statum vir-
gineum,*

418 Hæc nempe mulier gloria ex patre Birgero, et matre Sigride conjugibus, de nobilissima regia stirpe catholicorum Sueciae regum, procedentibus, nec minus fide orthodoxa et animi constantia ac virtutibus, quam nobilitate claris, duxit originem. Quæ quidem mater, dum eam gestaret in utero, maris in quadam sinu passa naufragium, cum multis promiscui sexus in eodem naufragio procella absorbusset, sana pervenit in litus, et nocte sequenti in visione adstitit sibi persona, admiranda vesti fulgens, et ne viduæ tam venerandæ sine prænuncio foret adventus, dixit: « Salvata es propter bonum, quod habes in utero. Ideo nutri illud cum caritate Dei, quia tibi a Deo donatum est. » Cumque puella Birgitta de genitricis alvo in mundum recente fuisset educta, sacerdos parochialis in ecclesia propinquæ approbatæ vita et ætatis perfectæ, dum nocte orationi vacaret, nubem lucidam, et in medio nubis virginem sedentem vidit, librum habentem in manu, sibi que dicentem: « Nata est Birgero quedam filia, cuius vox per mundum admirabilis audieatur. » Nata ergo puella usque ad finem trien-

ni quasi elinguis visa est; sed mox contra naturalem decursum non balbutiendo, infantium more, fari gestientum, que audierint, sed completa et formata verba de auditis per eam loquebatur et visis. Procedens vero in annis, pueritiam mira devotione transegit, orationibus videlicet ac jejuniis, et alias numquam a bonis operibus ociosa.

419 Tandem, licet in statu virginali servire *et conjugata
Domino totis desideriis affectaret, tamen per
parentes compulsa, quondam Ulfoni de Ulphasum,* principi Nericæ nobilissimo, quippe et christianissimo juveni in matrimonium desponsatur. Et cum insimul convenire deberent, quamquam idonei essent ad viriles amplexus, maritus videlicet in decimo octavo, et Sponsa in tertio decimo anno constituti, communis tamen voluntate, Tobiam juniorum, et Sarah Raguëlis imitati, annum continuum et ultra a concubitu abstinuerunt, Deum humiliter deprecatantes, ut, si conjugi foret expediens, in commixtione non peccarent, et Deus illis talem prolem concederet, quæ ad servitium ejus esset. Simil postea convenerunt in timore ac tremore, non libidini, sed posteritati vacantes, *E* cum interim devota mulier nec jejunia, nec orationes, nec alia pia et solita opera præteriret. Et cum semper beatæ Virginis præcipue devota foret, ac tempore procedente pene partu periclitaretur, et obstetrices ac mulieres adstantes de vita illius desperarent, visa est quedam imperiosa, sed incognita mulier, albis sericeis induita vestibus, intrare cubile et assistere strato, et singula jacentis membra pertractare. Mox cum talis mulier disparuisset, eadem Puerpera sine dolore partu integro exonerata remansit.

420 Et cum etiam dicti jugales adhuc essent *puicis expe-
diti* juvenes et recentes, maritus felicis uxoris sancti monitionibus persuasus (*per cor enim viri spu-
liis non indigens, confisum in ea, reddidit ei
bonum et non malum omnibus diebus vita
et sue ipsaque mulier, indixerunt sibi sponte-
niente, et perpetuam continentiam servaverunt.* Et nihilominus conjuges devoti, in Dei timore et amore proximi semper ferventiores, limina beati Jacobi Apostoli in Compostella communis voto peregre visitarunt. Et ad præversi, cum deliberassent, ut liberius devotioni vacare possent, pro sexus diversitate *F* diversa ingredi monasteria, dictus princeps in tali deliberatione quievit in Domino. Sancta autem Vidua, quæ ab ineuntis ætatis principio Deo dicta fuerat, ut jejuniis et orationibus indefessæ vacaret, soluto conjugio et sui juris effecta, « quasi navis institoris de longe portans panem suum, » a Spiritu sancto præmonita « egrediens de terra et cognatione sua, » ad aliam Urbem, ac Hierosolymam deinde perrexit, et loca singula, in quibus Redemptor noster Jesus Christus annunciatus, natus, educatus, baptizatus, conversatus, mirabilia operatus, illusus, crucifixus et sepultus fuit, et ad coelos ascensit, insigni devotione et venerabunda conspexit. Ad Urbem quoque regressa, cum antea sive in sua patria et partibus circumstantibus; sive in Germania, sive in Galliis, sive in Hispania, sive in Italia, sive in aliis cismarinis, aut ultramarinis partibus Sanctorum ac Sanctarum corpora, seu memorandæ reliquie quiescerent, pauca admodum absque personali

AUCTORE
J. B.sed fusiū
ejusdem, jam
vidux facta.

sonali visitatione dictæ sanctæ Viduae fuissent
pratermissa, in eadem Urbe reliquum vite per-
egit.

421 Sed post mariti mortem ob reverentiam sanctæ Trinitatis ad nudam carnem quamdam chordam de cannabis cum plerisque nodis detulit strigilatam, et similiter circa singulas tibias subtus genua singulas chordas similiter connotatas, etiam tempore infirmitatis, nec pannis lineis, praterquam in capite usa, vestes hispidas circa carnem, superius vero non secundum personæ conditio-
nem, sed multum humiles et abjectas. Et non solum eas, quas sancta mater jubet Ecclesie, vigilias seu jejunia observabat, sed alia multa superaddebat, ut etiam ultra Ecclesie mandatum quater in hebdomada jejunaret, et similiter quater in hebdomada, conjugi nondum vita functo, et post obitum ejus continue usque ad paucos annos ante suum felicem transitum solitis pannis induita, super tapeto absque paleis, culcitra vel similibus, ad terram vel pavimentum posito, corpus ab orationibus, abstinentiis ac divino labore fessum tenui brevi somno recreabat. Singulis sextis feriis ob memoriae sacratissimæ passionis Domini nostri Iesu Christi pane dumtaxat et aqua contenta, jejunium non omisit, cum etiam multos alios dies ob diversorum Sanctorum reverentiam simili abstinentia pertransiret, et sive jejunio abstineret, sive aliter discumberet, cum sobriissima foret, de mensa surgebat non saturata, sed refota, eisdem quoque sextis feriis de candelis cereis accensis stillas candentes et ignitas eli-
quabat super nudam carnem, ita ut adustæ cicatrices continue remanerent, et Gentianam, amarissimam herbam, seu radicem ejus retinebat in ore.

422 Romæ insuper degens non rigorem frigoris, non aestivos calores, non impedimenta viæ lutose, non pluviarum, aut nivium seu grandium asperitates curans, stationes per Ecclesiam ordinatas, variasque alias sanctas Ecclesias, licet eques pro suis facultatibus ire potuisset, tamen supra extenuati corporis vires enitens, peditans visitavit quacumque die. Tot namque longis genuflexionibus usq; fuit. Ut genua ejus rigerent in duritatem, ut ita dixerimus, camelorum. Admirabilis et spectata humilitatem extitit, ita ut nonnumquam cum pauperibus peregrinis incognita simul sedens apud monasterium sancti Laurentii in Panisperna in Urbe, ordinis sanctæ Clariæ, eleemosynam recipere, et oscularetur cum gratiarum actione, et frequenter propriis manibus, et ob Dei reverentiam reparabat pauperum vestimenta. Tenacem obedientiam prælatis et suis superioribus et confessoribus obserbavat adeo, quod absque saltem confessoris licentia pene oculos attollere non præsumeret. Et superstite marito, cum singulis sextis feriis confessa fuisset, post ejus transitum veram confessionem semel saltem in die cum magna contritione studiit iterare, tam amare levia, sicut alii gravissima, deplorans, et nihil de suis verbis, moribus, cogitationibus et actibus præ-
riens indiscutsum.

423 Verbi Dei prædicationibus, quas viri probati facerent, assidua aderat et intenta. Singulis quoque diebus Dominicis et solemnibus cum devotione et lacrymis sumpsit venerabile Christi corporis Sacramentum. Considerans " se-
" mitas domus sua, ne panes comedet otiosa, manus suas aperuit inopibus, et palmas suas

" extendit ad pauperes " inexhaustæ enim caritatis officia erga egentes, infirmas et abjectas personas ob Dei reverentiam exercuit indefesse. Nam, dum etiam adhuc maritus superesset, die qualibet duodecim pauperes consuevit propria in domo cibare, illis inserviens et necessaria ministrans; et quintis feriis, memor coenæ Domini, propriis manibus lavit pedes eorum. De propria quoque facultate reparavit in partibus sue originis multa hospitalia desolata et pauperes et infirmos ibi degentes pia, benigna, misericors et sedula ministratrix cum summa pietate visitavit. Ulce-
ra eorum absque horrore vel fastidio atrectavit, lavit, circumligavit et fovi. In loco etiam de Watzsteno Lincopensis diœcesis de suis facultatibus unus venerabile monasterium canonice construi fecit pro sexaginta monialibus sub clausura viventibus, et viginti quinque fratribus Ordinis sancti Augustini, SANCTI SALVATORIS nuncupati, qui tam moniales, quam fratres certas constitutiones, per ipsam beatam Viduam editas, et postea per Sedem Apostolicam approbatas observare tenentur, sufficiente dote nihilominus assignata.

424 Admirabilis patientia viguit in ea, ut infirmates proprii corporis, injurias illatas, mariti, et Caroli filii mortem, et adversa reliqua toleraret patientissime, sine murmure, sine que-
rela, semper in euncis cum humilitate submis-
sa Dominum benedicens. In fide semper con-
stantior; præstantior spe, vera caritate arden-
tior; justitiam summe dilexit et aequitatem. Stimulos carnis, et varias illecebras, pravitatem et arrogiam, pompam et inanem gloriam magnanima curiositate contempsit. De singulari continentia et modestia sua satis est superius recitatum. Sed quis inveniretur illa prudenter, cum, optima discretione ab etate primavaria usque ad horam ultimam, quantum sinebat humana fragilitas, cuncta secerens, non " dixit bonum malum, neque malum bonum; nec posuit lucem tenebras, nec tenebras ipsum lu-
cem. "

425 Quibus quidem sanctis, et absque intermissione continuatis operibus hæc generosa Vi-
dua per gratiam sancti spiritus promeruit mul-
tis eorum cogitationes et affectiones intimas, et p-
gesta secretissima propalare et visiones ac re-
velationes varias videre, et audire, ac spiritu propheticu multa prædicare, quorum nonnulla effectu completa fuere, prout hæc et alia in ejus Revelationum volumine plenissime descri-
buntur. Quinta vero precedente die pronuncia-
vit sua finem adesse. Et cum fuisset annum septuagesimum supergressa, adveniente jam termino prænunciato, vocata familia, qua fieri oporteret, edixit, ac demum Birgero filio, et Catharina filia, tunc superstibus, accersitis et de multis commonitis, ut super omnia in Dei timore et amore proximi, ac sancti per-
severarent operibus, ultima confessione debite facta, sumpto viatico, et extrema unctione de-
libata, cum usque ad flatus emissionem sua me-
moria integra perdurasset, dum Missa coram se
celebraretur, post adoratum corpus Christi, oculis elevatis ad cœlum, dicens " In manus tuas " Domine, commendo spiritum meum " vocanti benemeritam animam reddidit Creatori. Ex-
templo de transitu hujus Viduae venerandæ magna fit fama per Urbem, concurrit frequens populus cum summa devotione ac reverentia
sacrum videre corpus, Deum unanimiter glo-
rificans

in Deum ho-
minesque
officia

A rifcans et collaudans, ad monasterium sancti Laurentii supradictum. ubi se indicarat [sepeliri] funus in longe majori populi frequentia defertur, et præ nimia multitudine usque ad biduum apte non potuit sepeliri, quod tamen cum eximia Dei laude fuit humatum.

Dein prodigia aliquot, 426 Dum autem celebris hæc Vidua Neapolitana, degeret, Nolanensis quædam mulier Pictiolla nomine, quæ violentum mali spiritus, in humanam se imaginem transformans, patiebatur accubitum, cui nec fortium vigiliae aut excubia obsistere potuerant, cum ad Viduam sanctam accessisset, eam super tali materia et expedienti remedio consultura, mox Vidua præcellens et secreta mulieris prævidens, quæsivit a muliere, an secum aliquid arte magica compitatum, vel quid tale deferset. Cum illa respondisset, quod non, egregia Vidua subiecit: "Quare in capillis seu tricis tuis, et contrarium invenies." Confusa et recordata mulier, quod certum breve cum characteribus et incantamine propriis habebat in crinibus, suum fuit errorem sponte fassa. Insignis autem Vidua injunxit et suasit illi, ut devote confiteretur, et B veraciter peniteret et communicaret, ac etiam jejunaret, quod et fecit; ac meritis et precibus memorata Vidua, numquam similem accubitum passa fuit.

quæ ipsa seu viva, 427 Cum autem spectabilis hæc Vidua de longa peregrinatione ad Ortonam Teatina diœcesis terram, in qua beatissimi Thomæ Apostoli reliquiarum pars magna servatur, vice secunda supervenisset; fuerat enim antea longe per visionem sibi revelatum, quod secunda vice sui adventus ad ipsam terram, devotum ejus desiderium impleretur: et dum stans, reliquias devotione solita visitaret, idem Apostolus devota Vidua apparens, dixit "Dabitur tibi diu desideratum;" et mox, nemine tangentे vel alias impellente, de capsa reliquiarum quoddam frustulum unius ossis dicti Apostoli suæ Vidua expectantis prossilit ad manus, quod illa cum gaudio ac devotione recipiens, summa veneratione servavit. Fuit quoque hæc admirabilis Vidua, dum orationi et contemplationi vacaret, per plerasque devotas personas elevata a terra per hominis mensuram, vel circiter, cum splendida et C radiente facie sepe visa.

seu mortua. 428 Funus nondum erat traditum sepulturæ, cum mulier quædam, Agnes de Contessa nomine in Urbe commorans, quæ a nativitate guttur habebat grossissimum ac deforme, cum aliis venerandum curcurit ad funus, et cum propria zona manus sanctæ jacentis Birgittæ cum devotione tangi fecisset, zonam eamdem simili devotione circumduxit ad collum, et paulo post guttur detumuit, et ad conformitatem debitum divino miraculo fuit redactum. Verum Francisca de Sabellis dicti monasterii sancti Laurentii monialis, quæ biennio debilitatem et adversam stomachi valetudinem passa, fere semper lecto decubuerat infirma, et honorande Vidua familiaris fuerat, dum adhuc insepultum corpus intra claustra servaretur, cum gravi labore de lecto surrexit, tam longam infirmitatem patiens, et adjuta pervenit ad fereum, et secus illud jacuit tota nocte, nec Deum desit cum devotione et instantia deprecari, quod meritis et precibus Viduae, cuius corpus aderat, tam molesta, tamque diutina valitudine in tantum saltem alleviaretur, quod cum reliquis monialibus divinis officiis interesse, et

per claustrum, cum expediret, adjuta per neminem ire posset, et mane facto, reperit, se circa proprii sanitatem corporis efficacius remedium, quam preprecata fuerat, impetrasse.

429 Verum, ut Deus benedictus hujus dilectæ Viduae mundo magna merita demonstraret contigit, ut Elsebysnara, mulier dictæ Lincolnensis diœcesis, cum infantulum mortuum perisset, summo dolore plena, ac tandem, ad se reversa, Deum prece humili exoraret, quod meritis Viduae sanctæ visitaret, extemplo infantulus vitam suscepere, et emiso voto, quod cum infantulo, si ad vitam veniret, et imagine cerea sepulcrum Viduae sanctæ visitaret exempli infantulus calescere et palpitare coepit, vitamque plene suscepit. Mulier vero plena devotione atque gaudio votum implevit emissum. Sed quid pluribus immoramus, cum Deus omnipotens hujus almæ Viduae meritis surdis aures aperuerit, mutis linguae officium solverit, tremulis paralyticis solidatem præbuerit, curvis erectiōnem, contractis et invalidis liberum beneficium gradiendo, cœscis visum, mulieribus partu perclitibus liberationem, morbis alias incurabiliis sanitatem, naufragos et aquis vehementibus laborantes perduxerit ad salutis portum? E Et, si ea, quæ Deus benedictus Viduae sepedicte meritis tam illa superstite, quam post ejus resolutionem felicem, mirabilia præter et super vires naturæ fuit operatus, nec desinit operari, vellimus per singula recensere, nos aliis diversis implicitos, longa valde in tali recitatione prolixitas detinere. Possunt tamen fideles, avidi talia gesta pernoscere, librum, in quo si deliter annotantur, perquirere curiose. Vota autem apud monasterium in Watzsteno supradictum, ad quod venerabile corpus hujus benedictæ Viduae translatum fuit, persoluta, et appositæ imagines ac statuæ magnum testimonium perhibent veritati.

430 Et quoniam per sancti Spiritus operationem hec Vidua pervigil per excellenta merita in Dei Patris gloria collocata, militante pro tempore illustrat Ecclesiam, nosque gustamus et videmus, quia bona fuit et est negotiatio ejus, et propterea in nocte supervenientis temporalis mortis ejus, virtutum et meritorum lucerna non debet extingui, est enim non sub modo, sed super candelabrum posita, et per Domini universam domum inextinguibile lumen afferit; quin potius filii sanctæ matris Ecclesie surgant, et beatissimam prædicient, eique dent de fructu manuum suarum, laudentque eam in portis matris Ecclesie opera ejus; nos, qui pro injuncto ministerio pastoralis officio sumus sapientibus et insipientibus debitorum, per ea, quæ tam de felicis recordationis Gregorii XI et Urbani VI Romanorum Pontificum prædecessorum nostrorum, quam mandato nostro super his habita sunt, de veritate præmissorum per testes idoneos, et alias probations legitimas certius informati, eisque veris compertis, et pro parte carissimæ in Christo filiæ nostræ Margaritæ, Reginæ Suecicæ illustris; ac prælatorum filiorum, populi officialium almae Urbis ac dilectorum in Christo filiarum sancti Laurentii, et de Watzsteno monasteriorum prædictorum abbatissarum, conventuum sepius et cum instantia requisiiti, in nomine Domini, ut jam tandem Viduam ejus celeberrimam benedicentes benedicamus, et super ea effloreat sanctificatio

AUCTORIS
J. B.

contigerunt,
enumerat:

AUCTORIS
J. B.

ctificatio nostra, ad honorem Dei omnipotens Patris et Filii et Spiritus sancti, et exaltationem orthodoxe fidei, et Christianae religionis augmentum, necon ad sedationem schismatis, ac fidei et Ecclesiae unionem, auctoritate ipsius Dei omnipotens, Patris et Filii et Spiritus sancti, ac beatorum Apostolorum Petri supradicti et Pauli, atque nostra, de fratribus nostrorum consilio, et assensu omnium prælatorum in Romana curia consistentium, decernimus, declaramus, definimus, pronunciamus, bone memorie beatam Birgittam, alias Brigidam supra sepius nominatam, Sanctam esse et tamquam Sanctam ab universalis Ecclesia venerari, ac Sanctorum catalogo adscribi debere, et ipsam nunc adscribimus de presenti.

Sanctorum
Catalogo

431 Struentes, ut ab universalis Ecclesia anno quolibet in die, qua illam post devictum triumphatumque mundum in perpetuas aeternitates præsens vita parturit, videlicet decimo Kalendas Augusti festum ipsius et Officium sicut pro una Sancta non virgine nec martyre devote et solemniter celebretur: Et ut ad venerabile sepulcrum ipsius ardentius et effluentius Christi fidelium confluat multitudo, et ejusdem Sanctae celebrius colatur festivitas, et ejus nomen crebrius recolatur, auctoritate prædicta omnibus vere penitentibus et confessis, qui sepulcrum ejus hujusmodi apud ipsum monasterium in Watzsteno in ejusdem festo, necon quinto Kalendas Junii, quo videlicet die hujusmodi corpus venerandum apud ipsum monasterium translatum fuit, et sub ad præsens occurrentibus diebus dovote visitaverint, annuatim singulis videlicet eorumdem dierum diebus, quibus dictum sepulcrum visitaverint, ut præfertur, septem annos et totitem quadragenias de injunctis eis penitentis misesicorditer relaxamus.

solemniter
adscribit.

432 Quocirca universitatem vestram monemus requirimus, et hortamur attente, vobis nihilominus in virtute sancte obedientiae, et ad aeternorum præmiorum augmentum districtius injungentes, quatenus presentes nostra solemniter publicantes, festum hujusmodi venerabilis Sancte cum solemnitate debita celebretis et faciatis etiam celebrari, omnipotentem Deum, a quo sancta desideria, recta consilia, et justa sunt opera, totis cordis affectibus humiliter deprecantes, ut ejusdem Sancte precibus et meritis exoratus, det servis suis illam, quam mundus dare non potest, pacem, ut et corda nostra mandatis suis dedit, et hostium sublata formidine, tempora nostra sint sua protectione tranquilla, nobisque concedat, ut post peractum nostre villicationis ministerium una cum credito nobis gregi mereamur ad simpiterna gaudia pervenire. Datum Romæ apud sanctum Petrum non Octobris, Pontificatus nostri anno secundo. *Ita Bonifacius apud Hormagni, demptis aliquot mendis, quæ ex codice Canonizationum Fontanini emendari.*

§ XXVII. Ritus factæ canonizationis ex Amelio, teste oculato: indulgentiæ ejusdem occasione datae: canonizationis S. Birgittæ et Regulæ S. Salvatoris per Martinum V confirmatio.

Ex iis, que hactenus in negotiis canonizationis S. Birgittæ gesta fuisse diximus, liquet id sepius ad incudem fuisse revoculum, nec nisi cum summa cautela in eo processisse Pontifices: cautela vero par fuit canonizationis solennitas, quam præter Laurentium Romanum, et Thoriuum Andree in Diaro Vastenensi ad annum 1391, descripsit Petrus Amelius apud Mabilonum tom. 2 Musei Italici pag 585; unde il tam, tum quod ab auctore, qui eam suis oculis habuit, ac partem etiam in ea habuit, scripta sit; tum quod ritus fere iidem hodie observar in hujusmodi negotiis solet, hoc transcribere visum est. Sic itaque Petrus Amelius: Sequitur canonizatio S. Brigidae, Anno Domini mcccxxxix et die Sabbati, vii mensis Octobris, pontificatus domini Bonifaci IX anno secundo, facta fuit canonizatio beatæ Brigidae in magna capella sacri palatii Romæ prope sanctum Petrum, in qua talis modus fuit observatus. Primo die Veneris patriarcha Gradenensis, confessor et referendarius dicti domini, ex præcepto Sanctitatis sue consistorium generale maadavit, item canonizationem S. Brigidae, ut omnes deberent venire ad ipsam solemnitatem. Item campanæ omnium ecclesiastarum deberent pulsari hora Completorii et crastina die hora tertiarum etiam mandavit. Item parata fuit capella circumquaque de pannis et sternata (strata) frondibus de Verta (viridi et odorifera fronde) Magister foliarie fecit. Item circumquaque per totam capellam fuerunt tortitiæ seu brandones, quilibet de decim libris ceræ: fuerunt in summa LXXXVI. Modum dictarum candelarum et ordinem brandonum inveni.

434 Item in die Sabbati de mane dominus Papa auditiv magnam Missam de Spiritu sancto in camera sua. Item post magnam Missam venit ad magnam capellam, eum comitantibus omnibus cardinalibus et nobilibus Romanis cum pluviali rubeo consistoriali et mitre de perlis consistoriali; et facta reverentia aliquali ante altare, ascendit ad aliam cathedram longe ab altari parata: et ibi recepit omnes cardinales et prelatos ad reverentiam cum cappis laneis more solito. Qua reverentia finita, accessit ad aliam cathedram cum scabello parata ante medium altaris, appadianis se ad altare, versa facie ad populum: et duo diaconi antiquiores sedebant ante pedes ejus in scabelli, aliis etiam cardinalibus sedentibus in locis suis cum cappis laneis: et facto silentio et luminaribus accensis, Papa sedendo mitram in capite, fecit collationem et sermonem suum sub isto themate: "Viduam ejus benedicam, et florebit super ipsam sanctificatio mea. " Completo sermone et facta admonitione, ut omnes deberent Deum rogare, quod non permetteret eum errare; protestate

A statione etiam facta, quod ipse non intendebat facere contra sacrosanctam Romanam Ecclesiam, surgens de sede, deposita mitra, incepit cantando "Veni, creator Spiritus" et flexis genibus stetit sine mitra usque ad versiculum tertium, et semper stetit ibidem pedes, tamdiu donec cantores cantaverunt dictum hymnum. Quo finito, sine versiculo dixit: "Dominus vobiscum" et orationem, "Deus qui corda fidelium" quam finivit "Per Christum Dominum nostrum." Sed reassumpta mitra, ibidem secundo pronunciavit, beatam Brigidam fore sanctam, et adscribendam in Catalogo Sanctorum, ut est in libro Secretorum Papalium domini Clementis Papae VI, quia pronunciata, ore proprio concensit Indulgentiam ista die et in sequenti visitantibus ecclesiam sancti Petri et sancti Laurentii in Panisperna, et qui interfuerint in divino Officio isto illam Indulgentiam Jubilei, et multas alias in terris.

retulerit

435 Post hoc procuratores dictae Sanctae petierunt publica instrumenta de hoc: et Papa etiam de potestate sua jam dicta... et tunc omnes cardinales et prelati receperunt paramenta alba, episcopi pluvialia, presbyteri planetas, diaconi tunicellas et dalmaticas, et iterum venerunt ad reverentiam Papa. Post hoc deposito pluviali rubro recepit chirotacas preciosas et anulum ponticalem, et pluviale album preciosum cum mitra solemni: et deposita mitra, incepit cantando "Te Deum laudamus" et tunc data sunt duo magna tortitiae de cera alba, qualibet de octo libris ceræ, et cuiilibet cardinali ac patriarchæ de vii libris ceræ aliæ non albae, et omnibus prælati de duabus libris, et aliis clericis et cantoribus, auditoribus et nobilibus et aliis de una libra ceræ: et tunc incepit processio, et omnes tenebant faculas suas accensas in manibus, quilibet in ordine suo: et duo patriarchæ ibant cum cardinalibus, item dominus Papa subtus pallium, sed milites portabant extra pallium tortitiae Papæ accensa, et sic ivimus per totam capellam usque ad aliam capellam, et reversi fuiimus processionaliter ad magnam capellam, et dominus summus Pontifex ascendit ad cathedram ante medium altaris, ubi fecerat sermonem suum prius: et stante diaconus a dextris dixit cantando

C "Ora pro nobis beata Brigida Alleluia;" et Papa dixit: "Dominus vobiscum et aliam Orationem de beata Brigida, et, cantato per cantores" Benedicamus Domino" diaconus a sinistra dixit "Confiteor" et Papa dedit benedictionem more solito. Et prior Episcorum cardinalium pronunciavit Indulgentias, et sic quilibet repatriavit cum candelæ sua; et omnes alias candelæ de altari et tortitiae de capella camerarius fecit recipi pro Papa... per sex cardinales, qui deberent omnes esse sacristæ. Primus erat dominus de Alençio Philippus: secundus de Anglia, dominus Adam: alter Reatinus. Ista die Papa non potuit dicere magnam Missam de Sancta, causa infirmitatis, sicut debebat: sed in crastinum celebravit, ubi istum ordinem tenuit.

S. Brigitanam 436 Dominica ergo die, viii Octobris, bo-
no mane, post parvam Missam, dominus Pa-
pa indutus cum pluviali et mitra cum perlis
consistoriali, descendit ad ecclesiam sancti Petri
cum omnibus cardinalibus, duabus patriarchis,
Constantinopolitano scilicet * et cum prelatis et
toto clero: et in porta ecclesie venerunt illi ob-

viam omnes canonici sancti Petri cum cruce, pluvialibus, pavilione et campana processionaliter, cantando "Te Deum laudamus" duxerunt eum ad Majus altare, et facta aliquali oratione ante altare, recessit ad cathedram, ubi consuverunt Romani presules induere se, et sedendo cardinales et omnes prelati venerunt ad reverentiam, et ipsi voluit, quod cantaretur Tertia. Missa fuit de sancta Brigida cum commemoratione de Dominica. Tunc primo ego incepi de mandato sedere inter cardinales episcopos. Processit Missa ordine suo. Item post Evangelium diaconus a sinistra dixit "Confiteor" et dicto "Credo in unum Deum" et post Offertorium Papa sedebat super bassam cathedram cum scabelli ante regias ferreas Papæ, ubi lectum fuit Evangelium, versa facie ad sedem, in quo fuit indutus. Tunc Domini commissarii tres cardinales de canonizatione istius Sanctæ exierunt de sacristia sancti Petri cum oblationibus suis. Primo dominus de Francia cum duabus magnis tortitiae accensis, cooperatis de auro, obtulit osculando pedem et manum: secundo dominus Anglicanus cum duabus panibus cooperatis, cum tobaleis et armis et scudetis sanctæ Brigidae, et trium Cardinalium commissariorum; et osculatus est pedem et manum Papæ: tertio dominus Barenensis cum duabus magnis bacilibus de vino et malvatico, que vocantur Romæ scyphi deaurati, et cum armis et scudetis Dominae et Cardinalium predictorum; et osculatus est pedem et manum Papæ.

437 Ultimo venerunt quinque procuratores istius Sanctæ cum advocate et quilibet obtulit unam magnam candelam de una libra ceræ albae, modicam laboratam cum rosis et floribus, viridis, alba et rubea. Item unum parvum canistrellum, totum depictum de colore viridi, in quo fuerunt duæ columbæ albae et duæ turtures. Item nota, quod canonicæ in processione debuerunt habuisse grossas candelas de cera in manibus ab ipsis exsecutoribus: et quia non habuerunt, Papa fuit turbatus. Item fuerunt in ista Missa super regias ferreas et super columnas lapideas prope regias prædictas circa LXXX tortitiae accensæ, et vii in elevatione Corporis Christi. Poterant esse qualibet de quatuor libris ceræ. Nec Papa, nec cardinales, nec aliquis candelam habuit in ista Missa, nec fuit sermo. Item nota, quod, completa Missa, dominus Pontifex, induitus prout fuerat in Missa, et omnes cardinales et prelati induiti sacris vestibus, prout fuerunt in Missa, cum mitris iverunt ad fenestras prope campanile in loco deambulatorio, ubi Romani Antistites consuverunt dare populo Indulgentiam: et ibi Papa dedit de vera Indulgentia illa die, sicut in Jubileo ob reverentiam Brigidae, et in sancto Petro, et in sancto Laurentio in Panisperna, ubi sancta Brigida dicta fuit sepulta: et quicunque visitasset dictas duas ecclesias sancti Petri et sancti Laurentii vii vicibus per totum presentem mensem, haberet Indulgentiam Jubilei.

438 Item nota, quod de cera ecclesie S. Petri accensa canonici voluerunt habere: sed camerarius totam recepit, quod Papa, nec ipsi, nec acolythi, nec cantores habuerunt. Item nota, quod quilibet cantor habuit tres ducatos ab exsecutoribus. Item dicti exsecutores miserunt unam pintolam de auro Papæ valoris du-

catorum

desideratur
aliquid

catorum et unum vitulum, xxiiii capones, xxiiii pullos, xxiiii columbos, duo barillia de vino. Item nota, quod fuerunt Vespere precedentes, nec sequentes. Item nota, quod ista die, licet fuerit Missa de sancta Brigida, tota die fecimus de Dominica, nec fecimus Commemorationem in Vesperis, nec Matutinis de ipsa Sancta. Item nota, quod omnes Cardinales induit sacris vestibus associaverunt Papam usque ad cameram. Ista die nullus cardinalis comedit cum Papa, nisi solum prelati domus et cantores. Item nota, quod tota capella debet esse intus et extra parata pannis. Item in altari debet esse sex candelae, qualibet de una libra cum dimidia: item super cancellum capellae sex tortitia, qualibet de viii libris cere. Item extra regiam seu capellam ponantur ligna perforata in muro circumquaque ad tenuendum tortitia, quantum capella est: et in quolibet ligno erunt sex tortitia, qualibet de quatuor libris cere. Item in fine capellae ex opposito altaris illud idem. Item de aliis parvis candelis de uncia vel media, aut pro libra ponantur xx habentia per murum et distribuantur laicis et clericis.

Indulgentia
tunc concessa

439 *Hæc Petrus Amelius de canonizatione S. Birgitta: brevius eadem refert Thorirus Andreæ in Diario Vastenensi: Laurentius Romanus nonnulla etiam de ea memorat, a Petro Amelio omis- sa, sed momenti non sunt hujusmodi, ut necessario memoranda sint; neque minutias aliquot moror, in quibus a Petro Amelio forte dissentit. Peracta ex dictis est S. Birgitta canonizatio in capella sacri palatii prope sanctum Petrum. Plerque Sanctorum canonizationes, morantibus Romanis Pontificibus, in ecclesia Vaticana fieri consuerunt: sed hanc Bonifacius IX illic non celeb- bravit ægritudinis causa, quæ tamen, quo minus de S. Birgitta, ad cancionem diceret, non impedi- vit. Fecit eadem Pontificis male affecta valetudo, ne eo die solennem de more Missam celebraret: postridie tamem tum Vaticanam basilicam adire, tum sacræ ibi solenni ritu operari voluit, ne quid ad splendorem solennitatis deesse vide- retur. Concedendarum indulgentiarum iis die- bus, quibus canonizationes Sanctorum perage- bantur, mos, ab Honorio III secundo xii inchoatus, sensim amplior evasit, ut Honorii, Gregorii IX, Innocentii IV, Clementis IV, Calixti III, Sixti IV exemplis Papebrochii Dissertationum xx de Solennium Canonizationum initius al- que progressibus in Propylæo Maii pag. 173 et seq. ostendit, ac denique, inquit, Hadrianus VI in Ca- nonizatione S. Bennonis, anno MDXXIII solemnati ejus presentibus Indulgentiam plenariam de- dit. At longe citius id factum saltem aliquando fuisse, liquet ex indulgentia Jubilee, procul du- bio plenaria, hic a Bonifacio IX in canonizatione S. Birgitta concessa. Oblationem vero turturum et columbarum sustulit Benedictus XIII, eamque fieri noluit, inquit Justus Fontaninus in Notis ad Canonizationem S. Birgitta, in solemini canonizatione octo Sanctorum, quam habuit in Basili- ca Vaticana sub finem elapsi anni MDCXXVI et initio hujus anni MDCCXXVII. Admisit tamen rur- sus Clemens XII, ut scribit Benedictus XIV de Serv. Dei Beatif. et Beator. Canoniz. lib. 1 cap. 36 num. 35,*

440 *Ceterum Bonifacius diem, quo Birgittam Sanctorum alio inscripsit, insignem etiam esse voluit indulgentiis, perpetuo duraturis, se- ptem annorum ac totidem quadragenarum, quas ecclesiam S. Laurentii in Panisperna die xxiiii*

pro die xxiiii
Julii, et vi
Octobris;

Julii, quo S. Birgitta obiit; item die vii Octobris, D^{icitur} quo in Sanctorum numerum relata est, vel uno ex octo, mox dictos Julii et Octobris dies proxime se- quentibus, rite visitantibus concessit. Bulla ea de re data et ex Registro Vaticano a Waddingo ex- tracta sic habet: Bonifacius etc: Universi Christi fidelibus presentes litteras inspecturis salutem etc. Splendor parternæ gloriae etc. Cipientes igi- tur, ut ecclesia monasterii monialium S. Lauren- tii in Panisperna de Urbe Ordinis S. Clare, in quo B. Birgitta aliquibus diebus, dum vitam age- ret in humanis, devote permansit, ac debitum na- turas persolvit, et ejus corpus sepultum extitit, et in quo postmodum plurimis miraculis claruit, et multæ ex ejus reliquiæ devotissime venerantur a Christi fidelibus, congruis honoribus frequenter et ut fideles ipsi eo devotius devotionis causa con- fluant ad eamdem, quo ex hoc majus animarum commodum et salutem se speraverint adipisci, de Omnipotens Dei misericordia et beatorum Petri et Pauli Apostolorum auctoritate confisi, omnibus vere penitentibus et confessis, qui dictam ecclesiam in festivitate B. Birgitte, videlicet x Kalendas Augusti, et in die canonizationis de ea per nos in presenti die factæ, et per octo dies festivitatem, ac diem canonizationis hujusmodi immediate se- quentibus visitaverint, annuatim pro singulis festivitatibus et canonizationis, ac octo dierum predicatorum diebus, quibus dictam ecclesiam devote visitaverint, annuatim, ut præfertur, septem annos et item quadragenadas de injunctis eis penitentis misericorditer relaxamus. Dat. Romæ apud S. Pe- trum Nonas Octobris anno secundo.

441 *Quin et ad diem xxviii Maii eamdem gra- tiam extensam voluit sequentibus litteris ex eodem Registro a Waddingo, ut Durantus refert, transcriptis: Bonifacius etc (fere ut supra) omnibus vere penitentibus et confessis, qui tam dictam ecclesiam in festivitate ipsius S. Birgitte, videlicet x Kal. Aug. et in die Canoniz. ejusdem de ea per nos in presenti die facie devote visitaverint, annuatim illam indulgentiam, videlicet septem annos et totidem quadragenadas singulis festivitatibus et canoniz. predicatorum* diebus concedimus, quam sepulcrum ejusdem S. Birgitta apud monasterium monialium in Vuatz- steno Ordinis S. Augustini, Lincopen. diocesi, F ad quod ipsum corpus a dicta ecclesia ipsius monasterii S. Laurentii translatum extitit in dicta festivitate et in die ipsius translatione, videlicet v. Kal. Junii visitantibus hodie duximus conce- dendum. Datum Romæ apud sanctum Petrum Nonas Octobris anno secundo. Dicte fere ut supra: nam in hac bulla ne verbo quidem fit mentio ha- bilitationis S. Birgittæ apud moniales Clarissas in monasterio S. Laurentii, aut mortis, quam apud eamdem subierit, sed unice sepulcrum ejus, quam ibi certo obtinuit. Vide quæ de re dicta sunt num. 384 et seq. Ceterum ex posterioris Bullæ se- rie, septem annorum. totidemque quadragenarum monasterio S. Lourentii in Panisperna ea con- cessas Indulgentias, ad monasterium quoque Vastenense in Suecia fuisse extensas eadem Bulla pro die festivitatis S. Birgittæ, seu xxiiii Julii; item pro die Translationis ejus seu xxiiii Maii, me- tacente, apparet, quod Bonifacius XI in Bulla Canonizationis (vide num. 431) supra repetit.*

442 *At negotium facessunt verba Bonifaci, que tamens die non tam- quibus S. Birgittæ translationem ex Urbe ad Vaste- nense monasterium (nec enim aliam novi, de qua hic Bonifacio sermo esse possit) peractam ait xxviii Maii*

A Maii. Nec non v Kal. Junii, *inquit in Bulla Canonizationis*, quo videlicet die hujusmodi corpus venerandum apud ipsum monasterium translatum fuit. *Festum Translationis* S. Birgittae in monasterio Vastenensi eo die celebratum fuisse, ex ejusdem monasterii Diario ad annos 1404, 1413, 1492 colligere quidem fas est, eoque signatur in *Martyrologiis* seu *Kalendariis* citatis apud nos ad diem xxviii Maii in *Prætermissis*: at illo ipso die peractam fuisse, neque cum *Ulphone*, S. Catharinae biographo suppari, neque cum *Birgero*, S. Birgittae biographo aquatili, neque cum auctore *Vitæ Abbreviati* S. Birgittæ, neque cum *Thoriro Andreæ* in *Diario Vastenensi*, nec denique cum iis, quibus miracula S. Birgittae in *Suecia* patrata, priusquam *Sanctis* adscriberetur, colligendi et in libellum redigendi onus fuit impositum, componi potest: quandoquidem hi omnes, die quarta vel quinta Julii id accidisse, testentur, et inter postremo loco citatos fuerit *Gudhmarus Frederici*, ex eorum numero unus, qui *Roma* in *Sueciam* S. Birgittae corpus seu reliquias transportarunt, qui præter diem quartum Julii, cui S. Birgittae corporis in *Vastenensimonasterio* collocationem affigit, etiam diem exprimit, quo primum in *Sueciam* pervenit, die scilicet xxix Junii, SS. Apostolis *Petro* et *Paulo* sacra. Cogor itaque ob tam multiplicia et luculenta a *Bullæ* verbis, modo relatis, dissentientium scriptorum testimonia credere, vel erronee facta translationis diem fuisse suggestum Pontifici, vel, cum huic (fortasse ne Octavae Apostolorum SS. Petri et Pauli celebratam minueret) visum fuisse die xxviii Maii S. Birgittae translationis agi memoriam, id ita interpretatum esse, cui conficiendæ *Canonizationis* Bullæ cura demandata fuit, quasi ea die memoria translatio contigisset; vel denique vitiosum hoc ex parte *Cherubino*, *Fontanio*, et *Duranto* *Bonifacii* *Bullæ* exemplar obtigisse.

443 Ceterum S. Birgittæ canonizationem a Bonifacio factam Deus approbasse videtur, editis ipsis met, quo in *Sanctorum* relata est numerum, tempore non paucis miraculis, de quibus *Thorirus Andreæ* in *Diario Vastenensi* ad annum 1391: Item tempore canonizationis facta fuerunt fulta miracula, de quibus pauca pono ad præsens, quia alibi plura sunt conscripta: verum hec ad manus C nostras non pervenerunt: bina igitur accipe, quæ pro multis illis *Thoriri* verbis refero. Ipsa die Canonizationis fuit quedam mulier illuminata, quæ alium oculum amiserat per xx annos et alium per vii. Item quidam cardinalis existens in medio inimicorum Dei et Sanctæ matris Ecclesiae tempore noctis, quia de die non audebat transire, perdidit viam et omnes, qui secum erant in comitiva, separati sunt unus ab alio, et propter timorem, quem habebant de metu inimicorum, nullus ausus est vocare alium. Tandem invocabant auxilium S. Birgittæ, facientes ei votum speciale. Mox quædam facula valde magna apparuit inter eos, quæ accedebat eos, donec essent in recta via, et dum omnes insimul convenerunt et se mutuo cognoscerent, atque etiam scirent, quo deberent transire, facula ulterius non comparuit. Et hæc quidem recte S. Birgittæ meritis *Thorirus* adscripta: verum quod de comite *Armeniacensi* mox subdit, quan in eo partem S. Birgittæ habuerit, haud satis perspicio.

444 Sic autem habet: Item tempore, quo Dn. Octobris Tomus IV.

Papa firmiter statuerat canonizare B. Birgittam, devictus est comes *Armeniaci* et in ipso bello mortuus, qui ex parte antipape (*Clementis VII*, a quo Galli stabant) intravit Italiam cum exercitu magno ita subtiliter in astutia sua, quod nullus potuit scire, antequam jam occupaverat magnam partem terre. Illi autem, per quos devictus est, non fuerunt nisi quingenti armati. Multa alia contingebant tune, que hic brevitas causa omittit. Si *Poggio*, qui *Bonifaciu IX* ab *Epistolis* fuit, lib. 3 *Historie Florentinæ* habenda fides est, evocatus a *Florentinis* et *Gallia Narbonensi* in *Italianam* comes *Armeniacus* cum duodecim equitum pedum tumq; millibus, superatis *Alpibus*, *Alexandriam* *Statelliorum* usque progressus est, quam urbem dum, non expeditatis *Florentinorum* copiis, temere pedestri acie oppugnat, undique a *Vermio*, *Galeatii* *Mediolanensis* *Vicecomitis* duce, ex ea magno equitum numero in *Gallos* improviso erumpente, circumfusus, trium horarum certamine superatus captusque fuit anno 1391 die xxx Julii, ut scribit *Corius*, et in urbem deductus brevi interiit. *Ripamontius Historie Mediolanensis* parte altera, lib. 10 *mille* *Mediolanenses* decem *Gallorum* *milia* hoc prælio viciisse, ait. Addit ille, comitem *Armeniacensem* ex nonnullorum opinione a *Carolo VI*, *Galliarum* rege, clam in *Italianum* missum, tum ut *Mediolanum*, cui jam tum immixeret, sibi subjeceret; tum ut *Bonifaciu IX* infesta omnia efficeret: atque hoc respxisse videtur *Thorirus*, verbis mox citatis innuens, *Pontificem Bonifacium IX*, quod tum temporis S. Birgittam *Sanctorum* albo inserere (quod jam fecerat) statuisset, eo periculo, veluti per prodigium, liberatum fuisse. Verum, ut ut ista sese habuerint, videtur hic *Thorirus* conjecturis plusculum, quam par erat, indulsisse.

445 Quamquam, ut ex dictis liquet, cautissime in negotio canonizationis S. Birgittæ processum fuisse, quia tamen *Bonifaciu IX*, qui extremam illi manum admoverat, tamquam vero *Pontifici* orbis *Catholicus* universus non adhærebat, volvere *Sueciam* maxime, regnorumque vicinorum populi, ut, quo de sanctitate S. Birgittæ omnibus constaret uberior, in *Concilio Constantiensi*, tum denique a *Martino V*, vero et indubitate *Pontifice*, ejusdem rursum canonizatio confirmaretur. Anno itaque 1414 *Sueciam*, *Daniam* ac *Norvegiam* in *Concilio Constantiensi* oratores institerunt, ut denuo facta a *Bonifaciu IX* S. Birgittæ canonizatio confirmaretur: præstitiit vero id *Joannes XXII* solenni admodum ritu, etsi non deessent (inter quos *Gerson* fuit, qui, cum de confirmatione S. Birgittæ canonizatione ageretur, tractatum de *Probatione spirituum exaravit* quibus tam frequens *Sanctorum* canonizatio non probabatur). Anno Domini mccccxv in die (at pridie secundum *Triennium* in *Chronico Sponheimensi*) *Purificationis* B. Marie Virginis ad instantiam oratorum regnum *Suedia*, *Dacia* et *Norvegia*, *Johannes Papa* canonizavit S. Birgittam, et benedixit lumenaria. Interfuerunt quatuor patriarchæ, cardinales xxix (in *Actis Concilii* numquam simul plures viginti memorari, observat *Pagi* in *Breviariorum* gestorum *Pontificum Romanorum* pag. 887) archiepiscopi XLVII, episcopi CLX, secularium vero principum, comitum, baronum, ac nobilium multitudine, inquit *Nauclerus Generatione* 48 a *Christo* nato.

446 Tandem vero etiam anno 1419 Marti-

64 nus

AUCTORE
J. B.
quibus annu-
merari non
debet comitis
Armeniaci
eades,

AUCTORE
J. B.
et iterum
anne 1419

nus V, cum jam diuturnum Ecclesiae schisma extinctum, nec ullum de vero Pontifice dubium esset, e Concilio Constantiensi redux S. Birgitta canonizationem confirmavit edita hac Bulla: Matinus episcopus, servus servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam. Excellentum principum, Deo praesertim et Romanas Ecclesiae devotorum, desideriis libenter annuimus, illaque, praeципue cum ad orthodoxe fidei consolidationem, Christi fidelium conscientiarum serenationem, aliasque ad Christianae religionis augmentum cedere dignoscuntur, favoribus prosequimur opportunitatis. Dudum siquidem quondam Bonifacius nomen in sua obedientia, de qua partes illae tunc erant, nuncupatus, de origine, vita et moribus, aliquis multiplicibus piis et sanctis ac virtuosis operibus, nec non miraculis praesertim tunc expressis, que Deus benedictus in praemium sanctitatis B. vidue Birgittae, quam vulgares BRIGIDAM appellabant, prout appellant, tam illa superstite, quam post ejus resolutionem felicem, praeter et supra vires naturae operari et mundo monstrare dignatus fuerat, nec operari desiderat, per ea, que tam de felic. record. Gregorii Papae XI predecessoris nostri, et quondam Urbani VI in eadem obedientia, in qua ipsi Bonifacio immediate praecesserant, nominati, quam suo mandato super his per testes idoneos et alias probations legitimas habita fuerunt, certius informatus.

Martinus V, 447 Et pro parte recolenda memoriae Margaritae, regine Sueciae, ac praetorium et procerum regni ejus, nec non dilectorum filiorum populi et officialium almae Urbis ac aliorum plurimorum Christi fidelium sepius et cum instantia requisitus ad honorem Dei omnipotentis Patris, Filii, et Spiritus sancti. Et ad exaltationem orthodoxe fidei et Christianae religionis augmentum. Nec non hujusmodi ad sedationem detestabilis schismatis tunc vigentis, ac fidei et Ecclesiae unionem auctoritate ipsius Dei Patris, et Filii, et Spiritus sancti ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli, atque sua, de fratribus suorum concilio et assensu, omniumque praetorium in sua curia consistentium decrevit, declaravit, diffinivit, sive pronunciavit, praestatam Birgittam sanctam esse et tamquam sanctam ab universali Ecclesia venerari, ac Sanctorum Cathalogo ascribi debere, et ascripsit, statuens, ut ab universali Ecclesia anno quolibet in die, qua illam post devictum triumphatumque mundum in perpetuas aeternitates praesens vita paratur, videlicet x Kal. Augusti festum ipsius et Officium sicut pro una Sancta non virgine nec martyre devote et solemniter celebraretur. Et ut ad venerabile sepulchrum ejus ardentius et affluentius Christi fidelium confluere multitudine, et ejusdem Sanctae celebrius coleretur festivitas et ejus nomen celebrius recoleretur, auctoritate praedicta omnibus vere poenitentibus et confessis, qui hujusmodi ejus sepulchrum apud monasterium in Vuatzsteno Ordinis S. Augustini, S. SALVATORIS nuncupati, Lincopen. diocesis, per dictam Birgittam fundatum, in ejusdem festo, nec non quinto Kal. Junii, quo videlicet die venerandum ipsius Birgittae corpus apud ipsum monasterium translatum fuit, et sub tunc occurrentibus diebus devote visitaverint, ut perfertur, septem annos et totidem quadragesimae de injunctis eis poenitentiis misericorditer relaxavit, prout in litteris dicti Bonifacii desuper confessis, quarum tenorem de verbo ad ver-

bum praesentibus inseri fecimus, plenius continetur.

448 Quare pro parte charissimi in Christo filii nostri Erici regis Sueciae illustris, asserentis, se ad hoc singularem generis devotionis affectum, nobis fuit humiliter supplicatum, ut, cum praeformatum detestabile schisma jam per Dei clementiam sedatum extat, dictaque S. Birgitta in praeformato, unde originem traxit, et alis circumviciis regnis et partibus, et praecepit et communis prae ceteris partibus in divini nominis laudem veneratur et colitur, et devotione habeatur ad eamdem, ad maiorem dicta Christianae religionis augmentationem, bonarumque mentium et conscientiarum serenationem puriore, decretum, declarationem, definitionem, sive pronunciacionem, nec non ascriptionem, et relaxationem predicta, et alia in dictis litteris contenta auctoritate Apostolica ratificare et approbare, et Apostolico munimine roborare, ac defectus, si qui in eis forsan intervenerint, supplere de benignitate Apostolica dignaremur.

449 Nos igitur ipsius regis praeclare ejus devotionis et sinceritatis affectibus, quibus erga Deum et nos, ac Romanam Ecclesiam clare dignoscitur, diligenter consideratis, in hac parte supplicationibus inclinati, decretum, declarationem, definitionem, seu pronunciacionem, necnon ascriptionem, et relaxationem, ac alia in dictis litteris contenta hujusmodi rata habentes et grata, ea auctoritate Apostolica tenore praesentium ex certa scientia approbamus et etiam confirmamus, ac presentis scripti patrocinio communimus, supplentes omnes defectus, si qui forsan intervenerint in eisdem. Tenor vero dictarum litterarum anteponitur, et est talis: Bonifacius episcopus, servus servorum Dei etc. Nulli ergo omnino hominum licet hanc paginam nostrae approbationis, confirmationis, communicationis, supplicationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praecepserit, indignationem omnipotentis Dei; et beatorum Petri et Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Florentiae Kalend. Julii, Pontificatus nostri anno secundo. Electus et consecratus fuit Martinus V in Concilio Constantiensi anno 1417 mense Novembri: data est igitur Bulla hac anno 1419. Ericus rex, ad cuius preces Martinus V S. Birgittae canonizationem confirmavit, Margaretae Sueciae, Danie et Norvegiae reginae consanguineae fuit, anno 1396 in trium regnorum societatem ea curante, adscilus, que, defuncta anno 1412 Margareta, tenuit solus usque ad annum 1439, quo in Pomeraniam secessit, privatusque reliquum vitæ cursum pergebat.

450 *Beneficis in Vastenense monasterium fui, et jam inde ab anno 1413, se monasterii illius res promoturum pro viribus spoponderat: ad quem annum ita de illo in Diario Vastenensi legitur: In profecto S. Erici venit rex Ericus ad Vastenias primitus, postquam adeptus est plenariam gubernationem istorum trium regnorum et venit cum magna devotione: nam pedestris venit de Skæningia usque ibi et ostendit tam sororibus, quam fratribus magnam familiaritatem et promisit, se completerum aedificationem ecclesie Vastenensis. Insuper etiam promisit, quod adficaret unum monasterium de novo in Lalandia de Ordine S. Birgittæ, cuius tamen primam fundationem fecerat Dna. regina Margareta ante obitum*

A obitum suum, et ob hoc petiit a Dn. confessore et fratribus, ut posset intrare monasterium fratrum ad accipendum exemplum et formam, quomodo illud monasterium in Lalandia esset construendum. Qui difficulter admissus, solus intravit cum Dn. Petro archiepiscopo Lundensi, et sic, aliquibus locis ibi inspectis, exiit cum magna consolatione, promittens, se diligere locum illum, quantum posset, et promovere; *ut re ipsa ostendit datis ad Pontificem Martinum V litteris, quibus, ut vidi- mus, canonizationis S. Birgittae, a Bonifacio IX facta, confirmationem petiit et obtinuit. Uxor vero ejus Philippa, Henrici IV, Angliae regis filia, monialis, superstite marito, effecta, in monasterio Vastenensi diem supremum obiit et supulta est anno 1430, Ordinis Birgittini patrona insignis.*

*etiam alias
benemerito:* 451 *Erici Sueciae regis cum Philippa, Angliae regis filia, nuptria instituti Birgittini in Angliam propagandi occasionem praebuisse eviden- tur; hinc vero ulterius accidit, ut Ordinis illius constitutiones ab eodem Martino V, indubitate B Pontifice, confirmarentur: Iste enim, ut legit- tur in Diario Vastenensi ad annum 1406, nuptria celebratis, venit Vazstena Dn. Henricus Rawinzwart nobilis miles de Anglia, qui, convocato conventu, asserebat, se velle fundare in Anglia unum monasterium de Regula S. Salvatoris, et dedit fratribus litteras suas (exhibit illas Benzelius pag. 194 et binis seqq.) super locum hujusmodi, et dotem, petens, ut duo fratres mitterentur in Angliam pro constructio- ne istiusmodi monasterii, quod et fratres cum exultatione intima annuerunt. Anno vero 1414 Henricus V, Angliae rex, Philippe frater, inquit Thomas Walsinghamus, cepit fundare tria monasteria religiosorum iuxta predium suum, quod SCHENE (in agro Surreiensis) vulgariter appella- tur, unum de Ordine monachorum Chartuisen- sium. Aliud monachorum, qui CELESTINI vocantur... Tertium Brigitinorum, qui S. Augustini Regulam profitterunt, quae cum aliis adjectis ceremoniis vocatur ab eis REGULA SALVATORIS, videlicet monasterium Sion in agro Middlesexiano prope Brentfordiam ad sinistram Tamisii ripam fundavit, eique primam praefecit abbatissam Matil- dem Neuton, ut tom. 2 Monastici Anglicani col. 360 et seqq. in charta fundationi ejusdem C monasterii videre est.*

*Regula au-
tem Birgittae
nec Henricus
V. Angliae
rex.* 452 *Approbat quidem S. Birgittae constitu-
tiones Urbanus V, uti et Urbanus VI: quorum
prior non dubius Pontifex fuit: at quia, ut ap-
paret Birgittinae constitutiones ab Urbanio V ap-
probatae ab indubio, et universim agnito hactenus
solemniiter confirmatae non erant Pontifice, petiit a
Martino V Henricus; ut Birgittinas Constitutio-
nes, eo, quae eas approbat Urbanus VI modo,
sua quoque auctoritate firmaret. Fecit id Martinus V
Episc. servus servorum Dei. Ad perpetuam rei
memoriam. Excellentum principum, Deo preser-
vit et Romane Ecclesiae devotorum, desideris
libenter annuimus, illaque (principiis cum ad
Orthodoxa fidei augmentum et sacrae religionis
propagationem edere dignoscuntur) dum a
nobis petitur, favoribus prosequimur opportu-
nis. Sane cum charissimus in Christo filius no-
ster Henricus, rex Angliae illustris, sicut asse-
rit, ad Ordinem S. Augustini, SANCTI SALVATORIS
nuncupatum, sub Regula et secundum constitu-*

tiones seu instituta S. Birgittae, alias BRIGIDA nominate, institutum et fundatum, singularis ge-
rat devotionis affectum: et unum jam inchoaverit,
et nonnulla allia ejusdem ordinis monasteria et loca, sub Regula et secundum constitutiones seu
instituta praedicta, Deo sibi propitio, intendat et
proponat fundare et dotare.

453 *Et cum etiam Regula sive constitutiones
sive instituta predicta: nec non fundatio, con-
structio, et dotatio monasterii de Watzsteno Lin-
copensis dices., quod primum et principale,
et per prefatam Birgittam, sive Brigidam, sub
Regula et secundum, constitutiones per instituta
hujusmodi, fundatum constructum et dotatum
exitit auctoritate quondam Urbani VI in sua obe-
dientia, dequa partes ipsae tunc fuerant, nominati,
probata et confirmata tunc fuerint, prout in
ipsius Urbani litteris, desuper confessis, plenus
continetur. Pro parte ejusdem regis nobis fuit
humiliter supplicatum, ut predictam Regulam,
constitutiones et instituta, nec non litteras ipsius
Urbani, ac omnia et singula in iis contenta, de E
novo, ad ipsius regis conscientia maiorem sere-
nationem, auctoritate Apostolica confirmare, et
defectus, si qui forsan intervererint in eisdem,
supplere de benignitate Apostolica dignaremur.
Nos igitur hujusmodi ipsius regis pium et lauda-
bile propositum plurimum in Domino commen-
dantes, hujusmodi supplicationibus inclinati, Re-
gulam, constitutiones, seu instituta, predicta ac
omnia et singula alia in predictis litteris, quarum
tenorem presentibus de verbo ad verbum inseri-
fecimus, contenta, auctoritate Apostolica predicta,
tenore presentium ex certa scientia confir-
mamus et presentis scripti patrocinio communi-
mus, supplentes omnes defectus, si qui forsan
intervererint in eisdem. Urbani litteras vide su-
pra a num 404; post quas recitatas ita prose-
quuntur Martinus V. Nulli ergo omnino ho-
minum licet hanc paginam nostrae confirmationis,
communicationis*, et supplicationis infringere,
vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem
hoc attemptare presumperit etc. Dat. Flo-
rentiae 7 Iduum Aprilis Pontificatus nostri anno
secundo.*

454 *LECTORE
J. B.*

*confirmatio-
nem ab eo-
dem Pontifice
impetravit.*

§ XXVIII. De cultu sacro et reliquiis S. Birgittae.

Postquam solenni ritu a Bonifacio IX S. Bir-
gitta in Sanctorum numerum anno 1391 rela-
ta fuerat, triplex festo quotannis illius memoria
in Vastenensi monasterio celebrata fuit: nimurum
festum Translationis ejus die XXII Maii, festum
ejus Natale die XXII Iuli, festum Canonizati-
onis per Octavam die VII Octobris. Primi quidem
mentio fit in Diario Vastenensi ad annum 1404,
alterius ad 1516, tertii ad annum 1396 et alibi
sparsim. Consecratum nomini suo altare, quod
indulgentiis Bonifacius IX decoravit, habuit
Vastense jam inde ab anno 1392, de quo in Fun-
datione Ordinis S. Birgittae, praefixa revelatio-
nibus ejusdem Coloniae Agripinae anno 1628
impressis, ita lego punto 5: Bonifacius IX,
Pontifex Maximus, visitantibus altare S. Birgittae
in monasterio de Watzsteno sepe dicto, ipso
die dedicationis hujusmodi altaris duos annos
totidemque

*S. Birgittae
cultus a Bo-
nifacio IX,
Suecique*

AUCTORE
J. B.

totidemque quadragenas de iunctis relaxavit pœnitentia. Sub dato Romæ apud S. Petrum viii Calend. Aprilis, Pontificatus sui anno tertio. Anno sequenti insigni prorsus pompa S. Birgittæ reliquiae in eodem monasterio exaltatae fuerunt, teste Thoriro Andreæ ad annum 1393, solemnitatem ita describente: Item Dominica Trinitatis, quæ cadebat in crastino Petronillas virginis et Kalendis Junii ordinatus fuit in Vazsteno venerabilis pater et dn. Kanutus Boëtii episcopus Lincopensis per reverendos patres et dominos Henricum, archiepiscopum Upsalensem, Benonem Arosensem, et Hemmingum Vænionensem. Et eodem die per eosdem episcopos, præsente etiam dn. Torstano, episcopo Skarensi, facta fuit et celebrata solemnitas exaltationis et ostensionis reliquiarum totius corporis (dempta tamen parte illius non exigua, quæ in Italia permanens) S. Birgittæ, matris nostræ gloriose, quæ a vulgo SKRINLEGNING dicitur.

præsulibus
promotus;

455 Afferunt etiam canonici, prepositi et alii clerici, milites, militares, dominæ, nobiles, senes, virgines, et juvenes et tanta multitudine diversorum statuum, clericorum et laicorum de omnibus patribus, istorum præcipue trium regnum (Suecæ, Danæ et Norvegæ) quanta insimul in partibus istis unquam visa fuit, nec ab istis incolis major et solemnior processio visa est, quam tune fuit facta, et tunc quatuor episcopi portaverunt scrinium S. Birgittæ cum reliquiis in ecclesiam et prosuerunt super summum altare in choro fratraru, benedicentes et glorificantes Deum in Sancta sua, cui sit laus et honor in secula. Amen. Tertio post anno, Christi 1396, Suecæ presulæ concilium provinciale Arboghe celebrarunt, et diem vii Octobris, S. Birgittæ sacrum, tota Suecia solennem esse sanxerunt. De dicto concilio ita rursum Thoriru Andreæ ad annum mox dictum: In Dominica, qua cantatur Lætare, in concilio provinciali statutum est per prelatos, scilicet Henricum archiepiscopum Upsalensem, et Kanutum Lincopensem, et Torstanum Skarensi, et Thordonem Strangianensem, et Nicolaum Arosensem, et Hemmingum Væxionensem episcopum, festum B. Birgittæ solemniter agi septimo die Octobris, et esse festum terra, seu totius regni. Statuta concilii edidit Benzelius ad calcem Diarii Vastenensis pag. 188 et seqq.; ex quibus præterea liquet, S. Birgittam jam tunc in peculiarem regni Suecæ patronam fuisse adscitam: verba concilii hoc spectantia sic habent: Item festum S. Birgittæ, patronæ nostræ, septima die mensis Octobris solemniter celebretur.

Missa anti-
qua vii Octo-
bris

456 Exstat penes nos Missale votivum Suecicum pro presbyteris tam secularibus, quam religiosis cuiuscumque diœcesis et Ordinis sub initium typographiae excusum, sed sine loco et anno impressionis, in quo festum S. Birgittæ tamquam solenne notatur die vii Octobris, et Missa ejus propria hujusmodi legitur: Introitus: Gaudemus omnes in Domino etc. Oratio: Deus, qui Ecclesiam tuam per beatam Birgittam sacris illuminare dignatus es consilii et doctrinis, concede propitius, ut, quæ nostris purgandis excessibus clementer revelasti, devotis mentibus exequamur, P. D. Epistola: Optavi et datus est michi sensus etc. Graduale: Propter veritatem et mansuetudinem etc. Sequentia: Surgit mundi vergente vespera, velut stella micans ethere, Birgitta vas gratie, rosaque mundicie. Stans fortis

in amoris sedere, scandit Christum decenter capere cordis in hospicio, dulci desiderio. Nil dulce querens, nil amabile carni, mundo vel vase glorie. Christi sub gremio cor humile requiescit; hostis caput contrit fortiter, dum in bono succrescens jugiter, Christo sponsa frui feliciter inardescit. Sponsam Sponsus frequenter instruit, novam vite normam instituit, ut sic in sponsa, prout congruit, delectetur. Grato fruens amore properat, jugum Sponsi ferre desiderat, libens et prona, quod statuerat, proficitur. In celis sua conversatio, miro placens virtutum radio, Dei Sanctorum colloquio recreatur. Tandem vite completo stadio, mundi transfertur de naufragio, et in summo celi consortio coronatur. Sis Birgitta nobis propicia; mira de te clarent prodigia, plebsque latæ Dei magnalia confitetur. O Maria Dulce præsidium, fac Birgittæ per patrociniū, ut optatum in celis bravium nobis detur. Amen.

457 *Evangelium*: Nemo accedit lucernam etc. *Offertorium*: Diffusa est gratia etc. *Severa*: Hostias tibi Domine laudis offerimus, supin ejus long-
rem des-
lita: 3 denuo
fatu E interveniente suffragio, et placatus suscipias et ad salutem nostram provenire concedas. P. Dm. *Communio*: Diffusa est gratia etc. *Postcommunio*: Quesumus, omnipotens Deus, ut celestia Sacramenta, que sumpsumus, intercedente beata Birgitta, reatus nostros purifcent, et recte vivendi nobis operentur effectum. P. Dm. *Hæc Missa forte in Suecia lecta fuit, ex quo S. Birgitta aut in Catalogum Sanctorum relata fuit, aut ex quo festum ejus in concilio Arbogheni per totam Sueciam solenni ritu celebrari jussum est, anno, ut jam diximus, 1396: dignam itaque censui, cujus ob antiquitatem hic facarem mentionem. Redeo ad favores, quibus festos S. Birgittæ dies Pontifices sunt prosecuti. Idem (scilicet Bonifacius IX) permisit omnibus et singulis Ordinis hujus (Birgittini) personis, infra et extra monasterium existentibus, utriusque sexus eligere in festo Canonizationis S. Birgittæ annuatim, semel vero in mortis articulo confessorem de patribus et fratribus ejusdem Ordinis quemcumque, qui eis corde contritis et confessis plenam omnium peccatorum remissionem, in sinceritate fidei, unitate S. Romanae Ecclesie et obedientia ac devotione S. Sedis Apostolica pro tune et in futuro existentis auctoritate Apostolica pin impertiatur. Ita rursum legitur in Fundatione Ordinis supra citata. Initium litterarum Apostolicarum est: Etsi ex debito etc. Date sunt iv Non. Junii Romæ apud S. Petrum anno Boni faciei IX duodecimo, Christi 1401.*

458 *Inocentius VII litteris Romæ datis apud S. Petrum iv Idus Martii anno Pontificatus sui primo, Christi 1405, quarum initium: Licit is, de cuius munere venit etc, præcipuis, Domini et beatæ Marie festivitatibus, aliasque, quas inter numeratur dies natalis S. Birgittæ, seu dies xxiii Julii, et per earum Octavas concessil quodannis indulgentiarum annos quinque et totidem quadragenias monasterii Vastenensis ecclesiam visitantibus. Ex Alexandri V litteris, anno Pontificatus sui primo, Christi 1409 datis, intelligitur, S. Birgittam Vastenæ eo anno sacellum suo nomine dicatum et indulgentiis ab eo Pontifice dilatum habuisse: hæ ita sonant: Alexander V episcopus, servus servorum Dei, universis Christi fidelibus etc: Cupientes igitur, ut capella S. Birgittæ, sita juxta monasterium Watzstena Lin copensis*

A copensis diocesis congruis honoribus frequenter et etiam conservetur etc: omnibus vere penitentibus et confessis, qui in festo Assumptionis B. M. V. et ejusdem S. Birgittae eandem capellam devote visitaverint annuatim, et ibidem manus porrexerint adjutrices, singulis videlicet hujusmodi festivitatum diebus tres annos et totidem quadragenas de injunctis eis penitentiis misericorditer relaxamus etc. Datum Pisis xiv Cal. Septembris Pontificatus nostri anno primo. *Eodem anno Alexander V in concilio Pisano Nonis Iulii Pontificiam coronam accepert. Sacellum porro, de quo Alexander, videtur etiam S. Birgittae prodigiis claruisse.*

*Vastenæ sa-
cellum.*

459 *Idem enim reor ac illud, de quo Thorirus ad annum 1406, ubi episcopum quendam, Robertum nomine, Roma in Scotiam a Pontifice (Innocentio VII) missum et divertentem in Sueciam, meritis S. Birgittæ naufragio eruptum scribit. Narrabat (Robertus monachus Vastenensis, inquit Thorirus Andreæ, qui ista audire ea ore narantis potuit) quoddam miraculum, quod secum Deus fecerat per merita S. Birgittæ. Ipse enim, in die S. Clementis, existente in mari, inter Pruciam B et Sueciam suborta est tanta tempestas in mari, quod omnes de vita desperabant et frequenter cogitabant naute merces ejicere in mare; sed ipso prohibente dixit: commendemus nos, fratres, auxilio S. Birgittæ et faciamus ei votum, quod ipsius limina visitemus, quanticus venerimus ad portum Swerorum. Omnibus autem hoc ventibus et promittentibus, ipse non vigilans, neque dormiens, sed quasi in spiritu raptus, vidit, se esse in quadam capella, ubi quidam sacerdos in summo altari celebravit Missam, et ad dextram altaris vidit unam personam, viridali habitu indutam cum mantello nigro et tunica grisea et albo peplo in capite et retro eam stabant fratres et sorores orantes. Ipse autem, accepta cedula ardenti, venit ad altare ascendendo per aliquot gradus et fixit candelam in cornu altaris, et sic recessit, et continuo in se reversus vidit omnem illam tempestatem sedatam, et glorificabat Deum et gloriosam Sponsam suam, qui per ipsam talia operari dignatus est. Tandem veniens ad Vazstena, et intrans capellam, reperit eam in eadem forma, qualem videbat in mari, et, sic magis certificatus de visio-*

C ne, sciebat, se propter merita S. Birgittæ fuisse liberatum. De indulgentiis, quas pro Suecia festis S. Birgittæ diebus concessus Bonifacius IX, consule Bullas ejus & superiore transcriptas. Sufficiunt autem hæc, ut opinor, ut pateat, quanta sollicitudine Pontifices, S. Birgittæ cultum in Suecia promovendum curarint.

460 *At quoniam indulgentiarum Pontificiarum jam facta mentio est, admonet me locus hic, ut de indulgentiis S. Petri ad Vincula, quas Christus Birgittæ concesserit, sermonem modo instituam. Ad eum fere modum, quo S. Francisco pro ecclesia Portiuncula Christus concessisse traditur indulgentias plenarias, ita et S. Birgittæ pro ecclesia Vastenensi concessisse eum nonnulli volunt easdem indulgentias, quæ ecclesie S. Petri ad Vincula, dum S. Birgitta riceret, concessæ erant. Simile quid innuitur Revelationum Extravagantium cap. 24, ubi Christus de Vastena ita loquens inducit: Et sicut in hoc loco fuerint pœnaturi locus, et gravamen terre, sic nunc colligentur ad locum istum illi, qui postulabunt misericordiam et indulgentiam vivis et defunctis et placabunt me pro statu regni. At luculentius*

multo res ea explicatur lib. 4 Revelationum cap. 137; cui titulus: Revelatio tangens Papam Urbanum (V) quam habuit Sponsa Christi in Roma super confirmatione Regule Salvatoris, et super Indulgentias sancti Petri ad Vincula, a Christo concessis monasterio beatae Virginis in Watzsteno. In decursu vero capitinis nunc Pontificem, nunc Birgittam Christus alloquitur: Pontificem quidem sic: Ego dictavi eam (Regulam Salvatoris) et dotavi spirituali dote, scilicet concedendo indulgentias, quæ sunt in ecclesia sancti Petri ad Vincula in Roma. Tu ergo approba coram hominibus, quod coram exercitu meo coelesti est sancitum. Ita vero Birgittam: Tu autem, Sponsa mea, si non poteris habere literam et gratiam Papæ et sigillum super concessione dictæ indulgentie, nisi precedente pecunia, sufficit tibi gratia mea. Ego enim approbo et confirmabo verbum meum et omnes Sancti erunt mihi testes. Mater mea erit tibi sigillum. Pater meus confirmator, et spiritus meus advenientium ad monasterium tuum consolator.

461 *Inficiari quidem nolim S. Birgittam a Christo in mandatis habuisse, ut Urbano V Constitutiones suas approbandas offerret; at præceptum ei pariter fuisse, ut indulgentiam ecclesie S. Petri, quam a Christo impetrarat, a Pontifice præterea approbandam curaret, eo nimur modo, quo res hic peracta refertur, ut, quod sentio, palam et aperte edicam, res est, quam non possum non habere suspectam. Quis enim facile sibi inducat in animum, dixisse Christum Birgittam, indulgentias, quas illi concessisset, ratas validas que fore, etiamsi eas Pontifex, quem adire ea de causa jubebat, auctoritate sua munire noluisse, ut verbis num. superiore recitatis videtur innui? Novi eguidem, quod de S. Francisco aiunt, eum nempe, cum necdum Pontificias super indulgentia Portiunculana litteras accepisset, Honorio III Pontifici dixisse: Si opus Dei est (de indulgentia Portiunculana loquebatur) ipse suum opus habeat manifestare. De hujusmodi ego nolo aliud instrumentum, sed tantum sit charta B. Virgo Maria, notarius sit Christus, angeli sint testes: Sed præmiseral: Tantum sufficit mihi verbum tuum; ad quem modum respondere S. Francisco potuit, postquam ab Honorio, quod petebat, vice vocis oraculo impetraverat. Nec Urbanus Vitas indulgentias unquam S. Birgittæ aut concessisse aut confirmasse videtur. In literis equidem, quibus S. Birgittæ Regulas confirmari (vide num. 326) Birgittinis eas solummodo dedit indulgentias, quæ Ordini S. Augustini, cuius Regulas profentur, jam ante concessse fuerant; nec ullam indulgentiarum ecclesie S. Petri ad Vincula Roma, cum ecclesia Vastenensi communicatarum, mentionem fecit. Num altius id litteris præstil? Non opinor: alioquin enim Fundatio Ordinis, editioni revelationum S. Birgittæ Coloniensi præmissa, illarum verbo saltem, quod non facit, meminisset.*

462 *Adhuc cur Gregorius XI, Urbani V successor, in litteris, quibus ecclesiam Vastenensem in festo S. Petri ad Vincula visitantibus indulgentias concessit, non modo dirinxit illas S. Birgittæ datas, aut ab Urbano approbatas fuisse, non innuit, sed eas, ut mox videbimus, ad tres annos et totidem quadragenas restrinxit, cum Rome in Ecclesia S. Petri longe ubiores, et ampliores essent? Cur Urbanus VI in litteris, quibus ecclesiam Vastenensem dicto die visitantibus omnes*

AUCTORIS
J. B.

*Fertur
etiam Bir-
gitta a
Christo ac-
cepisse quas
dam indul-
gentias;*

AUCTORE
J. B.

omnes indulgentias, quas eodem die Romæ in ecclesia S. Petri ad Vincula promereri fideles poterant, sine restrictione concessit, nullam fecit concessionis divinæ, qua eas jam ante S. Birgitta obtinuisset, mentionem; contra vero solitam hominum ad monasterium Vastenense eo die devotionis causa conuentum multitudinem, et miraculorum eo die frequentiam, quibus ad extenuendas dictas indulgentias motus fuerit, memoravit? Quibus apud animum pensis, suspicari coepi (merito, an immerito prudens lector judicet) caput 137 libri 4 Revelationum S. Birgitta sincerum saltem omni ex parte haud esse, et ab aliquo, quiscumque is fuerit, fuisse interpolatum aut auctum, qui Indulgentiæ Portiunculanæ, S. Francisco concessæ, historiam imitari voluerit. Sed ut, quæ jam dixi uberioris confirmantur, et ut, quæ de indulgentiis S. Petri ad Vincula, ecclesiæ Vastenensi concessis, merito credi possint, constet; probatoria eam in rem monumenta videamus.

463 *Gregorium XI, Urbani V successorem proximum, trium annorum et totidem quadragenarum indulgentias ecclesiæ Vastenensiæ, B a S. Birgita fundatam, die festo S. Petri ad Vincula, seu die 1 Augusti visitantibus concessisse, ut num. superiore dixi, testantur ejus ea de re litteræ, quas ex Fundatione Ordinis S. Birgitta. jam crebro laudata, huc transcribo: sic habent; Gregorius XI episcopus, servus servorum Dei, universis Christi fidelibus, præsentes literas inspecturæ salutem et Apostolicam benedictionem. Dum præcelsa meritorum insignia. Cupientes igitur ut ecclesia monasterii S. Mariae in Watzst. Ordinis S. Augustini Lincopensis diocesis, quod quondam Birgitta principissa Nericie de novo canonice fundavit et constru fecit, a Christi fidelibus congruis honoribus frequentetur, et ut Christi fideles eo ferventius cause devotionis ad eandem ecclesiam confluant (locus hic sane aptissimum fuisset, indulgentiæ, a Christo concessæ, si ab eo profecta fuisset, mentionem faciendi) quo ex hoc ibidem dono coelestis gratia uberioris consperxerint sese refertos, de omnipotens Dei misericordia et beatorum Petri et Pauli Apostolorum auctoritate confisi, omnibus vere pœnitentibus et confessis, qui in festo beati Petri ad Vincula præfata ecclesiæ devote visitaverint, annuatim tres annos et tres quadragenas de injunctis pœnitentiis relaxamus, etc. Datum Romæ apud S. Petrum Cal. Febr. Pontificatus nostri anno primo; Christi 1371, quo Romæ S. Birgitta adhuc versabatur. Cum igitur ait Pontifex quondam principissa Nericie, id non ita accipendum est, quasi de S. Birgitta jam tum defuncta, dictum sit, sed de fundato jam tum per illam Vastenensi monasterio; vel serius (post annum 1373 ad xxiiij. Julii, quo illa obiit, proiectum) quam anno 1 Pontificatus litteras illas dedit Gregorius dicendus est. Ceterum litterarum Gregorii exordium hanc integre quidem, ut patet, hic expressum est: si autem, quæ in citata Fundatione Ordinis S. Birgitta litterarum Pontificiarum verba supprimuntur, indulgentiæ pro ecclesia Vastenensi in festo S. Petri ad Vincula S. Birgitta a Christo concessæ mentionem, quod lamen non reor, forte faciant, qualia illa sint edoceri cùpio, et Gregorii pro ea testimonium lubens amplectar.*

464 *Progedior ad Urbani VI Bullam, qua*

hunc Pontificem, omnes, quas festo S. Petri ad Vincula Romæ in ejusdem nominis ecclesia pro mereri fideles tum temporis poterant, liberalius, quam Gregorius XI, decessor ejus, fecerat, ecclesiæ Vastenensis monasterii, nulla tamen indulgentia a Christo S. Birgittæ concessa mentione injecta, sed ad augendam populi dicto die eo concurrentis devotionem, indulgentias concessisse, pariter dixi. Sic habet: Urbanus VI episcopus, servus servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam etc. Cupientes itaque ut ecclesia monasterii in castro Watzst. Lincopensis diocesis, quod per dilectam in Christo filiam, nobilem mulierem Catharinam, quondam Ulphonis de Ulphaso militis natam, dictæ diocesis et quondam Birgittam ejus matrem ad honorem et sub vocabulo ejusdem B. Mariae de bonis suis de novo fundatum et copiose dotatum dicitur, et in qua quidem etiam corpus dictæ Birgittæ requiescit, et in qua omnipotens Deus, præsens in festo S. Petri ad Vincula, in quo ad ipsam ecclesiam numerosa multitudo fidelium regni Suetæ et aliarum nationum causa devotionis peregrine annuatim, ut asseritur, confluit, multa signa ostendit et miracula operatur, congruis honoribus frequentetur: et ut Christi fidèles devotionis causa eo lubentius ad ipsam ecclesiam confluant, quo etc. De omnipotentis Dei misericordia et beatorum Petri et Pauli, Apostolorum ejus, auctoritate confisi, omnibus vere pœnitentibus et confessis, qui in dicto festo præfata ecclesiæ devote visitaverint, annuatim omnes et singulas indulgentias et remissiones peccatorum ac relaxations injunctarum pœnitentiarum, quas quicunque Romani Pontifices, prædecessores nostri, ecclesiam S. Petri ad Vincula de Urbe, in eodem festo annuatim visitantibus indulerint, sive indulgentiæ, remissiones et relaxations hujusmodi (quas haberi volumus præsentibus pro expressis) in perpetuum, sive ad certum tempus concesserint, modo, forma et ad tempus, quibus per eosdem Pontifices concessæ existunt, anotariate Apostolica misericorditer concedimus per præsentes. Nulli ergo hominum licet hanc paginam nostræ concessionis infringere etc. Dat. Tybur. 3 Cal. Aug. Pontificatus nostri anno 1, Christi 1378.

465 *Vides, Urbanum VI ob solam tum hominum in festo S. Petri ecclesiæ visitantium, tum miraculorum ea die ibi fieri solitorum multitudinem dictas indulgentias concessisse, quas, cum non explicit Pontifex, accipe authenticam anni 1380 earumdem declarationem: In nomine Domini Amen. Ista venerabilis ecclesia (S. Petri ad Vincula Romæ) fuit a principio per Octavianum imperatorem, et prima die Augusti sive consecrata per sanctissimum patrem et dominum Pelagium, et in predicta die quicunque devote ad predictam ecclesiæ accesserint confitentibus et vere pœnitentibus et confessis posuit et concessit remissionem omnium peccatorum et absolutionem (sonat hæc indulgentias plenarias) et quilibet die sunt in dicta ecclesia quinque anni de indulgentia. In Quadragesima vero et Dominicis et festivitatibus duplicitur et etiam a prima die Augusti et per totam Octavam predictus Papa Pelagius posuit et concessit, quicunque ad predictam ecclesiæ devote accesserit, remissionem medietatis omnium peccatorum. Quibus siquidem Cartabellis et antiquissima Legenda ipsius venerabilis ecclesiæ hujusmodi indulgentiarum*

A gentiarum, sic exemplatis, ut præmittitur, asseruerunt et affirmaverunt dicti Capitulum et canonici dictæ ecclesie in praesentia mei notarii et testium subscriptorum tanquam veris et veridicis fidem plenariam per populum Christianum fore adhibendam, et adhiberi debere; ipsique canonici et Capitulum eis tanquam veris et veridicis ac antiquissimis in ecclesie dicta uterentur, asserentes, populum Christianum quasi ex omni mundi parte in prædicto festo S. Petri ad Vincula ad dictam concurrenre indulgentiam, et in tali devotione persistere. Et hoc etiam publicum et notorium in dicta Urbe et in partibus convicinis.

sed a Pontificibus indulgentia S. Petri ad vincula Romæ.
466 Super quibus idem Dominus Magnus (*verosimiliter Petri, qui S. Birgittæ canonizationi sedulo allaboravit*) a me notario publico infra scripto publicum sibi petit instrumentum fieri, sigillo dicti Capituli sigillatum. Acta fuerunt hac Romæ in ecclesie prædicta S. Petri ad Vincula sub anno Domini MCCCLXXX, Indictione in, die vicesima secunda mensis Martii, Pontificatus sanctissimi in Christo patris et domini nostri,

B domini Urbani divina providentia Papæ sexti anno secundo, præsentibus venerabilibus et discretis viris DD. Nicol. de Calientis Bacto, Joanne de Aperinis, Joanne Petri Vitonis etc. prædictæ ecclesie canonici. Et ego Hector Vrowin de Hussem, clericus traject. diœcœ. publicus auctorit. Apostolica notarius præmissis sic actis et concessis per dictos dominos Capitulum et canonicos et omnibus aliis et singulis, dum, ut præmittitur, sic agerent et fierent, una cum nominatis testibus presens etc. interfui, eaque sic fieri vidi et audivi et in notam recepi etc. *Erit fortasse, qui dicat, Pelagii xata, seu seculo sexto nondum indulgentias plenarias consuevisse concedi: sed esto, indulgentias istas haud adeo re ipsa fuisse antiquas: quemcumque earum seu juris seu facti defectum posteriores Pontifices supplerent potuerunt, et saltem longe erant ubiores, quam indulgentia Vastenensi ecclesie a Gregorio XI concessa. Romæ, ut ex instrumenti verbis efficitur, celebratum fuit per Octavam festum S. Petri ad Vincula, quo pariter modo Vastena fuisse celebratum, colligitur ex Diario Vastenensi ad annum 1405, ubi ejus mentio fit. Mota adversus has indul-*

C gentias difficultas aliqua fuit in concilio Basiliensi, de qua in Diario Vastenensi ad annum 1433 hæc leguntur: Die S. Hypoliti venit de concilio Basiliensi quadam stricta citatio, qua confessor et abatissa citabantur ad ipsum concilium cum documentis super revelationibus B. Birgittæ et super indulgentiis festi S. Petri ad Vincula.*

467 Quis citationis hujus exitus fuerit, non edicti laudatum Diarium: salvas tamen evasisse, perinde ac S. Birgittæ revelationes, dictas indulgentias, propterea autumno, quod Jacobus Upsaliensis archiepiscopus autographas Urbani VI de illis litteras vidisse se dicat in litteris, quibus anno 1490 die XXIX Martii Ordinis Birgittini plerasque indulgentias Innocentii VIII jussu ac nomine confirmavit: has Benzelius exhibet a pag. 205: prædictarum autem indulgentiarum nominatum his verbis Jacobus meminit: Et postmodum (productis coram me) alias litteris Apostolicarum indulgentiarum ad instar ecclesie S. Petri ad Vincula de Urbe, præfato Ordini concessarum, vera bulla divæ memorie Urbani VI bullatis etc. Non hic stetit Pontificum in ecclesiam

Vastenensem liberalitas: nam præter indulgentias § 27 memoratas, quas illi Bonifacius XI concessit, collatae quoque in eandem fuere indulgentiae plenariae, quales Honorius ecclesie Portiunculanae concessit a primis vesperis Calendarum mensis Augusti usque ad Vesperas sequentis diei, quas anno 408 Vastenæ primum promulgatas et numero fidelium concursu celebratas lego in Diario Vastenensi: Die Annuntiationis (inquit, qui Thorir Andreæ in conscribendo Diario Vastenensi successit) B. Virginis, qui cedebat ipsa Dominice mediae Quadragesimæ primitus in monasterio nostro Vazstena pronuntiatae et celebratae fuerunt indulgentiae, videlicet remissio omnium peccatorum, sicut in Assisio datae leguntur B. Francisco. Et venit illo tempore congregatio populorum copiosa. Laus et honor et gloria Deo omnipotenti, et sanctissime sua Matri Virginis Mariæ, et B. Birgittæ in secula seculorum. Amen. Concesserat easdem indulgentias pro eodem die ecclesie S. Salvatoris monasterii Birgittini, in suburbio Gedanensi seu Dantiscoano conditi, Bonifacius XI jam inde ab anno 1398, ut ex ejus litteris, in Fundatione Ordinis S. Birgittæ sèpè citata puncto v. relatis perspicuum est: quando vero, aut a quo Pontifice primum monasterio pariter Vastenensi impetratae fuerint, nusquam inveni. Ceterum his aliisque gratis cunulatam Vastenensem ecclesiam, et continua, quæ illius fundatrix Birgitta operata est in ea prodigia, hujus cultum et celebritatem sunnompere auxisse, non est, quod quempiam moneam.

468 Adhuc augendo S. Birgittæ cultui monasterii Vastenensis ascepsa non segniter incubuerunt. Sub annum enim 1403, ut scribit infra laudandus illustris Baro Sparwenfeldius ad majores nostros, magnificum ex argento inaurato scripnum, quo S. Birgittæ exuviae conderentur, Stockholmie fabricandum curarunt: que de, ut opinor, sequentia Diarii Vastenensis ad annum 1412 verba intelligenda sunt: In profecto S. Petri ad Vincula, hoc est, in die S. Helene, qui tunc cedebat in Dominica, venit scrineum S. Birgittæ ad monasterium Vazstennense, portatum de Stockholmis, ubi fabricatum fuit per dominum Thorirum Benksson, militem, qui præfuerat illi operi. Inchoavit tamen illud opus frater suus dominus Steno Benedicti, miles; sed mox ab incepto ab hac vita sublatus est. Et quod ipse complere non potuit, prædictus frater suus dominus Thuro usque ad finem perduxit. In quo quidem serineo fuit F quadraginta XXIX marchæ (argentii) puri, una unica minus. Anno autem 1430 monasterium suum, S. Marie hactenus sacrum, S. Birgittæ pariter dicatum volvere. Audi rursus Diarium Vastenense ad prædictum annum: In crastino Sigfridi, scilicet quinta feria post Dominicam Septuagesimæ in praesentia regis et procerum regni, ac etiam episcopi Linconensis dedicavit frater Johannes Haquinus (fuerat monachus Vastenensis) archiepiscopus Upsalensis (consecratus anno 1422) monasterium Vazstennense in honorem B. Mariæ Virginis et S. Birgittæ sine consecratione altaris. Quanto vero in honore ibidem habita fuerit apud summae etiam conditionis homines, vel ex eo conjicere fas est, quod ejus illic reliquias Sueciam reges et reginæ veneraturi sèpè venerint, ut anno 1403 Margareta, Sueciam regina; anno 1415 Philippa, Erici regis uxor, quæ ibidem etiam in choro S. Annae a se constructo sepeliri voluit: annis

ANCTORIS
J. B.

LEUCTORE
J. B.

festa ejus-
dem a mar-
tyrologis

annis 1442 et 1446 *Christophorus rex Sueciæ*,
et 1448 *Carolus*, qui etiam filiam suam Bir-
gittam in monialem Birgittinam consecrandam
eo deduxit anno 1455, ut in loci Diaio sparsim
videre est.

469 *Ex tribus supra memoratis S. Birgittæ
festivitatibus alia Martyrologia plures, alia pau-
ciores signant. Usuardi editio Lubeco-Coloniensis
 anni 1490, Grevenus et Molanus ad solum diem
vii Octobris, quo inter Santos relata est
S. Birgitta meminerunt: Florarium nostrum Ms.,
senescente seculo decimo quinto confectum, Trans-
lationem ejus affigit diei xxviii Maii; diem na-
talem xxiii Julii; præterit autem diem canoniza-
tionis. Contra Galesinius indictum præterit
diem translationis: dies autem natalem et canoniza-
tionis, hunc ad vii Octobris, illum ad xviii Ju-
lii assignat. Ferrarius Birgittæ ad diem xxviii Maii,
quo translatum ejus corpus credidit, et
ad diem vii Octobris, quo Sanctis adscripta est,
meminil. At Martyrologium Germanicum anni
1573, et Martyrologium, Canisii vulgo dictum,
singula ex tribus memoratis festis ad dies par-
ter memoratos notant. Varia, quæ penes non sunt
Martyrologii Romani editiones, anno 1631 an-
tiquiores, S. Birgittæ dūmtaxat ad diem xxiii
Julii meminerunt: quod autem eo anno (ab Ur-
bano VIII anno 1630 prius recognitus) typis
Plantinianis Antwerpiae prodiit, ad diem viii
Octobris tantum ita habet: Sanctæ Birgittæ, vi-
duæ, quæ post multas Sanctorum locorum pere-
grinationes, divino afflata spiritu, Romæ quie-
vit decimo Kalendas Augusti: pridie vero hujus
dies corpus ejus translatum fuit: prout hodieque
Romanum Martyrologium habet.*

470 *Sed Martyrologium Romanum, his anti-
quius, et anno 1584 Gregorii XIII jussu edi-
tum, ad diem xxxiii Julii S. Birgittæ sic an-
nunciat: Romæ sanctæ Birgittæ viduæ, quæ post
multas sanctorum locorum peregrinationes, divino
afflata spiritu, ibidem sanctificata clara decepsit
e vita, cuius corpus postea in Suetiam translatum
fuit. Videtur itaque S. Birgittæ festum
sub Urbano VIII a die xxxiii Julii ad diem viii
Octobris in Martyrologio Romano fuisse trans-
positum. Quod vero sub eodem Urbano pariter
addi cœptum esse videtur, nimirum die vii Octo-
bris S. Birgittæ exuvias in Sueciam deportata
fuisse; cum Roma egressam S. Catharinam
matris sue exuvias Wastene sequentis anni
mense Julio die iv vel v deposuisse, viderimus
supra, a vero alineum apparet: ita ut dies trans-
lationis cum die canonizationis, quem vii Octo-
bris fuisse, ex ipsa ea de re Bonifacii bulla
§ 26 transcripta liquet, perperam hic confundi
videatur. Ceterum cum S. Birgittæ in Romanis
Martyrologiis, editis a Belino et Munerato anni
1521 et 1536 nulla S. Birgittæ occurrat men-
tio, est, unde suspicari liceat, hanc sub
Gregorio XIII Martyrologio Romano, nisi forte Ro-
mana Martyrologia, hoc Pontifice antiquiora,
aliud doceant, primum fuisse inscriptam.*

471 *Solutus S. Birgittæ festum Romæ celebrari
olim ritu semiduplici, qui ad diem vii Octo-
bris prescribitur in Missalibus Romanis anni
1629, 1634 et 1660; uti et in Directoriis
Romanis annorum 1685, 1695 et aliquot se-
quentium, quæ apud nos sunt: at in hodierno
Missali Romano ritu duplice celebrandum no-
tatur, ex quo id ut fieret indulxit Innocentius XIII
cujus ea de re hoc anni 1724 decretum exstat:*

quorum uni
modo ritus
duplex per
Ecclesiam
universam
decretus est,
principum

Porrectis nuper sa: me: Innocentio PP. XIII D
litteris Cæsar. Majestat. Caroli VI Romanorum
electi imperatoris, et Elisabethæ imperatricis,
nec non serenissimi Polonie regis, nonnullorum
Emorum et Rmorum S. R. E. Cardinalium,
plurimumque Archiepisoporum, Episcoporum, ac
Principum, quibus non minus pie, quam enix
supplicatum fuit, ut officium S. Birgittæ, quod
in universalis Ecclesia sub ritu duplice recitatur,
in posterum ad Ecclesiam Universalem sub ritu
duplice extendere dignaretur, illisque ad Sac: Ritu
Congregationem remissis, in eaque no-
vissime per eminentissimum et reverendissimum
D. Cardinalem Ptolomeum relatis, Sacra eadem
Congregatio, instante P. Jacobo Schechli Priore
Generali Ordinis S. Birgittæ in Bavaria, Reve-
rendissimo Prospero de Lambertin, Archiepiscopo Theodosia, Fidei Promotore, etiam au-
ditio, censuit, ut singulis annis die 8 Octobris
ab omnibus tam Secularibus, quam Regularibus
utriusque sexus, qui ad horas Canonicas tenen-
t, Officium predictum sub ritu duplice re-
citar, et Missa respective celebrari possit.
Si sanctissimo D. N. visum fuerit. Die 26 Au-
gusti 1724.

Et facta per me secretarium Sanctissimo D.
N. de predictis relatione, Sanctitas sua beni-
gne annuit: Die 2 Septembris ejusdem anni
1724,

F. Card. Paulutius Praef.
Loco + sigilli

Nicolaus Maria Tedeschi Ar-
chiepiscopus Apamenus
Sac. Rit. Congreg. Secr.

472 *Memoratus in Innocentii diplomate P. Ja-
cobus Schech, Ordinis S. Salvatoris seu S. Bir-
gittæ Prior et confessor generalis in suo libello
de Templo et monasterio S. Altonis in Bavaria
Superiore, anno 1730 edito, pag. 58 quosdam
e principibus viris, qui pro elecendo ritu Officii
S. Birgittæ per universam Ecclesiam litteras
scripsere, recenset: Magnum videlicet Hetrurie
ducem; Eystadiensem, Spirensim, Passavensem
Frisingensem, Monasteriensem et Constantien-
sem, episcopos; Salisburgensem, Pragensem,
Viennensem, et Florentinum, archiepiscopos.
Cum porro Innocentius, Officium S. Birgittæ in p
pluribus etiam regnis fuisse ritu duplice reci-
tatum, ait, id de regnis Septentrionalibus ac ma-
xime de regno Sueciae dictum acceperit. Anno 1616
sacri rituum Congregatio, ut novum S. Birgittæ
Officium cum octavis, ut olim recitari in Suecia
consueverat, recitaretur etiam in Polonia tum
a Suecis, tum a Polonis, concessit ad regis Sig-
ismundi preces, cuius tunc erant Polonia et
Suecia regna.*

473 *Prodiit id typis Plantinianis anno 1651
inter cetera Patronorum regni Suecici Officia
propria ad diem vii Octobris. Lectiones secundi
Nocturni habet easdem, quas modo ad diem eun-
dem exhibet Breviarium Romanum. Propria il-
li sunt in primis Hymnus in Vesperis hujus-
modi:*

Hora consurgit aurea,
Lux absque nube rutilat,
Regna gaudent ætherea,
Mundus applaudens jubilat.
Nam decor regni Sueciæ,
Birgitta clari germinis,
Clara jam videt facie.

Splendorem

A

Splendorem veri luminis.
Ex fructuosa vinea
Virga processit gracilis,
In aetate virginea
Pulchræ Rebeccæ similis,
Spicas virtutum colligit
Ruth post terga metentium,
Quarum se granis reficit
Intra terram viventium.
Amatrix innocentia
Castum ducens jejunium,
Cor dedit sapientiam,
Vanum postponens gaudium.
Jesu, nostra redemptio
Fac nos in regnis coelicis
Hujus patronæ merito
Sanctorum frui gaudiis. Amen.

• Svecia
Polonica

474 *Antiphona ad Magnificat in primis Vespervis sic habet*: Birgitta, Christi famula, fidelis in officio, tu felix Anna vidua, templi vacans servitio, Rachel amore servida, Jacob placens consortio, salus agrotis placida, devotis consolatio, splendens justorum semita, mosto-
rum recreatio, fiat per tua merita grata nostra devotio; quæ reseras abscondita, nos offer lucis radio. *Oratio eadem est, quæ in Breviario Romano, Terti Nocturni Lectio petitur ex Evangelio Matthæi cap. xi*: In illo tempore respondens Iesu dixit: Confiteor tibi Pater, Domine cœli et terra, qui abscondisti hec a sapientibus et prudentibus, et revelasti ea parvulis et reliqua: *Sequitur pars homiliae sancti Hilarii episcopi in idem Evangelio. Responsorium Lectionis septima* tale est: O facies Moysaica, solis coruscans radiis, sanctitate magnifica, magnis clarens prodigiis, in requie pacifica Sponsi fruens encæniis. *Versus*: O femina misericifica, continuis lœtifica servos tuos præsidis. In requie. *Responsorium Lectionis octavae*: O Canalem mundissimum, per quem de cœli cardine fluit, ut ros, eloquum ignitum sancto flumine, mentes inflammans hominum interiori lumine. *Versus*: Ora, Birgitta, Dominum, ut nos post vite terminum celorum locet agmine. Mentes. Gloria Patri. Mentes.

resitandum: 475 Hymnus ad laudes :

Cœli perornat gaudia,
Causam præstat lœtia
Birgitta rosa fulgida,
Pax et decus Ostgothiæ.
Beata pauper spiritu,
Palmas extendens pauperi,
Læto vultus intuitu
Manum porrexit inopi.
Soluto matrimonio,
Postquam vir mundo moritur,
Devoti cordis osculo
Christum sponsum amplectitur.
Sponsus dilectam suscitat,
Veni, vocans, ad Libanum:
Surgit amica, properat,
Regalem petens thalamum.
Montes petit aromatum
Haec affluens deliciis,
Donis plena charismatum
Vitam servat a vitiis.
Jesu, nostra redemptio,
Fac nos in regnis coelicis
Hujus patronæ merito
Sanctorum frui gaudiis. Amen.

Antiphona ad Benedictus: Corona Sponsa præ Octobris Tomus IV.

dita, præsentata per Virginem, plebem devotam visita, tuam rege progeniem, umbram mortis illumina, noctis aufer caliginem, pedes nostros justifica in pacis pulchritudinem. *In secundis Vespervis Antiphona ad Magnificat*: Vale suavis musica, demulcens aures principum: tu Gedeonis buccina, castra deterrens hostium: tu dulcis tympanistra, corda movens fidelium: converte mater inclita luctum in nostrum gaudium.

476 *De cultu sacro, quem Birgittæ sanctitati Reliquiarum hand immerito Ecclesia exhibet, jam satis dictum existimo: lubet itaque, priusquam Commentario huic finem imponam, pauca quoque de ejusdem reliquiis, quæ hinc inde memorata inventi, lectori hic exhibere. In monasterio Panispernae Romæ, ubi primum tumulata fuit, reliquiarum S. Birgitta partem remansisse; alterum vero Roma anno 1374 in Sveciam transportatam, et in monasterio Vastenensi fusse depositam in superioribus dictum est. Hic in honore semper habita fuerunt, donec in Svecia Catholica avitaque religio floruit: hinc pariter per varias orbis Catholici regiones fuere dispersæ. Peculiaria quedam hisce de rebus anno 1714 illustris Baro de Sparwenfeldt ad majores nostros prescrivit, quorum hec fere sunt præcipua capita, hausta, ut scribit, ex archivis Svecicis, et libris MSS. Vastenensibus. S. Birgitta ossa anno 1374 primum Vastenæ terræ mandata, datis prius ab Alberto rege, episcopis et regni Svecia senatoribus et civitate Orebroensi anno 1379 die XVIII Januarii ad Urbanum Pontificem litteris, et priori loco per Albertum regem eruta fuerunt anno 1381 et scrinio honoris causa inclusa, testibus, inquit, litteris reginæ Margaretae ad Urbanum Papam, et Vastenensis abbatissæ et conventus ad Bonifacium Papam, quas exhibet Registrum chartaceum pag. 53.*

477 *Diarium Vastenense, seu Thorirus Andreæ ad annum 1381 obitum S. Catharinae, Birgitta filie, unica memorat, nec alibi reliquiarum S. Birgittæ, regis Alberti opera in scrinium honoris causa illatarum, mentionem facit, nisi ad annum 1393, quo cum jam in vivis esse desuisset, Birgerus, S. Birgittæ filius, quem matris sua reliquiarum in scrinium illationi adstitisse, scripsit Margareta Vastenensis abbatissa: hujus verba num. 76 commentarii hujus de prima reliquia rum S. Birgittæ in monasterium Vastenense receptione, anno 1374 facta, interpretanda putari, nescius tum eorum, quæ anno 1381 de Sancte reliquiis per Albertum facta fuerant: itaque ex Sparwenfeldio commissum errorem corriges, et anno 1374 annum potius 1381 substitues, quo adhuc vivisse Birgerum, liquet ex Diario Vastenensi ad annum 1391, qui Birgero supremus fuit: sed modo Sparwenfeldium porro audiamus. Insigni prorsus pompa S. Birgittæ, in numerum Sanctorum jam ante relate, reliquias fusse anno 1393 die XXVIII Maii Vastenæ circumlatas, ait, quæ de re quoque actum est supra num. 454 et seq. Decennio vero post scrinium magnificum ex argento inaurato continendis S. Birgittæ reliquiis fabrefactum fuit, de quo vide dicta num. 468: id porro, ut addit Sparwenfeldius, anno 1575 Joannes, Sveciæ rex, ut ex eo, sic exigente necessitate, moneta cuderetur, auferri, sed sexennio post alterum fieri prorsus simile jussit.*

478 *Ex quo autem propagari Ordo Birgittinus cœpil, quaquaversum quoque S. Birgittæ re-dispersio, in varia loca liquiarum*

AUCTOR.
J. B.

AUCTORE
J. B.

liquierum portiones variæ e Vastenensi monasterio demigrarunt, certantibus novorum monasteriorum incolis, ut ne omni fundatricis sua sacro pignore carerent: ea Birgittæ reliquias obtinuisse aliquid scribit, monasterium Vallis gratiae in Finlandia, anno 1441 fundatum, Housogene (forte Huswuto prope Aslogam, de quo Dia-
rium Vastenense ad annum 1448) Muncalivense in Norvegia, Marienbodense et Marienstadense in Dania, atiaque in Anglia, Flandria, Bavaria, Magnipoli, Pommerania, Prussia, Russia, Lithuania, Polonia, et Paradisi monasterium in Tuscia. Lincopiam in Suecia servatum fuit os brachii et articulus digiti in ecclesia cathedrali. Ex iisdem obtinuerunt Rudolphus, Saxonæ et Luneburgi dux, comes et elector Palatinus, qui sacellum S. Birgittæ sacrum in territorio Brandenburgensi condì jussit, in quo, quas, scriptis anno 1402 litteris, obtinuerat, S. Birgittæ reliquias collocavit; Nurembergenses anno 1407, Brandenburgicus episcopus Henricus, Henricus item Anglia rex etc.: quorum litteras autographas in archivis Suecicis servari Sparwenfeldius affirmat. His idem addit sanctimoniales Gedanenses, Jacobum (Palladinum) archiepiscopum Florentinum, Benedictinos Moguntinos etc.

et varia

479 Regis Sigismundi tempore, sub principe Carolo IX devastato Vastenensi monasterio, expulsiisque anno 1555 monachis, Magnus Abraham Upsaliensis dictus archiepiscopus, Vastenenses reliquias omnes sustulit, quas omnes tumultuarie et clam, ne eas unquam Catholici inventirent, in cæmeterio Vastenensi defossa fuerunt. Sigismundus ante pugnam, quam anno 1598 cum Carolo IX prope Lincopiam inuit, Vastenam misserat, qui defossas humi reliquias perquirerent, sed frustra. Anno autem 1599 Carolo IX, jam rex Suecicæ factus, inquiri in reliquias SS. Birgittæ, Catharinæ et Ingridis in cæmeterio Vastenensi jussit, inventasque clam omnibus, ne quisquam eas erueret, in castro Vastenensi occulti præcepit. Verum non in eo solum castro, sed et alibi ea, ut appareat, tempestate, S. Birgittæ reliquias defossas fuisse, necesse est: nam, ut in iisdem litteris narrare Sparwenfeldius pergit, agricola solum exercens prope Lincopiam anno 1678 seu aratru seu ligone in quodam consulis Lincopiensi fundo cimelia quedam ex argento fabrefacta detectiz: quedam liquefecit faber argentarius; quedam vero integrata conservata fuerunt.

in Suecia
sors:

480 In hic vero, quæ integre servata sunt, fuisse brachia duo argentea, auro obliita, hie-rotheca (servando Corpori Domini sacrosancto destinata) pulcherrima, calix, patena, et exigua ex argento deaurato. S. Catharine statua: quæ omnia pretio sibi comparasse Carolum XI anno 168... servarique ait in castro et ædibus regiis: e binis autem brachis argenteis alterum os S. Aeschili, alterum os brachii S. Birgittæ continebat, prout eorum inscriptio indicabant: postrem hoc, naturalem magnitudinem exæquans, tibiam minorem et os brachii S. Birgittæ per puram densanque crystallum conspicendas continebat: inscriptio vero, quantum eam præ characterum difficultate legere Sparwenfeldius potuit, ita sese fere habebat: Mistica Birgittæ tua perfer arista tristes; Birgittæ lacertus nos ducat et iste; pro nobis ora Birgitta patrona de insuper vita: e quibus sane verbis sensum exprimere, qui paulo tolerabilis sit, perquam difficile est.

Addit denique, in eodem argenteo brachio inclusum esse articulum digiti præter reliquias jam memoratas. Atque hæc quidem de S. Birgittæ in Suecia reliquias docere nos non est gravatus, quod non sine grati animi testificatione dictum sit, illustris baro de Sparwenfeldt: serventurne hodieque omnes istæ in Suecia S. Birgittæ reliquæ, dicendo non sum.

481 Nulla porro apud Sparwenfeldium capi-
tis S. Birgittæ mentio est: caput ejus, vel certe aliquot ejusdem ossa servari, ac cultu sacro ho-
norari in ecclesia vici Courson, in Burgundia
siti, et sea leucis Autissiodoro distantis, docuit
nos P. Gabriël Brotier, edito nuper, notis illu-
strato, continuo Tacito orbi literario no-
tus, et eorum, quæ ad nos hac de re prescripsit,
testis oculatus. Collocatae sunt, inquit, S. Birgittæ
reliquiae in supradicta ecclesia paroeciali ad cor-
nu Evangelii, et in theca, ferreis clathris septa,
inclusæ. Subtus vero nigro marmor, sed verbis
Gallicis concepta, hujusmodi inscriptio legitur:
Conditur hac theca caput S. Birgitta (Gallice S. Brigitte) viduæ et regum Suecicorum sanguine, in
Gallia die duodecimo Augusti anni MDCCLIII opera
domini de la Thulerie, equitis et comitis de Cour-
son, regis ad Sueciam reginam (Christinam) legati
extraordinarii deportatum, eidemque a supradicta
regina secundum episcopatus Autissiodorensis mo-
numenta dono datum. Inscriptionem hanc, prout
verbis Gallicis concepta erat, ipsemel, quem su-
pro nominavi, Gabriël Brotier descripsit, si-
mulque nos monuit castri, vicique Courson domi-
nium penes familiam domini de la Thulerie
haud amplius esse.

482 Lanceletus lib. 2 Historiæ Olivetanae, in
monasterio Quârtano prope Geniam servari are-
um vasculum scribit, continens membranum in-
volucrum, cui charactere antiquo hæc verba in-
scripta sunt: Digitus S. Brigidae habitus ab epi-
scopo Alfonso, hujus monasterii fundatore, et sanctæ Viduæ familiari. Masinius in sua Bononia perlustrata ad diem VIII Octobris meminit reli-
quiarum in S. Stephani servatarum, verum quales eæ sint, non exponit. Gelenius de Colonia Agrippinensis. Magnitudine lib. 3 Syntag-
mate 75 pag. 587 Thesauro sacro Virginum con-
ventualium tertiae Regule S. Francisci adscribit
reliquias aliquas S. Birgittæ. Rayssius scribit
pag. 199 S. Birgittæ chlamydem servari Brugis
in S. Donatianni cathedrali ecclesia, ac os unum
Rutiliæ pag. 456. Ex Miraculis S. Birgittæ, Ne-
apoli factis et infra edendis constat, portionem
ejusdem reliquiarum non diu post ejus obitum
habuisse Antonium de Carlecto, sanctæ Viduæ
olim familiarem: Beyerlinck in Theatro vita
humanæ ad vocem, Reliquiæ, inter cimelia sacra
ecclesiæ S. Mariae de Sapientia Neapolitani S. Bir-
gittæ reliquias numerat.

A

VITA

S. BIRGITTÆ a,

Auctore Birgero, archiepiscopo
Upsalensi b.

PROLOGUS.

Auctor S. Birgittam secundum triplicem statum generatim prædictat:

Ecce descripsi eam tibi tripliciter c. Tripliciter

Esol exurens montes, et radios igneos exsuffflans, alma mater est Ecclesia, que sicut aurora consurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, illius virtute, cuius oculi multo plus lucidiores sunt super solem, montes in circuitu ejus, pia videlicet adoptionis sue filios super altitudinem terræ ad dulcedinem patriæ celestis elevatos, tribus ordinibus seu statibus, virginum scilicet, continencium et conjugatorum, quasi triplici funiculo, qui difficile rumpitur, pulchritudinat et decorat. Quibus corda et corpora fidelium, igne sancti Spiritus exusta, in camino castitatis, et continentie decoquuntur. Hi sunt tres ordines lapidum politorum, quibus Salomon pacificus Christus Jesus sanctificium suum in terra, quam fundavit in secula, pulcherrime decoravit. Iste sunt tres greges, qui in militante Ecclesia juxta putum aquarum viventibus aquis sapientias salutaris velut in abysso multa dulciter ad aquantur. Hee sunt tres propagines in una vita, qui est Christus, crescentes paulatim in gemmas geminae caritatis. Hee sunt gemmas pretiosissime, quibus veri David dyadema regium perornatur. Haec sunt tria, quæ secundum Salomonem sententiam bene graduntur. Dum sacra Virgines et Vidue sancte, nec non castum avantes conjugium, spretis concupiscentiis carnis, de virtute in virtutem gradatim incedunt, donec finaliter videant regnum Dei. Non solum enim Virgines,

C et continentes, verum etiam Conjugati per fidem sanctam, et operationem bonam placentes Deo ad aeternam merentur beatitudinem pervenire. Inter alia autem sancte matris Ecclesie membra fuit venerabilis domina beata Birgitta, sponsa electa et filia gratissima Jesu Christi, que etiam altera sacra tria sata simile commisit. Per hunc triplicem statum ne illius dominici seminis fructu tricesimum, sexagesimum scilicet et centesimum iis tribus statibus debitum perderet in se nobiliter representans. Propter quod congrue mater Ecclesia ipsam describit tripliciter commendandam. Haec est namque, que ingressu Virginalis excellentie delectabilis, que in progressu conjugalis pudicitie venerabilis, et in progressu viridalis continencie fuit immobiliter perseverans. Haec in statu incipiencium graciosa, in statu proficiencium fructuosa, et in statu perseverancium describitur gloriosa. Ista est mulier a Salvatore in Euangelio descripta, que acceptum fermentum abscondit in farinae satis tribus, donec fermentatum est totum; cum ardentissimo desiderio in Deum totaliter succensa, dilectionem, que in mente nostra recondita, tam

diu fervore debet, et crescere, donec totam mentem in sui perfectionem commutet, in tribus praceptis dominicis tenuit absconditam, Dominum Deum suum ex toto corde, ex tota anima, et tota mente ferventissime diligendo. Haec est, quæ post diem tertium presentis seculi Jordanem transiens, ad possidendam terram cum hiis, qui vocati sunt, ut eterne hereditatis promissionem accipiant, per tres portas, quæ sunt fides, spes et caritas, ad interius atrium celestis Jherusalem congaudentis introivit. De ipsis igitur vita, virtutum odoribus plena, secundum præscriptum ordinem, nec non de fide dignis miraculis, quæ Sponsus coelestis ad Sponsæ sua sanctitatis evidenciam operari dignatus est, simplici stilo, et utinam legentibus non ingrato, aliqua scribere curavimus ad honorem et gloriam Salvato-
ris d.

d

ANNOTATA.

a Erutam e tenebris ad nos misit P. Michaël van der Ketten Ordinis Birgittini, Prior Calca-riensis in Clivis, qui eam ex apographo, circa E medium seculum decimum sextum exarato, transcribi curavit.

b Seden Upsalensem tenuit ab anno circiter 1366 usque ad annum 1383: aquatis itaque fuit S. Birgitta non procul Upsalia nata; atque adeo credi debet fuisse de S. Birgittæ rebus probe instructus. Est, qui putet, Birgerum hymnum dumtaxat in ejus laudem, conscripsisse, non fusiorem ejusdem Vitam: sed hunc numm. 15 et 16 Com-mentarii refutatum habes.

c Textus hic, e lib. Proverb. cap. 22 f. 20 transcriptus, et Birgeri Prologo additus est a P. Do-minico Valck, olim monasterii Marienboemensis sacerdote, ut habent Notitiae, quas olim ad Majores nostros misit P. van der Ketten.

d Sequuntur in apographo nostro verba hæc: Explicit Prologus. Incipit Legenda de B. Birgitta per reverendum patrem D. Birgerum archiepiscopum Upsalensem compilata.

CAPUT I.

Status S. Birgittæ virgineus.

F

Beatæ Birgitta a, in Regno Swecie oriunda b, s. Birgitta e majoribus factam, ex Sanctorum ibidem Regum progenie c. a b qui suis sanctis promeruerunt meritis, ut magnificaret Dominus misericordiam suam cum ilia, illustrem duxit originem, verum etiam de nobilibus devotisque progenitoribus et parentibus d. Omnis siquidem ejus cognatio, et generatio, sicut Tobiæ, in bona vita, et sancta conversatione permanxit, ita ut accepti essent tam Deo, quam hominibus, et omnibus habitantibus terram. Nam avus, proavus, et attavus patris sui, exemplo Abrahæ et aliorum antiquorum patrum, qui peregrinabantur a Deo in hoc mundo, quamvis essent divites in virtute, pulchritudinis studium habentes, pacificantes in Domino dominibus suis, Sacraenta tamen Passionis Dominice ad memoriam reducentes, peregrinationem suam usque id civitatem sanctam Jherusalem et alia loca, quæ Christus Jesus sua

d

A. BIRGERO.

sua corporali mirificavit præsentia, non sine magnis laboribus feliciter perduxerunt. Quorum Dominus introitum et exitum misericorditer custodivit.

pietate et re-
gio sanguine
conspicuus.

2 Horum vestigiis pater ejus inhaerens, multa loca Sanctorum scilicet beati Jacobi *e*, et alia citra mare meridianum *f* devotissime visitavit. Paratus ulterius ire ad terram Sanctam, nisi Apostolicae Sedis consilium ex rationabilibus causis obstatisset. Ipse etiam omni die Veneris peccata sua consuevit humiliiter confiteri. Sæpiissime profers verba ista. Sic me die Veneris præparare volo ad Deum, ut quicquid ceteris diebus mihi dederit, ferre æquanimiter sim paratus. Illud memorans Sapientia: Ne glorieris, in crastinum differendo penitenciam, ignorans, quid superventura pariet tibi dies. Quod simili modo filius suus *g* omnibus diebus vite sue fideliter servavit, corpus suum post confessionem secrete flagellis acerimis verberando, ut in flagello paratus Christum flagellatum in suo glorificaret corpore, et cum vicis et concupiscentiis jugiter crucifigeret carnem suam. Mater similiter hujus gloriose Dominae nobilis extitit, et devota. Cujus pater *h*, cum de semine regio esset natus, decorum domus Dei diligens pluribus fundatis Ecclesiis et monasteriis *i*, ipsis juxta magnificientiam suam amplissimos redditus dotis nomine constituit et donavit.

non absque
prodigiis
k

3 Cum autem quadam die uxor *k* ejus devocationem mentis occultans, ac secundum nobilitatem suam, et consuetudinem nobilium incendens, ut omnis gloria ejus ab intus in fymbrys aureis: soli Deo placaret, a quadam moniali quasi superba despiceretur. Statim sequenti nocte cum dicta moniali obdormivisset, apparuit ei persona *l* mirabilis vultu, dicens: Cur detraxisti ancillæ mæ, dicendo eam superbam esse, quod tam non est verum; de ipsa enim unam filiam faciam procedere, cum qua statuam pactum meum, tantam ei tribuendo gratiam, ut universæ naciones non sufficiente admirari. O inscrutabilis Sapientia Dei, qui humiliatorem ancille sue clementer respexit, et tam in ea, quam in Filia implere voluit, que olim suis fidelibus promiserat per Prophetam: Feriam, inquiens, vobis cum pactum sempiternum, misericordias David fidelis *m*. Non miretur ergo quispiam fidelium, si justorum radix ad tantam profecit gloriam, ut tantam Sanctam futuri temporibus produceret. Quæ se quasi malus in montis vertice ad arcem erigeret sanctitatis. Egressus namque Sponsæ Dei fuit quasi diluculum divinitus præparatus.

nata,

4 Nam cum adhuc in matris gestaretur utero, contigit matrem in quadam sinu maris *n* pati naufragium, et cum multi promiscui sexus essent submersi, dux regni *o* videns ipsam in periculo constitutam. omnibus modis, quibus potuit, eam vivam ad litus perduxit: sed miro modo ipsa nocte astitit matri persona vestitu fulgenti, dicens: Salvata es propter bonum, quod habes in utero, nutri illud cum caritate Dei; quia tibi a Deo specialiter est donatum. Felix mater, quæ dono nobilissime prolixi, sicut beatus Paulus, a profundo pelagi liberatur. Nata vero puerilis, sacerdos quidam parochialis *p* viciniorum Ecclesiæ, vite approbata et atatis proiecte *q* vidit inter orationes suas nocte nubes lucidam, et in nube sedentem virginem, habentem librum in manu sua. Cui admiranti vox quedam ei respondens ait, Nata est Bir-

gero filia, cuius vox audietur per mundum *d* turum: namque erat, ut per eam, secuti per Moysen, in nube dominus populo suo loquetur. Et vox ejus, tanquam vox aquarum multarum et tonitri magni, terre finibus audietur. Cum autem ætate et gratia proficeret, fere per triennium quasi elinguis obmutuit, et os sum non aperuit ad loquendum: in fine vero trienniū * adeo plene usum obtinuit loquendi, quod trienniū jam non more loqueretur infantium, sed contra tantæ atatis naturam perfectissime resonaret. O miranda divina sapientia dispensatio! quæ ope rit mutorum, et linguas infancium facit disertas, ut ex ore infancium et lactencium perficiat sibi laudem.

5 Interea pia mater ejus omnibus operibus virtuosis, et eleemosynis, sicut altera Tabita, plena, graviter ægrotavit. Quæ aliquibus diebus ante obitum suum præscivit et prædictis. Cum itaque jam egressura esset de corpore, et animo revolveret, quod spes, qua diu differtur, affigit, animam, virum suum et alios de transitu suo dolentes, viriliter sic affatur: Quid doletis. Sufficit hue usque vixisse; gaudendum est autem, quod jam ad potentiores Dominum sum vocata. Sicque valedicens omnibus in Domino requievit *r*. Mortua igitur matre. Virgo Dei amabilis materterre suæ *s*, magna prudentie domine et devote, a patre traditum nutrienda. Cumque septimum jam attigisset annum, ut ex iuveniis principiis jocundiori rei expectaretur eventus. Videl ex opposito lecti sui altare, et dominam super illud vestibus fulgidis sedentem, et habentem in manu sua coronam, que dixit: Birgitta veni: illa autem hoc audiens surrexit de lecto, currens ad altare. Cui dixit domina: Vis ne habere istam coronam? Illi vero annuenti impo suit coronam capiti suo, ita quod sensit, quasi circulum corone tegere caput suum; rediens autem ad lectum, visio illa disparuit, quam tamen nunquam poterat oblivisci, nec mirum; signum enim fuit, quod altare fieret holocausti, in quo ignis divine caritatis semper arderet. Et Sponsorius suus Christus sibi coronam immaculatam et incontaminatam in cœlestibus conserva ret.

6 Post hæc circa decimum etatis sue annum, velut lilium mundissimum, tocius honestatis candorem continens, et a mortalitatis radice ad cœlestem pulchritudinem consurgens, mundicam cordis et corporis quasi thesaurum absconditum custodivit, similius in hoc Sare, Rachælis filiæ, que dicebat: Tu sis, Domine, quod nunquam concupivi virum, et mundum servavi animam meam ab omni concupiscentia, nunquam eum iudentibus miseri me, neque cum hiis, qui in levitate ambulant, participem me præbui. Habundavit in ea tocius forma virtutis, sobrietas cum modestia, simplicitas cum verecundia, humilitas cum obedientia, speciositas in conscientia, hylaritas in pacientia et caritas indefessa. Propter hec ergo et his similius Sponsa Dei, quasi inauris aurea, et margarita fulgens omnium oculis graciosa ab omnibus amabatur. Verum, quia necesse erat, ut aquila grandis ad alta provolans in arduis poneret nundum suum; ideo virgo Christo devota, cum quadam die in ecclesia de Passione Christi audiret prædicari, ipsam devote scribens in tabulis cordis sui, statim nocte sequenti vidit Christum, quasi eadem hora crucifixum, et dicentem: Taliter sum plagatus. Illa vero putans, hoc recente

A ter factum esse, respondit in spiritu Domino: O Domine, quis fecit tibi illud? Respondit Christus: Qui me contemnunt et negligunt caritatem meam. Tunc illa rediens ad seipsam tantum affecta fuit ab illa die ad Passionem Christi, ut raro sine lacrymis ad memoriam reduceret mysteria Passionis. Dulce etenim sibi erat cogitare de Sponsi vulneribus, ut aliquando in fletibus et mens accensa compungeretur, et inter lacrymas sublevata, Angelorum cibo, vera videlicet sapientia, quanto dulcius, tanto avidius pascetur.

ue biennio
post visitatior
a B. Virgi
ne,

7 Superveniente insuper anno etatis sua duodecimo, cum una dierum vas admirabile et opus excelsi beata Birgitta, cum puellis coevis operi plumario t' intenderet et multum anxiaretur animo, quod opus suum ad votum facere nequiret, mentis oculos ad eum, qui sanctus est in omnibus operibus suis, attencio erigebat, et ecce materterea sua domum, in qua se-debat, ingressa, illo ordinante, cuius opera magna sunt, et exquisita in omnes voluntates ejus; vidit virginem quandam ignotam contra sedentem sibi, et facientem opus cum ea. Cumque ad introitum suum virgo illa disparisset, quiescit, quae illa esset puella, quae sibi in faciendo opere concessisset. Respondet Sponsa gratissima, neminem se vidisse. Sed quia materterea ita subtiliter opus factum invenit, ut cernentibus daretur intelligi, non opus tam tenere etatis esse; sed in oculis omnium mirabiliter a Domino factum fore; idcirco materterea sua opus predictum inter reliquias suas fideliter reservavit.

8 Considerans post haec Puer illistris, quod si oratio pura et casta fuerit, celos penetrans vacua non redibit. Nocte quadam, aliis puellis dormientibus, ut in silencio et spe Domino se-crecius serviret, ac in frigore et nuditate affligeret corpus suum, nuda de lecto exiliens ante lectum crucifixum cum lacrymis adoravit. Quod materterea, cubiculum virginum latenter ingressa, ultra modum admirans, et levitatem Virginis esse credens, jussit auferri.* virgam, cuius me-tu adolescentulam corrigeret viam suam, quam cum materterea supra dorsum Virginis cepisset extenderet, adeo in minuta frusta extitit commi-puta, quod ipsa vehementer admirata, dixit: Quid fecisti, Birgitta? Nunquid docuerunt te mulieres aliquas fallaces orationes? Respondit cum lacrymis dicens: Non, Domina mea, surrexi de lecto, ut laudarem eum, qui me semper solet adjuvare. Cui materterea: Quis, inquit, est illa? Virgo ait: Crucifixus, quem nuper vidi. Ex illa autem die cepit eam materterea arcuus diligere, et fer-veniens venerari, intelligens, ipsam talis non ab homine neque secundum hominem, sed a Christo, qui doceat hominem scientiam, celitus di-diceisse.

9 Non longe post cum Virgo nobilis quadam vice ludaret cum puellis, dyabolus, qui semper primordia bona et rudimenta virtutum in ipso ortu festinat extinguere, sciens, quod ea fundata, non possit subvertere, Virginem apparet, quasi habens centum manus et pedes et in omnibus difformissimus, terrens eam, quae perterrita cucurrit ad lectum suum, crucifixo humiliiter se commendans. Ubi iterum dyabolus ei apparens dixit: Nihil possum fa-cere, nisi permiserit crucifixus. O fidelis Do-minus in omnibus verbis suis, qui non pa-

ciebatur eam tentari supra id, quod potuit; sed fecit cum temptatione etiam proventum, ut pos-set in aetate tam tenera sustinere. Quod post aliquos annos materterea audiens praecepit ei, ut visa silencio tegeret, et in Domino Deo suo spem suam ponere, Christum super omnia dili-gendo; sciens, quod vita nostra in hac peregrinatione non potest esse sine temptatione, ut sibi quisque imnotescit nisi temptatus, nec potest cor-onari, nisi vicerit, nec vincere, nisi certaverit, nec certare nisi temptationes habuerit inimici.

ANNOTATA.

a Sic a Bergero, patre suo, dicta fuit vero nomine: quamquam et Brigitta, et Brigida, minus lamen accurate, haud raro appellata invenia-tur.

b Sueciae universa pars est: Sueonia: in hac rursum sitae sunt Vestmannia, Dalecarlia, Ne-ricia, Sudermannia, et Uplandia, in qua postrema mundo data est S. Birgitta, in praedio paterni non Finstada, non procul Upsalia, civitate olim archiepiscopali et regum Suecicorum sede, dis-sito.

c De regio ejus genere fuse disserui § III Com-men-tarii prævii, quem consule.

d Patrem habuit Birgerum nomine, Petri filium, Uplandiae legiferum, seu judicem, non tamen dominum et stricti nominis principem: matrem Ingeborgem, seu Ingeburgem; quam Sigridem, aviam S. Birgittæ maternam cum ejus matre, ut apparel, confundentes, perperam multi appellau-rint. Videsis hac de re dicta numm. 37 et 38 Com-men-tarii præv.

e Nimurum Compostellæ in Galicia, Hispaniæ regno, jam olim fidelium, eo devotionis causa peregrinari solitorum, frequenti concursu ce-lebris.

f Intellige loca præcipua, in quibus Sancti præ-ceteriorum celebres maxime coluntur, et a fidelibus visitari solent, per Galliam, Italiam, Germaniam sparsa, quæ Sueciam inter et mare Mediterraneum sita sunt.

g Nomine Israël, de quo plura sunt dicta numm. 39 et 40 Commentarii prævii; uti et F de Ceteris S. Birgittæ fratribus et sororibus, Petro, Benedicto, Ingrida, Margareta et Ca-tharina.

h Nempe Birgittæ, seu Birgerus.

i Ex his unum nominatum exprimit in Chro-nico Margareta, abbatissa Vastenensis, num. 35 Comment. præv. laudata, scilicet monasterium Shoo, quod virginum Cisterciensium fuit ad Sueciam lacum, Meler dictum.

k Ingeborgis seu Ingeburgis, de qua hic ad lit. d.

l Quæ, non B. Virgo, sed Christus potius fuisse videtur ex Margareta abbatissa Vastenensis, num. 49 Com-men-tarii præv. laudata.

m Isaiae cap. 55, v. 3: sed legitur isthie: Misericordias David fideles.

n Ad littora Oelandiae, maris Baltici insulæ, non procul Calmaria, Smalandiae oppido.

o Ericus, frater Birgeri, regis Sueciae, a quo deinde Nicopiz in Sudermannia fame ene-ctus fuit.

p Alibi is fuisse legitur Hemmingus, factus deinde episcopus Aboensis: fuerintne plures hujus nominis Aboenses episcopi, iurstra indagavi: sed falli Vastovium reor, dum hunc Hemmingum, Aboensem

et frusta
terretur a
demonem.

A. BIRGERO.

Aboëensem episcopum, demortuum sub annum 1367, ætatis 70 scribebat. Vide lit. proxime seq.

q. Cum nata fuit Birgitta, seu seculi xiv initio, Hemmingus, de quo Vastovius, agere tantum potuit annum ætatis circiter xv, ut num. 54 Comm. præv. dictum est: huic itaque hæc Birgeri verba quadrare non possunt.

r. Anno 1510, ut censet Joannes Peringskiöld in Ms. S. Birgittæ Genealogia.

s. Margareta abbatissa Vastenensis illam nuncupat Ingridem: alibi legitur: Catharina, altera S. Birgitta materterta, ut num. 60 Comment. præv. dictum est.

t. Plumarium opus dicitur, quod ad modum plumarum textitur et variegatur, inquit Cangius in Glossario Gallice Ouvrage à ramage; citalque hunc Chronicu Farfensis apud Muratorium Script. Rer. Ital. tom. 2, part. 2, col 469 locum: In Silvapiana, ubi fuit antiquitus congregatio ancillarum, quæ opere plumariorum ornamenta ecclesie laborabant, quod ipsum tunc forte S. Birgitta faciebat.

CAPUT II.

B

Status S. Birgittæ conjugalis.

Marito so-
ciata

A nimadvertis exinde pater ejus, quod Virgo tam spectabilis et moribus elegans veluti altera Hester genus suum altius posset extolle-re, et quasi fons parvus in fluvium maximum crescens in aquas plurimas redundare. Ipsam euidam viro *a*, juveni nobili prudenti et ditti *b*, desponsavit. Qui non sicut illi, qui conjugium ita suscipiunt, ut Deum a se et a sua mente excludant, sed in timore Dei, qui malum con-suevit expellere, inter se matrimonium contraxerunt, et contractum honestissime servaverunt. Erat namque in eorum coniugio puritas intentionis, inseparabilitas affectionis, et sanctitas conversacionis, castificantes animas suas in obvia caritate. Illa vero Deum habens præ oculis ita voluit bonam eligere vitam, ut etiam non negligenter bonam famam. Summe cavebat, ne quis de ea sinistra loqueretur, aut ne daret occasio-nem aliis, sibi in vita vel moribus detrahendi. Levitates, loca et personas, quibus notari posset, fugit, ut venenum. Considerans, quod filius via uniuscujusque, quam virtutes intenduntur. Nec, quid boni quisque gesserit, agnoscitur, sed, si quid mali egerit, persecutatur. Ancillas honestas, et comites morigeros secum habuit, qui sibi de conversatione bona possent testimonium perhibere. Attendens, quod nulla res magis animos induit honestos et in pravum inclinabiles re-vocat ad rationem, quam bonorum virorum con-versatio.

piis operibus
puritatæ con-
scientia, so-
litudini,

11 Operi pro cultu divino et utilitate proximorum cum famulabus suis intenta fuit, ne ociosia comederet panem suum. Confessiones quoque, quæ obstruunt os inferni et portas ap-riunt paradisi, continue frequentabat. Eligens sibi in confessorem magistrum quendam *c* pro salute animarum peritissimum, et devotum, cui in omnibus avidius obedivit; sciens, quod verba sapientum sunt sicut stimuli, et quasi clavi in altum defixi; quæ per magistrorum consilium data sunt. Unde et ipse confessor solebat dicere familiariter amicis suis. Hoc in dñi Bir-

gitta signum alicujus futurae gratiae est, quod D ipsa ita levia peccata plangit, sicut alii gravissima, et nihil in verbis suis dimittit aut moribus indiscutsum. Ne autem animum suum circa familiaria tantum occuparet negotia, quin etiam in lege Domini posset jugiter meditari, cum Judith secretum cubiculum est ingressa, ubi fluctuum mitigatis motibus, quasi in portum voluptatis deducta, lacrymis stratum conscientie sue in tantum rigare consuevit, ut, absente marito, fere totis noctibus prudenter in orationibus non sine lacrymosis singultibus vigilaret, nec corpori suo a genuflexionibus et disciplinis secretis parcere voluit, ut corpus in servitatem redigeret discipline.

12 Unde cum semel in gemitibus laborans instanter ad Dominum oraret, ut alius conve-niens modus orandi sibi infunderetur, per quem Deo et beatae Virgini posset cotidie sedulum officium exhibere. Beata Virgo seutum oratio-nis ejus tanquam advocata fidelis ante Filium suum benedictum proferens. Ancillæ sua desiderium celeri effectui mansipavit. Nam quadam die, beata Birgitta mirum in modum mente in celestibus elevata, infusa est sibi oratio pul-cherrima de passione Christi, nec non de vita et laude beatissimæ Mariæ Virginis Matris ejus, quam ita memorialiter cordi curavit tradere, ut eam postea legeret omni die: in cuius si-gnum beata Virgo non longe post apparuit sibi dicens: Ego promerui tibi, illam orationem; ideo hanc leges *d*. Jejunii, quæ mentem sublevant, carnem spiritui subjiciunt, concupiscentie nebulas dissipant et repellunt; instantre quoties potuit, insistebat. A culcioribus cibis et potiis occulte abstinentis, ne a marito aut ab aliis notaretur. Elemosynas quoque fecit largissimas, deputatam habens domum pro pauperibus, qui bus lavando eorum pedes, et eos vestiendo sa-pissime serviebat. Sciens, quod bona est oratio cum jejunio et elemosyna magis, quam thesau-rorum auri cumulare. Sermones virorum approbato-rum libenter audiebat, gestaque Sanctorum, et Bibliam, quam sibi in lingua materna scribi-ferat *e*, continue relegebat; attendens, quod ce-ra impressionem recipit ex sigillo, ita hujus vi-tæ mortalitas ab exemplo.

13 Cum quodam tempore Domina venerabilis periliaretur in partu *f*, ita quod de vita ipsius desperaretur, et ipsa in uberibus consolations beata Virginis ex intimo cordis affectu fiducia-ribus figerat anchoram spei sue, statim in nocte, vigilantibus mulieribus et videntibus, persona quedam serico albo induta, subito visa est in-gredi ad eam, que stans ante lectum singula corporis jacentis membra manibus pertractabat. Omnibus igitur, qui aderant, admirantibus, et ipsa, quæ apparuerat, disparente persona, absque omni difficultate protulit partum suum. Nec ali-cui vertatur in dubium, quin persona predicta Virgo fuit Maria, sicut ipsa eidem beatae declaravit postea dicens. Quando, inquit, difficultatem habuisti in partu, ego Maria ad te ingressa sum: ideo ingrata es, si non diligis me, labora igitur, ut filii tui sint etiam mei. O miranda Vir-ginis humilitas, quæ neminem despicit, et nullum in necessitatibus derelinquit! Felix mulier, quæ reginam celorum habere meruit obstri-cem; sed feliciores filii, quos merito matris in filios adoptionis eligere voluit Mater Dei!

14 Filios

oratini-
juncti, pa-
perum re-
tro et Serpe-
ri impedit.

F
Adest in pa-
ta laborant
B. Virgo;
f

A 14 Filios quoque suos *g* et filias *h* cum magna sollicitudine et summa diligentia educavit, quos, quasi aquila provocans ad volandum pullos suos, et super eos volitans, unguibus correctionis et sane doctrine radius solis justitiae objecit, ordinans eis magistros *i*, qui ipsos in fide et moribus erudirent. Secuta in hoc consilium sapientis. Filii, inquit, si tibi fuerint, erudiillos et curva eos flectendo ad bonum a puericia eorum, et * filiae tibi sint, serva corpus illarum et non ostendas hilarem faciem tuam ante illas *k*. Consurgens diluculo, sicut Job, holocausta devote orationis non sine ploratu et fletibus pro singulis offerebat. Unde beatus Joannes Baptista ei apparet dixit: Quia plorasti, quod filius tuus *l* offendit me, non jejunans vigiliam meam, et malles eum servire mihi, quam regem esse, ideo ego juvabo eum, et armabo armis meis. Volens autem Spes Deo amabilis non solum liberos solerter educando *m* diligere, verum etiam dilectionem ad virum ferventer extenderet, ut, sicut erant duo in carne una, sic etiam essent unum in Christo per glutinum caritatis; velut turtur, qui semper idem canit, et semper idem diligit, maritum suum, in bellicis rebus strenuum, et in consilio regum peritissimum, ad Dei timorem et veneracionem solerter invitat. Unde vir tam nobilis et strenuus, tante uxoris seniori ductus consilio, addiscendo legere Horas beatissimae Virginis Mariae et diversis pietatis operibus insistendo Deo et beata Virgini in timore sancto servire studuit, quicquid erat legis et justitiae, quicquid morum et honestate vite curans efficerat adimplere. Sieque de eis verificari videtur id proverbium Sapientis: Mulier fortis oblectat virum suum, et annos vite sue pace implebit *n*.

peregre abit ex pietate; 15 Ut autem se a vanitatibus mundi liberius expedirent, ac divino servicio corda sua strictius manciparent, sicut olim Abraham, de terra et cognitione sua ac domo propria exierunt *o*, limina gloriiosi Apostoli Jacobi in Compostella *p*, in magnis laboribus et sumptibus visitantes. Peragrat is igitur multorum Sanctorum locis *q*, cum jam essent in reditu, Vir Deo devotus in Atrabato *r* cepit graviter infirmari *s*: invalescente autem infirmitate, Spes Dei in magna anxietate constituta per sanctum Dyonisium sic meruit consolari. Ego, inquit, sum Dyonisius *t*, qui a Roma veni ad has partes predicare Verbum Dei *u*. Nunc ergo, quia specialis devocione dilexeras me, ideo predico tibi, quod Deus vult per te innoscere mundo. Et tu tradita es custodie mee, propterea juvabo te. Et hoc tibi signum, quod vir tuus ex hac infirmitate non morietur. Unde ipse merito potuit dicere cum Propheta: Secundum multitudinem dolorum in corde meo consolaciones tuae lenitatem tranquillum et zelo justitiae tunc caverunt animam meam.

vivo adhuc marito, monasterium ingredi statuit, 16 Nec mirum: nam post aliquos vero dies ibidem, scilicet in Atrabato, vidit mirabilia quedam, videlicet quomodo transitus esset Romanum, et sanctam civitatem Iherusalem, et quomodo migratura esset de hoc saeculo. Quia omnia Deus omnipotens misericorditer adimplevit. Post longam vero aegritudinem convalescente viro, duce Domino, qui omnia disposuit suaviter, ambo ad patriam incolumes sunt reversi. Unde impletur in eis, quod dicit Sapiens: Gratia mulieris sedula delectabit virum suum, et ossa illius impinguabit *x*. Considerantes ex-

emplum, quia omnis ponderatio non est digna continentis animae, mutuam inter se voverunt continenciam *y* statuentes intrare monasteria ad servendum Deo viventi omnibus diebus vite sue. Unde ordinatis rebus et bonis suis, vir magnae devocationis, et conversationis honeste, ut firmius in sancto perseverare posset proposito, in monasterio Alvastrense *z* annis aliquibus morabatur *aa*. Unde tandem in senectute bona transiit feliciter ex hoc mundo *bb*.

17 Ipsa autem Deo et hominibus dilecta diligenter attendens, quod, sicut naturaliter ille, qui est in profundo pte circa meridiem videt stellam, ubi ille, qui stat in superficie terrae in lumine, nullam videt stellam, sic spiritualiter, qui in profundo virtutum ponitur circa Christum, qui est mediator Dei et hominum, clarus intuetur celestia, quam qui mentem fugit in ardorem lasciviae hujus mundi, ad profundissimam humilitatis et innocentie foveam se projicit, ut altitudinem celestis dulcedinis posset subtilius contemplari. Unde tertio anno ante mortem viri sui humillima Virgo Maria apparet *cc* ei dicens: Ego sum Regina misericordum. Ego tibi ostendere volo, qualis Filius meus erat in humanitate sua, et qualis, quando patiebatur in cruce. Et hoc erit tibi signum, quia venies ad loca, in quibus ego corporaliter conversabar, et ibi videbis spiritualibus oculis tuis Filium meum. O miranda pietas, cum ancilla Filii familiariter loquitor Mater Dei, ut de plenitudine ejus accipiant universi! Anno eciam quartu ante obitum viri *dd* Sanctus quidam in Regno Zweciae nomine Botuidus *ee* apparuit Sponsa Dei quasi in quadam mentis excessu profrens ista verba: Ego tibi promerui cum aliis Sanctis gratiam Dei scil. audire et videre spiritualia et sentire spiritum Dei; et spiritus Dei inflammbat animam tuam. Nec mirum, quia omne cor, quod Spiritus sancti tangit gratia et mansuetudinis lenitate tranquillum et zelo justitiae fit accensum.

ANNOTATA.

a *Ulfoni, Gudmari filio.*

b *Annonum decem et octo adolescenti; cum ipsa annorum esset circiter tredecim: genus suum ducet ille e Philippo, Ostrogothice in Suecia duce, F* ut dictum est num. 65 *Comment. prævii: legifer idem fuit Nericie, quæ Suecie proprie dictæ provinciæ est: cujusmodi vero fuerit legiferi munus in Suecia, ibidem num. 64 dictum est. Porro ab isto mariti sui Ulphonis munere Birgitta Nericie præcepis non raro legitur appellata.*

c *Mathiam, canonicum Lincopiensem, virum pium et eruditum, anno 1350 Stokholmæ defunctum, de quo plura num. 26 Comment. præv.*

d *Orationes has, quas a B. Virgine S. Birgittæ revelatas volunt, vide apud Hormann a pag. 738. De earum revelatione, divinitus facta, non aliter censendum videtur, quam de ceteris revelationibus universim, de quibus vide dicta § 13 Comment. præv.*

e *Verosimiliter a Mathia, de quo hic ad lit. c.*

f *Cæcilia, filia suæ ultimo genitæ, ut habet Vita S. Birgittæ abbreviata pag. 800; sed secundo eam loco recensent codex Wisingsburgensis, et Maretæ abbatissa in Chronico.*

g *Fili*

A. BIRGERO.

g Filii ejus et Birgeri fuere Carolus, Birgerus, Benedictus et Guðmarus.

h Filiæ vero Meretta, Cæcilia, S. Catharina et Ingeburgis. De S. Catharina actum est in Operre nostro tom. 3 Martii ad diem xxiv ejusdem mensis. De reliquis hujus fratribus et sororibus in Commentario prævio egi §§ 5 et 6: ex quibus etiam habes, falli Bæilletum, cum ait, Carolum et Birgerum mortuos fuisse, cum ad bellum sacram in Palæstinam irent.

i Ex his fuit Nicolaus Hermanni, episcopus Lincoiensis, ex Diario Vastenensi ad annum 1391, quo obiit.

k Sic fere Ecclesiastici cap. 6 y. 25 et 26.

l Carolus. Vide lib. 4 Revelationum S. Birgittæ cap. 74.

m Quantam gesserit liberorum suorum salutis curam, docent specimenina numm. 100 et seqq. Comment. prævii memorata.

n Ita Ecclesiastici cap. 26 y. 2; sed pro Sue legitur: Illius.

o Cum prius consensu mutuo continentiae voto se conjux uteque obstrinxisset, ut dictum est in Comment. præv. num. 106, Quod vero ad tempus, quo id iter fuit institutum, attinet, ex dictis num. 123 ad annum circiter 1340 referendum apparet.

p Vide dicta in Annotatis in cap. 1, lit. e.

q Hinc collige, pios conjuges sive in situ, sive in reditu aliorum quoque Sanctorum, saltem insigniorum, hinc inde tempula adiisse, cœlitumque ibique terrenas reliquias debito fuisse honore prosecutos.

r Belgii civitas est sub metropoli Remensi episcopalis ad Scarpam fluvium in Artesia, cuius etiam caput est.

s Vide num. 127 Comm. præv.

t Primus, ul creditur, Parisiensis episcopus, et martyr, de quo agetur in Operre nostro fusiis ad diem sequentem, quem sibi sacram habet.

u Consonat his Usuardus in Martyrologio ad diem 10 Octobris: Apud Parisium, inquit, natalis sanctorum martyrum Dionysii episcopi, Rustici presbiteri, et Eleutherii diaconi; qui beatus episcopus, a Pontifice Romano in Gallias prædicandi gratia directus, præfatum urbem devenit, ubi per aliquot annos commissum sibi opus ardent prosequens, tandem a præfecto Fescenino una cum sociis gladio animadversus martyrium complevit.

x Ecclesiastici cap. 26 y. 16.

y Seu potius initum jam ante pactum continentia innovarunt, ac deinceps separatim vivere, et monasterium ingredi decreverunt,

z Ordinis Cisterciensis, a Suerchero rege anno 1150, ut scribit Benzelius in Notitia monasteriorum, quæ olim in Suecia ac Gothia floruerunt, fundato.

aa Satis igitur diu; ut professionem in eo Ordine emittere poluerit post absolutum etiam consuetum alias tirocinium. Vide dicta num. 141 Comment. præv.

bb Anno 1344, die 12 Februarii, sub annum ætatis quinquagesimum; quippe qui S. Birgittæ, anno ætatis suæ 71, Christi 1373 defunctæ, matrimonio conjunctus fuerit anno ætatis suæ 18, conjugis vero suæ 18 aut 14.

cc Sub annum 1340. Simile quid S. Birgittæ revealatum legitur initio lib. 7 Revelationum apud Hornmann pag. 577; sed serius.

dd Adeoque anno 1339 aut sequenti.

ee S. Botuidi martyris in Suecia Acta illustrata sunt in Operre nostro ad diem xxviii Julii tom. 6 ejusdem mensis a pag. 635.

CAPUT III.

S. Birgittæ viduitas et obitus.

Mortuo autem viro a, postquam Mulier sancta et pudorata compararet suum simul annum, numquam alteri se corporaliter conjunxit. Erat namque, sicut altera Judith, virtuti castitatis adjuncta ita, ut non cognosceret virum omnibus diebus vita sue, ex quo defunctus est vir ejus, sed semper solitarie habitans et in gemitibus perseverans in sanctæ viduitatis proposito, sicut sub cristallo clarissimo, ne a pulvere vane glorie macularetur, aut tactu laudis humanae frangeretur, vite sue reliquias mundissime custodivit. Fuit enim officiosa ad proximum, affectuosa ad Deum et secundum præceptum Apostoli quasi vere vidua: que desolata erat, speravit in Domino, instans obsecratioibus et orationibus nocte et die.

19 Sed quia plerumque Christus corda perfectorum visitat, eisque benignitatis sua suavitatem manifestat, ut per eos ad infirmiores postmodum veniat et descendat. Transactis aliquibus diebus post mortem viri b, cum Sponsa Dei, in cuius semper anhelavit desiderio et amore, de statu suo esset sollicita, rapta in spiritu vidit nubem lucidam, et audivit de nube vocem, sicut quandam filii Israël audierunt loquentem Dominum in monte Synai de nube, et dicentem sibi: Ego sum Deus tuus, qui tecum loqui volo; et territa illa putansque illusionem esse, iterum audivit: Noli, inquit, timere, quia ego sum omnium Conditor, non deceptor; non loquor propter te solum, sed propter salutem aliorum. Audi, quæ loquor et vade ad Magistrum Mathyam c. Qui expertus est duorum spirituum discretionem d, et dic ei ex parte mea, quia dico tibi, quod tu eris Sponsa mea et canale meum, et audies et videbis spiritualia; et spiritus meus remanebit tecum usque ad mortem. O miranda Sponsa felicitas, quæ equiparari meruit Prophete Isaiæ, cui dictum est: Spiritus meus, qui est in te, et verba, quæ posui in ore tuo, non recedent de ore tuo e.

20 Hoc autem speciale habuit Sponsa Dei, quod in viginti octo annis, ex quo cepit habere spiritum Dei f, nunquam profecta aut morata est nisi secundum infusione spiritus divinitus sibi factam. Unde in principio revelationum sibi factarum statim fuit ei præceptum obediens magistro cvidam in Theologia g, et stare in monasterio h, quod ipsa cum omni subjectione et obedientia studuit adimplere. Quo enim majori caritate in eum ardebat, quem mente concepivit, eo timidius ei se subjecit, et amplius verebatur, ne Sponsus aliquid in ea inventiret, propter quod eam a suis amplexibus removeret. Cupiens ex hinc Sponsa Christi a cunctis mundi perturbationibus quiescere, et in sinu Sponsi, sopitis terrenis cupiditatibus, dormire; statim post mortem viri distribuit omnia bona sua inter filios et pauperes, mutans habi- tum

A tum et vitam, fecissetque majora, nisi obstisset, quod praeceptum fuit sibi peregrinari ad Romanum et alia loca sancta.

21 Cumque a nobilibus, vitam ejus insaniam estimantibus, propter subitam mutationem et vitalitatem habitus contemneretur, respondit: Nec propter vos incipio, nec propter vos dimitto. Statueram enim in corde meo tollerare verba: orate, ut possim perseverare. Sciens, quod sicut malam conscientiam non sanat laudantis praeconium, sic bonam non vulnerat conviciantis obprobrium. Et quia considerabat, quod perfecte queque anima, in quo se jam diu exercent, facile non amittit; idcirco de pueritiae, quam, viante marito, occulit, fecit, post ipsius mortem non contenta, in triginta annis *i* linea vestibus non utebatur, nisi in velaminibus capitibus; sed, aspero induita cilicio, carnem, quae concupiscit adversus spiritum, refrenabat. Ante lectum fecit ponit unum thorale *k* et cuscinulum *l* sub capite, et sic ibi dormire solebat habens super se vestem simplicem, vel mantellum. Quae dum quiebat, quomodo illi quiescere posset in frigobus intentissimis, que in partibus illis urgent, respondit dicens: Ego sentio intus in me tantum calorem ex divina gratia, quod frigus illud, quod exterior est, non me multum urget ad lectum molliorem, illo sine dubio spiritualis caloris igne succensa, de quo dicit eximus Prophetarum. Concluit, inquit, cor meum infra me et in meditatione mea exardescet ignis *m*.

22 Tot eciam genuflectiones, inclinationes, et venias *n* die ac nocte facere consuevit, quod mirum erat, tam teneram personam posse tantorum laborum pondera sustinere. Sciebat namque, quod, dum carnalis vita corrigitur et usque ad abstinentiae et orationis studium a proficiuntibus pervenitur, quasi in altari jam caro incenditur, ut jam in conspectu omnipotentis Dei sacrificium redoleat, unde prius culpa dispicebat. Consuevit insuper in diebus Veneris de ardente cereo stillas flamigeras super nudam carnem suam fundere, ita quod ex ipsis vulnera remanserunt. Quae si aliquando per se ante alium diem Veneris aliquantulum sanarentur, tunc statim, immissis unguibus suis, ita in eis aravit, ut corpus suum non esset sine vulnerum passione. Et hoc fecit propter passionem Jesu Christi, habens eciam nodosa ligamina circa corpus suum, quae a se neque diebus, neque noctibus separavit; attendens, quod nuanquam affectus noster ad desiderium eternorum perfecte acceditur, nisi cura carnis eciam in licitis et necessariis frequenter et fortiter repellatur. Omni sexta feria solebat propter passionem Christi, et amaritudinem fellei potus, sibi ante mortem proponit, amarissimam quandam herbam, que *GENCIANA* *o* vocatur, in ore suo tenere. Hoc idem aliis diebus observans, quando aliquod verbum indiscutsum proferebat. Et quia, spreta pulchritudine mundialis laeticie, cor ejus ardenter inebriatum fuit amaritudine mortis Christi, bene potuit dicere cum illa nobili vidua Noëmi: Non vocetis me, inquit, pulchram; sed amaram, quia valde amaritudine repletivit me Omnipotens *p*.

23 Cum semel beata Birgitta missa fuisset per praeceptum spiritus ad dominum Regem Magnum *q* de Swecia et revertetur ad monasterium, invenit filium suum, quem infirmum diu reliquerat, jam in extremis agentem, et plo-

Octobris Tomus IV.

rans multum de tam longinqua infirmitate ejus reputabat, hoc accidisse pro peccatis parentum. Tunc dyabolus apparetus dixit ei: Quid tibi, Mulier, quod tantis aquis debilitas visum tuum et in vanum laboras? Nunquid aquæ tuae possunt ascendere in cœlum? Tunc eadem hora Christus in forma humanitatis apparetus dixit: Hujus pueri infirmitas non ex stellis, nec propter peccata ejus, sed propter nature conditionem, et maiorem ejus coronam. Ideo, si hoc usque vocatus est *BENEDICTUS*, jam filius aquarum et orationum vocabitur, et faciam finem necessitati ejus. Post ista die quinto auditus est cantus suavissimus, quasi avium, inter lectum pueri et paritem, et ecce tunc anima pueri egressa est, et dixit spiritus: Ecce, quid faciunt lacrymæ, jam filius aquarum transit ad quietem: ideo dyabolo odiose sunt lacrymae bonorum, quae procedunt ex divina caritate. O lacryma humili, tua est potentia, tuum est regnum, amicorum tuorum accusatoribus silentium imponis, magis crucias dyabolum, quam poena infernalis, vincis invincibilem, ligas omnipotentem, inclinas Filium Virginis ad pietatem.

E

24 Sed quia magnum virtutis principium est, ut disceat paulatim exercitatus animus visibilia et hæc transitoria primum commutare, ut postmodum possit derelinquere cum effectu; transactis fere duobus annis, postquam Sponsa Dei venit ad monasterium *r*, præcepit *s* ei Christus laborem peregrinationis assumere, familiariter ita dicens: Vade Romam; ibi platee strato sunt auro et rubricate sanguine Sanctorum; ubi propter indulgentias, quas promeruerunt sancti Pontifices orationibus suis, compendium est ad celum. Stabis autem in Roma, donec sumnum Pontificem et imperatorem ibi videbis *t*; quod etiam contigit anno dñi *MCCCCLXVII* et ambobus per eam revelationes super reformatione status Ecclesie mittebantur. Quo auditio, Sponsa Dei, sicut veru obediens, mandatum non procrastinat, sed statim parat aures auditui, lingua voci, pedes itineri, manus operi et sic se totam intus colligit, ut mandatum peragat imperantis. Egressa igitur de patria crebis consolationibus meruit relevari: nam præceptum sibi fuit, assuisci scolis grammaticalibus, ubi beata Agnes ad obediendum et informandum data sibi fuit solarium et magistra. Tantum autem profecit in brevi, quod scivit ex parte intelligere et proferre sermonem. Docuit namque eam, sicut alteram reginam Saba, pacificus Salomon Christus sapien-
tiam, que trahitur de oculis.

25 Veniens tandem Romam *u*, quasi formica, non habens ducem, neque præceptorem neque principem, nisi solum Deum, sibi preparavit aestate cibum, et congregavit in messe præsentis vitæ, quod futuris temporibus gustaret in leticia sempiterna. Visitabat namque cum omni devotione et assiduitate loca Sanctorum, cum labore sibi satis magno; hoc semper observans, quod non libenter in via cum aliquo loqueretur, nisi forte interrogata, et tunc paucissimis verbis loquenti sibi respondebat. Si vero aliquando verbum aliquod indiscutsum proferebat, tenaci studiit commendare memorie, donec de hoc confiteretur, et penitentie se subjiceret salutari: oculos suos, ne mors per fenestras ascenderet, ita continebat, ut facies hominum rarissime inspiceret et si contigit, eam alicuius faciem su-

66 bito

*nec homi-
num mota
dicitur,*

k l

*dure admo-
dum semet
habet.*

o

*Solatur eam
in morte *f*
Deus,*

q

A. BIRGERO.

bito respicere, non recessit a memoria ejus tam levius culpa, donec pro ea foret per pœnitentiam satisfactum. Quando vero aliquid loquebatur, quod esset offensa Dei, statim sentiebat in ore suo amaritudinem maximam, quasi sulphuris, sciens, se in hoc Deum offendisse, et reducens ad memoriam illud verbum ad aquas salutaris confessionis cucurrit ciecius, sicut cervus, attendens, quod absoe confessione justus iudicatur ingratus, et peccator mortuus reputatur. Similiter si aliquis loquebatur et aliqua verba viciosa vel dolosa, que Deum offendenter, statim sentit in naribus fetorem horribilem sulphuris, quem vix poterat tolerare. Hoc habens pro signo, quod Deus erat offensus in verbis illius personæ, de cuius ore procedebat ignis et sulphur immunda locutionis ad nares Sponsæ Dei, quibus spiritus domini morabatur.

ac dein
etiam in re-
gnum Nea-
politanum,

x

26 Tanta ei inerat obedientia, quod in nullo loco volebat esse sine præceptore, cuius præceptis salutaribus studuit in omnibus obedire x. Sola etenim obedientia virtus est, quæ menti virtutes ceteras inserit, insertasque fideliter refovet et custodit. Paupertas voluntaria in tantum sibi placuit, quod omnia, quæ id possessione sua habebat ad manus alterius traderet dispensanda. De quibus quotiens aliquid pro se vel alii habere voluit, humillime petivit sibi dari in nomine Jesu Christi, ac si nunquam petita hujusmodi possedisset. Utilitatem personarum secum existentium proprie præponebat, nam propriam celans indigentiam rogabat alii ministri necessaria, quibus ipsa plus ceteris indigebat, ut proximum pure diligenter propter Deum. Deinde aliquibus evolutis annis præceptum fuit Sponsæ Dei ire Syciliam y, et Neapolim sub hiis verbis: Permittitur tibi, inquit Filius, visitare loca sancta in Sycilia, quia illæ sunt multorum corpora, qui dilexerunt me tuto corde, inter quos præcipuus est Thomas apostolus meus z, ubi cum perveneris, ostensurus sum tibi aliquæ secreta. Cumque illa perturbaretur, ne forte deficerent corporalia in via, respondit Filius. Qui possidet pratum, non parcit pro equo suo laboranti. Sic ego Dominus omnium amicis meis providebo, ubi illorum deficit providentia, et exipto animas aliorum ad beneficiendum eis. Et vere sic erat; nam quam diu in Neapoli traxit moram, domina Regina Syciliae aa et alii nobiles regni ipsam xeniis et donariis plurimum honorerunt. Quod totum illius dignabatur operari clementia, qui fidelis Abrahe mirabiliter providit de victima holocausti, et corvis, ac mulieri vidua præcepit, ut Helyam pascerent carnibus et panibus recreando.

ubi publica
peccata
emendare
conata est,

bb

cc

27 Visitatis igitur in regno Sycilie bb secundum præceptum Domini Sanctorum locis, in Neapoli longo tempore moram faciens, velut speculum sine macula virtutum eximium se omnibus exhibebat, et quasi spina pungens peccata hominum detestata, impios verbis et exemplis ad viam veritatis intrepide duebat. Unde revelationem sibi factam super populo ejusdem civitatis, presente archiepiscopo cc et sapientibus Theologis alias prudentibus tam clericis, quam laicis, enarrans peccata civitatis absque metu quolibet arguebat. Et exemplo Samaritani vinum infundentis cum oleo vulneribus sauciati, prout a cœlesti medio in sancta sibi revelatione didicerat, salutaria eis dabat consilia, quibus ipsa peccatorum vulnera curarentur. Hiis

gestis insignis Sponsa Dei, ut columba, pro Noë D de archa emissâ, et ramum olive virentibus foliis in ore sua deferens, ad eum vespera revera, apisque melliflua, collectis floribus, alvearium suum honeste repetens ad urbem Romanam cum gaudio rediens a Dei laudibus non cessavit.

28 Sed caritatem diligens, omnes honore præveniens, fide fervens, spe gaudens, in tribulatio-
ne patiens, orationibus instans, peregrinis sua
large communicans, contemplacioni vacans, li-
mina Sanctorum visitans cum paupercula vidua
in gazophilacium Sponsi cœlestis plura priori-
bus offerebat. Et quoniam memor fuit Domini
in toto corde suo, tantam eis Dominus contulit
gratiam, ut splendorem et pulchritudinem, quam
in ea ampliaverat, manifestaret oculis devotorum. Unde vir quidam valde nobilis et fide dignus dd coram Domino abbate de Perusio, domini nostri summi Pontificis in partibus illis summo legato, præsentibus magnificis dominis, videlicet duce de Spoleto, comite de Nola, episcope de Spoleto, et multis aliis venerabilibus viris tam clericis, quam laicis, testificatus est, se, dum Romæ causa peregrinationis existeret, beata Birgittam inter sanctum Johannem, et Campum florum obviam habuisse, seque eam tantum in sublime elevatam vidisse, quod pedes ejus super capita concomitantium cernebantur, faciesque ejus in tantum splendida, quod quasi solares radii de ipsa in cœlum ascendebant. Dequit nimirum Sponsam Dei tanquam alterum prophetam Ezechielēm, inter terram et cœlum a spiritu elevari, et in ea repleri, quod de Jherusalem per Tobyam dictum fuit; Luce, inquit, fulgida splendebis, et omnes fines terre adorabunt te.

29 Currentibus tandem multorum annorum spaciis, Unigenitus Dei Sponsæ sue dilectæ in Jherusalem ire ee præcipiens sic alloqui dignabatur. Ego sum quasi aquila, quæ prævidens in aere volentes nocere pullis, prævenit volatu, ne noceant: sic ego prævideo tempora et vias et viarum difficultates et amicorum dispositiones. Ideo dico vobis quinque, state et expectate; nunc ite et properate. Ergo quia jam tempus est, ite nunc ad loca prius ostensa, ubi vas fuit mundum et non mundum, ubi agnus fuit tonsus et non tonsus, ubi leo rugit et non rugit, ubi serpens videbatur, et non videbatur, ubi volavit aquila in locum, unde nunquam recessit. Cumque illa conquereretur de infirmitate et atestate, respondens est ei: Quis est naturæ conditor? Nunquid non ego? Itæ, ego augebo fortitudinem. Ego prævidebo de via, ego ducam et reducam in locum istum. O quam suavis est, Domine, Spiritus tuus, qui dulcedinem tuam in Sponsa demonstrare voluisti, quique olim patriarchæ Jacob in Mesopotamiam proficisciensi promisisti dicens: Ego ero custos tuus, quoque perrexis, et reducam te in terram hanc, nec dimittam, donec complevero universa, quæ dixi. O beata Mulier, quæ impletivit desiderium suum ex ipsis, videns, cum esset Jerosolymis, de statu regnorum, de nativitate et passione Christi, nec non vocacione gentium; audiens quoque Sponsum sibi mirabilia revelantem. Verba, inquit Dominus, mea audiri et annunciari debent; postea venient opera et signa; ideo scito, quod multi nondum nati sunt; qui verba mea suaviter recepti sunt.

30 Præterea sicut dictum est in Euangeliō
meo, Beati, qui audiunt verba Dei, sic dico
nunc,

A nunc, Beati, qui nunc audiunt verba mea et perficiunt ea opere. Verumtamen scito, quod post obitum tuum plures recipient verba mea et cum suavitate sequentur ea. Quia non sicut flos casurus, sed sicut fructus permanens in aeternum. O fructus super omnia benedictus Christus Jesus, qui Sponse sue familiariter loqui voluit, sicut aliquando discipulis inquiens dixit: Celum et terra transibunt, verba autem mea non transibunt *ff.* O quam magnam multitudinem dulcedinis tuae abscondisti, Domine, Sponse tuae, que omnia loca, in quibus pro peccatoribus clementer passus es, devotissime visitans et quasi columba in foraminibus petre nidificans, suavitatem sanctissimorum vulnerum tuorum tanto fervescens, quanto divinis intus illustrabatur visitacionibus, meruit suavitatem degustare. Postquam autem Romanam rediit *gg*, gravi infirmitate per annum integrum detenta, quam tamen tam in mari, quam in terra inter labores et dolores pacientissime sustinuit, cedit de die in diem gravioribus aegritudinibus aggravari.

*mortem,
quam illi*

*B*ei Dominus noster Jesus Christus ante altare, quod erat in camera sua, et blanda facie se ostendens dixit. Ego feceram tibi, sicut sponsus solet facere, qui abscondit se a Sponsa, ut ardencius desideretur, sic ego non visitavi te consolationibus isto tempore, quia tempus probationis tuae erat; ideo nunc probata procede et para te, quia nunc est tempus, ut, sicut promiseram, ante altare meum in monacham vestiaris et consecraberis *hh*, et amodo reputaberis non solum Sponsa mea, sed etiam monache et mater in Watzsteno *ii*. Verumtamen scito, quod corpus tuum deponas hic in Roma *kk*, donec venerit in locum sibi paratum *ll*, quia placet Deo parceret tibi a laboribus et voluntatem tuam recipere pro effectu. Hii igitur dicti et multis aliis, mencionem fecit et ordinacionem aliquarum personarum secum existencium, quas ante mortem coram Deo astare vides se, dicebat. Post ista vero auditia subjunxit Dominus dicens: In mane diei quintae, sumptis Sacramentis, convoca singillatim omnes, quos superius ordinavi, et dicas eis facienda et sic inter verba C et manus eorum venies ad monasterium tuum in gaudium meum, et corpus tuum locabitur in Watzsteno.

*Christus
predixerat,*

32 Deinde appropinquate die quinta in ipsa aurora iterum apparuit ei consolando eam. Dicta vero Missa et Sacramentis perceptis, inter manus personarum praedictarum emitit spiritum. O inenarrabilis increata Sapientie clementia, quae praeoccupat, qui se concupiscunt, ut illis prior hilariter se ostendat. O Sponsae singularis gloria! quam Sponsus in misericordia et fide sibi sponsans verbis dulcissimis consolatur. Felix sponsa, in qua probato fidei operat paciem et quae probata vocatur et allicitur ad coronam. Felix, quae multiplici dotata privilegio non ab humano ore, sed futuorum bonorum Pontifice consecratur. Felix, cujus non per Prophetam, sicut Ezechye, aut aliam medium personam, sed per veritatem, quae Christus est, obitus revelatur. Felix, quae in senectute bona, sicut altera Sara, infra gloriosissimum peregrinationis suae locum, velut Debora ad radicem Bethel, secundum quod sibi praedictum fuerat, honorifice sepelitur. Felix, que post labores et varias tribulaciones in pulchritudine pacis in reque residet opulenta. Felix, quae testamentum

electis suis dispositus, et post hujus mundi tristitiam feliciter intravit in gaudium Domini Dei sui. Felix, quae cibo spirituali recreata in fortitudine cibi illius, sicut Helyas, ad montem Dei Oreb in celeste rosarium ascendere digna fuit; ubi cum Sponso inter celestes cohortes gaudet sine fine. Felix, cuius transitus gloriis indicis est ostensus. Nam quidam vite venerabilis vidit lectum parari, et in sublime ferri a personis vestibus albis vestitis. Cui miranti responsum est: Persona, quam in lecto vides, haec est Sponsa Dei in mundo contempta, que nunc transit a morte in vitam aeternam. Et eadem hora carne soluta est.

33 Dignum plane fuit, ut Sponse, quae in lectulo conscientie Sponsum, quem diligebat ardenter, quiescit, illud Ezechielis vaticinium impleretur. Sedisti, inquit, in lecto pulcherrimo et mensa ornata est ante te. Et ut Sponse, in sua dulcedine gustato, Sponsa non esuriat, neque sitiatur in aeternum. Reliqua vero vita ejus una cum miraculis et revelationibus, quae sibi Deus ostendere dignabatur, quae hic causa brevitas omittuntur, alibi sunt conscripta. Obiit autem anno *mm* *ccclxxii*, x Kalendas mensis Augusti, vide licet ipsi die beati Apollinaris martiris *mm*. Et anno *mm* immediate sequenti post multorum miraculorum coruscationem ac ossium ejus subitam et supra modum mirabilem purgationem ab Urbe Romana non sine magnorum fulgore miraculorum, quae in via facta sunt, ad predictum monasterium Watzstena quarta die mensis Julii, scil. feria tercia infra octavas Apostolorum Petri et Pauli *nn* cum ingenti populorum multitudine et gaudio, sicut sol, qui oritur et occidit, ad locumque suum revertitur, est translati. Ubi miris signis et variis miraculis eam venerandam declarat et mirificat Dominus noster Jesus Christus, qui est benedictus in secula seculorum. Amen *oo*.

*obit anno
1572 die 23
Julii*

ANNOTATA.

a Ulphone, anno, ut in Annotatis in cap. proxime praecedens dictum est, 1844, die 12 Februario.

b Revelatione inter Extravagantes 47 apud Hormann pag. 769 legitur: Transactis aliquibus annis post mortem mariti. Retinenda videtur lectio Birgeriana ob dicenda paulo infra ad lit. f.

c Vide Annotata in cap. 2 ad lit. c.
d Seu conflictum falsitatis et veritatis, ut legitur lib. 1 Revelationum cap. 3; cui subjicitur hujusmodi Declaratio: Iste docturus Sponsam Christi fuit quidam sanctus vir, magister in Theologia, qui vocabatur magister Matthias de Suetia, canonicus Lincopen, qui glossavit totam Biblia excellenter. Et iste fuit tentatus a diabolo subtilissime de multis haeresibus contra fidem Catholicam, quas omnes devicit cum Christi adjutorio, nec a dæmoni potuit superari, ut in Legenda Vitæ S. Birgittæ clarus contineatur. Postrema haec verba Vitæ S. Birgittæ primigeniam, quae latet, indicare videntur.

e Isaiae cap. 59 §. 21.

f Seu ex quo Birgitta, a Christo in Sponsam peculiari modo electa, frequentiores ac clariores habere cepit revelationes. Porro cum Birgitta ultimum iter instituerit, ut post videbitur, anno 1372, postquam in Sponsam a Christo electa est annis 28; his ex 1372 ablatis, relinquetur annus

A. BIRGERO. annus *Ulpheonis emortualis* 1344, quo electio contigit; proinde recte hic ad lit. b dictum esse videtur, recte legi apud Birgerum Aliquisbus diebus pro Aliquisbus annis, prout habetur in editis S. Birgittæ *Revelationibus*.

g *Mathiæ, Lincoensi canonico, de quo paulo supra ad lit. c et d.*

h *Alvastrensi, de quo vide Annotata in cap. 2 ad lit. z.*

i *Anni 30, vel a die 12 Februarii anni 1344, quo obiit Ulpho, computati, ad annum saltem 1373, quo Birgittam obiisse, dixi num. 57 Commentarii prævii, necessario nos deducunt.*

k *Seu Toral.*

l *Seu Pulvinar.*

m *Psalm. 38 §. 4.*

n *Idem significat hæc vox, quod præcedentes.*

o *De hac ita Plinius lib. 25, cap. 7 naturalis Historie: Gentianam invenit Gentius rex Illyricorum, ubique nascentem, in Illyrico tamen præstantissimum, folio fraxini: sed magnitudine luctuæ, caule tenero pollicis crassitudine, cavo et inani, ex intervallis foliato, trium aliquando cubitorum, radice lenta, subnigra, sine odore, aquosis montibus Subalpinis plurima.*

B p *Sic fere lib. Ruth cap. 1 §. 20.*

q *Cognomento Smeek, id est, blanditiis delinatum Sueciae rex factus est anno 1319. Uxorem habuit Blancaam, comitis Namurensis filiam, cuius auctæ magistra fuit aliquando Birgitta, regis consanguinea, cui salutaria monita, etsi fructu haud magno, sape suggessit. Vide Comment. præv. § 8 et num. 45 Regno privatus anno 1363 post diuturnum carcerem tandem perit in Norvegia undis submersus anno 1374.*

r *Alvastrense, de quo supra in Annotatis in cap. 2 ad lit. z.*

f *Anno, ut apparet, 1345.*

t *Urbanus V Romam, Sedem illic fixurus, Avenione venit anno 1367 die 16 Octobris: Carolus IV imperator Viterbius profectus Romam venit 1368 die xxi mensis Octobris, una cum Urban. Vide etiam lit. proxime seq.*

u *Anno ætatis sue 42, ut legitur *Revelat. 8 Extravag.*, et in Vita abbreviata, Christi 1346: verum annum ætatis saltem 43 tunc ingressa videtur S. Birgitta: solent enim scriptores veteres annos dumtaxat S. Birgittæ completos passim numerare: unde etiam factum opinor, ut Vita abbreviata auctor, aliquid illam mortuam scripserint anno ætatis 70; quem tamen, teste Bonifacio in *Bulla canonizationis*, fuit supergressa. Loco *Revelationum* mox citato legitur: Venit igitur Sponsus Christi Romam anno ætatis xxxxii et mansit ibi juxta divinum preceptum xv annis, antequam veniret Papa, videlicet Urbanus V et imperator Carolus Boëmus; quibus obtulit revelationes pro reformatione Ecclesie, et Regulam. At ab anno 1346 usque ad annum 1367 aut 1368 anni sunt 21 aut 22. Latet in tuis verbis error, vel anni illi ab anno circiter 1355 usque ad annum 1370, quo Roma ad Pontificem Urbanum V, in Monte flascone versantem, egressa eidem mortem, si in Galliam rediret, brevi seculuram prædictis, Regulamque suam probandam obtulit, numerandi videntur ob dicta num. 318 Commentarii prævii.*

x *Ea quoque in confessariis fuisse observantia et veneratione Bonifacius IX testatur in *Bulla Canonizationis*, ut absque eorum licentia pene oculos attollere non auderet. Illis in omnibus*

*virtutibus ita humiliiter obedivit, sicut verus D monachus humilius obediens solet prælato suo; inquit Alphonsus in *Prologo Lib. Cœlestis Imp.* etc: cap. 3. Ipsas etiam, quas habuit, *Revelationes doctorum* piorumque virorum judicio, qua par erat, reverentia subjectas voluit, ut ait Joannes de Turrecremata in *Prologo capitulo 1.**

y *In insulam Siciliam, seu proprie dictam, non videtur ivisse S. Birgitta: sed hic nomine Sicilia venit regnum Neapolitanum, quod, ut et Sicilia, eidem reginæ, nempe Joannæ, ea tempore state parabat.*

z *Ortonæ in Neapolitano regno, ubi et ejus reliquiae servantur, præcipue cultus. Plura alia in regno eodem loca, Sanctorum reliquiis celebria, quæ tum adiit S. Birgitta, hujusque ei in itinere fusa fuisse tractata vide § 20 *Commentarii prævii*, sub cuius etiam calcem iter hoc anno 1365 contigisse, vel tum certe S. Birgittam Neopoli fuisse versata, ostendimus.*

aa *Joanna, de qua vide dicta *Commentarii prævii* num. 71 et 3 seqq.*

bb *Seu in regno Neapolitano. Vide lit. z paulo supra.*

cc *Petro archiepiscopo Neapolitano anno 1365 ad sedem Ebredunensem in Delfinatu translati, ut scribit Chioccarellus de Archiepiscopis Neapolitanis, substitutus fuit Bernardus de Bosqueto, Gallus, canonicus Burdegalensis, tenuique illam sedem usque ad annum 1368. Bernardi hujus, aut decessoris forte partim tempore S. Birgitta Montem Garganum, Barium, Ortonam, Amalphiam, et Salernum adiit, quod ad ejus successorem, Bernardum alterum, Chioccarellus refert; sed eadem loca S. Birgitta alteris vicibus visitasse legendum apud Hormann pag. 839.*

dd *Joannes de Pornacio vocatur a Nicolo de Ursinis, cuius paulo post Birgerus mentionem facit, in suis ad Alphonsum, Giennensem episcopum, de miraculis quibusdam S. Birgittæ litteris, infra edendis.*

ee *Primum a Christo, ut ad iter Hierosolymitanum sese pararet monita fuit anno 1371 die S. Urbanii, Papæ et martyris, seu die xxv Maii, ex titulo præficio cap. 6 lib. 7 *Revelationum*. An sequenti die 14 Martii Neapolitano portu egredie est, ex Fragmento itineris Hierosolymitanus ab Alphono descripti Hierosolymam peruenit ante diem Veneris post Ascensionem Domini, seu ante diem 22 Maii, ex titulo præficio cap. 15 lib. 7 *Revelationum*. Mansit illuc mensibus 4 cum dimidio. Vide Hormann pag. 839.*

ff *Marci cap. 13 §. 31.*

gg *Birgitta in festo Nativitatis B. Mariae, seu die 8 Septembris (anni 1372) adhuc morabatur Hierosolymæ, sed inde redditum jam tum parabat, ex titulo præficio cap. 26 lib. 7 *Revelationum*. Die 8 Octobris Famagusta in Cypro fuit, ex titulo præficio cap. 19 libri *Revelationum* mortificata. Inde profecta Neapolim venit, ut Alphonsus, Giennensis otium episcopus, scribit apud Raynaldum ad annum 1379 num. 10; hinc vero anno 1373 (ut Chioccarellus de archiepiscopis Neapolitanis pag. 238 ex Maramaldi, nobilis Neapolitanus, qui tempore Roberti regis, hujusque nepitis Joannæ reginæ vivit, Chronico Ms. de regno Neapolitano refert) Romam tandem anno eodem aegra pervenit.*

hh *In votis quidem habuit Birgitta, ut monacha fieret et monachali ueste indueretur: ipsa*

A ipsa tamen monacha numquam fuit, et ueste, modesta quidem ritiique, sed non monachica, usq; fuit: hinc tamen factum est, ut monachia ueste induita exhiberi in picturis cooperit. Audi, quæ ea de re leguntur in ejus Vita, anno 1485 Lovaniæ edita: In manu quinti diei (ita illuc Christus Birgittam alloquens inducit) convoca singulatum, quos tibi intimavi, eis facienda impo- nendo et sic monasterium tuum accedas, id est, gaudium meum, et corpus tuum in Watzstena lo- cabitur. Post quæ ibidem ista sequuntur: Ex hiis verbi patet, quod Birgitta non fuit monachaliter vestita in hac vita, nec habitum illius Regule induit, quam instituit: sed in transitu ejus de hoc seculo in duebatur tali ueste religiosa et insensi- bili a Christo, Sponso suo, sicut ei promisit in Re- velationibus suis. Hinc est, quod ymago Birgittæ communiter tamquam monacha solet depingi. Et licet non fuit monacha in vita, petit tamen tali ueste ornari, qua nunc vestiuntur moniales de Or- dine suo, quam post vita sue termiñum secundum Dei promissum (spirituali quodam modo) adeptæ est in regno celorum.

B — ii Vastena, *Ostrogothia, in Suecia provincia, oppidum est ad lacum, Veter dictum, in diecensi Lincopensi, in quo primum Birgittini Ordinis monasterium S. Birgittæ, sed absens, opibus eu- rysque constructum fuit; de quo vide plura in Comment. prævio numm. 327 et seqq.*

kl. *Apud moniales in Panisperna.*

Il Anno 1374 translatum ejus corpus fuit in Sueciam per S. Catharinam ejus filiam, et Vas- tenæ collocatum die quarto Julii secundum Tho- rirum in Diario Vastenensi: at die sequenti secundum Ulphonem, S. Catharinæ biographum, tom. 3 Martii pag. 53.

mm *De die quidem, quo obiit, inter omnes con- venit, at non de anno. Obiisse anno 1373, dedita opera scribit Thorrius Andree in Diario Vaste- nensi; cui consonant auctor Vita abbreviatæ. Idem ex iis consequens est, quæ de tempore in- stituta a S. Birgitta Hierosolymitanæ itineris le- guntur sive in libris Revelationum, sive in Fra- gmento ejusdem itineris ab Alphonso descripsi. His adde Maramaldum Neapolitanum, de quo paulo ante ad litt. gg. S. Birgitta corpus anno 1374 Vaslenæ depositum fuisse, omnes (qui de translatione ista agunt) scribunt, incepta transla- tione ejus, ut Ulpho mox laudatus scribit, eodem anno, qui mortua est. Quin et ex ipsis Birgeri verbis, annos vita 30 post mortem obitum S. Bir- gitte tribuentis (vide num. 21 et Annalata in hunc locum ad litt. i) confitetur, eam anno 1373 adhuc fuisse in vivis: unde eam hoc anno de- functam fuisse omnino arbitror, undecimque si. ortum, ut anno uno Birgeri calculus a reli- quorum mox citatorum calculo deficiat non modo hic, sed et num. 24, ubi Birgittam Ponti- ficiem et imperatorem Romæ allocutam ait anno 1367; cum tamen non hoc anno, sed 1368 Ro- man Carolus venerit, uti in eum locum annotavi supra. Consule præterea Comment. præv. numm. 57 et 388.*

nn *Vide hic dicta ad litt. II.*

oo *Sequuntur proxime in apographo nostro verba hæc: Explicit beate Birgittæ Legenda, ma- tris nostræ, natione Swecie per reverendum domi- num patrem Birgerum archiepiscopum Upsalensem compilata. Hæc autem, quam edidimus, S. Bir- gitte Vita descripta nobis fuit ex codice, circa medium seculi xv exarato. Vide dicta Commen- præv. num. 16.*

VITA ALTERA

*Ex apographo monasterii S. Altonis
in Bavaria,*

Auctore Bertholdo a, Ordinis
S. Salvatoris monacho.

PROLOGUS.

Dum in Actis seu Processu Canonizationis san- Operis su-
cepti causa
ctæ matris Birgittæ curiose hinc inde perle- gerem, multaque memorie digna inibi ivenire, agre tuli, fateor, quod talia et tam multa honorem Dei et Famulae sue exaltationem concernentia, nec non animarum salutem cognita non mediocriter E promoventia, illæ quodam modo tenerentur deper- dita. Indignum quoque duxi, quod de sanctissima Domina, nimirum b propter multorum secre- torum inspirationem, et singularem virtutum ador- nationem Sponsam suam Christus vocare decre- verat, cum qua nihilominus gratiæ sue pactum statuit, adeo quod ex hac beatam illam dicant omnes generationes, tam breviter vita ejus Le- genda sit condita: respectu tamen copiose ma- teria hanc non dubium est esse brevissimam. Sed et dominus Bonifacius Papa IX in litteris suis c, quas de hujus sanctæ canonizatione de- scripsit, vitam ejus, licet eleganter, valde ta- men, prout scripta illa exigunt, perstrinxit bre- viter.

2. Quamobrem anhelamus quodammodo novam illius retexere Legendum; sed nequaquam aude- mus, quia sermone atque scientia imperitus, de- crevi tandem, accepto a superiore consilio, quæ- canque viderentur etiam in prædicta Legenda de- ficer, studiose perquirere, atque materiæ distincta in unum colligere; quod et feci: nam in tribus libris, distinctis nihilominus uniuscunquæ libri capitulo, ea divisi d: quorum primus de acqui- sitis virtutibus; secundus vero de acceptis gra- et partitio.
F tiis, tertius autem de miraculis post mortem ipsius exhibitis et approbatis intitulatur, et quoniam scientia eloquentiaque, ut dixi, non suppetunt, quibus vel scripturas fulcire, vel eloquia decorare, quæ narræ, potuisse; aliorum dicta et scripta e, utpote melius digesta; huic Opusculo censu in- serenda. Si quis vero plura forte, quam necesse fuit, instituisse culpaverit; et inde meum volumen ni- mis excreverit, neverit, quod oportuit me plura recidere, dum copiosa materia studi uterunque satisfacere. Perinde quidquid frivolum, quidquid ineptum, si quid minus bene dictum in eo re- pertum fuerit, meæ hoc parvitatæ cum venia ad- scribatur, nec ad presumptionem, etiamsi placeret hoc opus, hicque labor imputetur, quin potius, si verum est, et fas est dicere, quantalecunque * ad Matrem sanctissimam devotioni deputetur. Scien- dum est autem, quod nonnunquam, etsi rara pro materiæ plenitudine, ex his, quæ in pre- texata Legenda enarrantur, quædam hic repe- tuntur. Unde et post illam videtur in hanc esse scribendum.

an quali-
cunque?

A. BERTHOL.
DO.

ANNOTATA.

a Quam hic vides S. Birgittæ Vitam, typis, ut reor, nondum editam haec enim a Bertholdo, monasterii Paradisi prope Florentiam in Tuscia Ordinis S. Salvatoris confessore, conscriptam, transcribi nobis curavimus ex exemplari monasterii S. Altonis in Bavaria: hoc porro non serius anno 1452 descriptum verosimiliter fuit ex altero antiquiore exemplari in monasterio ejusdem Ordinis, S. Mariæ ad aquas frigidas nuncupato, et olim in Belgio nostro prope Sylvam ducis situ: unde colligi potest, illius auctorem Bertholdum ab aetate S. Birgittæ, anno 73 seculi xiv defunctæ non admodum fuisse remotum. Adi Comment. præv. num. 22 et binis seqq.

b Videtur desiderari hic relativum Quam, aut hujusmodi quidpiam.

c Seu in Bulla canonizationis S. Birgittæ, data anno 1391, die 7 Octobris, quam integrum a pag. 468 Comment. prævio insertum habes.

d Libros 1 et 3 in capita xi, secundum in 6: nos 1 in 5, secundum in 3, tertium in 4 divisimus.

B e Præter Processum canonizationis, in principio Prologi laudatum, Bullam canonizationis, et antiquam S. Birgittæ Legendum consuluit Bertholdus etiam libros Revelationum, et Alphonsum, Giennensem olim episcopum, ut in decursu hujus Vitæ apparebit.

LIBER I

CAPUT I

De profunda ipsius humilitate, et im-
menso amore ad Deum.

S. Birgitta
eo coram
hominibus

D e humilitate itaque hujus egregiae cælestis Regis Sponsæ, quasi de vero et stabilito ejus machinæ spiritualis fundamento, primitus dicendum est, quatenus ordinem, quem ipsa perficiendo servavit, dum charitatis apicem, culmenque virtutum recte per humilitatem attigit, virtutes ipsas nos quoque reseruando teneamus. Ab illa siquidem bona cuncta procedunt; quemadmodum econtra, mala cuncta a superbia originem habere dicuntur. Scriptum est enim, Omnis peccati initium superbia a. Fuit ergo beata Birgittæ humilitatis precipue, illam gestans interius in mente, et insinuans ore, ac exhibens in operatione. Nam licet nobilissima foret principissa b, utpote de regali stirpe progenita c, tam humilis attamen, tamque vilis erat, quod non erubesceret pauperum lavare pedes, visitare hospitalia, infirmos perquirere, languentia membra correctare; ulcera ablucere, fovere et ligare. Vestimenta insuper ancillarum suarum, fæmularumque et aliarum personarum sepius resarciebat, et, quod mirum valde est, dum aliquando visitaret monasterium S. Laurentii Panisperne d Romæ, tempore, quo panes et eleemosynæ pauperibus erogabantur, inter cæteras pauperculas peregrinas agapen e postulantes se collocabat, magna cum humilitate incognita sedens, et acceptam agapem cum gratiarum actione deosculans f. Redarguta nihilominus juste vel injuste a confessore suo et

spirituali patre g, vel ab alio quoquam domestico confessim flectendo genua veniam postulabat. Quin imo, si quamcumque offendam inferre se quo modo alicui contigisset, aut certe intulisse presumpsisset, genu similiter flexo, cum magna humilitate relaxationem postulabat.

4 Semel, bis, et tertio nonnunquam in die ob nimiam humilitatem confessionem faciebat: et omnibus diebus Dominicis et magnis Sanctorum festis, et Deo misericordia humilitate, velut infirma et medicina indigena sanctissimum Christi Corpus, animalium antidotum salutiferum, devotissime recipiebat. Item esti tanto gratiarum munere prædicta esset, quod vix humana credulitas hoc queat admittere; peccatricem tamen vilissimam, nec non ad omnia indignissimam se reputabat. Verum cum præceptum illi a Christo fuisse, quod sanctæ religionis Regulam, quam sanctissimo ore suo ipse sibi revelando dictavit h, summo faceret Pontifici presentari per eum confirmandum i; mandanti respondit: O dignissime mi Domine Jesu Christe, ego indigna persona inter tuos fideles servitores sum sicut minima formica inter fortis camelos, qui magnas sarcinas portant E ad Domini sui commodum et honorem; et quomodo poterit Papa credere, quod tu omnium Deus et dominus cum tali formica talia digneris facere? sed et in secundo divinarum Revelationum libro cap. 18, cum hanc gratiam videndi, audiendi, et sentiendi spiritualiter Sponsus sibi commemorasset, ait: O Domine mi, et fili Virginis! quare dignatus es tam vilem Viduam hospitari, quæ sum pauper in omnibus operibus bonis; et modica in conscientia intellectu et consumpta in omni peccato longanimitate temporis.

5 Item in sexto libro cap. 52. O Rex, inquit, omnis gratiae, et infusor omnis sapientie; omnium que virtutum largitor: cur me, quæ corpus consumpsi in peccatis, recipis ad tale opus tuum? Ego sum, quippe quasi asinus insipiens, et defectuosa in virtutibus. Noli etiam, dulcissime Domine Jesu Christe, propter hoc irasci, quia sic te interrogavi; nihil enim mirandum est de te, quoniam facere potes, quidquid volueris. De me autem totaliter; quoniam in multis te offendi, et parum emendavi. Non solum autem de tantis gratiis, quemadmodum Dominus Alphonsus, olim Giennensem episcopus, tunc autem eremita h nec non Sanctorum Revelationum devotus scriba in Epistola ad reges l astruit, non superbiebat: imo gravius de hac sibi superesse judicium metuebat. Ait enim; Latere quidem ipsa, et thesaurum istum abscondere divinarum Revelationum ob humilitatis custodiam maluisset: sed Christus eam imperio verborum suorum pluries astrinxit ad scribendum et loquendum verba sua divina intrepide summis Pontificibus, imperatoribus, et regibus, et aliis gentibus, ut ex istis divinis verbis, scilicet Libri presentis et cælestis Libri ad Reges, homines peccatores ad Deum se converterent, boni autem et justi in melius proficerent: ut patet clare in septimo libro cap. 27 et in sexto cap. 5 cum multis similibus, et in isto presenti Libro cælestis Imperatoris ad reges in multis Capitulis. Haec ille.

6 Tentata est aliquando Sponsa Christi a dia-
bolo de inani gloria, suggerebat enim sibi, quod
nobilis esset genero et Deo multum dilecta, que
in oratione sua mentis in excessu suspensa ten-
tanti se sathanæ respondebat: O maledicte dia-
bole,

Abole, tu propter tuam superbiam cecidisti, ego vero quare superbire debeam; cum non sit melior regiae caro, quam ancillæ, sed totum vi-
le et terra? Quare non humiliabo me, cum non minimam quidem cogitationem bonam a me ha-
bere possem, nisi Dominus miserit mihi illam? Tunc Christus apparens ei dixit: Humilitas est scala, qua ad Deum cor ascendit de terra. Eo tempore, quo Mulier in Alvastro monasterio morabatur, frater Paulus ejusdem monachus quadam vice illi detrahebat dicens, eam non ha-
bere sanum cerebrum, sed esse phantasticam. Cumque humiliata Dei Famula hujusmodi verba a referentibus audisset, respondit: Benedictus sit frater ille, qui bene me et mea novit
vitia: verum enim dicit, sani me non esse capi-
tis, quia non utique sane usque modo sensi,
cum plus, quam Deum meum, mundum dilexi,
nunc autem, et deinceps sic nihil ut Deum di-
ligere cupio, nullique nisi Deo placere peropto,
spero me bonum et sanum cerebrum habitu-
ram, quo Domino placeam, et mundo displi-
cam; sed rogate fratrem illum, ut oret pro

B me.

*nihil ad
eum,*

7 Prædicante quoque magistro Mathia, Lyn-
copensi canonico *n*, qui Famulae Dei in Swe-
tia confessor extitit, et de virtutibus ejus et gratiis
sibi a Deo gratis datis quedam tam imi-
tabilia, quam commendabilia tangentे, sermo-
ne finito, humiliatis amica ad eundem accessit,
ac dixit: Precor vos, Pater, per nomen Je-
su Christi, ut nil de me vestris in sermoni-
bus de cetero inseratis: quid enim ego sum?
Non nisi formica in conspectu Dei. Et si ali-
quis magnus dominus vilem suum cursorum
ad amicum mittit, quis laudandus est nisi domi-
nus? Hoc autem ideo dicebat, quod si cœlesti-
bus interim pro communi omnium utilitate im-
bueretur sacramentis, non ipsa ex eo, sed so-
lus Deus prædicandus esset et laudandus. Cui ille, Non mireris, inquit, Filia, quia viri etiam
et mulieres exemplares efferuntur, ut cate-
ri ædificantur. Et Sancti, Adhuc, inquit, navis
mea in fluctibus est, ideo oratione indigeo.
Principium enim rei videmus, sed finis est lau-
dandus.

*sed omnia
ad Dei lau-
dum referre
solita,*

8 Inter cetera Nolanus comes *o* de Birgitta
adjuratus hoc refert, quod, cum aliquando de
revelationibus sibi cœlitus factis familiariter cum
ea conferret, istiusmodi habens humiliatis exem-
plum, ut magno cum timore et vercundia quadam
referrebat: Non reputetis, aiebat, amoris ef-
fectus verba divina propter vilitatem meam,
quia ego sum uti cursor abjectus, qui, cum præ-
claris principiis litteras portat magna continentis
negotia, in nulla tamen domini sui litteras in-
ficit vel corrumpt, nec earum continentia ex
eo immutatur: novit ille, qui omnia novit; qui-
que etiam dixit, ut dicerem, quod nihil ex
me verbis ipsius addo vel minuo. Item frater
Angelus de Hispania presbyter et eremita de
Monte Corvo *p*, Quare sic prophetas? eam re-
quisivit: cui dixit: Ego sum quasi cursor Do-
mini sui litteras bajulans, et ideo non meis mer-
itis, sed Dei beneficiis est ascrendum, quod
hujuscemodi dico vel revelo, cumque vellet ille
sibi, prout decebat, reverentiam exhibere, ut
vere humiliis reluctando dicebat: Non cursor,
sed mittens eum dominus laudandus est. Quo-
circa suscipe et lauda Deum omnipotentem.
Præterea dominus Alphonsus, de quo supra *q*,

refert de ea, quod si quandoque a quoconque ^{A. BERTHOL-}
pro quacunque necessitate devote quærebatur; ^{DO.}
in hæc quasi semper verba prorumpebat: Ego
quidem peccatrix et indigna sum pro vobis ora-
re, sed rogate vos Deum, ut det mihi gratiam
et ego libenter desuper cogitabo, et Deus for-
tassis, qui in altis habitat; et humili respicit
in cœlo et in terra, humiliati vestre conde-
scens * obaudiet mea demerita non atten-
dens.

9 Demum cum hujus ærumsone vita finis
appropinquasset, ut hominum plausum, popu-
lique concursum humiliiter devitaret, in sancto
Laurentio Panisperna de nocte corpusculum
suum sepeliri mandavit. Verum, quia fugientem
se mundi gloria velut umbra insequitur, devo-
tione populi, atque frequentia corpus terre com-
mendari prohibente, duobus diebus jacuit in-
sepultum. Neo mirum, si inanem gloriam toto
annixu fugavit, cum in Prologo Regulae Spon-
sum Christum de humilitate et virtutibus se
monentem audierit, atque dicentem: Tu, quæ
debes palmites portare, debes esse fortis et stabilis
ad portandum, parata atque vigilans ad recipien-
dum, ne diabolus decipiat te; ideo sta firmiter, et
dilige me toto corde: fuge omnem superbiam et
assume omnem humilitatem. Serva os tuum, et
omnia membra tua ad honorem meum: obedi, sicut
tibi præcepere: discute omni hora conscientiam
tuam, quantum excedis. et quomodo consurges ad
me statim, si cadas: non cures mundi honores,
nec ejus amicos, quia, cum me habueris, omnia
dulcescent tibi, et cum tu me perfecte dilexeris,
omnia præter me, que mundi sunt, amara fient tibi
quasi venenum.

10 Diligebat revera hæc devotissima Mulier <sup>In Christum
summo;</sup>

Dominum suum ac Sponsum præclarissimum Je-
sum Christum ex toto corde suo, et ex tota ani-
ma sua, et ex omnibus viribus suis, et plus om-
ni mente sua, plus quam omnia, et plus quam
semetipsam; et pra amoris magnitudine divinæ
offensionis impatiens, dum vel dicto vel facto
eundem Sponsum a quoquam vilipendi percipie-
bat, quietari vix poterat; et quia divini amoris
igne successe ardebat desiderio, in ejus se to-
tam obsequio perfecte mancipavit, de se sibi
ipsi * reservando: nolabatque ad horam ab eodem ^{supple nihil}

Sponso suo separari, illum in ore per devotam F

orationem, in mente per jugem meditationem, et in corde per sinderam habens dilectionem. Si
quidem de eo loquebatur dulcissimus am-
plexando jucundius fruebatur. Quia enim amoris
Dei incendio incunctanter astabat, amor quam-
cumque merebatur visionem; visio fruitionem:
ipse namque velut flamma sursum tendens men-
tis in excessu sepenumero acta desideratissimis
illum Sponsum vicissim conspiciebat obtutibus;
dum in ejus lumine lumen vidit, a quo nimurum
divinorum pabulo eloquiorum jugiter ac dulciter
pascebatur.

11 Unde in capitulo 77 libri quarti dicit: ^{quod non uno}
O Domine Deus meus! O quam dulcia sunt oris
tui verba! Videtur vere mihi, quoties verba
spiritus tui audio, quasi anima mea illa in se
glutiat cum quodam sentimento ineffabilis dul-
cedinis, sicut suavissimum cibum, qui cauit in
cor corporis mei cum magno gaudio et ineffa-
bili consolatione. Mirabile tamen hoc esse vide-
tur: quia dum verba tua audio, tunc utrum-
que efficior, scilicet satiata et famelica:
propter

*ut plausum
populi fuge-
ret, noctu se-
peliri voluit.*

A. BERTHOL.
do.

propter hoc autem satiata, quia tunc nihil aliud mihi libet nisi illa. Proprius hoc famelica, quia semper augetur appetitus meus ad illa. Mellifluis itaque Sponsi Christi, quin imo super mel et favum dulcioribus, refocillata colloquis: utpote quæcum Psalmista dicere poterat; Audiam, quid loquatur in me Dominus Deus, quoniam loquetur pacem in plebem suam, et sic per Sanctos suos etc. Demum sibi constituta, eructavit cor ejus verbum bonum, verbum salutiferum cunctis in posterum ad æternam pacem et salutem profuturum.

specimine
ostendit.

quoad

ferebatur
amore,

12 Predicabat Christi Evangelium omni creaturæ, quod qui crediderit etenuerit, salvus erit. Plane quod sentit latius, ipsa indicabit evidenter in ea et per eam ignis divini amoris et flamma æternæ charitatis accensa apparebit. Ipsam ergo interrogemus; ipsa de se loquitur, nempe cum de confirmanda Regula, ut superius dictum est, mandatum accepisset, inter cetera mandanti respondit: Ex gratia tua voluntatem habeo faciendi voluntatem, tuam, quamdiu vixeris: te testante, tu scis, B quod possibile esset, quod magis gaudium, magisque consolatio ex hoc tibi proveniret, quod ego quoad corpus meum omnes infirmities, scandala, dolores, paupertatem, et omnes tribulationes, et adhuc in ipsa anima mea æterna supplicia sustinerem: istas adversitates potius amplecterer, quam utramque ad * corpus et animam æternam felicitatem, ad hoc ut consolatio tua major esset. O Domine Deus! qui me creasti et pretioso sanguine redemisti, si in istis tribus fide, spe et charitate defectum aliquem habere me videris; propter magnam misericordiam tuam ut eum supplere digneris. Tu es in intimo cordis mei sanguine: quamvis indigna persona sim visitatione et consolatione benedicti Spiritus tui, tutela tamen tua magna potentiæ me totaliter committit; ut, quomodocumque tibi placuerit, mecum facias.

13 Item in XIII capitulo libri septimi multiplicem Dei bonitatem attollens inquit: O æterna veritas et incomprehensibilis, ut ipse Deus et Domine Iesu Christi; tu omnes cogitationes bonas cordibus infundis, orationesque et lacrymas. Tu occultas tua gloria dona, conferens C pro eis æternaliter præmia gloriosa. Sit ergo tibi honor et servitum et gratiarum actio de omnibus, quæ creasti. O dulcissime Domine Deus meus, tu es mihi charissimus et vere carior, quam corpus et anima mea. In quinto etiam libro LXV capitulo apparenti sibi post tentationem Sponsi; O, inquit, Domine Iesu Christe, regnator tibi pro omnibus et specialiter pro tribus, primo, quod vestis animam meam, infundendo scilicet poenitentiam et contritionem, qua omne diluitur peccatum, quantumcumque grave. Secundo cibas animam meam infundendo charitatem tuam et memoriam passionis tue, qua anima quasi cibo optimo delectatur. Tertio consolari omnes invocantes, te in tribulatione; ergo Domine miserere mei, et adjuva fidem meam, quamvis enim digna sim tradi illusionibus diabolis, credo tamen, quod sine permissione tua ipse nihil potest, nec permisso tua est sine consolatione. Sed etiam in sexto libro cap. XVI diabolus, cur eam in sua non recipere protestat, a Dei requisitus Genitrix, respondit: Non, inquiens, hoc possum, quia duplum sanguinem in uno vase commixtum ego non possum separare, et dividere, quia sanguis charitatis Dei est mixtus

sanguini charitatis cordis ejus. Neque enim menti- p^{ro}pus est ille, qui dixit; Qui adhæret Domino unus spiritus est cum eo r. Amor quippe transfert aman- tem in amatum.

14 Ceterum ut alterius ad alterum, Sponsi ^{fatuus id videtur} seilicet ad Sponsam et e converso, zelus inno- do. ^{ipsa dæmon} seat, id, quod, cap. XXXIV lib. primo scriptum est, referam: colloquenti etenim Domino cum Spon- sa sua, apparenti tunc diabolo dixit Dominus: Tu fuisti creatus ^{ad} me, et vidisti omnem justitiam in me, responde mihi, si nova ista Sponsa est legitime mea, et cum approbata justitia: permit- to enim te videre cor ejus, et intelligere, ut scias, quid respondeas mihi. Nunquid ipsa dili- git aliquid sicut me, aut velet aliquid cambi- recipere pro me? Cui dæmon respondit: Nihil diligit sicut te, et, antequam te careret, omne supplicium magis pateretur, si dares ei virtutem patientiae: ego video quasi quoddam ardens vin- culum descendere de te in eam, quod sic alli- gat cor ejus, ut nihil aliud cogitet vel diliqt, sicut te. Et iterum in undecimo capite ejusdem libri ait Christus: Dilige me toto corde, quia ego dilexi te.

15 Conjunx Sponsæ Christi, dum in extremis auctor, auctor, auctor ageret, annulum, quem gerebat digito, impres- sit uxori, rogans, ut eo animæ sua devotus ac sollicitus memoriam haberet, quo memoriale penes se retineret; sed cum pauci pertransiissent dies ab eo, quem maritus s extreum clauerat, annulum a se Dei Dilectrix abjecit. Quibusdam viris dicentibus sibi, non magnum judicium dilectionis existere tale tanti conjugis præsumptum a se charitatis ejecisse, respondit: Quando vi- rum meum humo tradidi, omnem cum eo car- nalem amorem inhumandum decrevi, ut, quan- vis illum sicut cor meum dilexerim, nolle, tam- men cum uno denario contra velle Dei vitam ipsius redimere. Sed quando annulum meum in manu mea habui, erat mihi oneri, quando illum inspiciendo priorum dilectionum recordabar. Quo- circa, ut animus meus in solius Dei ascendat amo- rem, volo carere annulo ac viro meo, et me Deo com- mitto.

16 Postquam vero generosa vidua compli- cias sui testamentum persolvit, cum ingenti spi- ritus fervore paravit se, ut Romam/ juxta quod desuper jussa fuerat / laeta pro yoto, festina pre- gaudio pergeret u; patria quoque, filiis a, parentibusque reliectis, totam se ibidem in Dei servitu- manciparet. Interim vero animus ejus ex filiorum compassione parumper fluctuare cepit, quod eos desolatos atque materna consolatione orbatus relinqueret. Verebatur insuper, ne post ipsius recessum ad offendendum Deum audacius fræna laxarent, eo quod juvenes essent, divites, potentes et nobiles. Istiusmodi itaque altera- tionibus in ejus se animo versantibus, vidit in visione ollam unam igni superpositam, et puerum desuper insufflantem, quatenus olla fer- ret, cui dixit: Cur tantum sufflans ollam cona- ris ignire? Ut amor, inquit, filiorum in te magis ac magis accendatur, et inflammetur. Et ait: Quis es tu? Ego, inquit, negotiator sum: intelligens autem immoderatum adeo in corde suo erga filios vigore amorem, invariabiliter se ad horam correxit, ut nihil iam præter divinum amorem, præponeret; nil sibi de cætero liberet, nisi quod Creatori suo gratum fore cognosceret. O quot fuderit ex tunc quotidie lacrymas, quot fecit eleemosynas, ne quos generaret, omnium offend- derent

Aderent Creatorem! Jam enim naturalis in ea amor erat extinctus, et in spiritualem penitus conversus amorem.

*diligere vi-
deretur.
y*
17 Testatur denique Prior de Alvastro *y* confessor ipsius, quod tantam ad Deum charitatem possideret, prout ex confessionibus sibi constare fatebatur, quod valde mirabile erat: unde meminit, se vice quadam de suo illam charitatem, internaque devotionis ardore curiosius explorasse; audivit vero, quod ipsa tantum in oratione fervorem atque devotionem experiebatur, quod diebus, ac noctibus a cibo et potu abstinuisset, nisi defectum corporalem incurre proverbiu etiam: Qui facit, quod nullus, mirantur omnes, subire timuerit.

ANNOTATA.

a *Ecclesiastici cap. 10 §. 15.*

b *Nempe Nericia, quæ Suecia provincia est, legiferi uxori, non tamen stricti nominis princeps aut domina. Vide num. 64 et seq. Comment. prævii.*

B c *De regio ejus stemmate, item de ejus natali solo, parentibus, fratribus et sororibus consule § 3 Comment. prævii.*

d *Virginum Clarissarum, in quo sepeliri etiam voluit.*

e *seu Eleemosynam.*

f *Idem quoque testatur Bonifacius IX in Bulla Canonizationis.*

g *Forte Petro, Vastenensi confessore, qui illi a confessionibus fuit, vel Petro Aleastrensi, aut Alphonso, episcopo Giennensi.*

h *Ut creditur, inquit Bonifacius IX in Bulla num. 216 Comment. præv. laudata: Martinus V, ut pie credendum est; nec alter Sueciae episcopi in litteris, anno 1417 ad concilium Constantiense datis, loguuntur, ut iterum num. mox laudato dictum est.*

i *Obiit Regulam Urbano V, qui eam approbavit anno 1370: confirmarunt Gregorius XI anno 1377, teste Thoriro Andreæ in Diario Vastenensi, et Urbanus VI anno 1379.*

k *Vide de eo dicta num. 30 et seq. Comment. prævii.*

C 1 *Edita est apud Hormann ante lib. 8 Revelationum S. Birgitte.*

m *Ordinis Cisterciensis in Suecia.*

n *De Mathia vide plura numm. 26 et 27 Comment. præv.*

o *Verosimiliter Nicolaus de Ursinio, cuius existat Epistola ad Alphonsum, Giennensem olim episcopum, de quibusdam S. Birgitte prodigiis apud Hormann pag. 813 et seq. Nola Campania Felicis civitas est in regno Neapolitano.*

p *Aliunde mihi notus non est presbyter ille eremita.*

q *Vide supra lit. k.*

r *Paulus Epist. 1 ad Cor. cap. 6 §. 17.*

f *Ulpho, Gudmari filius, Nericiae legifer de-
functus anno 1344, de quo plura reperies 6 priori-
bus numm. § x in Comment. prævii.*

t *Duodecimo Februario anni mox dicti.*

u *Roman venit anno 1346.*

x *De ejus liberis posterisque pluribus egi §§ 5 et 6 Comment. prævii.*

y *Vide dicta de eo numm. 28 et 29 Comment. præv.*

CAPUT II.

*De præcordiali ejus devotione ad
Virginem Mariam: de zelo honoris
divini et studio salutis animarum.*

Quanta vero Dei Genitrici Mariae afficiebatur devotione, quis digne sufficiat enarrare, cum illam in intimis vels servitibus humile sibi servitum exhibebat, totamque se in ejus amorem transformabat? In ea siquidem velut in portu tutissimo totius spei sue anchoram defixerat: nolens ab ea viva vel mortua separari. Illam utique commemorando reviviscebatur spiritus ejus, cor exultabat in gaudio, mens in jubilo, anima tota cœlestibus jucundabatur desideriis. Divinis ejus affectus epulsi pascebatur; illius denique honorem sibi ipsi preponebat, illamque ipsa medulitus diligebat. Et ne videar sub incognito et quasi opinando fari, que astro, ad ipsam, de qua dissero, me converto: ipsius ignitum vehementer eloquium coram profero; quo e nostro vivificabuntur dicta, et illius præcordia in amore Virginis luce clarius videbuntur flammantia.

19 Sane in primo capite libri septimi dicitur, quod, cum esset Romæ beata Birgitta, Sponsa Christi, et quadam vice orationi vacaret etc. usque in finem, quam promissionem Virgo benedicta post annos xvi adimplavit: quando scilicet beatae Birgitte ad Terram Sanctam proficiscenti a, cum Bethlehem venisset, Christi Nativitatem seriose monstravit. Item alibi inquit Sponsa Christi: Benedicta sis tu, Maria Mater Dei, et benedictus sit idem filius tuus Jesus Christus præ omni gaudio, quod mihi dederat ex eo, quod tu mater ejus es; ipse idemque novit, quod Maria Filia Joachim est mihi charior, quam liberi Ulphonis et Birgittæ. Et magis vellem, quod Birgitta, filia Birgeri, numquam fuisset nata, quam Maria Filia Joachim non esset progenita; et levius eligarem, quod Birgitta esset in inferno, quam quod Maria Filia Joachim non esset Mater Dei in celo, cui respondit benedicta Virgo: Filia, scias pro certo, quod illa Maria Filia Joachim erit tibi utilior, quam tu Birgitta filia Birgerii es. Et eadem Filia Joachimi, quæ est Mater Dei, vult esse pro Matre liberi Ulphonis et Birgittæ. Patet ultius pī amoris affectus ex eo videlicet, quod in monte Calvariae beata Birgitta personaliter consistens et passionis Christi seriem intuens, ex compassione Matris dignissimæ, doloris acutissimi gladio transfixa, pariter vulnerabatur, cuius utique passionis ordinem scribens in xv cap. libri septimi post multa sic ait: Cumque ego repleta dolore respicerem crudelitatem eorum, vidi tunc ejus Matrem mestissimam in terra jacentem, et quasi trementem, et semimortuam b, quam consolabantur Joannes et alii sorores ejus; que tunc stabant non longe a cruce ad ejus partem dexteram. Dolor ergo novus compassionis illius sanctissimæ Matris in tantum transfixit me, quod cor meum pertransibat quidam gladius acutus importabilis amaritudinis.

A. BERTHOL-
DO.
fuit addicta:

20 Porro si ex abundantia cordis os loquitur; vim intimi amoris verba produnt miræ devotionis: nam in libro tertio capite xxix illam devote et pulchre salutans, Benedicta sis tu, inquit, o Maria Mater Dei, templum Salomonis. Respondit Mater: Benedictus sit Deus, qui cordi tuo etc. Item in quarto libro cap. xviii. O dulcis Maria, inquit Sponsa, benedicta sis eterna benedictione etc. Denique in eodem libro capit. xix sic dicit: O dulcis Maria, pulchritudo nova etc. Quantum etiam intime eam dilexit, luculentu patet in illis duabus pulchris et prolixis orationibus *c.*, quæ in fine scribi conueerunt, in quarum altera Virgo beatissima de sua conceptione et infantia, et de omnibus virtuosis actibus et laboribus, ac magnis doloribus totius vite suæ, nec non de sanctissima morte et assumptione sua pulchre atque devote laudatur, in reliqua vero cuncta corporis membra, nec non virtuosi ejus corporales actus congruis laudibus singulariter describuntur, et efferuntur.

B ex zelo salu-
tis proximi

21 Quia enim pudicitie Mater caelestem illum Sponsum inexhausta charitate diligebat, honorem illius, quibus poterat modis, promovere satagebat, et quia pro animarum redemptione eudem Sponsum sanguinem suum fudisse cognoverat, idcirco animarum salutem ardentissime sitiebat; qua de causa devotissimis orationibus et inenarrabilibus gemitibus pro salute proximorum anxia nimis omnium jugiter interpellabat Redemptorem, et missis epistolis verba, quæ os Domini locutum ad eam fuerat, omnibus juxta ejusdem * intimationabat: nam ad summos Pontifices *d.*, imperatores, reges *e.*, reginasque *f.*, episcopos et alios ecclesiæ prelatos, principes quoque et judices terra, nec non ad religiosas, secularesque personas *g.* cuiuscumque dignitatis, status, conditionis, seu ætatis existenter; ad regna quoque vel communites scribens nunc iram Dei intime comminabatur, nunc præcavebat, nunc arguebat, obsecrabat vel increpabat in omni patientia et doctrina, ut non sit, qui se abscondat a calore ejus, vice in hoc fungens Psalmographi dicentes: Annuntiavi justitiam tuam in Ecclesia magna, ecce labia mea non prohibeo, tu scisti. Justitiam non abscondi in corde meo, veritatem tuam et salutare tuum dixi *h.* Non parcerat labori, non sumptibus, *i.* quia verus amor de difficultate non causatur, contra vero has detractiones, derisiones non verebatur, sed nec ipsam mortem cunctis viventibus odiosam expavescebat, quin Dei beneplacitum perficeret, et a gehennæ cruciatibus proximorum animas pro viribus liberaret.

* supple:
mandatum

d e f

g

h

i

j

k

l

m

summæ
etiam au-
toritatis
viros

i

k

l

m

22 Audierat enim vocem Sponsi sui dicentis: Cum vos oderint homines, et persecuti fuerint, et dixerint omne malum adversum vos, mentientes propter me, gaudete in illa die et exultate, ecce enim merces vestra copiosa est in cælis *i.* Et iterum: Nolite timere eos, qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere *k.* unde in monte Flascone *l* domino Urbano Papæ V *m* revelationem quandam sibi a Dei Genitrice factam, in qua sub mortis comminatione futrique judicii districione prælibato Pontifici inhibetur, ne de Roma vel Italiam recedendo Avenionem repedaret, personaliter præsentavit, talia tanto Domino nil verita insinuando. Successori insuper Gregorio XI divinis nonnullis destinatis oraculis mandabatur, quod infra certum tempus in illis expressum Romam vel Italiam cum sua remigrans curia,

omni cum humilitate, pastoralique charitate inibi D usque ad mortem permaneret, moxque post suum adventum Sponsam Christi, sanctam scilicet Ecclesiæ, omnesque ecclesiasticos status excoleret, et reformatre inciperet, nec non ad pristinum statum totius decoris perfectæque virtutis atque recolendæ sanctitatis Patrum antiquorum pro posse reduceret; vita quoque de curia evelendo, mores corrigendo, consiliariosque permittendo: alioquin animadversionis divina sententiam nondum in anima, sed in corpore et in bonis temporalibus irrefragabiliter sœuentem exciperet. Quarum profecto revelationum *n* Dominus Latinus de Ursinis unam, dominus Nicolaus comes Nolanus alteram, tertiam vero terribilem valde Dominus referebat Alphonsus: prætextu namque Conditoris neminem pertimescebat, nullius faciem cognoscebat, nullum denique viventium Authori vite ponebat.

23 Unde, cum quadam die in ecclesia sanctæ *officii* Mariæ de Alvastro o juxta altare se recipisset, et revelationem quandam ad milites corrigendos *p* mentali theoria subacta Regi Christo percutant se intenderet, confessor ipsius accessit, regem, Magnum nomine, qui tunc regnabat, ad eam venisse contestans, sed, cum nullum præberet responsum *ei*, tetigit eam manu, cumque nec sic suscitanti annueret, deprehendit, eam divinis tunc vacare colloquis: contemplatione tandem finita, et a confessore et a rege, quam ob rem vocata tacuisse requisita; Bene, inquit, audiui vocem percutantantis, sed sermo tunc colloquentis mihi potens erat, et metuendus. In eodem quoque Suetiæ regno, marito jam suo vita functo, regem, Christo imperante, adiit, quem postquam una cum magnatibus regni ex indultis sibi revelationibus salubri commonitione præceavisset, virgam furoris Domini super eos extenderat, nisi de quibusdam flagitiis in illis dignam in posterum pœnitentiam agerent, minabatur.

24 Qua in re plerique illorum mordaci illam *interpreti* dentे corrodentes, cum alias in eam surgere metu territi, et revera magnatorum tenti, magnorum ipsius consanguineorum, nullatenus auderent, oblocutionibus atque maledictis impetabant. Sed maledictiones omnes, detractiones atque derisiones surda patiens aure pro persequentibus, et se calumniantibus Sponsum sic facientem et dicentem imitando exorabat. Nunc autem ex eis plurimi, qui sibi ante detrahebant, qui tribulationes omnes illas, ac terribilia Dei judicia, que prænuntiaverat, ad punctum venisse conspicunt, humilem ipsius patientem recensentes mira cum devotione ad sepulchrum eam requirunt; et loca, in quibus sciunt, quod steterunt pedes ejus, deosculantur, ac si de ea vaticinium illud verificari debuisse. Venient ad te, qui detrahebant tibi etc. Dicunt autem: Væ, væ, qui sanctæ Mulieris prædicationibus confidere renuimus: vñ, qui judicia Dei parvi pendimus: vñ nobis iterum, atque iterum, qui pia Matris monita superbo corde contemptimus, quo mala cuncta, quæ patimur, exinde merito excepimus, et vere credimus, quod virtus illius almi corporis ad partes reducti pacem nobis secum vixerit, cum innumeris dudum pressuris oppressi fuerimus; sed venerunt nobis omnia bona pariter cum illa, et invariabilis honestas per manus illius, et latati sumus in omnibus, quoniam antecesserunt

divinitusque instructa A antecesserunt nos ipsius dignissima merita.
 25 In regno quoque Cypri coram rege tunc
 vivente et ejus matre domina Eleonora regina,
 Antiochiae principe, domino scilicet Jacheto, re-
 gis patro, cum multis aliis regni nobilibus, re-
 gisque consiliariis coram stantibus, quandam ex
 parte visam publicavit revelationem, in qua su-
 predicti omnes cum universo populo de quorun-
 dam in ea contentorum emendatione facinorum
 monebantur: aliquin suum contra eos potentis-
 simus Dominus citissime atque certissime acci-
 geret gladium. Quia quidem revelatio in septimo
 libro cap. xviii continetur q. Praeterea in civitate
 Neapolitana magna compunctionis et terroris Chri-
 sti verba ad se facta, nonnulla quedam secreta
 minas continentia, clam regiae contribuit; sed
 et quedam alia Dei verba super populum ejus-
 dem civitatis, assumpto domino Bernardo archie-
 piscope Neapolitano, fratre Nicolao Mesquim Ord-
 inis predictorum Sacre Theologiae magistro,
 qui postmodum cardinalis fuit r, fratre Francisco
 Desulano Ordinis Eremitarum S. Augustini, eoque
 B in Theologia magistro cum quibusdam nobilio-
 ribus civitatis militibus convocatis, per semeti-
 psam magnanimis, intrepida et æmulatrix Dei
 Famula constanter coram publicavit: et habentur
 haec duas Revelations lib. vii, cap. xxviii. Ex
 quibus omnibus et his similibus etsi capi, ligari,
 cruciari, trucidari, probabiliter titubare po-
 tuerit, velut tamen Christi Apostola Dei que Pro-
 phetissa cum fiducia et fortitudine mandatum Dei
 exequatur, et opportuna verba non præcognita,
 sed in illa hora juxta Evangelium sibi data,
 cum staret ante reges et præsides inconcusse lo-
 quebatur.

commonuit: 26 Ad regem namque Suetiæ, eumque cum
 suis contributibus monere, in spiritu ire jussa
 fuit quadam vice, cumque causaretur, se nesci-
 re, quid in sermone proferret, audivit: Cum ve-
 neris, inquit, ad eos, aperi os tuum, et ego im-
 plebo illud; ad regem proinde perveniens, cum
 non cogitasset, quomodo, aut quid loqueretur,
 divina tunc verba fuerunt sibi infusa, non so-
 lum quae ad regem pertinebant, verum etiam,
 quæ de futuris plurimæ concernebant. Ex divino
 quoque imperio cuidam abbati f magna autho-
 ritatis quasi supplicando dixit: Tu, domine Abba,
 deberes esse speculum Religiosorum, sed tu es
 caput meretricium; patet hoc in filiis, pro qui-
 bus infamaris. Tu pauperum exemplum et distri-
 butor indigentium esse teneris, sed ostendis,
 te esse de eleemosyna magnum dominum: hoc
 patet, quia magis inhabitas castrum, quam clau-
 strum. Tu deberes esse docter et mater fratrum
 tuorum, sed factus es vitrius et noverca: tu
 ludis in deliciis et pompa, illi autem afflicti
 murmurant tota die, ideo nisi correxeris te, de-
 ponam te de castris, et cum minimis fratribus
 non habebis consortium, nec ad patriam tuam,
 ut credis, redibis.

*Succit re-
 gem ab exi-
 gendis ve-
 ctitibus
 oblatis filiis
 avocavit.* 27 Cum rex Suetiæ ad quandam pecunia quan-
 titatem solvendam arctaretur. Non immunis ab
 ira Dei eris, si hoc feceris, ait illi inclita Ma-
 ter; sed duos, quos habeo, filios magis accipe,
 eosque, donec solvere poteris, pone obsides, nec
 offendas Deum tuum. Tunc ipso die Christus eidem
 loquebatur dicens: Propter charitatem unius ho-
 minis quoque salvatum est regnum, sic propter
 unius adinventionem et gravamina perdita sunt
 aliqua regna, sicut exemplum tibi dico de quo-
 dam rege: ille enim rex plus confidebat in pe-

cunia, a populo et transeuntibus sub fraude et *A. BERTHOL-*
simulatione justitiae exacta, quam in me; ideo
vitam perdidit, et regnum reliquit in tribula-
tione, et adinventiones sue pravae ductæ sunt ab
aliis successoribus in consuetudinem, et quasi in
legem, sed si rex confidit in me Deo suo, et
*communitas regni petitur in auxilium in chari-
 tate, tunc ego salvare potens sum, et citius pro-
 pter charitatem reducere ad pacem. Ideo rex,*
si prosperare desideret, teneat promissionem suam
mecum, et veritatem cum communitate regni,
*teneatque promissionem suam mecum, et ca-
 veat præcipue, ne novas ibi adinventiones et tri-
 buta et subtilitates inducat. In difficultatibus ve-
 ro sequatur consilium timentium Deum, non cu-
 pidorum; quia melius est, adversa quedam mun-
 di tolerare, quam scienter contra me et animam*
suam peccare.

28 Scendum autem est, quod in humili An-
 cilla Christi nonnulli scandalizabantur, nonnulli
 vero plurimum adiudicabantur, et, auditæ ea,
 multa faciebant: fuit enim cum Paulo Christi
 bonus odor; alii odor mortis in mortem, aliis E
 odor vite in vitam, prout dicitur 2 ad Co-
 rinth. xi. Nam et plerasque meretrices vel Ro-
 man vel alibi suis sanctis persuasionibus de suo
 in honesto lupanaris loco exemit; et castitatis in-
 tituta, ne peccatores revertentur ad vomitum,
 in suo proprio hospitio per aliquot tempus ha-
 bitare secum faciens instruebat, quemadmodum
 pœnitentiam facerent, et viam spiritus recte in-
 cederent. Si quas vero spirituali studio minus
 idoneas conspiceret, connubio tradens suffici-
 enti dote vallabat, quatenus in statu matrimo-
 niali laudabiliter viverent, et ob victus parci-
 oniam pro status sui congruentia non ruer-
 ent.

29 Dominus Gometius de Hispania ducatus *ad pium vita-*
genus virum
nobilem,
F Spoletoni t, mediante domino Alphonso, quon-
 dam Gyennensi episcopo, beatæ Birgittæ hu-
 militer supplicavit, quatenus pro se orare di-
 gnaretur: scire quippe amiebat, quo in sta-
 tu magis placere potuisse? Sancte itaque Fa-
 mule beneplacitum Dei per orationem in hoc
 exquirenti ab ea, quæ omnium salutem æmula-
 tur, revelatio facta est, quæ de statu et forma
 vivendi juxta ipsius qualitatem ad plenum in-
 formabatur. Hanc revelationem cum vir gau-
 dens Perusii u suscepisset, sicut, præfato domi-
 no Alphonso presente, testatus est, repentina
 cor * ejus timore Dei transfixo, in alium virum
 exinde commutatus est adeo, quod de ipso vere
 dici poterat: Hæc mutatio dexteræ Excelsi :
 nam ex tunc et deinceps diebus Veneris pane *
 nigro, Sabbatis albo, ceteris vero diebus gry-
 seo induebatur colore. Porro secretas faciebat
 penitentias, vigilias et orationes, abstinentias
 quoque non minimis carnem suam macerabat,
 sed et pauperum pedes qualibet hebdomada bis
 personaliter lavando, largas nihilominus ele-
 mosynarum benedictiones eisdem impendebat.
 Habebat etiam spirituales patres, fratrem scilicet
 Coribium de Hispania Ordinis Minorum et
 Andream de Luca eremitam in Monte Spoleto-
 no, Magistrum vero suam, cuius ope norman
 vita ex alto suscepserat, cuiusve devotionis au-
 spicio indultum sibi ab ea parvam crucem jugi-
 ter deferebat ad collum, nonnisi Matris nomine
 recensebat.

30 Prior Provincialis regnum Suetiæ, Da-
ad sanctius
ciæ viros

A. BERTHOL.
do.

oie, et Norwegiae de Ordine Prædicatorum, assessor verbi Sponsi Christi famam ubique diffusam attraxit de loco, quo tunc erat, ad regnum usque Suetia, ubi sancta degebat. Femina concitus veniebat: si quidem illius admiciculo, quem admodum se et sibi subjectos in viam spiritus haberet dirigere, nosse peroptabat. A qua cælesti traditione usque adeo imbus est, quod pristino ambitione multumque pretioso rejecto habitu, vilis et abjecti panni tegumentum assumperit, et hoc ipsum in commisso sibi grege perfecit: nec non quam plura alia ad emendationem cedentia salubriter effectit.

religious
adducta,

31 Simile quoddam operatus est Spiritus Dei per fistulam suam, sanctam videlicet Birgittam, in fratre Martino de Arragonia et Ordinis Mino rum, qui, cum Cypræ reginae secretarius esset, et cum alma Vidua in multo labore et æratura Jerusalem venisset, pro se Deum orari humiliter supplicavit, quatenus viam et modum, quibus si bi melius placere posset, offendiceret, et voluntatem suam bonam, benelacentem et perfectam ipsa sibi reseraret. Beata igitur Birgittæ super hoc oranti Christus apparuit et pulchra nimis revelatione sibi (quæ sub xxi cap., vii libri contextitur) exhibita, qualiter devotissimus Christi servus Franciscus sacco induitus spiritu religionis Regulam cuderet, et qualiter primitivis fratribus sanctissimæ suæ conversationis imitatores haberet, et quomodo diabolus Ordinem interea dejecerit, et qualiter demum supplicium vel gloria ipsius Ordinis professoribus reprobatur, patefecit. Hanc profecto revelationem cum de manu sanctæ Viduae prænominatus frater suscepisset, et demum Famagustum y (ubi libros et vasa argentea pecuniasque et jocalia cum suis ceteri ornamenti recondita possedebat) advenisset, dispersit omnia, et dedit pauperibus, Franciscum pauperulum pauper ipse imitatus est in observantia sanctæ Regule exemplum factus ceteris fratribus.

32 Frater quidam conversus monasterii de Alvastro sanctæ vitæ tribus annis infirmabatur. Inquire in Additionibus post caput xxx, lib. vi. Venit aliquando Famula Dei ad episcopum quendam probata vitæ et devotionis, dominum, videlicet Hemyngum Aboensem episcopum z, etc. Requie ibi. Item cum vice quadam considereret in convivio eidem episcopo, et sibi delicatis cibis appositis ipsa uteretur in honorem Dei judicabatur ad episcopo, cur habens donum tanti spiritus a delicatis cibis non abstineat? Tunc ipsa nihil sciens de talibus cogitationibus, circiter vero audivit in spiritu: Dic episcopo: Ego, qui pastorem implevi spiritu meo, nunquid propter jejunia sua? Ego sum, qui feci conjugatos prophetas, qui hoc non promeruerunt. Ego jussi, prophetæ, ut adulteram reciperet in conjugem, nunquid obedivit ipse? Ego loquebar Job ita bene in felicitibus suis, sicut quando sedit in sterquilino, ideoque ego sum mirabilis, facio si ne precedentibus meritis omnia, quæ mihi placent.

33 Episcopus igitur haec audiens, se ipsum recognoscens, turbatus animo rogavit pro se orari. Tunc tertio apparens Mater Dei dixit: Dic episcopo: Quoniam omnes prædicationes suas inchoare solet a laude mea, et quia per judicium suum te judicabat in mensa, etiam quia illud judicium charitatis et non invidiæ erat, ideo charitas meretur consolari; dic ergo ei,

quod ego volo ei esse in matrem, et ejus animam presentare Deo, et ego nunc exponam ei, quod ipse est animal septimum de animalibus prioribus tibi ostensis, et quod ipse verba Dei coram regibus et Pontificibus portabit, quemadmodum etiam cap. xvii, libri vi scribitur. Quidam magnus dominus, qui die confessus non fuerat, etc. usque in finem. In sexto quoque libro cap. xxviii dicitur, quod, hospitante Famula Dei ac pernoctante prope civitatem Lodosiam aa in quædam domo, ubi diabolus aperte loquebatur, et dabant responsa etc., usque in finem.

34 Itaque quam plurimi ob sanctitatis de gratiarum sibi a Sponso Christo concessarum donationem, fama duce, ad eam undique confluentes pro se orari, vel, si quod dubium forsitan mente versabant, cœlitus enodari per eam postulabant. Quibus humiliter annuens aliquot dies, et si spirituales personæ erant, ipsa interdum die, elevatis primitus ad cœlum manibus, et humilibus, quæ cœlum penetrant, precibus prius fusi, scistitibus se divina præbebat responsa: nam, ut de aliis taceam, dominus Urbanus V per suum eam confessorem adiit, et quatenus de nonnullis conscientiæ sue dubiis Deum interpellaret, requisivit; et si quod cœlesti oraculum ob id perciperet, quantocum innotesceret. Pari modo Gregorius XI bb arcana quedam dubia mente pertractans misit ad eam, cui saltem rogando præcipiebat, quod de et super hujusmodi dubiis seeretorum cognitorem Dominum postularet, sibi nihilominus, quod in spiritu audisset, intimando, quod et fecit. Praeterea domina Joanna, regina Siciliæ, et dominus Bernardus, Neapolitanus antistes, sigillatim de quibusdam eam articulus consuluerunt, pro quibus divinas obtinuit revelationes, quæ in septimo libro scribuntur cc. Sed et Cypræ regina Eleonora Famulam Dei, cum illuc adventasset, ut pro se et filio suo, ac toto regno apud Regem regum intercederet, supplex requisivit: quod dum faceret, divina præcepta, quæ in septimo Revelationum libro continentur, accepit dd, ac certe de hujusmodi revelationibus ad requisitionem quam plurimorum sibi factis cœlestes libri ubertim respersi inveniuntur. Postremo dominus Alfonsus sape dictus asserit se, quam plures, dum perplexa mente in conscientia turbaretur, meruisse per eam cœlitus declarari.

ANNOTATA.

a In Terram Sanctam profecta est anno 1372: contigit id adeo sub annum 1356.

b Hoc Virginis deliquit plures negant eruditii.

c Exstant apud Hormann a pag. 738. Dicuntur autem divinitus S. Birgittæ revelatione, quæ de re hardi alteri sentiendum, quam de ipsismet ejus revelationibus.

d Revelationes ejus ad Urbanum V, et Gregorium XI vide lib. 4 Revelationum.

e Liber octavus Revelationum ad imperatores, reges etc. universim scriptus est. Ad Carolum IV est revelatione inter Extravagantes. Multa prædictum Magno, Sueciæ regi, ut dictum est § 8 Commentarii prævii.

f Blançam Sueciæ, Joannam regni Neapolitanæ, Eleonoram Cypræ reginas. De Blanca vide § 8 Comment. prævii; de Joanna §§ 5, 20 et 23; de Eleonora vero §§ 22 et 23.

g Liquevit

- A g *Liquent hæc ex variis Revelationum libris.*
 - h *Psalmo 39, §. 10 et xi.*
 i *Ita fere Matt. 5, §. xi et xii.*
 k *Matt. 10, §. 28.*
 l *Italiz civitate in ditione ecclesiastica ad lā-
 cum Vulsinum.*

m *Dictus fuit Guillermus Grimoardi ante Pon-
 tificatum, quem Acenione, Galliz civitate archi-
 episcopali in Provincia ad Rhodanum flum, ob-
 tinuerat anno 1362. Sedem Pontificiam reduxit
 Romanum anno 1367. Sed anno 1370 Adveniente,
 inquit auctor Vilæ ejus prime aquad Baluzium in
 Vitis Pontificum Avenionensis col. 390 et seqq.,
 insuper tempore aestivo idem Urbanus recedens
 de Urbe, vadensque ad Montemflasconis declinavit
 Viterbum, ubi primum palam et publice mani-
 festavit, se velle redire ad civitatem Avenionensem.
 Mense Julio ejusdem anni Monteflasconis exis-
 tens approbavit Regulam S. Salvatoris a S. Bir-
 gitta sibi oblatam, quo pariter tempore ei pre-
 dixit hæc (vide lib. 4 Revelat. cap. 138) fore, ut
 brevi moreretur, si rediret in Gallias, quod, eo-
 dem anno nondum elapsa, reipsa contigit.*

n *Revelationes illas habes libro moa citato,
 B capp. 139 et seq.*

o *Vide lib. m supra in Annotatis ad cap. 1.*

p *Ad milites corrigendos, inquit Bertholdus :
 unde quidem efficitur, S. Birgittam Ordinum mi-
 litarium, sua ætate existentium, emendationis
 salutisque fuisse sollicitam : neutiquam autem,
 militarem Ordinem, quod nonnulli ait, abs illa
 aut in Suecia, aut alibi gentium unquam institu-
 tum. Vide dicta 334 Comment. prævii.*

q *Vide § 22 et 23 Comment. prævii.*

r *Anno 1378 sub Urbano VI.*

s *Videtur fuisse hic abbas Farfensis, ut dictum
 est Comment. prævii. num. 264 et 3 seqq.*

t *Spoletum civitas est ditionis ecclesiastice in
 Umbria ad Tessimum annem.*

u *Perusia ditionis item Pontificia civitas est in
 eadem Umbria.*

x *Guardianus dein Bethleemitanus ex Wad-
 dingo in Annibus Minorum ad annum 1375,
 num. 4.*

y *Insulæ Cypri civitatem in Orientali ora,
 cuius calamitatem S. Birgitta predixit.*

z *Aboa Sueciæ olim civitas sub archiepiscopo*

C *Upsalensi : de Hemmingo vero, ejus loci episco-
 po, vide dicta num. 53 et seq. Commentarii
 prævii.*

aa *In Vestro-Gothia, Sueciæ provincia, por-
 tum.*

bb *De Revelationibus his Pontificibus a S. Bir-
 gitta oblatis vide Comment. prævii § 17.*

cc *De gestis S. Birgittæ Neapoli vide §§ 20 et 23
 Comment. prævii.*

dd *De iis vero, quæ in Cypro gessit, vide §§ 22
 et seqq.*

CAPUT III.

De operibus pietatis et patientia in adversis.

Fermebat equidem Sponsa Christi charitate di- *Pauperum*
 vina, qua proximo non solum beate vivere
 anxiæ procurabat, verum etiam presentis hujus
 ærumnose vita subdita nunc opera in eam exer-
 cendo, studiose impendebat, et viscerose chari-
 tatis brachiis filios amplexans compassionis eos
 atque interna affectionis sinu dulciter confovebat.
 Considerans semitas domus suæ, ne panem come-
 deret otiosa, manus suas aperuit inopi, et palmas
 suas extendit ad pauperem. Ut enim verbis Bo-
 nifici a utar, inexhausta charitatis officia erga
 egentes, infirmas, miserabilesque personas propter
 amorem Creatoris exercuit indefesse. Nam, marito
 adhuc suo superstite, duodecim pauperes consuevit
 di qualibet propria in domo cibare, illis inserviens *E*
 et necessaria subministrans. Et quinta seria memor
 coenæ Domini lavit pedes eorum, de propria quo-
 que facultate plura hospitalia in partibus sue ori-
 ginis et specialiter unum in villa sua de Ulphason
 b reparavit, pauperesque et infirmos in illis degen-
 tes pia, benigna, misericors et sedula ministratrix,
 quasi omni die ministravit, eorumque ulcera abs-
 que horrore et fastidio attractando lavit, ligavit,
 foviisque.

Sed et suas secum filias c deducendo, sicut *curam ma-
 ximam*
 aquila provocans ad volandum pullos suos et super
 eos volitans, verbo atque exemplo idipsum facere
 docebat. Quibusdam vero se redarguentibus, quod
 tales ac tantas pueras, facie pulchras, prosapia
 illustres, ætate tenellas illic conveniret, ubi præ
 languoribus, languorunque fætoribus facile
 commaculari possent, amore fervens charitatis,
 prudenter, constanterque aiebat : Quid mihi mo-
 lesti estis, quid pro meis zelatis filiabus, in sua
 juventute meas a me discere natas, qualiter Deo
 et pauperibus devote deserviant? Quia non po-
 test, qui Deo famulatur, illorum contaminari lan-
 guoribus, quibus propter Deum fideliter deservit. *F*
 Multos insuper pauperes annuatim vestiebat. Ple-
 rasque etiam tam religiosas, quam saeculares per-
 sonas in diversis regni partibus suis eleemosynis
 copiosius relevabat. Virgines denique quam plu-
 rimas sublevans, alias viris, alias vero Deo suo
 spirituali connubio copulabat, istas nihilomi-
 nus et illas sufficienter dotando, et, ut bre-
 viter dicam, omnibus afflictis, pauperibus et
 captiuis, orphanis et pupillis exhibuit se quasi
 matrem.

37 Romam deinde veniens *d*, licet peregrina
 esset, et ob nimiam partium distantiam penu-
 riis quoque exposita, copiosam quippe secum *habuit,*
 habens familiam, largas pauperibus impen-
 dit eleemosynas, largiores autem dudum im-
 pendisset, nisi patris sui spiritualis arbitrio re-
 tenta fuisset; et ut Deo liberius vacare, Spon-
 sumque suum pauper ipsa imitari posset, æra-
 riuum suum præceptorum commisit, viro utique pru-
 denti, maturo, multumque spirituali *e*, cui to-
 tius domus suæ regimine derelicto, velut una *ex*

A. BERTHOL-
DO.
* sive

* obsoleta

non sine
proprie-
tatem ege-
statis peri-
culo.

f

sed nec Deo
vicissim

9

ex ancillis, aut quævis alia paupercula sui* pro se sive pro aliis subveniendis et alendis, ac si non ipsius quæque essent, sed illius, cum timore et tremore vîte necessaria humiliiter postulabat. Et si quoque petita negabantur, omni cum mititate repulsa accipiebat. Interdum vero suboleta* febris calceamenta, nova cæteris procurabat. Romæ siquidem, ut dictum est, commorando pueram quandam facultate inopem, sed venustate decoram et exinde vel animæ vel corporis perditionem propinquam, honorifice nuptui tradidit, dotavitque sufficienter.

38 Cum adhuc quadam vice esset prope Lodi-
siam f in regno Suetiæ, unus de familia inops et pauper, qui despontate filiæ nuptias facere disponebat, sed multa compressus inopia non valebat, accurrens rogavit sibi inferri: quæ dispensatorem domus suæ accersito quantam in promptu haberet pecuniam, inquisivit. Computata vero numismatum quantitate, Da, inquit, pauperi huic partem teriam, quatenus filii ipsius consolata oret pro nobis. Ingredientes vero civitatem, ceteram ad januam invenit hospitii, quibus, ut erat misericors, mi-
serata jussit agapem impertiri: respondens autem villicus ejus dixit: Nullo modo sufficerem ad solvendam in hospitio pecuniam, quam habebat, nisi reciperet ab alio mutuatam, adjiciens: Quo-
modo tam largiter vestras effunditis pecunias? Magna quippe perfectionis est sua indigentibus erogare, et pro se ab aliis mutuum recipere vel mendicare. Ad quem illa: Demus, inquit, cum habemus, quia benignus, largus est nobis Dator, cum indigemus; istis enim pauperibus ego ser-
vata sum, quia aliud solatium non habent, ego autem in necessitatibus meis relinquere me voluntati Dei.

39 Audientibus eis Missam in ecclesia, voce desuper lapsa, audivit: Filia mea est sicut illa, quæ tam ferventer ad Sponsum vocantem propœrat, quæ patrem, matremque et omnia, quæ habet, obliviscitur, donec, quem querit, inveniat; quid ergo facturus est Sponsus? mittet utique servos, et omnia, quæ Sponse sunt, post eam venire faciet. Sic propter tuam charitatem tibi tuisque providemus; nam sicut charitas me in C Virginis uterum ineffabiliter introduxit, sic charitas hominis introduxit Deum in animam ejus. Ideo preparamus vestes, antequam veniat Puer, ordinemus, antequam veniat habitator, seminemus fructum, ut gaudeamus in messem. Hinc est, quod Zelatrix Dei et proximi ege-
statem sepius incurrebat, et cum suis pedisse-
quis penuriam patiens aliorum ope relevari indigebat. Verum, cum de illo felici itinere Hierosolymitanus Romanum repedaret g, regina Joanna certam sibi pecunia quantitatem in Neapolitanæ civitate in subsidium ex compassione transmisit. Dubitanti vero ex scrupulo conscientiæ, utrum tale munus deberet admittere, Christus appa-
rens sibi dixit: O fatua! Nunquid pro amici-
tia reddenda est inimicitia, aut pro bono red-
dendum est malum, aut in frigido vase reponenda est nix, ut plus frigescat? Ideo dico, quod quamvis regina ex frigido corde tibi dedit, quod obtulit, tamen cum charitate et reverentia suscipiendum est a te, et orandum pro ea, ut ad divinum calorem valeat pervenire: quia scriptum est, aliorum abundantia supplet pauperum de-
fectus, et nulla bona opera coram Deo erunt in obliuione.

40 Item cum semel in peregrinatione, pro-
priis pecuniis expositis, præ inopia anxiaretur pro familia, ille potius amore sua largiendo alienis indigebit, oranti dixit: Quamvis mundus meus sit, et omnibus omnia dare possim, ta-
men, quod offertur ex cordis charitate, accep-
tius est mihi, et ego etiam libentius ea exigo, quæ propriæ meæ sunt. Nunc autem, quod bona vestra expenditis hilariter pro honore meo, ideo tempore necessitatis vestræ debetis accipere de meo. Fac ergo, dicit archiepiscopo h istius civitatis sic: Sicut omnes ecclesie meæ sunt, ita omnes eleemosyna meæ sunt: de mihi ergo in amicis meis de his, quæ mea sunt, quia licet acceptum sit mihi erigere muros ecclesiarum; æque tamen in hac parte acceptum est mihi juvare indigentes amicos meos, quí meo amore bona sua exposuerunt. Recordare ergo, quod Eliam ad pauperem viduam destinavi, quem prius per corvos paveram: non quod eo tem-
pore alii vidua ditiones non erant, vel quia sine vidua prophetam, qui xi. diebus impastus susti-
nuerat, absque alimonii sustentare non poter-
am, sed hoc feci, quia de charitate viduæ volu-
li experimentum sumere, quam ego, scrutans E
corda et renes Deus, bene noveram, sed ut alii fieret manifesta. Tu ergo, qui Pater es et dominus Viduæ, benefac viduis de meis, quæ quamvis ego sine te possum omnia, et tu sine me nihil, volo tamen iterum charitatem tuam in eis contemplari.

41 Scriptum est in Evangelio, quia semen, quod cecidit in terram bonam, ortum fecit fructum centuplum, et quali modo hoc factum sit, ibidem declaratur, cum dicitur: Et fructum afferunt in patientia. Semen est Verbum Dei (hic Propheti-
tissæ mirabiliter electæ multipliciter factum) quod in hanc terram nostram per gratiam cadens, ra-
dices quidem misit per humilitatem, crevit, ac se dilatavit per charitatem, et demum in patientia fructum suum dedit, quia nimur in patientia possidebit animam suam. Siquidem quieta et pa-
cifica sine querela vivens, ad omnes patiens erat, et quamvis famulantum sibi defectus, ut fieri as-
solet, inconcussa toleraret, debito tamen modo et tempore cum discrezione atque modestia excessus corrigendo, nequaquam Deum suum a quoquam p-
eorum notabiliter offendit sinebat. Quanta nempe fortitudine animi mala cuncta Deum jugiter lau-
dando exceperit, Bonifacius Papa prædictus in suis Epistolis innotescit, cum dicit: Admirabilis pa-
tientia viguit in ea, ut infirmitates proprii cor-
poris, injurias illatas, mariti et Caroli filii mortem i, et adversa quæque toleraret patientissime sine murmure, sine querela semper in cunctis cum humilitate submississima Deum benedicens. Sed ne leviter vel frustra Pastor Ecclesie Sponsam illius, qui est Pastor bonus et verus, quique animam suam posuit pro oibis suis, de patientiæ præconio extulisse videatur, cuncta, quæ dixit, manifestissimis libet declarare impossibili-
tatis* exemplis.

42 Porro ut ab injuriarum toleratione exordiar, dum Magnus rex Suetiæ h, qui a juventute sua devotus extixit, et inter homines laudabiliter vixit, ut opinionis ipsius rumorem hau-
serit, ad se autem plures vocans in his, que Dei erant, suis libenter innitebatur consilii. Quamobrem plerique regni satrapæ invidiebant ei, sortilegiam ipsam, seductricemque aulam * aulæ acclamando

deficit ipsius
cura.

Mira patien-
tia

i.e. summa
patientie
columnas
k

A acclamando minabantur. His autem liberi auditio-
tis contra profanos illos detractores insurgere vo-
luerunt, nisi quod flexo illa genu deprecando
dicebat: Nihil, obsecro, mei filii, moliamini in
eos; testem etenim invoco Deum, quod patior*
quibusvis maledicorum oblocutionibus, derisioni-
busque atrectari, quam regis vel reginae dia-
demate, quoad vixero, decorari: sinite illos, cœci
sunt, et duces cœcorum.

A. BERTHOL-
DO.

* supple:
magis

injuriasque l
i
m
non raro n
vibi illatas,

43 In civitate Stockholmis l regni Suetiæ mi-
les quidam de nobilibus, comes nuncupatus, cum
vidisset regem Magnum sanctis ipsius monitis
ad meliorem vitam fore conversurum, nec ab illo
se sicut heri et nudius tertius fuisse susceptum,
nimio successus furore, dum quandam beata Bir-
gitta transiret viam, utique angustam, aquam
super eam fudit de fenestra; sed ipsa patientissime
ferens injuriam, Magistri illius memor, qui
pro persecutibus et calumniantibus dixit esse
orandum, in hæc prorumpit verba: Dignum et
justum est, ut ego talia perferam; veruntamen
parcat illi Deus, et non reddat illi in futuro se-
culo. Oranti vero ipsa die Christus dixit: Quia
miles ille, qui tibi injuriam fecit, super te aquam

B fundendo sanguinem sitit, terram desiderat, au-
dacter contra me loquitur: ideo caveat sibi, ne
in sanguine moriatur. Quod cum germanus bea-
tæ Birgittæ m illi retulisset, Ad somnia, inquit,
ego non attendo. Deus est misericors et nullum
damnat. Pauco vero elapsi tempore, sanguine
fluente de naribus, in suo sanguine juxta ver-
bum Domini vitam finivit.

44 In civitate Arburga n regni pretaxati alius
quidam miles admodum potens et apud regem
insigniter pollens, cum non auderet generosæ
Viduæ personaliter obloqui, alium substituit,
qui delictum oris sui sermone labiorum suorum
adimpleret: consedente itaque illa quibusdam
magnatibus in mensa, profanus ille ingrediens,
et se ebrium simulans dixit: O Domina, nimis
sonnias, nimis vigillas, expedite tibi plus bibere,
et plus dormire. Nunquam reliquit Deus reli-
giosas personas, et cum superbris loquitur: sci-
licet vanum est verbis tuis fidem attribuere.
Hujusmodi verbis concitati, qui aderant, de
contumelioso viro vindictam capere satagabant.

C Tunc illa sanctum imitata Davidem, cum a Se-
mei malediceretur, Sinite illum, inquit; Deus
enim misit eum; ego quidem, cum in tota vi-
ta mea propriam quiescerim laudem, et Deum
meum blasphemaverim, cur modo non audiam
justitiam o meam? Veritatem enim locutus est.
His et hujusmodi verbis non parvipendens suos
pacavit simulatores, et ab ultricibus manibus
suum eripuit contemptorem; compunctus autem
in his verbis homo occultam coram omnibus de-
textit veritatem.

45 Item in eodem regno alius quidam satis
strenuus, regio, quod exequebatur, destitutus of-
ficio, quod nimis communitatem opprimebat, cum
omnipotens Dei Famulæ non modicu[m] detraxi-
set, eo quod tale regi consilium dederat, qua-
tenus sui regni terras, civitatesque peragrandio
procuraret justitiam, dicens, quod propter justi-
tiae defectum regnum fuerat afflictum; nec mali
in eam aliquid attentare, quam detrahendo dif-
famare, presumeret; die quadam, cum regi
una cum multis aliis nobilioribus et magnatibus
quodam in castro illa assisteret, simulans hic a
circumstantibus se quasi compressum, tam va-
lide in eam impegit, quod nisi aliorum mani-

bus suffulta fuisse, in terram forsitan corruis-
set. Hoc autem rex intuens, et malitiam facti
in homine cognoscens acriter eum increpare co-
pit. Tunc imitanda Mulier bonitatis memor,
flexis coram rege poplitibus, veniam injuriori
suo impetravit, et, ut melius potuit, sacrile-
gum excusavit, qui quidem miles iratus descen-
dens de castro post triginta dies mortuus est,
confitens aperte, in dominam Birgittam pec-
casse.

46 Quam vero æquanimiter, imo et hilariter filiorum sua-
rum Caroli
suorum decesum liberorum pertulerit, sequentia
demonstrabunt. Nam dum ad sanctum iet Se-
pulchrum, dominus Carolus major filius, sibique
magis dilectus, in Neapolitana civitate quievit
in pace p. Quo moriente, cum anima recom-
mendationem clerici legerent, ipsa proprius as-
sistens nec de loco surrexit, nec lacrymas fudit,
nec, ut moris est, gestus ullos dolorum fecit.
Quin potius, elevatis ad cælum manibus, bene-
dicebat Deum ex corde, regratiando ei, et suæ
se voluntati totaliter conformando. Demum etsi
regina Joanna cum plerisque nobilissimis, re-
gni quoque proceres cum tota fere civitate do-
lentes, et flentes, comitarentur tandem, funus ad E
Ecclesiam sancte Crucis monialium q sequen-
tes, siccis tunc oculis perseverans, talia secum,
omnibus stupentibus, verba mussitabat: Wade,
vade, fili, mi, peregrine a Deo, et a me matre
tua benedicti, vade, inquam, ad eum, qui te vo-
cavit, et pretioso sanguine suo redemit. Et,
quemadmodum dominus Elzearius S. Sabinae pre-
sbiter cardinalis r testando asseruit, qui hoc
ipsum, quod adjicio, sua illustri domina, domi-
na Francisca comitissa de Anguana s referente,
didicerat; cum ipsa ejus genitrix beatam Bir-
gittam in exequiis filii quasi mentis in excessu
suspensam consiperet, interrogavit: Si multum
de extincto filio doleret? Cui illa: Si certissime,
inquit, scirem; quod filius meus universo orbi
dominari deberet, equidem nollem, quod ad
istius miserabilis vite calamitatem iterato redi-
ret.

47 Ingeburgis sanctimonialis t, filia sanctissi-
mæ Matris, una dierum mortua nuntiabatur; et Ingeburgis
mortem, t
tunc ipsa exhilarata nimis multoque repleta gau-
dio, O, inquit, mi Domine Iesu Christe! O amor
meus! benedictus sis tu, quia vocasti eam, an-
tequam seruinosi hujus mundi laqueis irretire-
tur; surgensque protinus, oratorium ingressa *, est
ubi in lacrymas resoluta, gemitibus atque suspi-
ris insistebat: ab his quoque, qui foris erant,
audiebatur: dicebant autem, Ecce filiam deplorat.
Cui Christus apprensus dixit: Mulier, quid
ploras? Licit enim omnia sciam, tamen, te lo-
quente, cognoscam. Quæ respondit: O Domine,
non ploro, quia filia mea mortua est, imo gau-
deo; quia si diutius vixisset, majorem coram te
rationem reddere habuisset: sed hinc mei luctus
causa dignitur, quia juxta mandata tua eam
non instruxi et quia exempla superbiae sibi pra-
bui, et remissius illam delinquentem correxi.
Cui Christus, Omnis, inquit, Mater, quæ ex eo
plorat, quod filia sua offendit Deum, et juxta
meliorem conscientiam suam instruxerit eam, il-
la est vere mater; vere, inquam, charitatis et
lacrymarum mater; et filia ejus est filia Dei
propter matrem. Illa vero mater, quæ gaudet,
quod filia ejus secundum mundum se gerere no-
vit, de moribus ejus non curans, dummodo exal-
tari a mundo et honorari *, illa non est vera ma-
ter, cam videat

A. BERTHOL.
do.

morbos.

u

x

z

aa

rerum sua-
rum jactu-
ram, y

z

aa

et naufragii
periculum
patienti,
gratique in
Deum ani-
mo tulit.

bb

ter, sed neverca. Ideo propter charitatem et bonam voluntatem tuam filia tua transierat per compendium ad coronam gloriae.

48 Et quid de proprii corporis angustiis elocu-
tar, cum libenter in suis infirmitatibus cum Apostolo gloriaretur, ut virtus Christi in ea ha-
bitaret? Nam virtus in infirmitate perficitur. Prae-
ter hoc quoque, cum adhuc in sancta civitate Jeru-
salem u degeret, febrium et stomachi coepit va-
letudine grandi infirmari, de qua et Romæ post
annum defuncta est: In qua quidem valetu-
dine sive navigans, sive terra applicans tam
patienter se habebat, quod verbum aliquod que-
rulosum ab ea nunquam auditum est. Quin imo
Redemptorem omnium ac suum præclarissimum
Sponsum, quia suarum peccarum eam partici-
pem fecerat, cum gratiarum actione semper et
ubique collaudabat. Et, si quando in mari adhuc
fluctuanti cibaria ac quevis necessaria deesse vi-
debantur, dolentibus cæteris, et sibi referentibus
respondebat: Nequaque contristemini, quia
tanta ac tot bona a Deo recepi, quod si omnia
B corporis mei membra contererentur, etiam non
esset condolendum: sed nec sunt condignæ pas-
siones hujus temporis ad futuram gloriam, qua
revelabitur in nobis. Non enim surda aure ac-
ceperebat, quod quandam Sanctum referentem au-
dierat, qui in vi lib. Revelationum cap. xvi sic
loquebatur Sponse dicens: Si pro qualibet ho-
ra, qua in mundo vixi, unam mortem pro Deo
sustinuisse, si semper iterum revixisse, nun-
quam per hoc plene possem regnati Deo pro
charitate sua, quia laus ejus nunquam recedit
ab ore meo, gaudium nunquam exit ab anima
mea, gloria et honor nunquam fraudatur a vi-
su meo, exultatio nunquam abest ab auditu
meo.

49 Denique adversitates ceteras patientissime
tulit: etenim cum in monasterio S. Mariæ de
Alvastro adhuc moram traheret y, occurrit ei
quadam die, qui diceret: Domina, magnum nu-
per damnum incurristi; nam ea bona, que in
villa de Fundia z possidebas, combusta sunt,
multumque de blado et utensilibus perdidisti.
Tunc illa, non gravatam, sed exoneratam se
sentiens, absque ulla respondit tristitia: Bene-
dictus sit Deus, qui me juste remunerat; ego
C quippe donis Dei abusa sum, nec debitas pro eis
gratias haec tenus Largitor rependi, neque pro
animabus bona illa prius possidentium ferventer
oravi; ideo sit ei omnis honor et gloria, qui
me de hoc liberavit. Requisita vero a fatre Pe-
tro magistro suo aa, quemadmodum se interius
in animo haberet, incunctanter respondit: Do-
lor est modo propter mundalia ista cogitare;
nam toto corde cogite et desidero esse pauper,
et si Deo placere possem, etiam pro ipsius amo-
re mendicare vellem: nam veniet dies, quo in-
vita quoque cuneta dimittam: ideo magni meriti
est illa derelinquere, que adhuc delectat habe-
re.

50 Contigit eam in peregrinatione transmarina
in portu quodam Jerosolymis proximo pati nau-
fragium; nam galea, in qua erat, rumpeba-
tur, et aqua replebatur: quocirca dominus
Alphonsus bb eam de sentia galea fecit educi,
et in parva puppi, ut non periret, festinato
illam recipi. Et cum omnes promisui sexus,
qui in eadem galea fuerant, miserabiles fletus,
ejulatusque facerent, suavis tota atque pacifica
ipsa perseverans, absque ulla rerum suarum
in mari submersarum et perditarum mentis tur-
re.

batione ad littus salva pervenit. Sed nec quis-
quam eorum, qui secum in galea erant, meritis
ipsius et precibus, sancto hoc sibi revelante spi-
ritu, submersus est. Dixerat enim ei: Ne timeas,
quia nullus de galea hac in isto morietur nau-
fragio. Quod verbum illico natæ suæ, Dominae
scilicet Catharinae, solatiando manifestavat: ait
enim dominus Alphonsus, quod, ab interitu li-
berata, exhilarata non modicum, ad celum manu-
mus levans ex intimis medullis Deo gratias refe-
rebat; requisita autem ab eo, quare sic faceret,
aut qualis in ejus mente se tunc cogitatus ver-
saret? Respondit: Quantum, o fili, regnati Deo
Deo teneor, qui me dignam fecit pro ipsius amo-
re aliquid mali perpeti! Ideo nunc gratias re-
fereo sibi, quod tribulationem istam nobis permi-
sit fieri.

ANNOTATA.

a *Ita fere Bonifacius in Bulla Canonizationis.*
Vide num. 423 Comment. prævii.

b *Sita forte in Nericia, cuius Ulpho, maritus
ejus, legifer erat.*

c *Vide de his dicta § 6 Comment. prævii.*

d *Eo venit anno 1346.*

e *Petro, Vastenensi dein confessori.*

f *Vide Annotata in cap. 2 litt. aa.*

g *De itinere Hierosolymitano vide dicta §§ 22
et binis seqq. Commentarii prævii. Roma disces-
sit anno 1372, quo etiam aut sub principium seq.
eodem reddit.*

h *Bernardo.*

i *Obiit Ulpho maritus ejus anno 1344 die 12 Fe-
bruarii in monasterio Alvastrensi factus mona-
chus, verosimiliter Cisterciensis, ex num. 140 et
seqq. Carolus, ejus filius, obiit Neapolit anno 1372,
cum una cum matre Hierosolymam tenderet, ac
proin non in bello sacro, ut aiunt nonnulli. Vide
de illo dicta Comment. præv. num. 68 et aliquot
seqq.*

k *S. Birgittæ consanguineus, de quo plura § 8
Comment. præv.*

l *Uplandie, Sueciæque caput, et regum Sueci-
orum modo sedes est.*

m *Frates Birgitta habuit Petrum, Benedictum
et Israëlem, de quibus vide num. 39 Comment.
prævii.*

n *Situm id oppidum est in Vestmannia, Sueciæ
provincia.*

o *Seu quod de se digne dici præ humilitate cre-
debat.*

p *Anno 1372, ut dictum est hic lit. i.*

q *S. Francisci, quarum quidem monasterium
(nam ecclesia jam ante existabat) anno 1338 a San-
cia regina Siciliae condì cœptum est, sed anno
1443 conversum in usum Minoritarum, qui ex
æterno regio alebantur: Nunc vero, inquit Wad-
dingus ad annum 1338 num. 22, illud inhabitat
numerosa multitudo fratrum strictioris observantie,
qui ex ostiaria mendicatae quotidie sibi victum
acquirunt.*

r *Cognomento de Sabrano, Guilielmi, S. Elzea-
rii (de quo in Opere nostro ad diem 27 Septem-
bris actum est) Ariani in Apulia comitis, fratri
et heredis filius, a S. Birgitta, ut lib. 7 Reve-
lationum cap. 5 videre est, ad sanctiorem vi-
tam traductus. Cardinalium cœtu adscriptus
fuit ab Urbano VI anno 1378: idem Urbani VI
jussu S. Birgittæ Constitutiones examinavit et ap-
probavit, ut liquet ex Urbani Bulla: His, quæ
pro divini cultus augmentatione etc., data anno 1379,
tertio*

A tertio die Decembri: verum in hac Cardinalis presbyter S. Balbinæ, non Sabinæ, vocatus, ut et ab Ughello tom. 6 Italæ sacræ, ubi de episcopis Teatinis col 746, a Contelorio et ab Oldoino.

f. Francisea de Celano vocatur ab Ughello mox laudato.

t In Risabergensi monasterio Ordinis Cisterciensis in Nericia: vide § 6 Comment, prævii, ubi etiam de reliquo S. Birgitta filiabus, Meretta, Cæcilia, et S. Catharina est actum.

u Vide dicta lit. g hic.

x Anno 1373 die 23 Julii. Videsis supra Annotata in cap. 3 Vitæ S. Birgittæ a Birgero, Upsalensi archiepiscopo, scriptæ, litt. mm.

y Inter annum 1344 et 1346.

z Hæc villa aliunde mihi haud nota est.

aa Petro, Vastenensi confessore, de quo su-

pra. bb Giennensis primum episcopus, dein eremita.

CAPUT IV.

B

De obedientia ejus erga Patres spiri-
tuales, modo spiritualiter vivendi,
et peregrinationibus sacris.

E directo-
rum suo-
rum
a

* supple :
non

Spiritualibus suis patribus a tam humiliter de-
sulit, tam officio servit, tam prompte obe-
dit, tamque perfecte propriam a se voluntatem
abdicavit, quod vix admittit credulitas; quod
non solum domum egredi sine licentia, vel quid-
quam aliud quamvis minimum facere * presu-
mebat; imo, quod mirum valde est, sanctuarium
Romæ visitans, nec oculos quidem de terra le-
vare, seu quemquam respicere presumebat. Cum
enim ad stationes Romæ ceterasque pergeret
devotiones, demissi capite incedebat, ne si in
exterioribus sensus occuparentur corporis, ab in-
teriori mens custodia cohibeatur. Visiones quippe
divinas et revelationes, quas habebat, cogita-
tiones, inspirations, tentationes spiritualibus
patribus referebat: illud tenens, illud respon-
suum quoque semper propiciens, quod ipsi præ-
cipiebant, prohibebant, et consultabat. Habebat
duos seniores, maturos, virgines, atque expertos
patres spirituales, qui usque ad ipsius obitum
eam secuti sunt, quorum unus monachus et
Prior Cistertiensis religiosissimus erat; alter ve-
ro presbiter quidam secularis de Suecia venera-
bilis et sanctissimæ vitae, dominus Petrus nun-
cupatus b, qui omnem beatæ Birgittæ domum
regebat, ipsam cum filia Grammaticam et can-
tum, Christo jubente, docebat et in virtutem
via paternalibus correptionibus virtuose educan-
do utrasque edocebat. Silentium insuper, ora-
tiones et temporum ordinationes primarias, et
vigiliæ cunctaque alia de consilio et licentia
patrum observabat et faciebat; eorum nihilomni-
nus jussionibus quantunque arduis, proprie-
voluntati contraria, illico et sponte et semper
obtemperando.

52 Unde, cum adhuc in partibus sue originis re-
sideret, in monasterio Alvastri gravem incurrit in-
firmitatem adeo, quod nullo modo curari eam pos-

Octobris Tomus IV.

se, medici assererent, nisi balneorum uteretur ad-
miniculæ; quod, ut audivit, ægre tulit, tum quia
abstinere a talibus jam statuerat, tum quia, subla-
to conjugi, inconveniens sibi dissolvi delitius ju-
dicaret. At vero magister Mathias c, tunc con-
fessor suus et pater, hoc auditio, dixit: In virtute
tibi sanctæ obedientiæ præcipio, quod, quidquid
a medicis consultum tibi fuerit, incunctanter fac-
ias, ut et tu corporis sanitatem lœteris, et per te
cæteri animarum salutem consequantur. Cui illa,
O mi Pater! inquit, si simpliciter mihi, fac, di-
xisses; fecissem utique, quanto magis, quia autho-
ritate tanta jubendo mandasti: num in anima mea
summe gaudeo, quod vestri obedientiam sine re-
morsu conscientiæ habeo pro obedientia; quippe
euneta quantumvis difficultia admittere, insuper et
mortem subire parata sum.

53 Die autem secunda post hoc oranti sibi etiam ab hoc
Christus apparuit, dixitque: Scias, quod illi, qui a Christo
videbantur spirituales in veteri lege, vocaban-
tur Pharisei, qui habebant trin: lavabant au-
tem se jugiter, ut viderentur mundi; jejuna-
bant, et orabant in aperto, ut vocarentur sancti;
docebant et præcipiebant multa, quæ ipsi
minime faciebant: sed modicum profuit eis apud E
Deum, quia intentio eorum erat corrupta et ani-
ma immunda. Ergo sicut non profuit animæ
lotio carnis sine munditia conscientiæ, sic nec
obest animæ munda lotio carnis, dummodo fiat
ex compassione et absque delectatione. Ideo plus
placuit, mihi, quod obedisti magistro tuo con-
tra velle tuum, quam si tuam secuta fuisses vo-
luntatem contra præceptum ejus. Nam multi
electorum meorum fuerunt, qui non carnales
medicinas habuerunt, et placuerunt mihi: alii
vero secundum dispositionem temporum et loco-
rum ac infirmitatum diversarum adhibuerunt
sibi medicinas, nec proterea displicerunt
mihi; ideo obedientia illa, quæ nihil habet de
propria voluntate, plus mihi placet, quam sacri-
ficium magnum.

54 Item cum sobrietatis amore et penitentia
zelo, nec non illius amarissimi potus patientis
Christi contemplatione extra horam bibere recu-
saret; accidit quadam vice, tantam eam sitim
perferre, quod vix posset verba formare: hoc agni-
to, supradictus magister jussit eam potum sumere;

F et, quanquam non modicum sibi difficile contra
priorem venire consuetudinem videretur, tamen
absque mora paternæ parens jussioni audit in
spiritu; Quid times mutare vitam? Nunquid bonoru-
rum tuorum egeo, aut meritis tuis cœlum intrabis?
Obedias ergo magistro tuo; ipse enim expertus
est conflictum duorum spirituum, scilicet veritatis
et illusionis. Nam, etiamsi decies comederes et bi-
beres in die propter obedientiam, tibi non imputabi-
tur.

55 Refert Prior de Alvastro, quod dum ipse
quadam die librum, qui "Speculum virginum" n
prænuntatur, in quo peregrinus monachus cum
Theodora virginе de omnibus disputat virtutibus,
eoram illa legeret, se vidente, beata Birgitta in
spiritu rapta, ad se autem conversa, dixit: Audivi
nunc in spiritu vocem mihi dicentem: quod
virginitas meretur coronam, viduitas appropin-
quetur Deo, conjugium non excludat a cœlo, et
obedientia omnes introducit ad gloriam. Praefert
etiam Maria virtutem obedientiæ lib. iv Re-
velationum cap. xxvi sub exemplo duorum ho-
minum, dicens ad Birgittam: Ecce, si videris
duos homines, alius est sub obedientia, alius in

68 libera

ex amore
obedientiæ.

A. BERTHOL-
do.

libera potestate: si ille, qui liber est, jejunet, simplicem habebit mercedem: sed si is, qui sub obedientia est, comedat illa die carnes secundum instituta Regulas sue, et propter obedientiam, attamen libentius jejunaret, si non obssisteret, obedientia, iste habebit duplum mercedem, unam propter obedientiam, aliam propter dilationem desiderii sui, et non impletionem sue voluntatis.

Tum in
Suecia,

^a
an: fami-
latam esse
cognovi?

^c

^d

^e

^f

^g

^h

ⁱ

^k

^l

^m

ⁿ

^o

^p

^q

^r

tum Roma-

^f

^g

^h

ⁱ

^k

^l

^m

ⁿ

^o

^p

^q

^r

<sup>an rever-
tebatur?</sup>

^C

^F

^g

^h

ⁱ

^k

^l

^m

ⁿ

^o

^p

^q

^r

^s

^t

^u

^v

^w

^x

^y

^z

^{aa}

^{bb}

^{cc}

^{dd}

^{ee}

^{ff}

^{gg}

^{hh}

ⁱⁱ

^{kk}

^{ll}

^{mm}

ⁿⁿ

^{oo}

^{pp}

^{qq}

^{rr}

^{ss}

^{tt}

^{uu}

^{vv}

^{ww}

^{xx}

^{yy}

^{zz}

^{aa}

^{bb}

^{cc}

^{dd}

^{ee}

^{ff}

^{gg}

^{hh}

ⁱⁱ

^{kk}

^{ll}

^{mm}

ⁿⁿ

^{oo}

^{pp}

^{qq}

^{rr}

^{ss}

^{tt}

^{uu}

^{vv}

^{ww}

^{xx}

^{yy}

^{zz}

^{aa}

^{bb}

^{cc}

^{dd}

^{ee}

^{ff}

^{gg}

^{hh}

ⁱⁱ

^{kk}

^{ll}

^{mm}

ⁿⁿ

^{oo}

^{pp}

^{qq}

^{rr}

^{ss}

^{tt}

^{uu}

^{vv}

^{ww}

^{xx}

^{yy}

^{zz}

^{aa}

^{bb}

^{cc}

^{dd}

^{ee}

^{ff}

^{gg}

^{hh}

ⁱⁱ

^{kk}

^{ll}

^{mm}

ⁿⁿ

^{oo}

^{pp}

^{qq}

^{rr}

^{ss}

^{tt}

^{uu}

^{vv}

^{ww}

^{xx}

^{yy}

^{zz}

^{aa}

^{bb}

^{cc}

^{dd}

^{ee}

^{ff}

^{gg}

^{hh}

ⁱⁱ

^{kk}

^{ll}

^{mm}

certum stabili-
temque vite
medium te-
nuit,

ni animam saginanti, quam escæ corpus refici-
enti. Cæterum de mensa surgens, cameram vel
capellam introibat per spatiū aliquod oratura: deinde vero usque ad Vespertas in aliquo pio
opere corporaliter se exercebat: post vero ibat
ad S. Petrum vel aliquam stationem: unde re-
diens, si jejunii dies non erat, dicebat primo
Completorium, cæterasque orationes persolvebat,
tunc demum cænatura. Si vero jejunium age-
bat, collatione facta cum confessoribus et filia g,
orationes suas et laudes Deo decantabat: qui-
bus finitis, in camera cum filia se recipiens
omni custodia usque in diem alium silentium ob-
servabat. In die quoque sequenti ante prandium
per quatuor horas silentium continuando vaca-
bat orationibus, post prandium nihilominus, una
duntaxat excepta hora, quam ad loquendum
consolatoria, et honesta verba familiæ condescen-
dendo deputaverat, diem integrum in silentio
transigebat.

59 Tam multas, tamque longinquas devotiones
calens Christi Sponsa peregrinationes fecerat,
quod bene merito in admirationem vertat audi-
entes. Nam cum marito suo adhuc superstite, E

quem sanctis non parum oblectabat monitis et
exemplis; cum aliquibus etiam aliis sibi fa-
miliaribus clericis atque laicis devotionis causa
ecclesiam S. Jacobi in Galitia h devote visitavit,
Coloniamaque sacras trium Magorum vise-
re reliquas k adiit, nec non ad Aquisgranum,
ubi B. V. Maria reliquie l conduntur, visita-
vit. Praeterea corpus S. Mariæ Magdalene, quod
in S. Maximino m venerabiliter asservatur. Item
reliquias S. Marthæ, quæ in Terascona n con-
dita sunt. Item corpora Apostolorum Thomas et
Andree, quæ infra limites regni Siciliae o plebs
fidelis digna venerant honorificentia. Ecclesiam quoque S. Nicolai de Baro p, et S. Angeli de
monte Gargano q. Corpora insuper eximiorum
Doctorum Ambrosii et Augustini r nullatenus
censuit inviso præterire. Sed et B. Francisci li-
mina, cum multos ad equitandum equos habere
potuisset, propriis innixa gressibus de Roma
transiens usque ad Assisium s, humilem Deo
et Sanctis ejus exhibendo famulatum, cum non modico adiit labore. De hoc vide lib. vii
cap. iii.

60 Ex magna quoque, qua ad sanctum
Olavum regem t devotione affliciebatur, cum
adhuc in Suecia foret, ad Norwegiæ regnum per
diatas xxx, quanquam et pro nunc plures uti-
que habent equos, quos ascendere potuisset,
per pedes deambulavit, ut illius sanctissimum
corpus adoraret. Romanum vero incolens, quam-
diu ibidem moram traxit, quantumlibet intensi
vigerent calores et frigora, pluviaeque essent, et
via lutosæ, stationes et sanctuaria peditando in-
defesse requirebat: ex quo adeo interdum vexa-
batur, quod pene deficeret videbatur; unde si
quandoque a locorum devotorum frequentia quo-
modolibet impedita devotioni sue satisfacere
minime potuisset, non sine ingenti hoc mentis
angore ferebat. Hinc est, quod in vi libro Ma-
ter Dei sibi loquebatur dicens: Cur sic tur-
bris, filia? Respondit illa: Quia, Domina, non vi-
sito loca ista, quæ sunt in Roma: Et Mater;
Permittitur tibi, inquit, visitare loca ista cum
humilitate et devotione reverenter: quia in hac
Roma majores sunt indulgentiæ, quam homi-
nes credere possint, quas Sancti Dei gloriose
sanguine suo et precibus a Filio meo impetrare
meruerunt

A meruerunt. Veruntamen, Filia, non dimittas propter hoc scholas tuas in Grammatica, nec patris tui spiritualis sanctam obedientiam.

institut

61 Tandem, cum senex esset, et prævie multis incommodis, excessivisque laboribus corporis viribus destituti, Jerosolymam ex præcepto Christi perrexit; sancta nimurum loca illa, in quibus idem per dulcissimus Sponsus suus Christus nasci, versari et pati voluit, et mori, visere anhelans, duxit que secum natos suos strenuos milites, dominum Carolum, quem ^z, ut supra dixi, in accessu decessit *u* et dominum Birgerum *x* cum Dominina Catharina ac confessoribus nec non cum multis aliis se comitantibus. Quam vero gratum sit Deo, hominibusque proficuum loca sancta visitare, sanctorumque reliquias honoribus attollere, satis ex eo patet, quod Jerusalem Sponsa adventanti Christus loquebatur dicens: Quando intrastis templum meum dedicatum sanguine meo, sic munandi estis ab omnibus peccatis vestris, ac si tunc levatis essetis de fonte Baptismatis, et propter B labores et devotionem vestram aliique anima consanguineorum vestrorum hodie liberata sunt, et intraverunt celum in gloriam meam. Nam omnes, qui veniunt ad locum istum voluntate perfecta se emendandi juxta meliorem conscientiam suam, non voluntatem habentes recidivare in propria peccata; his omnia peccata præterita dimittuntur, et augetur eis gratia perficiendi.

ex singulare,
qua in San-
ctos,

62 Item in ix cap. libri vii loquitur dicens; Dicere tibi volo de alio thesauro, qui nondum est in celis, sed est vobiscum in terris: hic thesaurus sunt reliquiae et corpora amicorum meorum Sanctorum, sive putrida sunt, sive recentia, et si reversa sint in cinerem, ac in pulvrem, sive non, ipsa, sunt certissime thesaurus meus. Sed querere poteris: cum loquitur Scriptura: Ubi est thesaurus tuus, ibi est cor tuum; quomodo ergo est cor meum cum thesauro isto et cum reliquias Sanctorum? Respondeo tibi: Summa mea dilectio est omnibus visitantibus loca Sanctorum meorum, et honorantibus reliquias, eorum scilicet, qui miraculis glorificati sunt, et a summis Pontificibus canonizati retribuere aeterna premia secundum voluntatem et fidem et labores visitantium ea; ideo cor meum est cum thesauro meo. E contra vero non parum Deo displicet, cum iste thesaurus sibi charissimus minus a nobis attenditur, et honoratur. Quod patet ex hoc: nam, cum die Purificationis Mariae Virginis devota Mulier in ecclesia Scarense y existeret; odorem tunc suavissimum insolitus hauit: admirata ergo, et in excessu mentis facta, totius decoris Virginem Matrem Dei cum viro mira pulchritudinis, pontificalibus ornamentis decorato, domino scilicet Brinolpho quondam Scarense episcopo conspiciebat. Cui Virgo dixit: Scias, Filia, quod iste episcopus honoravit me in vita sua, et honorem opere confirmavit; cuius vita, quam acceptabilis fuerit Deo, odor, quem sensisti, demonstrat. Nunc autem anima ejus est in conspectu Dei, tamen corpus ejus jacet hic in terra sine honore, et sic ista margarita mihi dilecta locata est inter porcos.

corumque
reliquias

63 Item cum adhuc esset magistra dominæ Blanche *z*, reginæ Suetiæ, capsulam eburneam pulcherrimam, in qua multæ Sanctorum reliquie clauderantur, obtinuit, inter quas pretiosi corporis S. Ludovici *aa* quidpiam, quod de Fran-

cia secum regina portarat, miscebatur: casu er- A. BERTHOL.
go accidente, capsula in loco minus decenti a
servitoribus posita fuit, et obliterata. Tunc beata Birgitta vidit in spiritu de supradicto vase splen-
didum lumen prodire, et admirata, vocem sic dicentem audivit: Ecce! Thesaurus Dei, qui honoratur in celis, despicitur in terris; ideo transmigremus ad alia loca: quod ipsa audiens et penitens in altari illud decenter colloccari fecit. Cum peregrinationis causa esset in Orchone * in regno Neapolitano, apparuit ipsi S. Tho- Ortona
mas Apostolus, cuius reliquiae ibi sunt, dicens: Reverte te iterum huc, et ego tuum adimplebo desiderium. Cum ergo secunda vice illuc reverteretur, rursus B. Apostolus adveniens dixit: Diu desideratum tibi dabo; et absque cunctatione, nemine tangente, aut alias impellente, frusticulum ossis Apostoli Christi de capsula reliquiarum ad manus sancte prossiluit Mulieris, quod illa gaudenter, suscipiens reverenter quoque studuit conservare. Aderant tunc namque dominus Thomas, Vexionensis episcopus *bb*, cum multis aliis, istius sunt testes miraculi.

E
64 Fuit in civitate Neapolitana in monas- ferebatur ve-
trario monialium, quod S. Crucis dicitur, soror neratione et
quædam, Clara nomine, sanctæ, ut dicebatur, amore.
vitæ; que de capillis Virginis Mariae, ut aiebat, a Regina Sancia *cc* hac impetrarat conditione, ut nulli personæ, nisi per quam certissime sciret honorandas, sanctissimas impetraret reliquias. Cum ergo B. Maria * ad eandem civitatem ve- * *t*. Birgitta
niret, prænominata Christi famula ad se illam vocari fecit, et tradens ei thesaurum pretiosum dixit: Propterea Deum rogo te, ut illum recom-
mandatum habeas, et, sicut decet, venereris, quia, ut tibi eundem assignarem, edocere sum. Custodi ergo et conserva diligenter tibi depositum, quod tibi hodie commendo, et hoc erit tibi signum, quod haec loquar; quia cito moriar, et veniam ad illum Dominum meum, quem super omnia dilexit, et diligit anima. Paucis post hoc super-
vivens diebus quadam die, cum adhuc esset in columis, Ecclesie Sacra menta sibi petit ministrari, quibus munita universæ viam carnis est ingressa. Cum vero de veritate rei beata Birgitta anxiaretur, illa, quæ veritatem noverat, apparuit ei dixi-
que: Quemadmodum creditur, et verum est, quod de Joachim et Anna ego nata sum, ita verum est, F
quod meo in capite crines isti creverunt. Haec Maria, et ita nimurum spiritualis ejusdem affi-
nitatis ratio exigebat, ut Matris pignus Sponsæ
Fili committeretur.

ANNOTATA.

a Petro, Vastenensi dein confessori, Alphonso Giennensi olim episcopo, et Petro Alcastrensi, qui-
bus familiaribus potissimum usa est.

b Vide mox dicta ad lit. a.

c De quo numm. 26 et 27 Comment. præ-
vii.

d Ecclesiastæ 3 y. 1, qui liber a plerisque Salo-
moni adscribitur.

e Anno 1344, quo obiit maritus ejus Ulpho, ut
dictum non semel fuit.

f Anno, ut item dictum est sive 1346.

g S. Catharina.

h Nimurum Compostellæ.

i De hoc aliisque hic memoratis S. Birgittæ
itineribus

A. BERTOLI. *itinibus vide dicta in Commentario prævio: de Compostellano, Norvegiano etc; § 9: de Neapolitano § 20; de Assisiensi § 19.*

k *Dicuntur illoram corpora ex Oriente Constantinopolim, inde Mediolanum ac tandem Coloniæ seculo XII translatæ Frederici Enobarbi tempore.*

l *Inter reliquias septennio quolibet Aquisgrani populo ostendit solitas numeratur indusum B. Marie Virginis, quod a Carolo Magno illic depositum serunt.*

m *Oppidum est Galliae in Provincia: de reliquis vero S. Mariae Magdalene, eo loci servatis, vide tom. v Junii pagg. 215 et 222.*

n *Tarasco in eadem provincia est, et præcipuo illic in honore est S. Martha, Christi hospita, de qua vide dicta in Opere nostro ad diem 29 Julii, quem sibi sacram habet.*

o *S. Andree Amalphie, S. Thomæ vero Ortonæ: utsque locus in regno Neapolitano situs est. Vide Comment. præv. numm. 294, 296, et 297. p Vide num. 200 et seq.*

B q *In Apulia. Vide num. 298 Comment. prævii.*

r *Quiescit S. Ambrosii corpus Mediolani in sui nominis basilica; S. Augustini reliquiae præcipue Ticini in Insubria. Vide dicta in Opere nostro ad diem 28 Augusti.*

f *De S. Fransico prolixe tractatum est in Opere nostro ad diem 4 Octobris. De hac S. Birgitta peregrinatione actum est numm. 289 et 298 seqq. Comment. prævii. Assisium est civitas Umbriae.*

t *Nidrosiæ (vulgo Drontheim) in Norvegia præcipue cultum: dies 29 Julii illi sacer est, ad quem in Opus nostrum illatus est. Vide num. 123 Comment. prævii.*

u *Anno 1372 Neapol.*

x *Alterum suum filium.*

y *Scara sita est in Vestrogothia, Succiæ provincia*

z *Joannis I, comitis Namurcensis filia, Regi Sueciae Magno nuptæ; cuius magistra aulae S. Birgitta aliquando fuit. Vide plura § 8 Commentarii prævii.*

aa *Galliarum regis, cuius gesta fusa illustrata apud nos habes ad diem 25 Augusti.*

bb *Vexio civitas Smalandiæ est in Suecia.*

cc *Vide Annolata in cap. 3 lit q.*

mum consentiebat. Desponsata ergo magnifico viro domino Ulphoni de Ulphon, Principi a Nericia, circiter biennium amplexum differentes orabant jugiter, ut, si convenire deberent, talem prolem gignerent, quæ numquam Deum offendideret, sed sibi indefesse serviret; consummatoque matrimonio, omni vice, quæ in id ipsum redire debuissent, orationem præmittentes, postulabant obnixius, ne peccare eos contingere, sed fructum bonum Deo gratum de se producent: in Quadragesima autem conjunctionem devitantes, maritus quidem in lecto, ipsa vero super tapetum bancho b superpositum decumbebat. Testimonium sibi perhibet Dominus Alphonsus, quod adeo in gestibus erat morigerata et honesta, quod bene coniici poterat, innatam sibi fore castitatis virtutem: etenim nec aspectum oculorum erigebat a terra, verum cum magna pudicitia et gravitate, uno et unico viro suo vita functo, nemini ali⁹ de cetero voluit copulari, sed casto fidelique amore suum amplectens Creatorem, ac diligens, illique se totam penitus impendens, eundem Deum ac Dominum suum et filium Virginis Jesum Christum sponsum merebatur accipere.

66 Hinc est, quod in primo Revelationum libro, xxxviii cap. Pater loquitur ad Filium dicens: Ecce fili, hanc novam Sponsam assigno tibi etc. Hinc etiam in secundo capite ejusdem libri dicit Sponsus ad Sponsam: Ego elegi te, et assumpsi te mihi in Sponsam, ut ostendam tibi secreta mea, quia mihi sic placet. Tu etiam quodam jure facta es mea, cum in morte mariti tui voluntatem tuam in manus meas assignasti; cum etiam, eo defuncto, cogitasti et rogasti, quomodo pauper pro me esse posses, et voluisti omnia pro me relinquare: et ideo jure facta es mea, et oportuit me pro tanta charitate tibi providere; propter te assumto te mihi in Sponsam et in meam propriam delectationem, qualem Deum decet habere cum anima casta. Hæc ibi. Hinc insuper velut acceptam Sponsam ornari atque ad nuptias præparari eam decet: cum in loco supra notato immediate loquitur ad eandem dicens: Ad Sponsam igitur pertinet paratam esse, quando Sponsus voluerit nuptias facere, ut sit ornata decenter et munda.

67 Tunc bene mundaris, si cogitatio tua semper sit circa peccata tua, quomodo te in Baptismo de peccato Adæ mundari, quoties in peccata lapsam te supportavi et sustinui: debet etiam Sponsa habere signa Sponsi sui in pectore, hoc est, attendere beneficia et opera, quæ pro te feci, scilicet, quod nobiliter te creavi tibi dando corpus et animam, quan nobiliter te ditavi dando sanitatem et temporalia; quam dulciter te ad gratiam reduxi, cum pro te mortuus fui et hæreditatem amissam tibi restitui, habere volueris. Sponsa debet etiam facere voluntatem Sponsi, quæ est voluntas mea, nisi quod velit diligere me super omnia, et nihil velle aliud, nisi me. Hinc est etiam, quod provido, fidelique servo suo custodiendam, alendamque eandem Sponsam suam cælestis Sponsus tradit. Loquitur enim angelus ad Christum in cap. xvi, vi libri: Laus sit tibi, Domine mi, ab omni exercitu tuo pro omni dilectione; tu assignasti custodie mee hanc Sponsam hic stantem. Ecce ipsam tibi iterum reassigno etc. Hinc quoque spirituales ex ea filios procreando repromittit, cum

*Castitatem
perpetuam
voluit;*

**supple:
dilectus*

Quanquam B. Birgitta conjugio fuerat astricta, semper tamen castissimam, pudicissimamque fuisse, magisque continentiam, quam carnalem copulam dilexisse, probatur. Nam, quemadmodum filia sue Catharinae referre consueverat, antequam nuberet, in sancta virginitate Deo cunctis * vita sua quam maxime deseruire cupiebat, maluissetque, ut aiebat, mortem subire, quam matrimonium: dum vero despontaretur viro, licet eleganti, non libens, sed renitens, parentibus tamen de-

A cum in primo libro cap. xx eidem inquit, inter cetera dicens: Eris enim fructifera semine spirituali multis profutura etc.

et a Depa-
ra

68 Rursum Virgo Mater Dei paulo ante ipsius Sponsæ obitum loquebatur sibi dicens: Si femme infirma parit, omnes filii ejus, quos parit, infirmantur: sed tu paries filios sanos ac fortes et Deo devotos, et ideo sanaberis melius, quam unquam prius fueras, et non morieris; sed vives, et venies ad locum tibi promissum et paratum. Nam S. Franciscus diu fuit infirmus, attamen tunc fecit fructum, et velle Dei, sed postea sanatus fuit, et facit majora, quam infirmus. Sed querere potes, quare tantum infirmitas tua prolongatur, naturaque ac fortitudo consumuntur? Respondeo tibi, quod Filius meus dixit tibi in Jerusalem, quod peccata tua dimissa fuerant tibi, quando templum sancti ipsius sepulchri ingrediebaris, ac si tunc de Baptismo levareris; sed non dixit tibi, quod nihil pati deberes, quamdiu in hac vita vives. Ideo voluntas Dei est, ut charitas hominis respondeat charitati Dei, et quod neglectum per B penitentiam dilatur. Reminiscere insuper, me saepius dixisse tibi, quod Filii mei meaque verba spiritualiter ac corporaliter possint intelligi, quemadmodum in Stralesondis c dixi tibi: quod si ante verborum istorum perfectionem vocata fueris de mundo, propter voluntatem tamen bonam monacha censeberis, nec non cunctorum tibi promissorum particeps eris. Haec Maria cap. LXVII Revelat. Extravag.

in murum,

69 Hoc verbum ex eo forsitan dicitur, quia, prout in fine brevis ipsius Legendæ continetur, a Sponsa suo sibi fuerat promissum, quatenus in monacham ante ipsius Sponsi altare vestienda, consecrandaque fuerat. Item sex diebus ante felicem suum transitum loquebatur illa, qua supra, dicens: Quid dicunt medici? Nonne, quod morieris? Vere filia ipsi non attendunt, quid est mori: nam ille moritur, qui separatur a Deo, qui obdurator in peccato, qui immunitias peccatorum per confessionem non evomit; ille etiam mortuus est, qui non credit Deum, nec diligit Creatorem suum, sed ille vivit, et non moritur, qui semper timet Deum, qui confitente peccata sua purgat, qui ad Deum suum toto annixu suo pervenire desiderat. Verum quia Deus naturarum loquitur tecum, qui etiam contra naturam disponit, et tenet vitam tuam, ideo in medicamentis non est salus, nec vita, sed nec etiam necesse est inniti medicinis, quia modicum tempus modico indiget cibo. Denique alma Christi Mater Sponsam Filii sui, murum suam censuit appellandam, ut habes vi libro, cap. LXXXVIII, dicens: Sicut Filius meus imposuit tibi nomen nove Sponsæ sue, sic ego voco te nunc Nurum Filii mei; nam sicut pater et mater senescentes et quiescentes impunton nurui onus, et dicunt ei ea, quae sunt facienda in domo; sic Deus et ego in cordibus hominum senes et frigidi a charitate eorum, indicare volumus amicis nostris in mundo per te voluntatem nostram.

et ab utro-
que familia-
riter habita.

70 Tanti proinde, tamque venusti Sponsi, quamvis castissimi, amore Sponsa languens, floribus fulcita virtutum, malisque stipata virtuosorum actuum suorum, nutu oculorum eundem ad se advolare faciebat, in cuius amplexus ruit, et oris sui osculo osculari se deposcens ineffabilibus cum eo delectationibus jucundata, vere dicere poterat: Delectationes in dextera tua

usque in finem. Quali nempe oblectamento pudicitie mater castitatisque alumna, cum excellētissimo atque castissimo suo celesti Sponso, specioso formæ praefiliis hominum, frequentissime fruebatur in cap. XXXII, lib. primi poteris invenire; ubi Christus seiscitatur ab ea inquiens: Die mihi tertio, utrum tibi placet delectatio carnis, quam prius habuisti; an delectatio Spiritus, quam nunc habes? Et illa respondit: Pudor est in corde meo cogitare de illa carnis delectatione priori, et est mihi nunc quasi venenum, et eo nunc amarior, quo prius eam dilexi ferventius. Mallem enim mori, quam unquam in illam redire, et nulla est comparatio hujus spiritualis delectationis ad illam. Tentata est aliquando Sponsa Christi de cogitationibus immundis, cui Virgo Maria apparens dixit: Diabolus est sicut explorator immundus, querens accusare et impetrare bonos; ideo tu conare, et ora, quandocunque teneris, quia desiderium bonum et conatus imputabatur tibi pro oratione, et si sordida adventitia non poteris rejicare a mente tua, illi conatus reputabuntur tibi ad coronam, dum non consenseris in illis E sordidis cogitationibus et sint contra voluntatem tuam.

71 Macerabat jugiter Dei Famula multisque modis carnem suam, et spiritui servire cogebat, castigans cum Apostolo corpus suum et in servitatem redigens, ne, dum aliis prædicasset, sive alios informasset, ipsa reproba efficeretur. Quia in re vigiliis, jejuniis et disciplinis, aliisque penitentias, et carnis afflictionibus insistens Deo exhibebat corpus suum hostiam vivam, sanctam, Deo placentem, rationabile nihilominus obsequium suum; quemadmodum Bonifacius Papa IX in suis epistolis brevibus admodum explicans verbis. Post mariti, inquit, mortem ob reverentiam SS. Trinitatis ad nudam carnem quandam F cordam de canape d cum plerisque nodis detulit stricte ligatam. Et similiter circa singulas tybias subtus genua singulas cordas similiter connodatas etiam tempore infirmitatis detulit: nec panis lineis, præterquam in capite, usa est. Vesteys hyspidas circa carnem, superius vero non secundum personæ conditionem; sed multum humiles et abjectas deportavit, et non solum eas, quas S. mater jubet Ecclesia, vigilias seu jejunia observabat; sed alia multa superaddebat, ut etiam ultra Ecclesie mandatum quater in hodiomoda jejunaret, et similiter, conjugi nondum vita functo, et post obitum ejus continue usque ad paucos annos ante suum felicem transitum solitis pannis induit super tapeto, absque palecis, culictria vel similibus ad terram vel pavimentum posito, corpus ab orationibus et abstinentiis ac labore divino fessum tenui et brevi somno recreabat.

72 Singulis quoque sextis feriis beatissima Sponsa Christi ob memoriam sacratissimæ passionis Domini nostri Jesu Christi pane duntaxat et aqua contenta jejunium non omisit. Cum etiam multos alios dies ob diversorum Sanctorum reverentiam simil abstinentia pertransiret, et sive jejunio abstineret, sive aliter discumberet, cum sobriissima erat, de mensa surgebat, non saturata, sed refecta. Eisdem quoque sextis feriis de candelis cereis accensis stillas carentes et ignitas eliquabat super nudam carnem, ita ut adiuste cicatrices continue remanerent, et gentianam e amarissimam herbam seu radicem ejus retinebat

A. BERTHOL.
do.

retinebat in ore. Romæ insuper degens non rigorē frigoris, non astivos calores, non impedimenta viæ lutoæ, non pluviarum, aut nivium seu grandinum asperitates curans, stationes per singulas ecclesias ordinatas, variasque alias sanctas ecclesias visitans, licet eque pro suis facultatibus ire potuisset, tamen supra extenuati corporis vires emitens, peditans visitavit. Omni die tot tamque longis genuflectionibus usa fuit, ut genua ejus rigerent in duritiam, ut ita dixerim, camelorum. Hucusque Bonifacius /.

vite generæ,

73 Verum ut hoc, quod de jejunio et abstinentia dictum est, plenus disseratur; sciendum est, quod per totum anni circulum (ut etiam præfatum est) in sextis feriis in pane et aqua jejunabat. Item vigilias gloriose Virginis Matris Dei, Sanctissimæ Trinitatis, Corporis Christi, SS. Angelorum, Octavam sanctorum omnium Apostolorum, sancti Joannis Baptiste, Joannis ante Portam Latinam, Laurentii, Vincentii, Clementis, Dionysii, Sebastiani, Olavi regis Norwegiæ, sanctorum confessorum Nicolai, Benedicti, Francisci, Sigfridi, sanctarum Virginum Catharinæ, Agnetis, Margarethæ, Cæciliæ et Agathe, ac etiam Magdalene pari jejuniu peragebat.

B Cum marito quoque discumbens, lautoribus ferculis caute sepositis, utebatur grossioribus g, et, quod adhuc magis est, magnæque virtutis et continentiae præconium, timens interdum redargui ab eodem suo complice, qui panis et aquæ jejuniu aspernabatur, sedens quidem cum ipso ad mensam, argenteum vas desuper cum coopterorū clausum, ubi clam puram aquam detinebat, secum habens, fingebat se eisdem vesci, quibus et ille; sed revera pane duntaxat, et aqua tunc reficiebat.

adeo ut ejus
hac in re

74 Fugiebat namque summopere jactantiam et singularitatem pro posse devitabat, singulorum quoque moribus humiliter coequando; unde si quando cum magnatibus sedere eam contigisset, de singulis ferculis frusticulam ori suo applicuit, simulans se de omnibus comedere, cum ab omnibus fere abstineret. Tam fervens spiritu erat, quod non frigus, non calorem, non quasvis corporis molestias seu incommoda verebat, quo minus conceptum animi vigorem exquereretur. Quapropter a confessoriis nonnunquam et spiritualibus, imo et celo etiam correpta monebatur de nimis penitentia, excessivisque laboribus. Unde in vi libro, cap. xci scriptum est, quod, cum Sponsa ipsa esset nimis de jejuniis et vigilis, ac aliis in capite et corpore defectuosa adeo, quod divinorum verborum minus capax fieret, Christus dixit ei: Vade et da corpori moderata necessaria; quia sic placet mihi, ut caro habeat moderata necessaria et anima non impeditur a spiritualibus propter ejus defectum.

fervor non
semel fuen-
rit reperi-
mendus.

75 In iv vero libro Agnes loquitur ad Birgittam dicens: Filia, sta stabilis et non retrocedas, quia serpens mordens jacet ante talos: nec etiam plus debito procedas, quia cuspis lanceæ acutæ ante te stat, a qua si plus justo processeris, vulneraberis. Quemadmodum etiam in vi lib., cap. xvii in Additione scriptum est, tentata fuit allo tempore Christi Sponsa de gastrimargia graviter in tantum, etc. Item cum similiter, vivente marito, lectum suum per quendam carpentarium solemnius, et curiosius solito in domo sua in villa de Ulphon parari fecisset; tunc quasi ab una manu tam valenter in capite percussa fuit, quod vix movere se poterat præ do-

lore. Ducta ad aliam partem audivit quasi de patre vocem dicentem sibi sic: Ego non stabam, sed pendebam in cruce; nec caput meum habuit reclinatorium, et tu tibi tantam curiositatem queris, et quietem. His ergo auditis, amare commissam defens culpam illico curata est, et postea, cum, potuit, in straminibus potius et pelle ursina dormiebat, quam in lecto etc. Nota diligenter et fac similiter.

ANNOTATA.

a Seu potius legifero, de quo apud Suecos munere vide dicta num. 64 et seq. Commentarii prævii.

b Seu Seamno.

c Pomeranix oppido.

d Alias Cannabe.

e Vide Annotata in cap. 3 Vitæ S. Birgittæ, a Birgero scriptæ lit. o.

f Vide num. 421 et seq. Comment. prævii.

g Crassioribus.

LIBER II

E

De acceptis gratiis et divinis charis-
matibus.

PROCEMIUM

D eus benedictus, qui vult omnes homines salvos fieri, et ad agnitionem veritatis venire, Sanctos suos, ab aeterno electos, multis in hoc mundo deco-
rando miraculis insigniter consuevit demonstrare insignes, ut, quorum merita sibi soli cuncta cer-
nenti videbantur, prodentibus signis, etiam homi-
nibus, quales essent, innotesceret; quatenus, quo-
rum mirabantur signorum excellentiam, sectaren-
tur fidem, imitarentur propositum, virtutemque
operum consequentur: unde Deus in Sanctis suis non solum appareret mirabilis, verum etiam fieret laudabilis. Hinc est, quod * B. Birgittam ob amo-
rem excessivum et singularem virtutum præroga-
tivam Sponsam suam Christus vocare decrevisset,
quam plurimis carismatum privilegiis sublimare
eam voluit, ut ex manifestis donorum præconiis,
latentum quoque virtutum insignia conjecturari
debuissent, et antequam * per virtutem mentis soli
Deo cognita erat, per gratiam ipsius Dei largientis
etiam hominibus fieret manifesta. Ac vero, quia vi-
sionum revelationumque celestium privilegio mira-
biliter decorata fuit, quo plerorumque arcana sepe
numero proderentur, divina Providentia egit, ut
ipsius quoque excelsa præconia visionibus ac re-
velationibus panderentur. Nam, ut de aliis taceam,
que vel ante vel post suum dignissimum ortum ap-
paruerunt, quæque in recensita Legenda comme-
morantur, ad ea tantum me converto, quæ deinde
contigerunt, quæ, quia cunctorum suorum præsa-
gia sunt donorum, in hoc secundo libro, qui de
acceptis gratiis prænotatur, primo loco tractantur.

an et que
ante?

Birgitam
Deus variis
gratiis deco-
ravit hoc li-
bro describen-
dis.

F supple:
cum

an et que
ante?

A

CAPUT I.

*De Visionibus et Revelationibus, quas
pleraque pice * de ea habuerunt, et
gratia ejus sanitatum.*

A. BERTWOL-

DO.

* supple :

personae

Varii, quan-
ta futura
esset

a

Fuit itaque conversus quidam, Gerbinus *a* nomine, in regno Suctiae in monasterio Alvastræ Cistersiensis Ordinis *b*, qui in quadraginta annis monasterium suum numquam est egressus : sed diebus ac noctibus orationibus vacans, hanc promeruit gratiam, quod novem choros Angelorum in oratione quasi quotidie vidit, et in elevatione corporis Christi, Christum in specie puerili crebro conspexit : hic frater, cum beata Birgitta venisset ad monasterium *c* et resideret ibi, *B* adjurans in corde suo dixit; Cur ista Domina sedet hic in monasterio monachorum, contra Regulam nostram inducens novam consuetudinem ? Tunc raptus in quodam excessu mentis audivit vocem clare sibi dicentem : Noli admirari : haec est amica Dei et ad hoc venit, ut sub monte isto flores colligat, de quibus multi etiam ultra mare et usque ad fines mundi recipient medicinam. Rursum idem frater vidit eam elevatam de terra, et de ore ejus quasi flumen egrediens, et tunc audivit in spiritu : Haec est Mulier, quæ a finibus terre veniens propinabit gentibus sapientiam, et hoc erit tibi signum, quod ipsa de ore Dei dictura est tibi finem vite tue, et exultabis in verbis et adventu ejus et complebitur citius desiderium tuum, ne videoas mala, quæ dicturus est Dominus super domum istam.

S. Birgitta,

d

78 Prior prefati monasterii *d* confessor B. Birgittæ in confessione ab ea se audivisse asseruit, quod tam et a domino Thoma, Vexionensi *e* episcopo, et a domino Sigismundo, Strengensem *f* episcopo acceperat, quod scilicet monialis sanctæ vita in ipsa Strengensi diocesi in monasterio Montis sancti, etiam Cistersensis Ordinis in regno Suctiae *g*, Catharina nomine fuerat, quæ hanc a Deo gratiam obtinuerat, quod Virgo Maria, apparens ei, inter multa, quæ sibi loquebatur, hoc quoque dixit : Monstrabo tibi, inquit, me esse Matrem Dei, et presentabo te Filio meo : haec itaque domina, cum familiaritate cum B. Birgittæ loqueretur, inquit ad eam : Attende, o domina Birgitta, quia non ad jactantiam tuam, nec ad meam hoc dissero laudem, sed ad Dei tantum honorem respectum habens, audivi enim in oratione mea vocem mihi taliter dicentem : Scito, quod adhuc dicetur : Felix Birgitta, quæ etsi modo contemnitur in terris, honorabitur in celis, et, qui sunt nascituri, prædicabunt nomen ejus. Ideo esto constans, quia sine dubio, sicut audiri, ita perficietur.

revelatum
fuit :

h

79 In mense primo, quo B. Birgitta pervenit *h* ad monasterium S. Mariæ de Alvastra, apparuit ei in oratione quædam Domina mortua, sibi notissima, dicens: Tibi dabitur intelligentia spiritualium : ideo humilia te in omnibus, et ut certius scias, quod haec loquar, triplex ti-

bi dabo signum : Primum, quod pro mea pertinacia conscientiae graviter sum purgata. Secundum, quod vir meus, qui modo non est vir meus,

querit alteri contra Deum conjungi, quod tam sibi, quam posteris cadet in tribulationem. Tertium est, quod tu transibis mare et in loco glorioso, scilicet Romæ, morieris *i*. Apparuit ei eadem secundo dicens : Ego indicare tibi volo de statu meo, quia sic placet Deo, ut quemadmodum diligimus nos invicem viventes in carne, ita modo diligamus in spiritu. Egoper similitudinem loquendo quasi in spissō vitro sum posita, valens quidem audire, sed nondum ad optata venire. Sic ego intelligere et desiderare et sperare possum illa æterna et desideratissima gaudia, sed nondum perveni ad plenum, donec, ad velle Dei virtutum sit gracilis et subtilius, et hoc est, quia du me in mundo gravabant, videlicet viae *an vite* facilitas, et quod de his, quæ habebam, minus contentabar, semper affectans habere plura. Quare inducas eos, qui amici mei erant, ut calices, quibus pretiosissimus ille Rédemptoris nostri sanguis pro omnium redēptione et salute effusus *E* est, sanctificantur, fieri faciant, et pro me Deo offerant. Secundo per annum ab his, qui Dei sunt amici, memoria mei fiat; hujusmodi quippe suffragiis hand dubium ab ista citius eripiat pena. Rursum prælibatam Dominam in visione videns audivit ab ea; Quod concupivi jam habeo: tradita enim sunt oblivioni priora tormenta, et amor jam perfectus est. Tu vero esto obediens, quia in societatem magnorum ventura es.
alteri tam-
quam colu-
mnæ insistens,
k

50 Item quædam Domina de regno Suctiae de civitate Seocolynensi *k*, cum esset in peregrinatione prope S. Jacobum in Gallicia in quadam ecclesia vidit Crucifixum in pariete depictum, quem diligenter cum devotione atque compassione intuens, vocem sibi dicentem audivit; Ubique videris istam imaginem, ibi manebis, ibique morieris: igitur ad patriam rediens, domi aliquamdiu permansit; dein versus Romam iter accipiens, cum civitatem Montis Flasconis *l* introrsus, in domo cuiusdam dominæ similem ei, quam in Hispania prius viderat, perspexit imaginem, quæ ad eam taliter loquebatur: Hic ingredieris et permanebis: ego vero istius domus dominæ animum inclinabo, ut tradat tibi in ea mansiōrem. Recepta igitur ibidem in reclusione *F* permansit, multisque lacrymis, jejuniis et orationibus perseverans, vitam duxit exemplarem atque miraculosam; demum, ut ipsamet B. Birgittæ ac domino Petro, ejus confessori, narravit, vidit aliquando in somnis columnam, supra quam multæ turbae circumstantes aspicebant et mirabantur: de ore autem ipsius quasi ros exibat, rosaeque albæ et rubræ, quarum odore homines letabantur. Expergefacta vero sequenti nocte vocem sibi dicentem audivit: Quam vidisti, est domina Birgitta, Romæ existens, domina tua, quæ afferet vinum de longinquis partibus cum rosis mixtum et dabit sicutientibus peregrinis.

alteri tam-
quam coro-
nis 7 ornata,

81 Raechmundus, Prior de Ordine Prædicatorum, diligenter hanc gratiam Revelationum divinarum credens, vidit dormiens, ignem de celo in beatam Birgittam descendentem: admirans itaque, atque de somno evigilans et illuminationem putans, iterum obdormivit, vidiisque tunc, quod ignis ille de ore prædictæ Domine egrediens,

A. BERTHOL.
DO.

* abundat

m

interdum ut
in aere

n

* an subla-
tam?

p

elevata visa
fuit, absen-
tique appa-
ravit.

* an scalam?

egrediens, multum circumstantes inflammabat; sed et vocem, Quis ignem istum, ut non egreditur, prohibere poterit? resonantem audivit: Ego enim ipsa Potentia divina ad Orientem et Occidentem, ad Aquilonem et Austrum emittam illum. Post hoc autem Prior præfatus, confirmator et defensor indulta gratia Christi Famulæ sanctorumque verborum confirmator * exstitit et devotus. Schweningo monachus, qui abbas War- nensis Ordinis Cisterciensis *m* postea fuit factus, ad S. Jacobum electam a Deo Peregrinam comi- tando, graviter in via infirmatus est, qui, ex se ad horam raptus, vidit æterni Regis Spon- sam quasi septem coronis coronatam, viditque solem totum denigratum: qui miratus a quodam pulcherrimo, sibi assistente, hujuscemodi audivit verba: Ecce mirabile est, quod dico: sol iste magnus, qui est princeps istius regni Suetiae, qui sicut sol fulserat, obscurabitur, et erit despectissimus, opprobriumque hominum. Sed mulier ista Birgitta habebit spiritum septiformis gratiae Dei, quam significant septem corona, B quas vidisti, et hoc erit tibi signum, quod tu sanaberis ab ista infirmitate, et reverteris ad tuos, ad altioreque gradum elevareris. Qui postea rediens factus est abbas, proficiens de virtute in virtutem, multa devotione convaluit.

82 Fuit quidam frater Joannes de Formaton *n*, prout multorum testabatur opinio, spiritualis utique multumque devotus: hic sub jurejurando testificatus est, quod, dum scilicet in ecclesia S. Joannis Lateranensis in Roma reverteretur, prope Coliseum o vidit ancillam Christi ad dictam ecclesiam quamplurimis sociatam, commeantem in aere, quasi cubitis duobus elevatam, et quasi navi super aquam firmo gressu aera fulcan- tem: perterritus homo, timens, ne forsitan fal- leretur in visu, attente per aliquod spatium in eam defixis oculis, volitantem prorsus cum stupore intuebatur. Item secundo, dum Missarum solemnia in majori altari præmonitæ ecclesia celebrarentur, decantata Epistola, vidi eam, ut prius, e terra subactam, * in sublimi gradien- tem. Rursum tertio idem ipse de ecclesia S. Crucis p properantem, et tunc faciem ejus, velut sole radiantem, a longe intuebatur; de quo non modica admiratione permotus, ne oculorum acies in hac fortassis visione oberraret, prestolabatur eam diligentius intuendo, semper tamen mican- tem faciem adeo, quod pre fulgoris magnitudine in eam intendere nequit, conspiciebat. Cumque sanctissima Muller, cunctisque admiranda paulum pertransiisset, conversus frater Joannes, et ad eam intuitum reflectens, velut solares radios post tergum ipsius procedere et versus cælum ascendere vidiisse se, fatebatur.

83 Denique frater Angelus de Hispania, pre- sbyter et eremita de Monte Cervo testatur, quod, cum esset Romæ in una camera cum fratre Andreæ de Luca, beata Birgitta, quæ in eadem domo erat, per quendam suum nepotem vocari eum fecit: tunc ipse cum licentia fratris Andreæ ivit ad illam, et dum per scapham * descendebat; visum sibi fuerat, quod altioris solito sta- turæ existeret felix Vidua: nesciebat autem utrum in aera suspensa esset, vel non. Videba- tur quoque sibi, quod quasi splendor quidam de ipsius facie fulgeret, quo ipsum minime co- gnoscere poterat, donec illa secum sermonem finierat: tunc vero fulgor evanuit, et in con-

sueta corporis statura Sponsa Christi apparuit. D Cum adhuc viveret Famula Dei, dominus Abuen- sis *q* episcopus in Francia et Anglia divina le- gatione fungebatur: cumque prefatorum reges regnorum ad Dei verba suscipienda, quæ eorumdem regnorum guerram tangunt, queque in iv libro Revelationum in aliquibus capitulis continet, minus benevolos intueretur, turbatus in corde, non parvo mentis sue merore interea conficiebat, cui obdormienti B. Birgitta apparuit dicens: Cur turbaris? Redibis ad patriam prospere, et faciens fructum animarum. Sed scito, quod nondum finietur plaga eorum, ad quos missus es, quia indurata sunt corda eorum contra Deum, et turbabantur adhuc, donec humi- lientur.

84 Quemadmodum Christus in mundo corpora- liter degens, dum verbis doctrine animarum sa- lutem ardentissime procurasset, ad sananda in- terdum corpora se mystice transferebat, ut per hoc, quod visibiliter operatur exterius, animarum se medicum comprobaret interius: sic Sponsæ Christi accidit: etenim cum inimica, ut ita di- xerim, verba, valetudinibus animarum salubriter E medentia, charitate magna occidenti jam mundo per eam Christus edidisset; corpora nihilominus variis languoribus infecta pristine saluti voluit restituere per eandem, ut, dum ex facto miraculo et in corpore patrato dextera in ea pateret Exelesi, quia ipse erat, qui per illam loquebatur ad sanandas animas fidelium, ab omnibus posset credi. Itaque domina Catharina, uxor quandam domini Nicolai militis, adjurata fatebatur, quod ipsius filius parvulus, CAROLUS nomine, in tenera tunc aetate constitutus vehementer atque con- fine per annos duos morbum patiebatur epile-pticum; ex quo ipsa anxia nimis ac tristis B. Birgittæ, tunc Romæ degenti, humiliiter scribendo supplicavit, quod pro filio suo Dominum exorare dignaretur. Cui illa scribendo respondit, quod de infirmitate filii turbari vel tristari amplius non deberet, pro certo sciens, quod ulterius illi no- citura non esset, et ita factum est: nam ipsa hora, qua Romæ litera pingebatur, sicut in ve- ritate compertum est, sanabatur puer in patria.

85 Romæ vero sanctuaria peragrans pauper- gemitam epi- Eculam nomine DYCERETUS, de regno Norwegia ante- lepsim, r portas ecclesie S. Praxedis *r* solam semine- cem jacentem reperit quadam vice; hanc intu- ens, miserata calamitatis ipsius, ad hospitale S. Antonii, quod non longe aberauit, personaliter deferre tentavit; sed non prevalens sola, a domino Magno, capellano suo, juvari se annuit, sicutque ad hospitale illam ambo pariter detul- runt. Postea vero dominum suum eam venire faciens, agnito, quod morbo laboraret supradicto, oravit ad Dominum, traditique sibi de proprio Pater pro tuitionis munusculo, confessim ab illa ægreditur liberata fuit; adeo quod nequaquam amplius, quousque vixit, eam invasit.

86 In civitate Neapolitana puer, nomine febrem hestio- ESAU, filius domini Manets de Pedemonte, cam, nepos Domini Nicolai de Acciolis *s* de Floren- tia, quandam regine u Siciliæ magni senes- challi, decem circiter habens annos, infirmus valde ex ectica valetudine, consumptus et de- siccatus in corpore in tantum, quod a medicis omnimode desperebatur, per dominam Lapam, Ipsius pueri matrem S. Birgittæ præsentabatur: supplicabat

A supplicabat enim obnixus mater pro filio Sponsa Christi, quatenus suis meritis et intercessionibus infirmanti puer subveniret: cuius illa corpus hujusmodi contrectans, signaculum tandem S. Crucis super ipsius signavit ventrem; quo protinus infirmus convalescens perfectæ sanitati restitutus est.

ventris fluxum, 87 Item Romæ puer septem annorum, GENALUS nomine, filius illustris viri domini Latini de Ursinis, qui cum uxore sua domina Soritia singulari devotione atque familiaritate recolendæ Viduæ jungebatur, fluxum ventris cum acutissimis contumis febribus incurrerat, quem per dies plurimos passus, a medicis derelictus, nequaquam evasurus putabatur. Audiens vero hoc pueri mater, commota sunt viscera ejus super filium suum, et mittens festinanter magna cum devotione Christi Famulam adoravit: dicebat enim intra se: Venerit tantum et tetigerit filium meum, salvus erit. Quid plura? Venit Mulier sancta domum, cameramque ingreditur, omnes ejicit, seque protinus in orationem ponit: demum ad puerum, lectulo decumbentem. B pergens mantelli sui simbriam posuit super eum, faciemque suam pueri facie conglutinans, parva morsa super eundem incubuit: surgens vero dixit infantulo: Dormi, fili, dormi; et matre vocata, quam primitus cum omnibus egredi jusserat; non, inquit moritur puer; sed dormit, etabit. Puer autem a sommo post paululum excitatus, pannis, quibus indui solitus erat, petitis et acceptis, sanus surrexit e lectulo, moxque domum egressus cum suis, ludebat coetaneis.

88 Dominus Robertus, olim canonicus S. Joannis majoris in Neapoli, postmodum vero monachus Cisterciensis, ex indiscreta, ut putabatur, abstinentia demens effectus, precibus S. Mulieris fuit tandem perfecte curatus, de quo per Revelationem S. Birgittæ Christus loquebatur dicens: Unus homo ad excolendum agrum vel vineam conductus erat, in qua non paucis diebus exsudatus eum oportebat: ipse vero aviditate pecuniae totum volens lucrari una die propter nimium laborem infirmatus est: quo campus ille vel vinea pro majori parte linequebat incultus; quare ipse amplius laborare non potuit, sive perdidit salarium, et opus remansit imperfectum. Talis fuit iste Robertus, pro quo tu oras, qui et ab hac infirmitate liberabitur.

deliria, 89 Videtur hic continuandum, quod in Florentina civitate de quodam notario delirante constat esse factum: hic quippe in tantam devenerat insaniam, quod ferreis ligabatur catenis, ne furens quemquam invadere contigisset. Cumque lucida interdum intervalla haberet, dolebat amarissime, et de humano desperans auxilio literas suas Sponsa Christi, Romæ degenti, quibus apud Deum pro se intercedere preocabatur, destinavit. Post hoc vidit in somnis glorioissimum Joannem, quem praecipio amore dilexit, cum quadam venerabili sibi assistente atque dicente: Hæc Mulier de longinquis est paribus, que pro te Romæ interpellat: gratias ergo age Deo, quia sanaberis cito, qui sursum scribebas gesta rei ordinem Interventrici sue gratias agendo referebat.

90 Præterea visitante se loca sancta in regno Siciliæ, cum de monte Gariano *x* ad civitatem Manfridornam *y* descendisset, magister Thomas, episcopus Vexionensis *z*, suarum comes

Octobris Tomus IV.

peregrinationum, easu accidente, sic graviter de A. BERTMOL-
equo cecidit, quod due ipsius coste frangeretur, qui, de manu accita ad se Christi Sponsa, ad S. Nicolaum de Barro *aa* prefectura, O inquit, Domina! est mihi gravissimum sine vestra praesentia, mihi gratissima, hic remanere, et vobis non minus grave arbitror, hic nostri causa subsistere: rogo ergo vos per amatorem vestrum Jesum Christum, quod eidem pro me precibus plus fusis, sanctissima manu vestra meum latus in ipsius nomine atrectetis. Tunc pia Mater, abortis præ compassionie lacrymis, inquit; O Domine; ego reputor, quod non sum digna: sum enim peccatrix et indigna coram Deo; veruntamen omnes pariter Deum rogemus, ut ipse vestra fidei satisficiat. Orans ergo et surgens latus episcopi tetigit dicens: Sanet te Dominus Jesus Christus. Vix verba finierat, cum tumor evanuit, dolor abscessit, sanusque surrexit, coepit iter gaudens prosequendo.

91 In Italia in castro Sermonete *bb*, quod est comitis Fundorum *cc*, Catharina de Flandria, *bb* Sponsa Christi ancilla, gravibus febribus, et si-
cc nistri punctura lateris in tantum premebatur, quod de ejus vita modicun sperabatur: videns ergo domina Catharina, B. Birgittæ filia, non licere sic, infirmante derelicta, abire, eamque inibi pro multis, et magnis expensis, nonnullisque incommodis sinistrum valde præstolari, Matrem deprecata est, quatenus pro ancilla sanitate Dominum exoraret; quod cum a domino Petro, confessore ejus, etiam præcipetur, exemplo ad patris jussionem in modum Crucis in terram prostrata, applicato ad terram ore, quantisper oravit: surgens autem ancillam vocavit ex nomine, que protinus sana prosiliens, omnibus admirantibus, equitavit cum ceteris.

92 Dum dominus Latinus de Ursinis, quem paulo supra commemoratur, magnis quadam vice febribus *capitisque dolores,* restuaret, B. Birgitta ad visitandum eum veniens, susurrando ad aurem ejus amicabiliter dixit: Comfortare, quia non vult Deus, quod tu modo moriaris. Dum quadam tempore generosa vidua Regotiam iret *dd*, dominus Magnus, capellanus, qui se comitabatur, prope Lodosam *ee* eum venisset, in capite graviter infirmari coepit in tantum, quod F nullo modo poterat equitare; mane autem facto, cum coepit iter Mater sancta prosequi decrevisset, eo quod propter defectum victualium, et locum minus tutum anxiaretur de morsa; sacerdos hoc audiens, vocari ad se illam fecit, et dixit: Ne, queso, Domina, hic inter bestias me desolatum derelinquas: rogo ergo manum vestram capiti meo superimponite, et spero, me vestris orationibus fore sanandum. Confessore ejus itaque annuente, caput tetigit confessoris ** capellani* dicens: O mi benignissime Jesu, sana eum, ad quod verbum surrexit infirmus, et robustior quam unquam prius fuerat, affectus, equum ascenderat.

93 Eo etiam tempore, quo Sponsa Christi adhuc in monasterio Alvastro residuebat *ff*, in ipso primordio Christus apparuit sibi dicens: Dic ex parte mea fratri Petro suppiori, quod ego similis sum Domino, cuius Filii in duro cippo captivi tenebantur, qui misit legatos suos, ut filii sui liberarentur et præcaventur, ne in manus inimicorum suorum incidenterent, quos putabant amicos: sic ego Deus multos habeo filios

costas fratres,

x

y

z

*etiam in Pe-
tro Alva-
strensi,* *ff*

69 lios

A. BERTHOL-
DO*

lios inter Christianos, qui gravissimis diaboli la-
queis captivantur, ideo ex charitate mitto eis
verba mea, quæ per unam feminam loquor. Audi
ergo tu, frater Petre, illam; et scribe in lingua
Latina omnia verba, quæ ipsa tibi ex parte mea
dicet, et dabo tibi pro qualibet littera non aurum,
vel argentum, sed thesaurum, qui non veterascat.
His auditis, frater Petrus inducias ad deliberandum
cœpit: onus tandem rejicere ex humilitate dispo-
nebat, partim se ad tantum opus indignum aesti-
mans, partim vero de illusione diaboli aliqualiter
titubans. Cum ergo haec secum agerentur; divinitus
in ecclesia quodam sero percussus, statim cœcidit
quasi mortuus: omnium namque spirituum atque
corporalium virium actu sublato, intellectum
tantum sanum habebat. Monachi itaque sic in
terra prostratum reperientes ad cellam defe-
rendo super stratum suum eundem declinave-
runt, ubi per magnum noctis spatium semivivus
jacebat.

B *revelationum
suarum
scriptore,
sanavit.*

Denique dispensatione divina talis se menti
sue cogitatio intulit: Fortassis, inquit, hoc patior,
quia divina iussioni parere formidavi, et ait:
O Domine Deus! Si haec est causa, parce mihi,
quia ecce paratus sum obedere tibi. Consensu itaque
facto in corde, sine ulla mora curatus est, et vadens
ad dominam Birgittam paratum se ad omnia offre-
bat: qui et sacramurum revelationum scriptor et
B. Birgittæ venerandus confessor (sicut in prin-
cipio hujus libri dictum est) effici merebatur. Item
loquitur Christus eidem de eodem: Ego percussi
eum; quia nolebat obediens, et postea sanavi eum;
quia ego sum medicus ille, qui sanavi Tobiam
et regem Israël: Dix ergo illi: Aggredere, et
volve et revolve opus scripturarum verborum
meorum, et scribe, quia dabo magistrum Mathiam,
magistrum in lege mea, quæ tu scribes ab ore
istius Mulieris, unde potentes humiliabuntur, et
sapientes obmutescerent: scias pro certissimo, quod
tale opus facere vole per verba mea; nec credas
a maligno spiritu haec verba procedere, quæ
Mulier ista tibi locuta est; quia ea, quæ dico,
operibus comprobabo. Rursus cum hic idem ve-
hementem capitis dolorem a sua pueritia pate-
retur, orante pro se Famula Dei, omnimodam
recepit sanitatem. Orans enim illa audivit, Vade,
die fratri Petro, quia a dolore capitatis libera-
tus est. Scribat ergo audacter libros verborum
meorum tibi revelatorum, quia ipse habebit ad-
jutores.

ANNOTATA.

a Lib. 4 *Revelationum cap. 121* vocatur Gere-
chinus.

b Vide lit. q in *Annotatis in cap. 1 lib. 1.*

c Sub annum 1345.

d Petrus, de quo sœpe alibi.

e Vide litt. bb in *Annotatis in cap. 4 lib. 1.*

f Stregnesia episcopalis sedes est in Sudermania, Sueciæ provincia.

g Hujus monasterii nec in *Chronologia*, nec in
Indice monasteriorum *Ordinis Cisterciensis* me-
minit Carolus de Visch, nisi forte sit monasterium
Saba, alias Julita, quod in diœcesi Stregnesiensi
collocat.

h Anno, ut apparet, 1344 vel seq.

i Obit anno 1373.

k *Corrupte scripta videtur haec vox: forte in-
dicatur Skeningia, Sueciæ in Ostrogothia oppi-
dum, aut Stockholmia.*

l *Civitas est in Patrimonio S. Petri.*

m *Varnhemium in diœcesi Scarensi et Visi-
gothia situm anno 1148 condicæptum est a Suer-
chero, Sueciæ rege, secundum Catalogum Ge-
nealogicum abbatiarum Ordinis Cisterciensis
Ms.*

n *De Pornacio legitur in Schedula Nicolai co-
mitis Nolani ad Alphonsum, Giennensem olim
episcopum, apud Hormann pag. 814.*

o *Coliseum situm est inter montes Cœlium, Pa-
latinum et Esquilinum.*

p *Ecclesia illa collocatur ordine 13 inter eccl-
eas Regionis secundæ apud Pancirolium in Operæ
de Thesauris absconditis urbis Romæ, quam hic
verosimiliter intelligendam puto.*

q *Aboënsis civitas in Finlandia sita est. Quis
porro fuerit nominatim episcopus, S. Birgittæ
ad Franciæ et Angliæ reges legatus, me
latet.*

r *In capite Saburrae ad montem Esquili-
num.*

s *Idem, ejus mortem S. Birgitta prædicat, cum
anno 1366 Neapoli versaretur, ut dictum est num.
311 Commentarii prævii.*

t *In Tuscia.*

u *Joannæ, quæ ipsum ad hoc munus evexit,
ut scribit etiam Summontius lib. 3 Historia Nea-
politanæ, pag 471, post obitum Roberti de Ca-
bani, anno 1345 defuncti.*

x *Lege Gargano: situs est in Apulia.*

y *Lege: Manfredoniam, Apulia opidum.*

z *In Suecia.*

aa *Barium archiepiscopalis in Apulia civitas
est.*

bb *Campaniæ Romanæ.*

cc *Fundi urbs episcopalis Latii.*

dd *Legendum suspicor in Vestrogothiam iret,
in qua est Ludosia paulo post memorata. Nul-
lum locum, qui Resgotia dicatur, in Suecia
reperi.*

ee *Vide litt. dd hic.*

ff *Sub annum 1345.*

CAPUT II.

De oppressis a Dæmoni per eam
liberatis; de sulphuris, quem in
offensa Dei sentiebat, odore, et
dono revelationum, sibi facta-
rum.

N

on modicam adversus superbientes daemones
accepérat humili Christi Sponsa potestatem:
hoc siquidem munere suam Sponsus ditarat Spon-
sam, ut, tradita sibi calcandi super serpentes et
scorpiones, et super omnem virtutem inimici po-
testate, nihil prorsus noceret eis, pro quibus ipsa
orare decrevisset. Unde in civitate Nolana in Cam-
paniæ provincia mulier fuit PRETIOLELLA a nomine,
estate proiecta, sed nequaquam formosa, qua a
dæmonio incubo diu vexabatur: nam, cum sopori
se traderet, et somnus eam invaderet, vir fortis et
magnus omni fere nocte irruerat in eam, ipsam
que

* an Refel-
tentibus?

A que viribus opprimens actu coibat; ita quod si-
gna omnia, que in hac vili materia post factum
remanerent, apparabant; eratque semper ille spi-
ritus secundum mulieris judicium tangibilis :
ipsum vero minime cognoscere poterat : cum
semper ante concubitum lumen extinguiere con-
sueverat. Cœpit mulier de aliquibus vicinis sus-
picari, quibus per veridas attestaciones et
multimodas excusationes, etiam juramento val-
latas, calumniam referentibus *, cœpit mulier
fortius ostia firmare, vicinasque vocare matro-
nas, ut secum de nocte consistenter, prohibe-
rentque violentiam, et cognoscerent illatores,
quibus pariter vigilantes, cum eas somnum
opprimere, accedebat ut prius, et in actu vo-
care non poterat dormientes; porro existimans
mulierem sexum ad sui defensam non esse ido-
neum, generum suum, juvenem magnanimum,
vocavit in domum, et cum sua invicem filia de-
cumbebat.

miserum in
modum 96 Vir itaque somno fortiter reluctans, mu-
lieres fortiter vigilare cogebat : ita quod noctem
B totam transigebat insomnem; sed spiritus ne-
quam, ut omnibus se fortiorum ostenderet, cum
strepitu intrabat domum, extinguebat lumen,
omnibusque terrorem et soporem inducebatur, ipsi-
que sic ad terram prostratis, miseram mulie-
rem solito more opprimebat. Cœpit ex hoc mu-
lier adverte immundi spiritus fore negotium,
que ad Deum se convertens pluries confessa,
dominici corporis sumpsit Sacramentum; nec ta-
men malignus spiritus a vexatione cessavit. Con-
vertit se exinde mulier quorundam suggestione
ad magicas artes, ferendo caracteres, et cun-
cta, que sibi fallaces arioli suggerebant, fa-
ciendo : sed et breve quoddam cum characteribus,
a presbytero sibi Raymundo exhibitum, capillo-
rum comis involvebat, quibus maleficis ut in-
felix mulier adhaeret, et per consequens ater-
nam damnationem incureret, versutus coluber-
arius ex tunc vexare eam cœpit; sed nequa-
quam tamen ab omnimoda vexatione destitit, quo
minus anxia mulier effectus magnificum virum
dominum Nicolaum, comitem Nolanum, benevol-
um, adiit cum lacrymis et singultu, casum sua
miseriae seriosius illi retexendo, sperans, forte per
ipsum remedium salutis posse sibi conferri.

infestatam, 97 Miratus ille de obsconitate tante turpitudini-
nis, cum domino Alphonso eremita, qui forte
tunc Nolæ erat, putavit conferendum : de cu-
jus sane consilio Neapolim (ubi tunc B. Birgitta
degebatur) mulierem destinavit, consilium et auxi-
lium ab illa pariter suscepturam. Audiens vero
Famula Dei, quod factum fuerat, petiti a mu-
lieri, si quid ad magicam pertinens artem penes
se retineret; respondit, se nihil tale habere;
tunc illa spiritu sancto plena, Non est, ait, ut
dicas; sed crinibus tenes, quod non licet habere
Christianis. Stupefacta mulier veritatem protinus
confessus est : fascinum, quo fascinata fuit, ab-
jiciendo. Denique mandavit illi confessiones ite-
rato cum vera cordis contritione facere, Eucha-
ristiam cum ferventi devotione die sequenti su-
mire, jejunium et orationem, quibus omne da-
moniorum genus ejicitur, interim celebrare. Haec
illa faciente, et Famula Dei pro se orante,
diabolus totaliter fugatus est et ab infestatione
cessavit.

aliasque vel
a demone, 98 Item, quemadmodum in iv libro cap. lxxx
scribitur, quedam mulier a demonio vexabatur,
cujus venter sic intumuit, ut quasi paritura

esset subito, etc : Vide ibidem. In Searensi A. BEATHOL-
diæcesi b prope castrum prius quædam mulier
trum amorum filium, sicut in lxxxi cap. su-
pradieti libri continetur, sanctæ Birgittæ pre-
sentavit, qui nullo modo quietari poterat, nisi,
quando aqua frigida aspergebatur etc : Vide
ibidem, Daemoniacus quidam in Ostrogotia c,
de cuius nomine Prior Alvastri, qui hoc mira-
culum recitat, non recordabatur, præsentibus
domino Thoma, episcopo Vexionensi, et magi-
stro Mathia, S. Theologie professori, canonico
Lyncopensi, pluribusque aliis, cum hic ipse
Prior verba Christi B. Birgittæ revelata, et in
xxxiv capite vi libri contenta, super eum re-
citat, illico purgatus est. Eodem modo duo duo
arreptiti in regno Suetie, cernentibus atque
mirantibus prælibatis sacerdotibus, mundati sunt.
Invasit aliquando diabolus cursum B. Birgittæ,
qui, fingens se una dierum literas habere,
ingrediebatur ad eam, et evaginato mucrone vo-
luit interficere : hic per dies aliquos terribiles
faciens gestus, tandem, orante pro se Domina
sua, dimissus est. Hospitante semel B. Birgittæ
in provincia Oplandia d, muliercula quædam
a demonio obsessa præsentabatur; cum jam ora-
tionem primum super eam faciens, et vitali
signo demum faciem muniens, dæmonium fu-
git *. fugavit
vel ab ejus

99 Refert Prior, prout in confessione a fratre
Nicolao, monacho suo, acceperat, quod tantam
famem idem Nicolaus annis multis, tentante se
sathanæ, fuerat passus, quod in nocte Natalis
Domini usque ad primam Missam sustinere non
poterat : hic fusis lacrymis Famulam Dei pro
se orare precabatur : cumque specialem pro eo
orationem fecisset, frater obdormiens in hora,
qua tercia celebrabatur Missa, vidi mulierem
labia sibi et linguam contingentem, que ait ad
eum : Ecce sanus es, surge : qui evigilans, nun-
quam de cetero talem patiebatur molestiam. Sa-
ne Prior et ipse notaverunt horam, et illam ver-
raciter invenerunt, qua Matrem pudicitia pro
eo supplicasse compererunt. Item Prior memi-
nit, accepisse ab ancilla quadam dominæ Bir-
gittæ, qua affinitatis causa a viro suo per epi-
scopum fuerat publice separata, propter quod
cum ipsa mulier nimis amaricaretur, et quieta-
non posset; contigit, quod B. Birgitta dialo-
gum Evangeliorum coram se legi faceret: Tunc
mulier, generosa. Vidue vestigiis se prosternens,
misereri sibi flagitabat, suam illi tentationem
detegendo : porro compassione cordis haec intrin-
secus tacta, flexo coram Deo poplite, omnes,
qui aderant, pro illa orare precabatur. Surgenti-
bus vero ab oratione, cum interim lector in
Dialogo legeret, mulier quasi dormitans vidit,
dum B. Birgitta genua flectebat, quasi æthio-
pem de medio mammilarum suarum cum detesta-
bili prodire fætore; quem fætorem evigilans quo-
que hauriebat.

100 Religiosus quidam annis duodecim de sanctissimo
Christi corporis Sacramento tentatus,
excellentissimum quoque Mariae nomen absque
sordida cogitatione blasphemie recensere non po-
terat; unde ab Angelica salutatione diu absti-
nuerat : ad Sponsam ergo Christi lacrymans ac-
cessit, et pro se Deum orare postulavit, qui sic
liberatus est, ut raro postea sine magna lætitia
sanctissima Maria nomen vel audiret vel pro-
ferret, tamque suave corpus Christi sibi effe-
ctum est, ut quietari non posset illo die, quo
Missam non celebraret. Hic idem diu habuit de-
siderium

A. BERTHOL-
DO.

liberavit.

siderium sancta loca in Jerusalem visitare, sed propter obedientiam et professionem non est permisus, qui, cum esset in extremis, raptus est, et omnia loca illa in spiritu vidit, sicut et hi, qui corporaliter viderunt, et cum illorum locorum dispositionem his, qui prius visitaverant, enarrasset, exultans in Domino sublatus est.

101 Meretrix quedam per B. Birgittam ad Deum conversa sequebatur magistrum, que in tantum a maligno spiritu quandoque tentabatur, quod vicibus iteratis de lecto illam detrahens, oculos quoque ipsius visibiliter comprimebat. Sane mulier de hoc impatiens, mortem quoque ex hoc contingere sibi pertimescens, ad vomitum peccati revertens cogitabat, dicens: Melius est mihi temporaliter vivere, quam violentam mortem incurrire: B. autem Birgitta per Spiritum sanctum haec sciens, in praesentia sui confessoris, nonnullorumque aliorum contra diabolum, qui illam puniebat, dixit: Recede, o maledicta diabole, quia satis illam mulierem contrivisti. Tunc mulier quasi obmutescens per aliquod tempus spatium in terram defixit obtutus, et postea se erigens dixit ad Sponsam: Benedicta tu Domina, vere enim diabolum egredientem in vilissima forma videbam; et ex illa hora a demone liberata nec cogitationes sordidas ex tunc patiebatur, nec impatientia frangebatur.

Non raro
admissam
Dei offen-
sam

102 Experimento didicimus, quod factore aliquo infectus factentem alium de facili non attendit: si quis vero mundus fuerit, malum odorem in altero quam cito deprehendit; sic B. Birgitta contingebat, que, cum ab omni vitorum labore, in quantum fas est dicere, perfecte munera esset; si quando dolosa verba aliqua vel criminosa audisset, vel si quis in mortali peccato existens, statisset coram ea, tantum sulphuris factorem confessum hauriebat, quod vix poterat tolerare: unde, cum esset in Famagusta *e*, frater Simon de Ordine Prædicatorum, Antiochæ principis, patrui regis Cypri confessor et magnus theologus et astrologus, multa sciens, et se ipsum nesciens, ad Famulam Dei venit, et sub ovinæ specie vulpinam tenens astutam de gratia istarum revelationum divinarum sagaciter cum ea loquens scrutabatur veritatem: cumque

C ambo pariter confabularentur, tanto Mater sancta quasi factore sulphuris replebatur, quod bene poterant omnes, qui aderant, non modicum ipsam ex gestu fatigatam, advertere. Unde et valebatur illo faciente, e vestigio ad mares manus applicuit, factoris vehementiam declinavit.

sive ab aliis,
sive a se ex
odoratu

103 Simili modo Romæ sibi contingebat, cum ad uxorem domini Jordani de Marino visitationis causa perrexisset; nam tantum in gestu illius et moribus factorem hausit, quod non modicum in tolerando cruciabatur; quam ob rem dominus Magnus *f* et domina Catharina admirantes, quid esset in ea, a domino Petro confessore sciscitabantur; a quo de veritate clarificati siluerunt. In lxxxvii cap. libri vi Revelationum legimus, quod quadam die, cum Sponsa Christi cuidam episcopo et aliis nobilibus consedit, sensit tunc etc: Vide ibidem. Ceterum si interdum verbum ab aliquo, Deo exossum, ipsa retulisset, non parvam in gutture et lingua amaritudinem repente sentiens, offendisse Deum, certius adverbat, et recolens verbum illud, mora sublata, cum ingenti dolore et lacrymarum effusione confitendo emendabat.

Rediens nempe de partibus Orientis per dies aliquot apud reginam Siciliæ *g* in civitate Aversa *h* morabatur: ubi Antonius de Carbeto; campor, civis Neapolitanus, notus reginae ac multam familiaris ad honores anhelans et dicitas, rogavit eam, qualiter reginæ suggerebat, quatenus de officio quodam de aduana *i*, tunc vacante, benigne sibi consentiret.

104 Annuit Sponsa Christi improvide, nulla habita deliberatione, nulla oratione præmissa, nullaque patris spiritualis facta requisitione; sed ex templo amarissimum sulphuris sapore in ore et in gutture sentiebat; de quo stupens orare coepit, ut puta, que ne Deum offendisset, licet in quo, nesciret, contremiscens titubare coepit. Cui Christus visus oppositum ei, quod Antonio sponderet, imperavit, quod scilicet regina persuaderet, quatenus de illo officio Antonio non provideret: ipsi quoque Antonio diceret, ne illius officii beneficium requireret: alioquin si ad votum in non modicum anima sua detinendum, ac temporalium cederet bonorum. Deinde B. Birgitta de loco recessit, et Antonius, E quod concupivit, post annos circiter sex consecutus, recepto post modicum per commissarium reginæ computo de officiis ministracione in magna, pecunia quantitate debitor est inventus, ex quo omnibus, que habebat in sua potestate, distractus, velut mendicus et vagus effectus est.

105 Inter cetera Spiritus sancti charismata, Sponsæ Christi pro ornatu atque decoro a Sponsa induita, excellentissimo videndi, audiendique spirituali dono ditata fuit: nam tot et tanta secreta cœlestia, et occulta mysteria, a mundi sapientibus abscondita, fidelis Famula sue Rex cœlestis revelare dignatus est, ut humanae fidei temeritas vix queat admittere, cum nunc in propria Deus Pater persona, nunc suum Unigenitum, nunc per Unigenitum dignissimam Genitricem, interdum vero per Angelos aut Sanctos eidem apprendo vel loquendo infinitas, ut sic dixerim, revelationes ministrabant sibi, de quibus nimur revelationibus *vii* libri cœlestes, et octavus, qui dicitur ad Reges, Sermone angelico, cum multis extravagantibus Revelationibus demptis, compilati sunt.

106 In quibus etiam Revelationibus sacrae nonnumquam exponuntur Scripturae, solvuntur quæstiones, dubia enodantur, manifestantur abscondita, et futura multa prænuntiantur et quemadmodum primo libro tactum est, tam summi Pontifices cum ceteris ecclesiæ prelatis, ac religiosis et clericis, quam etiam reges cum principibus et magnatibus, militibus, virginis et viduæ cum conjugatis singulariter vel specialiter, cum comitatibus, et regnis docentur et informantur, increpantur et obsecrantur, de instantibus quoque periculis et Dei judicis salubriter terrentur, ita ut pene dignitas, aut gradus, status vel ecclesiasticus, aut secularis nos sit, qui vel quæ speciale et sibi competentem revelationem, revelationesque non accipiat: cum et haeretici, Judæi quoque, et pagani ab hoc munere non sint immunes. Sed et animæ in purgatorio existentes acerbissimisque inferni poenas luentes suffragiorum beneficia eisdem revelationibus consequuntur.

107 Quis enim non miretur? Quis Dominum in Sanctis suis non veneretur, qui sciat magna mirabilia solus? Quis, inquam, Dei, et hominum

A num Medriatricem hanc et legis divinae latrictem summis non extollat laudibus, et ex precordiis digna non resouet praecona, debitorem se sibi pro incremento salutis humiliiter confitendo, et misericordiam hanc magnam senescenti mundo per eam exhibitam affectuose amplectendo? Nam ut cum pace omnium (qui alterius non invidit, sed congaudent sanctitati, imo Dei bonitati) id dixerim, a saeculo non est auditum, quod cuiuspiam alterius oculos atque aures Deus sic aperuerit, sicut humillimae Ancille sue: fuit enim singulariter a Sponso suo hac praerogativa dotata; cui in secundo libro Revelationum cap. xviii ab eodem sic dicitur: Tria mirabilia feci tecum etc: Vide ibi. Item in sexto libro cap. iii dicitur: Ego, inquit Christus, facio sicut Rex etc: Vide ibidem. Si autem miraris, quod loquor, quare tanta gratia huius mulieri fuit induita, audi quid miranti sibi in cap. xv, 2 libri Christus responderit. Miraris, inquit Christus ad Sponsam, quare talia loquor et tanta concedo tibi etc: Vide ibi. Si vero inusitatis, cur de humiliori, sanctiori statu personam ad tantum opus non elegerit; respondet tibi Christus in eodem libro 2 cap. xvi ubi dicit: Miratur multi, cur loquor tecum, et non cum aliis etc: Vide ibidem.

108 Ceterum si hæsitas, an a bono Spiritu, an a malo sint habita; docet te Christus, qui habentem Sponsam in primo libro cap. iv increpando sic dicit: Quare timuisti de verbis meis etc. Vide ibi. Item in iv lib. cap. xiv inquit Christus Sponsæ: Cur times et sollicitaris ex eo, quod diabolus etc. Vide ibidem. Scribens præterea S. Mater vicario domini Pape Romæ degenti, prout in lxxvii * libri iv poteris reperire, taliter est exorsa: Vestrae honorandæ Paternitati etc: Demum eadem verba in quamplurimis etiam aliis revelationibus invenies, si placet, quo Spiritum veritatis a spiritu secerans falsitatis. Denique si illud te movet, quod non ita cito, non ita fideliter divina hæc oracula a cunctis recipiuntur; aut certe, quia plura in eis propheticæ dicta diutius differuntur; quamquam plura meo iudicio constet jam esse completa; quid ipse, qui omnia moderatur, et novit, hac in re loquitur, ausulta. In libro siquidem primo cap. iii. Vir-

go virginum Filium suum alloquitur dicens: Benedictus sis tu, Fili mi, et Deus meus etc. Et rursum flos florum Virgo Maria in secundo libro cap. xix, circa finem loquitur ad Filium dicens: Benedictus sis tu, Fili mi, qui es, et qui eras. Similiter nec illud prætereundum est, quod in vi libro cap. c scribitur: Timebat namque, ut ibidem dicitur, Sponsa, ne forte verba divinitus ei revelata infirmarentur et calumniantur ab omnibus etc. Vide ibi. Plures etiam alias revelationes invenies ad hanc materiam pertinentes.

ANNOTATA.

a Piscotella legitur apud Hormann pag. 813 in Epistola Nicolai comitis Nolani ad Alphonsum Giennensem olim episcopum: in Bulla Canonizationis Pictiella.

b De Scara vide dicta ad lit. y in Annotatis in cap. 4 lib. 1.

c Sueciae provincia.

d Legendum verosimiliter: Uplandia.

e Episcopali in Cypro urbe.
f Confessor dein Vastenensis, qui canonizatio-
ni S. Birgittæ sedulo allaboravit.
g Joannam.
h Campaniæ in regno Neapolitano.
i Ita fere vocantur ædes, quæ recipiendis mer-
cibus, earumque transvectionis vectigalibus et tri-
butis destinantur.

CAPUT III.

De spiritu Prophetice.

Si cuncta, quæ propheticæ spiritu Prophetissa Multa pro- Nostra magna vidit, dixit, scripsit, in hoc dixit; complecti vellem capite, et debitum scribendi modum excederem, et lectori fastidium, mihique laborem non modicum hand dubium prepararem, cum tanta de præteritis atque præsentibus occulis, nunc de futuris vaticinando reseravat, antra quoque cordium, quorum Deus scrutator E est, nonnunquam detegendo. Quanta si essent in unum glomerata, unum per se non parvum efficerent volumen; etenim ut de ceteris, quæ ad reges, ad regna, civitates et loca, privatasque personas pertinent, taceam; de ipso quoque militantis ecclesiæ statu, utpote de schismate, quod paulo ante ipsius Sanctæ obitum sub Urbano V ortum est a, atque de sanctæ Ecclesiæ omnimoda reformatione multa prædicti; quemadmodum in multis capitulis librorum caelestium legentibus apparet. Unde Bonifacius Papa, cum pleaque ipsius merita vita in suis retulisset Epistolis, adjunxit: Quibus quidem sanctis absque intermissione continuatis operibus hæc generosa vidua per gratiam Sancti Spiritus promeruit, multis eorum cogitationes et affectiones intimas et gesta secretissima propalare, ac visiones et revelationes varias videre et audire, ac spiritu propheticæ multa prædicere, quorum nonnulla effectu completa fuisse, prout hæc et alia in ejus Revelationum volumine plenissime describuntur.

110 Sed quoniam ab initio istius Operis intentione mihi fuit fragmenta colligere, ne perirent, paucis admodum ex his, que in viii lib. de statu Ur-
bis scilicet Fbris continentur, præmissis prophetis, ad eas, quas in Attestationibus reperi, festinando *. In quarto ergo libro cap. v Petrus Apostolus, quedam B. Birgittæ de statu Urbis præterito insinuans ac de futuro nonnulla præsignans adventum quoque summi Pontificis ad eandem Urbem, qui tunc temporis in Avenione, Galiliarum urbe, residebat, et per annos plurimos cum sua curia inibi moram traxerat, prædicens, inquit, Insuper dico tibi, quod civitas ista Roma, civitas erat pugilum, ejus plateæ strate auro et argento, nunc autem lapides ejus saphyrei versi sunt in lutum. Habitatores ejus paucissimi, quorum dexter oculus erutus est, dextera manus absissa, buforesque et vipeæ habitant cum eis, præ quorum veneno animalia mitia non audent apparere; nec pisces mei elevare caput, ideo adhuc in eam congregabuntur pisces, si non ita multi, ut olim, erunt tamen æque dulces et audaces, in tantum infestino. quod

A. BERTHOL-
DO.

quod ex eorum collusione descendent busones et ranas et serpentes mutabuntur in agnos et leones erunt columbae ad fenestras suas. Item ad-
dit: Dico tibi amplius, quod in diebus audietur: Vivat vicarius Petri, et videbis eum oculis tuis, fodiam enim montem delitiarum etc: descendant sedentes in eo: quia autem benevole noluerunt descendere, venient compulsi contra spem omnium, quia exaltari vult Deus cum misericordia et veritate etc. Haec ibi.

de Urbani V

111 Sicque factum est: nam dominus Urbanus Papa V de Avenione cum sua curia Romam veniens c in ea residere coepit, quo nec-
dum civitatem ingresso in S. Maria majori Spon-
sæ Christi oratione vacanti revelatio illa facta
est, que incipit: Uni personæ videbatur, quasi
quod esset in magno choro etc: Quero in iv
libro cap. xlii. Denique annis quindecim ante-
quam iste Pontifex Romanus veniret d, de
ipsius adventu ipsa certificata fuerat, et pradi-
xerat, quemadmodum Domino Cardinali de S.
Petro e, qui ecclesiae S. Petri Romæ tunc ca-
nonicus erat, et quam pluribus aliis personis
innotuerat. Praterea commoranti adhuc Famu-
lae Dei in monasterio Alvastre in Suetia Chri-
stus mandaverat dicens: Vade Romam, ubi
plateæ stratae sunt auro et rubricatae Sancto-
rum sanguine, ubi compendium et brevior via
est ad cœlum propter indulgentias, quas sum-
mi Pontifices et cœteri Sancti Dei gloriose san-
guine suo et precibus promeruerunt: stabis au-
tem ibi donec Papam et Imperatorem f ibi-
dem videbis, quibus et mea verba annuncia-
bis.

Cæsaris Ca-
roli Bohe-
mici

112 Quam ob rem deridebatur a multis, nequa-
quam verisimile esse, Pastorem ecclesie impera-
toremque tunc temporis insimul tunc Romam
venire, asseverantibus: sed et presentem se
fuisse, domina Catharina, sanctissimæ Matris filia,
testatur, quæ parentis sua illo in tempore, quo
Imperator Carolus Romæ erat, summo Pontifici
Urbano V in palatio Apostolico reverenter exhibi-
tus, atque supradicta omnia humiliiter enarravit:
aderat autem tunc præfatus Cardinalis S. Petri episcopus Avenionensis g et dominus Rey-
naldus de Ursinis h attestantes, quod ante plu-
res annos amborum, scilicet Papæ et imperatori-
ris, una prænuntiavit adventum. Quam ob causam
mitiori devotione et reverentia ad eandem affi-
ciebantur; sed, cum, antiquo serpente suadente,
Avenionem præfatus Pontifex regredi proposi-
set, alia tunc de eo facta est revelatio, quam
devota Christi Famula in Monte Flascone eidem
præsentavit i, que quidem revelatio in ea parte,
qua prophætica est, hic recitanda est. In fine
quippe illius Revelationis Mater Dei sic inquit:
Modo volo aliquid loqui super isto Papa, qui no-
minatur Urbanus, propter pacem meam etc: Vi-
de ulterius.

st Gregorii
XI in illam
adventu.

113 Urbano autem V vita functo k, Grego-
rio ejus successori quatuor revelationibus valde
communitariis jussum fuit, quatenus ad Urbem
cum sua curia properaret. Quartam autem, quia
de ea mittenda præceptum non acceperat, Spon-
sa retentavit; quam velut propheticam, quia
eundem pontificem ad Urbem omnimode ven-
turum præscivit, censu hic esse scribendam.
Oranti quippe B. Birgitta pro Pontifice supra-
dicto in festo S. Polycapi in Neapoli civitate,
cum de sacro Jesu Christi repedaret Sepulchro,
ipse Jesus visus dixit: Attende, Filia, ad ver-
ba, quæ loquor: scias enim, quod iste Papa

Gergorius similis est paralitico etc. Vide. Hinc D
est, quod in eadem civitate Neapolitana consi-
stens Roberto, Nolani comitis primogenito, se-
pius ad se venienti, semel dixit: Roberte, scias
et firmiter teneas, quod dominus Gregorius Pa-
pa, qui iterum Avenione degit, Romanum ventu-
rus, est et oculus tuus conspiciet illum. Trans-
actis vero ciroiter quinque annis, Papa venit,
et, dum de monasterio sancti Pauli l equitaret
(verborum S. Birgittæ non immemor) ut ingre-
deretur Urbem, dominus Robertus ad eum dext-
randum deputatus, verborum S. Birgittæ non im-
memor, ad Presulem se convertens, inquit: Nunc
vere cognosco, quod sancta illa mulier Birgitta
verum mihi vaticinum dixerat; etenim non tan-
tum, o Pater beatissime, juxta verbum suum
vos in Urbe video, quin imo personaliter sanctita-
tem vestram reduco m.

114 Animadverto vero, quam luculenter de seculo
schisma, quod successoris istius tempore in Ec-
clesia ortum est n, præsignaverat, videamus:
scribit enim vicario domini Papæ, ut in cap.
lxxviii, libri quarti continetur, in hæc verba:
Vestrae venerandae Paternitati ego Vidua quedam E
etc. Vide ibidem. Item alibi o Sponsus ait ad
Sponsam: Scito, inquit, quod tanta tonitrua et
fulgura venient in Ecclesiam meam, multis viden-
tibus, qui nunc vivunt, quod multi optabunt
mortem, et mors fugiet ab eis. Item nuntius
Papæ quibusdam præmissis adjecit: Est etiam
utilissimum, habere et petere patientiam, quia in
diebus multorum, qui nunc vivunt, sol dimidia-
bitur, stellæ confundentur, sapientia infatuabitur,
humiles in terra ingemiscant, audaces prævale-
bunt; et subdit: Hoc sapientum est intelligere et
interpretari, qui aspor sciunt deplanare, et
futura provide p.

115 De melioratione vero status Ecclesie
nec non paganorum ad fidem vocatione multe
et satis prolixæ revelationes habentur; sed com-
pendii causa duas tantum brevissimæ hic descri-
buntur. Ait enim Mulier sancta in vi libro, cap.
lxxv: Vide in Roma a palatio Papæ prope san-
ctum Petrum usque ad castrum S. Angelii et a
castro usque ad domum S. Spiritus, et usque ad
ecclesiam S. Petri, quasi quod esset una plani-
ties, et ipsam planitatem circuibat fortissimus mu-
rus, diversaque habitacula erant circa ipsum mu-
rum; tunc audi vi vocem dicentem: Papa ille, qui
Sponsam suam ea dilectione diligit, qua ego et
amicæ mei dileximus eam, possidebit hunc locum
cum assessoribus suis, ut liberius et quietius ad-
vocare possit consiliarios suos. Item in eodem libro
cap. lxxxiii, Scias, inquit Christus, quod adhuc
tanta erit devotio in paganis, quod Christiani erunt
quasi eorum servi, et complebuntur Scripturæ,
quod populus non intelligens glorificabit me, et
desificabuntur deserta, et cantabunt omnes: Gloria
Patri et Filio et Spiritui sancto, et honor omnibus
Sanctis ejus etc.

116 Nobilis vir dominus Carolus Marosel-
lo, civis Januensis, coram testibus retulit, et ju-
ramento firmavit, quod, dum de anno mcccxxi
q esset Famaguste in insula Cypri, B. Birgitta
cum suis comitibus ad S. Jerusalem loca vadens,
inde pertransiit, et in Nicosiam r, se se-
quente, pervenit, ubi, Sponso Christi et regina
cum principe, qui tunc regebat, cum aliis baronibus ibidem existentibus convocatis, exposita
adventus sui causa, videlicet quemadmodum
ad S. Sepulchrum iens, illuc applicuerat, mo-
nuit

Cypri, ni
peccata cor-
rigerent,

q

A nuit omnes ex parte Dei, quod de quibusdam abominabilibus et horrendis peccatis, quae in regno illo dñi viguerant, et adhuc vigebant, se abstineret: adjiciens, quod, ni condignam emendam facerent, divina ultio super ipsos et regnum quantocius deseviret; dixitque, quod, si vellent, humilibus precibus pro eis et pro eorum correctione Deum exoraret. His auditis, quidam assistentes triumphabant, humilem Christi Famulam deridentes: nonnulli vero, quibus sanior sensus erat, reverenter eam pro se orare precabantur.

imminentes 117 Eodem vero anno de mense Augusti, ut sibi videbatur, rediens de S. Sepulchro s. Ancilla Christi reginam, et omnes principes et barones regni iterato convocari fecit, eisque, ipso teste praesente, narravit, qualiter in monte Calvariae, dum esset ad Sepulchrum Domini, pro regno Cypri deprecans, Christus dixit: Ut quid, Filio, pro regnolis illis tantum oras? Scias, te in vanum laborare; nam emendam quidem promittent, sed non facient. Quare dicas eis ex parte mea, quod, nisi vias suas pessimas corixerint, **B** de eorum sceleribus vindictam quantocius sumam; et inter ceteros eorum excessus neceam quoque serenissimi principis domini Petri, olim regis Cypri, quem necaverant, eis improveravit. Adhuc quidam eorum, qui convenerant, debacchantes ridebant, presertim frater Simon Ordinis Praedicatorum; qui amentem illam acclamando trubabat * asserens, non minimam fatuitem esse, fidem talibus adhibere. Hic est frater Simon ille principis patrui regis confessor, ad cuius presentiam Mulier sancta factorem tantum sentiebat.

Dei ultio- 118 Deinde anno, quo supra, decima die mensis Octobris, cum adhuc venerabilis Domina illie moram traheret, in coronatione prefati regis gravis dissensio inter Cypri et Januenses orta est adeo, quod non parva Januensium multitudine trucidaretur *u.* Quidam vero letaliter sunt vulnerati; inter quos dominus Petrus Marosillo, ipsius testis consors, cum una dagha * quatuor percussus icibus, pene spiritum exhalavit. Huic de sua sanitate, medicis desperantibus, diffidenti in spiritu prophetiae Mater sancta dominum destinavit Alphonsum dicens: Ne dubites, Petre, quia de his vulneribus nequaquam morieris, sed aderit tibi gratia Christi: qui sanatus gratias sibi referens infinitas; qui paulatim convalescens perfecte incolumitati restitutus est. Misit praefera Sponse Christi dominum Alphonsum ad reginam, regnique magnates dicens eis ex parte Dei: Jamjam incipiunt divine ultiones, et gladius Dei acutissimus contra vos jam incipit exerci, cuius rei causa seditio ista facta est. Nam, quedammodum testis ipse vidisse se, perlibebat, parvo decurso tempore, Januenses in manu forti et brachio extento Famagustam obsidentes debellaverunt, cuperuntque regem et quamplurimos.

119 De regno vero alii captivati sunt, alii sauciati, nonnulli etiam in occisione gladii mortui: sed et, quod dictu nefas est, proprias uxores plerique eorum pro vite alimonis etiam metricum stipendiarii tradiderunt. Vedit insuper testis iste aliquos de regno nobiles, et potentes Janue postmodum eleemosynam postulando mendicare; quibus ipse quoque manum porrecti adjutricem. Vedit denique dominum principem in regem coronatum carceribus man-

cipari, et per aliquem de Januensibus in camera, et in loco, ubi prælibati quondam domini Petri regis adhuc sanguis recente apparebat, gladio trucidari *x*; et multa alia circa eandem materiam vidisse se fatebatur; quibus Prophetissa nostra vaticinium procul dubio verificabatur, Prophetiam itaque de regno Cypri cum consilis et irepationibus ac comminationibus ad eos factis in vi et vii Revelationum libris in pluribus capitulis invenies. De Famagusta Christus loquitur: Haec civitas est Gomorra ardens igne luxuriae et superfluitatis, et ambitionis, ideo ruerunt structure ejus et desolabitur et imminuetur, et habitatores ejus migrabunt, et praedole et tribulatione ingemiscant, et deficient, et nominabunt confusio ejus in multis terris, quia iratus sum eis.

120 De duce vero, qui conscius fuit mortis *didicerat*; fratris sui *y*, loquitur Christus: Hic audacter dilatat superbiam suam, gloriatur et de incontinentia sua nec attendit, quid fecerit in proximum suum: ideo, nisi se humiliaverit, faciam juxta commune proverbium: Non levius plorat, qui post, quam qui plorat ante: quia non **E** leviorum mortem habebit, quam frater; imo amariorum, nisi cito se emendet. Rursum de confessore ducis Christus inquit ad Sponsam: Quid tibi dixit frater ille? Nonne, quia dux bonus est, et melius vivere non potest, excusans incontinentiam ejus? Tales non sunt confessores, sed deceptores; quia vadunt tanquam simplices, sed verius sunt vulpes et adulatores. Tales sunt amici illi, qui vident et proponunt hominibus assumptiones et detentiones propter modicum temporale. Ideo si stetisset iste frater in conventu, minimum obtinueret supplicium, et majorem conronam; nunc autem non effugiet manum incontinentis et tribulantis.

121 Maria, uxor Alphonsi Hispani, habitans Neapolim, ad sancta Hierosolymitana loca cum *uit et priva-* **S**. Femenia properaret, pro quadam sua filia *torum ssp* ipsam de consilio requisivit. Cui dixit, quod in *obitum.* monasterio S. Crucis vel S. Clarae Neapolitiam offerret. Rediens itaque domum, quod a S. Vidua rursum accepert, complici suo ac natae disseruit: resistentibus autem illis et contradicentibus, tandem B. Birgitta dissensum eorum eadem mulier reportavit. Tunc sancta Deo ple- *F* na; Tu, inquit, filiam tuam nunquam videbis nuptam, et sic factum est. Nam post paucos dies ab hujus mundi illecebris erupta est. Item, cum se ad dicta loca sancta visitanda Romæ preparaverat, confessoribus suis, quasi ex ore Dei prædictis, quod uno duntaxat, qui sibi charissimus erat, excepto fratre, atque * redire omnes deberent incolumes, sicut factum est: nam dominus Carolus, filius ejus *z*, sibique magis dilectus, ut in primo libro hujus cap. vi * dictum est, Neapoli in accessu Romæ *ad* mortuus est. *Hic autem* Exeunt Sponse Christi et oranti, quadam vice *tertio, num.* 46 *abundat* *aa* revelatum fuit, quod magister Matthias de regno Suetie, primo confessor ipsius, in patria sua illo tunc die carne solitus migravit ad Christum *bb*: audierat siquidem vocem sic dicentem: O felix tu magister Mathia pro corona, quam * *bb* tibi in celis est fabricata: veni ergo ad sapientiam, quae nunquam finietur; et probata est hujus rei veritas ex eo, quod Prior de Alvastro, qui morti illius interfuerat, diem et horam obitum annotavit. Similiter et dominus Petrus *cc* cum ea Romæ existens revelationis diem scrip- *cc* *pto*

A. BERTHOL.
DO.
dd

aliaque præ-
dixit:
ee

• addo:
Suecia

ff
non raro
etiam,

dux occulta
prosorsus:
erant:
gg

abundat

pto mandavit. Veniente itaque Priore *dd* de Suecia, et decessum illius referente, collatione ad invicem facta, eundem diem ambos designasse, repererunt.

122 Obitus quoque consodalis *ee* filia sua domina Catharinæ, qui regis Sueciae consanguineus erat, Romanæ sibi revelabatur: in sancto enim Parasceves die filiam advocans, secum tunc Romæ degentem, inquit: Noveris, filia, quod maritus tuus in partibus* de hac miserabilis vita sublatuus est. Elige ergo tibi de duabus alterum, aut per matrimonium iterum mortali homini conjungi, aut per viduitatis sanctæ propositum Christo spiritualiter copulari. Praeceptum quidem in spiritu sibi fuerat, quod eam tentare deberet, quia juvenis erat, speciosa nimis, dives, nobilis, et potens in regno suo: optione ergo sibi data, maluit in sancta castitate una cum matre Deo famulari, quam illecebris carnis inquinari. Dum itaque Romæ pariter spiritu ferventes, Domino servientes, ambae permanerent, ante castrum S. Angeli ad S. Petrum euntes, transitum simul, et sape B faciebant. Quadam igitur die plerique Romani juvenes de castro descendentes sequebantur eas, miram faciei illius domine, scilicet Catharinæ, venustatem contemplantes, verba quoque juvenilia, ut moris est insolentium juvenum, ructuantes: tunc inquit filia: Quid, Mater, faciemus? me enim insequuntur: ego quippe nollem quoque modo verecundiam aliquam perpetui. Cui illa: Ne dubites, filia, quia nullam molestiam patieris; et, fusis ad Deum precibus, audivit hujusmodi verba: De longinquò venient, qui huic castro dominabuntur, et de existentibus nunc in eo nullus eodem habitabit, quod et accidit: nam Britones illud postmodum posse derunt, et exinde a Romanis vastatum est *ff*.

123 Quidam filius Belial, quendam puerulum Iudeum furatus, ad sanctuaria Romæ luci causa infirmum deportavit; hos cum Familia secus Lateranensem ecclesiam reperisset mendicantes, facti illius conscientia, utpote a Spiritu Sancto edotta, exhorruit facinus, et hominem illum acriter increpans dixit: Quomodo tu Iudeum istum retines? Hic procul dubio Judeus est, furtimque illum sustulisti. Tunc ille stupore, pavore que confectus, fugam cepit arripere: sed ab his, qui ad spectaculum concurrerant detentus, veritatem omnibus audientibus fatebatur. Sacerdos quidam, ab incantatrice de carnis incontinentia fascinatus, rogavit dominam Birgittam pro se orare, quæ rapta in spiritu audivit: Miraris, filia, quare diabolus dominatur in homine; hoc facit inconstantia voluntatis hominum. Lib. vi cap. *iiii* in Additionibus. Item in eodem vi libro cap. *lxvii* ait Christus: Scito, quod inhabitator hujus duplicitio laboretetc. Ibidem.

124 Quodam mane dominus Aquinus, Suecorum regis junior frater *gg*, dux valde mundo deditus, extra castrum Baghoven Sponsæ Christi obviavit, et dixit: Eritne pluvia vel serum? An filii tui reges erunt, et nos privabimur? Cui illa: Si non melius, inquit, correxeritis vitam vestram, nec mater lœtabitur in vobis, nec non* longa erit memoria vestra: ideo humiliamini sub potenti manu Dei, ut propitietur ipse peccatis vestris, quia multa sunt: hic ex verbis dominae Birgittæ mitior factus, non diu vivens, decessit sine generatione, sicut audierat. Cum ex divina iussione Mulier sancta Abra-

hæ exemplo, relæta terra propria, Romam venire decrevisset, nobilis quædam domina, Embergis nomine, uxor domini Nicolai de Anes, illam sequi disponebat: cui maritus, etsi assensum præbere videatur, quantum tamen poterat, alterum dissuadebat: cum itaque ad iter venisset, rogavit B. Birgittam, ut oraret Dominum, quatenus mariti sui animum ad meliora mutaret: oranti ergo Sponsus dixit: Ita secure, nec moveamini ab itinere et sancto propo-
sito etc.

125 Tempore, quo Sedes Apostolica erat in Francia, dominus Pontius, Urbevetanus episcopus, pro Papa Clemente in alma Urbe vicarius erat; hic quasdam revelationes B. Birgittam habebat, sed pro cordis sui tepiditate etc. In monasterio Alvastræ loquebatur Christus Sponsæ sua de quadam virgine, Helena nomine, qua virginitatem suam Domino vovere disponebat, sic dicens: Attende et scias, quod virgo ista etc: Vide in Additionibus. Et, quamquam abscondita cordium latebras tenebrarum super ipsam illuminatam perlustrasse, supradictum est, superest, ut aliquibus in medium collatis exemplis, verum esse, patet. Unde sciendum, quod dominus Franciscus, olim Fermeopolitanus episcopus *hh*, nunc vero cum deponeret, eremita, tacticus sacrosancti Evangelii, dixit, quod, cum B. Birgitta in civitate Neapolitanæ infirmaretur, pro nonnullis animis sua secretis ad eam accessit, spiritualiterque consulendam, cui miranti, multumque stupenti secretissimas cogitationes suas, quas nemini unquam detexerat prius, ipsa patet.

126 Item postquam devota Mulier, de transmarinis partibus reversa, aliam Urbem reperierat, dominus Gometius de Hispania, de quo in primo libro hujus fit mentio*; hoc auditio, de ducatu Romam adiit, uxorem et filios ad hoc, ut de sancta Muliere notitiam caperent, et illius se orationibus commendarent, secum ducent. Romæ ego in palatio ad S. Petrum vir magnificus cum sua familia degens, B. Birgittam ac natos ejus cum confessore et tota familia, ut secum et cum suis una cibum in charitate sumeret, quadam die obnixius precabatur. Quibus annuentibus et ad eam properantibus, vir præfatus secretas in mente cogitationes habens atque perplexitas, Christi Sponsam secretius alloquebatur, consilium accepturus: sed, cum plura haberet conscientie dubia, quædam reticuit, nonnullis propalatis: at Mulier sancta, secretorum conscientia, occulta detexit, et per divinas revelationes responsa ac opportunum consilium ad omnia dedit. Quo viso, vir Deo devotus ad ventiori ex tunc ad illam devotione afficiebatur.

127 Præterea dominus Carolus, filius S. Birgittæ, in partibus sue originis ad Matrem die quadam accedebat, quem illa amara simulatione redargens: Vade, inquit, et mortale illud, quod commisisti, peccatum, celeriter confiteere; negavit primo juvenis, sed Matre iterum atque iterum ser monem confirmante et dicente: Scio, certa sum, mortale delictum te perpetrasse; tandem aliquando confessus est. Denique in Urbe domina Margarita Pauli Barthæ de regione Areula, dum compar ipsius a quibusdam occisus fuisset, et inter consanguineos et affines perempti et peremptores lis magna et exerenda suscitata, timens, ne filii, quos ex trucidato viro superstites habebat, ex eadem lite periculum aliquod

A liquod incurrent, et, quod marito destituta fuerat, natorum solatio privaretur; cum autem nullam viam concordiae invenire potuisset, ad Famulam Dei gemebunda accessit, et, antequam cordis sui cogitatum aperiret, ab illa praventus sui causam adventus valde mirans audivit, cum nec per se, nec per alium quempiam de hac re verbum eidem fecisset; dixit autem ei: Vade: quia cras ante horam tertiam solidam cum inimicis pacem habebis, et sic factum est: nam, illucescente crastino, utriusque partis consanguinei convenientes ante oculos Margarete mutuam inter se pacem statuerunt.

ANNOTATA.

a Schisma ecclesiae ortum est post mortem Gregorii XI, qui Urbano V successit; at anno 1370 Urbanus Avenione sedem fixit: an hujus Roma Avenionem discessum, velut schismatis, quod dein secutum est, semen et occasionem consideravit Bertholdus, eaque de causa ab anno 1370 schisma quodammodo inchoatum fuisse existimavit?

B b Vide num. 425 Comment. prævii.

c Anno 1367, die 16 Octobris.

d Quindecim anni illi ab anno circiter 1355 usque ad annum 1370, quo Urbanus V S. Birgittæ Regulam approbavit, numerandi sunt. Vide Comment. præv. num. 317 et seq.

e Vide paulo inferioris lit. g.

f Carolum Bohenum.

g Anglicus Grimoardi, Urbani V frater, anno 1366 ex episcopo Avenionensi factus cardinalis S. Petri ad Vincula et Late. anensis ecclesiae archipresbyter.

h Hujus nominis cardinalem creavit Clemens VI anno 1350, defunctum anno 1374: sed nobilis Romani, cui idem nomen fuit, meminit Baluzius in Annotatis in Vitas Pontificum Avenionensium col. 1464. Floruit Rainaldus hic Gregorii XI tempore, idemque hic forte designatur.

i Anno 1370, mense Julio.

k Anno mox dicto.

l Inter Tiberim et viam Ostiensem.

m Rediit Romanum Gregorius anno 1377: idem C porro legitur in Scedula Nicolai, comitis Nolani, apud Hormann pag. 814. Sed perperam ibi legitur Urbanus VI pro Gregorio XI.

n Electis anno 1378 binis Pontificibus, Urbano VI Romæ mense Aprili; Clemente vero VII Fundis mense Septembri, qui Avenione resedit.

o Lib. 6 cap. 110.

p Lib. 3 cap. 10 in Additione.

q Ino potius anno 1372.

r Civitas olim fuit archiepiscopalnis in insula Cypro, in qua sita etiam est Famagusta, a Bertholdo paulo ante memorata.

t Medio mense Aprili Famagustam venit; Hierosolymis vero versata est mense Maio ex numm. 316 et 356 Comment. prævii: ex Fragmento autem peregrinationum S. Birgittæ apud Hormann mansit illuc mensibus quatuor cum dimidio, atque adeo ad mensem Septembrem usque; nisi mensibus 4 cum dimidio substituendi sint menses tres cum dimidio. At lib. 7 Revelationum in titulo capituli 26 legitur Hierosolymis adhuc fuisse die Nativitatis B. Mariae Virginis, seu die 8 Septembri.

u Anno 1368.

v Vide dicta num. 349 Comment. prævii.

x Videtur hic indicari Joannes, Petri regis Octobris Tomus IV.

occisi frater, Eleenoræ reginæ jussu occisus anno 1375: at ille Cypri regni coronam haud gesit.

A. BERTHOLD.

y Eodem, de quo proxime.

z Vide lit. i in Annotatis in cap. 3 lib. 1.

aa Ino Hierosolyma.

bb Anno 1350, ut scribit Vastorius in Vite Aquilonia.

cc Vastenensis dein confessor.

dd Aleastrensi Petro.

ee Egardus dictus Ulphoni, S. Catharinæ biographo: sed, inquit Benzelius in Annotatis in Vastorii Vitem Aquiloniam pag. 71, Messenio dictus Gerhardus a Kern.

ff Contigerunt ista Gregorii XI et Urbani VI temporibus: Dum haec in Italia geruntur, inquit Leonardus Aretinus lib. 8 Historiarum Florentinarum, Gregorius Pontifex Romanus, audita Bononiae defectione, quo ruente Ecclesia statum repararet, sex millia equitum et quatuor millia pedum Britonum, ferociissimarum gentium, per Galliam scripta, in Italiam misit, cumque iis legatum a latere, quem GEBENNENSEM appellabant; anno E nimirum 1375, ut legitur in Vita prima Gregorii apud Baluzium col. 434 et seqq.: Urbani vero VI tempore Silvester Budeus cum duobus millibus Britonum Castrum S. Angeli pro Clemente VII (Gebennensi mox memorato) occupavit, ut scribit Lobineau lib. 12 Historiae Britanniae Minoris ad annum 1379 pag. 427; illud vero dein Romanos post obsidionem fere annuam recepisse, et, licet non omnino, diruisse, scribit Theodoricus Nenius lib. 1 de Schismate cap. 20, addens, id a Bonifacio IX fuisse instauratum.

gg Erici, Magni et Blancae Sueciz regum, ut appareat, filii: etsi enim Ericus in Sueciz regum Serie locum haud habeat; eum tamen regni proceres, veriti, ne ejus pater Magnus regnum pesum dare, in consortium adsciverunt imperii, ut Loccenius narrat ad annum 1360. Sed et Magnus ipse jam inde ab anno 1344 Haconem, seu Haquinum filium natu minimum Norvegiz, natu autem maiorem Ericum, Sueciz regem post fata sua destinaverat, dato Bagahusiz diplomate, quod Torseus exhibet; ac propterea Bertholdus Haquinum Suecorum regis (nempe designati) fratrem appellasse, existimo.

hh Num recte hic sit ea sedes episcopalis expressa, multum dubito: nec mihi notus est Franciscus e Fermopolitano episcopo factus eremita

LIBER III.

De miraculis post ipsius obitum exhibitis et probatis.

PROCEMIUM.

Q uemadmodum in brevi Legenda Vita ipsius regensetur, anno millesimo trecentesimo septuagesimo secundo in crastino sanctæ Mariæ Magdalæ sanctissima Mater nostra Romæ obiit a; et cum illa optimam partem possideret in caelis, cuius vestigia per contemplationis quietem secuta fuit in terris: corpus autem ejus propter pressuram populi Romani pro devotione ad illud confluentis per dies duos

70 sepeliri

S. Birgittæ miracula quædam, ab ejus morte facta, auctor enarranda suscipit.

A. BERTHOL-
DO.

sepeliri non potuit : circa mortem autem mandavit suis, ut post mortem, levato corpore, ad patriam ossa reportarentur. Post mensem igitur levatum est corpus de terra in arca, et, ne festeret, monialium pars major nares suas claudendo fugerunt in horum. Hi vero, qui de familia sua erant, verba ejus nullatenus inania, sed veracia existimantes, arca fiducialiter aperta, præter naturam communem et omnium existimationem corpus ejus mirabiliter purgatum invenierunt ita, quod sola ossa absque omni fætore remanserunt; et, quod mirabilius est, nigra quedam pars conglobata, sicut tunc redolens aut myrra loco viscerum vel intestinorum apparebat. In ipsa autem translatione b et post tanta in Urbe Roma et in aliis mundi partibus, presertimque in regno Sueciae miracula ad ostentationem meritorum sue prædictæ Sponsæ operari dignatus est Sponsus, quod vix lingua narrare vel calamus sufficiat exarare. Et de multis paucis in hoc tertio libello sunt collecta. Unde de mortuis suscitatis, quasi de præstantiori miraculo primum innectitur capitulum c.

B

ANNOTATA.

a Imo anno 1373, die 23 Julii.

b Ossa ejus, anno 1373 mense Septembri ex Urbe in Sueciam deportari cepta, Vastenæ deposita fuerunt anno 1374, mense Julio, relicto Romæ in monasterio Panisperna brachio.

c Capitulo 1 junxit hic 2 de cæcis, et 3 de surdis et mutis curatis.

CAPUT I.

De mortuis suscitatis, cæcis, surdis et mutis curatis.

A mortis.
sæcillum peri-
culo

a

b

c

d

e

f

g

suspensum
liberat,

A pud ecclesiam Horbi a, diæesis Upsalensis quidam dezlavus b, mendax tyrannus, Petrum quendam nomine apprehendit, imputans sibi, quod famulus suus quendam vulnerasset rusticum, ob quam causam dicebat ipsum esse bannitum c, et, ille, famulum suum prose respondere, nihilque sibi imputari debere, respondit. Tyrannus autem apprehenso eo, cum ad sexcentum marcas taliare d, tres demum ferri petivit lescas e: sed duo curati ibidem existentes, ut periculum suum, sicut posset, redimeret, consulerunt: quām ob causam vas unum ferri tyranno obtulit: tyrannus vero despectum in hoc fuisse se arbitratus, ad torturas illum ponì jussit: perterritus autem homo Deo, et B. Birgittæ votum vovit, quod, si ejus meritis liberaretur, locum de Wasteno, ubi ipsius sanctum corpus requiescit, annuatim per decennium visitaret, dimidiumque cere talentum f pro munere offerret. Facto itaque voto, cum nulla evasisset tormenta, ad fureas tandem forti chamo g suspensus est: timebat enim profanus ille, quod et accidit, ne, si evaderet, contra eum querelam proponeret.

180 A meridie igitur usque ad solis occasum in patibulo suspensus peperit, et tunc unus illorum Deo odibulum videns oreas, corporis quoque ornamenta sati bona, voluisset sibi tulisse, sed puer XIII annorum adstans clamavit, dicens: Vide, quid facias, mulierem enim in albis usque ad pectus cri-

nes habentem, hominemque illum sustentantem D ibi video; et homo, Utinam, inquit, sancta illa Mulier, ejus reliquæ ad terram istam nuper translate sunt, cuius etiam per tres annos coquus fui, hominem istum juvare vellet ad salutem: ob reverentiam ergo illius præscindam cordam, vestes et ornamenta corporis dimittam; quod et fecit, eumque ibi jacere permisit. Jacens ergo usque ad noctem penitus exanimis et sine spiritu tandem post longum tempus respiravit, aperuitque oculos, et spiritus omnes parumper recuperavit. Manus tamen ambas adhuc ante pectus ligatas fortiter habebat. Denique viribus utcunque recuperatis, retraxit se infra blada h, verens, ne crudelissime bestiæ se forsitan redeentes occiderent. Cumque funiculum disrumpere dentibus niteretur, mox ut illud ori applicuit, velut filum communinum est. Surgens ergo inde ad locum, ubi prius captus fuerat, et ad sacerdotem nocte ipsa devenit; propositisque coram rege queremoniis, tyrannus cum suis satellitibus hanc ob rem extra regnum bannitus est i.

131 In parochia Fialanebro Arosiensis k diæce. varisque k sis infans quidam sex septimanarum per dies xii infirmatus, tandem ab omnibus per unius horæ spaciū mortuus judicatus est: cuius parentes B. Birgittæ præsidium cum lacrymis postulantes, revixit illico, et parentes ejus, qui pro illo voverant cum oblationibus Wastenam perrexerunt. Rusticus quidam Dyngestinæ incola a parentibus uxoris, quod eam exosam haberet, pluries fuerat redargutus; affligerat quippe illam nonnunquam acriter verberibus. Nocte ergo quadam, cum sana cum eo dormitum iret, morte subitanea juxta eundem jacens praeventa fuit. Mane autem factò, uxor vir extinctam penes se reperiens, Deum ac B. Birgittam obortis lacrymarum singultibus in secreto loco suppliciter exorabat, ut ipse, mortis uxoris innocens, immunis illius consanguineos evadere potuisset. Consanguinei vero et vicini ad tantæ tristitiae spectaculum concurrentes, et autorem eum existimantes funus ad feretrum posuerunt amarissime condolendo.

132 Dum autem vir pro vita uxoris, et, ut ex- Succic locis pers sinistrae opinionis fieret, orationi procumbe- rit; vita restituta mulier viva voce sororem suam his verbis alloquebatur: Soror mea, ad quid huc F venisti? Et circumpiciens circumstantes de ipsis- rum cause adventus interrogabat, qui dicebant, morte se ejus percepta venisse; tunc illa; Laus et gloria sit Omnipotenti Deo et sanctissimæ Birgittæ, cuius precibus merui pristinæ vitæ ad tempus restituti. Vir autem suus redivivam uxorem audiens celeri cursu venit ad eam, flexoque genu, obnixius precabatur, ut, omnibus audientibus, an ipse sui obitus causa extitisset, enarraret; respondit, non, sed secundum voluntatem Dei hoc factum est, ut immensa Christi charitas, qua Sponsam suam Birgittam amplecti dignatus est, in me reveletur, cuius interventionibus de hac etiam * brevi disjungi debeat; et vocato ad se sacerdote, facta confes- sione, Eucharistia et extrema unctione perceptis, ut vera Christiana spiritum in manus Domini com- mendavit, conjugi suo ab omni male opinionis op- probrio immuni præservato.

133 Quidam in parochia Folberæ, Arosiensis diæce- sis, uxore mane surgente pro necessario opere agendo, cum duobus filiis parvulis quiescebat in lecto; qui filii ululatum horribilem emitentes, subito mortui sunt: quorum membra

A membra ita livida, livoreque tumentia effecta sunt, ac si verberibus fuissent affecta. Quos vi- dens miserabilis genitor cum lacrymarum pro- fluvio tulit in stupam ex eorum casu nimium dolens, et absque modo pavens, ne quasi inter- fector ipse ab aliquibus putaretur. Mater vero infantum plenam in sanctam Fœminam habens fiduciam, quod miraculorum per eam patro- rum crebro famam attraxerat, venit pro altero dicens: O reverenda Domina, si reddideris mihi istum vivum, portabo eum ad locum tuum in Wastenam cum oblationibus; cuius spiritus co- pet confessim in corpus paulatim introire, quem admodum ex decadentibus solet paulatim rece- dere. Tunc mater nimis exhilarata in gratiarum actionem prorumpens dixit: jam vado ad paro- chialem ecclesiam, Missamque in honorem Fa- mulae sue cantare faciam: deinde tribus vel qua- tuor elapsis horis, potiorem in animo mulier con- cipiens fidem, O, inquit, gloriosa Domina! scio, quod potens es apud Altissimum, et hunc exa- nimem jacentem etiam restitu; qui protinus illo ordine, quo et prior, suscitat: igitur in Carnisprivio haec mulier pluribus comitata vici- Bnis, ista secum testantibus, Wazstenam venit, et dictos infantulos coram populo multitudine de- monstravit.

134 Mulier quedam in Skanenia l peperit infantem, in ultimo spiritu constitutum, qui et inunctanter extinctus est, unde gravissimis ma- ter attacta doloribus, presertim, quod sacri un- da baptismatis irrenatus discesserit, cum omnibus se circumstantibus cepit gloriosam Viduam lacrymose expetere, ut proles sua tam diu sibi restitueretur, quamdiu ex fonte Baptismatis le- varetur. Quo facto, non absque cunctorum ad- miratione et congratulatione ad vitam infans restauratus est: aliquibus vero revolutis hebdomadibus, cum infantulo vivo et incolumi Watz- stenam mater gradiens infinitas Deo et B. Bir- gittæ gratiarum actiones referebat, imaginem in- fantis argenteam pro induito sibi beneficio offe- rendo. Per tres horas et ultra puer quidam de- functus, rigidus jacebat et frigidus; cumque jam omnes flerent, votum vovit mater sanctæ Bir- gittæ, quod, si puer revivisceret non solum ejus limina visitaret, sed et perpetuum sibi alter corde deserviret. Quo emisso voto, brevique in- terjecto spatio, surrexit puer ad vitam, quem ma- ter Watzstenam ducens plurimorum fide dignorum testimonio ita factum ostendit. Consimilis gratia de altero fertur puer, qui longiori tem- poris spatio ad unius fere cereæ faculae combu- sionem exanimis perseverans, invocata cum voto Ancilla Christi surrexit mortuis.

135 Margarita de oppido Eckne Arosiensis diœcesis mortuum peperit infantem, totaliterque denigratum, cuius lingua extra labia exten- debatur, cunctis, qui aderant, quod quasi niger carbo in ejus ore haberetur, existimantibus: qui et phantasma magis, quam homo putabatur: haec ut votum vovit ad Watzstenam, et in- fans revixit, et in omnibus membris colorem et formam decentem recuperavit. Inghenaldi uxor de oppido Nybile, Strengensis m diœcesis, cum ingenti labore atque dolore exanimem in- fantulum enixa est, pro cuius vivificatione pa- rentes, cum per integrum et naturalem diem de- functus jacuisset, egregiae Sponse Christi fece- runt votum; in quem protinus a fonte vite vi- talis spiritus ingressus est. Duorum annorum pu-

ella, Margarita nomine, filia Laurentii Massa de oppido Petharphyeto, Strengensis diœcesis n, su- pra se inculta lectisternis positis, subito suffo- cata est, et mortua: rediens vero mater hora tertia filiam extinctam reperit, membris rigidam, et incurvabilem; pro restitutione ergo filia ve- nerabilem dominam Birgittam invocabat, non de- sistens a prece, donec filiam ante solis occasum redivivam acceperit, Wazstenam delatam multis inibi ostentabat.

136 Rursum puella trium annorum, Cathari- na nomine, filia Nicolai de oppido Gnotoso Stren- goniensis Diœcesis casu in stagnum cadens suf- focata est, et per integras novem horas a pleris- que quiesita minime inveniebatur. Quod ut Mater audivit, surrexit illico et ad stagnum currens, flexis genibus, cum filia se Wazstenam peregre profecturam, devovit, si eandem vivam S. Bir- gittæ meritis recuperare posset. Quo facto, ca- daver in loco, ubi prius sagenis multisque aliis instrumentis fuerat diutius perquisitum, super aquas jacere perspexit: quod ad litus delato, aqua, qua in submersione influxerat, effluente, matreque obsecrationibus perseveranter instante, E puella amissæ vitæ usum recuperavit. In Urbe Roma quedam domina apud S. Mariam de Mi- nerva, cum plures filios retro tempore mortuos peperisset, extinctum infantulum etiam ista vi- ce parturit; huic mater ejus dixit: Fac votum, filia B. Birgittæ, cuius meritis Deus illum for- sitan suscitabit. Et illa, Quomodo, inquit, mater, fieri potest, quod dicas, cum sit mortua? Invocata ergo sancta Fœmina, mox puerulus oculos aperuit, et matris ubera suxit. Item in oppido dicto Skan- genen o Lyncopensis diœcesis mulier quedam, nomine Elisabetha, filiam mortuam pariens S. Bir- gittæ pro filiæ restaurazione se devovit, et exem- ple, quæ decesserat, ad vitam rediit. Mulier au- tem promissa exsolvens redivivam filiam cum argentea imagine in Watzsteno præsentavit.

137 Duo cæci, quorum unus a nativitate, alter ex casis vero octo annis cæcus fuerat, in Watzsteno S. Petri ad Vincula *, quia scilicet propter Indulgentias populus illicet multitudine hominum concurrebat, cernentibus, qui aderant, multumque stupenti- bus, videndi usum acceperunt. Item vir quidam et una mulier, similiter cæci, eodem tempore ibide in illuminati sunt. In oppido Rickhem p re- gni Norwegiae puella xii annorum filiae Yse vi- duæ, pellicula super oculos rubea et multum spissa crescebat, a qua nihilominus per annum integrum est penitus cæcata; sed cum nullis medicorum artibus illi subveniri posset, vovit se mater una cum filia reliquarum S. Birgittæ lo- cum in Watzsteno visitare. Mirum etenim dictu- nam, pellicula, velut cera a facie ignis, conti- nuo evanescere, clarus puellæ visus restitutus est. Petrus valde senex et pauper homo de op- pido Mos Schrenensis diœcesis q altera manu do- lose debilitatus, et cæcus per tres annos pro sa- nitate recuperanda alme Viduæ reliquias visita- turus spopondit, prout potuit capiens iter, cum- que pervenisset, meritis illius, quam invocaverat, divina sibi assistente gratia, integrum utriusque membra recepit sanitatem.

138 Margaretha, filia Laurentii, fæmina xx annos etatis habens, Arosiensis diœcesis, bien- nio corporali lumine destituta pro ipsius recu- peratione Watzstenam iter arripiens misericor- dia Dei preventa in ipso quoque itinere clarum visum recuperavit. Crispina vidua de oppido Estraribi

ab ipsa mor- te

ad vitam revo- cal.

m

A. BERTHOL.
DO.

Estrarirbi Lyncensis diœcesis *r*, in sinistro ocu-
lo decem, et in dextero tribus annis percussa, in
festo ad Vincula S. Petri utriusque luminaris be-
neficium in supradicto monasterio, cernentibus
multis, accepit. Ex adverso infortunio curatus pa-
rochialis Aboensis diœcesis *f*, Olaus nomine, ex-
cœatus, annos circiter tres cœcus permanit; qui
pro visus sui reparatione, nec non pro venera-
bilis Sancte veneratione ter se suum mona-
sterium adiitum, repremittens, limpitudem exemplum
visum consecutus, in festo Petri ad Vincula pro
prima vice votum exsolvens coram domino Joa-
nne Aboensi episcopo, quod factum fuit, testifica-
batur, qui nimurum episcopus clericis suis in sy-
nodo miraculum tam grande publicavit.

mutos; sur-
dem,

139 Eo in tempore, quo reliquiae Sponse Christi de Urbe ad Watzstenam portabantur, accidit, quod, cum quadam nocte copiosa multitudine, quæ reliquias sequebatur, in quodam magno prato sub tentoribus requiesceret; puer quidam mutus
B ix atatis habens annos propter pluviam sub fe-
retro reliquiarum ponebatur, ubi, personis atte-
stantibus fide dignis, loquendi usum, quem non
petierat, accipere merebatur. Nicolaus pistor a
nativitate mutus et in *xl* anno constitutus, isto-
rum miraculorum fama percepta, gratia adipisci-
endi loquela Watzstenam prefectus est, qui,
soluta in itinere lingua, ad votum exauditus cum
gaudio ad propria remeavit. Mulier quibusdam
annis surda pro Sancta honoranda, et pro sen-
suum integrata recuperanda votum vovit, ad
locum de Watzsteno se debere proficisci, quo fa-
cto, surditate detersa, quod poposcerat accepit, et
votum suum deinde perfecit.

140 Crispina vidua de oppido Harnolieuga Lundensis diœcesis *t* regni Dacie *vii* annorum filium
habuit, Olavum nomine, a nativitate claudum et
mutum, quem mater cum alia filia Helena per
x dietas in humeris Watzstenum deportatum, in
vigilia Pentecostes illie applicuerunt. Ubi puer
eodem die plena ad ambulandum et loquendum
fortitudine preditus ambulabat, et in conspectu
omnium exiliebat. Dominus Magnus, qui fuit de
familia B. Birgittæ *u*, vir utique fide dignus,
C testatus est, quod, cum esset in monasterio Watz-
steno personaliter constitutus, vidit adolescentulum
quendam de Vsgotia *w* civitate Echarensi
annorum quindecim, qui a nativitate mutus fue-
rat, ante reliquias beatae Birgittæ præsentari, qui
mox loquela adeptus domino Katilmundo con-
fessionem suorum fecit peccatorum.

ANNOTATA.

a Notus est hic locus in mappis Geographicis:
sed alia deinceps loca occurrent, quæ vel in Map-
pis Geographicis non signantur, vel forte non exi-
stunt amplius; vel nomina mutarunt, vel admo-
dum viliose expressa sunt: quare illa lacite præ-
teribo, vel ideo, quod de eorum situ utcumque ju-
dicium, ex adjectis passim, in quibus sita fuerunt,
diœcesibus, ferri queat.

b Vox illa barbara latronem, vel hominem cru-
delem et savuum significare videtur.

c Multæ pecuniarie obnoxiæ.

d An Taliaret, seu exigeret?

e Certum ferri pondus seu quantitatem.

f Certam ceræ massam.

g Videtur vox illa deducta a Græca χάμος; La-
tine, Frenum.

h Vox illa quodvis grani genus significat.

i In exsiliis pulsus; nimurum sub Alberto Sue-
cice rege anno 1374. Vida infra Appendix Miracu-
lorum S. Birgittæ part. 6.

k Alias Westeraas in Westmannia.

l Passim scribitur Skeningia, estque civitas Sue-
cice episcopalis in Ostrogothia.

m Strengnesia est civitas episcopalis in Suder-
mannia.

n Eadem est diœcesis, que mox memorata, uti
et quæ proxime sequitur num. seq.

o Vide tit. I hic.

p Id oppidum frustra quæsivi.

q An Skeningiensis, vel Strengnesiensis?

r In Ostrogothia.

s In Finlandia.

t Lundinum, Scania civitas est, quæ regis Sue-
cice Magni tempore in Danorum dominium trans-
ierat.

Ex Israële, S. Birgitta fratre, Petrus; e Pe-
tro Magnus, de quo hic sermo, natus fuit. Vide
num. 5 Comment. præv.

x Suecice provincia.

E

CAPUT II.

*De paraliticis curatis, liberatis a mor-
bo caduco, et curatis ab aliis diver-
sis infirmitatibus.*

*D*ominus Nicolaus, curatus ecclesie parochialis Schwanchalensis diœcesis Lyncensis a para-
lisi dissolutus, tempore Quadragesimali pro recuperanda sanitate, prout potuit, Watzstenam venit: qui adeo in paucis convaluit diebus, quod sancto die Paschæ, et aliis quamplurimis diebus Missas celebravit, et de cetero ecclesiam suam incolumis gubernavit. Quidam quoque pedibus et manibus contractus, fere omnibus notus ibidem sanatus est. Nobilis quidam, Raginaldus nomine, paraliticus *Idem facit*
F effectus est, ita quod nullius membris dexteris partis usum haberet, et loquendi amississet emolumentum: ex quo uxor ejus, sacerdosque curatus, cum ipse personaliter non posset, pro eo voverunt, quod B. Birgite limina visitaret, oblaturus pro qualibet articulo naturalis sui officii usu carente marcam unam ceræ, si ad pristinam salutem repari contigisset: votu itaque emisso, mirum in modum absque cunctatione sensit, se paulatim sanari et infra paucos dies per pedes Watzstenam adiens, votum suum lætabundus exsolvit.

142 In regno Norwegie civitate et diœcesi *paraliticis*
*T*raudiensi *b* Margarita quædam erat paralitica et muta, totiusque corporis viribus inconsolabili-
ter destituta, quasi truncus inutilis jugiter in gra-
bato jacens: huic dormienti domina quædam
habitu venerando visa fuit dicens: Ego sum Bir-
gitta de Watzsteno, jamque de tua te incurabili infirmitate curabo; tu vero sanata reddes vi-
ces, ad meum locum veniens indulsum tibi in se-
creto beneficium propalabis: et, hoc dicto, mor-
bidos artus quasi quodam unguento linivit: ex-
pergefacta

A pergefacta mulier omnium membrorum sentiebat incolumentate potiri, loquela, cunctaque corporis fortitudine sibi plenarie restitutis. Haec Watzstenum veniens coram multis omnia enarravit; cuius quedam membra, præcipue in dextera parte carnositate fere carentia, pestem, quæ eadem depasta fuerat, satis liquido præferabant. Rursum in eodem regno quadam paupercula mulier Osloënsis diæcesis cum annis quinque jacuit paralitica adeo, quod nec spiritum habuerit, nec in aliquo corporis membro robur posset ad plenum: notis ergo suis Famulæ Dei pro illa voventibus eam, perfecte e vestigio convaluit, quæ ad monasterium Watzstenense via aspera multumque prolixa gaudenter accessit.

143 Quidam de Arosia d ix annis epilepticus fuerat, et quasi omni die trina vice ex illo patiebatur morbo: itaque ad reliquias S. Birgitta genitore pro eo vovente, incunctanter sanatus est. Item in eadem diæcesi mulier quædam xiv annorum filiam habens, quæ a quinto nativitatis suæ anno morbo epileptico tam graviter laborabat, quod tredecim vicibus in terram cadens, et spuma manus die quolibet naturali miserabiliter affigebatur; vovit, quod una cum filia sanctæ Birgittæ reliquias visitaret, si suis meritis tanta eam miseria liberaret. Quæ et, omni mora penitus sublata, optate saluti restitui merebatur. Parvulus puer, Laurentius nomine, filius domini de Columna de Urbe, viri utique illustrissimi, morbo laborabat supradicto: cui dum semel casus contigisset, et terribiles faciens gestus aliquicunq; energumeni ad instar totus torquetur, domina Lætitia, avia pueri, ad quandam suam nurum de tunica Sponsæ Christi aliquid habentem, quam cito perrexit, parvulumque frustum inde præscindens, frontem pueri ægrotantis ex eo tangi fecit; ad cuius tactum puer, confessim quietatus a morbo totaliter sanatus est, et liber ab inde perseverans. Item cum Maria infantula, filia Stephanæ, nutricis Oddi, pàrvuli filii prætaxati Domini Agapiti, simili modo torqueretur immaniter, domina Catharina, uxor domini Agapiti, cum præfati panni frusticulæ infirmantem pueram pari modo, parique devotione tangi fecit, quæ a tali ægrotudine protinus ac penitus liberata omnibus admiranda videbatur.

144 Quemadmodum Papa Bonifacius refert, dum adhuc S. Birgittæ funus, in ecclesiæ S. Laurentii de Panisperna Romæ superstes, et inhumatum haberetur, mulier quædam Agnes de Concisa e, quæ a nativitate guttæ habebat deforme atque grossissimum, cum alijs venerandum curuerat ad funus; et, cum propria zona manus sanctæ jacentis Birgittæ cum devotione tangi fecisset, zonam eamdem simili devotione circumduxit ad collum, et paulo post guttæ detumuit, et ad conformitatem debitam miraculo divino fuit redactum: verum Francisa de Sabellis, dicti monasterii S. Laurentii f monialis, quæ biennio debilitatem et adversam stomachi valetudinem passa, fere semper lecto decumbens, et honorandæ Viduae familiaris fuerat, dum adhuc insepultum corpus infra claustrum servaretur, cum gravi labore de lecto surrexit, tam longam patientiæ infirmitatem, et adjuta pervenit ad feretrum, et secus illud jacuit tota nocte: nec, dum jaceret, Deum desit cum devotione et instantia deprecari, quatenus meritis et precibus Viduae, cuius corpus aderat, a tam molesta tamque diutina valetudine in tantum

saltem alleviaretur, quod cum reliquis monialibus A. BERTHOL-
divinis interesse posset. Et mane facto, recepit ^{do.} integrum sanitatem, ut optavit.

145 In civitate Neapolitana Palmerius trapezyta diversi ge-
g infirmatus ad mortem, uxorem habebat ad sanctam Viduam (quam superstitem visitare con-
sueverat) singularem devotionem habentem. Haec videns complicem suum lethali morbo laborantem B. Birgittæ spopondit, quod, si ejus suffragiis ægrotus evaderet, in S. Maria de Carmelo, ubi imago ipsius depicta venerabatur, Missas dici, cereos offerri, lampades quoque incendi faceret. Voto ergo facto, vir, qui quasi in extremis labo-
rabit, B. Birgittam super se prostrata in cum-
bentem in visione vidit: de qua nimurum visione admodum confortatus dixit: Ego sanus sum, quia beata Birgitta me sanavit; et sanus continuo inventus est. Presentem se fuisse asserit dominus Magnus presbyter, cum quidam puer quatuor circiter annorum, Jacobus nomine, nepos dominae Delphinae, Romæ cum febre continua fluxum ventris potissimum patiebatur: et quia plerique tunc parvuli ex istiusmodi influentiæ deperibant, admodum de illius pueri interitu timebatur. Unde tam predicta domina Delphina, quam pueri incessanter fiebant: denique domina Delphina vovit, quod, si dominae Birgittæ meritis puer evaderet, signo crucis insignito mantello, quem admodum fratres laici in religione illius induuntur, vestire eum faceret, et de reliquis ipsius quidpiam ad collum pueri ligari faceret. His sic gestis, puer repente convaluit, et sanitatem pristinam perfecte recuperavit.

146 Puer quidam, nepos dominae Angelæ, ^{morbos,} uxoris Lelli Petri, de Urbe, de regione Columnæ pessimum circa lumbos ulcus habens in mortis discrimine positus est, eoque exterriti medici nullum adhibuere remedium: tunc memorata domina vestimentorum S. Birgittæ particulam, quam semper devote servaverat, acceptam super ulcus pueri in serico ligavit, ipsius sancta merita devotus interpellando. Mane facto, ita puer inventus est sanus, quod nec vestigium quidem perpessæ infirmitatis appareret. Similiter nepos * supradictæ ^{l. filia} Angelæ glandulam quandam cum vehementi febri patiebatur, quam medici incidendum di-
ixerunt; mater autem infirmi *, suprascripti mira-
culi recordata, mente Christi Famulam adiens seque et filiam toto illi animo recommends, præ-
fatum panniculum a domina Angela petitum de-
super glandulam per noctem posuit et ligavit: in
crastino autem medici secturi venientes pueram totaliter liberatam, febremque cum peste penitus fugatam invenierunt.

147 Præterea cum alius nepos siepe dictæ dominae Angelæ, filius Francisci Barii de Capociis, Romani civis, trium circiter annorum horrendum apostemis cum acutis febribus pateretur in spatula, pluri-
masque medici adhibuerint medicinas et nihil profecissent, sed venturo die incisionis ferro uti decrevissent, domina Angela fide plena particulam illam panni super emplastrum magna cum devo-
tione invexit, postulans tumefactam illam suis suffragiis eatenus mortificari, quatenus sectionis acerbitatem tenellus puer nullatenus degustaret, quod si fieret, memoriam illius faceret depingi, et illud miraculum ad ejus laudem publice prædicari: sequenti ergo die, cum ad incidentum morbum chirurgi * e loco illum evanuisse repererunt, et multa

S. Birgittæ

* supple:
venissent.

A. BERTVOL.
do.

meritis

multa putredine posteriora petuisse; puer autem

sospes et laetus de lecto consurgens, ludentes pueros

requirebat.

148 Item Romæ prope S. Eustachium domina

Francisci, uxor Petri Pauli Vellivi, in dextera manu

morbum, qui, *Noli me tangere*, dicitur, habens,

tumoremque unius nucis grossitudinem præ per

ferentem ab exteriori parte manus perspessa est;

haec, requisitis medicis, quare pestis incurabilis

erat, repulsam accepit: qua in re ad B. Birgittam

se conferens exceptionem precabatur, et confessa

sacerdoti particularum vestimentorum illius, quam

interpellaverat, desuper colligavit, et votum fecit;

altera autem die, evanescente aegritudine, sospitum

se prorsus ac penitus incolumem invenit.

Jacobella de Colanidio de Urbe parochia S. Eustaci

filium peperit, qui infra septem dies taliter infirmatus

est, quod nec una quidem vice matris ubera

suxit, quasi mortuus jacens, frigidus ac contractus,

ita quod de vita ejus spes omnis deperierat.

Avia vero ejus, S. Birgittæ fama comperta,

inquit ad filiam: Oremus, et ad ipsius sepulchrum

faciamus peregrinationem, cui illa: Quomodo,

inquit, possibile est, o mater charissima, quod

eum nobis restituet, cum magis mortuus, quam

vivus censendus sit. Denique avia sciens, quod

omnia possibilia sint credenti, devotio illum cum

facula cerea ad ipsius sepulchrum se delataram,

si de ejusdem convalescentia suis meritis faceret

se gavisuram. Nec mora: revixit quodammodo

puer, et, apertis oculis, parentis mammae exquirens

de fauibus mortis liberatus est, et vivit,

et vocatur Andreas. Scripta sunt hec de ore matris.

149 In castro S. Angeli h. Tyburtinensis diœcesis

Elpena quædam Mulier, oculis dumtaxat exceptis,

membris ceteris destituta, dolores intolerabiles

tan in capite, quam in mammillis, quam etiam in

omnibus artibus patiebatur incessanter, et erat

quasi morti proxima. Audiens vero famam miraculorum istius, quam Deus tantum mirificaverat,

intime se illi recommends ad ipsius sepulchrum

votum fecit, paululumque dormitare cœpit. Tunc

domina quedam aspectu veneranda, ad cuius

fimbrias cerea pendebat imago, apparens sibi

dixit: *Quid' vis mulier?* Respondit illa: *Quæ es*

C tu Domina? Et ait: Birgitta sum de Suetia; at illa:

O Domina, inquit, mea reverenda et sancta, tu

vides, qualem infirmitatem et dolores patior:

supplico ergo tibi, ut me sanes: quod si feceris,

locum sepultura tua Romæ visitabo, imaginem

ceream, luminaria et oblationem portabo; et illa:

Certe, filia, bono hōc opere patisti, quia sicut in

omnibus aliis membris ita et in oculis patereris:

nisi enim * divinum auxilium, me mediante, im-

plorasses, et dixit: Volo ergo te sanare, et, si-

gno crucis facto, dixi illius caput tangendo,

a tanta aegritudine mulier continuo immunis

evigilavit.

150 Item in eadem diœcesi in castro Cœciliiano i

Petrucius Neciae infirmabatur ad mortem, nec

erat spes de vita ipsius. Hoc audiens Lucia Bartho-

lomæ, Joannis Antonii de Castro S. Angeli, in-

firmum adiit, ut certam tritici quantitatem sibi

debitam, antequam moreretur, si posset, recu-

peraret, et videns illum in extremis agentem,

modicum quid de veste S. Birgittæ, quam habebat,

acepit, languentia infirmi membra cum illa

tangendo: mira res! Corpore, nullo temporis

interveniente spatio, aeger prosiliit e lecto, et re-

sedit ad ignem, quia frigus erat. Sic dicta Lucia D

ore suo proprio coram tribus testibus enarravit.

Domina Cilena, uxor præclarissimi viri domini

Joannis de Columna de Urbe, cum juramento de

se ipsa firmavit, quod, cum talem infirmitatem

pateretur in gutture, quod a medicis derelicta

esset, dicentibus, de tali peste nullatenus nec per

manus Dei ipsam fore revasuram: non enim po-

terat os ad comedendum aperire; cum qua potuit

instantia atque devotione ad B. Birgittam se

convertit, hoc illi stipulando, quod, si de tanto

mortis discrimine sua prece raperetur, coronam

de perlis, propriis exultam manibus, in loco

sepulturae sibi presentaret, Missam quoque cele-

brare faceret, quam flexo et nudo poplite devote

audiret. Voto itaque facto, obdormivit quantisper,

videbaturque sibi, quod quasi quædam humana

manus pelle sui gutturis traheret; quæ cum

aliquali dolore expegefacta, sanie multa fluente,

apostema fractum reperit, et mortis periculum

evasit.

151 Apud S. Mariam rotundam cocculus Joannis

vidit Italia.

Cymini, Romanus civis, tanta aegritudine labo-

rabat, quod de vita ejus medici penitus desperarent,

E siquidem in extremis agens dies quinque sine lo-

quela transegerat, confessione non facta, nec

communiione sumpta: videns hoc avuncula sua,

domina scilicet Francisca Papazura, modicum de

linteamine, quod Sponsæ Christi fuerat, secum

bajulans perexit ad aegrotum, et facto ad sepul-

crum voto, cum eodem panniculo seminecum in

facie et corpore contrectavit, et vocans illum ex

nomine tertio respondente audivit: angelicam

quoque salutationem, omnibus illum audientibus,

legere fecit. Inde vero cum needum plena loqua

potiretur, fratrem Angelum de Ordine Humilia-

to precabatur, ut Legendum S. Birgittæ appor-

taret, et languidum ex ea contigeret. Quod ut

factum est, et spiritum mentis perfecte recepit,

et loqui expedite potuit, factaque confessione,

sacrosanctam Eucharistiam sumpsit, plene omni

sanitati postera die restitutus.

ANNOTATA.

a *Vide lit. r in Annolatis in cap. præcedens.*

b Thrandensem vocat *Torſæus*, vernacule Dron-
them: *dicitur etiam Nidrosia. Episcopos ejus et*

archiepiscopos exhibet Torſæus Historiæ Nor-

vegicæ lib. 2, cap. 19, part. I.

c Oslo sive Asloa sedes fuit episcopalis Nor-

vegicæ, Nidrosiensis suffraganea, sita non longe a

mari ad sinum homonymum.

d *Vide lit. k in Annolatis in cap. præcedens.*

e *Alibi legitur: De Concessa, et Contessa.*

f *Clarissarum Romæ.*

g *Id est, Nummularius. Alibi dicitur Mercator*

pannorum.

h *Situm hoc castrum est in Campania Romana*

ad Anienem fluvium.

i *Cœciliatum notatum invenio in Mappa Geo-*

graphica Tuscæ Suburbicariorum Blæriana, sed

multo propinquius Prænesti, quam Tyburi.

A

CAPUT III.

De vexatis a diabolo, periclitantibus in partu, et naufragantibus.

Patrocinium
eius

Puer septennis novem vicibus die quolibet a nefando spiritu torquebatur: qui, facto a matre voto, et Watzstenam cum oblationibus ab ea deportatus, non sine omnium admiratione a saevo tortore liberatus est. Christina, uxor Laurentii campanarii ecclesiae Kiill diocesis Strengensis a obsessa a dæmoni et totius corporis privata valetudine, spiritusque rationalis in parte amissio lumine, per xvi annos continuos videlicet afflita jacuit in grabato. Audivit etiam ab eodem dæmoni verba horribilia, didendo inter alia verba ad eam: Jam volo eorū tuum extrahere de corpore tuo, teque turpissima morte condemnabo. Post apparuit ei quædam pulchra Persona in visione dans ei consilium, quatenus peregrinando visitaret monasterium S. Birgittæ in Watzsteno, ut ab immundo spiritu purgaretur: evigilans autem invenit se saniore intelligentia potiri, quam ante: deinde percipiens, multos peregrinos locum in Watzsteno visitaturos ad festum nativitatis B. M. V., præparavit se et ipsa, ut eundem locum visitaret, et, si ire non posset, sicut utique tunc competenter non valuit, saltem per manus et pedes reptando illuc properaret. Postquam igitur iter arripuerat, statim a dæmonio liberata fuit, et antequam Watzstenam veniret, sanitati pristinam in ratione, quam in corpore plene restituta fuit.

153 Quidam Olavus agricultor diocesis Aro-siensis b gravissimo languore circa Carnisprivium afflictus per tres continuos dies vidit xii dæmones tetricos in habitu usque ad nates decurto, calceis rostratis secundum turpissimam consuetudinem aliquorum modernorum juxta se corisantes et dicentes: Si vis consentire nobis, ditabimus divitias; sin autem nolueris, te turpissima morte condemnabimus, teque nobiscum ad tartara perducemus. Quibus ille respondit: Consentiam Deo meo, et illi reverenda Famulae sive domine Birgittæ, cui votum peregrinationis emiseram, in quam tota fiducia spero, quod virtus divina me de minarum vestrarum terroribus eripiet. Illam enim omnibus diebus vita mea, in quibus potero, honorabo; finitis autem illis tribus diebus, horribilis illa visio dæmonum disparuit, et ille statim, pristina sanitate percepta, perfecit humilius votum suum. Mulier quædam, Catharina nomine, de diocesi Strengensi hora Completorii in Carnisprivio revertens a convivio, in quo cum aliis choreas minus honeste duxerat, in platea, pruisquam venit in domum, a diabolo arrepta est, et ita crudeliter percussa, quod a planta pedis usque ad verticem in omnibus membris esset lida: sensu, loqua, visu, auditu, totiusque corporis perdita valetudine, noctem illam in maxima pergit miseris: circa diluculum autem vocati sunt ad eam duo honorabiles presbyteri, qui cum aliis amicis ejus votum peregrinationis ad Watzstenam ob reverentiam S. Birgittæ et ob sana-

tionem miserabiliter afflictæ mulieris emiserunt: A. BERTHOL.
cui eadem hora spiritus et robur corporis non sine ^{po.}
admiratio adstantium est restitutus.

154 In eadem diocesi fuit puella adolescens, *vel obsessa*
quam secunda die Pascha invasit diabolus, et per integrum mensem bis vel ter in quolibet die
crudelissime vexavit eandem, ita quod venter ejus
videbatur se' erigere: ejus dolori dominus suus
compatiens fecit votum pro ea gloriosæ dominæ
Birgittæ; quo facto, statim discessit diabolus
ab ea, sibique ulterius nihil nocuit. Alius etiam,
Petrus nomine, Lyncopensis diocesis invasus est
a diabolo, a quo per sex annos est crudelissime
vexatus: hic ferit tercia antecedenter ad Vincula
Petri veniens ad Watzstenam ab inhabitante
se dæmoni solito gravius arripitur, et amari
vexatur; prostratus enim in terra extra cap
pellam, et jacens in dorso et erectis oculis in
celum nil videbat, manus et pedes in modum
crucis extendebat, his terræ firmiter adhærendo:
hujus stomachus aliquoties in tantum intumuit,
quod supra pectus usque ad mentum se videba
tur erigere, ac si magnum quid corporeum cur
ret in visceribus ejus.

155 Interdum autem in tantum immergeba
tur, ac si viscera non haberet: palpando pectus
movebatur, ut velut a vento pulsatum sit,
ut ossibus non rigesceret, multoties totum cor
pus in medio tantum erigebatur, ut plena
ulna erat interdum inter terram et dorsum ejus,
capite tum et pedibus terra firmiter adhærens,
sicque stetit multoties firmiter quasi latro supra
rotam patibuli incurvatus, hujusmodi etenim
misera in conspectu multorum affligebatur fe
ria *iii, iv, v, vi, et sabbato*. Nocte vero me
dia inter Sabbatum et Dominicam apparuit ei
alter dæmon in specie magni canis, et tangens
cum pede pectus demoniaci dixit humana voce:
Exi hinc, socie charissime, alioquin in brevi
maximum scandalum patieris. Quo dicto, exiit
dæmon per os dæmoniaci, quasi serpens magnus
et horribilis, et post pauca factus ut hircus cum
magno impetu precipitavit se in profundum sta
gnum monasterio adiacens. Eo autem tempore in
Watzsteno aderat dominus Archiepiscopus Upsa
lensis prætactus.

156 In castro Polimary Balaensis diocesis c
mulier quædam gravissimis pressa doloribus, eo
quod partu præventa parere non posset, clamori
bus et ejulatibus insistebat: cui dominus Fran
ciscus, olim Fermopolitanus episcopus, tunc ve
ro eremita, supra memoratus accurrens tanti
doloris causam percontabatur; et agnito, quod
periclitaretur in partu, de capillis S. Birgittæ
supponi fecit, et illo instanti abortivum, quem
gestabat, enixa a mortis discrimine liberata fuit.
Cum reliquæ S. Birgittæ in Sueciam portabantur,
portatores, ut Missam audirent ad monasterium,
quod Clarevallis regni Poloniae dicitur d,
diverterunt; quædam mulier illis in locis in pa
riendo die patiebatur, sed confessim, ut sanctissimum
corpus domum illius ingrediebatur, cum multa facilitate protulit partum suum. Item
quædam mulier ix diebus periclitabatur in par
tu; que multa vovit, ac multis Sanctis se de
vovit, sed, cum nihil omnino proficeret, tan
dem aliquando quibusdam, quæ intererant, mu
lieribus pro se voventibus, quod ipse cum omni
domo sua domum S. Birgittæ visitaret, mox ad ho
ram tanta facilitate parturit, quanta nunquam an
tea potuerat, cum tamen octo jam infantulos par
turiisset.

A. BERTHOL.
no.
alii

turiisset.

157 Quidam navigio ad nundinas sancti Batwini e in superiori parte Suetiae transeuntes, gravissima tempestate oborta, nimis facti sunt anxii, quoniam ex procellarum impulsibus navis increpuit, et aquis replebatur; qui quasi nihil aliud, quam submersionem exspectantes, B. Birgittæ devote implorabant auxilium, et mox quasi manu quadam navis levata a procella in terram jactata est, qui tandem unum puerum deficere cognoscentes, flexis genibus, rursus pie-tatis Matrem humiliter acclamabant, et statim procella surgens puerum vivum atque illæsum ad terram propellebat; hi omnes ad Watzstenam venientes et Christi gloriam, qui per suam Famulam tot et tanta mirabilia operari dignabatur, collaudantes, cum gudio fratribus ista referabant.

per undas

158 Quidam de Lyncopia, Aquisgrani juxta votum peregrinatione peracta, in mari consti-tuti, ad propria revertabantur: navi vero, in qua erant, reluctante, ignis fulminis in summi-B tate mali protinus incendebatur: qui periculum mortis evadere diffidentes, positis genibus, Dei et Famulæ sua auxilium cum lacrymarum pro-fluio postulabant, omnes viva voce clamantes et dicentes, reliquias ejus in Watzsteno se visi-tatueros, si petitionum suarum celerer consequen-tur effectum. Hoc facto, quasi per unius ma-num fulminis incendio in mari jactato, de tan-to periculo liberati, dum ad portum desidera-tum applicuerint, Watzstenam velociter perrexerunt Deo et B. Birgittæ laudem et gloriam re-ferentes.

navigantes
f

159 Abbas de monasterio Jullita f in haec verba litteras ad Watzstenam direxit: Reverendo viro domino Petro Priori Alvastri in Watz-steno existenti in Domino salutem. Abscondere coepi, quod experior non abscondendum esse, vi-delicit, quod illa gloriae domina Birgitta magna, dum invocata fuerit in aquarum periculis, auxiliatrix adest miraculis etc: Nam in stagno Maleer prope passagium Olghsund navim ascen-di transiturus Strengensem, extensoque velo sub illo vehementissimo flatu, qui circa festum B. Martini fuit, in scopulo quodam læsa est navis; fracto autem gubernaculo, et rupta navi, velum C deponere volebamus, sed non potuimus, ipso flatu instrumenta veli frangente, sive navis ve-locissime currens in alium lapidem impegit et fortius rupta est. Tandem velum trahere non valentes in tanto periculo Missam: Salve sancta Parens etc: in honorem gloriose Birgittæ vovi-mus dicendam, et tantum protinus relevamen accepimus, quod nec minima gutta aque percipi-ebatur navim intrare; pueri autem, priusquam navis rumpetur, ad unam leucam pluri-mas exhauserunt aquam; quia navis propter ve-tustatem porosa erat.

naufragii;

160 Ruptura vero tam amplæ, quod non erat in potestate nostra navi auxilium ferre: ipsis itaque rupturis ab invasione aquæ miraculose exemplis, etiam pori, qui ante aquam recepe-reunt, tanto deferentes facto, quievunt: ve-runtamen aqua rupturis illidens inconsuetum so-num dedit, mira reluctantæ potentia: in operatio-ne* tantæ reluctantæ ostendit se talis actio minoris esse potentie. A terra utique remote eramus sub isto facto longe ad dimidiæ leucam, sed navis firmata, aquam mox coepit sorbere: post ejus reparationem pueri laboraverunt in exhauriendo

* al. com-
paratione

quam de navi juxta civitatem Strengensem, et D demum prosequebantur viam versus civitatem Stockholmi g, ubi navis eadem penitus est de-structa, illæsis tamen famulis et rebus nostris. Hæc autem facta sunt non invocantis merito, sed dignitate invocatae. Quid ergo tantæ auxiliatrici rependemus? Scimus enim pro certo, quod ipsa gloriosa Birgitta re et nomine veraciter existit bona, eam invocantibus gloriosum juvamen tri-buens. Taceant adversarii, valete in Christo: scri-putum in crastino Vincentii Martyris.

161 Decem viri cum puer parvo sedeant ad piscandum super glaciem in stagno magno mo-nasterio Watzstenensi adjacenti, quod talis est consuetudinis, quod dum appropinquat tempus re-solutionis glaciei, vehementissimo strepita incipit ebullire et commoveri a profundo, et magna violen-tia rumpere ponendo parvas rimas, quæ sunt in glacie, has in modico temporis spatio faciens valde latas, licet glacies in densitate habuerit plus quam unam ulnam: et tunc, juvante superioris im-petu ventorum, dividitur tota glacies in grossæ frusticula, et tunc multi existentes super illam gla-ciem multoties submerguntur. Sed licet istud * vi-deatur, hoc tamen omnis circumiacens regio at-estatur. Sex ergo ex dictis viris commotionem a profundo audientes, et stagni consuetudinem præ-scientes, cursu velocissimo ad littus properabant, relicta piscibus, quos preundiderant, cæterisque rebus suis. Alii vero quatuor cum puer suo, volentes sua secum tollere, substiterunt, donec viderent aperturam inter se et socios suos tam amplam effectam, quod possibile * erat eis veni-re post illos.

162 Unde ex horribili collisione et glacie com-motione usque ad mortem turbati, cum nihil ex-spectarent, nisi submersionem subitam, levaverunt oculos suos versus Watzstenam, gloriosam dominam Birgittam sibi humiliter invocantes: quod facto, mirum in modum pars glaciei, in qua illi stabant, periculose in iuctu oculi contra violentiam ventorum conjunxit se ad partem illam, quæ adjacebat littori, in qua sine periculo stabant eorum socii, permittens eos ad locum se-curitatis accedere. Jamque illis in securitate stan-tibus, glacies tanta facilitate disjuncta est, quan-ta fuerat conjuncta: dictus vero puer properans post eos, sed persaltare non valens cum tanta F facilitate, quanta illi, cum disjungentur glacies, prorsilii in aquam, quod videntes predicti x viri ipsum in nullo juvare valentes, pro ipsius libera-tione B. Birgittam flexis genibus implorabant: quo facto, mox substituta quasi sibi manu cujus-dam ex aqua est levatus. Illi ergo omnes, qui-bus dictum miraculum factum est, circa Annun-ciationem Domini venientes ad monasterium Watz-stenense, et lacrymantibus præ gaudio auxilium sibi mirabiliter et misericorditer prestitum plu-ribus intimabant.

163 Thorberch mulier de villa et parochia Kyarlunda Osloënsis diœcesis regni Norwegiæ h circa Annunciationem Domini cum marito suo super glaciem valde fragilem et porosam ibat, qua subito defente, in profundum ambo fere-bantur: sed, cum mergi coepissent, clamavit mulier, O S. Birgitta, salva me: quæ statim quasi manu levata est super glaciem, quæ ita graci-llis erat, quod sub pedibus ejus postmodum sœpius frangebatur; licet ipsa non mergeretur. Ad ipsum vero * se pertingente, ex magno tunc imminente * supple: ter-vento glacies tota resoluta est. Hæc tertia die post Pentecosten Watzstenam veniens jindultam sibi

A sibi gratiam constanter atque gratanter fatebatur.

ANNOTATA.

a Vide *lit. o* in *Annotatis in cap. 1, lib. 3.*

b *Vide lit. m ibidem.*

c Nec castrum id novi, nec diœcesim, nisi hæc forte sit Basileensis in Helvetia.

d Claramvallem in Polonia non inveni; sed Claramtumbam, Ordinis Cisterciensis monasterium prope Cracoviam.

¹ e Seu S. Botuidi: *colitur et sepultus fuit secundo milliari Stokholmia Sudermanniam versus. Locum habet in Opere nostro ad diem 23 Julii.*

f In diœcesi Strengnesiensi et in villa Saba dicta, Ordinis Cisterciensis.

g Regum Sueciæ sedes est

h Vide lit. c in *Annotatis* in cap. *præcedens*.

meritis postulabant. Mirum certe stupendumque miraculum: appropinquantes enim prædoni- A. BERTHOLD.
do.

qui intradūm appropinquantes enim prædōnibus, et transseuntib; obcasat eis, per medium illorum ibant. In sero vero ad hospitium, quo isti devenerunt, mercatores supervenientes referabant, quomodo in latrunculos illos ipsi impegisset, et illis referentibus didicissent, qualiter peregrinos quosdam divites præstolabantur et quia, pertransientibus peregrinis, excæcati fuerunt, strepitem quidem pedum audientes, neminem tamen videntes. Tunc ipsa nocte cuidam de societate illa quasi sol fulgens apparens dixit: Vidistine armatos illos hodie multos requarentes? Qui ait: Vidi, domina. Et illa: Ego, inquit, excæcavi eos, ne vobis nocerent, nec impeditent viam vestram, quemadmodum proponebant.

166 Deinde prefatis translatoribus in navi inter
Alimaniam et Suetiam cum eisdem reliquiis iter
agentibus, et ad quem portum b propter bellou-
marique mi-
ro modatu-
tur, b
rum pericula, partibus illis tunc ingravida,
applicarent dubitantibus, contigit parumper post
meridiem, quod candidissima in celo stella appa-
ruit, quam primo et ante omnes puer octemnis in-
nocens atque infirmus aspergit. Sed cum omnes
interes clare illam intuerentur, mirabantur, quod,
sole splendide radiante, stellam in celo videre
possent, quae usque ad portum quendam minime
præcogitatum eos præcedens disparuit. Tunc se-
quenti nocte cuidam eorum, qui reliquias ferebant,
in visione dictum est: Stella, quam vidistis heri
navem præcedentem, et portum vobis ostenden-
tem, Birgittam significat, cuius fama quasi stel-
la paulatim procedet, donec sicut sol illuminet
totum mundum.

167 Initium vero signorum ejus in terra Suecia
hoc fuit: contigit anno Domini MCCCLXXXIII c Feria
tertia Pentecostes, quod nobilis quidam, Ha-
quinus nomine, captus est ab inimicis, strictis-
ime ligatus, duxsus est ad mare, ut porta-
retur ad terram Alimaniam, ubi possent securi-
rius ab eo extorquere magnam summam pecu-
niae: stans ergo in littore audivit, quod reli-
quiae B. Birgittae, quae transferebantur, pausan-
ti gratia non longe a loco illo consistenter; il-
lam in sui auxilium invocavit, ut a patria non
abduceretur; et statim armati de quodam castro
supervenerunt, prohibentes, ne abduceretur a F
patria, sed imponerent sibi statim certam pecu-
niam, si justitia dictaret solvendam: quod et
factum est. Illi tamen, qui eum juvabant in nul-
lo sibi attinebant, sed hucusque partem hostium
foverant; qui, liber dimisus, dum reverteretur
ad propria, occurrit translatoribus reliquiarum,
et sequebatur eos usque dum osa illa locata sint
in Watzsteniv Non, Julii, narrans gratiam se-
cum factam. Postea vero per regem et princi-
pes libertati restitutus est, ita quod captivato-
ribus nihil solverit. Domina quaedam nobilissi-
ma tanto languore opprimebatur, ut in loco *
jacens quoties se vertere vellet, per trabem fumi-
bus vel alio hujusmodi se adminiculo releva-
ret; hæc audiens Sponsæ Christi reliquias, dum
portarentur, adveniens, tentans ire pedibus,
quantumcumque male haberet, surrexit, ut iret,
et tanta ivit facilitate, ut nec solitam sentiret
infirmitatem, nec requireret adjuvantem. Quæ
postea easdem reliquias in Watzsteno alacriter
visitans, immensas Deo et Famulae sue gratias re-
ferebat.

*ab hostibus
captum libe-
rat, infir-
mam sanat*

Sensus subi-
to perditio
redit,

Cum dominus Birgerus et domina Catharina,
filii S. Birgittæ, cum confessoribus et tota fa-
milia repatriarent, felicissime Matris reliquias secum
ferentes, et ipsis in marchiam Anchonitanam ve-
nientibus, et ibidem in civitate quadam sero quo-
dam habitantibus, una ex ancillis dominae Ca-
tharinæ, nomine Maria, repente in terram ce-
cidit, quasi mortua, perditæ loquela ceterisque
corporis sensibus alienatis, oculos namque trans-
versos velut cadaver supina jacens retinebat. Hoc
viso, domina Catharina ad tam subitum pavem-
dum infortunium non parum stupens, confesso-
res Matris advocari fecit, ut, quid facto opus
esset, consularent. Accersiti vero confessores nul-
lum habebant, quod in medium proferrent, ad-
miniculum. Mane ergo facto, sancita consilio
usa, de capillis et ossibus Matris recepit, et ac-
cedens ad infirmam, quæ in eodem statu, ut appar-
uit, fuit, tetigit eam ex iisdem: primum qui-
dem oculos contingens, et continuo ad debitum
nempe statum revertebatur. Deinde vero ore, na-
ribus ad facie attactis, surrexit mulier illico sana,
et equitavit, et pertingens Watzstenam monialis
ibidem effecta est.

165 Post hoc venientes in Alimaniam in civitatem, que dicitur Bruxia, audierunt, quod in castro Skaelivo a multi latrones erant, viatores depravantes, qui quidem latrones horum adventum præscientes se præparaverunt ad eos capiendos; cum autem hi castro appropinquarent, viderunt descendentes, ex utraque parte viæ, quam tenere oportebat, collocantes*, balistis ad sagittandum paratis, lacertisque ad vulnerandum vibratis: hoc videntes pacifici et inertes peregrini timuerunt valde et Deo et sanctas Matris se commendantes a tanto periculo erui suis

Octobris Tomus IV.

A. BERTHOL-
DO.
Deo conci-
liat sacri-
legam,

168 Contigit etiam, quod quædam mulier per verso amore ad aliquem affecta, cum sancto die Paschæ communicasset, sacrosanctam Eucharistiam de ore suo recipiens, ligavit in vita, ut in potum commixtam illi, quem male concupierat, tribueret ad bibendum, tali eum modo ad illicitos amplexus existimans allicendum: sed cum nihil profecisset, communicavit iterum, Christi Corpus, ut prius, panniculo involvendo, et cum ad potum illud iterum applicare vellet, disparuit repente, nullis reliquias apparentibus. Quam ob rem infelix mulier nec Christi Corpus videre, nec unum Pater noster ex tunc in ecclesia legere potuit x annis, quanquam extra ecclesiam posset aliqualiter orare: cumque in tali scelere nimis diu perstisset, nemini suum facinus ause confiteri, tandem Matris nostræ reliquias repatriasse intelligens, facto ad illas peregrinationis voto, confestim, ut pallium, reliquias suppositum, attigit, in lachrymas resoluta resurgens, omne malum confessa est: facta autem confessione, et dominicum corpus videre, et in ecclesia ad orandum consistere potuit absque tædio laudans et benedicens B Deum.

veteremque peccatorum, 169 Quidam etiam xi annis numquam confessus fuit, qui, audita fama beatæ Birgittæ, ivit ad confessionem, et dixit se nihil peccasse: cui frater, Nec ego te absolvō: Secundo rediit, sed, ut prius, confiteri erubuit: tunc volens surgere et recedere, vidit diabolum in forma teterima, a cuius visu volens fugere cecidit in terram quasi mortuus, nihil loquens, sed tacentis quasi per dimidiam horam: postea vidit Dominam pulcherrimam in vestibus deauratis dicente: O homo male es infirmus: et ille; Vere ita est; Cui illa: Wade ad reliquias sanctæ Birgittæ, ibi medicina est: Ego enim, que loqueri, sum Mater misericordiæ. Surgens ille, confessus est omnia peccata sua, quæ, a juventute fecerat, et gratias egit Deo

brachium male affec-
tum sa-
nat. d

170 Mulier quædam prope Alvastrum d., pauper in peculio, sed dives vita pura, continue x annis in sinistro brachio gravissimum dolorem est perpessa; quæ invocavit dominam Birgittam, et quadam nocte vidit eam in habitu, quo plures videbat eam, dum esset vivens in Alvastro, que dixit sibi; Tu rogas me pro sanitate, roga potius Deum, qui omnia potest, et ego rogaro tecum et certa sum, quod exaudiens nos. Quo dicto, statim sensit se ab omni dolore liberam. Paulò post, cum dicta mulier quadam nocte pro pace regni oraret, iterum apparuit ei beata Birgitta in habitu supradicto dicens: Propter peccata populi, diu impunita, Deus extenderat super regnum virginam suam; sed ecce nunc misericordia aperta est omnibus se humiliantibus: veruntamen quia pauci sunt adhuc, super induratis gravis immittitur afflictio ira Dei.

Divinitus non roro

171 Cum primum ad regnum Suetiæ cum sanctissimo corpore ventum fuerat, quidam nobilis, aperte blasphemans dominam Birgittam, tanta furia areptus est, ut videret multitudinem dæmonum, et intrans quædam ecclesiam inclusit se ibi, et corpus suum cum virgis et baculis percutiebat; caput autem proprium cum lapidibus miserabiliter vulnerabat. Quod percipientes amici sui, per fenestras ecclesie caute intraverunt, et eum ad hospitium suum traxerunt importune: ille autem digitos eorum dentibus mordens, clamavit: Vos maledicti latrones, ita male locuti estis, sicut et ego de domi-

na Birgitta, et ita digni estis dæmonum societate, D sicut ego. Tandem ad sensum rediens vovit, se visitaturum reliquias ejus in Watzsteno. Cumque cogitaret prius ire versus Aquisgranum, qui hoc prius voverat, arripitur, et gravius solito a dæmonibus vexatur: cumque paululum respirasset, propositus ire in Watzstenum; qui arripiens iter, primo vix ire potuit ad locum destinatum, sed egressus a civitate Sudercopensi paulatim confortatus est, ita quod nudis pedibus venerit ad locum et tanta facilitate peregit iter, acsi infirmus non fuisset.

172 Quædam mulier frivola reputans, quæ de Christi Sponte dicebantur, et quedam inconvenientia ore evomens, perdidit sensum: rediens ergo vir suus domum, et insensata uxorem intuens, causa tandem cognita, cum uxore beate Birgittæ limina in Watzsteno visitare devovit; et, modico interjecto spatio, restituta sensu votum ambo pariter impleverunt. Item vir quidam blasphemans eandem, ita subito a Deo correptus est, quod crus ipsius extemplo frangeretur, quod et uni moniali ipsam blasphemanti dicitur similiter contigisse. Quidam etiam alijs verba, quæ Spiritus Dei per fistulam suam loquebatur, ausus est blasphemare, qui tanta illico aegritudine arreptus est, quod nec ad dexteram se mouere poterat, nec ad sinistram: tanto insuper pruritus ac tædio affiebat, quod proprias manus in semetipsum ad extingendum se injicere vellet. Cui Persona reverenter habitu in somnis apparens dixit: Extende linguam et curaberis; ego enim sum illa, cui maledixisti, et exhibens homino linguam, unctionem quandam recipiebat, qui evigilans a tentatione quoque liberatus est.

173 Pyno, nobilis homo de castro, sito juxta civitatem Carabo Strengensis diocesis honoram Fœminam deridens, altero oculo ipso facto privatus est, qui post dimidium annum de blasphemia pœnitens, et votum peregrinationis ad eam emittens, atque perficiens, gaudebat, se amissi oculi lumen recepisse. In civitate Orabo e Jacobus aurifaber Sponsæ Christi maledicens, paralisi dissolutus est, quod * per tres dies et noctes atrociter afflictus, vovit, se illius reliquias in Watzsteno visitare; qui mox usu firmaque stabilitate membrorum percepit, quod voverat, adimplevit. Curatus ecclesiæ Vynghili Strengoniensis diocesis, Nicolaus nuncupatus, gratiam Sancti Spiritus super humilem et manuetam, timoratamque Fœminam requieuisse, credere renitens oblocutionibus illius famam denigrare satagebat: quod faciens dolore in dextero brachio adeo est percussus quod tribus diebus acriter afflictus, nec comedere potuit, nec dormire, ac quietis aliquid remedium invenire. Denique intelligens, ob injuriam venerabili Vidue irrogatam totaliter se correptum, pœnituit, vovens, se intimo corde nullatenus illi de cetero derogare, sed, in quibus posset, digna reverentia honorare: hoc voto emiso, redditam sibi pristinam cum gratiarum actione sanitatem sentiebat.

174 Gertrudis quædam fœmina, eam deridere præsumens, tam vehementi capitis dolore ac tumefactione corporis percussa est, quod per tres dies ac noctes nec videre potuit, nec loqui: hec postea predictam pœnitentiam agens et votum peregrinationis emittens sanata est. Sanctimonialis quædam, Margitrita nomine, de claustro Rysabech Strengensis diocesis / blasphemare

A sphemare et deridere sanctam Mulierem presubmebat, que e vestigio divino percussa judicio sensum perdidit et loqueland: cumque in tali miseria dies quinque peregisset, aliqui pro ea stipulati sunt, quod illi *, cui convitiando illusserat, reverendem visitaret. Sequenti vero die amissam recuperans sanitatem, et quod alii pro ea pacti fuerant, observans, gratiam secum factam humiliter recognovit. Frater Benedictus de Ordine Praedicatorum, venerandam deridens Dominam, amena tribus diebus efficiebatur; hic, facto ad eam, cui detraxerat, pro se peregrinationis voto, pristinam sanitatem recuperabat.

175 Item frater Joannes de Ordine Minorum, verbis minus decentibus gratiam B. Birgitte a Deo gratis datam expugnans, morbo epilectico statim cecidit, et visu, auditu, loquela, motu, omnime rationali sensu perditio, per tres dies et noctes, quasi truncus inutilis jacuit : cuius misericordia dominus Arwidus presbyter, cum duabus discretis matronis compatiens, votum peregrinationis pro eo ad Watzstenam fecerunt, qui eadem hora sanus exurgens liberter se velle, quod pro eo polliciti fuerant, adimplere fatebatur. Consimiliter, cum ipsa adhuc in humanis ageret, ob eandem gratiam cœlestium revelationum sibi factam pluries molestabatur et eidem detrahebatur, quemadmodum claret ex sexto libro earundem Revelationum cap. xc., ubi dicitur, quod magistro Mathia, de quo supra, loquente cum quadam religiosa magna auctoritatis et familiaritatis de ista gratia visionum cœlestium divinitus data Sponsæ, respondit ille religiosus, non est credibile, nec concordat Scripturæ, quod Deus recessit a confinibus, et abdicantibus mundum et ostendat secreta sua magnificis foeminiis. Magistro vero plura allegante super hoc, ille non consensit : cum autem Sponsa audisset ista, et videns magistrum turbatum, posuit se ad orationem, et tunc raptam in spiritu audivit Christum sic dicentem : Mætorum est ista periculosa infirmitas *, ideo non eis dandum, ne gravius infirmetur. Ego autem sum medicina infirmorum, et veritas errantium. Sed iste religiosus loquax non desiderat medicinam, quia stercus scientia vanitatis est in corde ejus, et ideo ei unam alapam dabo cum manu mea, et audietur ab omnibus, quod ego sum Deus non loquax, sed efficax et metuendus. Hic idem religiosus post hanc tribulationem humiliatus est, et paraliticus factus mortuus est.

176 Item in xcii cap. libri præscripti dicitur, quod, præsente Sponsa, quidam monachus portavit librum Vite spirituum * coram consiliariis, et rego Suetiæ legens in eo, quod muliti ex sanctis Patribus fuerint delusi ex abstinentia nimia et indiscretione, et ideo dixit, se timere, ne forte Sponsa similiter illudetur. Cumque post hoc ipsa staret orandó, audivit Christum dicentem sibi: Quid dixit monachus iste? Quia multi sanctorum fuerunt delusi: vere iste saccus verborum dixit, sicut voluit, sed non sicut debuit: nam nulli amici mei delusi sunt, qui me dilexerunt sapienter, sed qui superbientes de abstinentia et justitia sua, prærebant se aliis et molentes obediens humilibus, hi delusi sunt, et quia iste monachus peroravit librum Sanctorum contra me, quorum ipse imitator non est, ideo ego perorabo librum justitiae meæ contra eum; et qui in sapientia sua

laudatur, veniet coram sapientia mea, et tunc videbit in conscientia sua, quod vera sapientia non est in verbis sublimibus, sed in conscientia pura et humilitate vera.

177 Cedat ergo temeritas dubitantium ; ac-
cedat spes desperantium, et obtrectantium lin-
gua recedat ; nullius oculus nequam sit, quia
Dominus bonus est. An non licet sibi facere, quod
vult, qui nemini facit injuriam ? Quia enim Deus
magnus voluit, ideo spiritu intelligentia replevit
eam, et ipsa quasi imbreis emisit eloquia sapien-
tiae sua. Collaudabunt multi sapientiam ejus, et
usque in eternum non delebitur memoria ejus. Eia
nunc Mater alma, vite norma, canalis Spiritus
Sancti, Sponsa Christi dilecta, quia Dominus ele-
git, praelegit, et in tabernaculo suo habitare eam
fecit ; eia, inquam, Sponsa Christi, veni et accipe
coronam, quam Sponsus tuus tibi preparavit in
eternum : pro cujus amore cor tuum quasi aquam
fudisti, et cum angelis in Paradisum introisti : pro
cujus, inquam, amore regnum mundi et omnem
ornatum ejus contempsisti : quem vidisti, quem
amasti, in quem credidisti, quem toto corde dile-
xisti : dic et tu cum beatissima Virgine Maria, cu-
jus humilis es pedissequa, Respexit Deus humili-
tem Ancillæ : ecce enim ex hoc beatam me dicent
omnes generationes, quia fecit mihi magna, qui
potens est, et sanctum nomen ejus. De cetero mihi
nemo molestus sit, ego enim jam Sponsi mei Jesu
Christi regis aeterni excelsa praeconia, praecelsaque
amoris insignia in corde meo, et in capite meo por-
to. Ut quid ergo, o vos detractores, molesti estis huic
Mulieri, inquit, Christus : bonum enim opus opera-
ta est in me.

178 Sciat lector in Christo devotus, nec non et quis hic
beatarum Virginis et domine Birgitte zelator, fuerit, de-
quod primavera prescripti compilator Opusculi
fuit frater Bertholdus de Roma confessor gene-
ralis monasterii ejusdem Matris nostre Birgitte
de Paradiso apud Florentiam, excopiatusque fuit
in monasterio ejusdem Ordinis anno M C C C I I
g mensis Decembria die secunda. Oremus pro
invicem, ut salvemur. Actum ad Aquas Mariae
prope Buscumducis Leodiensis dioecesis. Ora pro
scriptore R. P. Bartholomaeo Laucio Ord. S. Bir-
gittae in monasterio Sion Coloniæ professo sacer-
dote.

ANNOTATA

a *Infra part. 6 Miraculorum* S. Birgitta pro
Bruxia legitur Bruma, et Castro Skaclivo legi-
tur Ekarslahof. Bruxia seu Bruma videtur esse
Brina seu Brinnum oppidum Moravice, ex dicen-
dis in *Annotatis in partem 6 Miraculorum* mox
memoratam: at castrum Skaclivum aut Ekarsla-
hof in Moravice mappis *Geographicis* non in-
veni.

b Appulsi fuerunt ad portum Sudhercensem
in Ostrogothia secundum Ulphonem in Vita S. Ca-
tharinæ tom. 3 Martii, pag. 513.

c. Imo anno 1374.
d. Monasterium Ordinis Cisterciensis in Suelia

e Idem oppidum est, quod Carabo paulo antedicitur in Nericia sitem : Sueci dicunt Orebro

*g. Imo ex num. 23 Comment. prævii anno, u
f Ordinis Cisterciensis, in quo Ingeburgis, S
Birgittæ filia, monialis obiit.*

- *apparet*, 1452.

APPENDIX

APPENDIX

DE MIRACULIS S. BIRGITTÆ.

PARS I.

Auctore Anonymo,

Miracula octo in Suecia
patrata.Opem suam
implorantibus

Duo viri tamquam pirate in Arosia a captiuis, catenis et vinculis per mensem crudeliter tenebantur. Qui, cum vovissent, se reliquias et monasterium sancta Birgittæ in Watzstenis visitatueros, si ipsos juvare dignaretur, B statim ad nude manus tactum sine quocumque instrumento alio extrinseco ab eis totaliter omnium vincula deciderunt. Cumque timore custodum carcerem observantium non auderent egressum per ostium attentare, terram manibus velut cinerem effodientes, sub carcere secum trahentes vineula ferrea, in medio custodum, Deo se protegente, in plateam securius concenterunt, votum suum emissum, effectui mancipando. Quidam de Gothlandia b circa festum Nativitatis Domini naufragantes, in quemdam maris scopulum navi conquassata delati sunt, ubi per unam septimanam famem, et frigus patientes, sortem miserunt, quis eorum, ut alii esca fieret, necessaretur. Per sortem vero deprehensus cum laerimis S. Birgittæ subsidium precabatur, ad visitandum suum monasterium in Watzstenis se adstringens; moxque miraculose grande frustum carnis in littore invenerunt, quo devorato, tranquillitate suborta, cum parva cymba per longa maris devia ad frequentiam hominum pervererunt. Ille vero, quem sors occidendum monstraverat, in via implendi voti sui captivatus, ferroque et cippo duriter afflictus, iterato sancta Birgittæ auxilium invocavit, moxque cunctis ultra ab eo eadentibus vinculis, iter incepit continuare coepit: cui, cum in via numerosi lupi terrorem incuterent, vibrata catena, qua ligatus fuerat, singuli diffugerunt.

varius modis
subvenit:

2 Decem viri circa festum Omniae Sanctorum nocturno tempore in mari velificantes in quoddam promontorium impegerunt, ubi navi onusta ima petente, ipsi quantocius promontorium subreptantes, per novem dies continue absque cibo et potu frigescentes inibi jacuerunt. Tandem voventes se visitare reliquias sanctæ Birgittæ in Watzstenis, nona die per quosdam insulares ad securitatem deducti sunt. Quatuor viri de Hollandia c circa festum Nativitatis Domini versus Alemanniam navigaturi a piratenti sunt. Et, intro missis ad eos quatuor nequam de navi piratarum, cooperunt eos tyranice molestare; villani autem illi vim vi repellere cooperunt, et, gratia Dei prævalentes, omnes illos quatuor piratas a se in mare ejecerunt. Quod cæteri piratae videntes ad eos venire festinabant: villani itaque, eo quod nisi octo ulnarum spa-

tio, vel quasi, ab eis distabant, humano ingenio D destituti, votum peregrinationis ad reliquias sanctæ Birgittæ in Watzstenis, ut evaderent, emiserunt. Mira res! Subito navis piratarum immobiles quasi fixa undis adhæsit, donec illi prospero navigio ab eorum aspectibus avulsi sunt. In regno Suetiae in diœcesi Stengen. d parochia Malma puer novem annorum cum sorore sua sex annorum cum dimidio imperio parentum boves ad pascua silvestria minabat. Ubi puella præ nemorum densitate aberrante, puer solus reversus est. Parentes igitur primo cum vicinis suis, deinde cum tota parochia, tandem cum populo trium circumiacentium parochiarum perditam filiam per sex dies requiriens in vanum laboraverunt: postea per tres dies quoddam * quendam fluvium, si forte, ex quo in terra non est inventa, submersam reciperent, scrutabantur, sed labore vacuo. Denum reliquias S. Birgittæ in Watzstenis se, pro receptione filiae perditæ votantes cum offertoriis visitare, nona die perditionis ejus in ortu solis ante fores ipsam incolumem receperunt.

3 In civitate Liptz e quidam pictor magister, Henricus nomine, inter doctores de sanctitate B. Birgittæ, et ejus libris cœlestium revelationum multa loqui solebat præ amore, quo ad ipsam afficiebatur. Tunc semel unus doctorum sibi cum indignatione inquit: Nisi de hac nova heresi, librisque illius vetulæ loqui desiris, tradam te ignibus comburendum, quod et facere proposuit, citarique eum fecit, ut sequenti die mane coram magistris compareret. Pictor itaque dictus quendam clericum, beata Birgittæ devotum, Waltherum nomine, pro saniori in hac re consilio requisivit: timebat enim vitæ suæ. Qui ipsum confortans suasit, ut erga Deum et sanctam Birgittam devotione insisteret, nihil de ipsorum suffragio dubitando. Ipseque sacerdos cum alio magistro Joanne Torto ejusdem erga sanctam Birgittam devotionis viro libenter vellet pro ipso Dominum deprecari, quod et factum est. Mane autem facto, coram collegio tremula mente comparuit, examen durum sustinens, ut convictus tamquam hæreticus puniretur. Sed precibus sanctæ Birgittæ, pro qua certabat, spiritu sancto imbutus laicus ille simplex, et sine literis, magnalia Dei tam efficaciter proponebatur, ut adversarii sui spiritui, qui in ipso loquebatur, resistere non valebant. Unde, nec longe postea, Deus ultiōnum dominus hujus disturbii excitatori vindictam retribuit principali. Nam lectum suum sanus ingrediens, morbo cæduo nocte percutitus interiit, tanto quoque fœtore, et horrore cadaver suum illico computruit, ut nemo illi appropinquare audebat, et ad tactum manuum carnes frustatum ab ossibus solvabantur. Tandem cloacarii appretiati miserum corpus ejus in tumulum asportabant; affirmantes, quod, si præscivissent fanti fœtoris in ipso abundantiam, etsi pretium eis duplicasset, ipsum minime attractassent.

4 Aliquamdiu post prædicta quidam doctor de Ordine Fratrum Minorum iturus versus Stolpæ f ad amicos suos, prænominatum dominum Waltherum in comitem acquisivit, qui, cum de sancta Birgitta et ejus divinis revelationibus in via magnifica loqueretur, doctor ille sanam doctrinam non sustinens, Desine, inquit, loqui de vetula illa, et suis frivolis superstitionibus, ac nova hæresi. Cumque in Stolpæ intrassent post usum

Dei vindictam sentiant.

A. JACOB DE
ORLANDO

A usum balnei, et cum amicis suis jucundo celebrato convivio, ad lectum pergens, et in alto gradu consistens, divina percusione precipitatus protinus exspiravit. Quidam magna litterature de Ordine Predicatorum contra revelationes sanctae Birgittae successus * ita, ut manifeste diceret ipsos comburendos *, religionis ejus personas luardos *g*, et beguttas *h* appellando: cui alias magister quidam secularis obtulit libros sanctae Birgittae Revelationum cœlestium, ut eos legendō ad meliora mutaretur. Sed salubre consilium aspernanti, subiunxit: Timeo, quod Dominus Jesus se, et suam Sanctam in vos ultione divina vindicabit, eo quod tam pertinaciter hanc Sanctam impugnat. Et cum hoc separati sunt, statimque manus Domini in ipsum sœviebat, tanta leprosa corpus suum magis ac magis infecit, ut nullus fratum conuentus illius secum comedere, bibere aut conversari audebat, seu aliquod servitium impendere, donec viam carnis transit universæ, Deus sit ei propitius. Quam periculose est S. Birgittæ detrahere, aut revelationibus cœlitus sibi factis ausu temerario contraire, patet ex supradictis, et xc et xcii cap. sexto lib. Revel. quomodo divina justitia viriliter retribuit facientibus superbiam; a qua nos protegat Deus trinus et unus. Amen.

ANNOTATA.

a Ne sœpius eorumdem locorum situs sit repetendus, septem Suecise episcopatum notitias hic conjungo. Sunt autem hi: Upsaliensis, idemque archiepiscopalis in Upplandia, Lincopiensis in Ostrogothia, Scarensis in Vestrogothia, Strennesiensis in Sudermannia, Arosensis in Westmannia, Vexionensis in Smalandia, et Aboensis in Finlandia.

b Suecæ parte, in Ostrogothiam et Vestrogothiam, seu Gothiam Orientalem et Occidentalem divisa.

c Lege: Hallandia, quæ est Gothæ Orientalis pars.

d Vide lit. a hic.

e Lipsia, in Misnia, Saxonie Superioris provincia.

f Pomeraniæ oppidum est ad fluvium homonymum.

g Hæreticorum genus fuit, seculo xiv in Germania Belgique exortum.

h Item hæreticorum genus, in synodo Coloniensi anno 1306 et in concilio Viennensi anno 1311 cœpto, et a Joanne XXII rursus damnatum.

PARS II.

Miracula aliquot Bernardi, archiepiscopi Neapolitani, jussu a Jacobo Orlando collecta.

Bernardus
ep. Neapo-
litani
a

In nomine Domini. Amén. Anno a Nativitate Domini MCCCLXXVI, regnante serenissima domina, domina nostra Joanna *a*, Dei gratia regina Jerusalem, et Siciliæ, ducatus Apulia, principatus Capuae, Provinciæ, et Fortil. ac Pedemontis comitissa. Regnorum vero ipsius anno tertio, quarto

b Februarii amen *c*, die xx mensis Octob., xv Indicti. Neap. Nos Jacobus de Orlando de Neapoli per provincias Terra Laboris, ac comitatus Molii, ac principatus Citra publicus reginali auctoritate notarius, et testes subscripti ad hoc specialiter vocati et rogati, praesenti scripto publico declaramus, notum facimus et testamur, quod veniens ad nostram præsentiam Carolus de Frisono de Neapoli ostendit et presentavit nobis quasdam litteras reverendiss. in Christo patris domini Dei gratia archiepiscopi Neapolitani in carta de papiro scriptas, ejus magno archiepiscopali sigillo sigillatas, omni vito et suspicione carentes, quas vidimus, legimus et inspeximus diligenter et erant per omnia consequentia.

6 Bernardus, Dei gratia archiepiscop. Neapolitanus, dilecto filio judici Carolo de Neapoli salutem in Domino Iesu Christo. Cum bona, quæ nobis Deus sui gratia elargitur, minime celare, immo propalare debeamus, alias merito de ingratitudine possemus reprehendi. Quapropter Magister noster Jesus Christus dicit de leprosis decem curatis, quod unus alienigena tantum ad regratandum ad eum reversus fuerat, novem tamen ubi sunt? Et in Psal: Venite, et audite et narrabo omnes, qui timetis Deum, quanta fecit animæ meæ. Et angelus Raphaël dixit Tobias: Opera Dei revelare, et confiteri honorificum est. Et cum in istis temporibus ultimus hujus seculi mali Dominus nobis licet indignis contulerit lucernam, et eam posuerit super candelabrum, videlicet beatam Birgittam de Suetia de gente regali exortam, quam illustravit innocentia multis virtutibus, et cui multa secreta revelavit; que vivens in civitate nostra Neapolitana, nonnulla salubria consilia nobis et populo Neapolitano contulit, et pro nobis Deum sœpius interpellavit, et ad ejus preces nonnulla mala cessaverunt. Et post ejus mortem, sicut in vita ad ejus preces Dominus noster in nostra civitate multa miracula fecit, quæ non debent silentio tradi, sed potius ad laudem Dei divulgari et publicari. Idecirco tibi, qui devotus eras ejusdem Dominae in vita, tenore præsentium committimus, ut omnia et singula miracula, que dicta Domina tam in vita, quam post mortem a Domino nostro Iesu Christo fieri procuravit in nostra civitate, diligenter scribas, sic et taliter, quod mera veritas, quam reperire poteris, describatur, ut omnes et singuli videntes ejus mirifica opera ad laudem se conferant, et in eorum necessitatibus ad beatam Birgittam devotius recurrent. Datum Neapoli in nostro archiepiscopali palatio die xxv Augusti, xiii Indict. Bernardus, Dei gratia archiepiscopus Neapolitanus, qui propria manu me subscribo et sigillo Pontificali sigillari feci.

7 Quarum quidem litterarum vigore et auctoritate præfatus Carolus nos requisivit, et rogavit attente nostrum super hoc officium implorando, ut una secum per civitatem Neapolitanam ad suprascriptas personas accedere debemus, ad audiendum ab eis vivæ vocis oraculo miracula, quæ in eis Deus meritis beata Birgittæ operatus est. Nos vero requisitioni hujusmodi devote parentes, maxime quod negotium mirabile, et pium erat, et officium nostrum, quod est publicum, non possumus alicui denegare, subscriptis diebus mense Octobris et Novembris, una cum eo personaliter accessimus per dictam

colligi jussit,
quibus illa

A. JACOBUS DE
ORLANDO.

dictam civitatem Neapolitanam ad subscriptas personas, quas personaliter invenimus, quae coram nobis interrogate fuerant, si Deus miracula aliqua meritis beatae Birgittæ eis, seu alicui alteri operari dignatus est, qui responderunt vivæ vocis oraculo, prout infra particulariter continetur, videlicet dicto die xx dicto mense Octobris, domina Catharina, uxor domini Pauli de Morinis de Janua *d* habitatrix Neapol interrogata dixit, et suo sacramento firmavit, quod quidam suus nepos, filius cuiusdam filiæ suæ, fuit graviter infirmatus, ex qua siquidem infirmitate potius sperabatur de morte, quam de vita. Ipsaque audiens famam beatae Birgittæ undique diffusam, votum fecit eidem, quod dignaretur sua sanitatis merito impetrare gratiam sanitatis ejusdem sui nepotis, quod statim veniret ad ecclesiam S. Mariae de Carmelo, ubi imago sua depicta erat, et Missam dici ficeret, et ibidem candelas offerret. Qui puer mane inventus est sanus sine ullo periculo personali, et dicta domina Catharina votum reddidit, quod promisit.

B *vario morborum genero laborantibus*, 8 Deinde quidam alias puer annorum ii, filius cuiusdam sui cognati, quem ipsa tenuit in domo sua, et diligebat ut filium, similiter graviter infirmatus est, ex qua infirmitate dubitabat dicta Catharina de morte ipsius, et fiduciam habens in Deo et in beata Birgitta, votum vovit eidem pro sanitate ipsius ire ad dictam ecclesiam, et Missam ibi dici facere ut supra. Qui puer subito inventus est sanus, et ipsa votum reddidit, sicut promisit. Thecla, uxor Odi Favi de Pisis *e*, habitatrix Neapol interrogata dixit, et suo sacramento firmavit, quod noviter quidam suus filius dicti Odi fuerat graviter infirmatus, ex qua infirmitate potius dubitabat de morte, quam de vita, et ipsa audiens famam dictæ beate Birgittæ undique diffusam votum vovit eidem, quod dignaretur sua sanititate gratiam impetrare sanitatis ejusdem filii sui, qui statim veniret ad dictam ecclesiam sanctæ Mariae de Carmelo, ubi sua imago depicta erat, et Missam ibidem dici faceret, candelasque ibidem offerret. Qui puer statim inventus est sanus sine ullo periculo personali, et dicta Thecla votum reddidit, quod promisit. Eliana de Cibo, soror domini Villani Cibo de Janua, habitatrix

C Neapol, interrogata dixit, et suo sacramento firmavit, quod Luchinus frater ejus veniens cum quadam navigio de Damasco *f* per mare infirmatus est, et cum applicuissest Neapolim, infirmitas ipsa aggravavit eum: itaque dubitans soror de morte dicti sui fratris, dixit eidem fratri suo, quod deberet se vovere dictæ B. Birgittæ, quia fama sanitatis sua undique diffusa est. Qui sperans B. Birgittæ meritis consequi sanitatem, votum vovit eidem, quod depingi faceret suam figuram, ubi melius ei videbitur pro fame dictæ Domine. Qui postquam votum vovit, subito dixit eidem sua sorori: Ego bene sentio, et auxilium recepi meritis B. Birgittæ, qui subito sanus factus detulit imaginem B. Birgittæ ad civitatem Januae, ut eam ibi depingi faceret.

9 Maria uxor Alphonsi Hispani habitatrix Neapol dixit, et suo sacramento firmavit, quod, vivente dicta domina Birgitta, dum ipsa iret cum ea ad visitandum sepulchrum Domini nostri Jesu Christi *g*, petierit ab ea consilia pro quadam filia sua, quid agere deberet de ipsa, quæ dixit eidem

pluries, quod deberet eam monachare in ecclesia D sanctæ Crucis, vel in monasterio sancte Clarae de Neapol. Quæ rediens Neapolim dixit viro suo prædicto, ut prædictam eorum filiam monachare deberent. Quo renuente, ac etiam dicta filia nolente, retulit dicta Maria dictæ B. Birgittæ verba, et intentionem dictorum mariti et filiæ. Quæ respondit eidem: Tu nunquam dictam tuam filiam nuptiam videbis, quod et factum est. Nam post paucos dies ab hujus mundi illecebris fuit crepta. Afferunt insuper, quod post mortem ipsius B. Birgittæ dictus vir ejus Alphonsus fuit graviter infirmus, quæ dolens de sui prædicti viri infirmitate vovit eidem B. Birgittæ pro sanitatem dicti sui viri depingi faciendi imaginem ipsius in ecclesia sancti Eligii de Neapol, qui subito sanus inventus est, dictaque Maria votum promissum adimplevit. Luchina, uxor Adardi de Mari de Janua, habitatrix dictæ civitatis Neapolis interrogata dixit, et sacramento firmavit, quod noviter ipsa patiens intollerabilem dolorem dentium, ex quo dormire, et comedere bono modo non poterat; ipsaque audiens sanitatis famam dictæ B. Birgittæ, habens devotionem ad eam, votum vovit eidem, quod dignaretur ob suam sanitatem impetrare sanitatem, et cessationem doloris dentium dictorum, quod statim iret ad dictam ecclesiam sanctæ Mariae de Carmelo, ubi Missam dici faceret pro sua reverentia, et honore, quæ dixit, quod statim, facto dicto voto, dolor predictus cessavit, et sana inventa est, votumque reddidit, quod promisit.

10 Domina Heliana interrogata iterum dixit, *febri*, et suo sacramento firmavit, quod nuper existens in domo sua Rogerius Samignanus de Janua, graviter febricitando infirmatus est, qui ad petitionem, et suasionem ipsius Helianæ votum vovit eidem B. Birgittæ, et statim a dicta infirmitate liberatus fuit. Palmerius mercator panorum interrogatus dixit, et suo sacramento firmavit, quod ipse existens infirmus gravi infirmitate, de qua potius sperabatur de morte, quam de vita, uxor ejus dubitans de morte ipsius, habens maximam devotionem ad dictam B. Birgittam, quod tempore, quo ipsa B. Birgitta vivebat in mundo, cum ipsa frequentabat assidue, et post dormitionem ipsius maiorem habuit in ea devotionem, votum vovit eidem de Missis dicendis, cereis fiendis, et lampadibus accendendis in sancta Maria de Carmelo, ubi imago dictæ B. Birgittæ depicta erat, quod, si gratiam impetraret de sanitate eidem viro suo, votum redderet eidem: et subito dictus vir ejus, qui quasi laborabat in extremis, vidi per visionem dictam B. Birgittam ponentem se extensam super corpus suum, de qua visione nimium confortatus, excitatus, tamquam si dormivisset, et dixit: Ego sanus sum, quia B. Birgitta me sanavit; et sic fuit pro certo, quod statim sanus inventus fuit, et dicta ejus uxor votum reddidit, quod promisit.

11 Laurentius de Florentia *h* habitator Neapol interrogatus dixit, et suo sacramento firmavit, quod, mortua dicta beata Birgitta, magna habuit devotionem ad eam, quia pro certis negotiis sibi commissis accessit ad nundinas civitatis Salerni *i*, et moram trahendo ibidem, litteram unam recepit ab Angelo de Lacenniis de Benis mercatore Neapolii commorante inter alia glandula *h*

ut dolore dentium,

g

A alia continentem, quod frater suus graviter infirmaretur infirmitate illa, quae dicitur Glandula, ex qua potius de morte, quam de vita spectabatur, et si desideraret ipsum vivum videre, antequam moriatur, statim veniat Neapolim, quod ita phreneticus ille erat. Qui inter se dixit: Me dolente, quo ibo? Ipse forsitan, antequam vadam, morietur. Nam infirmitas erat ad mortem: tamen confidens in bonitate Dei, et meritis beatae Birgittae, quae vivebat adhuc, supplicavit divinae bonitati, et rogavit mentaliter dictam beatam Birgittam cum devotione, et lacrymis, quod dignaretur succurrere, et sanitatem impetrare pro fratre suo predicto; et subito dictus frater, qui a tempore, quo infirmatus fuerat, nondum dormierat, et phreneticus erat, vidit illa nocte visionem hanc, quod ipse existens in quodam loco, ubi aqua decurrebat non modica vidit beatam Birgittam a dextero latere dictae aquae morantem, quae dixit eidem: Veni hic, et transreas ad me ab alio latere aquae, ubi tu moraris. Qui respondit, Domina non possum, quia infirmus sum, et glandula, quam habeo in gamba *h*, me impedit, quae dixit: Omnia in *k* B veni hic. Qui videbatur se ire illuc, ab alio latere dicta aqua ad ipsam Dominam transiit. Qui evigilans quasi a sommo dixit, se esse sanum, quia ipsa Domina eum sanavit. Omnes vero expectantes finem ipsius, credentes ex ira se dixisse, quasi territi, reperientes esse sanum, subsequenter Deo, et B. Brigitte laudes reddiderunt. Quod Laurentius asseruit hec acta fuisse de mense Septembri, xiii Ind., xxii ejusd. mens. *l*

*excitate, pe-
dumque do-
tore,
an. Avum?*

12 Marinus de Alexandro de Neapoli auri-
fex interrogatus dixit, et suo sacramento firma-
vit, quod ipse habuit delavum * suum graviter
infirmitum, quae dicitur Glandula, seu
inguinaria, qui fuit a medicis desperatus; et
deinde habuit filium suum graviter infirman-
tem quadam alia infirmitate, de qua potius spe-
rabat mortem, quam vitam. Qui confidens in
Domino, et meritis Beatae Birgittae, quod multam
dum ipsa viveret in mundo, pro ea labo-
ravit in eo, quod potuit, supplicavit eidem,
quod dignaretur pro ipsis scilicet filio, et de-
lavo sanitatis gratiam impetrare, quae exaudiens
supplicantes preces, amborum sanitatis gratiam
impetravit. Candolus mercator, Neapoli com-
morans, interrogatus dixit, et suo sacra-
mento firmavit: quod ipse subito habuit dolorem
eximium in dito pedis, qui habens devotio-
nem, et fidem ad beatam Birgittam, votum
vovit eidem, quod dignaretur gratiam impe-
trare a Domino, quod dolor ille cesseret, quia statim
eam depingi faceret in quadam ecclesia Sancti
Gregorii Majoris de Neapoli, qui statim sentit
se sanatum. Thomassinus Speciarius de Ni-
tia *m*, habitator Neapoli, interrogatus dixit, se
scire, quod quidam devotus beatae Birgittae quadam
vice accessit ad visitandum sepulchrum Do-
mini cum B. Birgitta, et cum secunda vice per-
geret ad visitandum sacrum locum praedictum,
essetque in itinere, subito per tres dies lumen
oculorum amisit, qui plenus moestitia votum
vovit subito eidem beatae Birgittae dicens; Do-
mina mea, in te est tota mea spes, supplico, ut
mihi oculorum lumen restituas, et subito grati-
am acceperit, et lumen oculorum recuperavit.

et corporis

13 Joannes Provincialis, familiaris domini
cancellarii regni Siciliae, interrogatus dixit, et

suo sacramento firmavit, quod existens ipse in
civitate Neapoli aliquibus diebus fuit infirmus,
et habens devotionem ad beatam Birgittam, votum
vovit eidem pro sanitate recuperanda di-
cens; quod ibo ad S. Mariam de Carmelo, ubi
imago tua depicta est, et ibi Missam dici faciam
pro tua reverentia, et honore: qui dixit, quod
sanus subito est inventus, et votum reddidit,
quod promisit. Domina Ceccha Bochaplanula
de Neapoli interrogata dixit, et suo sacra-
mento firmavit, quod quadam soror sua graviter
infirmita ad tantam delibilitatem corporis deve-
nit, quod dubitabatur de subitanea morte ipsius;
qua una cum matre sua rogavit, et supplicavit
beatae Birgittae, ut dignaretur impetrare con-
valescentiam dictae sua sororis, ut Corpus Do-
mini valeret recipere, ne sic sine Sacramento
Eucharistiae decederet: quibus precibus cum de-
votione factis, statim illa convaluit, et sacram
Corpus Dominicum recepit. Marcus Clavicterius
de Neapoli de Platea Salariae civitatis ejus-
dem interrogatus dixit, et suo sacramento fir-
mavit, quod nuper quadam Lellena de Lando
uxor sua fuit longa et gravi infirmitate cor-
porali per spatium duorum annorum, et plus
a Domino visitata; existens sic infirma accessit
ad domum matris sue, abstulit furtive eidem
viro suo nonnulla bona mobilia; et detulit illa
ad domum dictae sue matris. De quibus rebus
ablatis dictus Marcus vir ejus erat in magno do-
lore, nesciens modum capere dicta bona recu-
perandi: subito dicta uxor ejus existens quasi
in ultimis loquela perdidit, qua de causa do-
lor additus fuit dolori dicti sui viri. Ipse au-
tem nesciens, quid ageret, divina gratia eum in-
spirante, recursum habuit ad refugium singulare:
audiens famam dicta B. Birgittae, quae undique
effundebatur, statim vovit eidem B. Birgittae,
et dixit: Supplico tibi, Domina, quatenus digne-
ris mihi, et luxori meae gratiam facere, ut, an-
tequam moriatur, habeat loquela et notitiam
bonam, et quod veniat ad domum meam cum
rebus, quas mihi abstulit, quod nudus veniam
me fustando, sive verberando usque ad ecclesi-
iam Sanctae Mariae de Carmelo, ubi imago
tua depicta est, et alia promisit, et vovit.

14 Et existens dicta uxor sua sic cum loque-
la perdita in domo matris sue praedictae; ipse
vir ejus accessit ad eam videndum habens ma-
gnum dolorem de rebus perditis sibi ablatis. Et
dum esset in domo praedicta, cœpit ipse ali-
qua verba dicere; statim mirabiliter dicta ejus
uxor, qua loquela amiserat, locuta est, vo-
cans eum, et dicens, Marce vir, et domine mi.
Et ipse confortatus est eam, et dixit, quod
ipse voverat eam B. Birgittae. Quae respondit:
Ipsa Domina confortata est me, quod una mulier
fuit mecum, et credo, quod ipsa fuit, quae te-
nebat manum in stomacho meo, et alis par-
tibus corporis mei, meque non modicum confor-
tavit. Et statim dixit vir suo. Ego volo ve-
nire ad domum tuam, et sic stimulabat matrem
suam, volens ire ad domum dicti viri sui, quod
et factum est. Dictusque vir ejus fecit eam ju-
vare, et ipsa cepit res, quas abstulerat dicto
viro suo de domo sua, et portavit in domo sua
sibi illa restituit, quae deinde confortata con-
valuit, dictusque vir ejus adimplevit votum
promissum solemniter B. Birgittae. Et demum
post aliquos dies mulier ipsa recidivavit, et ve-
nerunt sibi assellationes, *n*, ex quibus gravata
infirmitate *F*

A. JACOBUS DE

ORLANDO.

mutus

6

P

q

r

inter familiias nobiles

firmitate mortua est, et ab hoc mundo recessit.

15 Die octavo mensis Novembris d. xv Indict. domina Lancilla Moronul o de Neap. Soror domini Andrilli Moronul de Neap. militis, interrogata dixit, et suo sacramento firmavit, quod dum olim inter ipsum militem cum sua cognatione ex una parte, ac nonnullos alias nobiles civitatis Neap., qui dicuntur de Constantio p ex altera, orta fuisset lis, seu briga mortalis, ex qua nonnulli ex utraque parte interempti fuerunt; praefatusque dominus Andrillus nullum ad Deum habendo respectum, diabolo instigante, determinasset in sua mente vendere omnia bona sua stabilia ad hoc, ut possit de dictis suis amulis sanguine satiari, curiaque reginalis in futurum non haberet, nec posset de bonis ipsis quoemque casu accipere, vel habere; et ut asseruit et publicata fama fuit, pro pace fienda inter eos interposuerunt se sanctæ memorie dominus summus Pontifex Papa Urbanus q, domina nostra regina Joanna, et dominus rex Hungariae r, nihilque proinde facere potuerunt. Ex quo ipse dominus Andrillus cum B suis seruacibus de mandato dominæ D. reginae incarcерати pro ipsa pace fienda, nihil tamen boni propterea executioni demandatum fuit. Operante tandem divina gratia, volens ipse Deus in suis Sanctis laudari et glorificari specialiter in præfata B. Birgitta, subito miles ipse fuit gravi infirmitate et periculose gravatus, illa scilicet, quæ Glandula appellatur, non unam, sed plures in suo corpore habens, ex qua, ut dixit, fuit ab omnibus medicis desperatus.

16 Ipse autem inspiratus a Domino voluit saluti sue animæ providere; incepit, et perfecit suum ultimum testamentum, ut dixit. Et subito ecce venit quidam religiosus ad eum dicens ei, quod omnino, si salvari desiderat, pacem faciat cum suis inimicis. Ipse audierat famam dictæ B. Birgittæ, desiderabat aliquid de suis reliquiis pro sua sanitate habere. Quod sciens quidam nomine Antonius de Carlecto s, qui beatae Birgittæ, dum vixit in mundo, familiássimus fuit, ei detulit unam crucem parvulam, quæ fuit dictæ B. Birgittæ, cum aliis reliquiis corporis ipsius, qui devote cum desiderio recepit eas, tangens illis se in certis partibus corporis sui, et se eidem Dominae recomendans, et petens adjutorium ab ea. Et ecce subito cepit eum tempestas et angustia valida corporalis, et ipse voceraverat cunctis audientibus de domo sua dicens, Damnatus sum in inferno, damnatus sum; multoties id replicavit. Ex quo multi territi sunt, et expectabant ipsius exitum, ut sibi visum fuit, qui nec dormiebat, nec vigilabat. Ecce venit quidam ad eum, et, ut credit, diabolus fuit, dicens, Tu damnatus es quia tuum testamentum voluntarie non fecisti, sed coactus. Et subito, ut dixit et credit, dicta B. Birgitta dicens ei: Ne dubites, quia ego te juvabo, ex quo ipse confortationem recepit. Ecce iterum ille tentator affuit, qui dixit ei. Tu damnatus es, quia ore dicendo, et non corde pepercisti inimicis tuis. Et ipsa Domina adjutorium prebuit eidem dicens. Ne dubites, et ne desperes, die, et confitearis ore et corde, Ego eis pepercere: quod sic factum fuit, ut apparuit successive de pace secuta.

17 Tentator ille se videns ita victum et confusum, amplius ibi non apparuit. Et ipse iterum voceraverat dicens: Non sum damnatus; non sum damnatus; multoties replicans illud, ac dixit, Domina Birgitta sancta est; quod verbum multoties replicavit. Deinde ipse ad se reversus vocavit suos omnes consanguineos et amicos, narrans eis cuncta, quæ viderat et audierat, et credens mori dixit, Parcam pro peccatorum meorum remissionem, volo, quod fiat pax inter nos, et illos de Constantio firma et valida, ore, corde, et opere, et accedatis ad eos vos omnes, et firmam faciat pacem cum illis. Qui statim accesserunt, et illi de Constantio hoc scientes è converso statim venerunt obviam illis, qui unanimiter pacem, et concordiam firmaverunt. Et venientes unanimiter ad dictum Andrillum cum planctu, et gaudio magno firmantes * pacem illam, operante Domino nostro Jesu Christo, meritis, ut creditur, dicta beata Birgitta, qui cum Patre et spiritu sancto vivit, et regnat in secula seculorum Amen. Deinde miles ipse sanitatem corporalem recipiens depingi fecit imaginem dictæ B. Birgittæ in ecclesia S. Mariae de Carmelo de Neapoli, cuius meritis, ut creditur, hæc omnia facta fuerunt.

18 Eodem die retulit prænominus Carolus, et suo sacramento firmavit, se audivisse a magistro Lisolo balistario de Neapoli, procuratore monasterii S. Claræ de Neapoli, quod nuper Philippella Lanzlenga de Neap. uxor ejus, dum suum filium parvulum lactaret, subito in vigilia Ascensionis Domini nostri Jesu Christi coepit eum * febris gravissima molestare per spatium mensis unius et medi, quem * semper dictum quo suum filium lactabat, eo quod puer ipse mammillas alterius mulieris nullo modo sugere volebat. Sieque dictus magister Lisolus dubitabat tam de morte ipsius conjugis sua, quam de filii, quia deficiente matre oportebat et filium mori, qui, ut dictum est, alias mammillas nolebat aliqualiter sugere. Divina tamen gratia ei inspirante, audiens famam, et sanctitatem ipsius B. Birgittæ, votum vovit eidem flexis genibus, ut dignaretur gratiam impetrare, ut dicta ejus uxor valeat a dicta, qua tenebatur, infirmitate liberari, et dictus ejus filius ex hujusmodi infirmitate similiter non pereat, promittens, fieri facere statuam unam muliebrem de cera cum filio in brachis stantem, eamque ponere ante figuram ipsius beatæ Birgittæ, que depicta erat in dicta ecclesia S. Mariae de Carmelo, quod et factum est.

19 Nam infra dies quatuor post dictum votum dicta uxor sua fuit a dicta infirmitate, qua tenebatur, penitus liberata, febrisque eam dimisit, et bene convaluit, dictusque Lisolus votum factum per eum solemniter adimplevit. Quibus quidem personis predicta miracula coram nobis narrantibus, et dicentibus, sicut supra particulariter continetur, præfatus Carolus volens, ut in premissis fides plenaria adhibeatur, nos rogavit, et requisivit, attente nostrum super hoc officium implorando, ut de premissis publicum instrumentum facere deberemus ad certitudinem omnium, quorum, vel cuius premissa scire interesset, vel scire voluerint, ut si, et quando opus esset, fieri valeat exinde plena fides. Nos vero requisitioni hujusmodi devote parentes, maxime quod officium nostrum, quod est publicum, non possumus alicui denegare, ad

matrem mor-
i eripuit.et lactantem
cum filio

f Hujus mentio fit in Vita S. Birgitta Berthol-
A. JACOBUS DE
diana num. 103.
ORLANDO.

PARS III

Auctore Anonymo

Miracula aliquot Nolae et
Romae facta.

Agnes de Concessa habitans in Roma prope *Aliquos*
Montem Jordani a habens a nativitate grossissimum guttur, *a* itiv ad funus B. Birgittæ, an-
tequam sepeliretur, et cum zona sua fecit tangi
*manus B. Birgittæ, et ligavit ad collum et detu-
muit, et sanata est. Domina Silema uxor quon-
dam Cancellariori Urbis, qui vocabatur de Monte
*nigro, habens uclus in utero * ita quod non po-*
terat os aperire ad comedendum, nec medici eam
curare poterant, facto voto ad B. Birgittam, sa-
*nata est, et obtulit coronam de perlis *b* ad se-*
pulchrum ejus ad ecclesiam S. Laurentii in
Panisperna. Domina Joanna, uxor Petruiti Jaco-
velli de Turrinata, in regione Regulæ prope do-
*mum Cardinals de Ursinis, que * cadens de*
scala privata fuit brachio quasi disjuncto a junc-
tura debita, et in somnis per visionem a B. Bir-
gitta sanata est, que unum brachium de cera
statim portavat appendendum super sepulchrum
ejus coram imagine sua. Domina Paula, quondam
uxor domini Joannis de S. Eustachio, fuit infirma
de capite, et desperata de vita a medecis; votiv
se ad B. Birgittam; tertia die sanata est; itiv ad
sepulchrum ejus. Item prefata domina Paula gra-
vabatur a quadam nobili in bonis suis, et fecit
votum dominae Birgittæ, que in somno apparuit
privigno suo Silo, et ab illo gravamine liberata
est, et similem gratiam habuit saepius, quando
ab aliis gravabatur. Domina Silema mater pra-
fata dominae Paulæ infirmabatur de febre et
punctura, id est, dolore lateris, que dere-
licita a medicis, et judicata pro mortua a
magistro Francisco della Fara, et ab aliis
*medicis, et * preces predictæ filiæ suis,*
que voverat B. Birgittæ, per eamdem liberata
*est a periculo mortis, cum tamen jam esset *F**
*quasi mortua.**

21 Domina Francisca, uxor Petri Pauli Vel-
leni prope S. Eustachium, patiebatur in manu
dextera infirmitatem, que dicitur: Noli me tan-
gere, et habebat super manum inflationem ma-
*gnitudinis unius nucis *c*: que requisivit medicos*
qui desperaverunt eam de sanitate, et dixerunt,
eam incurabilem esse, nec voluerunt de ea cu-
rire: propter quod dicta domina recurrens ad
B. Birgittam confessæ est, et oravit ad eam,
et ligavit super manum fructiculum vestis do-
minoæ Birgittæ, et fecit votum, et alia die sa-
nata est invenit. Soror Francisca de Sabellis mo-
nialis in monasterio S. Laurentii in Panisperna,
ubi domina Birgita sepulta fuit, erat infirma de
stomacho tam graviter, quod duobus annis in
infirmitaria in lecto ægrotando jacebat, nec qua-
si umquam surgebat de lecto, nisi quando se
preparabat ad comedendum, et magnam de-
vationem habebat, et amicitiam cum prefata
domina Birgitta, quando vivebat. Unde confi-
git, quod tempore mortis ejusdem beatæ Bir-
gitta, cum propter multitudinem, et concur-
sum

A ad rogatum, et requisitionem dicti Caroli de
 præmissis factum est præsens publicum instru-
 mentum per manus mei notarii supradicti, signo
 meo solito signato sub omnibus mei, qui supra
 judicis, et nostrorum subscriptorum testium
 sigillis roboratum. Quod scripsi ego præfatus
 Matthæus, ut supra, publicus notarius, quia præ-
 missis omnibus rogatus interfui, ipsumque meo
 signo signavi, ac abrasi, et emendavi superius,
 ubi legitur « Bernardus » ac ubi legitur » miracu-
 « lo » et ubi legitur » subscriptis diebus mensis
 « Octobris, et Novembris. » Item ubi legitur » suo
 « sacramento firmavit » ubi legitur « applicuisse »
 ac ubi legitur « beatam » Item ubi legitur « do-
 « minusque vir ejus » ac ubi legitur » dictæ xv In-
 « dict. domina Linnella Moronul. » Item ubi legitur
 « nec posse » et ubi legitur » sibi visum fuit » nec
 non ubi legitur « eodem die » non vitio, quod scri-
 bendo carnaliter erravi, nec abrasi similiter, et
 emendavi denuo super, ubi legitur « Suetia » ut
 soror morante in te est. « In quodam ubi legitur
 de crinule » et ubi legitur « non abrasi » quod
 non vitio; sed scribendo erravi, quod pro auten-
 tico, et legitimo, et firmissimo habeatur, et valeat.

B Ego Jacobus de Orlando de Neap. qui supra
 iudex ad contenta subscripti.

Ego Reynaldus Crucialma de Neapoli testis
 subscripti.

Ego abbas Petrus Curzulus de Neapoli electus
 testis subscripti.

Ego Joannellus Macerdonus de Neapoli testis
 subscripti.

Ego Joannes Speciarius de Neapoli testis sub-
 scripti.

ANNOTATA.

a Regnum adiit anno 1342.

b Ex anno, quo regnare cœpit Joanna, mox
memorato, et anno 1376, collige legendum esse:
Regnorum vero ipsius trigesimo quarto.

*c Binæ istæ voces, Februario Amen, nihil si-
 gnificationis hic habent: perperam ergo hoc in-
 trusæ sunt.*

*d Seu Genuæ, in Liguria nata, vel inde ori-
 unda.*

e Civitate archiepiscopali in Hetruria.

f In Syria.

g Anno 1372.

h In Hetruria.

i In regno Neapolitano archiepiscopalis.

k Id est, Crure.

l Anno 1375.

m Forte Nicia seu Nicæa, Provinciæ oppido
in Gallia.

n Exonerations ventris.

o Non videtur recte expressum hujus familiae
nomen. Andrillum enim Morinimum (de Mor-
mili Italice habet Ughellus in Operæ mox lau-
dando, Italice reddito) qui seculo 14 inter Nea-
politanos viros nobiles floruerit præter alios ejus-
dem familia viros pag. 194 memoratum inventio
in Vindictis Neapolitanis nobilitatis, quæ Latino
sermone a Carolo Borrello exarata, typis Nea-
politanis edita prodierunt anno 1653.

p De Constantiis (Italice Costanzi) vide Borrel-
lum proxime citatum pag. 180.

q Hujus nominis V.

r Ludovicus Hungarie rex regnum Neapolita-
num ingressus est anno 1349, ut vindictam su-
meret de morte Andreæ, Joannæ marito et fratri
suo, illata.

Octobris Tomus IV.

A. ANONYMO. sum populi funus ejus in dicto monasterio intus infra ambitum claustrum monialium intromitteretur usque ad diem sequentem, quo sepeliri debebat, tunc dicta soror Francisca per totam noctem illam juxta beatum funus praedictæ sue Amicæ, ut fidelis amica devotissime pernoctavit, sedendo super pavimentum marmoreum in orationibus, et singultibus devotionis, nolens petere a prefata amica sua B. Birgitta, quod a Deo impetraret totalem sanitatem pro ea; sed quod impetraret pro ea tantam sanitatem, et valitudinem corporis, quod posset ire ad ecclesiam ad divinum officium, et aliquando per monasterium hinc inde. Cuius precibus, et fide devota nec sedendo in marmoribus per unam noctem aliquam sensit lesionem, et accepit gratiam predictam a B. Birgitta plenissime. Haec omnia scripta sunt ab ore ipsius sororis.

22 In regione Columnæ, in parochia sancte Marie in Carrerio, domina Angela Lelli Petri Stephani habebat nepotem suum puerum, filium Cecchi Lelli, cum pessimo vulnere inter lumbos, et erat in maximo periculo mortis, et, requisitis medicis, non adhibebatur remedium. Quæcepit panniculum de vestibus B. Birgittæ, et ligavit eum super vulnus: mane, autem facto, inventit sanum puerum, nec cicatricem invenit. Ceccholus Joannis Cimini in parochia S. Mariae Rotundæ infirmabatur graviter tali modo, quod de vita a medicis desparatus est, et stetit tribus diebus sine loquela agens in extremis, nec confessionem, nec communionem acceperat. Audiens autem hæc avuncula sua domina Francisca Papazzura accepit de linteamine, quod fuerat dominæ Birgittæ, frusticulum, et ivit ad infirnum et facto voto ad sepulchrum dominæ Birgittæ, tetigit cum panniculo dictum semimotum in facie et in corpore, et vocans eum, ipse statim respondit tribus vicibus, et fecit eum dicere Ave Maria coram astantibus. Postea vero cum adhuc plenam loquela, et intellectum dictus ægrotus non haberet, domina praedicta rogavit fratrem Anselmum, qui portasset Legendam vite dominæ Birgittæ, ut cum ea tangaret infirmum. Quo tacto, loquela plenam, et intellectum recuperaverat infirmus, et statim confessionem, et communionem accepit, et sanatus est et vivit.

C. 23 In regione Columnæ quidam puer, nomine Antonius, filius Bari Capocii de Capociis de Urbe, superveniente sibi subito dolore in spatula, graviter infirmari coepit et febricitari, adeo quod jacens in lectulo per seipsum moveri non poterat, sed alterius ministerio movebatur et regebatur, quem dolore subsecutus est tumor in spatula. Quo sic crescente et rubescente, videbatur medicorum judicio secundum exteriorem apparentiam, quod ibi esset apostema profundiissimum generatum, quod eo usque sub medicorum cura perdutum est unctionibus et emplastris, ut determinaretur per medicos, in crastino incidi ferro debere. Hoc autem cum intelligeret avia ejus matrona domina Angela, uxor Lelli Petri Stephani de Urbe, commotis omnibus pro compassione visceribus ejus super futuro dolore ac imminentि periculo dicti nes potis, humano remedio desperato, convertit se toto corde ac mentis affectu ad B. Birgittam et ad B. Antonium, et maxime ad B. Birgittam, in cuius morte pro nimia devotione ipsius per ministerium famula sue tum furtim, tum violenter habere procuraverat aliquantulum de ve-

stimentis ejus, quod sibi cum devotione maxima D retinebat. Haec autem domina Angela videns, sibi et dicto nepoti suo imminere tantum periculum, humiliiter devovit se ad dictos Sanctos, et maxime ad beatam Birgittam, ut dignaretur suis meritis et oratione impetrare salutem, et liberationem dicti sui nepotis ab apostemate supradicto, ita ut incisionem ferro factam non sentiret; et ipsa facere deberet depingi figuram ejusdem B. Birgittæ, et ad ipsius laudem hoc miraculum facere praedicari. Et, hoc voto emisso, cepit illud modicum de vestimentis B. Birgittæ, quod habebat, et posuit ipsum super tumefactionem illius apostematis, quod ibi stare permisit per totam noctem.

24 In crastino vero advenientibus medicis, enarrantur, ut, sicut prius decreverant, incidenter apostema ipsum, inventum est ibi nihil penitus apparere de apostemate supradicto, sed ipsum apostema cum omni dolore prorsus abisse, adeo ut puer ipse, admirantibus medicis et cunctis tunc astantibus, surgeret a lecto et peteret a parentibus velle ire ad ludendum cum pueris sibi coetaneis, ut solebat: quod videntes medicis, E et tunc alii, qui astabant, deputaverunt hoc divino miraculo factum propter merita dictæ B. Birgittæ, in cuius devotione cooperant omnes tunc in ante fertuus animari, et accendi. Post haec filia domine pafata D. Angelæ nepotis *cum pateretur glandulam, et febricitaret fortiter, et eo usque perventum esset, ut a medicis liberaretur, glandulam ipsam ferro incidi, propterea mater ejus ex compassione filiæ recordata est miraculi supradicti, et mente recurrens ad beatam Birgittam recommendavit eam. Domina Catharina d'uxor quondam domini Caroli militis e, depositus cum juramento, quod filius suus Carolus nomine f, cum esset in tenera aetate constitutus morbum caducum patiebatur vehementer, et continue per duos annos, super quo ipsa mater plurimum anxia et tristis scripsit dominæ Birgittæ tunc Romæ commoranti, et supplicabat humiliiter, quod pro parvulo suo Deum orasset. Tandem eadem domina Birgitta rescripsit et, quod super infirmitatem illa amplius tristari, vel turbari non deberet, quod ulterius sibi nocire non esset. Et hoc dicta Catharina suo juramento asseruit esse a Deo, quod F ipsa hora, qua littera scripta fuerat Romæ, eadem hora puer in Suetia omnino fuit ab illa infirmatus liberatus et sanus factus et adhuc perseverat in sanitate sua. Teste de isto miraculo, etc. Requirere in illa magna carta sigillata sigillis episcoporum, quæ ad Ananiam g venit de Suetia h.

ANNOTATA.

a In regione vulgo Di Ponte.

b De margaritis seu de unionibus.

c Videtur hic indicari species aliqua ulceris.

d Catilla Glysingii filia, Caroli, S. Birgittæ filii, uxor tertia.

e Filii S. Birgittæ, ut mox dixi.

f De quo vide dicta num. 33 Comment. prævii.

g Civilatem episcopalem in Campania Romana.

h Quamquam nullum ex his miraculis Nolæ contigerit, retinere tamen titulum votui, quem illis praefixit Hormann; qui Nolani miraculi nomine id intellexit, quod proxime sequitur part. 4. factum quidem in muliere Nolana, sed Neapolit.

PARS

spiritus nequam se ostenderet omnibus fortiorum, A. NICOLAO
cum strepitu intrabat in domum, extinguebat Ursino.
lumen, in omnibus inducebat terrorum etiam
et soporem, quibus lecto humi prostratis, coibat
ex solito.

27 Cœpit mulier cognoscere immundi spiritus *fide versa-*
esse negotium, se convertit ad Deum, plures *tam,*
fuit confessa, recepit etiam Corpus Christi; nec
ob hoc sathanas destitut eam vexare, et quia
mulieres, quod cupiunt, de facili credunt, ad
aliquorum suggestionem se convertit ad incan-

taliones, et magis patiebatur, portabat chara-

cteres, et faciebat alia, quæ suggerebant ei fal-

lacier arioli, et inter alios presbyter quidam no-

mine Raymundus de Castro Lauri Nolan. Dicces,

qui in vetita arte illa dicebatur expertus, et tri-

buil quoddam breve characteribus figuratum,

quod inter comas capillorum mulieris stricte li-

gavit. Et ut efficeretur credula, et per conse-

quens damnaretur, cœpit spiritus rarius eam ve-

xare, sed nequam exstitit, ut mulier optabat.

Et quoniam mulier ipsa diu fuerat mihi honesta

familiaritate conjuncta, credens me sapientiorem

esse, quam sim, detexit cum lacrymis, et sin-

gulu casus sua miserie detestando. Fui territus,

et admiratus; quid consili, quid auxillii exhibere

non valens, cum paternitate tua, quæ Nolam

tunc aderat, contuli de novitate sceleris, et misera-

ria mulieris.

28 Super hoc, si memineris, fuit sermo pro-

liberat

lixus, tandem ad hospitium meum, ubi eras, ac-

cessi, feci illico mulierem: retulit, ut prædi.

Consulisti, et optime, quod Neapolim pergeret,

et prælibet domine Brigittæ suffragia peteret,

Tuncque ad eam cum pater esset reversus, mu-

lier præfata cum lacrymis domine sancte dete-

git factum suum, ut mihi postea retulit. Primo

ipsa Domina sancta ab ea petiit, si super se

habet aliquod arte magica compilatum? Negati-

vit ex toto. Respondit Domina, quæ divina gra-

tia multa sciebat, Nequam est ita: sed inter

capillos habes, quæ non licet Christiano portare.

Stupefacta mulier confessa est mendacium pro-

toluisse. Abjecit fascinum. Mandavit ei ut confite-

atur, et veraciter penitentia, ac mane sequenti

reciperet Corpus Christi. Domina sancta indixit

jejenum, oravit ad Deum. Audita missa, et com-

munione recepta, ulterius minime fuit illa mu-

lier vexata, de quo gratias egit Deo, et fuit

Nolæ reversa cum gaudio, quæ Neapolim acces-

serat cum mœrore. Si in presentia Dominae sepe

dicta aliquod plus gestum exstitit, quod mulier

nescivit forte referre, tua paternitas scire debet,

potestque addere, ut, tua conscientia testante,

videbitur.

29 Enarratio aliud, cuius ego ipse sum testis;

cum sancta Domina prælibata ad Montem Fla-

sconem d pergeret, ubi sancte memorie Urbani

Papa V cum sua curia residebat, pro obti-

nenda confirmatione cuiusdam sue Regula e,

seu formæ vivendi in quodam monasterio in

partibus Suctiæ per ipsam Domianam tunc in-

choato f, meque oratorem misisset ad Papam

pro audiencia obtinenda, qua habita, ad Anti-

stitem perreximus pariter, ipsaque supplicavit

humiliter, pro quo dixit subjungens, se gratiam

habitaram, cum a quindecim annis ipsum An-

tititem expectasset in Urbe, quo tempore ipse

Papa erat abbas ejusdem monasterii parvus g,

et de ipsius promotione ad Apostolicam Sedem

nullatenus sperabatur. Hoc quidem propheti-

um magnum fuit, quod dixisset post factum :

Pontificis in
Urbem re-
ditum præ-
dicit,

d

e

f

g

h

i

j

k

l

m

n

o

p

q

r

s

t

u

v

w

x

y

z

aa

bb

cc

dd

ee

ff

gg

hh

ii

jj

kk

ll

mm

nn

oo

pp

qq

rr

ss

tt

uu

ww

xx

yy

zz

aa

bb

cc

dd

ee

ff

gg

hh

ii

jj

kk

ll

mm

oo

pp

qq

rr

ss

tt

uu

ww

xx

yy

zz

aa

bb

cc

dd

ee

ff

gg

hh

ii

jj

kk

ll

mm

oo

pp

qq

rr

ss

tt

uu

ww

xx

yy

zz

aa

bb

cc

dd

ee

ff

gg

hh

ii

jj

kk

ll

mm

oo

pp

qq

rr

ss

tt

uu

ww

xx

yy

zz

aa

bb

cc

dd

ee

ff

gg

hh

ii

jj

kk

ll

mm

oo

pp

qq

rr

ss

tt

uu

ww

xx

yy

zz

aa

bb

cc

dd

ee

ff

gg

hh

ii

jj

kk

ll

mm

oo

pp

qq

rr

ss

tt

uu

ww

xx

yy

zz

aa

bb

cc

dd

ee

ff

gg

hh

ii

jj

kk

ll

mm

oo

pp

qq

rr

ss

tt

uu

ww

xx

yy

zz

aa

bb

cc

dd

ee

ff

gg

hh

ii

jj

kk

ll

mm

oo

pp

qq

rr

ss

tt

uu

ww

A. NICOLAUS
URSINO.

nam ab ore ejus nullum procedebat mendacium in conspectu Christi Vicarii, et tante jactantie non commisisset peccatum. Ex auditu alium referam, quod etiam credo verum: postquam Domina supradicta de Sepulchro Domini rediit, et suus pater spiritualis pariter cum eadem, et, ut nosti melius, Neapolim diu stetit, Robertus primogenitus meus cepit ipsam Dominam familiariter visitare, et habens cum ipsa colloquium de domino nostro Urbano VI ^h Papa praesente, qui in Avenione degenerat, ipse * ei dicere hauit: Roberte, sis certus, quod ipsum Romanum Pontificem videbis in Roma, verbis immemor non existens, quia credulus fuit: transiunt anni circiter quinque, et, ut nosti, Papa venit ad Urbem ⁱ, et dum ad monasterii sancti Pauli ^k equitaret, ut ingredieretur Romanum ^l, dictus Robertus primus deputatus, ut Papam visitaret, recordatus verborum Dominae antedictarum et se vertens ad Presulem ait: Nunc vere cognosco, quod domina Birgitta protulit mihi verum, et non solum, quod vos in Urbe videam, sed etiam vos conduceo. Sic hoc protulit dictus Robertus summo Antistiti.

et in su-
bitime eleva-
ta apparet.m
n

30 Cum magis notis referre intenderem, quod proferendum fuit, ultimo loco describo. Nonne memor es, pater, quod, dum existentibus nobis pariter in Perusia ^m et etiam in Tuderio ⁿ, de hac alma Domina miranda narrabas, et praecipue de eo, quod tibi retulerat Joannes de Pernacchio ob Christi amorem pauper, quod quadam die, si bene recolo, a te et a me ipse adjuratus, astricetus causa obedientie protulit, quod, aliquibus tunc annis elapsis, dum Lateranensem ecclesiam visitaret apud Coliseum ^o, obviam habuit Dominam prælibatam, quam intuens splendidissimi radii circumquaque caput ejus et corpus permodum, quo a sole procedunt, cum bene intueretur, exibant, efficacius in ipsa respiciens, et figens gressus, non quod solum haec visio perduraret, immo elevata a terra ipsam vehi, non meare perspexit, a quo autem videre non potuit. Post eam etiam intuens, æque radii a capitis tergo fulgebant, et, ne esset de visione dubius, iterum permisit Dominus illud idem ipsum videre, nam, cum Domina ipsa esset in via, qua a sancta Maria Majori ad Sanctam Crucem in Jerusalem itur, obvius fuit ei ipse Joannes, qui radiamente vidit eam ut supra.

Suprascripta, que ego Nicolaus de Ursinio ore protuli, ad fidem manu propria haec subscripti.

ANNOTATA.

a Civitatem episcopalem in Campania Felici.
b Inscrifitur Martyrologio Romano ad diem

15 Noverbris.

c Colitur Nolæ 22 Junii.

d In patrimonio S. Petri.

e Anno 1370, mense Julio.

f Vastenensi.

g S. Germani Autissiodorensis in Gallia.

h Imo Gregorio XI.

i Anno 1377, mense Januario.

k Extra muros Romæ inter viam Ostiensem et Tyberim.

l Idem de Gregorio XI legitur in Vita ejus prima apud Baluzium col. 438 his verbis: Demum abinde (Corneto) discedens navigando intravit fau-

ces Tyberis et die xvii mensis Januarii anni Domini mcccclxxvii ingressus est Romam equitando de S. Paulo, ubi ad terram de navigio descenderat, usque ad S. Petrum.

m Civitate episcopali Italæ in Umbria.

n Altera civitate episcopali in eadem Umbria.

o In regione Urbis, vulgo dicta Di Campitelli.

PARS V.

Auctoribus monachis Vastenensibus.

Alia quædam miracula in Suecia
facta.

Cum de Bruma a civitate pergentes hospitaremus in oppidulo quodam, aliqui, sub specie peregrinorum explorantes nos, indicaverunt his, qui fuerant in castro Ekarslahof ^b, quorum quidam more suo latrocini exercentes, exierunt summo mane cum optimis equis, paratis balistis. Et cum ipsi essent in summitate montis, nos vero in descensu, transiunt prope nos quasi ad jactum lapidis, et pertransiunt nos ad oppidum vicinissimum, ut melius viderent nos, antequam veniremus ad loca tutiora. Cumque sequenti die homines armati venissent sequentes currus suos, quiescerunt ab eis, ubinam essent peregrini illi divites cum equis multis, et saccis oneratis auro transeuntes? Responderunt illi: Transiunt, inquiunt, et jam sunt in securitate. Qui admirantes et confusi redierunt ad castrum. Tunc ipsa nocte revelatum est cuidam per dictam beatam Birgittam, quæ dixit: Vidi illis multos armatos equites hodie? Et ipse ait: Vidi, Domina. Cui respondit: Ego, inquit, virtute Dei excæcavi eos, ut non nocerent vobis, nec impiderent viam vestram, sicut proponebant.

32 Cum diverteremus ad monasterium, quod vocatur Claravallis ^c, regni Polonie causa audiendi Missas, mulier, que diu laborabat in partu mox ut reliquæ beatæ Birgittæ domum mulieris ingressæ sunt, peperit et ab omni periculo liberata est. Cum adhuc essemus in mari inter Alemanniam et Suetiam, dubitantes propter bellorum pericula eidem regno Suetiae unice ingruentium, ad quem portum applicaremus ^d, tum modicum post meridiem apparuit stella quasi candidissima e cœlo, quam primum vidi quidam puer octo annorum, innocens et infirmus, et postea omnes in navi, cunctis admirantibus et dicentibus, se numquam hora diei, sole claro, splendentem vidiisse stellam, quæ usque ad portum non praecognita * navem ^e precognitum præcedebat, et sic disparuit. Tunc nocte sequenti cuidam de nostris dictum est: Stella, quam heri vidi nisi navem præcedentem et portum vobis ostendentem, est dilecta sponsa Christi Birgitta, cuius fama, quasi stella, paulatim præcedet, donec sicut sol illuminet totum mundum. Quidam infirmitate lateris fere xx annis firmissime laborabat, qui etiam beatam Birgittam corporali visu Romæ viderat. Hic, andito, quod jam defuncta esset, rogavit eam, ut suis precibus ipsius angustiae subveniret. Quo facto, homo subito curatus est, et coram multis recognovit

Reliquias
suis in Sue-
ciam trans-
ferentes ad-
versus latro-
nes

a
b

et belli peri-
cula tutatur

c

AA. MONN.
VASTENENSIBUS.

Agnovit et publicavit gratiam sibi factam. an liban-
dum?
sacerlegam, 33 Quidam in noctibus frequenter vexabatur a diabolo, ita quod multoties extraheretur a lecto; in sui auxilium hic beatam Birgittam invocabat, promittens, omni die ad honorem ipsius legere decies Pater noster, qui a vexatione, qua diu dolorose afflictus est, ipsius meritis est salvatus. Femina quedam cum communicasset die Paschae, recepit de ore suo Corpus Christi, et ligavit in vitta sua, ut daret ad liberandum * hoc cuidam viro, quem male concupivit, ita ut eundem, sic estimans, ad amplexus illicitos alliceret; et, cum nihil proficeret, accepit secundario Corpus Christi, et sicut prius in vitta sua repositum, ut applicaret illud ad opus nepharium, quod illico disparuit, ita quod de eodem quidem nullae reliquiae remanerent. Post haec femina illa in decem annis numquam vidit Corpus Domini in ecclesia, nec umquam, quando erat in ecclesia, legere poterat unum Pater noster. Sed extra ecclesiam aliquiliter legere potuit. Quae taliter stetit in peccato suo multo tempore, nulli ausa suum facinus confiteri. Haec cum audisset, reliquias beatae Birgittae venisse in partes Suetiae, rogavit humiliter, ut sui misereri dignaretur, et voto peregrinationis ad dictas reliquias completo, mox ut tetigit pallium illis reliquias suppositum, resoluta est in lacrymis, et consurgens confessa est omne malum suum. Facta vero confessione, et videre potuit Corpus Christi, et persistere in ecclesia sine tadio ad orandum.

B 34 Quidam in xl annis nunquam confessus est, qui, audita fama domine Birgittae, veniens ad confessionem coram religioso dixit, se nihil peccasse. Cui frater: Nec ego te absculo. Ille igitur secundo venit, et dixit, se nihil egisse mali. Tunc volens surgere vidit diabolum in figura teretrima, a cuius visu volens fugere, cecidit in terram quasi mortuus, nihil loquens, sed tacens quasi per dimidiam horam. Postea vidit Dominam pulcherrimam, vestibus deauratis indutam, dicentem sibi: O homo male infirmus es. Et ille: Vere ita est. Cui Domina: Vade ad reliquias Birgittae meae, ibi medicina est. Ego enim, que loquor tibi, sum Mater misericordiae. Surgens igitur homo omnia peccata sua confessus est, que a juventute sua operatus est, gratias agens Deo et precibus domine Birgittae se commandans. Mulier quedam reputans vana et frivola, que de domina Birgitta dicebantur, et quedam inconvenienti ore evomens perdidit sensum. Rediens igitur vir suus domum, et audiens, eam extra sensum, vovit se et cum uxore sua reliquias domine Birgittae visitare; et, modico intervallo interjecto, curata est mulier, et ambo votum suum magna devotione impleverunt. Quodam nocte cum multitudo maxima, que reliquias sequebatur, in quodam magno prato requiescerent in tentoriis, puer quidam mutus novem annorum propter pluviam ponebatur sub feretro reliquiarum, ubi usum loquendi recepit, personis testantibus fide dignis.

C 35 Quidam multum secularis in spiritu vidit beatam Birgittam, dicentem sibi: Sequeri me: ego tibi monstrabo viam: qui evigilans compunctus est. Duo cacci, quorum unus a nativitate, alter per octo annos cum cæcus fuisse, videntibus omnibus, qui aderant, sanati sunt in monasterio Vuatzsteno in festo S. Petri ad Vincula. Quidam contractis manibus et pedibus et a multis notus ibidem eodem die sanatus est.

Filius cuiusdam de civitate Arosien. e novem diebus sic erat, quod mammillas matris sugere non poterat, qui, cum jam morti proximus esset, exeuente matre pre tristitia, illi, qui intus erant, voverunt votum dominæ Birgittæ. Quo facto, puer statim convalesuit, et matris ubera sugens portatus fuit Vuatsten per vii dietas. Quidam de Arosien, civitate novem annis epilepticus fuerat, et quasi omni die ter passus fuerat. Pater ejus pro eo votum vovit ad dictas reliquias et sanatus est. Vir quidam cæcus et una mulier etiam in Vuatzsteno illuminati sunt eo tempore. Mutus etiam quidam eo tempore loquendi officium, quod diu amiserat, recuperavit. Vir quidam secularis et nobilis ab inimicis lancea perforatus, ita quod ferrum lanceæ et magna pars ligni per pectus intravit, et per spondile dorsi exiens magnum frusticulum de pulmone secum extraxit; hic jam, cum ab inimicis insequeretur, cogitabat secum: Si verum est, quod audio de beata Birgitta, promitto, me limina ejus visitarum, vitam meam correcturum, et vestes humiles portaturum, et statim ascendens equum evasit, et infra quatuordecim septimanas contra E spem omnium mirabiliter sanatus, et de Vesogia usque Vuatzstenum pedester ivit, et reliquias suas visitavit.

36 Alius erat nobilis vulneratus, qui nullo modo per medicum longo tempore poterat curari: nam, quando curatus videbatur, iterum vulnera apiebantur et putruerunt. Hic votum vovit ad dictas reliquias, et infra paucos dies plene et perfecte sanatus est. Quidam navigio transeuntes ad nundinas S. Botvidi f in superiori Suetiae parte, adveniente gravissima tempestate, jactati sunt, ita ut nimis ex procellarum impulsibus navis crepuit, et aqua implebatur. Qui quasi nihil aliud, quam submersionem expectantes dominæ Birgittæ devote implorabant auxilium, et mox quasi quadam manu navis levata est, et quodam procella in terram jactata, qui tandem cognoscentes se unum puerum perisse *, flexis genibus eamdem dominam Birgittam humiliter exclamabant, et statim una procolla puerum jactavit sanum et illæsum. Et hi, qui in navi fuerunt, ad monasterium Vuatzstenum venire properabant, laudantes Christi gloriam, qui pereamdem dominam tot et tanta miracula operari dignatus est, nobis perdidisse

in eam bla-
sphemix pa-
nivatur hy-
dropicum,
mutum, a
demoni ob-
sessum, et
agram curat:

37 Hydropicus quidam de superioribus partibus Suetiae, cuius pedes et manus in tantum tumuerunt, ut secundus Job videretur, hic votum vovit, ut vigiliam domine Birgittæ, si sciret diem obitus sui, jejunaret, et tanta facilitate curatus est, ut omnes mirarentur. Quidam blasphemando verba Dei, que spiritus Dei loquebatur ad dominam Birgittam, arreptus est subito tanta infirmitate, quod se nec ad dexteram, nec ad sinistram movere poterat, et tanto tedio affectus est, ut etiam sibi immittere vellet manum propriam ad extinguidam vitam. Cui persona reverendo habitu apparens dixit: Extende lingam et curaberis. Ego enim sum illa, quam blasphemasti; et extendens homo lingam, recepit quamdam unctionem, qui evigilans curatus est, et ab illa infirmitate et a tentatione liberatus. Muta quedam mulier veniens ad dictas reliquias usum loquendi recepit et ad propria remeavit

visu, ma-
num pe-
dumque,
lingua usi
destitutos,
et graviter

AA. MONN.
VASTKNENSI-
BUS,

remeavit cum gaudio. Mulier arrepta a dæm oniogratus, quod voverat, perfidere distulisset, iterum D apparuit sibi Domina dicens: Miser, non consideras gravissimam tentationem, quam pateris. Ille namque in quinque annis precedentibus nunquam potuit nominare istud nomen MARIA. Et dixit ei domina Birgitta: Ab ista tentatione nunquam liberaberis, donec in Vuatzsteno mea limina visitabis. Quod ille statim cum magna devotione perficiens et a tentatione liberatus est, et benedictum nomen Marie clare et absolute nominans atque laudans.

38 Quidam in parochia Salia Arosien. dœc. bis suspensus votum fecit dominae Birgittæ et in secundo suspedio ejus meritis est liberatus. De naribus caballi cuiusdam familiaris Enakernborth fluxit sanguis continue pluribus diebus ita, quod non fuit spes de vita sua, cuius possessor vovit in honorem beatæ Birgittæ formam capitis equini de cera; quo facto, statim cessavit fluxus sanguinis, et equus perfecte curatus est, et possessor votum complevit. Vir quidam pauper in Vesogria h, cum incenderet carpenta, incaute cum securi fudit genu suum, et, licet a medi- B cis vulnus consolidatum esset, tibia tamen miserabiliter contracta remansit: qui audiens famam dominae Birgittæ vovit, quod visitaret ejus reliquias cum oblatione pecunia, quam habebat, et hoc non perficit. Vovit iterum oblationem cereæ, nec hoc perficit. Vovit se in Vuatzsteno per octo dies in honorem ejus laboraturum, si suis meritis sanaretur, et statim sine omni dolore nocte sequenti tibiæ extitit, et perfecte se sanatum invenit, et ad Vuatzstenum veniens devotum votum suum complevit. Uxor Alani Joannis, Benedicta nomine, in tantum infirma, quod, omnibus membris jam mortuis, in solo pectori ad vitales spiritus palpitareret; vovit, prout potuit, quod dominam Birgittam cum oblatione sua, si Deus sibi suis meritis vitam concederet, visitaret. Quo facto, statim sensit vitales spiritus paulatim ad singula membra redire, sicut eos prius ab ipsis membris paulatim senserat discessisse.

39 Mulier quædam in Salaa Arosien. dœc. habens filiam quatuordecim annorum, que a quarto nativitatis sue anno morbo epileptico tam graviter laborabat, quod trdecim vicibus in terram cadens et spumans miserabiliter affligeretur die quolibet, vovit pro filia, quod una C secum dominam Birgittam peregre visitaret, si suis meritis sanaretur, et statim sine mora est filia ejus sanata, et tam mater, quam filia Vuatzsteno venientes devotissime votum suum perfecerunt. In parochia Fialansbro Arosien. dœc. infans quidam septem septimanarum per duodecim dies infirmatus, tandem ab omnibus est mortuus per unius horæ spatium judicatus, cuius parentes cum lachrymis dominae Birgittæ auxilium pro infante mortuo implorabant; et statim infans revixit, et parentes cum suis oblationibus Vuatzstenum, sicut voverant, pervererunt. Cum jam in autumno plures naves periclitarent apud Malotrandæ, apparuit dominæ Birgitta cuidam in una illarum navium dicens sibi: Vis evadere periculum mortis? Et ille: O Domina libentissime. Tunc illa: Promitto, quod limina mea in Vuatzsteno visitabis. Et ille: Promitto. Quo facto, omnes de illa navi ad terram salvi venerunt, quamvis navis in partes minutissimas frangeretur, et omnes de aliis navibus mergerentur. Sed quod iste in-

ditionum
brachii dol-
rem tollit, na-
vis incendium
extinguit.

40 Mulier quædam prope Alvastrum i monasterium Ordinis Cistercien. pauper in peculio, sed dives vita pura decem annis cum dimidio continua in dextero brachio dolorem gravissimum est perpessa, que invocans dominam Birgittam vidit eam in habitu et dispositione, sieut eam prius plures viderat in dicto monasterio Alvastro, dum ibi moram fecerat adhuc vivens, que dixit sibi: Tu rogas me pro recuperanda sanitate. Roges potius Deum, qui hoc et omnia potest. Libenter juvabo te rogando tecum, et certa sum, quod Deus exaudiet nos. Et hoc dicto, mulier ab omni dolore liberata est. Et modicum post, cum dicta mulier quædam nocte pro pace E et reformatione status regni Suctiæ devote Domum exoraret, iterum apparuit ei domina Birgitta in habitu et dispositione, quibus supra, dicens ei: Propter multa gravia peccata in hoc regno impunita Deus extendet super regnum virgam suam: et ecce misericordia aperta est omnibus se humiliantibus, qui pauci sunt. Adhuc superest induratis gravis afflictio iræ Dei. Quidam de Lincopen. civitate h, ex Aquisgrano l sua peregrinatione secundum votum peracta, in mari constituti ad propria revertendi spem habuerunt. Navifm, in qua erant, inter procellas reluctantem ignis fulminis in summitate mali protinus incendebat. Qui periculum mortis evadere diffidentes genibus flexis auxilium Dei et B. Birgittæ cum lacrymarum suspicis implorabant omnes in navi una voce voventes, reliquias suas in Vuatzsteno visitatores, si petitionum suarum celerem consequerentur effectum. Hoc facto, quasi per manum alicuius fuit fulminis incendium in mare projectum. Illi de tanto periculo liberati, dum ad portum desideratum applicuerint, ad Vuatzstenum devotionis causa transiunt dominæ Birgittæ. tamquam benemerite, laudem et gloriam referendo.

41 Mulier quædam in partu laborans tam gravem perpessa fuit, ut infans in utero matris moriebatur, pro quo votum factum erat, ut, sanitati sibi redditâ, statim ad Vuatzstenum vaderet: facto vero voto, mulier ad se rediens perit, et infans revixit. Restitutus quidam, in parochia Singuntum Arosien. dœc. m commorans, qui a parentibus uxoris sue sepius argebatur (nam dixerunt, eam ab eo exosam haberi et suspectam; verum fuit, quod eam jugiter verberibus afflixit) nocte quædam, cum sana cum eo dormitum ivisset, morte subitanea juxta eum jacens expiravit. Mane autem facto, ipse uxorem suam defunctam inveniens, Deum et dominam Birgittam cum magnis lacrymarum singulibus in loco secreto suppliciter exorabat, ut ipse sue mortis innocens ab uxoris sua parentibus posset evadere sine damno. Parentes vero ejus et vicini ad tantæ tristitiae spectaculum occurrentes et credentes, eum esse auctorem sue necis, funus ad feretrum posuerunt, mortem ejus amarissime dolentes. Dum autem

vir

et epilepti-
cam morbo
liberat, pue-
ro vitam
reddit, et
navifragos
servat:

A vir pro vita ejus, et ut expers sinistre suspicacionis fieri posset, in orationibus suis procubuit. Ipsa vita restituta, modicum se erigens, sororem suam viva voce sic affata fuit: Soror mea, ad quid venisti huc? Et se circumspiciens, a plurimis amicis suis circumstantibus causam adventus eorum interrogavit. Illi vero asserebant, morte ejus percepta, se venisse. At illa, oculis in colum elevatis, sic dicitur respondisse: Laus et gloria sit omnipotenti Deo et gloriosa domina Birgittae, cuius precibus pristinæ vite ad tempus merui restitui. Vir autem suus, ipsam audiens vivam, celeri gradu accessit ad eam, flexis genibus humiliter deprecans, ut ipsa, parentibus suis audiensibus, palam insinuaret, si ipse mortis sue causa extitisset.

*ad vitam re-
vocat; puer
pustulus, mu-
lier inconti-
nentia labo-
rans,*

42 At illa negavit dicens: Non, sed secundum voluntatem Dei hoc factum est, ut ostenderetur immensa Christi charitas, qua sponsam suam Birgittam amplecti dignatus est, cuius interventionibus in brevi de hac valle miserie disjungi debeam; et statim sibi sacerdotem vocari petit propter Deum. Quo veniente et facta confessione, perceptaque Eucharistia et extrema Unctione, ut vera Christiana, suum spiritum in B manus Domini commendavit, marito suo a sinistre suspicionis opprobrio liberato, et pluribus presens miraculum audiensibus, Deum pro sua magna gratia laudaverunt, et dominae Birgittae limina se visitatores, cum magna devotione promiserunt. Puer quidam pustularum patiens infirmitatem, iam extremum spiritum agere videbatur, pro quo mater et parentes voverunt, visitare locum Vuatzstenum cum oblationibus, et statim puer convalescens sanatus est. Domina quadam, vitio incontinentia laborans, quadam nocte rapta in spiritu vidi diabolum in figura horribili dicentem: Numquid tu credis, quod homo in terris peccata dimittit? Mihi utique data es et tecum descendam in infernum. Domina utique illi ultra modum turbata apparuit persona mira pulchritudinis dicens: Dic diabolo, Misericordia Dei omnibus aperta est, ideo adjutorio Dei nolo peccare amplius, propterea nil tibi mecum est. Quo dicto, diabolus clamans dixit: Væ mihi, quia utique perdo jus meum, et jam incipit augeri invidia mea et miseria mea. Evigilans itaque domina vidit in visu personam mire fulgentem sicut prius, quæ dixit: Ego sum Birgitta, quæ de Roma veni. Confortare et esto stabilis. Ego enim, quod sic placet Deo, adjuvabo te in tentationibus tuis futuris.

*graviter lx-
sus, puer
obsessus, in
aquam la-
pens;*

43 Quidam nobilis fugiens inimicos suos transfixus est in pectore ita, ut de vita ejus desperaretur, quod non minimum exhibat de sanguine vulneris. Transactis aliquibus diebus, votum vovit ad Vuatzstenum, et statim cœpit sanguis fluere de vulnere et paucis diebus sine medicamento sanatus est. Quidam puer septemnisi novem vicibus arreptus est die quolibet a dæmonio, quem mater vovit ad Vuatzstenum cum oblationibus, et veniens non sine admiratione omnium est curatus. Vir quidam in superioribus partibus Sueciae, attediatus de vita, multis vicibus tentabat seipsum strangulare, cuius uxor vovit eum ad Vuatzstenum cum oblatione. Igitur eodem die, quo tentabat ire, ut adimpleret votum suum, percussit se in tibia securi, de qua infirmitate decubuit aliquibus septimanis; cumque jam mulier surrexit, ut adquaret gregem suum, in

*AA. MONS.
VASTENENSI-
BUS.*

glacie cecidit in aperturam, quæ aperta fuerat pro adquando grege, et ibi in aqua jacuit quasi per horas quatuor, donec uxor et filius et plures eum extraxerunt ab aqua, qui portatus ad dominum nihil omnino recepit de aqua in corpus suum, nec infirmatus est, nisi quod frigus de glacie et hyeme patiebatur: dixit enim, quod Domina quadam posuit super eum mantellum suum dicens: Ego te juvabo, donec venies ad locum meum Vuatzstenum. Igitur vir ille impedit, quod promisit.

44 Quidam in parochia Felkare Arosien. dicitur, *mortui item aliquot* surgente mane uxore sua pro opere necessario agendo, requiescebat in lecto cum duobus filiis parvulis, qui ululatum horribilem subito emitentes mortui sunt, quorum membra ita livida, livoreque tumentia effecta sunt, acsi baculis lessa essent: quod videns patér lacrymis, singulis in stubam n portavit, et eorum morte nimum anxiatus, ultra modum etiam pavidus, et * quasi interactor eorum ab aliquibus suscipietur: mater vero puerorum plenam in dominam Birgittam habens fiduciam, ea quod audierat crebro famam miraculorum ejus, vovit pro altero dicens: O Domina reverenda, si reddideris mihi istum vivum, portabo eum ad locum E tūum Vuatzstenum cum oblationibus; cuius spiritus statim cœpit in corpus paulatim intrare, sicut solet die mortis appropinquantis paulatim recedere. Unde mater exhilarata dixit: Laus omnipotenti Deo et tibi, o domina Birgitta. Jam vadam ad parochiale ecclesiam, faciamque in honore Dei cantare Missam. Postquam *, transactis fere tribus vel quatuor horis, mulier magorem concipiens fiduciam dixit: O Domina gloriosa, scio, quia potens es apud Altissimum, et istum adhuc jacentem mortuum reddere mihi vivum, sicut reddidisti alium. Qui statim eo modo, quo prior, vivificatus est. Hæc mulier cum multis viciniis suis circumstantibus in Carnisprivio venit Vuatzstenum, ostendens ibi dictos pueros coram multitudine populosâ.

*ejus opem ex-
periuntur:
crux male af-
fectum, et do-
lorem capitis
sanat:*

45 Mulier quedam ex Ekmgia civitate Linconpen. perperit infantem in ultimo spiritu constitutum, qui et statim mortuus est. Unde mulier antedicta, nimis dolore afficta, maxime quia infans sine baptismo decessit, cœpit cum omnibus circumstantibus se dominam Birgittam lacrymos se rogare, ut proles sua tamdiu vita redderetur, quamdiu baptizaretur. Quo facto, non sine admiratione et congratulatione omnium circumstantium revixit infans et baptizatus est. Hæc mulier, aliquibus septimanis transactis, veniens Vuatzstenum et portans secum dictum infantem vivum et incoludem, omnipotentem Deum et B. Birgittam collaudavit pro gratia sibi facta, similitudinem infantis argenteam offerendo. Mulier quedam, fracto cruce, dolorem vehementissimum passa est per dimidium annum: hæc in sui auxilium dominam Birgittam invocabat, et statim nocte sequenti, cruce integro sanato, ab omni dolore liberata est, et, facto mane, surgens sana de filii limi, quæ secum habebat, paratam telam parvam texendo paravit, et pedibus suis expedite ambulans venit Vuatzstenum, et eamdem telam devote offerens, cum magna gratiarum actione sanationem suam publice recognovit. Civis quidam de civitate Stocholmen, habens vermem in aure, dolorem capitis gravissimum passus est per unum mensem: hic tan-

dem

AA. MONS.
VASTENEN-
SIBUS.

dem audiens, qualiter multi in suis miseriis per dominam Birgittam fulcirentur, vovit peregrinando videre ossa sua in Vuatzsteno collocata, et statim, excuso verme, aliquantulum sensit remedium, et veniens ad dictum locum Vuatzstenum coram confessore confessus est, se omnino tunc esse curatum, Deum in sua Famula magnifice collaudando.

46 Quidam equitans super glaciem, cum appropinquaret ex improviso juxta flumen propinquum, decidit, fracta glacie, in aquam cum equo, quem dum unda et cursus fluvii vehementer traheret, nec glaciem apprehendere valeret, venit ei in mentem vovere se ad limina domine Birgittæ et vitam suam correcturum, et mirum dictu, statim equus traxit se ad partem glaciei et ita faciliter ascendit cum equo contra spem omnium, ac si manus hominum ipsum levassent. Ille igitur veniens ad terram, cum iter arripuissest ad domum dominæ Birgittæ, ipsa nocte apparuit ei Domina quedam habitu reverendo dicens: Cogitas venire ad domum meam, nihil proderit animæ tuae, nisi corium, quo circumligata fuit lingua tua, solveris pura confessione. Qui ex verbis istis compunctus venit, et cum lacrymis totam vitam juventutis sua confessus est. Nam quoddam horribile peccatum perpetraverat, quod statuit in corde suo nulli se aperire, antequam sciret se moriturum. Attamen frequenter de aliis peccatis confitebatur, concludens isto modo confessionem: Peto, inquit, absolutionem de omnibus, quæ dixi, et etiam de his, quæ non dixi. Cum vero hoc peccatum diu celatum aperiusset, sensit mirabiliter se allevatum: antea quippe tamquam gravissimo onere constrictus erat.

47 Quidam in amentiam raptus est ita, ut omnino perdidera sensum; cumque in oppido extra ecclesiam Lincopen. die nocte gravaretur, et vix a multis teneri posset, dicens, quemdam hominem tetterimum stare ante se montem* ad sequendum eum, et multa inepta loquebatur. Famulus itaque istius vovit, ut, si dominus suus sensum obtineret, non solum visitaret domum dominæ Birgittæ, sed perpetuo ei cum suo domino se servitum. Insuper quoque posset, inducere velle eum ad ejus amorem et honorem. Et sequenti nocte bene convulxit dicens: Multa loca pertransieram, multas personas tetterimas videram, sed inter alias vidi dominam Birgittam cum duobus comitantibus se loquentem. Facio, inquit, quod servus tuus promisit pro te, et proderit tibi super omnes thesauros. Qui complevit votum, non solum in sensibus, sed et in anima est emundatus, abnegans omnes impietates et consuetudines vanas. Mulier de More Lincopen. dicens, cum novem diebus periclitaretur in partu, quæ* vovit multa et multa, sed nihil omnino profecit. Tandem voverunt multæ feminæ circumstantes, quod ipsa cum omni domo sua visitaret domum beatæ Birgittæ, et mox ad horam peperit tanta felicitate, quæ cum octo prius perisset infantulos, nunquam tanta facilitate et levitate et columitate prius pariebat. Puer quidam mortuus plus, quam ad tres horas rigidus et frigidus jacebat. Cumque jam omnes flerent, mater votum vovit dominæ Birgittæ, quod, si puer revivisceret, non solum visitaret limina ejus, sed et ei perpetuo deserviret. Et statim, modico intervallo facto, puer, surrexit vivus. Quo facto, venit mater cum pueru Vuatzstenum, et

submergen-
dum servat,

amentem sui
componere
facit, e partu
laboranti
adest, et
mortuis de-
novo vitam
reditur.
monentem

abundat

testimonio multorum fide dignorum ita factum D esse, ostenderunt. Item consimilis gratia de alio puer narratur, qui longiori spatio temporum quasi ad successionem unius magnæ candelæ jacens mortuus, facto voto ad dominam Birgittam, surrexit vivus.

ANNOTATA.

a Brinnum seu Bruna Moraviæ oppidum hic indicari videtur, cum mox num. proximè seq. sistantur lectori S. Birgittæ exuviae, in Sueciam transferendæ, primum in Polonia, dein vero in mari inter Alemanniam et Sueciam.

b Vide Annotata in cap. 3, lib. 3 Vitæ S. Catharinae a Bertholdo scriptæ, lit. i.

c Vide Annotata ibidem lit. d.

d Vide ibid. lit. k.

e Vide lit. a in Annotatis in part. i Miraculorum S. Birgittæ.

f Colitur secundo ab urbe Stockolmensi miliiari Sudermanniam versus.

g Pro hoc et similibus, que deinceps occurrent, locis minus notis vide Annotata in cap. i lib. 3 Vitæ S. Birgittæ, a Bertholdo scriptæ, E lit. c.

h Seu Gothia Occidentali, Sueciæ regione.

i Ad lacum Vether in Suecia.

k Vide lit. a in Annotatis in part. i.

l Oppidum Germanicæ in circulo Westphaliæ.

m Vide lit. a in Annotatis in part. i.

n Hypocaustum.

PARS VI.

Auctoribus monachis Vastenensi-
sibus.

CAPUT I.

Miracula aliquot anno MCCCLXXIV
patrata.

F

Benedictus ergo Deus, et Pater Domini nostri Præmissæ Jesus Christi, pater misericordiarum et totius consolationis, qui misericordias in famulis; etiam jam mundo senescente; fide vero bonis operibus approbata, fere ad occasum mundo tendente, in finem diligendo suos charitatem suam ostendere dignatus est, quique per placita sibi merita venerabilis Birgittæ de Suecia haec supradicta miracula, et multa alia, quæ, ne legentes afficerent tedium, non sunt scripta omnia in libro hoc, operari dignatus est. Et [ob] hoc scripta sunt, ut creditis, quomodo haec erat vera Dei famula, quam tam hujusmodi signis non immitto admirandis dignificaverat et quotidie dignificat, omni nationi, quæ sub cœlo est, digne colendam exhibet, quæ a primis juventutis sue annis jugo servitutis sue levissimo se subjecit: ita quod cum marito suo devote visitaret Romam, et Compostellam a, et multa alia loca, in quibus Sanctorum reliquiae requiecent, rediensque ad patriam ad continentiae perfectionem adduxit eumdem, ut multis annis simul

A simul sine exactione, et redditione dibiti conjugalis viverent, jam adhuc ligata matrimonio, sobrietatem vidualem victu et vestitu præferebat, devotioque cordis ejus et orationum instantia magna in ea futura resignationis et gratiae perfectionem præmonstrabant.

revelatio-
num.

b

c

d

S. Birgitt

abundat

supple :
videt, aut
quid simile

C

factarum,

an oppo-
sita?

49 Cumque jam a lege viri soluta esset, bona sua haeredibus et pauperibus distribuens, et a mundi delectationibus et patriæ retinaculis parentumque solatiis se expediens, et ex iussu Christi ad Romam iter arripiens *b*, ipsum pauperem pauper sequens, nihil sibi nisi simplicissimum victum et vestitum a generis sui nobilitate *c* contemptibilem retinebat. Propter quod et ea, quæ omnem mundi consolationem abjecerat, mirandis consolationibus, gratis et revelationibus est divinitus illustrata, sicut in libris Revelationum sibi cœlitus ostensarum lucidissime continetur. In quibus omnibus non suam, sed Dei gloriam querens, latere quidem ab humilitatis custodiam maluisset, nisi quantum ad proximorum salutem prospexit, et ideo Spiritus vel Christi potius sibi insuper apparitiones confessori suo *a* adhuc in corpore viventi, et B omnibus his, verum testimonium perhibentibus (scimus enim, et vere credimus, quia verum est testimonium ejus) manifestare jussa est, cui in spiritualibus humiliter obediens, omnia sibi divinitus ostensa non sine devotionis lacrymis revelavit. In quibus, inquam, Revelationibus ostenditur incomprehensibilis et inexcogitabilis Christi Dei et hominis pietatis charitativa dignatio.

50 Atque hinc omnes propter preces et merita Matris misericordiae Virginis Mariæ, Sanctorumque surum ab æstu peccatorum et ad postulandum misericordiam placidissime convocantur. Unde Dominus, cui est proprium misericordia semper et parcere, in his Revelationibus suam omnipotentiam sue divinitatis in sublimitate maxime miserationis indicat, ut inexcusabiles sint omnes, operante divino iudicio, qui misericordiam tam leniter, tamque dulciter exhibitam contempserint: numquid non excusabiliter dignus est justitia divini iudicii fieri ***, qui tam dulcibus verbis et operibus, quam hujus apparitionis seriem contineat *** oblatam sibi contemnit admonitionem et respuit miserationem? Quapropter præparent omnes animos, et expandant voluntatum suarum sinus, ut mensura misericordiae bona, scilicet super meritum confecta, super speratum cogitata, super desiderium et omnem cogitationem superfluens per mediaticem matrem Dei et hominis a Filio suo fonte omnis pietatis infundatur: nec suspicio illa fallacis spiritus mentibus ista legentium obrepat: non enim credendum est, quod spiritus malignus vero justos decipiat, vel peccatores in melius convertat, vel charitatem, quam non habet, cordibus frigidis infundere queat, vel in aliquo gloriam Dei, cui invidet, promoveat.

51 Sicut enim impossibile est, quod spiritus veritatis loquatur mendacium, vel a justitia quemquam avertat, vel superbiā, vel invidiā cordibus sibi subditis insipiat, vel omnipotens Dei contemptum adducat, et spiritu falsitatis oppositum *** horum malorum propter inolitam ei malignitatem et nequitiam omnino sunt interdicta, et si forte quis hoc, vel aliquid horum bonorum spiritui maligno possibilia esse ad faciendum contendat, consequens est, quod

Octobris Tomus IV.

opposito horum spiritui maligno, et sanato possibilia esse contendat, et veniat mendacibus error, ut mala Deo et bona diabolo tribuantur, et justorum princeps et rectorum credatur diabolus; impiorum vero structor et investigator *** Deus esse *AA. MONK.*
VASTENEN-
SIBUS.
** an oppo-*
sita?
** an instiga-*
tor?

Jesu Christo et amantissima matre sua Maria Virgine sint misericorditer ostensa, credere nequivelit vel voluerit, operibus ipsis credat. Ipsa enim operat testimonium perhibent, de cuius spirituali locuta sit vivens in corpore, qua carne soluta tantis miraculis quotidie succurendo illustratur. Incredibile enim, imo impossibile esset, quod Deus secretorum cognitor, hanc tam mirabiliter dignificaret mortuam, si tanta, quæ in Revelationibus continetur, contra scientem omnia adinventione propria fingere præsumpsisset.

52 Hæc autem miracula, quæ in hoc parvo *et miraculo-*
rum ejus en-
comio,

f

g

h

53 Benedictus Deus et pater Domini nostri *ad hæc litteris* Jesu Christi, pater misericordiarum et totius consolationis, qui ad ædificationem et consolacionem surorum in primis temporibus per servos F suos Prophetas fecit magna et inscrutabilia et mirabilia absque numero, salutemque magnam in medio terræ, dum in Iudea tantum notus esset. Intrante vero tempore miserationis gentium, dedit hominibus scientiam Altissimus honorari in mirabilibus suis, in his curans, mitigabat doleres per mundi climata circumqueaque, cum in omnem terram sonus prædicationis Apóstolorum procederet, manus suas extendens tunc in sufficientia ad sanitates et signa et prodigia fieri pro nomine sancti filii sui Jesu, quæ Suetia Borealis regio audita percipiens, suave jugum Domini sponte suscepit, evulsiusque spinis perfidie et tribulis idolatriæ, ut vinea fructifera fructus justitiae germinaret. Et hec vinea, de tenebrosis idolatriæ tritum Egyptiorum ergastulis prælucente lumine, gratia Dei, translatâ, ejusque dextera firmis fidei radicibus plantata, nec non sedulis colestium dogmatum imbris per doctores Catholicos *i* irrigata, licet aliquoties, raro tamen miraculorum in signis ad ubiorem virtutem perfectam fuisse dignoscitur illustrata.

AA. MONN.
VASTENENSI-
BUS.
consignanda

* nominat

Vastenenes
monachi

k

l

se accingunt.

m

54 Unde in illa nonnulli dé votis cupiebant affectibus hujusmodi calefieri, et ad amorem divinum ferventius accendi, ne Aquilo ille, a quo panditur omne malum super habitatores terre, aliquos imbecilles ejus palmites gelu perfidiae posset exurere, seu radices ejus extirpare. Quorum desideriis Dominator virtutum, qui cum tranquillitate judicat, et magna reverentia disponit omnia, benigniter accurrens ineffabili sua sapientia ad nos habitantes in his extremis terre finibus, regno videlicet Sueciae predicto, attingendo invenit magni pretii mulierem, vi deliceat venerabilem et sanctæ memoriam dominam Birgittam, virtutem armis contra vitia valde fortem, ut in illo libro de Vita ipsius plenius declaratur, et sibi revelando secreta cœlestia Sponsam suam et filiam suam creberrime nominatur *, ut in Libris Revelationum sibi vivent in corpore colitus ostensorum aptius edocetur. Et ne humanae conditionis infirmitas nimis tarda ad credendum redderetur, quod Christus in caelo residens, loqui fœmina in hac mortalitate degenti dignaretur, non cessat ejusdem Dei et

B Domini nostri Jesu Christi magnifica gloria Sponsam suam in omnibus circumquaque regnis magnificis, ut infra dicetur, miraculorum prodigiis illustrare, sic pie satisfaciens oculis suis videre mirabilia fieri affectantium; nec non evidenter ostendes, hanc se intime dilexisse, cœbrisque et charitativis locutionibus consolatoriis, nec non admirandis revelationibus letificasse viventem in corpore, ad cuius nominis invocacionem in carne mortua, tam innumera signorum magnalia quotidie dignaretur ostendere.

55 Quæ si omnia publicarentur, unius scriptoris, licet velocissimi sedulitas ea colligere et conscribere non valeret. Igitur ad hoc, ut a pueris dé votis magnificientiae divinae laudabile nomen eo ferventius exaltetur, et agnoscat omne seculum, quanta gloria Deus dignificat in Sanctis suis predictam famulam suam Domina Birgittam a primo tempore, quo ab Urbe Romana ossa sua translatæ sunt *h*, ex præcepto venerabilis in Christo patris domini Nicolai divina miseratione episcopi Lincopen. per partem litteram ipsius sigillo roboratam, nos Gudmarus Frederici *l*, Joannes Giurderi, et Battismundus, licet indigni, presbyteri in monasterio Vuatsteno Lincopen. dico. predicti regni Sueciæ commorantes, diligentiam, quam potuimus, apposuimus ad scribendum in hoc volumine, cum testibus et personarum et locorum, in quibus habitabant, nominibus aliqua miracula, per quæ virtuosus Deus glorificat Famulam suam: sed nequaquam omnia, sed multa valde stupenda referuntur nobis. Collegimus etiam prius aliqua miracula in unum alium libellum, quem reverenda domina Catharina, venerabilis et sanctæ memorie dominæ Birgittæ filia, tulit secum ad Sedem Apostolicam, sigillatum sigillis venerabilium patrum ac dominorum, qui in fine ipsius nominantur, et ex miraculis, quæ scripta sunt in libello, scripsimus sex in principio voluminis cum personarum, testium et locorum, in quibus habitant, nominibus. Facta autem sunt illa sex miracula non longe a monasterio Vuatzeno, et idcirco ad ea testes et nomina faciliter reperi potuimus.

56 Alia vero pleraque *m* facta sunt in remotis partibus et ideo testes ad hæc inquirere sine

difficultate non valuimus; nec * in his sex propter appositionem nominum testium et locorum necessario compulsi sumus dictiones aliquas prætermittere; verumtamen tam illa, quam ista in veritate facta scimus, et vidimus personas, cum quibus facta sunt; licet primo per negligentiam testes vel nomina illi * apponere omisimus. Vere etiam credimus, multa per eam facta miracula, quæ nusquam referuntur ad nos, quod patet per multos hue peregrinantur, et ceram in diversis formis suspendentum, qui ita veniunt atque receidunt, qui nobis penitus nihil loquuntur. Sciendum est insuper, quod multi sunt in partibus istis cognomina non habentes: hujusmodi ergo de oppidis, in quibus habitant, nominamus. Item notandum, quod veniunt aliqui non recordantes præcise dicere nobis diem, quo infirmitas eorum incepit, aut finitur. Diem ergo et annum, quo ad nos veniunt, ponimus, hoc ex plerisque pendentes, quod statim, finita passione, iter arripiunt, quorum aliqui hoc valde debiles attenant, et ad locum ipsum Vuatstenum pervenientes gaudente se per venerabilis domine Birgittæ merita perfecte curationis antidotum in itinere *E* prægustasse. Initium ergo signorum, per eam in partibus istis factorum, hoc est.

57 Contigit anno MCCCCXXIV feria tertia Pentecostes, quod quidam nobilis, Fadheresse nomine, de oppido Sodhrbi, parochiæ Jeroptompta Lincopen. dico. *n* ab hostibus suis capitum, et strictissime ligatus a domo sua plus quam xxx milliaria usque ad litus maris adducitur. Nave itaque parata, qua ad Alemanniam ulterius trudiceretur, ut ibi liberius tantam argenti summam, quantam vellent, ab eo per penas extorquere possent; stans itaque vir ille in litore, doloribus undeaque circumseptus, audivit, quod illi qui transtulerunt reliquias dominæ Birgittæ a Roma, pausandi gratia constiterent non longe a loco, quo ille staret. Illam ergo in sui auxilium, ut saltem in patria sua remeare posset, altis suspiriis invocabat. Et statim armati de propinquo castro Brimi plures et fortiores captivatoribus suis venerunt, et prohibuerunt, ne adduceretur in regionem alteram, sed impuneretur sibi ibi certa summa pecunia pro captivitate solvenda, si justitia sic dictaret, quod et factum est, et ille liber ad patriam dimissus est. *F* Illi tamen, qui juvabant eum, in nullo sibi attinebant, sed huc usque venerant propter inimicos ejus. Ille vero, dum reverteretur ad propria, venit ad illos, qui transtulerunt ossa dominæ Birgittæ, et sequebatur eos, usque dum collocassent eum in monasterio suo Vuatsteno, quo collocata sunt quarto Nonas Julii *o* anni predicti, narrans gratiam factam. Postmodum per reges et proceres liber datum est, ita quod captivatoribus suis obolum postea non solverit. Testes sunt nobiles viri Haquinus Tampe de oppido Ludhigistadl parochia Sydstad Lincopen. dico.

58 Nobilis quidam Hanus similiter nomine in civitate Sadhr. Lincopen. dico. aperte blasphemans laude dignam Birgittam, ubi primum venimus ad regnum Sueciæ in festo Apostolorum Petri et Pauli anni predicti *p*, tanta furia arreptus est, quod non solum vidit multitudinem dæmonum, sed currens ad quamdam arborem et se expolians vestibus, fleetens genua coram arbore se vehementissime flagellavit; et qui solebat ante dicere, Quid mihi de illa *furiis actus* tula

A tula et de reliquiis suis, et si haberem unum equum valentem xl marcas, de illa nihil penitus curarem; postquam se flagellasset, inventi unam equam miseram et super eam sedens equitavit ad ecclesiam S. Laurentii Sudhriopen *q.* ibique dimittens equam intravit ecclesiam, claudens ostium super se solum cum virgis et baculis totum corpus suum et caput miserabiliter vulneravit. Quod percipientes amici sui veniebant, et pulsabant ad ostium, ut eis aperiret. Ipsa vero negante, ipsi tamen per aliquas fenestras ecclesiam intraverunt. Quod ipse videns, quasi pro sevis hostibus cum baculis, quibus se prius percusserat, se defendit, quem ipsi per astuta consilia capientes ad hospitium suum importune traxerunt.

*mentis trans-
quillitatis
reddiuntur.*

59 Ille autem ex dementia sua digitos dentibus mordens, impropersis eis et clamans, Vos maledicti latrones et tyranni ita male locutis estis de illa beata domina Birgitta, sicut et ego; ita digni estis maledictione et dæmonum societate, sicut ego. Qui suam et eorum nequitiam detegens, tandem reddit ad sensum suum et votum vovit visere reliquias sanctas. Cumque venisset in mentem prius ire ad limina Aquisgrani *r.*, quia prius hoc voverat, et non impleverat, statim iterum arripitur, et gravius more solito multitudine dæmonum vexatur, et cum aliquantulum respiraret, habito consilio cum quodam viro discreto, promisit, ut monasterium Vuatzstenum visitaret. Qui arripiens iter primo, quasi mole quadam depresso vix ire potuit; sed egressus civitatem in maxime humilitate, pauperrimo habitu, nudis pedibus, per longas duas dietas venit ad locum destinatum, et tanta facilitate iter suum peregit, ac si infirmus non fuisse. Deo gratias referens, oblationem suam humiliter offerebat. Testes sunt honorabiles viri dominus Laurentius, curatus ecclesie predictæ sancti Laurentii, et frater suus dominus Tostus, vicecuratus ecclesie S. Trinitatis in civitate predicta.

60 Nobilis quidam Regualdus, Inolisson nomine, de oppido Idhmg, Parochie Naselta Strangen. *dioc.* s' paraliticus effectus fuit, ita quod nullus membra dextera partis usum haberet, et loquendi, videndi, audiendi officium amisisset.

Quod videntes uxori ejus et sacerdos curatus ibidem dominus Joannes, et sibi plurimum condolentes, voverunt pro ipso, cum ipsem non posset, quod ipse visitaret reliquias dominae Birgitta in Watzsteno, oblaturas pro qualibet articulo, usu officii sui naturalis carente, unam marcam cere. Quo facto, mirum in modum paulatim sensit se sanari; qui circa Nativitatem beatae Virginis veniebat Watzstenum humiliter implens votum suum. Testes sunt Joannes predictus, pater Styrbertus abbas monasterii Vilete ejusdem dioc. et Laurentius de oppido Thiorby ejusdem parochie.

61 Honorabilis pater Stibernus abbas de monasterio Juleta Strengien. *dioc.* t ad Watzstenum direxit litteras in haec verba: Reverendo viro domino Petro, Priori Alvastri *u.*, in Vuatzsteno existenti in Domino salutem. Abscondere copi, quod experior non abscondendum esse, videlicet quod Domina illa gloriosa, domina Birgitta magna, dum invocata fuerit, in aquarum periculis auxiliatrix erat. Nam in Stagno Maler *x* proposito passagium Ologasund navem ascendit transitus versus Strengines *y*, extensoque velo sub illo vehementi flatu, qui erat circa fe-

stum B. Martini, scopulo quodam læsa est navis; AA. MONN. fracto autem gubernaculo et rupta navi, velum VASTENENSIS deponere volebamus, sed non potimus, flatu instrumenta veli stringente; sique navis velocius currens fortius rupta est. Tandem velum trahere volentes in tanto periculo Missam, Salve, sancta Parens, in honorem gloriose Birgittæ dicendam vovimus, et tantum protinus relevamen accepimus, quod nec minima gutta aquæ percipiebatur navem intrare. Pueri autem et famuli, priusquam navis rumpebatur, ad unam leucam pluries exhauserunt aquam, quia navis propter vetustatem porosa erat, rupturæ vero tam ample fuerunt, quod non erat in manu nostra auxilium ferre.

62 Ipsius itaque ab invasione aquæ mirabiliter *depellitur*, exemptis, etiam, pori, qui ante receptorunt aquam, tanto deferentes facto quieverunt. Veruntamen aqua, rupturis alludens, inconsuetum sonum dedit, mira reluctance potentia, quippe in comparatione tantæ resistentie ostendit, se in tali acti- one minoris esse potentie et virtutis. A terra utique remoti eramus sub isto facto ad longam dimidiam leucam, et navis postmodum remis ad E terram ducta et in portu firmata, aqua mox cœpit absorbere. Post hujus reparationem famuli se habuerunt in exhaudiendo aquam de navi, si- cut ante fractionem: me autem descendente de navi Strengenes, et famuli persecutabantur viam versus civitatem Stocholmensem *z*, ubi eadem navis penitus est destructa, illæsis tamen famuli et rebus nostris. Hæc itaque facta sunt non invocatio merito, sed invocatio nominis dignitate. Et quid igitur tantæ auxiliatrici rependemus? Scimus pro certo, quod ipsa re vera et nomine ve- racter extitit bona, invocantibus reis juvamen tri- buens. Taceant adversarii. Valete in Christo semper. Scriptum in crastino B. Vincentii meritis glori- osi. Testes sunt dominus Soal monachus, et sacer- dos monasterii Rinna in terra Gothlandiae *aa* Berocampæ Laurentii Benedicti, Joannes Petri nobisœcum in navi periclitantes. Ista quatuor miracula posita sunt in primo libro, et duo de illis, videlicet de domino Nicolao de Suenthals, et de piscatoribus sequuntur.

*oculus resti-
tuitur, et al-
ter paraliti-
cus sanatur.
bb*

63 Item circa festum S. Nicolai episcopi nobi- lis quidam primo nomine de castro sito juxta civitatem Orobri *bb* Strengien. *dioc.* deridens Dei Famulam altero oculo subito privatus est. Qui post dimidium annum de blasphemia poenitens, et votum peregrinationis ad eam emitteus atque perficiens se, gaudebat amissam præsteriti oculi claritatem recuperasse. Testes sunt Hermannus scura et Villabargh cum ceteris ejusdem castri castrensis. Eodem tempore Jacobus aurifaber, civis dictæ civitatis Orobri, etiam blasphemans Dei Famulam paralisi dissolutus est, qua per tres dies et tres noctes miserabiliter afflictus est, vovit se peregre visere, quam deriserat, qui mox usu firmaque stabilitate mem- brorum percepit, quod voverat, adimplevit. Te- stes sunt conceives et amici sui Aquinus et Joa- nes.

ANNOTATA.

*a De itinere ejus Compostellano vide dicta § 9
Comment. præv.*

b Anno 1346.

c De hac consule § 3 Comment. prævii

*d A confessionibus illi fuere Matthias, cano-
nicus Lincopiensis in Suecia, Petrus Alvastren-
sis,*

AA. MONN.
VASTENENSI-
BUS.

sis, et alter item Petrus, Vastenensis dein confes-
sor generalis.

e An a voce Mendum hoc Adjectivum hic deduc-
citur?

f Qui vitam S. Birgittæ, primo loco supra ex-
cusam, conscripsit.

g Hic adstilisse continuo traditur ædificationi
monasterii Vastenensis usque ad annum 1374 in
hujus loci Diario ad annum 1405.

h Harum in Suecia diocesum notitiam dedi-
in Annotatis in part. i Miraculorum lit. a.

i S. Anscharii, archiepiscopi Hamburgensis,
Danorum et Suecorum seculo ix Apostoli, Vitam
habes in Operæ nostro tom. i Februario ad diem
iv ejusdem mensis: de Suecorum vero conversi-
one agitur § ix. Comment. prævii pag. 401.

k Cepta est ea translatio anno 1373, mense Se-
ptembris; perfecta vero sequenti mense Julio.

l Fuit e comitibus S. Birgittæ Hierosolymam
peregrinantis, uti et S. Catharinae, ejus filiæ, ma-
tris sua reliquias in Sueciæ deportantis, ex Di-
ario Vastenensi ad annum 1389, quo obiit.

m Videntur hic indicari miracula part. 5 su-
pra relata. Vide num. 399 Comment. prævii.

B n Videsis lit. a in Annotatis in part. i Miracu-
lorum supra.

o Die iv Julii.

p Id est, anni 1374.

q Id est, ut opinor Sudhercopensis; de Sudher-
copensi autem Sueciæ portu vide Annotata in cap.
3, lib. 3 vitæ S. Birgittæ lit. k.

r Vide Annotata in part. 5 Miraculorum S. Bir-
gittæ lit. k.

f Vide ibid.

t Vide Annotata in cap. 3 lib. 3 vitæ S. Birgittæ,
a Bertholdo scriptæ lit. f.

u Monasterii Ordinis Cisterciensis ad locum
Vether.

x In Gothia Orientali.

y Strengnesiam.

z Regum Sueciæ modo sedem.

aa Sueciæ Orientalis pars est.

bb In Nericia sitam.

nando cœpit visere locum Watzstenum, soluto D in itinere linguae ligamine, perfecto loquendi prædictus officio, ad propria cum gaudio rever-
sus, est, peregrinatione sua fideliter consumma-
ta. Testes sunt Nicolaus et Laurentius agriculto-
res in oppido prædicto. Petrus sartor de Kaus-
bethorp, parochie Kustha Srengien, dioc. per
novem hebdomadas languore gravissimo laborans,
novem ultimis diebus perditæ sensu atque lo-
quela, nihil omnino comedere potuit. Tandem ad
sensu rediens, fecit votum peregrinationis ad
monasterium Watzstenum, quod, illuc plena sa-
nitate recepta, circa Octavam Epiphaniæ humili-
tis adimplivit. Testes sunt Holinger de oppido Gutamu, Joannes de oppido Frolimbdha ejusdem
parochie.

65 Item circa Purificationem B. Virginis Jo-
annes monachus de Ordine Minorum claustro sito
in civitate Orbuga- c Arosien. dioc. verbis mi-
nus decentibus blasphemans gratiam reverendæ
Dominae nostræ factam, morbo epileptico * subi-
cepit, et visu, auditu, loquela, motu, omni-
que sensu rationabili perditæ, per tres dies et
noctes jacuit quasi truncus inutilis, cuius misere-
ria Dominus Arvidus ecclesiae prædictæ curatus, E
et discrete matronæ ejusdem civitatis Catharina
et Margarita compatientes, fecerunt votum pere-
grinationis pro eo Famulæ Dei, qui eadem hora
surgens sanus, fatebatur, se libenter velle, quod
pro eo voverant, adimplere. Testes predicti sunt.
Ryatiborg, uxor Gymari, de oppido Unidhal-
bagh parochie Hunnita Arosien. dioc. per tres
dies et noctes periculissimæ laboravit, ita quod
mulieres secum existentes de vita ipsius penitus
desperarent. Adveniens post curatus ecclesiae Ar-
nardus pro audienda ab ea confessione, sibi con-
suluit Famulæ Dei votum peregrinationis emit-
tere. Quo facto, infantem peperit incolumem circa
festum Purificationis B. Virginis votum fide-
liter adimplendo. Testes sunt dominus Arnoldus
predictus, Catharina et Ignefridis, convicinæ
sue. Dominus Nicolaus curatus ecclesiae Suau-
hal Linopen, dioc. paralisi dissolutus pro sui
sanatione dominam Birgittam devote flagitavit,
et tempore Quadragesimæ, prout potuit, venit
Watzstenum pro salute recuperanda, ubi in pau-
cis diebus tantum convaluit, quod in sancto die
Pasche, nobis et aliis pluribus videntibus, Mis-
sas in monasterio celebravit, et, hoc est, Nono F
Kal. Augusti anni instantis d suam ecclesiam
sanus regit. Testes sunt honorabiles viri Tiko
curatus ecclesiae Vadhrstada, et dominus Andre-
as curatus parochialis ecclesiae Arrestadha, et
dominus Tyrillus de domo S. Spiritus Skamen-
gen.

66 Decem viri cum pueri parvo sedebant ad pi-
scandum super glaciem in stagno magno, mo-
nasterio Waszstensi adjacenti, ubi talis est
consuetudo, quod, dum appropinquat tempus
resolutionis glaciei, vehementissimo strepitu in-
cipit ebullire et commovere a profundo et ma-
gna violentia rumpere primo parvas rimas, quæ
sunt in glacie, has in modico spatio facient
valde latas, licet glacie in densitate habuerit
plus, quam ulnæ. Et tunc, superioris adjuvante
impetu ventorum, dividitur tota glacie in grossa
frusticula, et tunc multi existentes super ipsam
multoties submerguntur. Et, licet istud videa-
tur mirabile ad credendum, hoc tamen omnis
circumiacens regio attestatus. Sex vero de de-
cem dictis viris commotionem a profundo au-
dientes,

C Miracula, anno MCCCLXXV facta.

Amens, mu-
tua, langui-
dus,

Item anno sequenti, vedelicet anno Domini
MCCCLXXV, Benedictus, monachus Ordinis Prae-
dicatorum de claustru suo in civitate Strengien. a
consistens apud ecclesiam Ekiolistadh ejusdem
dioc. deridens laudabilem Dominam, amens
omnino effectus est per tres dies et noctes circa
Epiphaniam Domini; qui, facto ad eum pere-
grinationis voto, quam deriserat, visitare, viva-
citatem sensum pristinam est adeptus. Testes
sunt honorabiles viri et dominus curatus ecclie-
siae Ekiolistadh, dominus Honichinus curatus
ecclie Ekigeby ejusdem dioc. Item circa
Epiphaniam Domini Nicolaus pistor quadra-
ginta fere annorum de oppido Uthebgrh pa-
rochiae Hunnita in vallibus Arosien. dioc. b a
nativitate mutus, auditæ fama miraculorum,
per quæ omnipotens Deus mirificat Famulam
suam, gratia adipiscendi usum loquela peregrin-

A dientes, et stagni consuetudinem non ignorantes, cursu velocissimo properabant ad littus, relictis piscibus omnibus, quos prendiderant, ceterisque rebus suis. Alii vero quatuor, videlicet Symdom-quisebargh parochiae Watzstenensis Linopen, dioc. Kar, et Emiregus in Vastesthadu parochiae Orabargh ejusdem dioc. et Dalpho in oppido, et parochianus ejusdem dioc. cum puer volentes sua secum tollere sustinuerunt modicum, et, cum jam præparabant se ad discedendum, viderunt inter se et socios suos aperturam tam amplam effectam, quod impossibile erat eis venire post ipsos, unde ex horribili collisione et commotione glaciei usque ad mortem turbati, cum nihil expectarent, nisi submersionem subitanam, levaverunt oculos versus Watzstenum, dominam Birgittam sibi in auxilium humiliiter invocantes.

plures exi-
muntur;

67 Quo facto, mirum in modum pars glaciei, in quo illi stabant periculissime, in ictu oculi contra violentiam ventorum conjunxit se ad illam partem, que adjecebat littori, in qua sine periculo stabant illorum socii, permittentes eos ad locum B securum accedere. Jamque illis in securitate stantibus, glacies tanta facilitate disjuncta est, quanta conjuncta. Dictus vero puer properans post eos, sed saltare non valens tanta velocitate, quanta illi, cum disjungenter glacies, persiluit in aqua. Quod videntes hi decem viri, et ipsum in nullo juvare valentes, pro ipsis liberatione dominam Birgittam flexis genibus implorabant, qui mox, constituta sibi manu cujusdam, ex aqua levatus est. Illi omnes, cum quibus miraculum factum est, circa Annunciationem Domini venientes ad Watzstenum et lacrymantem præ gaudio, auxilium sibi mirabiliter et misericorditer praestitum pluribus intinabant. Testes sunt Suenon Arnabagh, Aquinus Kuntz de oppido Subii parochiae Ortaton Linco- pen dioc.

brachii do-
lor tollitur,
amens men-
ti;

68 Dominus Nicolaus curatus ecclesie Unighby Strangen. dioc. credere nolens oblocutionibus, honorandam dominam Birgittam blasphemabat. Quod faciens dolore gravissimo in dextero brachio percussus est, quod per tres dies ita intolerabiliter affligebatur, quod nec comedere, sive dormire, aut C aliquid quietius remedium invenire potuit. Tandem intelligens, se propter ingratitudinem erga Famulam Dei factam correctum, pœnituit vovens se intimo corde sibi non derogare de cetero, sed, in quibus possit, digna reverentia honorare. Quo facto, sanitatem pristinam sibi redditam sentiebat. Testes sunt honorabiles domini Henechinus Ekby ecclesie curatus, et Orlandus curatus ecclesie Arabarg ejusdem dioc. Eadem dioc. atque parochia Agbordus de oppido Giamsgre per novem dies insensatus est, pro quo utor et amici votum peregrinationis ad Waszstenum firmiter emiserunt. Qui statim, sensu rationabili sibi redditio, circa Annunciationem Domini votum per se factum devota alacritate complevit, adjungens, quod Vigiliae Famulæ Dei, dum statueretur, jejunaret, et unam Missam ob reverentiam ejus quolibet anno dici faciet. Testes sunt Arnardus suus, Ignemarius, et Karaldus de oppido Ulda ejusdem parochiae.

mortui vita
redduntur,
et carcere
detenta li-
beratur;

69 Margarita de oppido Olkne parochia Biornas Koghi Arosien. dioc. peperit infantem mortuam et totaliter denigratum, cunctis creditibus, quod in lingua ejus niger carbo teneret, qui et magis phantasma, quam homo putabatur. Hæc votum voluit ad Watzstenum, et infans revixit, et colorem et formam decentem in omnibus membris recuper-

ravit. Testes sunt Ingridis et Helena obstetrices AA. MCXX.
et convincinæ sue Agnes de oppido Vualsoni ejusdem dioc. et parochiæ infantem vivum sensit in utero suo, quem postea mortuum intellexit per sex septimanias, et, mirum dietu, testificantibus mulieribus, fide dignis, Margarita et Lucia, que frequenter ei aderant, uno palmo effecta est gracilior sive tenerior, quam fuerat ante, dum infans sentiebatur vivus. Facto igitur voto ad limina B. Birgittæ, mulier peperit infantem vivum, portans eum ad Watzstenum post partum ejus quatuordecim septimanias. Testes sunt mulieres prædictæ, convincinæ sue. Pi- strix quedam, Ramburgis nomine, de civitate Arosien. furti rea deprehenditur et carcere ligatur, ut postmodum ad mortem judicii tradita condemnaretur. Hæc pro sui liberatione dominam Birgittam invocabat, vovens, se Watzsteno laboraturam per annum, et post pusillum soluta, Watzstenum veniens paulo post Pentecosten complet sedulo votum suum. Testes sunt Joannes cum ceteris per eam coctum panem quotidie comedentibus.

70 Mulier quedam, Margarita nomine, de civitate et diocesi Troudenen. e in regno Norvegiae paralitica, muta, totius corporis viribus inconsolabiliter destituta, quasi truncus inutilis, quotidie jacebat in grabato. Huic dormienti apparuit Domina quedam reverendo habitu dicens: Ego sum Birgitta de Watzsteno, jamque curabo te de infirmitate tua, et tu sanata venies ad locum meum, tibi gratiam factam publice confessura. Hoc dicto, quasi unguento medicaminis tetigit membra dolentia. E vigilans autem mulier invenit se omnibus membris sanatam, loquela omnique corporis fortitudine plenarie restituta. Hæc Watzstenum veniens coram presbyteris, ibi existentibus et multis aliis hec enarravit, ejusque membra præcipue in dextera parte carnositate fere carentia satis liquide monstrant pellem, quæ deposita fuerat, ad ambulandum tamen et laborandum robore corporis viguit vigo- rosa. Testes sunt nobiles viri, dominus Petrus Porse miles de Notaby, parochia Lohmand, Linopen, dioc., et Joannes Petri de Vestraby, parochia Var- dahanas ejusdem diocesis.

71 Folquinus de oppido Mordanhuegh, parochiæ Hinnita Arosien. dioc. gravissimo dolore per tres dies afflictus ad Watzstenum contra suarum virium facultatem et amicorum consilium iter, prout potuit arripuit, ubi se gaudebat recuperasse pristinam sanitatem. Testes sunt dominus Arnulfus curatus ecclesie prædictæ, et Petrus de oppido Oppeby ejusdem parochiæ Ingeborch, uxor Olmgeri de oppido Gotaubi parochiæ Panchaby Strangen. dioc., omnino surda per tres annos, facto voto ad Watzstenum ob reverentiam dominæ Birgittæ, et auditus recuperationem, peregrinationis voto surditate deterata, recepit auditum, in Nativitate B. Virginis perficiens votum suum. Testes sunt Joannes de oppido Menghuniston, et Suuono Surabonen. de oppido Solberghem. ejusdem parochiæ.

72 Christina, uxor Laurentii campanarii ecclesie Kyl Strangen. dioc., obessa a dæmonie et totius corporis privata valetudine, sensusque rationabilis in parte perdito regimine, per xv annos continuos afflictie jacuit in grabato, frequenter ab inhabitante se dæmonie audiens horribilia verba et abominabilia, dicente inter alia: Jam extraham cor tuum de corpore tuo, teque morte turpissima condemnabo. Huic in somnis apparuit persona quedam veneranda habitu consulens sibi, quod pro mundatione ab immundo spiritu, sensus atque vigoris corporei restitutione monasterium venerabilis dominæ Bir- gittæ

AA. MCXX.
VASTENENSI-
BUS.

E
paralytica si
mul et muta

F
gravi dolore
affectus et
sorda sanan-
tur;

a dæmonie
obessa;

AA. MONN.
VASTENENSI-
BUS.

gittæ visitaret peregre. Hæc evigilans sensit se ratione vivaciore solito preditam, et cognito, quod multi tunc instabat proxime festum Nativitatis beatis Virginis que reptando manibus et pedibus, cum aliter non posset, cum aliis iter arripiuit. Quæ mox a diabolo liberata, antequam ad locum ipsum pervenisset, integræ sanitatis beneficio tam sensus, quam corporis gaudebat intime. Hæc audientes vix credimus, quod mulier tam diu debilitatem, et crudeliter vexata, tam cito fortificaretur et mundaretur. Adjuravimus ergo Dominum Gregorium ecclesiæ predictæ curatrum venientem ad Vuatzstenum, ut nobis hujus rei plenam diceret veritatem, qui ita gestum esse eam, asseruit constanter fidei juramento. Hic igitur hujus miraculi testis est cum Petro, et Sturborne parochianis suis de oppido B Hamarby.

et fredo ul-
cere labo-
rans curan-
tur.

73 Christianæ uxori Gingolphi de oppido Staffatæ parochie Vist. Lincopen. diœc. f natum est ultius sub inguine, crescebatque vehementissime intumescedo per octo septimanæ, quibus finitis, ceperit ultius in parte media molle fieri atque disrumpi, a qua parte cecidit in terram frusticulum carneum, simile nigro muri admodum magno. Sieque fecit ultius aperturam per septem hebdomadas, quod quidquid illa comedebat aut bibebat in his septem septimanæ per aperturam ulceris effluebat. Comedebat enim capam frequenter inter alia, quæ talis exivit de vulnere, qualiter deglutivit eam. Et eum jam non esset possibile remedium artis medicinalis apponere, mulier illa præ dolore viribus deficiens, facta confessione perceptisque Sacramentis Ecclesiæ, in ultimo spiritu constituta pro restauratione sanitatis incurabilum curatricem dominam Birgittam intimo corde invocabat, vovens, se visere locum suum. Vix votum de labiis cordis ejus egressum est, apertura ulceris C conglutinari cœpit atque sanari; illa vero grabato gratauerunt exurgens paravit se ad perficendum, quod voverat, et in Epiphania Domini g Vuatzstenum veniens ista cum juramento et multis testibus, stans juxta ambonem, et ille, qui illo die faciebat sermonem ad populum, firmiter affirabant. Hujus tamen verbis contradixerunt aliqui, dicentes, esse impossibile, quod deberet per secessum demitti, per talen partem corporis, nisi disrupta essent viscera: que si disrupta essent, probaretur iterum impossibile, quod mulier tamdiu vixisset, his disruptis; salvo, quod quidquid Deus facere voluerit creature, sit possibile creatori. Ut sciremus ergo hujus rei veritatem, audivimus dominum Carolum curatum ecclesiæ predictæ, Vist, qui vera fide asserebat, rem ita gestam fuisse, sequæ ministrasse sibi in infirmitate positæ Sacra- menta Ecclesiæ, et signis probasse evidentissimam veritatem omnium predictorum. Hujus rei testis est cum fide dignis viris dominus Eborinus Chorali in ecclesia cathedrali Lincopen. diœc. parochus; cui mulier hæc eadem confessæ est, et maritus suus Gingulphus predictus Fridhstano, et Tyrgillus de predicto oppido Staffatæ.

D
ANNOTATA.

a Vide lit. a in Annotatis in part. 1 supra.

b Vide ibid.

c Arboha oppidum est Sueciæ in Westmania.

d Nimirum 1376, quo ista scribebat: legendum videtur; et nonne, hoc est, nono Kal. Augusti, ecclæsiam sanus regit.

e Vulgo Dronthem seu Nidrosia.

f Vide lit. a in Annotatis in part. 1 Mirac. g Anni sequentis, seu 1376.

CAPUT III.

Miracula quædam anno MCCCLXXVI
facta.

Uxor Ingevaldi de oppido Inbile, parochia Kare-
clinge Strengien, diœc. circa Octavam Epi-
phaniæ Domini cum labore et dolore maximo in-
fantem mortuum enixa est; pro cuius vivificatione
parentes, postquam per integrum diem naturalem
exstitisset mortuus, fecerunt votum Famulæ Dei,
in quem protinus a fonte vite vitalis spiritus in-
gressus est. Testes sunt Ragualdus, Nicolaus de
oppido predicto. Boëtius duorum annorum filius
Petri coloni ex parochia Clastada prope Watzstenum
Lincopen. diœc. quarta die post Conversionem
S. Pauli deglutivit magnum frustum cuspidis ferri,
quod gutturi ejus ita firmiter est infixum, quod nec
sursum, nec deorsum movere potuit; quod tamen
mater sua, Margarita nomine, longiori digito tan-
gere potuit, sed extrahere non valuit; cernensque
autem, infantem proximo moriturum, portavit eum
in capella jam circumvolutis oculis spirare * vo-
lentem, et pro ea dominam Birgittam humiliiter in-
vocabat: qua orante, ferrum disparuit, et infans
cepit maternas mammillas sugere vultu lœto.
Testes sunt Olavaus et Joannes columni * in præ-
dicto oppido.

75 Fuit in oppido Bro parochia Husaby Linco-
pen. diœc. quidam rusticus dives, Copper nomine,
habens filiam nomine Christinam, que a primis
annis infantiae magnas infestations in somniis per-
pessa est a diabolo, et hæc volens dicere parenti-
bus, non potuit os aperire. Hoc tamen ex signis
aliquibus perpendentes invocaverunt incantatricem
quamdam, que fecit artes suas super eam, et pejus
habuit, quia postea vidiit eum in teterrimis formis
diversorum animalium se terrentium, videlicet
equorum, luporum, canum, serpentium et hujus-
modi. Deinde transacto tempore aliquo, quidam
incantator fecit super eam incantationes, et ligavit
res aliquas circa collum ejus, et pejus habuit.
Quia tunc apparuit, ut puer teterimus xii annorum,
et percutiebat eam sine misericordia, eo
quod plenus esset invidia. Et cum vellent super
eam plura maleficia facere, cœpit fortiter exclamare,
dicens, se eo gravius puniri, quo plura
facerent. Praeterea cum facta esset annorum nubi-
lum, viro tradita est legitime circa festum S.
Martini. Post hæc autem tertia die venit ad eam
diabolus vehementer iratus, et percussit eam
ita valenter, quod cecidit in terram, et conne-
xit ambo genua sua, que ita inseparabiliter co-
hærebat, ac si clavo ferreo confixa forent, ne-
mine

Ejusdem item
oppo infans vi-
te redire,
ular mortu-
pericula eri-
piuntur.
E

* an expira-
re?
an coloni

a dermone
obessa.

A mine ea ab invicem separare valente, jacensque quasi truncus inutilis, non valens movere nec manum, nec pedem, nec aliud membrorum, sed nec lingam ad expedite loquendum, submisse tamen loquebatur, difficulter aliquo intelligente, quid diceret. Odorem non sensit, nisi pessimum.

ac misere 76 Postea circa festum S. Catharinae visu oculorum privata, ita quod nihil omnino videbat nisi diabolum, et circa eum unum oculum, et omne, quod erat cum eo, in illo oculo haec videbat, hic eam tam acriter vexabat, commovebat, et collidebat ad parietes, ubi jacebat, vel sedebat. trahebat eam per crines, et membratim disceperbat, ut omnes videntes eam mirarentur, quomodo vel una hora tantas penas vivens pati posset: O insensata peccatorum obstinata duritia! Ut a malis resipiscas, intellige, quanta malitia puniet animam, in qua servi scelerum enormitatem plene prevalent, et ^{an quem?} cum tanto furore affligit corpus, in cuius anima dominum non possidet. Deinde anno sequenti, anno B Domini MCCCLXXVI post octavam Epiphaniae maritus suus cum amicis suis paravit se, ut transferret eam, et cum iter arriperent, eucurrit cum eis diabolus cum habitu ovalium modernorum, et cadens in quadam lubrica glacie flere coepit: quod videns illa dixit sequentibus se, quod ferner. At illi ridere coepérunt. Ille vero surgens arripuit unum per pedes, et collidebat ad glaciem: alterum vero percussit in dentes cum instrumento, quo minabat jumenta, ita quod sanguis efflueret, et dolentibus illis dixit: Pro tempore vos resistis, jam et ego video. Et quocumque portaretur sive in ecclesia, sive alicubi, semper sequebatur eam diabolus affligendo. Portata autem in cathedrali ecclesia Lincopen, reliquit eam extra cosmeterium, invasitque ab ecclesia redenemut statim nequiter pertractando. Cum jam venisset Vuatzstenum, jacuit in vehiculo, quo illuc translatam est, confluentibus multis de habitatoribus loci, et aliis ad videntem, et in conspectu omnium astantium arripuit eam diabolus per pedes elevans in sublimem, et fecit horribiliter cadere in vehiculum.

exulta 77 Post haec marito cum alio forti viro portante eam in aliam parvam capellam, solito ponderosior effecta est. Postquam autem collocassent eam in quadam loco in capella, arripuit eam diabolus per pedes, volens extrahere eam, frendens horribiliter, quod fere rumpebatur cor eius, videns eum, praetimore. Maritus autem eius attraxit sibi eam tenens per caput, sed retinere non valuit. Sequenti vero die, que erat dies Sabbati, congregatis omnibus in loco illo cantare scientibus, post Nonam et Completorium cantavimus *a* ad expellendum ab ea malignum spiritum hymnum: *Veni Creator Spiritus* etc.: *ter cantando versum illum: Homo steni repellas longius. Ave Maris stella matutina et Antiphonam pro reliquiis.* Et sic cantatum est Dominica, feria II, III, IV et V: interea eam vexabat, et collidebat ad parietem, circa quem stabat, ita horribiliter, quod fere movebatur et tremuit tota capella, ut in fletum excitarentur plurimi hoc videntes, et testificate sunt mulieres eam tangentes, sentire, aliquod corporeum ita moveri in visceribus ejus, ac si foret vicina partui. Unde et dixit ad eam diabolus, qui loquebatur secum. Non ego tibi facio multa sed ille, qui habitat in te, est tibi multo molestior, te gravius affligendo.

78 Quadam autem die positum est caput ^{AA. MONS.} dominæ Birgitta *b* super caput ejus, et ligata <sup>VASTENENSI-
bus.</sup>

semel

b

domina Birgitta posuerat in sepulchro Domini in Jerusalem, et osculabatur manum ejusdem senis presbyteri. Quo facto, venit ad eam totus furibundus diabolus dicens: Jam multa tecum faciunt, posuerunt clavam, quae mihi est pessima super caput tuum, vel quare oscularis manum illius senis pessime fastentem, extensusque manum suam dixit: Osculare manum meam, quod illa negante, coepit quasi blandis verbis, velut amicam, rogare eam, quod a se abjeceret stupulam ilam, quam gerebat in pectori, dicens, se praet vehementia fatoris pessimi quod * redderet sibi, non posse commorari. Inter haec et rogabat eam blandis verbis, ut a capella secum rediret, dicens, se praet anxietae intolerabili non posse audire illum vehementem clamorem, qui resonabat ibi. Quinta autem feria, dum intravimus ad cantandum, cessavit a vexatione ejus, et recedens extra capellam clamabat, Væ, vae, quia jam nihil malum possim tibi facere. Et licet dimisisset eam, jacuit tamen sicut persona, paralisi pessima dissoluta. Sequenti vero die, que erat dies Conversionis S. Pauli, dum in Matutinis cantabatur *Te Deum laudamus* restituta est sibi loqua. Laudabat et illa Deum, dum thurificabantur imagines, sensit naturalem thuris odorem, et dum elevabatur Corpus Christi in prima Missa, recepit visum, clare videns hostiam in manu sacerdotis. Quod cum diceret circumstantibus, repleta est capella clamore alta voce laudantium Jesum Christum, et adhuc de loco, quo jacuit, erigere se non valuit. Finita autem Missa, accessit ad eam dominus Petrus, quondam venerabilis domine Birgittae confessor *c*, et statim surrexit et stetit erecta super pedes suos. Quo facto, convocatis omnibus, cantare scientibus, cantavimus *Te Deum laudamus* et sequentiam *Gaude, Virgo, Mater Christi* et Antiphonam pro reliquiis, cum Collecta *Sancta Maria mater etc.* Et, his finitis, coepit ire offerens oblationem suam ad altare; ibatque postmodum liber, quo volebat; peractisque ibi posthaec decem diebus, gaudentis ad propria remeavit; et tertia die, postquam domum suam ingressa est, ut prius a dæmone iterum arrepta est, totiusque corporis valetudine privata; levius tamen, ut ipsamet fatebatur, quam prius vexata.

79 Deinde in Dominica mediæ Quadragesimæ ad locum prædictum translata profecto Annuntiationis B. Virginis visus et omnium membrorum debita et vigorosa recuperabat officia, decadente ab ea dæmone, et expuente in faciem ejus atque dicente, dum prope esset, ut portaretur in capellam: Jam vilissima facta es, recedamque a te, et eligam pulchriorem. O Domine Jesu, secretorum cognitor, tu scis causam, quare ista secundo percussa es, et nos vidimus pro accepta gratia minus regnari tibi, quam deberet. Nonne ergo propter ingratitudinem maligno spiriti iterum afflignenda tradita est, et typum gerit ad benignitatis tuae accepta beneficia ignaviter ingratorum? Hujus miraculi testes sunt reverendi patres et domini, videlicet Laurentius, canonicus Lincopen, dioc., dominus Sohurus Esgeri, ibidem præbendatus, frater Olavus, Prior claustrorum Fratrum Predicatorum in civitate Arosien., qui die prædicto, videlicet *ac iterum* *ab eodem* *liberatur,*

Annunciatione

AA. MONN.
VASTENENSI-
BUS.

* supple :
omnes pos-
sunt vel
quid simile.
fugantur
oculorum
dolor de-
monumque
præstigie,

d

* on aulo-
num seu ti-
bicum?

B

sensus per-
ditæ restitu-
untur,

* an ad ti-
bie sonos
institutos?

C

* sunt

infantium
submersio
impeditur,

Annunciatione B. Virginis viderunt eam expeditæ ambulantem et pristinæ sanitati restitutam integræ, et dominus Bero, curatus parochialis dictæ ecclesie Hersinæ Lincopen. diœc., qui viderunt eam male habentem et prout *, si velint hodie, hoc est, die S. Laurenti, inspicere bene sanam.

80 Catharina, uxor Joannis campanarii ecclesie Bro Arosien. diœc. vehementissimum oculorum dolorem passa est per longum tempus, pro cuius sanatione maritus suus diversis Sanctis votum faciens, et nihil proficiens, fecit tandem votum Famulæ Dei: qua mox, evanescere dolore, recepit clarum visum; pro qua in Purificatione B. Virginis votum impletum est. Testes sunt doruinus Joannes ecclesie prædictæ curatus, Nicolaus Thidericus de oppido Biergha *d* ejusdem parochiæ. Olavus agricultor de oppido Gitta parochiæ Biornastgoh Arosien. diœc., gravissimo dolore circa Carnisprivum afflictus pes tres dies continuos, audivit duodecim dæmones terribilis in habitu usque ad nates decurto calceis rostratis, et capuciis in summitate exacutis secundum turpissimam consuetudinem aulorum * modernorum juxta se corrizantes atque dicentes, Si vis consentire nobis, ditabimus te divitiis; sin autem nolueris, morte turpissima condemnabimus te nobiscum et usque ad tartara deducemus. Quibus ille semper respondit: Consentiam Deo meo et illi reverendæ famulæ suæ D. Birgittæ, cui votum peregrinationis emiseram, in quam tota fiducia spero, quod in virtute Dei de minarum vestrarum terroribus eripiet: illam enim in omnibus diebus vita meæ, in quibus potero, honorabo. Finitis autem his tribus diebus, horribilis dæmonum visio disparuit, et ille statim, pristina sanitate recepta, perfecit humiliter votum suum. Testes sunt honorabiles viri, dominus Carolus, curatus ecclesie prædictæ, et dominus Joannes, frater ejus secum tunc existens, qui viderunt eum ægrum, et sanatum audierunt ista asserentem.

81 Burgensis quædam, Catharina nomine, in civitate et parochia Orabro e Strengien. diœc. hora Completoriæ in Carnisprivio revertens a convivio, quo eam ad auleas * choreas non nimis honestas sui duxerant, in platea, priusquam venit ad domum suam, a diabolo arrepta est, et ita crudeliter percussa, quod a planta pedis usque ad verticem in omnibus membris esset quasi livida, sensu, loquela, visu, auditu, totiusque corporis perdita valetudine, noctem illam maxima peregit miseria: circa diluculum autem vocati sunt ad eam duo honorandi presbyteri in dicta civitate Orabro tunc existentes, videlicet dominus Erlandus, curatus parochiæ ecclesie Asaborgh, et dominus Gregorius curatus parochiali ecclesie Kyl, qui cum aliis amicis ejus votum peregrinationis ad Vuatzstenum ob reverentiam Famulæ Dei et conservationem afflicte mulieris miserant: cui eadem hora sensus et robur corporis est* non sine admiratione circumstantium restituta. Testes sunt prædicti presbyteri et Jacobus pistor Orabroens.

82 Contigit in caena Domini in oppido Orabro parochiæ Hardlberga Lincopen. diœc., filium Catharinæ viduæ, Tyrgillum nomine, et filiam ejus Helenam casu incauto de ponte quodam parvo cadere in torrentem impetuosum, in quo torrente sunt multa molendina, dicto oppido attinentia, et hora erat quasi sexta: cernens vero mulier se liberis orbatam, spem consolati-

vam sue viduitatis perisse, dolorosis singultibus dominam Birgittam invocabat, ut illa venerabilis Vidua, quæ diu ante mortem mariti, illo consentiente, castitatem servare voverat, laudabiliter vixerat et jam cœlesti Sponso inseparabiliter conjuncta vere creditur, desolatæ et miseræ viduæ succurrere dignaretur, vovens ad Vuatzstenum peregre cum parvulis profecturam, si vivos eos de gurgitibus aquarum recipere posset. Deinde extergens lacrymas ab oculis vidit eos amplius cursu impetuissimo raptos per loca trium molendinorum, et puerum per pedem in prærupto eujusdam magni lapidis detineri, et puellam alii obstaculo adhæsisse, ita tamen, quod aquæ recurrentis inundatio super eos effluaret, licet videri poterant, et quia pro valida torrentis impetuositate navem non esset possibile ad eos attingere, convocabat multam vicinorum turbam qui parabant multa instrumenta quibus succurrere possent, et pertingentes ad eos circa horam vespertinam, invenerunt eos vivos, illæsos et incolumes, ac si in loco florido quievissent, excepto, quod ex omni parte fluvii cursu erant madefacti. Haec mulier in Dominica *f* Quasi modo geniti *f* votum suum perficiens, ista cum gratiarum actionibus publice confessa est. Testes sunt honorabiles viri, dominus Tydemannus, vice-curatus ecclesie S. Laurentii in civitate Lincopen., et Tyrgillus vice consul et civis ejusdem civitatis.

83 Due mulieres, videlicet Catharina uxor Godhsens, et Benedicta vidua, parochia et civitate, quæ dicitur Aaos *g* Lunden. diœc. regni Dacie, peracto in Vuatzsteno voto suo, in Cena Domini revertentes ad propria, quæ, dum irent per magnam sylvam non longe ab ecclesia Ubrichstada Lincopen. diœc., a quadam latrone magnæ crudelitatis et fortitudinis prævente sunt, qui minabat eas lancea sua a solis ortu usque ad occasum per dumos arctos, asperos, atque densissimos plus quam ad duas leucas ad quemdam profundum puteum, longe satius a conversations hominum positum, volens eas præcipitare in ipsum, et in aqua subito suffocatas deprivare eas pecunias et rebus, quas habebant, reputans, ne alia, forte posset aufugere, dum alteram lancea percuteret. Cumque appinquaret ad puteum, dixit eis latro, Intrate cito et submergitimini, aliquoquin perfodiā vos cum lancea. Illæ vero videntes se in januis mortis positas, voverunt, se festine reversuras ad reliquias D. Birgittæ, si merito ipsius crudelitatem latronis vivæ possent evadere. Vix votum de labiis earum egressum est, quod appropinquarent eis duæ aliae mulieres de propinquo oppido, errantes in eremo, quas videns latro, ac timens, plures esse in comitiva earum, arrupuit de his, quas prius insecutus fuerat, unum saccum, in quo erant pecuniae, et alias res illarum, illisque dimisissi, intravit latibula sylvarum. Indigenæ vero mulieres, cognita causa adventus alienigenarum mulierum, dixerunt, se divina providentia sic errasse, et ad illarum auxilium missas fuisse; quia non putabant, ad illam densissimam eremum solis bestiis inviam * in multis annis *latronis* perviam aliquem hominem appropinquasse.

84 Post hæc alienigenæ, ducte consilio indigenarum, venerunt ad prefectum provincie *binx mulieris* eripuntur, Ignemundum Sterlynth, habitantem in Sten-sit non longe a sylva, in qua latro morabatur, narrantes ei, quid eis acciderat, et rogabant eum, inquirere latronem illum armata manu, ut, illo capto,

A capto, possent recipere res suas, quas eis abstulerat. Quibus repondit prefectus: Bene scio, latronem illum latitasse in illa sylva, multosque expoliasse per sex annos, et multoties requisitus per multos armatos capi non potuit, quia diabolus, cui servit, ita procaptat et custodit eum, quod tota provincia congregata ad capiendum ipsum, hunc apprehendere non valebat, et licet jam inquiratur, scio tamen, quod non inventur, nisi tradiderit illum nobis venerabilis illa Domina, cuius peregrinas ausus est spoliare. In illam enim confidens, mittam famulos meos ad ea loca, in quibus latere dicuntur. Qui missi invenerunt eum in primo latibulo, quo coperperunt inquirere, duoque irruentes in eum tenere non valebant, donec tertius adveniens latenter abscondit ei pedem alterum; et sic captus restituit praedictis mulieribus res suas. Postea vero in patibulo prout male meruit, est suspensus. Et illae mulieres postea Dominica prima post Pasche reverse sunt in Vuatzsteno, et cum gratiarum actionibus ista narrabant. Testes sunt venerabiles viri dominus et frater Sueno de monasterio Novaevalis hunc existens apud ecclesiam praedictam Bricstadh, qui directe litteram ad Vuatzsteno ista testificantem, et predictus Ignemundus, cuius famuli latronem illum in suspendo condemnaverunt.

laborans do-
lore capi-
tis, sensibus
destituta,

** pro*

85 Caput et collum Margaritae de oppido Tyngasta parochia Athanaas Strengien, dioc. ex vehementissimo dolore in tantum intumescebant, quod ejus oculi et nares inspici non valerent; cui per amicos per * se facto votu Famulæ Dei, restituta est circa festum SS. Philippi et Jacobi sanitas repentina. Testes sunt Thomas Ignemundus, et Henricus de oppido praedicto, qui sibi praesentes erant, infirmitate durante. Sanctimonialia quedam, Margarita nomine, de claustru Bisabergh i Strengien, dioc., consistens extra castrum apud ecclesiam Viby ejusdem dioc. blasphemando deridere venerabilem D. Birgittam ausa est; quæ statim vindicta Dei percessa sensum perdidit et loquelam. Cumque in hujusmodi miseria quinque dies miserabiliter pergisset, dominus Nicolaus curatus ecclesie praedictæ Viby, et Fr. Benedictus Nicolai de Castro Strengien, votum peregrinationis ad Vuatzstenum pro ea fecerunt, et sequenti die, videlicet feria quarta ante Dominicam Palmarum plene convaluit; in Dominicâ ante Ascensionem Domini devote per se factum votum perficiens, secumque gratiam factam humiliiter recognoscens. Testes sunt, qui pro ea votum emiserunt, et dominus Joannes, curatus ecclesie Ledhborgh Straren. h dioc., et Thorinus Joannis de Covolodhun, parochie Urmarby qui tunc in Vuatzsteno existentes audierunt, eam secum gratiam factam, contentem.

alter item
dolore capi-
tis laborans,
graviterque
exsuscitur
tur;

86 Gertrudis, clavigera Nicolai curati ecclesie Roma Strengien dioc. deridere præsumens venerabilem D. Birgittam subito tam vehementi inflatione et dolore capitis est percussa, quod per tres dies et noctes nec videre, nec loqui potuit. His finitis, pœnituit de facto blasphemia, voto peregrinationis, quod in Ascensione Domini complevit, emisso, integræ est sanata. Testes sunt viri fide digni, videlicet dominus Nicolaus praedictus, et frater Benedictus de Ordine Predicotorum clavistri Strengien. Harealdus, famulus nobilis viri Henechini Molteka de Ulfasa, parochie Ekby Linopen, dioc., ab adversariis suis

Octobris Tomus IV.

tam graviter cum fustibus percussus est, quod AA. mons. VASTENANSI- cecidit in terram et jacuit per tres dies quasi mortuus; non movens manum, nec pedem: deinde ad sensum rediens, et in omnibus membris suis dolorem gravissimum sentiens, pro alleviatione et recuperatione sanitatis divam Birgittam invocabat, vovens, se peregre visere locum suum, et eadem hora surgens sanus circa Ascensionem Domini complevit cum gratiarum actionibus votum suum. Testes sunt dominus Laurentius, vice-curator in Rabyn Linopen, dioc. et Folquinus Officialis nobilis viri Gerardi Suakenborgh de Eneby parochie Naas ejusdem dioc., qui audiebant eum, ita cum juramento firmiter affirmantem.

87 Helena, filia Evæ nominis rustici * de oppido Sokmalad parr. Vedherstalb Linopen, dioc. per decem hebdomadas gravissimo dolore laborabat, et novem ultimis diebus muta penitus effecta est, comedere aut bibere quidam non valebat; unde pater de vita desperans fecit votum pro ea D. Birgittæ, et statim coepit convalescere, plenaque sanitate recepta in Ascensione Domini, quod pro filia pater votaverat, adimplivit. Testes sunt dominus Ciko, curatus ecclesie predictæ, et Joannes rusticus in oppido praedicto. Contigit in oppido Nikhem, parochia Vorghia dioc. Dryganes regni Norvegiae, quod Thorunæ, filiae Ysæ viduæ, crescebat pellicula rubea et valde spissa super oculos, a qua omnino cœcata est per annum integrum, que nullis medicorum artibus removeri potuit. Quod cernens mater vovit, se cum filia pergere ad Famulam Dei, et mox pellicula illa, quasi cera, a facie ignis evanescente, puellæ restitutur clarus visus. Haec mulier cum filia ista nobis in Ascensione Domini enarrabat. Testes sunt Thorlrior, et Samundir, rustici in oppido praedicto Sokmalad.

88 Nobilis quidam Gotherinus, Gaste nomine, *captivus* civitate, parroch. et dioc. Osloen l regni Norvegiae circa Dominicam Palmarum, i jumento domino suo rege Aquino, capitul. et in Akesborgh in carcere tenebroso cum uno famulo suo includitur, et cippo ligneo catenisque ferreis strictissime vinculatur. Hic, cum tanta miseria multis diebus affligeretur, tandem D. Birgittam pro sui liberatione invocabat. Post haec evoluti aliquibus diebus, per quemdam amicum suum lima sibi in die S. Joannis Baptiste latenter allata est. Qui coepit, quantum potuit, lignum et ferrum disrumpere, et famulus primo solutus murum cum ossibus, de quibus carnes comedebat, frangere. Et ecce miraculorum maximum, murus firmissimus, qui non cedebat grandissimis machinarum jactibus et ictibus, coctis fragilibus ossibus frangebatur. Jam die tertia postquam limam accepérat, oriente sole, vincula et tantum spati in muro rupta sunt, quod liberi de castro recesserunt. Quod videns quidam nunciavit in castro et surgentes cum lanceis et balistis xi viri exhibant post eos; quos videns famulus currendo velociter evasit.

89 Nobilis vero praedictus, quia strictissime ligatus fuerat, currere non potuit; sed posuit se juxta quemdam lapidem non longius a castro, quantum sit jactus lapidis, fiduciam habens in D. Birgittam, quam prius invocaverat. Inimici vero ejus, dum primo exirent de castro, clare viderunt eum juxta lapidem sedentem, sed appropinantes ei, videre eum non potuerunt,

muta loqui-
tur, exca vi-
det,
** lege: et Jo-*
annis, rusticis,

evadit carcere-
rem,

74 omnia

AA. MONN.
VASTENENSI-
SUS.

omnia alia circa se clare videntes, sic discurrentes per gyrum a solis ortu usque ad meridiem, ut ipsem multis fide dignis viris audientibus cum juramento affirmabat. Ita prope appropinquabant ei, quod plus quam decem vicibus eum tangere manu possent, et stantes juxta eum loquebantur ad invicem: Hic vidimus eum sedentem, sed non hic recedentem; forsitan ergo terra aperuit os suum et degluttivit eum. Et cum jam hora prandendi præterisset, cassio labore in castrum reversi sunt. Ille vero, prout potuit, fugam arripuit, dolore tunc, quem de vinculis accepérat, aliquantulum mitigato. Hic in Ascensione Domini Vuatzstenum veniens ista confessus est. Testes sunt nobiles viri Ornio et Guthornius, qui cum aliis requirebant eum, et honorabiles domini Laurentius, præbendatus Lincopen. diœc., et Thronus, ibidem in Vuatzsteno hoc tempore existentes.

sanantur
pede sauciis
flamnis
vatus
* i. e. digi-
tum

B combinari arte medicinae non potuit, nec
quod omnino absconditeretur, sustinere non valuit: fecit tandem votum Famulæ Dei, et statim in Ascensione Domini Vuatzstenum veniens confessus est, et gaudebat se totius pedis sanitatem recepisse. Testes sunt Joannes et Jacobus agricultores in oppido prædicto. Filius parvulus Joannis in Sorby parochie Ninkathorp Arosien. diœc. ex casu incauto cecidit in ignem, qui sic horribiliter in facie et pectori, manibus et brachiis adustus est, quod jam non speciem humanam, sed carbonum pretendere videbatur.

Unde præsentes * nimium dolore affliti, eo quod puer septenium non compleverat, illique etiam præter alia, quæ patiebantur incommoda, proxime pro morte filii erant astringendi, qui eadem hora morituras credebatur; pater intimo corde pro vita et sanctione filii votum emisit, se peregre visere Famulam Dei. Et paucis diebus plenam recuperavit sanitatem, ut pater ejus in Ascensione Domini confessus est. Testes sunt D. Laurentius, vice-curatus ecclesiæ prædictæ, et Aquinus in Sandistam ejusdem parochiæ.

C 91 Dominus Gregorius, curatus ecclesiæ Kyl Strengien, diœc. ad laborandum in sua curia habens puellam adolescentem, Ingrisdim nomine, quam secunda die Paschæ invasit diabolus, et per integrum mensem bis vel ter in quolibet die crudelissime vexavit ita, quod venter ejus supra pectus usque ad faciem ejus videretur se erigere; cuius dolori dominus suus compatiens fecit votum pro ea, et statim discessit ab ea diabolus, sibi ulterius nihil nocens, et idem Dominus Gregorius infra Octavam Ascensionis Domini ista nobis retulit bona fide. Testes sunt Petrus et Stirberus in Amarybi ejusdem parochiæ. Cæcilia quatuor annorum filia Martini Ockicta in oppido Mam, parochie Niobirbyo Lincopen. diœc. longo tempore gravi dolore et languore macerata, et tandem visu oculorum per quinque hebdomadas privata est. Pro sanitate recuperanda versus Vuatzstenum a matre sua, Catharina nomine, ducta est; quæ in itinere, antequam ad locum ipsum perveniret, oculorum totiusque corporis se sanitatem gaudebat integrum recepisse. Testes sunt dominus Petrus, curatus ecclesiæ Aa, et D. Andreas, vicarius ec-

clesiæ Unimarby Lincopen. diœc., qui infra Octavam Ascensionis in Vuatzsteno existentes una nobiscum viderunt puellam, sospitem corpore, oculo-rumque claro lumine redimitam.

92 Christina, vidua de oppido et parochia Arnobonga Lundunen. diœc. regui Dacæ, habuit filium septem annorum, Olavum nomine, à nativitate claudum et mutum; quem mater cum alia frœmina, Helena nomine, in humeris suis portabat per longas duas dietas ad Vuatzstenum, venientes illic in vigilia Pentecostes, ubi puer eodem die plena fortitudine ad ambulandum et loquendum prædictus est. Testes sunt nobiles viri Joannes Broderhæsem de civitate Subdu Capen. diœc., Hannus Volt, Hennechinus Grevensmolla, cives Skarmigen, qui rem gestam a matre pueri audierunt, et eum expedite ambulante oculis prospexerunt. Holinstanus, decem annorum filius Petri Fute de oppido Bruta, parochia Ringarum Lincopen. diœc. in insulis maris cum aliis multis stetit super glaciem fragilem ad piscandum pisces, et subito ventus vehemens, circumquaque disrumpens glaciem, quod videntes, qui seniores erant, propebant ad littus, puer vero, sibi præcavere nesciens, remansit quoque glacie in frusta soluta est.

93 Unde puer territus alta voce incessanter clamare cepit: O S. Birgitta, adjuva me. Vento autem indesinenter flante, glacie in tam minutis partes dissoluta est, quod puer a patre et aliis novem viris in littore stantibus non visus est super glaciem, sed super solam stare aquam. Et sic stetit per quatuor vel quinque horas, et, urgente semper flatu, longe satis elongabatur a littore, patre et aliis vindictibus auxilium dare non valentibus, eo quod naves non habebant. Puer vero non cessabat invocare dominam Birgittam, cujus procul dubio meritis divina providentia, cui cura est de omnibus, providerat, quod Acaneridus de oppido Bro, et Marbum de Vaginar prædictas parochiæ pro negotiis suis navigantes appropinquabant ei et considerantes particulam glaciei, super quam steterat, fere omnem in aquam resolutam, ceperunt eum in navem suam. Illi igitur hujus rei testes sunt cum Banka de opido Grevianas ejusdem parochiæ, qui hoc videns stetit in littore, et pater pueri, qui in die Pentecostes ista nobis per ordinem enarravit.

puer submer-
sioni pro-
mus.

A N N O T A T A.

a Monachi Vastenensis, ejusque, qui rei gestæ interfuit, verba sunt.

b Modo ejus saltem pars servatur in vico Courson.

c Vastenensis Confessor generalis.

d Forte hic indicatur Birca, Suecorum regum antiqua sedes, jam destructa, quæ sita fuit inter Telgam et Stgdunam.

e In Nericia.

f Prima post Pascha, seu in Albis.

g Aahus in Scania duobus milliaribus a Christianostadio, in confiniis Scaniæ et Blekingiæ sita.

h Ordinis Cisterciensis in Gotlandia, diœcesis Lincopensis.

i Vide lit. f in cap. 4 lib. 3 Vitæ S. Birgittæ, a Bertholdo scriptæ.

k Legendum verosimilissime Scarensis.

l Vide Annotata in Bertholdum lib. 3, cap. 2, litt. c.

CAPUT IV

A

CAPUT IV.

*Alia item miracula anno
MCCCLXXVI facta.*

*Ipsa deni-
que langui-
de, paraliti-
ca,*
a

Margarita, octo annorum filia Hilchyvasti de oppido Ranstadha parochiae Enby Lincopen. dices. a ex languore gravissimo per novem dies nihil comedens muta jacuit: pater vero pro filia votum Famulae Dei faciens in paucis diebus plenam recuperavit sanitatem, et nobis in die Pentecostes confessus est. Testes sunt Hithuniastus Rugennius, et Thomas agricultores in oppido praedicto. Petrus valde senex, pauper homo de oppido Moo in parochia Sildanzha Striparen. dices. b altera manu dolorose debilitatus et cecus per tres annos, pro recuperanda sanitatem vovit, se peregre visere

b

B reliquias dominæ Birgittæ, prout potuit, carpens iter. Qui, cum appropinquaret ad locum Vuatzstenum, ob merita Famulae Dei divina gratia integrum recuperavit sanitatem. Testes sunt Coko Diathakii de civitate Ludhrcopen. Lincopen. dices. et Jeannes de oppido et parochia Mothala, qui secunda die Pentecostes audierunt eum cum multis aliis, secum gratiam factam publicare. Gumildis paupereula de oppido Salbierga, parochia Rimalmida Osloen. dices. c regni Norvegiæ, jacuit paralitica per quinque annos, ita quod nec sensum, nec in aliquo corporis membro habuit robur plenum. Noti igitur sui fecerunt votum pro ea Famulae Dei, que mox ita perfecte convaluit, que ad monasterium Vuatzstenum per viam asperam et valde longam ire potuit, illuc feria tertia Pentecostes perveniens ista nobis cum alia muliere, Thoron nomine, de eodem oppido juramento testificata est. Testes sunt honorabiles viri, videlicet dominus Aquinus, coralis ecclesiae cathedralis Lincopen., dominus Carolus, curatus parochialis ecclesiae ejusdem dices, qui tunc in Vuatzsteno existentes hanc mulierem suis oculis perspexerunt.

*submergen-
de,*
d

C 95 Chorborgh de villa et parochia Byarlnuda Osboen. dices. regni Norvegiæ, circa Annunciationem B. Virginis cum marito suo ibat super glaciem valde fragilem et perrosam, qui, subito erupta glacie, ambo pariter ferebantur in profundum. Et cum copissem mergi, clamavit mulier, O sancta Birgitta, salva me, statimque quasi quadam manu levata est super glaciem, que tam fragilis erat, quod multoties sub pedibus postea frangebatur, illa tamen non demergebatur: veniente vero illa ad ripam, fere tota glacies ex magno etiam imminentem vento disrupta et in elementalem speciem resoluta. Haec tertia die post Pentecosten Vuatzstenum veniens, testes secum de terra sua non habuit, quia nemo mortalium vidit, quomodo secum factum est, et quod sic secum factam gratiam gratauerit et constanter confitebatur, testes sunt honorabiles viri, dominus Tyrgillus de domo S. Spiritus Skaingen. Lincopen. dices., dominus Olavus, curatus ecclesiae Hedhae ejusdem dices., qui cum multis aliis audierunt eam veraciter haec dicentem.

96 Sigridis, quatuor annorum filia campanarii AA. monn.
ecclesie Hersemæ Lincopen. dices. circa Nativi-
tatem Domini paralisi tam dolorose dissoluta
est, quod manus et pes dexteræ partis ipsius
erant ad palpandum quasi tela, sed nec ossa in
illis esse cernebantur. Cumque sic jacuisset per
sex hebdomadas, factum est votum pro ea Fa-
mulae Dei. Quo facto, pristinam illico recupe-
ravit sanitatem; quam parentes ejus ostenderunt
nobis in Dominica Trinitatis secundum suam
æstatem in omnibus membris vigorosam. Testes
sunt honorabiles viri, dominus Nicolaus, cu-
ratus ecclesie Suanshalis Lincopen. dices., qui
vidit eam in Vuatzsteno die praedicto sanam, do-
minus Joannes, vice-curatus ecclesie praedictæ
Hersemæ, et Petrus Honason ibidem, qui vi-
derunt eam debilem et postea sanam. Margarita viginti annorum filia Laurentii Frendæ de
oppido et parochia Nordibiergh Arosien. dices.
cæca per duos annos, pro recuperatione visus
peregre abiit monasterium Vuatzstenum, que
in itinere visu claro prædicta, ut nobis in Do-
minica infra Octavam Corporis Christi cum
testibus subsequentibus confessa est, videlicet Si-
E mons Huring et patre suo praedicto, et nobi-
li vidua Hena de prædictis oppido et paro-
chia.

97 Nicolaus Skuame, Petrus Ruth, et An-
dreas Gale de oppido Langaue, parochie S. Olavi

*captis ab
hostibus.*

in civitate Vitarefa, in qua sita est cathedralis ecclesia, ubi habent dominium Christi milites confines pagani e, pro piscibus capiendis mare, in cuius littore habitant, ingressi sunt. Qui ex contrario vento castro, quod dicitur Cabbris, in terra paganorum appropinquare compulsi sunt. Quos videntes ac comprehendentes duodecim de pagani traxerunt ad littus, et spoliatis omnibus rebus suis, excepta una sola tunica, quam cuiilibet reliquerunt, ligabant eis manus ad tergum et ingentem lapidem ad collum cu-
juslibet, volentes eos precipitare in mare. Et cum agerentur haec, illi, quos perterriti immi-
nentis in proximo mortis angustia, non cessab-
ant in adjutorium sibi dominam Birgittam
invocare: quam quanto ferventius invocabant,
tanto vehementius percutiebantur, et strictius
ligabantur a paganis dicentibus: Non est, qui
de manibus nostris vos vivos eripiat. His itaque F
gestis, posuerunt illos tres in propriam navem
illorum et extraxerunt secum longe a littore
ad spaciostatem maris, ubi putabatur esse pro-
funditas decem ulnarum, et ejecerunt primo
Andream Galam, qui mox cum lapide ligato
sibi ad collum descendebat ad profundum quasi
lapis, quo perveniens, Dei virtute rupta fune,
que ita fortis erat, quod bene tenuisset decem
homines pendentes ad stipitem, remanente la-
pide, relevatus est in ictu oculi super aquas, et
ligatis ad tergum adhuc manibus jacuit super
aquam quasi super firmam humum.

98 Quod videntes pagani et nova crudelitate
savientes, cœperunt illum fustibus velle percu-
tere et interficere et quantumcumque nitebantur
percutere eum, solam semper concutiebant
aquam; ad illum autem verbera pertingere non
valebant. Attendentes iterum, se stulto con-
sumi labore, timere cœperunt ac dicere mutuo:
Ecce adjuvat eos illa, quam invocant. Dimit-
tamus ergo eos, ne et nos involvat vindicta,
quia potens est illa, que privat aquis vim
suam et stupere facit manus nostras, dignam
nobis

*mortisque pe-
riculo*

AA. MONN.
VASTENENSI
BES.

expositis,

viros

graviter
percuso,
f

leso in in-
gume, hu-
isque filia
cex,

g

nobis reddere talionem. His dictis, solvebant eos duos, quos nondum ejecerant, illumque, qui jacuit super aquam cum blandis verbis traxerunt ad se, et solventes eum, in propria navi positos liberos recedere permisérunt. Hæc autem gesta sunt in Vigilia Paschæ circa horam vespertinam, et licet jam, qui dimissi erant, sine periculo non fuerunt, quia stante mari circumquaque quieto, effugere non valebant. Unde timebant usque ad mortem, ne ab aliis paganis caperentur.

99 His dictis miraculum miraculo additur: nam, ut dictum est, mari undique stante quieto ita quod nec pluvia levissima moveretur, in illo tempore vienens quasi torrens impetuosus sub navi illorum, quo fortiter sine remis et velo navim trahentes, ad tenebras venerunt ad amicos per tantum maris spatium, quantum in terra deceam leucarum vocamus. Isti viri in Dominica infra Octavam Corporis Christi venerunt Vuatzstenum, ista cum juramento et verbis constantis fidei firmiter asserentes, et ex verbibus, a paganis acceptis, cicatrices in suis cor- B poribus ostendentes. Hos sequebatur quartus de oppido eorum, qui vocatur Joannes Lafrenzsmo, hæc cum eis vera fide testificans, quod audierunt multi, ex quibus testes ponimus nobiles et fide dignos varios * Simonem Siga de oppido Ovistborgh parochia Vuatzsten., et Alvardum Barga de Ulfasom, parochia Ekby, et dominum Thyrgillum ex domo S. Spiritus Oknigie Lincopen. diœc., et Thorinum Vassa de Vuatzsteno

100 Joannes, agricultor de oppido Veskeruik, parochia Heboherand. Upsalen. diœc. f tempore Carnisprivii pugione in interioribus ita periculose percussus est per medium, quod spiculum putabatur omnia viscera ejus penetrare atque disrumpere, qui statim cecidit, quasi mortuus jacens per integrum hebdomadam, ita quod nemo videntium eum pro certo scire potuerit, utrum vivus fuerat vel mortuus, nisi quantum perpendi potuit ex hoc, quod non computruit et fœtuit, sicut cadaver exanime, qui per amicos suos Famulæ Dei facto voto, surgens coepit de die in diem convalescere et per viam longissimam infra Octavam Corporis Christi Vuatz- C stenum vienens ista cum gentiarum actionibus enarravit, cicatrices punctonis paratus ostendere, eas cernere volentibus, quomodo pugio intravit per unam partem corporis et exivit per aliam. Illum sequebantur duo de predicta parochia Eboherard, qui videbantur esse fide digni, videlicet Igneraldus de oppido Indk, Riquidus de Rono hæc secum juramento verae fidei confitentes.

101 Chindolphus de oppido Nosarith, parochia Quilla Oslon. g diœc. regni Norvegiae de equo cadens incaute offendebat ita graviter genitilia sua, quod in frusta minuta frangerentur, pelle tamen integra permanente: unde dolore circumseptus intolerabili, nullo medicorum remedium sibi ferre valente, per annum integrum continue jacuit in grabato, se de illo nisi alterius adminiculo movere non valens, et cum jam inceperat putrescere et sic horribiliter fœtere, quod nemo sibi cohabitare potuit; vovit, se peregre visere monasterium Vuatzstenum ob reveretiam Famulæ Dei dominae Birgittæ, si suis meritis sanaretur: illico remedium non aliud accipiens, quam, prout potuit, carpsit iter, et infra Octavam Corporis Christi ad nos vienens, gaudebat

se sanitatem integrum recepisse, volens se nobis D ad oculum ostendere, qualiter dilaceratus fuerat et corruptus. Hunc sequebatur filia sua, Ubergħ nomine, quam asserebat per decem hebdomadas fuisse coccam, et, voto peregrinationis facto, illuminatam. Testes secum de terra sua non habuit, nisi filiam suam, et hujus facti consciens dicebant nobiles viros Gutdhormam, legiferum de oppido Thrual, Nicolaum de oppido Slasstadum hum eisdem diec. et parochiæ.

102 Filia Gosthani, Katilburgis nomine, decem annorum de oppido Kalvasatr, parochia Varriŋe Schiare. h diec. in Vigilia Paschæ demens penitus facta est, semetipsam, et circa se dolorose discepens, multa mala et inconvenientia patiebatur. Pro qua parentes quinto die Paschæ votum fecerant; quam mox, facto voto, plenum sensum recuperasse, nobis in festo Apostolorum Petri et Pauli Vuatzstenum venientes, cum illa confessi sunt fidei juramento. Hos sequebantur duo de parochia predicta, videlicet Algotos de oppido Lathacorp, Laurentius in Hynas ista cum eis firmiter asserentes. Christina uxor Michaëlis de oppido Lappali parochia Pantars- E haradh Alioen. i diec. in ultimis ad illam plagam Christianorum finibus h corrosiones viscerum acerrimas persessa est per tres annos: itaque frequenter cadens in terram codem momento putabat se morituram. Hæc diversis Sanctis pro alleviatione doloris sui votum faciens et nihil proficiens, tandem dominam Birgittam humiliter invocabat, vovens, se quolibet anno visere locum Vuatzstenum, si suis meritis sanaretur. Quæ post paucos dies, pleno recepto remedio, infra Octavam Apostolorum Petri et Pauli ad nos vienens, rem ita gestam, cum gratiarum actionibus enarrabat. Hanc sequebatur maritus suus, et alter, Silvester nomine, de predicto oppido, hæc cum ea constanter testificantes, qui Silvester testificabatur, se fuisse eæcum per tres annos, et, Famulæ Dei facto voto peregrinationis, illuminatam, quod secum constanter testificatur Michaël predictus, et uxor sua Christina predicta.

103 Equus Petri Sessioni de oppido Apullaby Hagabrogia Lincopen. diœc. in itinere constituti domino, in Norvegia regno longe a domo sua quasi decem dietas, ita claudicare coepit, quod quarto pede terram tangere vix potuit. Et cum sic invitus traheretur, cecidit mortuus circa horam vespertinam, ad quem possessor reversus circa solis occasum, et movens membra ejus in eo rigida et frigida, recedensque ab eo dedit cuidam potestatem, ut decorariet et haberet pellem ejus. Mane autem hora prima rediens invenit eum nondum decoriatum. Hie homo habitans prope Vuatzstenum audierat crebro narrari mirabilia facta per honorabilem dominam Birgittam: totam igitur fiduciam in ea ponens dicebat: O reverenda Domina, redde mihi vivum equum meum, et dum ad propria rediero, offeram similitudinem equi de cera. Et hæc dicens pro dolore, eo quod alium equum secum non haberet, jactavit se ad dormiendum juxta eum. Et ecce adhuc miraculum: nam equus, qui ante pessime claudicaverat, jam minime claudicabat. Hie homo Dominica post Trinitatem rediens ad domum suam cum equo predicto bene sano, et postea ad Vuatzstenum vera fide confessus est, et solvebat fideliter votum suum. Testes sunt fide digni viri Nicolaus Sauskalasse, Petrossomhanus Fandike, cives civitatis

A vitatis et parochiæ Skamungen. Lincop. diec. cum aliis plus quam centum, qui secum erant in itinere.

*laboranti-
bus morbo
caduco, et
nausfragio,
pericolo,*

104 Quidam de nobiliori Sualnorgne, Fulquinius Melisson nomine de Sualnatholm, parochiæ Haergh Linopen. diec. circa Inventionem sancte Crucis navigio tendens ad Alemaniam quodam die descendens de navi cum aliis multis intravit insulam quandam, ubi post paucum cum aliis cursitare coepit, quod cum faceret vivaciori modo, que potuit, coepit cœlum velut amens inspicere et quasi morbo caduco in terram subito cadens ut epilepticus, aut a dæmoniæ arreptus, spumam horribilem evomere, quod antea nusquam reprehensus est facere; unde cæteri territi stabant stupefacti. Inter quos erat quidam consanguineus et dilectus socius, Ingobaldus Jorson nomine, qui Famulae Dei venerabilis dominae Birgitta pro eo fecit votum in hunc modum, quod ambo nudis pedibus irent ad

B Vuatzstenum ab illa parte terræ Suecorum, ad quam possent revertentes peracto negotio, pro quo tunc tendebant, primo pertingere, si jam, illa intercedente, sanus surgeret, et in hujusmodi morbo de cætero non caderet. Quo facto, satis graviter afflitus surrexit, navem cum casteris ascendens. Qua elongata, seu longa a littore, gravissima tempestas oritur, et navis, fracto et amiso gubernaculo, perieuiose jactabatur. Unde hi duo predicti votum iterum emiserunt, et sic illæsi, tantum maris spatium, quantum in terra vocamus xxxiv leucas, navigabant, postea revertentes ad propria applicabant ad civitatem Calmanens l regni Sueciae, que distat a Vuatzsteno ad triginta longas leucas, et ab illa civitate per viam montuosam nimis et asperam nudis pedibus ambulantes, ad locum prædictum cum multis famulis suis pervenerunt, et, quod cum eis venerabilis Domina fecerat, confitentes. Testes sunt nobiles viri Petrus Parse, miles de Cesta, parochia Banison Linopen. diec., Joannes Petarson de oppido Vlabolstadh, parochiæ Skarbind ejusdem diec., qui viderunt eos in Vuatzsteno nudis pedibus in-

C cedentes.

*puello in sil-
vis erranti.*

105 Helena septem annorum filia Laurentii Thorissom de oppido Karlaby m, parochia Patranschedh Aboen. diec., feria secunda post Pentecostes intravit eremum densissimam sui patris oppidum circumiacentem, in qua sine cibo huc, illucque discurrens per decem dies errabat cum ferocissimis bestiis, videlicet ursis, lupis, diversique generis serpentibus, et cum hujusmodi, per maxime multitudinis abundantiam inibi habitantibus, conversando et noctibus accubando, quam pater cum multa vicinorum turba diu requirens et neminem inveniens, desit tam casso labore atque supervacuo fatigatus. Posthæ transactis aliquibus diebus, fecit votum peregrinationis cum filia predicta, si eam vivam invenire posset; et sequenti die, erat fera quarta sequentis hebdomade, puella tenera invenit nuncium in eremo discurrentem separatum a grege et hunc sequens decima die ab haec, que recessit, reversa est in domum patris sui; quæsitaque, quomodo tam diu sine cibo vivere potuit, respondit his diebus, antequam appropinquaret ad oppidum, esuriem non sensisse. O reverenda Domina verum pericitantum refugium, jam in veritate compéri, quod sint tibi vera misericordia viscera, quia te præsciens invocandam, etiam priusquam invocareris, teneram puel-

lam, ne devoraretur a bestiis, aut fame deficeret, defendisti. Hic homo cum filia et multa vicinorum turba xvi Kal. Augusti veniens ista confessus est nobis veræ fidei juramento. Quod testificabatur videlicet Veroslukar de oppido Lamarshabré, et Firmieparter de oppido Asinundaby, Veroleon de oppido Lapallax ejusdem diec. et parochiæ.

106 Item nocte præcedente diem, quo venerabilis dominae Birgitta ossa primo in Vuatzsteno collocata sunt, Petrus de oppido Vylotshor. parochiæ Haghabyhegha Linopen. diec. ab adversario ita in capite valenter percutitur, quod fere tota testa capitellum sui in frusta confracta est. Hic præ vehementia doloris reputans, se illico moritum, pro servanda vita venerabilem dominam Birgittam invocabat, et mox aliquantulum respiramen accipiens, arte medicinali inniti tentabat, sed quia per ea ossa disrupta conglutinari non possent. Noti sunt * tria *legendum forte medici*

ossa tanta magnitudinis + cum minoribus, et multis aliis ad modum pisarum, quæ non numerata sunt, de capite ejus extraxerunt. Quo facto, coepit cutis se contrahere et cooperire cerebrum, et homo de die in diem convalescere, qui hodierna die familiam suam pleno vigore sensus et corporis regit, corrigit et dispensat. Testes sunt Magnus de oppido Skestadha, et Nicolaus Liomson de oppido Eslebey ejusdem parochiæ. Hic homo diu secum factam gratiæ occultavit, quam tamen nobis in die sanctæ Margaritæ cum præscriptis testibus publicavit.

107 Asta vidua de oppido et parochia Osmala Osloen. diec. circa festum omnium Sanctorum ivit per pontem, sub quo erat torrens satis impetuosus, portans in humeris suis filiam suam teneram, Extridim nomine, titubanteque matre, incaute lapsa est filia in torrentem, ejusque cursu rapidissimo applicata est sub rota moleni stantis in proximo: quod videns dolorosa mater, fere coepit ac dicere: O venerabilis domina Birgitta redde mihi vivam filiam meam, et ego cum gratiarum actionibus portabo eam ad monasterium tuum. Deinde hue, illucque circa ripam discurrens, vidit eam tandem inter duos lapides in aqua subter capite detineri, ita quod pedes ejus interdum super aquas elevabantur, et aliquoties submergebantur. Sieque detenata est quasi per tres horas, donec advenit quidam fortis homo, qui commotus lacrymis desolata vidue, puellam, cunctis fere membris ejus corporis confractis, omnino mortuam cum difficultate et periculo maximo de torrentis flumine extrahebat. Misera vero mater non desistebat a prece, donec filia viva surrexit, et membrorum integrum recepit sanitatem. Hæc mulier cum filia in festo S. Petri ad Vincula ista in audiencia venerabilium et fide dignorum virorum, videlicet domini Laurentii, canonici Linopen., et domini Petri Persa militis de oppido Vocaby, parochiæ Lemaridh ejusdem diec., et Thorri Bassa de oppido Venabodh parochiæ Urnaby prædictæ diec., et multorum aliorum verbis constantis fidei fatebantur. Christina vidua de oppido Ostrairby, parochiæ Risby Linopen. diec. in sinistro oculo cœca per decem annos et in dextero oculo per tres annos in festo S. Petri ad Vincula visum in Vuatzsteno recepit, videntibus honorabilibus viris, videlicet domino Laurentio canonico Linopen. et domino Tyrillo de domo S. Spiritus Erknigia ejusdem diec.

108 Anno Domini MCCCCCLXXIV hoc subseqens miraculum

AA. MONN.
VASTENENS-
BUS.

miraculum factum est, et ille, cui contingebat, coram episcopo Lincopen. n et quibusdam suis canoniceis cathedralis ecclesiae propria in persona comparuit, dicens, quod Sanctus Heyndank tyrannus apprehendit constitutum apud ecclesiam Horby Upsalen. dīc. et imputavit sibi, quod famulus suus vulnerasset quemdam rusticum, et ob hoc dicebat, ipsum exbandit esse. Iste vero respondit, famulum suum respondere debere pro facto suo et nihil sibi imputari. Tyrannus statim apprehendit eum, et voluit eum talias o ad sexcentas marchas, deinde petivit tres lescas p ferri. Tandem duo curati, qui praesentes erant, consuluerunt eidem Petro, ut redimeret periculum suum, ut posset. Et ob hoc ille obtulit illi unum vas ferri, propter quam oblationem idem tyrannus reputans, se despectum, statim fecit eum ad torturas poni et ad quæstiones. Propter quod iste, timore ductus, votit Deo et dominæ Birgittæ, quod, si orationibus suis salvari posset, visitare deberet locum Vuatzstenum in honorem beatae Birgittæ semel quobet anno infra deceam annos, et offerre dimidium talentum, et ad faciendum illud votum induxit eum unus de familiaribus tyranni.

suspensioque

109 Quo facto, apposuerunt et constrinxerunt tybias ejus truncis fortibus, qui statim frangebantur, quotquot apposuerunt. Deinde constrinxerunt caput ejus cum chamo, adeo quod sanguis defluxit de naribus et ore; nihil tamen pecunie extorquere potuerunt ab eo. Deinde tulerunt eum et suspenderunt eum ad furcas cum corda forti, quia de justitia timuerunt procedere contra illos, si supervenientis quis conquereretur, sicut et postea fuit factum per regem Suetie. Et ibi pendebat a meridie usque ad occasum solis; et tunc unus illorum videns ocreas ejus bonas et ornamenta corporis voluit sibi tulisse: et puer quidam, qui adstitit, clamabat, dicens: Noli tollere quidquam, quia video ibi mulierem albis vestibus indutam cum crinibus usque ad pectus, quae hominem sustentat: ad quod idem, qui tollere voluit, dixit: Utinam illa sancta Dominæ, cuius reliquie translate sunt ad terram istam noviter, cuius etiam coecus fui per tres annos, velit hominem hunc juvare ad salutem: C saltem ob reverentiam illius cordam succidam suspensionis, ac vestes et ornamenti corporis sibi dimittam. Et, hoc dicto, præcidit cordam et dimisit hominem ibi jacere. Qui ibidem jacuit usque ad noctem totaliter exanimis et sine sensu. Tandem post longum tempus respiravit, et oculos aperuit, et sensus suos aliqualiter recuperavit, sic quod intelligere potuit factum, et quid sibi contigerat. Manus tamen ambas fortiter ligatas habebat ante pectus cum corda de corio facta.

beneficam
sese præbet.

110 Et sic resumptis aliqualiter viribus, traxit se, sicut potuit, infra blada, quæ prope stabant, timens, quod redirent et interficerent eum. Et nitebatur cum dentibus, si posset, cordam rumperet, et statim, quando applicuit ad dentes, rumpebatur corda sicut filum parvum. Et surrexit inde et venit iterum ad locum proprium.

Et sacerdotes ipsa nocte, ubi primum captus D fuit, factum istud publice postea coram rege et consiliariis regni Suetie proposuerunt, et petunt sibi justitiam fieri super eodem tyranno et suis complicibus, ita quod omnes fuerunt exbanditi extra regnum. Et idem Seclaus publice factum istud coram rege et consiliarii regni confitebatur per omnia, sicut superius scriptum est. Et hoc in presentia nostra examinavimus per examinationem ipsius suspensi et confirmabant processus regni cum juramento duo, scilicet prædictus Fikkø de Bosen, miles, capitaneus castri Kalmarneum, et dominus Carolus de Toptum, miles, legif. Suecorum, ambo consiliarii regni. Et ultra hoc fatebatur idem dominus Fikkø sub juramento, quod ipse audivit a quatuor viris et examinasse verba predicti pueri dicentis et jurantis coram ipsis, quod vere vidit mulierem cum albis vestibus astantem et sustentantem hominem suspensum. Et quando hoc vidit, erat puer annorum quatuordecim. Suspensus vocabatur Petrus Nicolai, civis Sthocalinensis. Testes scripti sunt in magna littera sigillata, quæ noviter venit de Suetia. Explicant miracula beatae Birgittæ de Suetia, finita et scripta anno MCCCCCLXXVIII in Octava S. Martini per manus Nicolai Misner, alias dicti Vyogeler, clerici Brandenburgensis dīc., tunc temporis in Roma existentis etc.

ANNOTATA.

a Vide Annotata in partem 1 Miraculorum S. Birgittæ lit. a.

b Vide ut diæcessis ista hic male expressa.

c Vide Annotata in Bertholdum lib. 3, cap. 2, lit. c.

d Lege: Osloënsis.

e Vel hæc de Viburgo, Carelia (quæ ea tempore state partim penes Russos, partim penes Suecos erat) civitate episcopali, Rigensis in Livonia archiepiscopatus suffraganea, lingua Fennonica forte Vitreæ dicta, vel de Rigensi, Oseliensi, aut Revaliensi episcopatu intelligenda sunt: hæc enim sedes omnes ad mare Balticum sitæ sunt in Livonia, Russorum dominio contermina, et Ordini militari Teutonico tunc magna ex parte subiecta.

f Vide Annotata in part. 1 Miraculorum S. Birgittæ lit. a.

g Lege: Osloënsis.

h Legendum verosimillime Scarensis, de qua diæcesi vide lit. a in Annotatis in 1 part. Miraculorum S. Birgittæ.

i Legendum forte Aboënsis; vide lit. a mox citatam.

k Erat enim Finlandia Russorum, tunc pagorum, dominio contermina.

l Intellige Calmariam seu Calmarniam in Sma-landia.

m Hujus nominis locum reperi in Cajania, Fin-landiæ provincia, ad sinum Bothnicum.

n Nicolao, de quo supra num. 55.

o Vide dicta in Bertholdum lib. 3 c. 1 lit. d.

p Vide ibi lit. e.

DIES